SÁGA SEDMI SLUNCÍ

Z ohně a noci

Kevin J. Anderson

BARONET

Kevin J. Anderson je českým čtenářům, stejně jako čtenářům v dalších nejméně 30 jazycích, dostatečně znám a není třeba jej zvlášť představovat. Připomeňme jen to základní: narozen 27. 4. 1962 v malém městě ve Wisconsinu, od mládí se pokouší psát, ale skutečně se prosadí až ve svých 25 letech. Mezi jeho nejznámější díla patří ***Hvězdné války*** (Star Wars Jedi Academy 1994), Ground Zero (1995), Climbing Olympus (1996) a u nás dobře známá ***Akta X.*** Společně se synem Franka Herberta se pustil do rozsáhlého a velmi populárního projektu pokračování ságy Duna, který stále vychází a neztrácí své čtenáře, spíše naopak. Sám pak v roce 2002 zahájil další monumentální Ságu sedmi sluncí.

K. J. Anderson je vášnivý cestovatel – turista, mimo jiné vystoupil na Mount Whitney, prošel pralesy Amazonie, ale také se seznámil například s vojenskými a průmyslovými komplexy na Cape Canaverals a v Los Alamos.

Po mnoha letech, kdy hrdinně čelila obtížím, nyní stojí lidská rasa před nejtěžší zkouškou. Válka mezi titánskými rasami – střet, při němž jsou ničeny planety, zhášeny hvězdy a vyhlazovány národy – nyní spěje ke svému konci. Ze spojenců se stávají zrádci, z cizinců dobří přátelé a protivníci se na sebe vrhají v bitvách, které otřásají celou galaxií. Po celá léta se klikisští roboti tvářili jako přátelé lidstva, jejich snaha pomoci však byla jen lstí, jak proniknout do Obranných sil Země. Vzpoura vojenských compů Zemskou hanzovní ligu zcela ochromila a vedla k milionům obětí. Při zoufalém pokusu zachránit vlastní rasu je Mág-imperátor Jora'h donucen uzavřít smlouvu s ďáblem – přislíbí hydrogům, že jim pomůže vyhledat a zničit to, co zbylo z lidské rasy. V závěrečné bitvě se ildiranská Sluneční flotila, Obranné síly Země, Tuláci, zelení kněží, klikisští roboti a kulovité lodě hydrogů vrhají proti sobě se zuřivostí, která mnohé připraví o život a navždy pozmění tvář Spirálního ramene.

Přeložila:
SIMONA KUČEROVÁ

Kevin J. Anderson: Z ohně a noci
Vydání první.
Copyright © WordFire, Inc., 2006
Published by arrangement with Trident Media Group, LLC
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10
v roce 2007 jako svou 1281. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu Of Fire and Night vydaného
nakladatelstvím Simon & Schuster., Londýn v roce 2006.
Český překlad © 2007 Simona Kučerová.
Přebal a vazba © 2007 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2007 Karel Řepka.
Odpovědný redaktor Josef Frais.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Tisk a vazba: ÉH ***FINIDR,*** s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-057-0

BARONET
Praha 2007

SÁGA SEDMI SLUNCÍ

Kevin J. Anderson

Z ohně a noci

Kniha pátá

☼ Poděkování

Jak Sága roste, prodlužuje se i seznam lidí, na které při své práci spoléhám. Za pomoc, radu a píli při čtení prvotního textu patří dík Louisi Moestovi, Dianě Jonesové, Catherině Sidorové a Geoffreymu Girardovi. Oficiální tým vydavatelství ve složení Jaime Levin, Devi Pillaiová, Ben Ball a Melissa Weatherhillová odvedli mistrovskou práci, jako vždy. Stephen Youll a Chris Moore vytvořili úchvatné obálky pro vydání ve Spojených Státech a Velké Británii. Moji agenti John Silbersack, Robert Gottlieb a Kim Whalenová z Trident Media Group se postarali, aby se této pentalogii dostalo tolik pozornosti, kolik si jen autor může přát. A jako vždy bych rád poděkoval své ženě Rebecce Moestě, která přispívá k mému psaní a duševnímu zdraví víc, než sama tuší.

✵ Věnování

Debu Reyovi,
který byl mým drahým přítelem dávno předtím,
než se stal tak oddaným fanouškem
mých knih.

DOSAVADNÍ DĚJ

Titánská válka mezi mimozemskými rasami, hydrogy a faery, ničí planety a zháší celá slunce. Lidé rozdělení do několika skupin, odhodlaní nenechat se převálcovat silami zuřícími na galaktickém bitevním poli, vyvinuli nové zbraně a našli mocné spojence.

Hanza pod vedením prezidenta Basila Wenceslase nařídila Obranným silám Země (OSZ), aby svrhly další Klikisské pochodně, superzbraně, jejichž použitím lidé před osmi lety válku s hydrogy neúmyslně spustili. OSZ také postavily obrněné „taranovací“ lodě určené k sebevražedným misím, jejichž posádku tvořili vojenští compové a hrstka lidských velitelů (jedním z nich byla Tasia Tamblynová, původem Tulačka).

Opakované neúspěchy na domácí frontě dohnaly prezidenta Wenceslase k unáhleným a často destruktivním rozhodnutím. Král Petr a královna Estarra se vzepřeli Basilově autoritě, což jen zvýšilo napětí mezi prezidentem a královským párem. Když Basil královně nařídil, aby podstoupila potrat jen proto, že se dítě nehodilo do jeho plánů, Petr s tajnou pomocí prezidentova zástupce Eldreda Caina vypustil do médií zprávu o královnině těhotenství. Tato informace u veřejnosti vyvolala takovou vlnu radosti, že Basil nemohl dále nutit královnu k přerušení těhotenství, za její opovážlivost ji však potrestal – dal povraždit její milované ochočené delfíny.

Rozmazlený princ Daniel – Basilův kandidát na příštího krále – odmítl spolupracovat a uprchl z Paláce šepotu. Po skandálním zadržení byl Daniel přinucen k veřejné omluvě.

Aby již nemohl způsobit další potíže, uvedl ho Basil do umělého spánku, přišel ovšem o náhradu za krále Petra.

Jelikož se válka, kterou Hanza vedla proti hydrogům, nevyvíjela dobře, prezident Wenceslas obrátil své ozbrojené síly proti tuláckým klanům a využil vesmírné nomády jako obětní beránky. Jeden z masivních útoků zničil centrum Tuláků Randezvous a klany tak byly rozprášeny. Lodě OSZ pátraly po skrytých tuláckých základnách a zajatce posílaly na opuštěnou klikisskou planetu Llaro.

Mluvčí Cesca Peroniová se skryla na zamrzlé těžní základně Jonah 12, jejíž osádka objevila a neúmyslně aktivovala velkou skupinu hibernovaných klikisských robotů pohřbených pod vrstvou ledu. Roboti se začali chovat jako šílení a základnu zničili. Jakmile Cesca roboty zničila, pokusila se uprchnout, loď řízená mladým pilotem Nikkem Chanem Tylarem však ztroskotala.

Mezitím její celoživotní láska Jess Tamblyn, proměněný vodními bytostmi zvanými wentalové, které osídlily jeho tělo, shromáždil skupinu dobrovolníků šířících wentalskou vodu na nové planety. Společně s verdani (theronským světolesem) byli wentalové pradávnými nepřáteli hydrogů, kteří je kdysi dávno téměř vyhubili. Tím, že Jess wentalům pomohl šířit se a sílit, získal dalšího mocného spojence proti tvorům obývajícím hlubiny plynných planet.

Jess zamířil k vodním dolům na Plumasu, rodinné firmě, kterou nyní převzali jeho strýcové. Tady před mnoha lety spadla Jessova matka Karla do trhliny v ledu a zmrzla. Jess použil své wentalské schopnosti, aby nalezl a vyzvedl její zmrzlé tělo v naději, že své matce bude moci dopřát řádný tulácký pohřeb. Donesl ji do jeskyně pod ledovým příkrovem a před zraky svých užaslých strýců začal tavit led kolem Karlina těla. Než však mohl práci dokončit, obdržel naléhavou zprávu, že Cesce na Jonahu 12 hrozí nebezpečí a spěchal za ní. Našel Nikkovu havarovanou loď, pojmul ji do

své úchvatné wentalské lodi a horečně hledal způsob, jak pomoci Cesce, jež byla zraněná a podle všeho umírala.

Tulácké klany opět dokázaly přežít. Cesčin otec Denn Peroni pomohl založit nezávislou obchodní základnu na Yrece, kolonii, které byla odepřena veškerá podpora a ochrana Hanzy. Denn také podnikl cestu do ildiranského Impéria a setkal se s Mágem-imperátorem, aby obnovil přímé obchodní styky a opět tak obešel Hanzu.

V prstencích obří plynné planety Osquivel se skrývají tulácké loděnice řízené Delem Kellumem a jeho krásnou dcerou Zhett. Nedávno se zde odehrála strašlivá bitva mezi OSZ a hydrogy, po níž zůstalo na bitevním poli mnoho trosek. Mezi nimi Zhett našla neporušenou hydroskou loď a její otec okamžitě povolal geniálního tuláckého vědce Kotta Okiaha, aby ji prozkoumal. Kotto o vraku zjistil dost na to, aby mohl vyrobit novou zbraň proti hydrogům, „klepadla“, která dokázala prudce otevřít vstupní otvory hydroských lodí. S nákladem klepadel spěchal Kotto k Theronu, který byl pravděpodobným terčem příštího útoku hydrogů.

Tuláci také zachránili hrstku vojáků OSZ, jejichž záchranné kapsle ponechala prchající armáda na bojišti, a také mnoho nových, vylepšených vojenských compů, kteří byli přeprogramováni a nasazeni na práce v loděnicích. Zhett pomáhala ošetřovat válečné zajatce, přičemž zvláštní pozornost věnovala jízlivému Patricku Fitzpatrickovi III. Z důvodu nepřátelství panujícího mezi Tuláky a Hanzou nemohli být zajatci jednoduše odesláni domů, Fitzpatrick a jeho druhové včetně Kira Yamaneho (odborníka na vojenské compy) proto hledali způsob, jak uniknout. Zatímco mezi Zhett a Fitzpatrickem začaly narůstat sympatie, Yamane vytvořil program, po jehož spuštění se měli vojenští compové pustit do ničení loděnic. Aby mohl uskutečnit plánovaný útěk, vylákal Fitzpatrick Zhett na romantickou schůzku, oklamal ji, ukradl loď, využil okamžiku, kdy vojenští

compové odvrátili pozornost Tuláků, a odletěl. Compové, jejichž schopnost ničit dalece předčila Yamaneho očekávání, začali systematicky Škodit tuláckým loděnicím.

Fitzpatrickova babička Maureen byla v minulosti prezidentkou Hanzy a stále měla jistou moc. Poté co se dozvěděla, že její vnuk zahynul u Osquivelu, shromáždila příbuzné dalších padlých vojáků a vypravila se k planetě obkroužené prstenci, aby zde zbudovala památník. Užasla, když na místě nalezla rozsáhlé tulácké loděnice, právě zachvácené chaosem vyvolaným zběsilými vojenskými compy. Do takto napjaté situace vstoupil Fitzpatrick, který nejprve rozhněval svou babičku tím, že hájil klan Kellumů. Nakonec dojednal klid zbraní za podmínky, že Tuláci odevzdají ukořistěnou hydroskou loď, kterou studoval Kotto Okiah. Lodě OSZ odvezly zajatce domů, Zhett a ostatní Tuláci zmizeli a Fitzpatrick pochyboval, že je ještě někdy uvidí.

Generál Lanyan, velitel OSZ roztrpčený dezercemi pilotů, by z jednoho rád udělal exemplární případ. Rekrutů ubývalo, takže armáda začala ve velkém vyrábět vojenské compy (kteří v sobě nesli klikisské programové moduly) a nahrazovat jimi lidskou sílu. Proto Lanyana příjemně překvapilo, když se jeden z dezertérů – Branson „BeBob“ Roberts – vrátil zpět. Přivezl s sebou dva trosečníky, které zachránil ze zničené hanzovní kolonie. Dívka jménem Orli Covitzová a stařec Hud Steinman vyprávěli divokou historku o nelítostných klikisských robotech a vojenských compech, kteří jejich osadu zničili. Generál Lanyan vyslal průzkumný tým, aby jejich tvrzení prověřil, především se však snažil co nejdříve postavit BeBoba před válečný soud pro dezerci.

Obchodnice Rlinda Kettová se všemožně snažila BeBobovi pomoci, její kontakty jí ale nebyly nic platné. Začal vykonstruovaný proces a rozsudek byl už předem známý. K jejich překvapení jim pomohl k útěku špion Davlin

Lotze. BeBob a Rlinda odletěli ve *Věčné zvídavosti*, Rlindině lodi, zatímco Davlin odlákal pronásledovatele a po divoké honičce se stíhačkami OSZ fingoval vlastní smrt. Když už si Rlinda s BeBobem mysleli, že jsou v bezpečí, narazili na skupinu novopečených tuláckých pirátů z ledového měsíce Plumasu. Loď jim zabavili a oba převezli na základnu, kde měli zůstat než Tuláci rozhodnou, co s nimi bude dál.

Jess Tamblyn si neuvědomil, že před cestou na pomoc Cesce neúmyslně uvolnil do částečně rozmrzlého těla své matky jiskru znečištěné wentalské energie. Karla ožila, ale už ne jako člověk. Bez okolků zabila jednoho z Jessových strýců a zamířila k ostatním, zatímco Rlinda a BeBob všechno jen zděšeně pozorovali.

Theronský světoles, uzdravující se z ran, vytvořil dřevěného golema, jemuž dal podobu zeleného kněze Beneta, aby vystupoval jako mluvčí lesa a připravil světostromy na další útok hydrogů. Benetova sestra Sarein, velvyslankyně Theronu dosud působící v Hanze, přiletěla na Theron na přání Basila Wenceslase s úmyslem stát se novou vládkyní Theronu. Třebaže se jí tento plán nezdařil, přesvědčila alespoň zelené kněží, aby se rozptýlili mezi osiřelé hanzovní planety a vytvořili komunikační síť.

Jakmile se hydrogové k Theronu vrátili s úmyslem světoles definitivně vyhubit, na pomoc stromům přispěchali nečekaní spojenci. Kotto Okiah svou novou zbraní – klepadly – zničil několik hydroských lodí. Do zbylých nepřátelských plavidel pak narazila živoucí kometa prosycená wentaly a završila tak vítěznou bitvu. Přestože byli hydrogové odraženi, nyní věděli, že wentalové, které podle dosavadního přesvědčení v minulé válce vyhladili, jsou zpět, odhodlaní bojovat. Golem Beneto proto s radostí přivítal armádu, jež dorazila vzápětí, „verdanské bitevníky“, obrovité ostnaté stromy připravené bránit světoles.

Mezitím zrádní klikisšťí roboti tiše pokračovali v realizaci svého vražedného plánu. Když admirál přiletěl na zničenou planetu, kde dříve žila Orli, s cílem prověřit její tvrzení, objevil důkazy, že útok skutečně provedli roboti!

Hanzovní těžer u Qronhy 3 byl napaden hydrogy a OSZ k němu vyslaly skupinu šedesáti taranovacích lodí osazených compy pod velením Tasii Tamblynové. Velitel těžeru Sullivan Gold evakuoval své lidi a zachránil také mnoho Ildiranů z nedalekého těžního zařízení náležejícího Impériu. Než k nim mohly Tasiiny lodě dorazit, lidé i Ildirané planetu opustili a zanedlouho potkali lodě Sluneční flotily. Když Tasia se svými loděmi přiletěla k obří plynné planetě, vojenští compové odepřeli poslušnost a zajali ji i jejího osobního compa EA. Přidali se ke klikisským robotům a zmocnili se válečných lodí s úmyslem použít je proti lidem.

Klikisšťí roboti zaútočili také na malou skupinku, která zůstala na ildiranské lázeňské planetě Marathě. Vědec Anton Colicos, jeho přítel dějepravec Vao'sh a několik dalších Ildiranů se ocitli sami na noční straně planety a byli nuceni podstoupit dlouhou cestu přes kontinent. Zubožená skupinka Ildiranů, kteří neměli tušení o pravé tváři klikisských robotů, považovala za viníky své situace Shana Rei, mýtické bytosti temnot vystupující v mnoha pověstech Ságy sedmi sluncí. Jakmile Anton a jeho druhové dorazili do domnělého bezpečí Sekundy, zjistili, že město je obsazené armádami klikisských robotů. Anton a Vao'sh jako jediní ze skupiny jen o vlásek unikli v malém člunu. Ildirany však samota dohánělа k šílenství. Během dlouhého letu k Ildiře se Anton snažil Vao'she všemožně bavit, než však dorazili k cíli své cesty, starý dějepravec upadl do stavu strnulosti blízkého komatu. V bezpečí Hranolového paláce pak Anton o svého přítele pečoval a snažil se všemožně přispět k jeho uzdravení.

V té době otřásala ildiranským Impériem občanská válka, kterou rozpoutal hyrillský místodržící Rusa'h a vlastní syn

Mága-imperátora Thor'h. Rusa'h, poté co utrpěl zranění hlavy, ztratil spojení se sítí thismatu sjednocující ildiranskou rasu. Propadl velikášským bludům, vytvořil vlastní nezávislou thismatickou síť, začal svou krvavou herezi šířit a nutil další místodržící, aby se k němu připojili a přijali jeho pomýlené učení. Adar Zan'nh velící skupině bitevníků se vypravil vzpouru potlačit, šílený místodržící se však jeho lodí lstí zmocnil a Zan'nha zajal.

Když se Rusa'h snažil získat svého nevyzpytatelného bratra, dobroského místodržícího Udru'ha, měl za to, že našel ochotného spojence. Udru'h svěřil kolonii svému mladému nastávajícímu místodržícímu Daro'hovi a sám se vydal nastražit léčku, která nakonec vedla k Rusa'hově porážce a ukončení vzpoury. Mág-imperátor Jora'h opět ovládl Hyrillku, zrádný Thor'h byl zajat. Šílený místodržící však uprchl a zamířil přímo do primárního slunce soustavy. Těsně předtím, než Rusa'hovu loď pohltily plameny, se z korónу vynořila skupina planoucích faerů, obklopila ji a odnesla do nitra hvězdy.

Faerové a hydrogové, jejichž konflikt stále neutichal, uhasili jedno ze sedmi sluncí Ildiry. Byl nejvyšší čas, aby Mág-imperátor použil zvláštní „zbraň" – svou nevlastní dceru míšenku Osira'h. Jora'h doufal, že se díky jejím zvláštním telepatickým schopnostem spojí s hydrogy a přiměje je, aby obnovili jejich pradávnou dohodu o neútočení. Osira'h, která se od své matky, zelené kněžky Niry, dozvěděla pravdu o lidsko-ildiranském genetickém programu na Dobrosu, byla zmatená a nevěděla, komu má věřit. Přesto dostála své povinnosti a spustila se v ochranné kabině do oblak Qronhy 3, aby se spojila s hydrogy.

Jora'h, který se po ukončení občanské války vrátil zpět na Ildiru, byl šokován Udru'hovým přiznáním, že jeho zbožňovaná Nira stále žije. Mág-imperátor, jenž zelenou kněžku stále miloval, žádal, aby byla okamžitě osvobozena.

Když však Udru'h dorazil na ostrov na Dobrosu, kde Niru věznil, zjistil, že zelená kněžka uprchla a není k nalezení! Než se to však Jora'h mohl dozvědět, Osira'h se vrátila na Ildiru, doprovázena početnou flotilou hydroských bitevníků, jež zůstaly výhružně viset nad Hranolovým palácem. Nyní musel Jora'h hy drogy oslovit, věděl přitom, že pokud nebude dostatečně přesvědčivý, tvorové z hlubin plynných planet zničí celou jeho planetu.

☼ 1. Král Petr

Těžká nákladní loď se znaky Obranných sil Země dosedla na náměstí paláce za tak hlasitého jásotu, že téměř přehlušil zvuk motorů. Čestná stráž vytvořila v davu nadšených diváků uličku umožňující bezpečný průchod a rozvinula červený koberec pro krále Petra a královnu Estarru.

Mladý král sladil své kroky s chůzí své ženy a koutkem úst, tak, aby to žádný z profesionálních špehů nezaslechl, zašeptal: „Málokdy mám příležitost oznámit dobrou zprávu, která není bohapustou lží.“

Estarra, která si byla dobře vědoma, že je prezident Wenceslas pozoruje a je připraven při sebemenším náznaku problému zasáhnout, odpověděla stejně opatrně: „Až příliš často jsme museli oznamovat smrt. Mnohem raději přivítám hrdiny, kteří se nám vrátili.“

Nikdo nečekal, že by po tak dlouhé době, jež uplynula od bitvy u Osquivelu, mohl někdo z pohřešovaných vojáků OSZ zůstat naživu – všichni předpokládali, že tito muži a ženy byli pobiti nepřátelskými hydrogy. Nyní třicet zachráněných vojáků, mžourajících v sluneční záři zalévající Palácovou čtvrť, sestupovalo dolů po výstupní plošině. Strkali do sebe jako by se už nemohli dočkat, až se nadechnou pozemského vzduchu. Usmívali se, oblečení do nových uniforem poskytnutých zachránci. Šaty od svých tuláckých věznitelů (či hostitelů? napadlo Petra) prý okamžitě vyhodili ven skrze odpadové šachty.

Gardisté jen s potížemi zvládající rozjásaný dav vedli kupředu skupinku vybraných příbuzných a osob blízkých zachráněným. Během zpáteční cesty bývalá prezidentka

Maureen Fitzpatricková odvysílala na Zemi jména tuláckých zajatců. Nadšení rodinní příslušníci se vrhali od jednoho zachráněného vojáka k druhému, dokud nenašli toho správného, aby se s ním vzápětí, za radostných výkřiků a oboustranného pláče, spojili v objetí jako kousky puzzle.

Navzdory tomuto velkolepému uvítání Petr dobře věděl, že vláda Hanzy je hluboce zahanbená skutečností, že u Osquivelu byl nalezen někdo živý. Bitva u Osquivelu byla naprostým debaklem, který skončil bezhlavým úprkem jednotek OSZ. Mnoho zraněných vojáků na palubách poškozených lodí či v záchranných kapslích bylo ponecháno svému osudu. Hrstka Tuláků však některé z nich zachránila. Maureen Fitzpatricková a rodiny padlých zamířily k planetě obkroužené prstenci s úmyslem zbudovat zde památník, a čirou náhodou narazili na tulácké loděnice a postarali se o návrat zajatců.

Nade vši pochybnost mohlo mnoho vojáků přežít, kdyby je OSZ neponechaly na bojišti. Až tato radostná oslava skončí, lidé začnou klást otázky. Basile, tak se zdá, že máš máslo na hlavě, pomyslel si Petr a uvědomil si, že právě v takových situacích bývá prezident nejnebezpečnější.

V mysli se mu znovu vynořil obraz krví zbarvené vody, pobitá těla i skelné mrtvé oči kdysi tak hravých mořských savců. Basila zjevně nepotěšil únik informací o královnině neplánovaném těhotenství. Petr ve svých nozdrách stále cítil pach krve a slané vody.

„Drž se harmonogramu," napomenul ho Basilův hlas vycházející z malého mikrofonu na uchu. „Trvá to moc dlouho."

Petr stiskl Estařinu ruku, obrátil se k nákladní lodi a čekal na hlavní bod slavnosti. Dav vycítil, že se chystá něco velkolepého, a ztichl. Ozvala se rána, nákladní prostor se pootevřel, kov zaskřípal o kov. Reflektory uvnitř zářily. Vojáci a personál určený k nakládce použili zdvihací

mechanismus a antigravitační zařízení. Vypadali jako krotitelé vlekoucí kupředu spoutanou prehistorickou příšeru. Malou hydroskou loď.

Tuláci ji po bitvě našli v prstencích Osquivelu. Přestože šlo o průzkumný člun o průměru necelých deseti metrů, dav jednohlasně vydechl úžasem a strachem.

Sotva byla loď položena na zem, Maureen Fitzpatricková přistoupila k Petrovi a Estaře, doprovázená svým vnukem, jedním z třiceti zachráněných vojáků, a potřásla králi rukou, jako by byl jejím obchodním partnerem. Jako bývalá prezidentka Maureen věděla, jak malou moc král ve skutečnosti má, současně ale chápala nezbytnost této hry. „Sire, umožnili jsme Tulákům útěk výměnou za toto ukořistěné plavidlo. Doufám, že tuto dohodu shledáte přijatelnou."

„Jsem si jistý, že nám Tuláci nezpůsobí větší škody." Současné útoky proti nim považoval král za zbytečné a nebezpečné mrhání armádními prostředky, jež by se daly použít jinde. Další z Basilových frašek. „Rozhodli jste správně. Nyní máme k dispozici nepoškozený nepřátelský stroj a můžeme jej zkoumat. Postarám se o to, aby se vám oběma dostalo ocenění za vaše služby."

Maureen, potěšená, že se opět může koupat v záři reflektorů, vypadala jako tlustá kočka, která právě spořádala několik kanárů.

Estarra upřela pohled na zamlklého vnuka staré prezidentky. „Vypadáte zamyšleně, pane Fitzpatricku. Jste v pořádku?"

„Omlouvám se – na někoho jsem si vzpomněl."

„Všechny ty řeči o Tulácích mu nedělají dobře." Maureen položila ruku na rameno mladého muže. „On i všichni ostatní zachránění vojáci si jistě zaslouží dlouhou dovolenou, králi Petře. Doufám, že se mi podaří přesvědčit o tom generála Lanyana."

Do zajištěné zóny spěchali hanzovní vědci dychtící dotknout se hydroské lodi. Hlavní inženýr Lars Rurik Swendsen vypadal jako dítě, které má narozeniny a právě se chystá rozbalit největší z dárků. „Jen se na to podívejte! Je naprosto nedotčená. Pokud její systémy stále fungují, mohli bychom okopírovat technologii a začít vyrábět vlastní plavidla pracující na stejném principu. Může to být ta nejúžasnější věc od chvíle, kdy jsme podle klikisských robotů začali vyrábět vojenské compy. Možná… možná dokonce důležitější než klikisské přepravní portály. Jen si to představte!“ Vysoký Švéd vypadal, že každou chvíli začne radostí tančit.

Maureen mu skočila do řeči. „Zajistili jsme také podrobné poznámky a záznamy testů, které provedl jistý tulácký vědec. Některá data by vás mohla zajímat.“

Všechny významné osoby postoupily kupředu, aby se nechaly vedle hydroské lodi vyfotografovat. Média, která byla v poslední době zavalená zdrcujícími zprávami, se tohoto malého vítězství ochotně chytila, stejně jako předtím dychtivě převzala neoficiální informace o královnině těhotenství.

Přesto všechno byl hydroský člun pochmurnou připomínkou, že hydrogové mohou na Zemi kdykoliv zaútočit. *I kdyby,* pomyslel si Petr, *střet s nepřítelem, který se nám nebojí postavit, by mohl být svým způsobem pozitivní zkušeností.*

☼ 2 Admirál Lev Stromo

Manty se hnaly vesmírem, aby zachránily přeživší velitele taranovacích lodí. Nyní by už všech šedesát

plavidel určených k sebezničujícímu útoku mělo u Qronhy 3 narazit do nepřátelských lodí.

Mezihvězdné pohonné jednotky křižníků pracovaly na maximální výkon a technici s orosenými čely i jejich compští pomocníci bedlivě sledovali všechny systémy z obav před přetížením. Admirál Stromo měl oproti plánu sedmnáct hodin zpoždění – trval na tom, aby byly před startem provedeny všechny standardní kontroly a přípravné rutiny, jako by šlo o výcvikový let, ne rychlý zásah v krizové situaci. Záchranné moduly by však měly mít dostatečné množství vzduchu, vody a jídla, aby šestici vybraných lidských velitelů udržely naživu nejméně den, možná dva. Stromo měl spoustu času.

Generál Lanyan chtěl nové taranovací lodě OSZ vyzkoušet. Jakmile proto hydrogové zaútočili na modulární těžer u Qronhy 3, ochotně se chopil příležitosti. Mohutné lodě se zesíleným pancířem, jejichž posádku tvořili téměř výhradně vojenští compové, byly určené k přímému nárazu do nepřátelských plavidel. Jejich konstrukce umožňovala hrstce lidských velitelů katapultovat se do bezpečí v záchranných kapslích, které měla později vyzvednout další záchranná skupina OSZ. Na papíře vypadala celá operace dokonale.

Admirál tvrdě spal ve své soukromé kajutě a realizaci plánu přenechal velícímu důstojníkovi. Když se ozvalo bzučení budíku, zavrčel, že by snad admirálovi mohlo být dopřáno několik hodin odpočinku navíc. Vylezl ze svého měkkého lůžka, promnul si oči a chystal se na svou směnu. Čekalo se, že svým vojákům půjde příkladem, přestože by raději zůstal na Zemi. Stromo byl obzvlášť schopný a obratný byrokrat, úředník a politik. Vždyť přece bylo dost velitelů, kteří na sebe chtěli upozornit a dosáhnout tak povýšení. Nebyl by každý z nich lepším adeptem na tuhle práci?

Přidělili ji však jemu, měl své rozkazy. Nyní nechtěl nic jiného, než věc co nejrychleji vyřídit, aby se mohl vrátit.

Stromo si v malém umyvadle opláchl obličej. Když si přejel dlaněmi po tvářích, ucítil první náznak strniště, ale rozhodl se, že s hormony proti růstu vousů ještě den počká. Z tablet se mu dělalo špatně, holil se však nerad.

Jakmile si navlékl čistou uniformu, naklonil se k zrcadlu a nastavil zvětšení obrazu. Mezi výraznými Čelistmi a okrouhlým krkem se rýsovala ještě jedna nehezká brada tvořící dokonalou dvojici s převislým břichem. Oči měl oteklé, přestože spal dostatečně dlouho. Možná bych měl ve volných chvílích cvičit, pomyslel si.

Stromo neplánoval osobní účast v boji, nečekal, že by se měl ještě znovu stát zoceleným vojákem. Od té doby, co se objevili hydrogové, se však jen málo věcí v jeho životě ubíralo žádoucím směrem. Byl si vědom pohrdavých poznámek na svou adresu, věděl o urážlivé přezdívce „Pecivál Stromo“, kterou dostal proto, že dával přednost úředničině před ostrou akcí. Jeho touha po pohodlí a pravidelnosti však byla větší než hrdost a ctižádost.

Zářící číslice na stěně kajuty mu připomínaly, že musí během několika minut vyrazit, pokud chce být na můstku v okamžiku, kdy křižník dorazí ke Qronze 3. Až dojde na důležitou část tohoto otravného úkolu, měl by sedět ve velitelském křesle. Učesal si nakrátko ostříhané, ocelově šedé vlasy, zhluboka se nadechl a upravil si svá vyznamenání (většinu z nich získal za léta služby nebo prostě jen za to, že se ocitl ve správnou chvíli na správném místě). *Připraven nastoupit do služby.*

Svižným krokem kráčel chodbou, záda rovná, ramena napřímená, bradu vystrčenou kupředu, jako by pochodoval na přehlídce. Minul tucet vojenských compů a kývl na ně – zdravil už ze zvyku. Nebyl nijak překvapený, když jeho pozdrav neopětovali. Na rozdíl od přátelských modelů nebyly armádní typy vybavené programovými moduly společenského chování.

Vojenští compové navržení tak, aby posloužili jako náhrada za lidskou posádku, byli téměř tak vysocí jako člověk, měli pancéřovaný trup a silné paže i nohy. Jejích zesílená muskulatura a syntetický potah zaručovaly, že budou odolnější, méně náchylní k poškození a také silnější než lidští vojáci. Bylo příjemné vědět, že má na palubě tolik užitečných compů.

Vstoupil na můstek a očima přelétl osádku. Podivná zelená kněžka Clydia seděla na svém místě a dotýkala se ratolesti světostromu, ponořená sama do sebe, jako ostatně vždy. Žena byla oblečená jen do krátkých kalhot a volné haleny, neměla boty ani žádné hodnostní označení (kromě početných tetování zdobících její zcela lysou smaragdovou pokožku. Přestože Stromo považoval zelené kněží za divochy, byl rád, že může využívat její schopnost bezprostřední komunikace. Mnoho ostatních lodí bylo ochromeno dlouhými časovými prodlevami při přenosu zpráv.

Dále byl přítomen zbraňový důstojník, Egypťan Anwar Zazu, který působil dojmem, jako by byl vyřezán z dubového dřeva, komunikační důstojník, jehož Stromo viděl snad poprvé, dvoučlenná obsluha senzorů a několik vojenských compů sledujících terminály s běžnými provozními údaji. Protože si jeho příchodu nikdo nepovšiml, Stromo hlasitě zakašlal. Mladá žena s hodností podporučíka stojící u navigační konzoly – pokud ho paměť neklamala, jmenovala se Terene Maeová – se postavila do pozoru. „Admirál na můstku!“

Komandér Elly Ramirezová se otočila ve svém křesle. „Jsme už téměř u cíle – soustava Qronhy 3 je na dosah, pane.“

„Je to rutinní mise – vyzvedneme je a zmizíme.“ Uvelebil se ve velitelském křesle, které mu Ramirezová přepustila. „Posbíráme únikové kapsle, otočíme to a zamíříme zpátky k

Zemi. Velitelé taranovacích lodí nám o operaci podají detailní hlášení.“

Ramirezová se usmála. „Ráda opět uvítám komandéra Tamblynovou na palubě, admirále. Vždycky jsem měla pocit, že jsem její mantu získala tak trochu neprávem.“

„Takové byly rozkazy, komandére Ramirezová. Vzhledem k jejímu původu nebylo vhodné, aby se účastnila našich nedávných akcí.“ Admirál neměl zájem dál poslouchat takové řeči. Zahleděl se na displej a spatřil zřetelně se rýsující disk obří plynné planety. Záře dvojhvězdy Qronhy spalovala obrazovku od okraje k okraji. „To je Qronha 3?“

Jeden z členů posádky obsluhující senzory nastavil filtry tak, aby odstínil přemíru světla. „Ano, pane. Dorazíme tam za necelou hodinu.“

„Nějaké volání o pomoc? Signál lokátoru?“

„Stále jsme příliš daleko, pane,“ řekla Ramirezová. „Vysílače v modulech nejsou moc silné.“

Stromo se uvelebil v křesle. „Pokračujte!“ Loď poklidně, konejšivě předla a admirál si po chvíli uvědomil, že klimbá. Promnul si oči a přiměl se zůstat vzhůru. Doufal jen, že nechrápal nahlas.

„Stále žádný signál,“ konstatoval komunikační důstojník.

„Právě zkoumáme prostor před námi, pátráme po troskách nebo stopách rozžhavených motorů,“ dodal operátor senzorů.

Stromo svraštil obočí. „Pokud šedesát taranovacích lodí narazilo do houfu hydroských koulí, musel to být pěkný ohňostroj. Pořád jste nezaznamenali žádné energetické stopy ani radioaktivitu?“

„Ne, pane. Našel jsem velmi slabé stopy hluboko v mracích, ale to jsou podle všeho zbytky těžeru, ne taranovacích lodí. Také jsem nezachytil žádnou známku přítomnosti ildiranských lodí.“

Stromo se zamračil. „Ale něco tady být musí! Vždyť to ještě není ani celý jeden den, co sem taranovací lodě dorazily.“

Na pípání únikových modulů však nenarazili ani v bezprostřední blízkosti planety, nenašli žádné stopy výbuchů ani trosky. „Hledejte, dokud nenajdete nějaké vysvětlení,“ zavrčel. „Šedesát taranovacích lodí přece nemohlo zmizet beze stopy.“

☼ 3 Mág-imperátor Jora’h

Kulovité lodě hydrogů zastřely nebe Ildiry, připravené zničit Hranolový palác. Dokonce i v záři zbývajících šesti sluncí měl Mág-imperátor Jora’h pocit, jako by na jeho sál pod nebesférou padl temný stín.

Vrátil se na své pódium uvnitř velkolepého paláce – hydrogové měli brzy poslat svého vyjednávače a pak Jora’h zahájí nejvýznamnější rozhovor v celé ildiranské historii. Ještě nikdy nemusel žádný Mág-imperátor čelit tak hrozivé krizi, tak strašlivému rozhodování. Plány a složité pletichy spřádané po staletí se nyní zdály ubohé a nedostatečné. Jora’h seděl v kokonu svého křesla a vědomí, že se jeho impérium brzy zásadně změní, ho mrazilo do morku kostí.

Osira’h, jeho dcera, míšenka, sem hydrogy přivedla, jak sám žádal. Ale co teď?

Mág-imperátor měl nyní čelit bytostem tak mocným, že dokázaly zhášet slunce a před deseti tisíci lety téměř zničily několik civilizací ve Spirálním rameni. Co mohl takovýmto tvorům nabídnout?

Tohle jsme na sebe přivolali sami, pomyslel si Jora’h.

Před dávnými dobami hydrogové a Ildirané prostřednictvím klikisských robotů uzavřeli cosi jako pakt o neútočení, který však byl z neznámých důvodů v poslední

době porušován. Zrádní roboti se rozhodli sledovat vlastní zájmy a obrátili se proti Ildiře.

Nyní, když měl Osira'h, však Mág-imperátor jiného prostředníka nepotřeboval. Jeho spojovacím článkem byla ona. Jora'h netušil, jakým způsobem dívenka hydrogy přesvědčila k příchodu na Ildiru, stejně jako v úplnosti nechápal její výjimečnou schopnost přímět je, aby pochopili. Když se živá a zdravá vrátila z hlubin plynné planety, kam se spustila, předala Mágu-imperátorovi jejich krátký a strašlivý vzkaz. *Žádají, abys jim pomohl zničit lidi. Pokud nebudeš souhlasit, nikdo z nás nepřežije.* Bylo to, jako by podťala všechny jeho naděje křišťálovou katanou…

Do sluncem zalité palácové dvorany vběhl posel. „Vůdce, adar Zan'n naléhavě žádá o rozhovor! Jeho manipul bitevníků čeká na rozkazy. Má zahájit palbu na hydrogy?"

Jora'h od muže převzal komunikační zařízení. Zobrazila se na něm tvář jeho nejstaršího syna, velitele Sluneční flotily, na jehož bedrech nyní spočívala nesmírná odpovědnost. Zan'nh vypadal vyčerpaně, výraz jeho tváře však vyjadřoval odhodlání a oddanost povinnostem. Kštici měl staženou dozadu, naolejovanou a sepnutou páskou – symbolem své hodnosti. „Vůdce, můj manipul je připraven bránit Ildiru. Stačí vydat rozkaz."

Nevzdáme se, abychom se odplížili do úkrytů a čekali tam na smrt. Přestože se jejich zbraně nevyrovnaly hydroským, Sluneční flotila stále mohla nepřítele citelně zasáhnout. *Hydrogové to jistě vědí.*

„Adare, něco takového by nemohlo skončit jinak než strašlivým masakrem. Uvidím, jak se věci vyvinou. Zatím stáhni své bitevníky do bezpečné vzdálenosti a zůstaň v pohotovosti, buď připraven zasáhnout. Očekávám, že v brzké době dorazí jejich vyslanec. Hydroské válečné lodě sem přiletěly na mou žádost."

Slova, jež právě vyřkl, zněla neuvěřitelně. Pokud nyní Jora'h neuspěje, Impérium bude zničeno. Jeho zářící kosti nikdy nespočinou mezi kostmi jeho předků v ossuariu pod Hranolovým palácem a jeho duch bude bezpochyby cestovat do roviny Věčného jasu oslepen.

Zan'nh neochotně ukončil spojení. Posel převzal komunikační zařízení, obřadně se uklonil a viditelně vyděšený vyběhl ven z místnosti.

Malá Osira'h sedící na schůdcích pódia vzhlédla vzhůru k zakřivenému stropu audienčního sálu. Vypadalo to, že se paprsky světla vnikající dovnitř skrze jednotlivé barevné panely pohybují, živoucí i nepolapitelné stejně jako myšlenky. „Vyslanec přichází."

„Přinutila jsi ho k tomu?" zeptal se Jora'h. Na podrobnější rozhovor nebyl čas. „Dokážeš je ovládat?"

Dívenka mu věnovala zvláštní tajemný úsměv. „Hydrogové věří, že sem přišli z vlastní svobodné vůle. Podle mě se však mýlí. Nyní jsem je lépe poznala a oni poznali mě. Dokážou číst mé myšlenky, není to však snadné."

Křehká Osira'h vypadala vyčerpaně, její velké oči však získaly zvláštní odlesk, třebaže její tvář na první pohled stále působila dětsky a nevinně. Při setkání a následném jednání s hydrogy, kdy byla její duše i mysl rozebrána na kusy, prošla tato dívka očistcem.

Kdyby tak Jora'h dokázal být stejně silný! „Budu na jeho příchod připraven. Můžeš mi pomoci?"

Osira'h se nepřítomně zahleděla do dálky a její oči zmatněly. „Hydrogové s tebou budou mluvit a ty můžeš mluvit s nimi. Pojmu myšlenky vyslance do svých, uslyším je a on uslyší mé." Na jejích rtech připomínajících okvětní plátky se objevil zvláštní úsměv. „Nedám mu na výběr. Tím, že jsem se stala spojovacím článkem, jsem vytvořila také spojení, vnikla jsem do mysli hydrogů a otevřela se jim. Přiměla jsem je, aby sem přišli – zčásti jsem je přinutila,

zčásti nalákala. Nemohu je však přimět, aby naslouchali nebo souhlasili.“

„To bude můj úkol.“

O to, aby tento den mohl nastat, usilovala dlouhá řada Mágů-imperátorů, neudělali však dost pro přípravu samotného jednání. Jora’h nevěděl jaké argumenty použít a děsil se toho, co bude muset hydrogům v zájmu zachování míru slíbit.

Náhle dívka zkřivila tvář, jako by pocítila nápor bolesti. Pak se uklidnila. „Ukázala jsem vyslanci vhodnou cestu Palácem. Měl v úmyslu prorazit klenbou nebesféry. Hydrogové nemají dost trpělivosti k překonávání překážek.“

Jora’h, který pocítil něčí znepokojivou přítomnost, chvění vzduchu a světla, vystoupil ze svého vejčitého křesla a stanul vedle Osira’h. Nechtěl vypadat jako slaboch.

Širokým klenutým vchodem proplula malá koule. Osira’h na ni upřela pohled, viditelně rozervaná protichůdnými emocemi. Vířící kotouče superhusté atmosféry uvnitř komory skrývaly shluk tekutého kovu, který se zformoval do humanoidní podoby. Imitace vyšívané kombinézy s kapsami, zipy a sponami působila jako výsměch. Tvář byla lidská, vlasy, vytvořené z přelévající se rtuti, dlouhé. Hydrogové zjevně zkopírovali podobu jedné ze svých prvních obětí.

Hlas vyslance připomínal pulzující hukot, jako by zvukové vlny přenášel přímým působením na molekuly vzduchu, místo aby použil obyčejný mikrofon. „Přišli jsme. Přejete si být zničeni?“ Tón hy drogová hlasu dával tušit, že jde o skutečnou otázku, spíše než o hrozbu.

Mág-imperátor se napřímil a promluvil klidným hlasem, přestože se sám cítil unášen proudem událostí a zoufale hledal oporu. „Povolal jsem vás, abych jednal o míru mezi hydrogy a Ildirany.“

„Mírem s Ildirany nic nezískáme.“ Jora’ha znepokojilo zjištění, že se dívčiny rty pohybují v dokonalém souladu s

velvyslancovými slovy, jako by byli neoddělitelně spojení. „Vedli jsme válku proti verdani. Nyní bojujeme s věrolomnými faery. A nedávno jsme zjistili, že se vrátili wentalové. Vy pro nás znamenáte jen malou obtíž.“

Hydrogové získávají nepřátele stejně snadno jako První následník milenky, pomyslel si Jora’h. „Víme, že hydrogové utrpěli ve střetu s faery citelné ztráty.“

„Faerové ztratili víc. A Ildirané ztratí vše, pokud se nám dál budou plést do cesty.“ Tón velvyslancova hlasu vyjadřoval ryzí pohrdání.

Jora’h řekl: „Chci vám připomenout naši starou dohodu, smlouvu, na kterou jste podle všeho zapomněli.“ Pomyslel na nemilosrdné hydroské útoky na ildiranské planety – chování hydrogů nedávalo smysl.

„Jen kvůli našemu dávnému spojenectví jsme souhlasili s touto schůzkou. Klikisští roboti již vaše zájmy nehájí.“

„Nyní za nás mluví Osira’h. Chceme jednat o podmínkách.“ Dívenka k němu vzhlédla, jako by čekala, že Mág-imperátor navrhne nějaké okamžité a životaschopné řešení. Kdyby to jen bylo tak snadné!

„Nemůžete nabídnout nic, co by nás zajímalo,“ zaduněl hydrogův hlas.

Jora’h hledal argument, kterým by změnil vyslancův názor. Nevěděl, jakým způsobem tehdy, před dávnými časy, klikisští roboti přiměli hydrogy zastavit útoky proti Ildiranům. Na jakou strunu asi zahráli? Opět proklel své předky za to, že tolik věcí tajili a pozměnili záznamy v *Sáze sedmi sluncí*. Bez informací byl nyní v nevýhodě.

Mág-imperátor si vzpomněl na překvapivý úspěch adara Kori’nha, který u Qronhy 3 zničil značný počet hydroských lodí. Možná by připomínka síly mohla zvrátit dosavadní průběh jednání. Pozvedl hlas a snažil se vzbudit dojem neotřesitelné sebedůvěry. „Vaše bitevníky poškodily mnoho ildiranských kolonií a naše Sluneční flotila zničila mnoho

vašich lodí. Tyto útoky přinesly oběma našim rasám jen ztráty a neprospěly nikomu.“

„Rasy obývající kamenné planety jen zabírají prostor a šíří nečistotu. Ničemu nerozumíte. Vaše šarvátky a spory jen odvádějí naši pozornost od boje se skutečnými nepřáteli.“

Jora’h se té myšlenky chopil. „Lidé stále používají Klikisské pochodně proti vašim planetám. Kolik vašich planet – kolik vás *samých* – bylo sežehnuto na popel?“ Zdvihl prst. „Mohu je přimět, aby přestali.“

„My je zastavíme. Budou zničeni.“ Vyslanec se přitiskl ke stěně své kulovité nádoby. „Před dávnými časy jsme klikisským robotům pomohli zničit rasu jejich stvořitelů. Tento postup je vhodným modelem řešení pro všechny další konflikty.“ Kovový pohled pronikl vířícími cáry mlhy. „Když už jsme přišli na Ildiru, bylo by nejvhodnější vyhubit vás hned.“

☼ 4 Jess Tamblyn

Jessova loď z vody a perleti, poté, co opustila Jonah 12, kde klikisští roboti zničili celou tuláckou základnu, vystřelila pryč z temné soustavy jako tekutá dělová koule. Živoucí loď uvnitř nesla poškozený člun a dva zraněné pasažéry. Jedním z nich byla Cesca – a ta umírala.

Jess, vznášející se v energií prosycené vodě, hleděl skrz okénka poškozeného Vodnáře a pozoroval vyčerpaného a zraněného Nikka Chana Tylara. Mladý pilot se skláněl nad ženou, kterou Jess miloval, mohl však pro ni udělat jen málo. Cesca ležela na palubě v bezvědomí, bledá a zpocená. Když roboti Vodnáře sestřelili, utrpěla zlomeniny a zhmožděniny měkkých tkání, byl to zázrak, že vůbec ještě žila.

Nikko, který o ni pečoval navzdory vlastním bolestivým zraněním, jako by za posledních několik hodin zestárl o deset

let. Přestože měl sám vymknuté zápěstí, několik zlomených žeber, modřin a škrábanců – nic, s čím by si prostředky na tišení bolesti a jeho lodní lékárnička nedokázaly poradit – se od Cescy téměř nevzdaloval. Jess si zoufale přál, aby se jí mohl dotknout sám, políbit ji nebo vzít za ruku;

Jakmile se však stal součástí wentalů, přišel o podstatnou část své lidskosti. Byl to tehdy jediný způsob, jak zůstat naživu. Nemohl ztratit ještě Cescu! Wentalové už nějakou dobu byli součástí jeho těla, změnili jeho podstatu, on sám však mocným bytostem stále nerozuměl. Jess řekl wentalům, aby našli nejbližší tuláckou základnu nebo i hanzovní kolonii, kde by se Cesce dostalo lékařské péče. Všechny však byly příliš daleko.

Proč by jí nepomohli sami wentalové? Jess věděl, že mají tu moc.

Když ho tehdy před lety wentalové zachránili, změnili biochemické pochody v jeho těle a proměnili jej v podivný generátor energie. Jeho dotek byl pro jiné lidi smrtelně nebezpečný. Díky svým nově nabytým schopnostem mohl dokázat velké věci – mohl se dokonce sám stát strašlivou zbraní ve válce proti hydrogům.

Některé z nejprostších věcí mu však byly odepřeny. K čemu mu byly jeho úchvatné schopnosti, když nemohl udělat to, po čem toužil nejvíc na světě? Jak rád by vzal Cescu do náruče a tišil její bolest! Nemohl ji dokonce ani pohladit po zpoceném čele, když umírala. Přesto toužil dostat se tak blízko k ní, jak jen to bylo možné.

Jess plul teplou vodou k průlezu Vodnáře, prošel dovnitř a stanul na palubě, celý mokrý. Krátký bílý overal, tenký jako blána, se lepil na jeho tělo a vlasy mu vlály kolem hlavy jako řasy v proudu. Nikko k němu vzhlédl, mandlové oči plné naděje, jako by věřil, že Jess dokáže dělat zázraky – což byla ostatně pravda. Zázrak, jakého tu bylo zapotřebí, však v jeho silách nebyl.

„Prošel jsem lékařskou databázi, Jessi, ale je na tom opravdu špatně. S něčím takovým si neporadím.“ Pozvedl svou čerstvě ovázanou paži. „U Hvězdy, stěží jsem si dokázal ošetřit vymknuté zápěstí, a ona je uvnitř celá polámaná! Určitě má vnitřní krvácení, zřejmě taky proraženou plíci a kdoví co ještě.“

Nezraněnou rukou podal Nikko Cesce povzbuzující prostředek, aby zmírnil nejhorší následky šoku. Cesca se částečně probrala z bezvědomí a začala kašlat. Mezi jejími rty se objevila krvavá pěna. Loď z vody a perleti se řítila mezi hvězdami neuvěřitelnou rychlostí, Jess však věděl, že Cesca už dlouho nevydrží – pokud wentalové něco neudělají.

„Musí žít, Nikko!“ Jess stál stranou, pěsti zaťaté, a cítil se strašlivě bezmocný. Nemohl se jí ani dotknout! „Vždyť je to… je to Mluvčí všech Tuláků!“ Uvedený důvod zněl vznešeně, oba, Jess i Nikko, však věděli, že je ničím ve srovnání se skutečností, že ji Jess miluje.

Wentalové v jeho mysli promluvili. *Ta žena brzy zemře.*

Jejich chladné konstatování očividné skutečnosti v Jessovi vzbudilo vztek. „Tak ji zachraňte!“

Některé věci se nedají změnit.

Snažil se určit, odkud hlas přichází, jako by nositelem pesimistického postoje mohl být jeden konkrétní wental. „Ale některé věci se změnit dají.“ Jeho hlas zaduněl díky wentalské energii mezi stěnami Vodnáře, až se sám Nikko přikrčil. „Dám jí napít wentalské vody, jako jsem se jí napil já! Tak proniknete do jejích tkání a můžete jí pomoci.“

Pouhý kontakt s wentalskou vodou ji nepromění tak, jako jsme proměnili tebe. Z naší strany to musí být vědomý čin.

„Tak to udělejte! Nevíte, jak moc pro mě znamená.“

Víme, jak moc pro tebe znamená. Chápeme to.

„Proč jí tedy odmítáte pomoci? Zachránili jste mě, proč tedy nezachráníte i ji?“ Vděčil wentalům za vše, právě teď je ale nenáviděl.

Zachránit tě bylo nezbytné. Bez tebe by wentalové neobživli. Tato žena však pro nás není nijak důležitá.

„Jsou tedy wentalové zcela sobečtí? Pro mě důležitá je. Pokud odmítáte zachránit Cescu, jak mám věřit, že jste tak dobří, jak sami tvrdíte? Možná jsou wentalové stejně zlí jako hydrogové, jen o něco lstivější.“ Nikdy dřív by si takové podezření nepřipustil.

Víš, že to není pravda, Jessi Tamblyne!

Hnán zoufalstvím vykřikl: „Vím, že Cesca brzy zemře – a moji jediní spojenci ji odmítají zachránit!“

Bezmocný a zbědovaný Nikko natřepal polštáře kolem Cescy a uhladil jí přikrývku. „Proč je to jiné než spojení zelených kněží se světolesem? Stromy se s lidmi klidně spojí, kdykoliv samy chtějí. Copak wentalové nejsou podobní?“

Naše spojení není stejné jako vazba mezi verdani a zelenými kněžími. Světostromy jsou pasivní, jejich spojení je symbiotické. Wentalové jsou tekutí, neovladatelní, mohou být mnohem snadněji znečištěni. Sobecké činy vedou k poskvrně. Když jsme tě změnili, změnili jsme i sebe. Některé skutky vedou k rozštěpení, pokřivení. Ničivou sílu nečistých wentalů si nedokážeš ani představit. Je zde nesmírné riziko.

„Jaké riziko?“ naléhal Jess. Nebyl schopný vidět nic než umírající Cescu.

Jen se podívej, jak ses proměnil ty sám! Uvědomuješ si, o co všechno jsi přišel?

„Nic z toho pro mě nemá význam, pokud ztratím ji.“ Náhle se v jeho mysli rozzářila jiskra poznání. „Pokud ji zachráníte stejným způsobem jako mě, pak bude jako já. Už nebudu sám. Budeme dva takoví.“

Po chvíli hlubokého mlčení wentalové řekli: *Nemůžeme ji jen tak proměnit. Musí to být její rozhodnutí, stejně jako naše.*

Jess ve své mysli spatřil obraz bouřemi bičované vodní planety, první z mnoha, kam přivezl wentaly. *Toto je naše*

nejbližší planeta. Zamíříme k mateřskému moři. Tam rozhodneme o jejím osudu.

☼ 5 Rlinda Kettová

Oživlá žena s ledově bílou pokožkou stála v jeskyni pod zmrzlou slupkou Plumasu. Její oči nebyly lidské – žhnuly podivnou vnitřní energií. Vlasy Karly Tamblynové sršely a vlnily se, nyní osvobozené od ledu, který je dříve věznil.

„Něco takového se nevidí každý den," poznamenala Rlinda Kettová. Vtipkovala ze zvyku, ale tentokrát to znělo hluše. Nebyla si jistá, jestli se má smát nebo křičet hrůzou, rozhodně ale měla chuť utíkat. Tuláčtí dělníci byli zaskočení a nevěděli co dělat.

Oživlá žena nechala mrtvého Andrewa Tamblyna za sebou. Udělala další krok a se zasyčením vypálila do plumaského ledu horkou, jasně ohraničenou stopu. Její tělo bylo jako tlakový hrnec bez pojistky, hromadila se v něm energie hrozící každou chvíli vybuchnout.

Zatímco BeBob dál na vše zíral v dětském úžasu, Rlinda ho odtáhla stranou. „Bude lepší dopřát jí trochu prostoru."

Vyrazil ze sebe zasténání. „Zamířit sem nakonec nebyl tak dobrý nápad!"

„Válečný soud a rozsudek smrti na Zemi by se ti líbil víc?"

„Nejsem si jistý, jestli je tohle o moc lepší. Od té doby, co jsme utekli, jde všechno špatně. *Slepá Víra* byla zničená, Davlin zemřel a nás unesli tihle potrhlí Tuláci.

Jeden by si řekl, že jsme už zkusili dost." Přitiskl si obě dlaně na čelo. „A teď nás tohle monstrum všechny zabije!"

„Za takové řeči bych ti jindy dala co proto, ale v téhle chvíli se s tebou nebudu hádat."

Mrtvému muži ležícímu na ledu již Karla, kráčející odhodlaně vpřed, nevěnovala pozornost. Andrew se k ženě rozběhl, snažil se ji zastavit a promluvit s ní, její pouhý dotek ho však zabil.

„Karlo, co jsi to *udělala*?“ zanaříkal Wynn při pohledu na svého nehybného bratra.

„Počkej! Nestav se jí do cesty!“ varoval ho jeho dvojče Torin.

Žena nevzrušeně mířila k okraji ledového šelfu a hlubokému, ocelově šedému moři. Caleb a Wynn využili příležitosti, vrhli se k zhroucené postavě a odtáhli Andrewovo tělo stranou. Torin, citlivější z dvojčat, úpěnlivě zvolal: „Karlo, proč jsi to udělala? Copak nás nepoznáváš?“

Jako pohyblivá socha obrátila Karla Tamblynová svůj sršící pohled směrem k obytným a administrativním budovám. Nechápavě hleděla na technické zařízení vodních dolů, hydrostatická čerpadla ženoucí tekutinu vzhůru, do nádrží hvězdných lodí. Aniž odpověděla, pokračovala v chůzi. Chladné moře jako by ji vábilo. Jakmile obrátila zrak k podzemnímu moři, v jejích očích se objevil dychtivý výraz.

BeBob se podíval na Rlindu. „Myslíš, že nás teď Tuláci pustí?“

„Nejspíš budou mít jiné starosti.“

Jess Tamblyn, další člen tuláckého klanu (Rlinda přesně neznala příbuzenské vztahy mezi nimi) použil svou zvláštní moc a vyzdvihl matčino tělo uvězněné hluboko v ledu. Avšak poté, co narychlo odletěl, volán nějakou naléhavou záležitostí, Karla sama roztála a ožila, jako by byla ovládána nějakým démonem.

Žena došla na místo, kde se led stýkal s vodní hladinou. Zvedla ruce a vyšly z ní vlny neviditelné energie, cosi jako gravitace. Mocná síla zvedla vodní masy, jako by to byla hlína, táhla je vzhůru a formovala stejně jako magnet rovná železné piliny podél siločar.

Led pod Karlinými chodidly praskal a drolil se, žena však nevypadala nijak znepokojená. Když se odlomila kra i s ní, dál nehybně stála. V naprostém tichu vklouzla do oceánu. Bez šplouchnutí, aniž by vydala jediný zvuk, zmizela mezi vlnami. O chvíli později se objevil gejzír bublin a bílá pára, ale pak se vše utišilo.

Rlinda se rozhlédla kolem sebe a hledala někoho, kdo by jí mohl vysvětlit, co se to děje. „Takové věci se tady stávají často?“

☼ 6 Kotto Okiah

Poté, co byli hydrogové na Theronu už podruhé poraženi, spokojený Kotto Okiah lesní planetu opustil. Před časem odešel z těžní základny na Jonahu 12, aby pomohl Theroňanům obnovit jejich domovy, pak zamířil do Kellumových loděnic na Osquivelu, kde zkoumal malou neporušenou hydroskou loď, kterou zde našli, vyvinul jednoduché obranné zařízení proti nepřátelským lodím a se svými klepadly spěchal zpět na Theron.

Mezitím osíci zničili Randezvous a jeho matka zmizela, stejně jako mnoho dalších příslušníků rozprášených klanů. Věděl, že se bývalá Mluvčí Jhy Okiahová o sebe dokáže postarat, přesto by rád věděl, kde nyní je. Nejspíš byla na nějakém bezpečném místě, společně s Cescou Peroniovou. Kotto miloval způsob, jakým se na něj Mluvčí Peroniová usmívala, kdykoliv při řešení nějakého problému předvedl „tuláckou vynalézavost“. Na jeho poslední vynález bude jistě hrdá.

Jeho loď dorazila k Theronu prakticky na poslední chvíli, rozhodila stovky přilnavých rohožek, které vibrovaly a měnily frekvenci, dokud nedosáhly rezonance vedoucí k otevření vstupních otvorů hydroských bitevníků do

vesmírného vakua. Nepřátelské lodě jedna za druhou ztratily orientaci, roztočené jako dětské káči. Kotto sám zachránil světoles.

No, možná ne tak úplně sám.

„Obrátili bychom hydrogy na útěk, i kdyby se v poslední chvíli neobjevila ta wentalská kometa," řekl Kotto svým dvěma analytickým compům KR a GU. V jeho mysli neustále probíhal vnitřní monolog, jehož útržky, občas vyslovené nahlas, působily jako poznámky bez jakéhokoli kontextu. Compové, vždy zvídaví, na ně reagovali, jak jen mohli.

„Kdyby nepřiletěla ta wentalská kometa, s největší pravděpodobností bychom byli zničeni, Kotto Okiahu," podotkl KR.

„Všechna klepadla už byla rozhozená," dodal GU. Jeho polymerová kůže stále nesla stopy poškození, k němuž došlo při nečekaném otevření ukořistěné hydroské lodi. „Neměli jsme už žádné prostředky k obraně."

Kotto roztržitě přikývl, zatímco jejich člun pokračoval v letu. „Jsem jen rád, že se v pravý čas objevily posily. Ale v principu jsme se nemýlili, že? Naší jedinou chybou bylo, že jsme měli málo klepadel. To se dá napravit. Hromadná výroba – to je to, co teď potřebujeme."

Než opustil Theron, nechal Kotto zkopírovat plány a pak vyslal nesourodou skupinku tuláckých kapitánů, aby našli další tulácká výrobní střediska schopná produkovat klepadla. Jakmile se vrátí na Osquivel, Kotto se už postará, aby je Del Kellum začal vyrábět po tisících. Od této chvíle už nikdo nebude proti hydroským útokům bezbranný.

Na rozdíl od své matky nebyl Kotto politik (a úlohu Mluvčí jí nikdy nezáviděl), chtěl však klepadla poskytnout také hanzovním koloniím. „Pokud Velkému Houserovi pomůžeme zbavit se hydrogů," přemítal, „možná na nás přestane být tak oprsklý."

„Prosím definuj ‚oprsklý', Kotto Okiahu," řekl GU. Compové milovali učení, takže jim Kotto poskytl přibližné vysvětlení tohoto výrazu.

KR se zeptal: „Tvrdíš, že pokud Zemské hanzovní lize pomůžeme, projeví nám svou vděčnost zastavením útoků proti tuláckým základnám?"

„Dává to smysl. Neměli bychom být nepřátelé. Pravda ovšem je, že tohle není můj obor. Nechám to profíkům."

„Další hlavolam," poznamenal GU.

„Ano, hlavolam." Letěl k Osquivelu a už se nemohl dočkat, až se znovu pustí do práce na tom úžasném hydroském vraku. Neměl přístup k aktuálním informacím, do této chvíle však už vymyslel nejméně dvě desítky nových testů, jimž podrobí systémy mimozemské lodi. Obzvlášť ho fascinoval portál, který nalezl uvnitř. Obsluhu lodi přenechal dvojici compů a sám si začal dělat poznámky…

Když však Kotto dorazil k prstencům obří plynné planety, nebylo po tuláckých loděnicích ani památky. Celá planeta se zdála zcela opuštěná.

„Haló? Kde je kdo? Přináším dobré zprávy." Doufal, že takovéto prohlášení vzbudí zvědavost každého, kdo je momentálně na příjmu. „Haló?"

Celý komplex – taviči pece, skladovací asteroidy, obytné kopule, volné doky, jednotky na zpracování rudy, konstrukční sítě, všechno bylo – opuštěné.

KR a GU nepřestávali vysílat na frekvencích obvykle používaných Tuláky. „Možná je všechny zničili hydrogové," navrhl GU.

„Vidíš to moc černě," chlácholil ho Kotto, přestože ho napadlo totéž a žaludek mu svírala úzkost.

Pluli kolem prstenců ze štěrku a kamení, po hydroské lodi, kterou tak pečlivě zakonzervoval a zanechal stranou od ostatního zařízení, však nebylo ani památky. „Hydroská loď zmizela taky! Někdo ji vzal!"

Kotto, zmatený, vyděšený a dokonce poněkud podrážděný zamířil se svým člunem k hlavnímu komplexu loděnic. Míjel opuštěné trosky a vraky – většina zařízení byla poškozená – nikde jediná stopa života. Celé místo obestírala strašidelná atmosféra opuštěnosti, jako kdyby byly loděnice vypleněny a pak ponechány svému osudu. Nezůstalo zde nic použitelného.

„Zaznamenal jsem stopy boje nebo havárie," poznamenal KR. „Nedošlo však k totální destrukci. Alespoň část osazenstva mohla přežít."

GU dodal: „Vše nasvědčuje úmyslnému opuštění loděnic. Možná šlo o evakuaci."

Kotto ještě dvakrát obkroužil prstence a bedlivě sledoval údaje senzorů. „Celé loděnice jsou pryč. Nejen zničené – jsou prostě… *pryč*. Jako by Del Kellum a jeho lidi zvedli kotvy a zmizeli."

Co odsud mohlo vy štvát muže, jako byl Del Kellum? Udělaly to snad OSZ – zničily loděnice stejně jako Randezvous? Zachvěl se, když na to pomyslel. A odvezly taky tu loď! Jak teď měl Kotto najít ostatní – Dela Kelluma, Mluvčí Peroniovou, svou matku, kohokoliv?

„A to jsem si myslel, že jsme se hlavolamu nadobro zbavili."

☼ 7 Denn Peroni

Po staletích tvrdého boje o přežití Tuláci věděli, že se věci většinou nevyvíjejí podle předem připravených plánů. K neočekávaným událostem docházelo se znepokojivou pravidelností.

Když Denn Peroni opouštěl plumaské vodní doly, stále se ještě kurýroval z následků strašlivé kocoviny a sám sebe se ptal, jak je možné, že se opil natolik, aby se dal bratry Tamblynovými zlákat k oné potrhlé pirátské výpravě, která

skončila zajetím hanzovní obchodní lodi společně s její posádkou. Byla to obrovská hloupost a Denn, zdrcen tímto poznáním, raději zmizel a zajatce nechal na Plumasu, než Calebovi a jeho bratrům dojde, že nevědí, co si s Rlindou Kettovou a Bransonem Robertsem počít. Konečně byl na palubě své lodi opět sám a nemusel snášet neustálé tlachání, stížnosti a nepořádnost Caleba Tamblyna.

Denn letěl s *Tvrdošíjnou vytrvalostí* od jedné klanové základny k druhé a upravoval svůj letový plán podle toho, jak postupně získával informace (většina z nich však už byla stejně zastaralá). Od rozezlených Tuláků se Denn nedozvěděl o moc víc než zvěsti a drby; na mnoha základnách, které navštívil, mu rovnou přiznali, že nevědí zhola nic.

Zjistil, že jeho dcera Cesca uvízla na malé planetoidě nazvané Jonah 12 na opačné straně Spirálního ramene. Ze své pozice Mluvčí vyzvala klany, aby vyčkávaly a připravily se na fázi konsolidace, po zničení Randezvous nezbytné. Denn si o svou dceru dělal starosti, byl si však jistý, že tíživou situaci, v níž se nyní Tuláci ocitli, zvládne, a pravděpodobně mnohem lépe, než by to dokázal on sám!

Dozvěděl se také pozitivní zprávy. Nikko Chan Tylar šířil informaci, že Golgen byl očištěn od hydrogů – opět zde tedy byla obří plynná planeta bezpečná pro těžbu ekti! Denn se rozhodl, že v šíření této zprávy pomůže, přinejmenším do doby, než Cesca učiní nějaké oficiální prohlášení.

Forreyův Střeček bylo největší kovové těleso nacházející se v pásu asteroidů kolem vychládající oranžové hvězdy K2. Nízká hmotnost hvězdy způsobila, že během svého vývoje ztratila většinu materiálu tvořícího protoplanetární disk a nezbylo jej tak dost k vytvoření plnohodnotné planety. Forreyův Střeček však byl jako zralé jablko – stačilo jej

utrhnout. Nacházela se zde bohatá ložiska kovů, proto byl asteroid protkán štolami a tunely.

Velké protáhlé těleso obíhaly početné kamenné satelity, měsíce s nízkou hustotou, které kovový asteroid zachytil při své cestě. Malé oběžnice kolem něj vířily jako hejno můr kolem zářivého plamene. Počítačové modely dokázaly jejich oběžné dráhy vypočítat, ty se však často měnily, neboť měsíce se vzájemně často srážely a odrážely jeden od druhého.

Karlton Forrey byl prvním Tulákem, který přibližně před sto lety investoval do těžby kovů a přivedl sem lodě svého klanu. Než přepravil svou rodinu a zařízení na povrch, spočítal Forrey dráhy kamenných měsíců, došlo však k nečekané srážce, která odmrštila kameny jako obří projektily přímo proti tuláckým lodím. Většina Forreyovy rodiny tehdy zahynula a veškerá technika byla zničená. Pro svou nepředvídatelnost pak dostala planetka název Forreyův Střeček.

Když se k němu *Tvrdošíjná vytrvalost* přiblížila, Denn několikrát prověřil své výpočty a dopředu odvysílal žádost o aktuální výpis bezpečných tras. Sotva se dostal na dohled, všiml si velké skupiny tuláckých lodí umístěných vně oběžných drah kamenných satelitů. Viděl evakuační lodě, mobilní těžní zařízení přeměněné na mezihvězdné plavidlo, dokonce části vnějších doků. Denn byl zmatený: všechno nasvědčovalo rozsáhlé operaci. Zařízení bylo chvatně sbaleno a připraveno k opětovnému sestavení. Práce na Forreyově Střečku však byly zaměřené výhradně na získávání surovin.

Pak si všiml klanových symbolů na lodích. *Kellum*!

„Hovoří Denn Peroni, blížím se k vám, vezu zboží a dobré zprávy. Nebyl jsem tady už celé roky. Kdo jsou vaši hosté? Je u vás Del Kellum?“

Obsluha vysílací stanice jeho domněnku potvrdila. „Ano. Přivezl sem všechny své lidi, které evakuoval od Osquivelu.“

„Evakuoval od Osquivelu?“ Denn se nemohl dočkat, až se dozví podrobnosti. „Jsem u vás za pár minut. Mám nákladní prostor plný čerstvých potravin z Yreky, pokud má někdo zájem.“

„To je ta nejlepší zpráva, kterou jsme dneska slyšeli, Denně.“

„Aha, takže včera přišlo něco lepšího, co? Tak to si svoji křupavou zeleninku schovám pro jiného zákazníka.“

Kvůli Kellumovým uprchlíkům živil Forreyův Střeček hodně krků navíc, a tak si Denn za svůj náklad ovoce, zeleniny a obilnin stanovil cenu zahrnující jen symbolický zisk. Drsní těžaři z klanu Kowalski se společně se stovkami uprchlíků z osquivelských loděnic rozhodli uspořádat slavnost. Tuláci věřili, že je třeba každý den využít naplno. Nehody se stávaly příliš často na to, aby byli ochotní spoléhat na zítřek, který třeba nikdy nepřijde.

Kelluma setkání s Dennem potěšilo. Hřmotný muž seděl u stolu, hovořil přehnaně nahlas a choval se spíš jako šéf základny než jako host. Denn tušil, že se s Kowalskými dohodl na nějaké formě spolupráce spočívající ve sdílení techniky a zdrojů.

Del Kellum zjevně vyprávěl svůj příběh už poněkolikáté. „Když ti prokletí osíci zmizeli, věděli jsme, že máme jen několik dní, abychom se odtamtud dostali, než si to zase rozmyslí.“ Natáhl ruku a pohladil svou dceru po rameni. „Zhett dostala tvrdou lekci. Poznala, že nemá věřit ničemu, co říkají.“

Mladá žena pohodila tmavými vlasy. „Jen mu klidně řekni, co se stalo, tati.“

„V loděnicích jsme používali plavidla s krátkým doletem určená k přepravě v rámci soustavy, bez ildiranského mezihvězdného pohonu. Věděli jsme, že se k další tulácké

základně nikdy nemůžeme dostat. Ale sakra, nechtěli jsme tam nechat všechno naše zařízení. Osíci by ho vybrakovali a použili proti nám.“

Kolem stolu se rozlehlo souhlasné zamručení. Kellum si vzal zlatý kukuřičný klas a začal jej okusovat, dopřál si přestávku, aby si užil jídla. Několik zrníček uvízlo v jeho prokvetlém vousu.

„A tak jsme se rozhodli vsadit všechno na jednu kartu, pobrali jsme, co jsme mohli a přepravili se ke kometárním rafinerkám vysoko v Kuiperově pásu. Osíci nejsou dost chytří, aby hledali i tam nahoře. Nechali jsme u Osquivelu opravdu slušný majetek.“

Další mručení, většinou vyjadřující souhlas.

„V kometárních rafinerkách jsme měli spoustu lodí pro mezihvězdné lety a půl tuctu pohonných jednotek připravených k usazení do nových lodí v loděnicích. Proto jsme několik velkých lodí přebudovali a s nimi jsme opustili Osquivel. Teď jsme díky velkorysosti klanu Kowalski tady, v bezpečí.“

Otočil se a pohlédl na vytáhlého hubeného muže se světle modrýma očima, rozježeným obočím a chmýřím bílých vlasů tvořících svatozář kolem lysého temene hlavy. „Naši, přátelé z Forreyova Střečka nám nabídli útočiště, my však jejich pohostinnosti nehodláme zneužívat. Nebo se tak už stalo, Oscare?“

„Ještě ne… zatím,“ odpověděl Oscar Kowalski. „Žádná tulácká základna však nemá takový nadbytek zdrojů, aby dlouhodobě unesla přítomnost uprchlíků.“

„Pokud se ovšem nepustíme do práce a nezaložíme tady nové loděnice. Měli bychom začít do týdne,“ řekl Kellum. „Jsme Tuláci – pořád v pohybu. A kde je teď vlastně Mluvčí, Denně? Potřebujeme s ní navázat spojení.“

„Poslední zprávy, které jsem zachytil, říkají, že je na Jonahu 12 a snaží se shromáždit klany. Myslím, že je s ní i Jhy Okiahová. Spolu jistě najdou řešení.“

„U Hvězdy, to doufám!“ vykřikl Oscar, když si předtím odkašlal. „Máme spoustu práce.“

Denn sledoval, jak si těžaři přidávají čerstvé jídlo. „Jelikož se většina nákladu z mé lodi právě přestěhovala do vašich žaludků, rád bych se zeptal, jestli pro mě nemáte nějaké zboží. Na svou další zastávku bych nerad přiletěl prázdný.“

Oscar Kowalski zřejmě cosi zpaměti počítal. „Dej nám vědět, jaké kovy potřebuješ. Jsme schopní tě plně vytížit.“

Kellum se zazubil na talíř, na němž ležel okousaný špalek – zbytek kukuřičného klasu. „Zatraceně, vždyť máme taky to ekti z kometárních rafinerek! Chceš je prodat Ildiranům, Denně? Nedávno jsi s nimi znovu navázal obchodní styky, nemám pravdu?“

„Caleb Tamblyn a já jsme to dohodli se samotným Mágem-imperátorem. Když mi to naložíte, zamířím přímo na Ildiru. Pořád lepší, než ho prodat Velkému Houserovi.“ Výsměšná přezdívka, kterou Tuláci dali Hanze, nemohla ani zdaleka vyjádřit Dennovo pohrdání.

„A řekni si za něj dobrou cenu! Můj klan potřebuje finance na vybudování nové firmy – ať už to bude kdekoliv. Postavit loděnice z ničeho – to by byla sakra tvrdá práce.“

Denn dostal nápad a celý se rozzářil. „To mi připomnělo zajímavou možnost, o které jsem se během cesty doslechl. Jak by se vám líbilo vrátit se k těžbě ekti na obří plynné planetě?“ A vysvětlil, že oblaka Golgenu jsou pro těžery opět bezpečná.

Kellum udeřil svou velkou rukou do stolu. „Zatraceně, to je ale skvělý nápad! Naše těžní zařízení pořád čeká uskladněné v oblaku komet u Osquivelu – máme dva těžery, které jsme nepoužili od té doby, co hydráči vyhlásili to ultimátum. Ale já jsem věděl, že se jednou zase budou hodit.

Znovu spustíme těžery! Slyšela jsi, Zhett? Klan Kellumů se vrací k těžbě ekti!“ Nadšeně se na svou dceru usmál. „Zamíříme ke Golgenu, zlatíčko – odlétáme zítra.“ Poplácal se po břiše. „Hned jak tohle všechno strávím.“

☼ 8 Osira’h

Toto setkání mezi Mágem-imperátorem a hydroským vyslancem mělo být vyvrcholením staletí plánů a příprav. Osira’h nečekala, že vůdce ildiranského Impéria bude vypadat tak bezradně a zoufale. Pomyslný jazýček na vahách se během této komunikace, tohoto „vyjednávání“ povážlivě vychyloval na jednu stranu. Něco jí unikalo? Copak Mág-imperátor neměl žádný plán? Musel přece nějaký mít!

Na obloze nad nimi, viditelné skrze barevné skleněné tabule, visela flotila hydroských bitevníků, která ji vynesla z hlubin Qronhy 3. Poté, co přiměla hydrogy, aby nahlédli do její mysli, je Osira’h přinutila k tomuto setkání. Násilné hydroské myšlenky stále proudily kanály její mysli a rozstřikovaly kolem sebe palčivé kapky poznání. Hydrogové sáhli do jejího mozku a vzali si informace, které potřebovali, sami však neměli zájem rozumět.

Osira’h spatřila jejich nitro stejně jako oni její a věděla, že na pokusy o vyjednávání nebudou reagovat způsobem, jaký její otec očekával. Skrze ni viděli, čeho chtěl Mág-imperátor tímto setkáním dosáhnout, a neměli o to zájem. Cítila, že vyslanec myslí svou výhrůžku vážně. Přestože hydrogové při srážkách s faery utrpěli těžké ztráty, byli připravení Ildirany zničit jen proto, aby se jich zbavili.

Bedlivě a mlčky naslouchala a pozorovala svého otce. Dívenka se s ním poprvé setkala teprve nedávno a stále

nevěděla, jaký vlastně je. Viděla ho z mnoha různých úhlů: jako otce, Mága-imperátora, muže, jehož vroucně milovala její matka i jako bratra proradného dobroského místodržícího Udru'ha.

Osira'h získala podrobné vzpomínky na Jora'ha od své matky. Byly hřejivé, plné lásky a něhy. Dívenka si však pamatovala, že stejnou láskyplnou hrdost cítila vůči dobroskému místodržícímu – a *ten* ji oklamal. Zachoval se Jora'h stejně k Niře?

Právě nyní ho však Osira'h chtěla – potřebovala – vidět ne jako otce nebo milovaného muže, ale jako Mága-imperátora, vůdce miliard Ildiranů. Přála si, aby dal najevo svou sílu, sílu Impéria.

Hydrogové však byli mnohem silnější.

Vyslanec pokračoval dunivým obviňujícím tónem: „Ildirané kdysi byli ve spojení s faery, našimi úhlavními nepřáteli. V nedávné bitvě jsme již uhasili jedno z jejich sluncí. A to je teprve začátek."

„Nejsme ve spojení s faery," odpověděl Jora'h. „Faerové na vás útočí a lidé svými Pochodněmi zapalují planety, Ildirané se však této války neúčastní. Nemáme zájem o hydroské planety. Mezi našimi rasami není žádný spor. Jsme neutrální."

„Nerozumíš naší válce."

„Ne, nerozumím! Vidím jen to, že jsme do ní byli proti své vůli zavlečení."

Velvyslanec se odmlčel, neboť hledal příslušné jméno. „Váš… adar Kori'nh *zničil mnoho našich lodí."*

Osira'h se prudce napřímila. Toto konkrétní jméno hydrogové vytáhli z její paměti, čímž prozradili, že toho o Ildiranech vědí víc, než sami přiznávali.

Dokonce Mág-imperátor byl zjevně překvapen tím, jak mnoho informací hydrogové získali od jeho dcery. „Adar Koďnh jen bránil Ildirany před bezdůvodnými útoky

hydrogů.“ Jora’h přistoupil blíže ke kulovité tlakové nádobě a ostrým tónem řekl: „Víte už tedy co dokážeme, pokud jsme donuceni použít naši vojenskou sílu. Sluneční flotila má tisíce dalších lodí. Nepodceňujte nás. Jsme schopní vám zasadit těžkou ránu.“

Vyslancovo pohrdání narazilo do dívčiny mysli jako vzedmutá vlna do vlnolamu. „Můžeme vaši rasu vyhladit.“

„Ano, to můžete. Ale pokud se o to pokusíte, zaplatíte za to. Jsme schopní vás oslabit, možná dost na to, aby vás faerové přemohli. Chcete to riskovat? K čemu to bude dobré?“ Vyslanec mlčel a Mág-imperátor dál pokračoval ve výhrůžkách: „Během deseti tisíc let, které uplynuly od poslední války, naši vědci a technici vyvinuli účinné prostředky na naši obranu. Nejsme tak snadnou kořistí, jak si myslíte.“

Osira’h bojovala sama se sebou, aby zachovala mlčení. Věděla, že se Ildirané za staletí změnili jen málo, že samotná Sága byla přepsána, aby o předešlé válce nezůstaly žádné záznamy, a že lid Mága-imperátora není na střet s tvory obývajícími hlubiny plynných planet ani v nejmenším připraven. Ve skutečnosti měli jenom jediný obranný prostředek: samotnou Osira’h. Přestože o to usilovala, nedokázala skrýt zklamání ze svého otce a své rasy. Na Dobrosu byly obětovány životy tolika lidí! *Všechno jen pro… tohle?*

Přestože se snažila své myšlenky skrýt, hydrogové je v její mysli přečetli. Vyslanec nevěnoval Osira’h jediný pohled. „Tvůj pokus nás oklamat je ubohý. Nevěříme ti. Žádné obranné prostředky nemáte.“

Frustrace a hněv roztřásly dívčino tělo. Jora’h se na ni podíval, jako by si myslel, že ho vlastní dcera zradila.

Osira’h jím však byla zklamána také. Mág-imperátor přece musel mít nějaký plán dřív, než ji vyslal na její misi! Právě teď mohl přinejmenším povolat adara Zan’nha a jeho

bitevníky. Přímý útok by ježaté koule na nebi bezpochyby zničil, přestože by to stálo většinu sil Sluneční flotily a samotná Mijistra by zřejmě byla těžce poškozená.

Vyslanec už neměl trpělivost dál pokračovat v jednání. Tím, co zde našel, se zdál být velmi zklamán. Opovržlivě pronesl: „Nemůžeme marnit čas výměnou hrozeb s Ildirany. Wentalové nebyli zničení, jak jsme se domnívali, a lidé na nás stále dotírají. Naše válka pokračuje."

Jora'h sestoupil po schůdcích ze svého pódia a stanul přímo před vyslancovou komorou. Hlas měl pevný, Osira'h však cítila jeho strach. „Kdysi dávno jsme dohodli podmínky, za kterých jsme se zdrželi vzájemných projevů nepřátelství. To, co jsme udělali v minulé válce, musíme učinit i nyní. Může vás to zachránit před faery."

„Nemáte nám co nabídnout. Nepotřebujeme pomoc Ildiranů. Jsme proti faerům dost silní – ať už budete bojovat na naší straně nebo ne."

Osira'h cítila, jak se mentální síly v její hlavě navzájem přetlačují, a snažila se vyvážit vyslancovo pohrdání myšlenkami na Mága-imperátora. Jako dýku namířenou na srdce vrazila do nepřítele *příkaz*, že musí navrhnout řešení, musí zajistit ildiranské rase způsob, jak zabránit vlastnímu vyhlazení.

Vyslanec, otřesený tímto mentálním útokem, se odmlčel. Konečně řekl: „Všichni skáloplazové kazí píseň vesmíru. Nadbytečné tóny musí být odstraněny, falešné tóny však musí být odstraněny přednostně." Přelévající se postava opět na chvíli zmlkla, jako by formovala novou myšlenku. „Ve válce s faery nám Ildirané nemohou být nijak prospěšní. Mohou nám však pomoci zničit jistého bezvýznamného protivníka."

Jora'h si chladně měřil stříbřitou postavu a čekal na vysvětlení.

„Mezi skáloplazy jsou našimi největšími nepřáteli lidé." Kolem vyslancova obličeje vymodelovaného z tekutého kovu

vířily husté kotouče mlhy. „Pomozte nám je všechny zničit, a my pak možná necháme vaše planety na pokoji.“

Osira’h nikdy nebyla na Zemi ani na Theronu, jediní lidé, které poznala, byli potomci kolonistů z *Burtona*, držení na Dobrosu. Byla to rasa, k níž náležela její matka. Udeřila do vyslance ohlušujícím *Ne!* Hydrog ji vsak umlčel.

Jora’h zavrávoral. „Lidé nám nikdy neublížili! Jsou to naši spojenci.“

„Lidé jsou nepřáteli hydrogů. Oni nebo my. Vyberte si!“

Osira’h hleděla na svého otce, ten se však plně soustředil na strašlivé rozhodnutí, jež musel učinit, rozpolcený mezi čest a touhu přežít. Skrze tabule nebesféry viděla, že se hydroské lodě nad její hlavou hrozivě přiblížily. Takováto strašlivá armáda by dokázala zničit Mijistru dřív, než by adar Zan’nh se svými bitevníky mohl přispěchat na pomoc.

Ale vyhladit všechny lidi! Osira’h by nejraději prosila svého otce, aby nesouhlasil. O jeho skutečné povaze však věděla příliš málo. V životě nepoznala nic jiného než chovný tábor a výuku pod vedením místodržícího Udru’ha. A pak tady ještě byly Niřiny vzpomínky. Věděla, že Ildirané měli mnoho tajemství a neštítili se lži, malé ani velké. Zradit by mohli stejně snadno.

Podvolí se její otec a bude souhlasit s vyhlazením jiné rasy, jen aby zachránil rasu vlastní? Bude stát pevně na svých zásadách, nebo při první výhrůžce přeběhne na druhou stranu? Nyní měl ukázat svou pravou tvář. Snažila se ovlivnit jeho myšlenky svými, křičela na něj uvnitř své mysli. *Jak pevné je tvé přesvědčení, otče? Jsi dobrý, nebo prodáš svou čest stejně jako místodržící Udru ,h?*

Pravý vůdce ildiranského lidu přece musel najít jiné řešení. Nahlédla do myslí hydrogů. Znala jejich cizí, nepoddajné vzorce myšlení i jejich strašlivou vojenskou sílu. Přesto dívenka věřila, že skutečný Mág-imperátor by se nepříteli postavil. Zradil by Jora’h Niru?

V dalším přívalu vzpomínek dívenka viděla, jak její matka tohoto muže objímala, naslouchala jeho slibům, odpovídala na projevy lásky. Byly tyto vzpomínky lživé? Muž, jehož Nira milovala, by se před hrozbou nikdy nesklonil, nikdy by o něčem takovém ani neuvažoval. Pomyslela na Theron, skrze matčiny šťastné vzpomínky viděla vysoké světostromy, vnímala přátelství mezi zelenými kněžími, tušila tajemství nezměrného lesa. A pak si představila, že se to vše promění v doutnající rozmetané trosky. Jen kvůli Jora'hově slabosti.

Mág-imperátor, stojící před hydroským vyslancem, se stovkami válečných strojů nad hlavou, zápasil s nevyhnutelnou volbou. Zjevně nenacházel jiné řešení. Jora'h sklopil oči a šeptem odpověděl. „Udělám, co udělat musím. Bez ohledu na cenu."

☼ 9 Dobroský místodržící Daro'h

V paláci na okraji chovného tábora obehnaného dráty se dobroský místodržící zamračil na svého omámeného „hosta". Hanebný Thor'h byl udržován v bezvědomí ochromující dávkou shiingu.

I tohle je pořád lepší, než co by si za svůj podíl na hyrillské vzpouře zasloužil, pomyslel si Udru'h, když zkoumal jeho propadlou tvář. *Všichni musíme snášet dozvuky našich dávných pochybení. Ale ty jsi z toho vyklouzl snadno.*

Jeho idealistický chráněnec Daro'h se v místnosti zalité jasným světlem cítil zjevně nesvůj. „Thor'h byl První následník. Jednou mu mělo připadnout ildiranské Impérium." Daro'h pohlédl na svého učitele, na jehož místo měl nastoupit jakmile místodržící uzná, že je dostatečně připraven. „Proč to můj bratr udělal? Proč se vymanil z *thismatu* našeho otce a pokusil se zničit Impérium?"

„Nechtěl je zničit, jen změnit. Něčeho takového se může dopustit pomýlený fanatik, který se upne k bludným představám, sobec lačnící po moci nebo prostě jen hlupák.“ Jízlivě se pousmál. „První následník byl tím vším.“

Mladý muž ležel na úzké posteli jako mrtvola. Udru’h doufal, že zrádce pronásledují děsivé sny nebo ho tíží pocit viny, výraz Thor’hovy tváře však neprozrazoval nic. „Pro činy mého bratra Rusa’ha snad lze najít omluvu, ale pro Thor’hovo chování nikoliv.“

„Chtěl bys omlouvat šíleného místodržícího? Ale vždyť jsi ho sám zradil a potlačil jeho vzpouru! Vždyť zavinil smrt tolika Ildiranů!“

„Hyrillský místodržící utrpěl zranění hlavy a jeho osobnost se poté výrazně změnila. Trpěl bludy, věřil, že spatřil novou cestu vedoucí k Věčnému jasu a byl připraven omýt ji krví každého Ildirana, který se odmítne stát součástí jeho nečisté thismatické sítě. Byl šílený. Proč by jinak zamířil se svým člunem rovnou do hyrillského slunce?“ Udru’h s odporem pohlédl na Thor’ha. „První následník však dobře věděl, co dělá. Proto jím tak pohrdám. Bylo by lépe, kdyby zahynul v bitvě. Takto zůstává skvrnou na ildiranské duši.“

Udru’h si uvědomil, že v dalším pokračování *Ságy sedmi sluncí* bude hyrillská vzpoura zaznamenána s velkou péčí. Dějepravci vynaloží veškerý takt, aby popsali události co nejpřesněji a přitom vylíčili hrdiny i padouchy takovým způsobem, aby chránili velkolepost Impéria. V rozporu s přesvědčením prostých Ildiranů byla pravda velmi ohebná věc.

„Naštěstí nikdo neví, že je tady,“ řekl Daro’h.

„A my ho budeme držet pod vlivem shiingu. Dostane tak silné dávky, aby se nemohl znovu napojit na thisma. Nezaslouží si už být jeho součástí.“ Jora’h byl příliš útlocitný, nedal by popravit vlastního syna, třebaže jím byl tak hanebně zrazen. Místo toho Udru’hovi nařídil, aby

Thor'ha uklidil a oddělil od *thismatu*. Planeta Dobros už skrývala nejedno temné tajemství.

Když se nastávající místodržící Daro'h dozvěděl o genetických pokusech a lidských zajatcích pocházejících z generační lodi *Burton*, zdržel se naivních příkrých odsudků i protestů. Přijal důvody, jež vedly ke spuštění tohoto projektu i jeho utajení. Daro'h se nesnažil zpochybňovat rozhodnutí Mága-imperátora či jeho předchůdce. Byl to bystrý mladík, přestože vyrostl v přepychu Hranolového paláce. Udru'h na něj byl velmi pyšný.

Z hlavní části sídla místodržícího k nim dolehl nějaký křik a rozruch. Daro'h vzhlédl s nadějí v tváři. „Možná někdo našel tu ztracenou zelenou kněžku!"

„Pochybuji, třebaže by to vyřešilo mnoho mých problémů."

Jakmile Udru'h Mágu-imperátorovi přiznal, že jeho milovaná Nira je přese všechno naživu, pokládal celou záležitost za uzavřenou. Slíbil, že zelenou kněžku propustí z jejího vězení, ta mu však dala poslední políček: utekla, aniž bylo jasné kam. Musel ji najít dřív, než Mág-imperátor začne něco tušit. Poté, co Jora'ha tolikrát oklamal, se nemohl vrátit do Hranolového paláce a říct, že opět selhal. Musel Niru najít, měl na to ovšem jen velmi málo času.

Udru'h zavřel místnost, v níž ležel bezvládný Thor'h, a odchvátal, následován Daro'hem. Mezi jeho čtyřmi poradci a strážnými netrpělivě postával zjevně rozrušený posel. „Místodržící Udru'hu! Adar Zan'nh mě sem poslal se zprávou. Nebe nad Mijistrou zaplnily stovky hydroských lodí!"

Daro'h zalapal po dechu. „Zaútočily?"

„Ne, byla s nimi ta dívka Osira'h. Moje skupina sem letěla nejrychlejší lodí, aby ti předala tuto zprávu. Osira'h uspěla. Dobros uspěl!"

Sotva posel přednesl svou zprávu, Udru'h cítil, jak z něj spadla tíha. Jora'h stále ještě musel dosáhnout dohody, ať už však bude její cena jakákoliv, staletí práce se vyplatila. Veškerý výcvik a cit, které do malé míšenky investoval, jí pomohly naplnit její osud. Osira'h mu chyběla, udělal však, co udělat musel. Kdyby selhala, Udru'h by na stejnou misi vyslal jejího bratra Rod'ha a pak všechny ostatní sourozence, dokud by nebyly všechny šance vyčerpány.

Potom, když strážný vyvedl posla z místnosti, si Udru'h uvědomil, že tento obrat událostí mu dal druhou šanci, poskytl nečekaný odklad. Pokud se nyní nad Hranolovým palácem vznáší hydroská armáda, Mág-imperátor má spoustu práce. A on tak získal čas, aby zjistil, kam se poděla ta lidská žena!

„Daro'hu, musíme této příležitosti využít. Zatímco se Mág-imperátor zaobírá jinými povinnostmi, my najdeme jeho zelenou kněžku. Pokud si pospíšíme, nebudeme mu muset nikdy vysvětlovat, že se ztratila. Najdi ji!"

„Ale už jsme byli na tom ostrově…"

„Pokud to bude nutné, dej důkladně prohledat celý jižní kontinent. Udělej, co budeš moci – jen to nevzdávej. Už jsem Mága-imperátora zklamal tolikrát…" Udru'h ztišil hlas. „Nebyl sice ochoten zabít Thor'ha… ale pokud mu řeknu, že jsem znovu ztratil Niru, pak mě dá bezpochyby popravit."

☼ 10 Královna Estarra

Teď, když se zprávy o jejím těhotenství rozšířily, lidé toužili Estarru vidět co nejčastěji. Prezident ve snaze rozptýlit stále znepokojenější obyvatelstvo tu a tam svolil, aby se jim ukázala. Estarra pro něj byla v podstatě jen figurkou ve hře, prostředkem k zajištění královy spolupráce, a ona jen doufala, že ji takto bude podceňovat i nadále.

Estarra našla Nahtona v jednom z motýlích pavilonů na střeše, zakrytých sítí. Dvorní zelený kněz stál sám v záři slunce a nechával motýly s křídly jako by složenými z úlomků pestrých drahokamů poletovat kolem sebe. Při pohledu na něj si vzpomněla, jak na Theronu společně s Benetem sledovali líhnutí červího hnízda a jak jí Rossia vyprávěl o svém střetu se strašlivým wyvernem.

Nahton byl nyní jejím jediným spojením s domovem, předával jí zprávy o rodičích, o její nezbedné sestřičce Celli i o tom, jak světoles vytvořil kopii jejího bratra Beneta. Sarein se z Theronu nedávno vrátila, Estarra však ještě nedostala příležitost se s ní setkat, ostatně Sarein jí stejně nemohla říct nic, co by jí už nevylíčil Nahton.

Dvorní zelený kněz byl vysoký muž s protáhlým obličejem a tichou povahou. Jeho tvář a ramena byly ozdobeny vytetovanými symboly, které označovaly dovednosti, jež získal, než byl vyslán na Zemi. „Královno Estarro! Vždy mě potěší, když vidím spřízněnou duši z Theronu!“

„Tebe i mne by potěšilo mnohem víc, kdybychom směli spatřit samotný Theron. Je to už tak dávno…“ Nechala nádherné žluté a oranžové motýly, aby se kolem ní shlukli, obletovali ji, vábení jejím parfémem a pěstícími oleji, jako by byla nějaká výjimečně přitažlivá květina.

Estaře se stýskalo po světolese, chyběl jí její domov v rozsáhlém houbovém útvaru. Právě v této chvíli, kdy na jejích bedrech spočívala tíha nadějí celého lidstva a za tři měsíce se mělo narodit její dítě, toužila po matčině objetí. Jak by jí mohla říct o pobitých delfínech, jak by se jí mohla svěřit s nesčetnými zastřenými hrozbami, které vznesl prezident vůči ní i Petrovi jen proto, že se mu jejich dítě nehodilo do plánů? Otec Idriss a Matka Alexa na vzdáleném Theronu pro ni nemohli nic udělat. Sarein byla tady na Zemi a mohla by pomoci, královna si však postojem své sestry nebyla jistá.

A tak, jelikož se neměla na koho obrátit, svěřila Estarra své obavy Nahtonovi. Její slova ho viditelně znepokojila, ale zřejmě nepřekvapila. „Jsem zelený kněz, syn Theronu. Jsem oddán především světolesu a pak tobě, Estarro – a králi. Kdežto prezident… prezident si mou důvěru nezískal.“ Nahton se na ni povzbudivě usmál. „Buď silná! Na Theronu se stalo něco velkého. Povolal je tvůj bratr Beneto – překonaly tisíce světelných let – obrovité stromy…“

Náhle na střechu vkročil plavovlasý Pellidor. Tvář měl zrudlou, přimhouřené oči prozrazovaly podrážděnou netrpělivost. „Královno Estarro, není bezpečné, abyste chodila sama.“

„S Nahtonem mi nic nehrozí.“ Jeho obavy o ni byly stejně falešné jako úsměv, který mu věnovala. Špehoval je snad?

„Zelený kněz nám starosti nedělá. Doprovodím vás do královského křídla. Hned teď.“

„Děkuji, že se tak staráte o mou bezpečnost,“ řekla stroze. Záblesk v jejích očích jasně prozrazoval, že si o skutečných Pellidorových motivech myslí své. S pohrdavým zasyknutím prošla kolem něj. Věděla, že to on povraždil její delfíny – na prezidentův příkaz.

Než odešla, vrhla pohled na zeleného kněze. Jejich oči se setkaly, neodvažovala se však zeptat, jakou zprávu pošle jejím rodičům. Řekla mu víc než dost. Pellidor ani Basil nemohli udělat nic, aby Nahtonovi zabránili v komunikaci, leda by z Paláce šepotu dali odstranit všechny ratolesti. Ani se ho nestačila zeptat na to úžasné překvapení světolesa, které Beneto přivolal na Theron.

Pellidor vzal královnu za paži. Přestože se Estaře jeho dotek hnusil, vědomě se ovládla a jeho ruku nesetřásla. Rychle ji odváděl pryč ze střechy.

☼ 11 Celli

Když majestátní válečné lodě verdani přistály po své dlouhé cestě na Theronu, lidé na ně užasle hleděli. Celli uchopila svého přítele Solimara za ruku a stiskla ji tak silně, že mu málem zpřelámala prsty. Vše živé v pralese, dostižené rozeklaným stínem nesmírného stromu, utichlo.

Nejbližší stromová loď zakrývala většinu modrého nebe. Jak klesala, dlouhé dolní větve se sklonily k zemi jako tenké útlé nohy, kdežto ostatní se zvedly vzhůru k nebi, směrem k vesmíru. Pokroucené větve bez listí byly zakončené obrovitými hroty, delšími a ostřejšími než nejstrašlivější kopí. Spodní část mohutného kmene se rozšiřovala do oblé cibule s tvrdou slupkou, z níž vyrážela dlouhá chapadla kořenů podobná anténám senzorů. Svíjející, kroutící se vlákna vnikla do půdy Theronu a jemně zkoumala hlínu svého téměř zapomenutého domova.

Další trnitá loď se tyčila v dálce a třetí dosedla nedaleko v poničeném světolese. Pak se objevovaly další, až jich na Theronu přistály dvě stovky.

Při pohledu na mohutné větve nad svou hlavou Celli cítila jejich majestát – tyto rostlinné artefakty byly ještě velkolepější a hrozivější než samotné zakořeněné světostromy. Když ji začaly pálit oči, uvědomila si, že zapomněla mrkat.

Beneto podle všeho věděl co se děje, a nebál se. Její bratr stál nehybně na mýtině nedaleko města v houbovém útesu, jako by jeho nohy vymodelované ze dřeva zakořenily. Na hladké tváři pokryté kresbou letokruhů, kterou nyní obrátil vzhůru, měl spokojený výraz. „Budou stát na stráži a chránit Theron.“

Pomyslela na svou sestru Estarru, která nyní byla královnou Hanzy. „A co když hydrogové zaútočí někde jinde? Co když udeří na Zemi?“

Beneto k ní obrátil svůj hladký obličej. Jeho uměle vytvořeným tělem nyní proudila zvláštní směsice krve a mízy. „V této válce jde o víc než o Theron a Zemi, netýká se jen lidí a Ildiranů. Vítězství zajistí jen hojnost spojenců. Hydrogové si naštěstí nadělali mnoho mocných nepřátel.“ Ukázal směrem k lesu, který, zalitý sprškou z odpařené komety, kypěl čerstvou zelení. „Už nyní se k nám ostatně připojili wentalové a my jsme silnější.“

To bylo jasně patrné. Theroňané strávili celé měsíce odklízením, obnovou a sázením, stromy však překypovaly životem teprve nyní, poté co byly smáčeny wentalskou vodou.

Solimar, který stál vedle Celli a stále ji držel za ruku, řekl: „V první válce se wentalové a verdani střetli s mnohanásobnou hydroskou přesilou. Byli téměř vyhubení, ale pak se proti nepříteli obrátili také faerové.“

Beneto dodal: „Faerové jsou nestálí jako plamen svíce mihotající se ve větru. Občas mohou bojovat na naší straně, nejsou však jednoznačně našimi spojenci. Doufali jsme, že nepřítel byl kdysi dávno poražen, zahnán zpět do nitra plynných planet. Hydrogové se tisíce let skrývali a během té doby se z utržených ran vzpamatovali.“

Jeho dřevěná tvář vyjadřovala smutek. „Občas je snazší nechat problém nedořešený, nikdy to však není moudré. Světostromy a jejich spojenci se nesmí této chyby dopustit znovu.“

Zakořeněné světostromy se v zubatém stínu početných verdanských bitevníků zachvěly, jak jejich jednotnou myslí proběhla myšlenka. Celli cítila tisíciletí hněvu, strachu a bolesti.

Golemův výraz se změnil. „Hydrogové už nyní bojují s faery. Spojenému útoku wentalů a verdani neodolají. Nyní, když jsou stromové lodi tady, přejdeme do ofenzivy.“

☼ 12 Admirál Lev Stromo

Po dva dny křižník manta pokračoval v pátrání po známkách přítomnosti taranovací flotily, záchranných kapslích s lidskými veliteli či jen troskách hydroských lodí. Posádka očekávala, že Stromo ví co dělat, admirál však pro takovouto situaci nedostal pokyny. Původní rozkazy byly prosté. *Posbírejte všechny záchranné kapsle, které najdete, a vraťte se domů. Podejte hlášení o tom, jak velké škody taranovací lodě způsobily.* Znělo to jednoduše.

Z můstku manty poslala Clydia zprávu zelenému knězi v Paláci šepotu a Nahton její dotaz svědomitě tlumočil. Prezident Wenceslas, který se momentálně musel zaobírat třiceti zachráněnými vojáky a malým hydroským člunem přivezeným z Osquivelu, obratem poslal nicneříkající odpověď: „Pokračujte v pátrání. Čekejte na další instrukce."

V blízkosti pastelově zbarveného plynného obra, kde hydrogové nedávno zničili hanzovní modulární těžer a s největší pravděpodobnostní také šedesát taranovacích lodí OSZ, se Stromo cítil nesvůj. Pokud by se ukázaly hydroské válečné lodi, jeden křižník manta by proti nim moc nezmohl.

Otočil se ve svém velitelském křesle a oslovil zelenou kněžku, ponořenou do telinku: „Nějaká zpráva od prezidenta? Jak dlouho tady ještě máme čekat?"

Zelená kněžka hleděla do věj ířovitých větví své rostliny a hladila přitom kmínek, jako by to bylo ochočené zvířátko. Když se Clydia vymanila z telinku, chvíli jí trvalo, než se vrátila do reality. „Prezident navrhuje, abyste naladili přijímač na tuto frekvenci a zvýšili výkon na maximum." A vysypala ze sebe řadu čísel. Přestože sama seděla u komunikační stanice, neuměla složité zařízení používat.

„A k čemu to má být dobré?" zeptal se Stromo.

Aniž by pátrala po odpovědi, spěchala Elly Ramirezová nastavit přijímač. Clydia dál recitovala: „Veškeré příchozí

signály nechte projít dekodérem. Prezident se domnívá, že bychom mohli obdržet nějakou zprávu.“

Stromo byl čím dál zmatenější. „V okolí nejsou žádné obydlené planety, žádné lodě, jejichž přítomnost bychom zaznamenali. Odkud by měl ten signál přijít?“

„Na palubu taranovací lodě byl podle všeho umístěn naslouchací model compa s cílem sledovat komandéra Tamblynovou a získávat informace o Tulácích.“ Ramirezová vzhlédla, popuzena Clydiinými slovy. „Měli byste být schopní napojit se na špionážní software. Pokud je compo v dosahu, může vám pomoci zjistit, kam se taranovací lodě poděly.“

Admirál se neklidně rozhlédl. „Nějaké známky přítomnosti hydrogů? Co když zjistí, že je odposloucháváme?“

„Jde o signál velmi nízké intenzity určený pro špionážní účely, navržený tak, aby splynul s šumem na pozadí. Odlišit jej lze jen prostřednictvím našeho speciálního softwaru. Jeho parametry jej činí neodhalitelným.“

„Neodhalitelným pro *Tuláky*. Ale kdo ví, jakou technologii mají hydrogové? Buďte ostražití a připravte se stáhnout při prvním náznaku potíží.“

Když Ramirezová dokončila nastavení, obrazovka na můstku začala zrnit, jako kdyby křižník vlétl do písečné bouře. Postupně, jak byl signál zesilován a dekodéry postupně odstraňovaly šum a vnější ruchy, se začaly objevovat jakési tvary. Potom se obraz vyjasnil.

Stromo měl pocit, jako by ho někdo praštil zezadu po hlavě. A pořádně.

Na obrazovce se ukázala skupina lidí schoulených uvnitř jakési podivné buňky, jejíž stěny vypadaly jako drahokamy vykládaná želatina. Nejblíže špionážní kameře byla podřená a otrhaná Tamblynová, vedle ní seděl mladík s tmavou pletí. Stromoví byl jaksi povědomý. *Brindle!* Ano, tak se jmenoval

– ten dobrovolník, který se v batysféře spustil dolů do oblak plynné planety krátce před bitvou u Osquivelu. Robb Brindle! Jak se ale k čertu mohlo stát, že se muž, který zmizel v atmosféře Osquivelu na opačné straně Spirálního ramene, ocitl tady, na samém okraji ildiranského Impéria?

Stromo viděl malou skupinku skleslých a viditelně zesláblých lidí. Byli snad stále na palubě jedné z taranovacích lodí? Váleční zajatci? A kdo je zajal? To všechno bylo nesmírně matoucí. „Odkud ten signál sakra přichází? Najděte mi ty lodě!“

Ramirezová k němu vzhlédla. „Nedává to sice smysl, admirále, ale vypadá to, že ten signál přichází z nitra planety. Z velké hloubky.“

„To není možné! Tam by nikdo nemohl přežít.“

Dvojice operátorů obsluhujících senzorové stanice zkontrolovala své údaje. „Potvrzeno, admirále. Jsou uvnitř Qronhy 3.“

Pak do záběru vstoupil klikisský robot. Způsob, jakým pohyboval pažemi zakončenými ostrými výstupky, byl zjevně výhružný. Zajatci se schoulili.

Stromo tyto černé, broukům podobné stroje, podezříval už dlouho a jeho tušení ještě zesílilo poté, co viděl zničenou hanzovní kolonii na Corribusu a vyslechl neuvěřitelný příběh Orli Covitzové, která útok přežila. „Co tam sakra dělá *ta věc?*“

Dva vojenští compové obsluhující stanice na můstku náhle ztuhli jako na povel. Stromo se na vojenské roboty otráveně podíval. „Co je to s nimi?“

„Zkontrolujte je, podporučíku Maeová!“ nařídila Ramirezová.

Maeová odstoupila od své navigační konzoly a spustila rychlý diagnostický test na bližším z obou compů. „Nevidím nic, co by…“

Oba vojenští compové se v té chvíli začali překvapivě rychle pohybovat. Ten, který stál blíže Maeové, otočil svůj ohebný trup, natáhl se a ovinul svou paži kolem jejího krku. Než se zmohla na odpor, compo druhou paží uchopil její hlavu a otočil, jako by odšroubovával víčko. Vaz podporučíka Maeové se zlomil jako tříska.

Ve stejném okamžiku se jeho druh vrhl na druhého operátora senzorů (na jméno toho mladého muže si Stromo stále nemohl vzpomenout). Kovová, polymerem potažená pěst vojenského robota udeřila do hrudní kosti člena posádky se silou kovářského kladiva a roztrhla mu srdce. Muž padl na podlahu ještě dřív, než z jeho rozdrceného hrudníku začala vytékat krev.

To vše netrvalo déle než pouhé dvě vteřiny. Zatímco admirál dál seděl, neschopný uvěřit tomu, co právě viděl, posádka můstku propadla panice. Zelená kněžka málem převrhla květináč se svým stromkem, ale na poslední chvíli jej zachytila.

Compové se odvrátili od svých prvních obětí a zamířili ke Stromoví a Ramirezové, jako kdyby se záměrně soustředili na osoby s nejvyšší hodností. Ramirezová se vrhla ke svému velitelskému křeslu, odstrčila admirála stranou a chvíli zápasila s postranicí.

Zatímco se první robot řítil vpřed jako asteroid na kolizním kurzu, seržant Zizu se vrhl na druhého. Přestože byl vojenský robot mnohem těžší, bezpečnostní důstojník jej srazil stranou.

Ramirezové se konečně podařilo aktivovat zámek schránky a vytáhnout paralyzér, ruční zbraň vysílající mocné omračující impulzy sloužící k zneškodnění nezvladatelných osob. Nastavila výkon na maximum a vypálila přímo na hlavu prvního compa. Přestože pulz neměl elektroniku poškodit, byl dostatečně silný, aby compův software narušil.

V té chvíli už druhý compo opět získal rovnováhu. Jedinou ranou se Zizua zbavil a vyrazil kupředu s pohledem upřeným na admirála. Stromo si ze všech sil pomáhal dál od křesla.

Ramirezová nezaváhala a s chladnou zuřivostí v očích namířila paprsek paralyzéru na compův trup. Nepřestávala pálit, dokud z jeho vnitřních obvodů nezačaly sršet jiskry a stoupat dým. Robot se pouhý metr od nich zhroutil k zemi, kde se proměnil v Sochu z kovu a polymeru.

Potom se ale napřímil první útočící robot, jehož systémy se mezitím resetovaly. Opět nalezl svůj cíl a začal se pohybovat, stále schopný orientace. Seržant Zizu vyrval ze stanice kovovou židli, zařval ze všech sil, rozmáchl se jako palicí a udeřil s ní do compova krku. Robotova hlava se zvrátila, krční kabely praskly, a Zizu udeřil znovu a znovu. Compo se zachvěl a pak padl na palubu jako hromada kovového šrotu.

Stromo couval na opačnou stranu můstku, dokud nenarazil do neobsazené stanice. Roztřesený a ztěžka dýchající zavrtěl hlavou. „To není možné! To jednoduše není možné."

Osádka můstku hleděla na své dva zavražděné druhy. Nejdříve se vzpamatovala Ramirezová, která zkontrolovala prvního compa, aby se ujistila, že už skutečně není aktivní. Tvář měla zrudlou a mračila se. „Admirále, pamatujete, jak nás král Petr varoval před vojenskými compy a klikisskými programovými moduly? Pokusil se továrnu zavřít."

Stromo si otřel čelo. „Ale to byl jen falešný poplach. Všechno běží, jak má. Žádný problém."

„Admirále, ale my tady *máme* ‚problém'."

„Ti dva – to mohla být jen náhoda," hlesl Stromo roztřeseně, přestože tomu sám nevěřil. Ramirezová po něm střelila opovržlivým pohledem, který byl na samé hranici insubordinace.

„Právě jsme na obrazovce viděli klikisské roboty. Co když vyslali nějaký signál?“ napadlo Zizua.

Stromo se sebral a přiměl se promluvit silným hlasem plným sebedůvěry. Věděl, co se Ramirezová chystá navrhnout, a proto s tím raději přišel sám. „Přijmeme výjimečné opatření, komandére. Vypneme všechny compy, dokud se nám nepodaří zjistit, co se tady stalo. Nemá smysl zbytečně riskovat.“

„Doufala jsem, že to řeknete, admirále.“

Když však Stromo vztáhl ruku, aby aktivoval lodní interkom, Ramirezová ho upozornila: „Skutečně chcete všem těm compům oznámit, co se chytáme udělat? Mohou se přepnout do obranného režimu. Vyšleme raději zvláštní skupiny, které compy izolují a deaktivují.“

Stromo si byl vědom, že na to měl pomyslet sám, proto jen přikývl. „Jen doufám, že máme dost času.“

☼ 13 Tasia Tamblynová

Skutečnost, že našla Roba Brindleho živého, způsobila Tasii větší radost, než si vůbec kdy dokázala představit. Škoda jen, že k tomu došlo za takových okolností – v bublině vězeňské cely pod oblaky plynného obra, v doupěti nepřítele. *Hlubiny pekelné* – to by byl přiléhavý popis tohoto místa.

Ale přesto – Robb byl naživu!

Po zašpiněné tváři jí stékaly proudy slz. Na chvíli její radost převládla nad vlnami hněvu, strachu a zmatku. *Jedno pěkně po druhém.* Objala ho, svého druha ve zbrani, milence, přítele. Drželi se v náručí beze slov, chvěli se a přerývaně dýchali. Konečně Tasia nakrčila nos. „Skat, ty ale smrdíš!“

Pousmál se, ale působilo to křečovitě, jako by to už hodně dlouho nedělal. „Už si ani nepamatuji, kdy jsem měl naposledy sprchu. Tohle nejsou rellekerské lázně. Viděl jsem

kdysi obrázky z Rellekeru, ale nikdy jsem tam vlastně nebyl…“ Jeho slova vyzněla do ztracena. Tasia neměla tušení, jak si vůbec dokázal uchovat zdravý rozum, když tam musel jen tak sedět, bez jakékoliv reálné šance na útěk. *Co já vlastně vím jaké to je, být pod takovým tlakem,* pomyslela si. Když se podívala na jeho neupravený zevnějšek, byla si jistá, že si Robb vedl mnohem lépe, než by dokázala ona sama.

Ukázal bradou po místnosti, kde se krčilo šest jeho stejně otrhaných druhů. „Jak je to vlastně dlouho? Motá se kolem nás tolik klikisských robotů – a to bys nevěřila, ani jeden z nich nemá displej s hodinami nebo kalendářem!“

Tasia v duchu chvíli počítala, překvapená, jak je to dávno, kdy ho viděla naposledy. „Skoro dva roky.“

Když to zajatci slyšeli, několik z nich zasténalo. Robb ztěžka polkl a s nuceným veselím řekl: „Nám se to zdá jako věčnost. Není divu, že všichni vypadáme jako čuňata.“

Tasia si prsty prohrábla své předpisově ostříhané vlasy. „Jak se zdá, budu mít spoustu času si na to zvyknout.“

Když byla společně se svým věrným naslouchacím compem EA odvedena z obsazené taranovací lodi, uzavřena do malé eskortní bubliny a spuštěna dolů do pastelových oblaků Qronhy 3, byla přesvědčená, že jde na smrt. Jakmile potom spatřila hydroské město – konglomerace podivných geometrických tvarů ze všeho nejvíc vzbuzovala dojem přeludu z horečnatého snu – začala chápat rozsah této mimozemské civilizace. Kolik dalších měst se asi skrývalo uvnitř plynných obrů po celém Spirálním rameni? Kolik z nich Hanza zažehla svými Pochodněmi, ať už náhodou nebo úmyslně? „Chápu, že rtuťovití hydráci zuří.“

Klikisští roboti doprovodili Tasiu a jejího compa skrze podivně prostupné stěny dovnitř hydroského města. „Kam nás to vedou, EA?“

„Nevím, Tasio Tamblynová. Ale pokud jde o získávání vzpomínek, které by zaplnily mou prázdnou paměť, jsem si jistý, že na tuto zkušenost nikdy nezapomenu.“

„Je tohle snad pokus o vtip? To mi zní jako můj starý dobrý EA.“

Následně byli přivedeni do této podivné bubliny k dalším sedmi zajatcům. Bylo zřejmé, že hydrogové – či klikisšťí roboti – shromažďují „pokusný materiál“ už nějakou dobu.

Navzdory rozedraným šatům a přerostlým zacuchaným vlasům Tasia Robba okamžitě poznala a vzpomněla si na den, kdy se spustil do hlubin obývaných hydrogy. Poslední slova, která odvysílal, zněla: „Je to nádherné, nádherné…“ Musel vidět hydroské město.

Zeptala se: „Proč nás zajali, Brindle? Co s námi chtějí udělat?“

„Zabít nás,“ odpověděl nejzuboženější ze zajatců, který se jmenoval Smith Keffa. „Hnusní klikisšťí roboti! Odporní hydrogové!“

Všichni lidé byli vyzáblí, měli zapadlé oči. Žili zde bez náležité péče a bez naděje. Každý z nich měl svůj vlastní příběh a Tasia byla otřesená, když si vyslechla jejich děsivé vyprávění. Její spoluvězni neměli na práci nic lepšího než mluvit o sobě, a zdálo se, že Tasiin příchod vnímají jako vítané vytržení z nekonečné děsivé jednotvárnosti. Ke svému zděšení zjistila, že nikdo z ostatních velitelů taranovacích lodí zajatý nebyl. Podle všeho byla jediná, kdo přežil. Možná ji roboti ušetřili jen díky EA…

„Pořád sem přivádějí nové zajatce, ale bývalo nás tady víc,“ řekl Robb. „Jedna žena zemřela při pokusu o útěk. Další odvlekli a zavraždili při děsivých pokusech.“

„Hydráči a klikisšťí roboti nás donutili se dívat!“ Keffa zvedl paže a ukázal strašlivé jizvy po již zahojených řezných ranách, nevysvětlil však, co se mu stalo. Několik dalších

zajatců zasténalo, další se schoulili s pohledy upřenými do prázdna, jako kdyby už byli mrtví.

Robb si sedl vedle Tasie a objal ji. Jeho pohlednou tvář poznamenal smutek, nekonečné strádání ho připravilo o dřívější chlapecký šarm. „Ani nevíš, jak moc je mi líto, že jsi tady, Tasio."

Šťouchla do něj loktem, navzdory okolnostem stále ohromená tím nečekaném shledáním. „Správně! Ty jsi mi taky chyběl, Brindle."

Sáhl do zašpiněné kapsy a vytáhl uschlou hrstku křehkých tenkých lístků. „Pořád mám větvičku ze světostromu, kterou mi dal ten zelený kněz, než jsem nastoupil do parlamentářské lodi a spustil se do atmosféry Osquivelu." Převrátil ji v prstech, rostlinná hmota však už byla suchá, bez života. „Moc mi nepomohla. Někdy ji držím jako bych byl zelený kněz, a v duchu skládám dopisy pro tebe a mé rodiče."

Tasia si při pohledu na seschlé lístky vzpomněla, jak Rossia, kulhavý zelený kněz s vyvalenýma očima, obřadně věnoval ratolístku Robbovi, jako by to byl kouzelný talisman. „Pokud vím, hydráci světostromy zrovna nemilují."

„To ne. Ale mám pocit, že tahle větvička mi nějakým zvláštním způsobem pomohla uchovat si zdravý rozum. Hodně jsem myslel na tebe. Vzpomínky jsou to jediné, co nás tady drží při životě." Robb zavrtěl hlavou. „Ale o téhle hrůze jsem vyprávět nechtěl, tobě ani nikomu jinému – ani svému nejhoršímu nepříteli."

Opřela se o něj a zažertovala: „Ani Patrickovi Fitzpatrickovi III.?"

Skřípavě se zasmál. „Co se s ním vlastně stalo? Je to pořád takový pitomec?"

„Je mrtvý." A popsala Robbovi, co se stalo u Osquivelu poté, co jeho parlamentářská loď zmizela v atmosféře planety. „Fitzpatrick padl, stejně jako spousta dobrých vojáků."

Bylo tolik věcí, které mu potřebovala říct, tolik se toho přihodilo od chvíle, kdy zmizel! Na to, aby svého přítele uvedla do obrazu, měla bohužel času víc než dost. Nejprve mu vyprávěla o nových taranovacích lodích, které byly spěšně vyslány ke Qronze 3, a jak byla zajata zrádnými roboty.

EA dodal: „Podvratné programy byly do vojenských compů vložené už od počátku. Klikisští roboti je jen aktivovali."

V té chvíli se za průsvitnou stěnou objevil jeden z hrozivých černých robotů. Tasia pozorovala, jak se prodírá membránou dovnitř. Smith Keffa se od robota odtáhl. Robb, který se kvůli Tasii snažil zachovat zdání odvahy, konstatoval: „Ten si s námi nejspíš nepřišel zahrát dámu."

Robot promluvil, jako by přišel jen proto, aby se vysmíval: „Ke Qronze 3 právě dorazil křižník manta. Vojenským compům na palubě jsme dali příkaz, aby se ho zmocnili. Zároveň jsme zahájili celosystémovou aktivaci tohoto příkazu."

„Co tím myslíš, celosystémovou?" zeptal se Robb.

„Zahrnující všechny vojenské compy po celém Spirálním rameni."

Tasia automaticky dala průchod svému pobouření. „Lidé klikisským robotům nikdy neublížili. Co sakra chcete dělat?"

„Všechny vás vyhladit."

Tasia si založila ruce v bok, aniž by se starala, jak absurdně vypadá, když takto stojí před obrovitým černým strojem. „No to se nám to pěkně vybarvuje! Nejdřív OSZ vyhlásí válku tuláckým klanům a teď se zase klikisští roboti snaží zničit lidi. Skat! Copak si dneska už nikdo není schopný uvědomit, kdo je tady skutečný nepřítel?"

„My známe své nepřátele."

Poté, co jim sdělil svou hrozivou zvěst, klikisský robot odešel.

☼ 14 Patrick Fitzpatrick III.

Patrick Fitzpatrick seděl sám na otevřené terase coloradského sídla své babičky a hleděl na hory. Vypnul klimatizační štíty, aby se mohl nadechnout mrazivého čerstvého vzduchu. Chlad byl to poslední, co by ho trápilo. Sníh pokrýval rozeklané vrcholky majestátních štítů a nebe bylo dokonale, průzračně modré – naprostý opak klaustrofobických prostor, v nichž Patricka a jeho druhy drželi Tuláci.

Kdyby teď byli v osquivelských loděnicích, všichni by tvrdě pracovali, tavili by kovy, sestavovali lodě, dělali by něco užitečného. Právě nyní víc než kdy jindy přemýšlel, kde může být Zhett Kellumová a co asi dělá. Možná právě někde píchá špendlíky do figurky, které dala jeho jméno…

Byl doma už tři dny, „válečný hrdina“, který neměl nic na práci, pomineme-li několik vystoupení na veřejnosti, kde bylo jeho hlavním úkolem usmívat se a mávat. Některé ze zachráněných vojáků si média zamilovala, zvlášť bojovnou Sheliu Andezovou, která se netajila svým pohrdáním vůči Tulákům. Jelikož její postoj tak dobře souzněl se současným postojem Hanzy, dostávalo se jí značné pozornosti a mohla si říct o honorář v jakékoli výši.

Veřejnost byla pobouřená skutečností, že klan Kellumů neuznal za vhodné vrátit statečné vojáky domů ihned poté, co byli zachráněni. Veřejnost ovšem neměla tušení, o čem mluví, a Hanza ji nechávala v nevědomosti. Patrickovi to připadalo urážlivé, tím spíše, že před rokem by této absurdní propagandě sám věřil.

Na verandu vstoupila jeho babička. Přestože se díval opačným směrem, vycítil její přítomnost a byl si jistý, že se nesouhlasně mračí. Bývalá prezidentka Hanzy stála

Patrickovi za zády po celý život, zatímco jeho rodiče neustále řešili nějaké diplomatické záležitosti, jejichž jediným smyslem bylo udržet je dál od důležitých věcí. Fitzpatrick nedal najevo, že o ní ví.

„Zase tady jen tak sedíš v té zimě? Další promrhaný den?“ Jakožto člověk, který se těšil podílu na moci, Maureen nikdy neztrácela čas zbytečným tlacháním. Neustále sledovala hodinky a každá minuta jejího dne byla zasvěcená konkrétnímu účelu.

„Dělá ti starosti, že mám o čem přemýšlet? Nebo bys chtěla, abych se zapojil do nějaké politicky korektní dobročinné organizace?“ Úmyslně zhluboka vydechl a pozoroval oblak bílé páry – připomněla mu atmosféru unikající z proražených kopulí, když roboti přeprogramovaní Kirem Yamanem začali řádit. Pokus vyvolat rozruch a poskytnout tak Patrickovi příležitost k útěku měl nakonec nečekané následky.

„Nezdá se, že by sis své dovolené užíval, Patricku. Postarala jsem se, abys měl dost času na odpočinek, a k tomu plnou pozornost médií. Tvoji kamarádi si svobodu viditelně užívají, chodí na večírky, cestují, pečují o sebe. Proč třeba nenavštívíš pár přátel, které jsme zachránili společně s tebou?“

„Nebyli to mí přátelé, babičko. Jen spoluvězni.“

„Tak či onak, zítra k nám přijdou na malý raut. Pozvala jsem je, doufám tedy, že budeš společenský. Den po dni tady jen tak sedíš a díváš se na sníh.“

„Možná, že to právě teď potřebuji.“ Stále se na ni nepodíval. „Žádný raut jsem nechtěl.“

Položila mu ruku na rameno, nešlo však o nic jiného než o pouhé napodobení konejšivého gesta, které viděla u druhých lidí. „Ale no tak! Po tom, čím jsi prošel, je tohle pro tebe to nejlepší.“ Vychovávala ho, utvářela, snažila se z něj udělat dokonalého pokračovatele rodiny Fitzpatricků. A během

tohoto procesu ho neúmyslně naučila rozpoznávat svoje vlastní manipulace. Patrick mohl předstírat ochotu ke spolupráci nebo hledat způsob, jak její záměry zhatit.

Trpce se zasmál. „Lidé procházejí ledačím. Nejsem jediný.“ Alespoň se na ni podíval a okamžitě si přitom vybavil její přezdívku. S přísnou tváří, ostrým nosem a úzkou bradou „madam Fúrie“ skutečně připomínala bájnou lítici.

Když Maureen viděla, že ho laskavostí neobměkčí, zkřížila ruce na hrudi, stále se však příliš dobře ovládala na to, aby svému tělu dovolila roztřást se chladem. „Chtěla jsem ti říct ještě něco. Dřív než jsme dorazili domů, vyslaly OSZ k Osquivelu výzvědné lodě. Měly prozkoumat tulácká zařízení mezi prstenci, zachránit co se dá a shromáždit informace.“

„A nenašly nic, nemám pravdu?“

„Místo bylo zcela opuštěné. Pátrací týmy OSZ objevily několik součástí loděnic, všechno však bylo zničené vojenskými compy. Možná však zařízení vybrakovali sami Tuláci. Typické! Kdykoliv nějakou z jejich ukrytých firmiček odhalíme, rozprchnou se na všechny strany jako švábi.“ Když se usmála, barva se z jejích úzkých rtů zcela vytratila. Nikdy dříve si toho Patrick nevšiml.

„Co jsi čekala, že udělají? Vyměnili ten hydroský vrak za svobodu – tak zněla dohoda – ale věděli, že nejsou v bezpečí. Proč je Hanza prostě nenechá na pokoji?“

Maureen nespokojeně zamlaskala jazykem. „Patricku, ty jsi těmi Tuláky přímo posedlý! Musím ti připomínat, že by nám tu loď sotva vydali dobrovolně? Už nějakou dobu ji měli a ani je nenapadlo se o tom zmínit. Naši vědci by přitom určitě odvedli lepší práci než ti jejich amatéři.“

Patrick měl pocit, jako by se mu žaludek proměnil v kus ledu. Schoulil se hlouběji do svého křesla a soustředil se na vzdálené vrcholky. Tuláci se dovedli skvěle skrývat. Když se OSZ vypravily k Osquivelu, aby zde zaútočily na hydrogy, Del Kellum dokázal své rozsáhlé loděnice dokonale

zamaskovat. Patrick neměl tušení, jak by nyní mohl Tuláky – a Zhett – najít, jestliže se *skutečně* skrývají.

Chvíle strávené s tmavovlasou kráskou ho proti jeho vůli změnily. Nyní měl pocit, že do své aristokratické rodiny nepatří. „Maureen, chci, abys pro mě něco udělala. Výmluvu či záminku použij jakou chceš – na tom mi nezáleží. Ale dostaň mě z armády. Chci vystoupit z OSZ.“

Zdála se zaskočená, ale její výraz vyjadřoval překvapení, ne zklamání. „Samozřejmě, Patricku! Rodina nikdy nepředpokládala, že bys svou budoucnost natrvalo spojil s armádou. Můžeme tě přemístit do vedení nějaké firmy, snad by se našlo i místo velvyslance, pokud bys měl zájem.“

„O to nejde. Příliš mnoho lidí připustilo, aby se z nich staly loutky zneužívané propagandou pro šíření lži. Rozhodl jsem se, že promluvím veřejně. Někteří z dalších zachráněných se ke mně jistě připojí. Pronásledování Tuláků je nespravedlivé.“

Tato slova Maureen překvapila. „To nemůžeš myslet vážně! Víš přece, co Tuláci udělali, jací *jsou*.“

Zastrčil bradu za límec bundy. Kdysi, jako čerstvý kadet, trpěl stejnými předsudky. Býval nemilosrdný k Tasii Tamblynové, tulácké rekrutce, choval se k ní jako by byla onuce – dívka ho však dokázala předčit, a ne jednou.

„Vím víc než to, babičko! Všechna jejich obvinění jsou pravdivá bez ohledu na to, čemu ty sama chceš věřit. Klany měly k zastavení dodávek ekti dobrý důvod. Zasloužili jsme si to.“

Zdálo se, že Maureen, nyní hluboce otřesená, usilovně přemýšlí, prochází jednotlivé možnosti a hodnotí jednotlivé způsoby, jak zabránit katastrofě. „To je absurdní a unáhlené, Patricku! Pojď dovnitř, udělám ti čaj.“

„Babičko, ty sama přece čaj nikdy neděláš. A přestaň mě poučovat.“

„Není nutné vyvozovat hned závěry. Docela jistě nemůžeš rozumět všem důvodům, které vedly…“

„Ale ano, mohu.“ Konečně vstal. „Byl jsem u *toho*. Způsobil jsem to já sám. Doprovázel jsem generála Lanyana, když jsme narazili na tuláckou loď převážející ekti. Zadrželi jsme ji, palivo jsme ukradli a pak jsme loď rozmetali na kusy. Kapitán nedostal šanci. Osobně jsem stiskl spoušť. To já jsem vypálil z jazerů, které zničily tuláckou loď.“

S uspokojením sledoval, že ohromením ztratila řeč.

„Později někdo vrak objevil a Tuláci zjistili, kdo za tím je. Právě proto s námi přestali obchodovat. Tak celá tahle nechutná záležitost začala.“

☼ 15 Šéfkonstruktér Swendsen

Hydroský vrak byl úchvatný a předčil i ta nejbujnější Swendsenova očekávání. „Už si ani nepamatuji, kdy jsem byl naposledy takhle nadšený. Dobrých pár dnů jsem nespal.“

„Potřebujete spát, doktore Swendsene,“ řekl jeho hlavní technik pro zkoumání materiálů. „Unavení výzkumníci dělají chyby.“

„Nedělejte si starosti, Normane! Dal jsem si kávu. Spoustu kávy.“ Zatímco hovořil, nepřestával chodit, pohyboval se mezi jednotlivými členy týmu a zjišťoval, jakého pokroku dosáhli. Stěny mimozemské lodi svíraly matoucí úhly, nikdo nebyl schopen říci, kde bylo pro hydrogy nahoře a kde dole.

Shýbl se, prošel nízkým průlezem a přistoupil ke dvěma mužům stojícím nad průsvitným… ovládacím panelem? Ozdobou? Výstupky nebyly napojené na žádné obvody, které by byl kdokoliv z nich schopen najít. Založil ruce v bok a nepřítomně pokýval hlavou. „Hlavně nemačkejte žádné ,

velké červené tlačítko’. Pořád ještě nevíme, jak se hydrosky píše ‚autodestrukce’.“

„Systémy jsou neporušené, doktore Swendsene,“ řekl jeden z mužů a poškrábal se v ježatém obočí. „Pokud jsme schopní posoudit, zdroj energie napájející loď je funkční.“

Druhý z techniků, kudrnatý muž s bledou pletí, se usmál jako nadšené dítě. „Přesně tak! Podle všeho není jediný důvod, proč bychom nemohli loď ovládat – jen jsme ještě nezjistili, jak na to.“

„My tu hádanku rozlouskneme – na to se spolehněte. Pořád ještě studuji poznámky, které v lodi nechal ten tulácký inženýr. Spousta zajímavého čtení.“ Rád by se s Kottem Okiahem setkal osobně. Možná později, až se potíže s Tuláky vyřeší. „Moc zajímavý člověk – talentovaný, i když poněkud chaotický. Sepsal náhodné postřehy, nikdy se však nepokusil o žádné shrnutí ani závěr. Přesto udělal úctyhodný kus práce, vezmeme-li v úvahu, že byl sám.“

Swendsen zamumlal několik povzbudivých slov k technikům a pak zamířil do středu lodi. Jak se asi pohybovali hydrogové? Chodili, vznášeli se, nebo tekli? Swendsen zastavil mladou ženu s vlasy až do pasu, které nosila stažené, aby jí nepřekážely. Rosamaria Nogalesová. Doktorka Nogalesová. „Nějaké zprávy od biologů? Mohou potvrdit, že hmota, kterou jsme našli na zemi, byl mrtvý hydrog?“

Rozteklá kovová pasta byla měkká, želatinová a poddajná, nepodobala se ničemu, co kdy Swendsen viděl. Ve svých poznámkách vyjádřil Kotto Okiah domněnku, že tento nehybný sliz býval jedním z tvorů obývajících hlubiny plynných planet. Swendsen si myslel totéž.

Rosamaria měla zarudlé oči – zjevně nebyla sama, kdo si odpíral dostatek spánku. „Rozkladem vzorku na jednotlivé prvky zjistili, že se nejedná o organickou hmotu. Struktura – zdráhám se to nazvat tkání – je tvořená kovovým

skupenstvím lehkých plynů – jež by za normálního atmosférického tlaku nikdy neměly v tomto stavu setrvat.“

„Chcete mi říct, že to, co jsme našli, bylo napěněné do pružného a přitom krystalického stavu, který si nějakým způsobem uchoval svou molekulární strukturu?“

Zavrtěla hlavou. „Já nic takového netvrdím. To biochemici.“

„Kdo jsme my, abychom směli pochybovat?“

Pokračoval jako lékař vykonávající vizitu. Porozumění principu činnosti hydroského pohonu by mohlo vést k převratnému vylepšení lodí OSZ – novým zbraním, novým obranným systémům. Nabízelo se příliš mnoho možností a Swendsen by nejraději dělal všechno najednou, přestože už nyní seděl na několika židlích. Oficiálně byl stále ředitelem hanzovní továrny na výrobu compů nacházející se nedaleko Palácové čtvrti. Dohled na automatizované výrobní linky naštěstí zvládla hrstka lidí, takže mohl investovat svůj čas a duševní kapacitu do výzkumu vraku.

Došel k nejzajímavější části mimozemské lodi, plochému lichoběžníkovému rámu na stěně, jenž připomínal jeden z klikisských přepravních portálů. Hydrogové a původní klikissové, jakkoliv to znělo nepravděpodobně, zřejmě používali identický přepravní systém.

S bolestí v srdci si uvědomil, jak rád by měl u sebe Howarda Palawua. On a Swendsen kdysi pracovali společně při demontáži klikisského robota, který se pro tyto účely dobrovolně nabídl, a pak použili získané vědomosti k vylepšení programových modulů hanzovních compů. Vojenští compové, kteří tak vznikli, svými parametry předčili všechny ostatní modely. Jako odměnu za dobře odvedenou práci vyslal prezident Wenceslas Palawua studovat klikisské přepravní portály – načež Palawu prošel jedním z nich a zmizel, stejně jako před ním Margaret Colicosová. Od té doby ho nikdo neviděl.

Předním odborníkem na problematiku klikisských portálů byla nyní mladá žena se snědou pletí jménem Sofia Aladiová, kterou na Zemi převeleli z Rheindic Co. Právě seděla před průzračnou stěnou a soustředěně zkoumala symboly. „Prošla jsem všechny záznamy doktora Palawua. Rozuměl portálům lépe než kdokoliv jiný."

„Rozuměl by tomuhle?"

Pokrčila rameny. „Podle mě by došel k závěru, že hydrogové používali technologii portálů k přepravě mezi obřími plynnými planetami, z nitra jedné přímo do nitra druhé. Pochopení je možná jen otázkou předefinování souřadnic."

„To by vysvětlovalo, proč jsme až donedávna nepozorovali hydroské lodi pohybující se mezi planetami." Pokud by Hanza věděla, že uvnitř plynných planet žije mimozemská rasa, nikdy by Klikisskou pochodeň nepoužila.

Swendsen si byl jistý, že postačí, pokud dosáhnou průlomu v jedné či dvou věcech, a všechny ostatní díly skládanky do sebe hladce zapadnou. OSZ potřebovaly něco, s čím budou moci vystoupit na veřejnosti.

☼ 16 Rossia

Bojová skupina Čtverce 5 – vlajková loď obří třídy a jedenáct doprovodných mant – hlídkovala v hvězdné pustině. Rossia se nespokojeně vrtěl na své polymerové židli na můstku *Eldorada*. Zelený kněz, neustále se dotýkající své ratolesti, měl zůstat na svém místě ještě několik hodin pro případ, že by admirál Kostas Eolus potřeboval telinkové spojení. Rossia toužil po návratu do korun theronských světostromů, přestože tam létali nebezpeční dravci.

Rossia byl jedním z hrstky prvních dobrovolníků, kteří se rozhodli vstoupit do zkostnatělé struktury armády. Kulhal

kvůli zjizvené noze, velké oči měl vyvalené jako by příliš dlouho zatajoval dech a míval ve zvyku mluvit sám se sebou. Zelení kněží však byli natolik vzácní, že OSZ byly ochotné tolerovat i takovéto výstřední chování.

Rossiu, který byl zprvu přidělen admirálu Willisové, později převeleli jinam a nyní sloužil jako komunikační spojka rázného Eoluse. Admirál Čtverce 4 měl vlnité černé vlasy, silné obočí a dvě hluboké rýhy kolem úst táhnoucí se dolů k výrazné bradě. Eolus se nikdy nenaučil mluvit potichu. Nyní přelétl svůj můstek pohledem wyverna pátrajícího po křehkém mase a Rossia se vrátil ke svým povinnostem.

Když vyslal svou mysl do telinku, jeho pozornost upoutala smršť vzkazů a vzrušených zpráv. Cítil hluboce znepokojivý proud přicházející od ostatních zelených kněží, především těch, kteří sloužili na palubách lodí OSZ. Nejnaléhavější volání vyslala Clydia na palubě manty admirála Stroma, který v současné době pátral po taranovacích lodích u Qronhy 3. Prostřednictvím lesní mysli byl Rossia schopen slyšet její myšlenky, vidět skrze její oči a vnímat, co se děje kolem ní. Její informace byly tak šokující, že na nepohodlí způsobené tvrdou židlí okamžitě zapomněl.

Clydia viděla, jak vojenští compové zavraždili dva členy posádky na Stromově můstku. Nyní laskala svůj stromek, jednak aby rostlinu uklidnila, jednak aby se nechala vést lesní myslí. Nikdo nevěděl, jak vážná situace mohla nastat. Clydia se vytratila a zamířila do své kajuty. Zde, v tomto svém útočišti, bude moci ztlumit světla, sednout si se svým stromkem a nalézt mír ve spojení se světolesem. Manta vibrovala zvukem alarmu.

Spěchala chodbou a z interkomu se mezitím valil proud překotných hlášení a vyděšených hlasů. „Admirále, něco se děje s compy! Neposlouchají standardní…“

„Už jsem je nařídil vypnout!“

Uslyšela podivný zvuk (snad přidušený výkřik?), dusání, zvuk potyčky, výstřel – a pak interkom oněměl. Clydia ve vzduchu cítila smrt a násilí. Kolem ní proběhli tři uniformovaní členové posádky, viditelně vyděšení. Přitiskla se ke stěně, aby do ní nevrazili.

Z přilehlých chodeb a otevřených průlezů se ozývala matoucí směsice zvuků – výkřiky, řinčení kovu, výbuchy. Clydia sebou trhla, když uslyšela zapraskání paralyzujících paprsků, nedokázala však určit, z kterého směru hluk přichází. Kráčela nyní rychleji, popoháněná odrážejícími se ozvěnami zvuků. Ratolest v květináči, kterou svírala v náručí, se zdála těžká, držela ji však pevně. Bylo to její jediné spojení se zelenými kněžími, se světolesem. Všichni se museli dozvědět, co se děje…

Rossia se na palubě *Eldorada* prudce napřímil, ohromený a neschopný slova. Rychle zamrkal ve snaze zaostřit zrak a poskládat vlastní myšlenky.

Admirál Eolus si všiml, že vyskočil. „Co to do vás vjelo? Má snad to vaše koště breberky?“

Rossia nevěřícně zíral na svou ratolest. „Děje se něco strašlivého. Myslím, že vojenští compové zaútočili na posádku jedné z mant.“

Eolus se drsně zasmál. „Nebuďte směšný!“

„Ne… vůbec si nemyslím, že by to bylo směšné. Počkejte…“ Ponořil se do telinku a opět viděl Clydiinýma očima, sledoval její bosé nohy běžící po lodní chodbě.

Slyšel hlas admirála Stroma, burácející z interkomu: „Ti zatracení compové vědí, že po nich jdeme. Chci, aby se všichni členové posádky ozbrojili. Bezpečnostní služba: rozdejte všem paralyzéry! A připravte těžké zbraně, pokud nějaké máme.“

Odpověděl mu ženský hlas ochraptělý tak, jako by v poslední hodině musel často křičet: „Admirále, ti zatracení

compové se zmocnili zbrojních skladů. Zabili šest mých mužů!“

Stromův hlas zněl naprosto zmateně. „Ale compové by se neměli sami ozbrojovat!“ Sršení paralyzujících paprsků, které se vzápětí ozvalo z interkomu, znělo jako výsměch jeho slovům a ženský hlas byl vzápětí vystřídán šumem.

Z prostoru před Clydií se ozývala stále intenzivnější palba. Zpoza rohu se vynořilo pět vojáků OSZ. Zjevně ustupovali, couvali a cosi přitom křičeli. Uniformy měli potrhané, jako by se pustili do potyčky s kombajnem. Stříleli do chodby ze svých paralyzérů, pulzy energie však byly slabé, jako by už zbraně měly vybité zdroje energie. „Stáhněte se!“

Clydia slyšela, jak se blíží pravidelné rytmické kroky, a pak spatřila compy, kteří se vrhli na pětici vojáků. Rychle zahnula do boční chodby, na jejímž konci spatřila zavřené výtahové dveře. Musela se dostat na jinou palubu! Běžela a za sebou slyšela výkřiky a zvuky boje. Mohla se dostat do své kajuty, zamknout dveře a počkat tam, až si admirál a jeho muži s compy poradí. Bude to jistě jen otázka času.

Ratolest se zdála s každým krokem těžší. Spěchala k výtahu a paže ji přitom bolely. Ještě než stihla stisknout tlačítko, dveře se otevřely a ven vystoupili dva vojenští compové. Clydia prudce zastavila a viděla, jak se na ni zaměřily rudé optické senzory. Compové vykročili kupředu.

Otočila se a rozběhla se směrem, odkud přišla, tam však narazila na obklíčené vojáky OSZ. Třetí skupina compů k ní mířila z hlavní chodby. V jasném světle chodby viděla vlhké odlesky rudých cákanců na jejich syntetické kůži.

Clydia se zády přitiskla ke kovové stěně a přivinula ratolest pevně ke své hrudi. Compové se k ní blížili ze tří stran. Svírala štíhlý kmínek pokrytý šupinami prsty a předávala do telinku všechno, co se kolem ní dělo. Všichni zelení kněží po celém Spirálním rameni budou vědět, co se na palubě této lodi odehrává.

Žádný z nich jí však nemohl pomoci. Ani Rossia.

Mohl jen slyšet a vidět vše co prožívala, vteřinu po vteřině.

Nejbližší z compů se stromku v květináči zmocnil. Clydia se mu jej snažila vytrhnout, robot jím však mrštil o zem a rozbil květináč. *Přerušil spojení.*

S výkřikem odtrhl Rossia dlaně od své vlastní ratolesti, jako by byla žhavá. Obrazy na něj dorážely jako hejno bodavého hmyzu – a pak se vytratily do nicoty.

Celá osádka můstku na něj upřeně zírala. Rossia si uvědomil, že na něj admirál křičí a dožaduje se vysvětlení. „Katastrofa," hlesl. „Naprostá katastrofa!"

Zdálo se, že Eolus každou chvíli vyskočí ze svého křesla. „Jaká katastrofa? Vysvětlete to!"

„Na palubě manty admirála Stroma začali řádit compové. Viděl jsem to skrze telink. Viděl jsem, jak útočí. Viděl jsem…" Rossia se zajíkl, potom se ovládl a v krátkosti vypověděl vše, co se stalo, přestože kolem něj obrazy stále kroužily jako listí ve větru. Telinkem nyní zurčela odezva události v podobě proudu otázek a dalších zpráv. „Compové právě zničili její ratolest. Cítil jsem tu bolest." A pak ještě dodal: „Myslím, že Clydia je mrtvá taky."

Lidé na můstku *Eldorada* se na sebe nejdříve jen ohromeně dívali, jejich strnulost se však rychle proměnila v úlek. Eolus po zeleném knězi šlehl pohledem, jako by se Rossia pokusil o nějaký špatný vtip, a hlasitě si odfrkl. „Vždyť jsou to compové, proboha! Compové neumí myslet samostatně."

Rossia si jich nevšímal a opět se soustředil na ratolest. Když vzhlédl, byl ještě otřesenější než předtím. „Obdržel jsem zprávy od zelených kněží na palubách dalších čtyř lodí OSZ. Vojenské compy popadl amok. Všude! Je to hromadná vzpoura."

Eolus zaťal ruce do pěstí. „Já už zjistím, co se to sakra děje!“ Obrátil se ke komunikačnímu důstojníkovi a jeho hlas zaburácel jako hrom. „Všeobecný interkom. Podejte hlášení! Viděl někdo…“

Než mohl admirál svou větu dokončit, ozvalo se staccato alarmů. Kanály interkomu naplnily vzrušené hlasy: compové se najednou začali chovat agresivně, jako by byli všichni řízení nějakým spouštěcím signálem. Rossia tiše zasténal, neboť už věděl, co se děje.

Eolus vyskočil na nohy. „Zelený kněze! Jsi si tím naprosto jistý?“

Rossia přikývl a odtrhl prsty od děsivých obrazů v telinku. „Ano, naprosto. Vraždí posádky lodí čtverec po čtverci. Myslím, že většina zelených kněží je už mrtvá. Nikdy jsem neviděl tolik krve. Compové prostě nepřestávají útočit.“

Eolus se prudce otočil ke komunikačnímu důstojníkovi. „Nějaké zprávy od našich lodí?“

„Všechny manty hlásí totéž, admirále! Ztrácíme spojení…“

„Je třeba okamžitě zasáhnout! Nesmíme ztrácet čas.“

Rossia dosud neměl příležitost svého nového velitele lépe poznat, byl si však jistý, že tento rázný muž před bojem necouvne. Eolus opět udeřil svou mohutnou pěstí do tlačítka interkomu. „Toto je krizová situace a já očekávám, že všichni budou jednat bez odkladu. Zastavte compy. Nezdržujte se jejich deaktivací. Prostě je rozstřílejte na kusy. Na spoustu kusů.“

Proti hydrogům nebyly zbraně k ničemu, proto bylo na palubě *Eldorada* jen tolik paralyzérů, aby to stačilo k potlačení šarvátek mezi mužstvem nebo pokusu o vzpouru. I kdyby však byly vhodné zbraně k dispozici, Rossia by s nimi stejně neuměl zacházet.

Na můstku obří lodi sloužil jen jediný compo. Jakmile se začal prudce pohybovat, Eolus zařval: „Seržante Briggsi, použijte paralyzér!“

Velitel ochranky už stačil zareagovat. Vytáhl svou zbraň a vypálil z ní omračující pulz. Compo se zachvěl a padl kupředu, paže napřažené jako by se sápal po kostech, které by mohl zlomit, či po hrtanech, jež by mohl rozdrtit.

Rossia pevně svíral svůj zdobený květináč ve snaze jej ochránit. Členové posádky zděšeně hleděli jeden na druhého.

Žena sloužící jako komunikační důstojník se zdála otřesená, tvář měla bledou. „Admirále, dvě z našich mant neodpovídají! Zachytila jsem zkomolený signál, který zněl jako výkřiky a zvuky boje, a pak už jen šum.“

Eolusova snědá tvář zbrunátněla. „Snaží se unést naše lodě!“ Jako by chtěly potvrdit jeho obavy, změnily dva oněmělé křižníky kurz a začaly se vzdalovat od skupiny.

Admirál chvíli zápasil s ovládáním lodi, nastavoval čísla a pak vzhlédl v zoufalství, které bylo vzápětí vystřídáno frustrací a vztekem. „Zatraceně! Letíme přímo z doků a přitom mi nedali správný popravčí kód. Čert aby sebral ty upgrady – nikdy nefungují tak, jak by měly.“ Eolus rázně přešel můstkem a opět udeřil do tlačítka interkomu. „Každého compa považujte za nepřítele. Zbavte se jich dřív, než se oni zbaví nás. Snažte se chovat tak, aby to ve vašich služebních záznamech jenom zářilo.“ Zavolal na velitele bezpečnosti, který právě odemykal malý zapečetěný trezor. „Seržante Briggsi, jste zodpovědný za obranu mého můstku. Ať už se stane cokoliv, nedovolte compům, aby se zmocnili této lodi.“

Briggs vytáhl několik palných zbraní, jednu dal admirálovi a ostatní rozdělil mezi členy posádky, které považoval za dostatečně schopné. Jednu zbraň si ponechal pro sebe. „Paralyzéry nemusí být proti compům to pravé, pane. Vojenské modely jsou odolnější.“

„No, to máme štěstí. Návrhy?“

„Nic, co by stálo za to, pane.“

Komunikační důstojnice ze sebe vyhrkla: „Přijímám spoustu zpráv, admirále. Je obtížné je všechny zpracovat. Compové se vymkli kontrole najednou, na všech palubách. Dochází ke střetům s posádkou!“ Každý ze vzbouřených compů dokázal hladce zneškodnit pět šest vojáků, než byl sám sražen k zemi. K tomu, aby dokázali čelit šířící se vzpouře, neměli dostatek zbraní ani lidí. „Oběti na životech?“

„Oficiálně není známo… ale mohu říct, že jich bude hodně.“

Rossia horečně předával všechny informace do telinku, aby se všichni dozvěděli, co se na palubě *Eldorada* děje. „Nahton v Paláci šepotu spěchal informovat krále Petra. Možná stihnou poslat posily dostatečně rychle.“

„Nemůžou pro nás nic udělat, snad jen se za nás modlit,“ zavrčel Eolus. „Na pomoc zvenčí nespoléhejte.“

Tři compové se hnali chodbou k můstku *Eldorada* jako mechanické hyeny. Seržant Briggs zaujal pozici ve vstupních dveřích můstku a střílel na ně ze své zbraně. Nárazy projektilů vyvrtávaly do těl robotů krátery a srážely je vzad. Rossia sebou trhl při každé ráně.

„Pane Briggsi, jste připraven uzavřít dveře přepážky?“ zařval Eolus.

„Jen co jich ještě pár postřílím, admirále.“ Z bočních chodeb se k nim řítilo dalších šest compů. Briggs znovu a znovu pálil a volal o posily.

„Admirále, podívejte!“ Navigátor ukázal na obrazovku, kde se další dvě manty připojily k první unesené dvojici.

Eolus zaťal zuby tak silně, až mu svaly na čelisti vystoupily jako lana. Zarputile hleděl do chodby, kde Briggs a jeho druhové nepřestávali pálit na útočící compy, a pak dal průchod lavině dunivých slov: „Moji loď ti zatracení plecháči nedostanou!“

☼ 17 Král Petr

Další nesmyslná společenská povinnost. Král Petr, oblečený do nepohodlného panovnického šatu, se zúčastnil bezvýznamného banketu, na němž měl předat ocenění za vzornou službu místním podnikatelům z Palácové čtvrti. Basil Wenceslas seděl u stolu, dokonale elegantní ve svém obleku šitém na míru. Jeho tvář byla vyrovnaná, pohled šedých očí klidný – s výjimkou okamžiků, kdy se střetl s pohledem Petrovým. Nemá snad prezident nic lepšího na práci? *Nebo je jeho nedůvěra ke mně tak velká?*

Tahle povinnost měla jen málo společného s válkou proti hydrogům. Raději by burcoval lidskou rasu proti nepříteli, na druhou stranu byl rád, že mu prezident nenařídil hlásat nestydaté lži o Tulácích. Prozatím. Basil měl podle všeho pocit, že když sám bude pevný a nesmlouvavý, všichni ostatní se podřídí jeho rozkazům. Prezidentův pokus ukázat klanům tvrdou pěst však skočil naprostým fiaskem a dokonce i jeho oddaní přívrženci museli uznat nesmyslnost „vítězné“ výpravy proti Randezvous. Tuláci se rozprchli a Hanza stále neměla dodavatele paliva pro mezihvězdný pohon.

Ani sám Petr nepřijímal tento způsob nátlaku zrovna nejlépe. Když se loutkový král na protest odmítl řídit dosavadními pravidly, Basil odpověděl pokusem o vraždu královského páru, o něco později pak nechal za trest pobít jejich delfíny.

Petr tedy předstíral povolnost, když už pro nic jiného, pak aby uchoval při životě svou ženu a nenarozené dítě. Z prezidenta, který tam seděl jako ztělesnění klidné sebedůvěry, nespustil oči. Skutečně toho člověka nenáviděl. Petr se stále musel držet o krok před ním, být chytřejší, opatrnější, což

bylo značně obtížné za situace, kdy měl prezident k dispozici prostředky celé Hanzy.

V poslední době, když se média stále halasněji dožadovala oficiálního vyjádření Paláce šepotu ohledně Estařina „požehnaného stavu“, se prezident snažil držet krále a královnu od veřejnosti co nejdál. Reportéři to komentovali s rostoucím podrážděním a chtěli vědět, proč není královský pár vidět častěji. Prezident proto neochotně povolal krále Petra, aby se účastnil některých bezvýznamných aktivit, ovšem bez královny Estarry. Jednou z nich byla právě tato nudná ceremonie, otravná povinnost, která nezajímala téměř nikoho s výjimkou těch několika lidí, kteří se jí přímo účastnili. Basil byl zjevně přesvědčený, že tu Petr nemůže napáchat žádné škody.

Kolem stěn stálo sedm královských gardistů, zdánlivě proto, aby krále Petra chránili, jejich úkolem však s největší pravděpodobností bylo držet krále v patřičných mezích. Velitel gardistů, kapitán McCammon, stál jako socha – vypadalo to, že mu je slavnostní předávání ocenění stejně lhostejné jako samotnému Petrovi.

Zástupce prezidenta Eldred Cain, tichý muž s bledou pletí, který Petrovi a Estaře tajně pomohl, tu nebyl. Cain se na veřejnosti objevoval ještě neochotněji než samotný Basil Wenceslas, pravdou ovšem bylo, že v tomto případě o nic nepřicházel.

Král nasadil úsměv a pozvedl stuhy s řády, aby je přítomní mohli obdivovat. „Za služby lidstvu a za jeho neúnavnou práci pro místní dobročinné organizace, uděluji hanzovní vyznamenání Medaili cti doktoru Anselmu Frickovi.“ Kolem stolu se ozval potlesk, buclatý lékař postoupil kupředu, zamumlal svou děkovnou řeč a vrátil se na své místo. Než král stačil oznámit jméno čtvrtého a posledního vyznamenaného, uslyšel venku před sálem nějaký rozruch a viděl, že královští gardisté strnuli. Zástupci médií okamžitě

otočili své kamery v naději, že se jim podaří zachytit něco mimořádného.

Do dveří se pokoušel prodrat zpola oděný muž se zelenou pletí. „Kdo se opováží bránit zelenému knězi, aby doručil důležitou zprávu králi Petrovi?“ vykřikl Nahton. Přestože zelený kněz často přinášel zprávy z Theronu pro královnu Estarru, jen málokdy měl co důležitého. Byl to obvykle tichý a klidný člověk – Petr ho ještě nikdy neviděl tak rozrušeného.

Po letech strávených v Paláci šepotu si byl Nahton dobře vědom, že král je jen loutka, kterou ovládá prezident. Prezident si však zeleného kněze nikdy nevážil a ignoroval jeho opakované prosby o pomoc strádajícímu Theronu. Nahton dobře věděl, kdo je v paláci jeho skutečným spojencem.

Petr vydal rázný příkaz veliteli své královské gardy, tito muži měli alespoň předstírat, že mu slouží. „Kapitáne McCammone, tento muž je můj dvorní zelený kněz. Pokud má pro mě zprávu, nechte ho projít!“ Pohlédl na něj svrchu s úmyslem velitele stráže zahanbit. „Nebo mě snad chcete ochraňovat i před zeleným knězem?“

Účastníci banketu se začali pochechtávat. Kapitán si narovnal svůj kaštanově hnědý baret posazený na vybělených vlasech a pak pohlédl směrem, kde seděl Basil. Prezident zlehka přikývl.

Nahton postoupit kupředu a zvolal silným hlasem větu, kterou zástupci médií okamžitě proměnili v titulek: „Králi Petře, je to masakr! Od mnoha zelených kněží na palubách lodí OSZ přicházejí naléhavé zprávy. Vojenští compové ve všech bojových skupinách zahájili vzpouru, útočí na posádky a zmocňují se lodí. Zabili už tisíce lidí.“ Pohlédl na krále, jako by od něj úpěnlivě očekával nějaký čin. „Pocítil jsem smrt už pěti zelených kněží. Vzpoura probíhá na mnoha místech současně, zachvacuje loď za lodí.“

Basil vyskočil, ale oči všech přítomných byly upřené na zeleného kněze a krále. „Compové vraždí lidské vojáky?“ vykřikl Petr. „Jak by mohli zorganizovat jednotný útok? Prostředky běžné komunikace jsou omezené rychlostí světla…“

„Vzpoura musela být nějak naprogramována nebo načasována, Vaše Veličenstvo. Tento masakr byl dobře naplánován.“

V té chvíli Petrovi došlo několik dalších souvislostí. „Admirál Stromo nebyl schopen najít sebemenší stopu po našich šedesáti taranovacích lodích – jejich posádky přitom tvořili výhradně compové.“ Jeho hlas získal hrozivý tón.

Nahton řekl: „Včera jsem informoval o potížích s compy na palubě manty admirála Stroma. U compů se projevila porucha, která měla za následek smrt dvou členů osádky můstku. Zprávu jsem předal přímo prezidentu Wenceslasovi. Předpokládám, že jste byl informován, Vaše Výsosti?“

Petr se prudce otočil k Basilovi. „A já jsem o tom nic nevěděl! Kdo rozhodl, že mi tyto skutečnosti budou zatajeny?“ Velmi dobře věděl, že to byl prezident. A nyní to věděli i všichni ostatní.

„Vše by bylo uvedeno ve vašem nejnovějším zpravodajském souhrnu,“ řekl Basil ledově.

Petr se zamračil. „Pokud je tohle skutečně vzpoura, mohli jsme vydat výstrahu – jen kdybyste byl trochu pečlivější, pane prezidente. Vždyť je to už více než den, kdy došlo k prvnímu incidentu! Díky telinku jsme mohli vyslat varování během několika vteřin.“

„S mantou admirála Stroma jsem ztratil kontakt. Jejich zelený kněz byl zavražděn,“ podotkl Nahton. „Jsem přesvědčen, že většina ostatních členů posádky na palubě je také po smrti.“ Na prezidenta se ani nepodíval. „Teď čelí útoku posádky na palubách všech mant OSZ.“

„A my jsme je na to mohli připravit," řekl Petr. Chopil se příležitosti a nastavil hlasitost mikrofonu tak, aby přehlušil vše, co by mohl říct prezident. Nesměl připustit, aby Basil zneužil tuto situaci pro své vlastní politické zájmy, a také nemohl dovolit, aby prezident záležitost zametl pod stůl, jak to již v minulosti udělal s jeho pochybnostmi ohledně spolehlivosti vojenských compů. Fakt, že se jeho obavy nakonec v plnosti potvrdily, ho nijak netěšil.

Petr Basila probodl pohledem a tak, aby to všichni slyšeli, prohlásil: „Naši šanci jsme propásli už dávno! Nechť si všichni vzpomenou, že jsem před časem vyjádřil své podezření ohledně použití klikisských programů u našich vojenských compů. Snažil jsem se o uzavření továrny na jejich výrobu, ta však byla navzdory mému mínění opět otevřena." Pohlédl přímo na prezidenta. „To bylo nešťastné rozhodnutí učiněné na základě velmi špatného úsudku."

Basil už mířil k pódiu a na jeho tváři se zračila bouře emocí. Petr věděl, jak nerad prezident přiznává chyby, věděl, že se pokusí smést celou katastrofu pod stůl a co nejvíce ji zlehčit. Bylo mu jedno, že lidé umírají, hlavně když si Hanza zachová tvář.

Na Petra však byly nyní zaměřeny kamery médií a všichni přítomní mu naslouchali. Král musel udělat co bylo třeba, a v takto kritické chvíli nemohl jeho rozhodnutí nikdo napadnout ani zpochybnit.

Tvář mu polilo horko, když pomyslel na to množství vojenských compů se zabudovaným spouštěcím systémem, který se u všech v jedinou chvíli aktivuje. Petr se nechal vést náhlým vnuknutím. „Pokud je tento destruktivní prvek součástí jejich programů, pak každý vojenský compo je jako časovaná bomba připravená vybuchnout – a naše továrna je stále vyrábí." Tónem, v němž zněl jasný rozkaz, oslovil velitele stráží: „Okamžitě uzavřete továrnu na výrobu compů. Uvědomte všechny místní bezpečnostní složky, aby vojenské

compy při prvním náznaku potíží zneškodnily. Povolejte stříbrné barety. Nyní už nemůžeme nic ponechat náhodě.“

Královská garda váhala a Basil se mezitím probojovával rozčileným hloučkem směrem k pódiu. Petr nečekal. „Kapitáne McCammone! Dostal jste rozkaz.“ Kamery médií se otočily směrem k váhajícím gardistům.

Doktor Anselm Frick vstal, blýskl svou novou medailí, jako by mu propůjčovala cosi jako velitelskou hodnost, a začal křičet: „Slyšel jste, člověče! Tohle je vzpoura proti králi, rozumíte? Udělejte, co vám bylo nařízeno!“

„Na co čekáte?“ vykřikl někdo jiný, zjevně ohromený otálením gardistů. Postupně se připojovali další z obecenstva a dožadovali se nějakého činu.

Petr, rozhodnutý trvat na svém, řekl: „Kapitáne, konejte svou povinnost, jinak budete zproštěn služby.“

Tato slova konečně prolomila bariéru váhání. McCammon vyštěkl rozkazy, královští gardisté spěšně opustili sál a cestou přitom volali rozkazy do svých vysílaček, aby zorganizovali zásah v okolí továrny na výrobu compů umístěné v Palácové čtvrti.

Petr věděl, že dalece překročil své pravomoci, musel však ukázat svou sílu. Lidé ho za to budou obdivovat, přesto se zachvěl při pouhém pomyšlení na Basilovu pomstu, jež bude následovat, jakmile tato krize pomine. *Pokud* pomine.

☼ 18 Jess Tamblyn

Jessova loď z vody a perleti svištěla jako kulka skrze nabitá bouřková oblaka prosycená wentalskou esencí. Moře bylo jako vařící se kotel naplněný roztaveným olovem. Právě v tomto oceánu, dříve prostém jakéhokoli života, začala jeho podivná pouť, zde přijal obtížný úkol přivést wentaly zpět k

životu. Jeho dobrovolníci tuto planetu pojmenovali Charybdis po smrtícím víru, s nímž se musel utkat Odysseus.

Tady, pokud je k tomu Jess dokáže přesvědčit, wentalové splatí svůj dluh.

Se sevřeným žaludkem opakoval otázku, kterou v několika posledních hodinách položil Nikkovi snad už tisíckrát. „Jak je Cesce?“

„Vyrazil jí studený pot. Pleť má divnou barvu a vidím na ní tmavé skvrny – nejspíš od krve, která se hromadí uvnitř. Chvílemi se probouzí, pak zase upadá do bezvědomí. Myslím, že už jí moc času nezbývá.“

„Wentalové jí pořád mohou pomoci.“ Jess se snažil, aby v jeho hlase nebyl znát hněv.

Dole pod nimi, na jednom ze vzácných kousků pevné země, se leskla černá skaliska zmáčená vodní tříští. Jessova loď se chvíli vznášela nad nimi a pak ze sebe uvolnila *Vodnáře*, jako když hmyz zlehka klade vejce na povrch listu. Malá tulácká loď spočinula na pustém kousku země, trup potažený vrstvou živoucí vody. Během doby, kdy byl *Vodnář* uvnitř větší lodi, se drobní vodní tvorové pilně pustili do oprav. Živočichové řízení wentaly vytvořili z kovu a vápenných schránek korálů jakési strupům podobné záplaty a výztuhy. Vodnář byl nyní spojením tulácké technologie a wentalské kreativity. Mnohem větší wentalská loď pak přistála vedle něj.

Z průlezu se vynořil Nikko, čelo lesknoucí se potem. Jess, oblečený do kombinézy z bílého vlákna, prošel skrze membránu tvořící trup jeho lodi. Vzduch vonící ozónem ho osvěžil – přímo v něm cítil tu nesmírnou sílu čekající jen na to, až bude vržena proti hydrogům. Jeho záměrem nyní bylo nasměrovat část této energie k záchraně Cescy.

Jess obrátil tvář k rozbouřenému oceánu a cítil, jak se vodou prosycený vzduch chvěje wentalskou esencí.

Vodní entity k němu promluvily bzučivými hlasy. *Protože to chceš tak moc, je zde velké riziko vytvoření nečistého wentala. Nechápeš možná následky, jež by to mělo pro tebe i pro nás.*

„A co když jsem ochoten to riziko podstoupit kvůli ní?“ Jess sváděl vnitřní boj s tím, co mu wentalové řekli. „Jak by mohl vzniknout nečistý wental? Vydestiloval jsem jediného wentala z plynu mlhoviny a pomohl mu růst. Myslel jsem, že jste všichni jedinou bytostí, jedinou rozměrnou rozptýlenou entitou.“

Jsme jedinou bytostí s mnoha částmi. Některé z těchto částí mohou být zachváceny infekcí, stejně jako orgány velkého těla. Dívej se!

Bez dalších slov zaplavili wentalové jeho mysl obrazy a pojmy, jako kdyby plumaské čerpací stanice spustily na plný výkon a všechny začaly chrlit místo vody vzpomínky. V té chvíli myslí i srdcem pochopil moc a hrozivost nečistého wentala.

Obrazy byly tisíce let staré, pocházely z dob předcházejících vyhlazení wentalů. Viděl ildiranského velitele – jeho hodnost nerozeznal, snad septor? – který se náhodou okoupal ve wentalské mlze na jedné podivné planetě. Wental byl vážně poraněn při přímém střetu s faerským ohnivým vejcem. Při nesčetných bitvách pradávné války mezi elementály byly ildiranské planety ničeny jedna za druhou. Ildiranská města byla srovnávána se zemí, celé kontinenty pustošeny, planety rozbíjeny a proměňovány v drť, slunce zhášena. Septor věděl, že jeho Mág-imperátor nedokáže ochránit Ildirany, kteří tak budou nade vši pochybnost zničeni.

Zoufalý septor, stojící mezi doutnajícími ruinami, v něž se proměnilo dříve skvostné město, byl zmáčen padajícím wentalem. Jeho touha zachránit Impérium a slabost zraněné vodní bytosti je oba učinily vnímavými ke spojení, jaké se

uskutečnilo mezi Jessem a wentaly. Stalo se tak zdánlivě pro dobro všech.

Tělo ildiranského septora přetékalo energií, která v něm byla uzavřena a oddělena tak od ostatních wentalů. Jeho tělo bylo stěží schopné všechnu tu energii pojmout, zároveň ji však nedokázalo ze sebe vydávat a šířit. Septor se nějak dokázal vrátit na svou loď, silný výboj však prostoupil všemi palubami a v mžiku zabil celou posádku. Vzájemně propojení, jeden v druhém, wental a Ildiran letěli s touto velkou lodí do bitvy. Energie byla tak mocná, že se samotný bitevník rozpadl, síla nečistého wentala však držela shluk trosek pohromadě a vytvořila tak letící oblak zkázy.

Jediným smyslem existence znečištěného wentala je ničit řád. Rozrušuje vše pevné, zvyšuje míru entropie a snaží se proměnit vesmír v kapalinu. Je to živoucí dynamo napájející chaos.

Septor/wental útočil na slídící faery, ničil však také ildiranské válečné lodě, rozvracel města a ničil pusté asteroidy, neschopný rozlišit spojence od nepřítele. Nakonec šest ohnivých faerů spojilo síly a odvleklo nečistého wentala do slunce, kde se bytost rozložila na molekuly. Ostatní vodní entity pro něj netruchlily.

Nečistý wental je mutace uzamčená ve fyzickém těle, vysvětlovaly hlasy. Jeho zmrzačená podstata mu neumožňuje šířit se, a přebytek energie může být uvolněn jen v prudkých výbojích. Je polapen v sobě samém a oddělen od zbytku wentalské mysli. A právě proto nás nenávidí stejně jako kteréhokoliv jiného nepřítele.

„Jak často se to stává? Jen kvůli jednomu nešťastnému případu…“

Další sprška obrazů ho umlčela. Tato vzpomínka se zdála ještě starší. Tvor vypadal jako obrovitý, vzpřímeně stojící brouk s šedozelenou kůží, člen společenství klikisského úlu vedoucího válku se všemi ostatními úly. Na přilehlém

kontinentu došlo k nepřátelské invazi a noví klikisšťí agresoři již pozřeli celé armády trubců a dělnic. Pokud by královna nedokázala nepřátele porazit, pozřít je a včlenit jejich chemickou informaci do svého potomstva než nastane příští velké Rojení, její rodová linie by vyhynula.

Právě v té době wentalové zahájili válku proti hydrogům a faerům. Klikisská rasa byla zvláštní civilizací, neznámou pro elementární bytosti, a wentaly napadlo získat je na svou stranu. Matka jim sdělila své potřeby a wentalové souhlasili, aniž by si uvědomili, jaké nebezpečí to s sebou nese. Napojená na sílu wentalů pohltila nadouvající se královna všech deset svých trubců, aniž vyslechla jejich písně. Pak nechala rozpuknout svůj krunýř a vypustila nové článkovité končetiny, aniž se rozdělila, a dala tak vzniknout novému roji. Prostoupená nečistým wentalem rozdrtila konkurenční matku a všechny nové klikisské věže proměnila v prach. Energie uvnitř ní nezadržitelně rostla, až nakonec královna rozervala na kusy samotný kontinent.

Ostatní wentalové s ní bojovali, neschopní uvěřit tomu, jaké monstrum stvořili. Prudké uvolnění tak velkého množství nahromaděné energie rozštěpilo samotnou planetu. Přestože byl nečistý wental nakonec zahuben, boj nezvratně poškodil planetu. Došlo ke změně gravitačního pole, zemské masy byly převráceny naruby a veškerý život na planetě zahynul.

Takový je nečistý wental, Jessi Tamblyne. Právě toto se může stát zde.

Stále to nedokázal pochopit. „Ale proč? Jen proto, že to tak strašně chci? Cesca je dobrý člověk, vůdce klanů. Jak by mohla stvořit takové hrůzy?“

Víme jen, že tu takové nebezpečí je.

Jess však byl rozhodnutý. „Dost! Zdržujete mě nějakou esoterikou a nesmyslnou filozofií, zatímco Cesca umírá.

Přijímám to riziko. Znám její srdce. Přiveď ji sem, Nikko! Přines ji, pokud to bude nutné.“

„Tím jí ještě víc ublížím, Jessi…“

Musel jí způsobit další bolest. „Stejně umírá.“

Na mladíkovo naléhání se Cesca začala probírat. Nikko si ovinul její paži kolem krku a pomohl jí vystoupit z *Vodnáře*. Spatřila Jesse, zaostřila pohled na sluneční záři a moře, a probudila se v ní touha žít. Zapotácela se a Nikko ji opatrně položil na holá černá skaliska Charybdy.

Musí k vodě dojít sama. Nesmíš jí pomáhat.

Jess poklekl vedle Cescy a měl pocit, že mu pukne srdce. Jak by mohl žít bez ní? Stál na okraji útesu mezi kluzkými kameny a šumícím oceánem, proklínal wentaly a jejich nesmyslná pravidla a ocenění. „Vždyť ji zabijete!“

Musí to být výhradně její rozhodnutí, její čin.

„Cesco, pokud mě miluješ, udělej pro mě jedinou poslední věc. Napij se vody a žij. Dovol wentalům, aby se s tebou spojili, a budeš jako já.“ Oceán přelévající se jen několik metrů od nich se uklidnil. Wentalové se dali poznat ve vlnách, natáhli se a vytvořili tenké, prstům podobné výběžky vytahující se vzhůru, aby prozkoumaly Cescu. „Jinak zemřeš.“

„Ale když… budu… jako ty?“

Vítr kolem nich se zdál plný šepotajících hlasů.

„Tvé tělo bude nabito wentalskou energií, stejně jako moje.“ Nechtěl jí lhát. „To znamená, že už nikdy nebudeš schopná dotknout se jiné lidské bytosti, aniž bys jí ublížila. Budeš izolovaná od ostatních jako já. Je to strašlivé, Cesco, ale já nevím, jak jinak bych tě mohl zachránit.“

S námahou ze sebe vypravila nejprve první a pak další slovo otázky. „Dotknout… *tebe?*“

Jess sám ji nechtěl přesvědčovat prostřednictvím tak mučivě svůdné představy. „Budeme sami dva, Cesco. Oddělení od zbytku naší rasy.“

„Ale spolu.“ Teď už neváhala. Jess ustoupil stranou a dovolil Cesce, aby se za vynaložení všech sil vlekla k hranici vody. „Hvězda… září.“

Snažil se ji povzbudit. Ještě pár vteřin. Ještě metr nebo dva. Cítil, že se wentalové bojí. Jess zavřel oči a vzpomněl si na svou lásku k Cesce i na to, jak dlouho se snažili být tajně spolu. Jak by někdo takový mohl být nebezpečný? Vzpomínkové obrazy na nečisté wentaly mu připadaly cizí a nereálné. *Jí se to nestane.*

Cesca nabrala do dlaní třpytící se vodu. Kapky připomínající rtuť jí protekly mezi prsty. Dlaně pozvedla k obličeji a napila se. Zalapala po dechu a začala se třást.

Vrhla se kupředu a její tělo dopadlo do vody. Byl to křest i tonutí zároveň. Zmizela pod hladinou.

☼ 19 Rlinda Kettová

Pohřbu Andrewa Tamblyna, který se odehrával pod ledovou slupkou Plumasu, se zúčastnili i Rlinda s BeBobem. Tři pozůstalí bratři, zachmuření a stále nechápající, co se vlastně stalo, společně s ostatními připravovali obřad. Přestože oživlá ledová žena zmizela v moři, Rlinda se ani na okamžik nedomnívala, že by se všechno vrátilo k normálu.

Možná si Karla Tamblynová někde na dně spokojeně hrála s tvory, které tam našla. Rlinda slyšela od těžařů historky o podivných mořských živočiších, zpívajících Místících a svítících medúzách. Poslední tři dny svírala malou osadu v ledové jeskyni tíseň. Tuláci byli v pohotovosti a všichni se zatajeným dechem čekali, co dalšího se stane.

Jelikož nyní byli tak ostražití, Rlinda viděla, že se jí a BeBobovi jen těžko podaří vyklouznout, a zmizet během pohřbu jí připadalo velmi nezdvořilé. Přesto se jí už začala

zajídat ta nekonečná nečinnost a navíc jí dole pod ledem byla strašlivá zima. A co jiného taky mohla čekat, když zůstala trčet na ledovém šelfu pod kilometr silným zmrzlým stropem, na břehu mrazivě chladného moře? Na palubě *Věčné Zvídavosti* měla spoustu přikrývek a ohřívačů, její milovaná loď však kotvila na povrchu a oni trčeli tady dole…

Caleb, Wynn a Torin Tamblynovi položili Andrewovo tělo do plovoucí rakve z lisované celulózy a pak je obložili sušenými řasami. Caleb se sklonil nad rakví a nalil na tělo a na hořlavý materiál kolem něj hustou čirou tekutinu. Rlindu udeřil do nosu ostrý chemický zápach zápalného gelu.

Wynn a Torin stáli spolu a stěží zadržovali slzy. Dvojčata do sebe chvíli strkala a navzájem se vybízela k proslovu. Nakonec promluvil chraplavým hlasem Caleb: „Toto je druhý tulácký pohřeb jednoho z mých bratrů. Dnes odevzdáváme vlnám Andrewa, stejně jako před ním Brama."

„A ještě před ním jsme truchlili pro Rosse," dodal Wynn.

„Nenávidím hydrogy," zamumlal Torin.

Přinejmenším na tomhle se všichni shodneme, pomyslela si Rlinda. Cítila se dotčená. Na nevraživý postoj vůči Hanze měli Tuláci bezpochyby právo – neexistoval však jediný rozumný důvod, aby své pocity vztahovali i na ni a na BeBoba.

Každý ze tří bratří řekl několik slov a pak jeden po druhém hodili louče do lodě nasáklé zápalnou látkou. Plovoucí rakev pak spustili na moře, kde se jí zmocnily proudy, které ji nesly pryč od rozeklaného pobřeží. Zápalný gel vzplanul rychle. Od něj se vznítily mořské řasy, celulóza a nakonec i Andrewovo zahalené tělo. Záře plamenů se odrážela na ledovém stropě.

Rlinda a BeBob stáli na ledovém pobřeží. Vzduch byl tak mrazivý, že viděli, jak jim jde od úst pára. BeBob skutečně plakal. Také Rlindino srdce by se dalo pohnout, nebýt skutečnosti, že ji zde společně s BeBobem drželi jako

rukojmí. Oba se cítili jako vetřelci, kteří se nechtě přichomýtli k něčemu velmi intimnímu.

Jak pohřební loď plula dál na moře, oheň hořel stále intenzivněji, až se celulózová rakev rozpadla. Caleb se odvrátil a zdálo se, že je spíše rozhněvaný než smutný. Torin stěží potlačoval vzlyky. Rlinda by ho nejraději objala a sevřela ve své velké náruči, ale ovládla se. Soucit byl jedna věc a realita druhá.

Tuláci hleděli do země a čekali, až plameny dohoří. Rozhostilo se dlouhé tísnivé ticho.

Podzemní moře však novou obětinu nepřijalo. Voda kolem zbytků pohřební hranice začala bublat a vřít jako v kotli, pára se v kotoučích zvedala vzhůru jako obrácené tornádo. Vření sílilo, voda se převalovala a pohltila hořící zbytky rakve.

Uprostřed toho běsnění se z oceánu vynořilo cosi bílého a ostrého jako sloní kel. Z vody se utvořil ledový piedestal a zvedl se nad hladinu. Stékaly po něm proudy, které vzápětí tuhly jako vosk na svíci.

Karla Tamblynová, mléčně bílou pokožku pokrytou jiskřivou námrazou, stála na vrcholku obelisku a zdála se rozhněvanější než dřív, jako bohyně zplozená chladným oceánem. V moři kolem ní se objevily stovky červených, masitých válcovitých těl, které se zmítaly, svíjely, pulzovaly a nalévaly jako pijavice sající čerstvou tepennou krev.

Karla, jako by prozářená chladným ohněm, pozvedla paže. Tmavé vlasy nabité statickou elektřinou jí vlály kolem hlavy. „Voda teče, kam sama chce.“ Karla pokrčila prsty a zaťala ruku v pěst. Její pokožka sršela energií, ale oči měla podivně prázdné. „To, co teče, nemá tvar.“

Desítky mořských hlístic vyrazily vpřed, jako by byly jejími věrnými vojáky. Jejich kulatá ústa byla vyzbrojená drobnými ostrými zuby, aby se mohly prokousat skrz led. Nebo zakousnout do lidí.

„Nemůže se šířit. Uvězněná… uzavřená.“ Karla obrátila svou slonovinovou tvář ke stropu, kde zářila umělá slunce. Její hlas opět zaduněl. *„Voda teče, kam sama chce.“*

Vyslala vlnu energie. Neviditelné kulové blesky prolétly vzduchem a udeřily do nízkého stropu. Povrch rozeklané klenby popraskal a začala z něj dolů stékat voda z roztaveného ledu. „Chaos je přirozeným stavem věcí. Řád je urážlivý.“

Její hlas byl tak silný, až se všichni zapotáceli. Kolem Karly padaly provazy deště. Ze stropu se odlomily velké kusy ledu a dopadly do oceánu. Vlny vířily kolem ní, jako by byla ztělesněný tajfun. „Voda teče, kam sama chce.“

Karlin piedestal se začal pohybovat směrem k pobřeží, kde stáli vyděšení lidé. Blížila se a přinášela s sebou zkázu.

☼ 20 Mág-imperátor Jora’h

Od Mága-imperátora se očekávalo, že bude chránit svůj lid, Jora’h však s každou další lží tuto svou povinnost znovu proklínal. Jak by mohl vůdce Impéria čelit nepřátelským bytostem tak mocným, že dokáží zhášet hvězdy! Jora’h měl pocit, jako by stoupl na nezajištěný poklop a nyní padal do bezedné jámy. Jak by mohl vzdorovat, aniž by uvrhl do zkázy celou civilizaci? Jaké měl možnosti? Nejednou už proklel svého otce a všechny Mágy-imperátory před ním.

Hydroské lodě opustily planetu již před třemi dny, jejich výhrůžka však visela ve vzduchu jako dlouze doznívající, poslední tón hudební skladby. Nikdy nezapomene na bolestný zklamaný pohled plný pohrdání, který na něj vrhla Osira’h ve chvíli, kdy kapituloval a přijal podmínky hydroského vyslance. Už však věděl, že hydrogové dokáží vyšťárat z dívčiny mysli jakoukoliv informaci a proto

potřeboval, aby uvěřila v jeho neschopnost. Možná nakonec skutečně selže, nechtěl však, aby nepřítel takto získal informace o všech jeho případných plánech.

Ve skrytu duše Mág-imperátor věděl, že je zde jedna, poslední šance, pokud ho jeho lid podpoří. Šlo jen o to, aby dostal příležitost se o ni pokusit. Vyslanec řekl, že se brzy vrátí, bude žádat splnění svých požadavků a přinutí Mága-imperátora, aby zradil lidstvo. Do té doby musel najít jiné řešení.

Nejprve však bylo nutné poslat pryč Osira'h, aby na ni napojení hydrogové nemohli zjistit, co se chystá.

Zavolal si dceru do své soukromé meditační místnosti. Dívenka před ním stála vzpřímená a vyzařovala z ní tatáž nevysvětlitelná síla, s jejíž pomocí si podmanila hydrogy. „Povolal jsi mě. Pokud potřebuješ mé služby, jsem připravená pomoci." Holčička podle všeho doufala, že svého otce podcenila.

Její pohled sklouzl k vzácné theronské ratolesti stojící ve výklenku, dárku od královny Estarry. Pokaždé, když Osira'h na ratolest pohlédla, Jora'ha napadlo, zda je k ní přitahována stejně jako její matka.

„A jak bys mi chtěla pomoci?"

„Účastí na tvém plánu, vůdce." V jejím hlasu zněla naprostá jistota. Ona sama dokázala nemožné a nyní čekala, že totéž udělá i on. „Chtěl jsi, abych přivedla hydrogy do Mijistry. Musel jsi mít nějaký plán. Jsi Mág-imperátor."

„Udělal jsem, co jsem musel, Osira'h. Bylo nutné dosáhnout nějaké dohody, jinak by hydrogové zničili Ildiru i všechny naše ostatní planety."

Předstíral, že souhlasí s jejich požadavky, aby získal čas pro realizaci svého zoufalého plánu. Nesměl to však říci Osira'h – vše co věděla, mohli z její mysli vyrvat hydrogové. *Získal jsem čas… ale neměli jsme ho víc než dost, během těch tisíců let genetických pokusů a plánování?*

Zvláštní dívčin výraz a její podivně cizí oči mu prozradily, že s jeho odpovědí není spokojená.

„Posílám tě pryč, Osira'h. Vrátíš se zpátky na Dobros." Vzal její ruce do svých. City, které se zračily na jeho tváři, nebyly hrané. „Tvoje matka je naživu. Místodržící Udru'h ji držel na Dobrosu, skrýval ji dokonce i přede mnou. Posílám tě za ní. Chci, abys byla s Nirou."

Dívčina tvář se rozzářila a Jora'h si přál, aby jí mohl říct víc – všechno. Z její mysli jako by vytryskl gejzír otázek, dívka je však potlačila a nechala se unášet radostí a překvapením. Na okamžik jako by dokonce zapomněla i na opovržení, které v ní vzbudilo otcovo zbabělé vystupování. Její štěstí ho překvapilo – vždyť se s matkou nikdy nesetkala.

Jora'h obrátil zrak k ratolesti ve výklenku a pomyslel na svou milovanou zelenou kněžku. Tolik Niru postrádal, a nechápal, proč mu ji Udru'h stále ještě nepřivedl. Teď bude muset zůstat na Dobrosu, dokud se situace nezlepší. Co si pomyslí, až se od své dcery dozví o jeho ochotě podílet se na zkáze lidské rasy? Pohladil světlou větvičku ratolesti.

Osira'h se uklonila, postřehl však její úsměv. „Jak si přeješ, vůdce." Tolik by si přál, aby ho dívka v této chvíli oslovila „otče", věděl však, že očekávat něco takového by bylo příliš troufalé.

☼ 21 Nastávající místodržící Daro'h

Nastávající místodržící Daro'h si s sebou vzal devětačtyřicet dalších Ildiranů, aby mu pomohli nalézt zelenou kněžku pohybující se jižním kontinentem. Udru'h vyzýval ke spěchu. O Mágu-imperátorovi a jeho vyjednávání s hydrogy doposud nepřišly žádné zprávy, byli si však vědomi, že se čas krátí. Daro'h ještě nikdy neviděl svého strýce tak znepokojeného a provinilého.

„Najdi ji," řekl Udru'h znovu. „Najdi ji dřív, než se stane něco ještě horšího."

Skupina průzkumných lodí se hnala napříč rovníkem k jižnímu kontinentu, rozlehlému vnitrozemskému jezeru a ostrovu, kde zelená kněžka dříve žila. Satelitní snímky byly přetvořené do podrobné mapy, do níž byla promítnuta hustá síť. Každá loď letěla po samostatné trase a pečlivě snímala vše pod sebou.

Daro'h nikdy nedostal uspokojivé vysvětlení, proč jeho strýc vůbec uvěznil Niru na tak odlehlém místě, či z jakého důvodu nejdříve tvrdil Mágu-imperátorovi, že je mrtvá. Daro'h na vlastní oči viděl Niřin pomník umístěný na úbočí pahorku, sledoval svého otce, jak u něj truchlí. Samý klam!

Udru'h svá tajemství svíral v pevně zaťatých pěstech a Daro'h se bál, že až převezme otěže vlády nad touto planetou, bude muset postupovat stejně.

Všichni šlechtičtí synové Mága-imperátora byli předurčení stát se místodržícími planet, které jim připadly podle pořadí zrození. Tisíciletá historie stanovila jednoznačný klíč, podle nějž se pak měly odvíjet jejich životy. Prvorozený šlechtický syn se stával Prvním následníkem, druhý dobroským místodržícím, třetímu připadla Hyrillka a tak dále. Daro'h často přemýšlel, proč je druhorozenému synu Mága-imperátora přiděleno místo na zdánlivě bezvýznamném Dobrosu. To bylo předtím, než se dozvěděl o genetickém programu a jeho nesmírném významu pro osud Impéria. Tolik různých tajemství!

Nyní hleděl ven skrze poškrábané okénko rychlého letounu. Vyprahlá hnědá souš pod ním náhle přecházela ve zvlněné pobřeží modrého vnitrozemského moře. Daro'h chtěl vyslat své průzkumníky po spirálách odvíjejících se od ostrova, aby pátrali v neobydlené krajině po jakýchkoli známkách Niřiny přítomnosti. Místodržící Udriťh vyslovil zvláštní domněnku, že zelená kněžka možná nebude chtít,

aby ji našli. Daro'h to nechápal. Jistě by byla raději s Ildirany, kteří o ni pečovali, než aby zůstávala sama – *sama!*

Členové jeho skupiny byli v kontaktu skrze komunikační systém, zatímco kroužili nad rozlehlou, hladkou vodní plochou. Pokud se Nira pokusila z ostrova odplavat, jistě se utopila. Takovou vzdálenost nemohl nikdo překonat. Jestliže to skutečně udělala, pak bylo Daro'hovo pátrání už předem odsouzeno k nezdaru.

Zelená kněžka přišla do Mijistry, aby svým stromkům předčítala *Ságu sedmi sluncí*, a Daro'h věděl, že si ji jeho otec velmi oblíbil. Vzpomínal si, jak Jora'ha a Niru často vídával v Hranolovém paláci. Pak ale zmizela – prý zahynula při požáru.

Nyní ale Daro'h věděl, že to byla součást mnohem složitějšího plánu. Nira byla přivezena na Dobros už v době, kdy čekala dítě Prvního následníka. Stalo se tak na Jora'hův příkaz, nebo se všechno odehrálo bez jeho vědomí? Mohl Udru'h před Mágem-imperátorem utajit něco tak kolosálního?

Dobroský místodržící mu vysvětlil potřebnost genetického programu a Daro'h chápal, že se Zemská hanzovní liga nikdy nesmí dozvědět, co se stalo s *Burtonem*, její generační lodí. Ale proč cokoliv utajovat před samotným Mágem-imperátorem? Daro'h si nedokázal představit nic, čím by mohlo být takové jednání ospravedlněno, a velmi ho to znepokojovalo.

Čtrnáct průzkumných lodí postupovalo po vytýčených trasách a pečlivě prohledávalo vyschlou pustou krajinu. Daro'h promluvil nahlas k pilotovi a strážnému: „Dá se předpokládat, že zelená kněžka opustila ostrov před několika měsíci. Za tu dobu mohla urazit velkou vzdálenost."

„Potom ji urazíme i my," řekl pilot.

Po několika hodinách obdržel Daro'h zprávu od jednoho z průzkumníků. „Nastávající místodržící, našli jsme na pobřeží něco zajímavého! Může to být důležité."

Jejich loď dorazila ke břehu vnitrozemního moře a dosedla hned vedle první průzkumné lodi. Čtyři Ildirané stáli kolem hromady klád vysoko na pláži. V jasné záři slunce Daro'h spatřil zbytky vyschlých popínavých rostlin, jimiž byly klády spoutány k sobě. Kmeny byly opracovány tak, že měly přibližně stejnou délku. *Vor!*

„Na tomhle mohla připlout na pevninu." Daro'h se ohlédl zpátky k vodě a viděl, jak je to daleko. „Musela to vytáhnout nahoru na pláž sama."

„Proč by to dělala?" zeptal se jeden z členů pátracího týmu. „Její ostrov byl zelený, plný života… a tohle je pustina."

Daro'h přelétl očima rozervané panorama táhnoucí se donekonečna. „Kdo dokáže porozumět zelené kněžce? Nyní ale víme, že se dostala až sem. Pokračujte v pátrání!"

22 Patrick Fitzpatrick III.

Hanza byla ve válce, Spirálním ramenem zmítaly krize a nesčetné lidské kolonie zůstaly opuštěné a bez ochrany, přesto bývalá prezidentka Maureen Fitzpatricková neviděla nic špatného na uspořádání odpolední party. Byla velice šťastná, že se její vnuk vrátil ze zajetí, a proto pozvala každého, kdo v jejích očích něco znamenal. Pak velmi přísně napomenula Patricka, aby potlačil svou rozmrzelost a alespoň předstíral nadšení. Nezbylo mu než si opakovat, že přežil už horší věci. Jeho doznání vlastního podílu na zničení tulácké nákladní lodi Maureen silně znepokojilo. Nešlo přitom o to, co udělal, ale že se kvůli tomu cítil provinile. „Netrap se tím,

Patricku! Vždyť jsi jen vykonával rozkazy. Hanza má v současné době mnohem důležitější starosti.“

„Důležitější starosti? Vždyť nám kvůli tomu Tuláci přestali dodávat ekti! Právě tohle nás uvrhlo do obtížné situace a podstatně ztížilo naši bojeschopnost ve skutečné válce.“

„Ach, Patricku!“ řekla neskutečně blahosklonným tónem. „Složitosti politiky a její dopady na obchod přenechej odborníkům. Sama jsem byla prezidentkou a vím, že věci nejsou tak jednoznačné, jak se mohou jevit mladému muži plnému ideálů.“

„Měl jsem ideály, babičko. Dřív jsem měl pocit, že na všechno znám odpověď, ale teď jsem mnohem starší a mnohem moudřejší.“

Přestože najatí odborníci byli schopní řídit průběh diplomatické party sami, Maureen bedlivě kontrolovala každý detail. Hudebníci hráli a hosté se začali sjíždět. Den byl jasný a slunečný. Na naléhání své babičky si Patrick oblékl černou uniformu s červeným lemováním a zlatými šňůrami na ramenou, přestože už podal žádost o odchod z armády. „Není nutné na to teď upozorňovat, Patricku! Přijde sám generál Lanyan. Vždycky pro tebe měl slabost.“

Patrick se procházel sem a tam, v ruce talíř s garnáty a tropickými plody, kterých se ještě ani nedotkl, usmíval se na lidi, které nikdy v životě neviděl, a přijímal jejich donekonečna opakovaná blahopřání. Když se jeden obtloustlý obchodník se světlým knírkem a tmavými vlasy začal rozhořčovat nad „špinavými vandráckými klany“, Patrick ho chladně uťal uprostřed věty. „Ti lidé nám zachránili život, pane! OSZ se o to po bitvě u Osquivelu ani nepokusily. Tuláci nás však přijali a starali se o nás, dokud jsme se neuzdravili.“

„Vždyť vás drželi v zajetí,“ zablekotal muž.

„Lepší být zajatec, než mrtvola. Navždy jim budu vděčný.“

Pak spatřil Kira Yamaneho a Sheliu Andezovou ve skvostných šatech a vzdálil se, aby si mohl promluvit se svými bývalými druhy. „Skvělé jídlo!“ řekla Shelia. „Tohle jsi jídával, když jsi byl kluk?“

Pohlédl na předkrm na svém tácku. „Ne. Občas servírovali pořádný oběd.“

„A tohle všechno jsi vyměnil za příděly OSZ?“ Pohrdavě si odfrkla. „Vždycky jsem si myslela, že jsi cvok, Fitzpatricku.“

„Zato ty jsi v poslední době miláček médií. Musel jsem si dojít pro kapesník, aby si osušil slzy, když jsem slyšel jak jsi ‚strašně trpěla’ mezi Tuláky. To tě museli mučit zrovna ve chvíli, kdy jsme se my ostatní nedívali. Mimochodem, víš co OSZ udělaly s jejich základnami? Třeba s Randezvous? Vzhledem k okolnostem mám pocit, že s námi zacházeli velmi slušně.“

„Nešťastná láska, ta na náladě nepřidá, co?“ posmívala se mu. „Chtěl jsi vyjet po té tulácké brunetě, o nic jiného nejde.“

Patrick si jejího popichování nevšímal a obrátil se ke Kirovi. „Nejspíš jsi teď měl hodně práce se sepisováním zpráv – když se to s těmi compy v loděnicích tak zvrtlo.“

„Máš pravdu. Moje malá sabotáž skončila mnohem velkolepěji, než jsem měl v plánu. Kdyby se včas neobjevily OSZ a tvoje babička, celý komplex by byl zničen.“

„On *byl* zničen, Kiro. My jsme čirou náhodou vyvázli živí, ale nemůžeme tušit, kolik při tom zahynulo Tuláků. Nedělá ti starosti, že jsi spustil něco tak ničivého?“

„Museli jsme se odtamtud dostat, Fitzpatricku,“ vložila se do hovoru Shelia. „Nedali nám jinou možnost. Vzpomeň si, co se stalo s Billem Stannou! Vždyť ho zabili!“ Na čele jí naskočilo několik vrásek.

„Bill nebyl žádný génius. Tuláci ho nezabili. Zemřel, protože si včas nerozmyslel několik základních věcí.“ Znechuceně si odfrkla, ale Patrick pokračoval: „Někdo o tom musí začít mluvit, aby ty tvoje senzační historky uvedl na pravou míru.“ Když spatřil její překvapený výraz, musel se usmát. „Rozhodl jsem se, že začnu poskytovat rozhovory, ve kterých popíšu svou zkušenost s Tuláky. Současný konflikt je živen především úmyslným zkreslováním skutečnosti.“ Pohlédl na Yamaneho. „Kiro, byl bych rád, kdybys i ty připojil svůj pohled na věc. Můžu to zařídit tak, abychom vystupovali společně.“

Yamane odvrátil zrak. „Je mi líto, Patricku! Byl jsem požádán, abych zdokumentoval všechno, co jsem se dozvěděl o vojenských compech, aby se to mohlo použít pro jejich další vylepšení. Tenhle úkol musí mít přednost.“

Shelia se rozesmála. „Ty ses snad zbláznil, pokud si myslíš, že teď začnu pět chválu na tu tvoji tuláckou kamarádku!“

Třebaže dopředu věděl, že to nebude snadné, Patrick cítil, jak mu hoří tváře. „Tak do toho půjdu sám. Oba moji rodiče jsou velvyslanci, moje babička je bývalá prezidentka…“

V té chvíli se u nich objevila Maureen. „Nepočítej s tím, že ti cokoliv z toho pomůže, pokud se rozhodneš malovat nepřátele Hanzy na růžovo. Pojď, Patricku, musíme se ukázat mezi lidmi.“ Stará Madam Fúrie ho rázně vedla pryč a cestou mu chraplavým hlasem šeptala do ucha: „Nutně potřebuješ intenzivní psychoterapii. Jsi nepřizpůsobivý a negativistický.“

„Jen uvažuju samostatně. Je to tak špatné?“

„Ano – protože neuvažuješ správně. Už jsi někdy slyšel o stockholmském syndromu? Vykazuješ typické příznaky. Tuláci tě drželi v zajetí a ty máš s nimi soucit! To je nepřirozené. Nejspíš tě budu muset uklidit někam stranou, než se z toho vzpamatuješ.“ Poplácala ho po rameni.

„Nebudu litovat prostředků, jen když se mi vrátí můj starý Patrick.“

Rázným krokem ho vedla ke generálu Lanyanovi. Kurt Lanyan přibral a bylo to na něm vidět – zvlášť kolem očí – stále z něj však vyzařovala síla a autorita. „Generále Lanyane, můj vnuk se nemohl dočkat, až se s vámi uvidí!“

Patrick jí neodporoval. Nestálo to za námahu. Kdysi byl tak hrdý, že slouží jako pobočník velitele Obranných sil Země. Ať už mu generál nařídil cokoliv, nikdy by ho nenapadlo o tom pochybovat.

Lanyan se chopil Patrickovy ruky a rázně mu s ní potřásl. „Komandére Fitzpatricku, stále vzpomínám na dny, kdy jste byl mým pobočníkem. Neměl bych to říkat, ale opravdu jsem litoval, že jsem vám svěřil velení manty. Kdybyste nepadl do zajetí po bitvě u Osquivelu, měl bych vás nyní u sebe a mohl těžit z vašich schopností. Jakmile budete prohlášen za schopného služby, chci vás mít zpět po svém boku, abyste mi pomohl válčit s tou strašlivou byrokracií.“

„Je mi líto, generále, ale už jsem požádal o uvolnění z řad OSZ.“

To Lanyana zaskočilo. „Jste doma teprve čtyři dny – to je sotva dost na odpočinek a zotavenou. Zdá se mi unáhlené činit nyní rozhodnutí s tak dalekosáhlými dopady. Nechte si to ještě projít hlavou a promluvíme si o tom, až budete připraven.“

Patrick věděl, že takováto příležitost se mu už nemusí naskytnout, proto vyhrkl: „Pane, pamatujete se na tu tuláckou loď, kterou jsme zadrželi při hlídkovém letu?“

Generálova tvář si podržela dokonale nevzrušený výraz. „Ne, pane Fitzpatricku. Je mi líto, ale nepamatuji se.“

„Opravdu? Zadrželi jsme tu loď ve volném vesmíru, obsadili ji a zabavili náklad ekti. Kapitán se jmenoval Raven Kamarov, byl to člen významného tuláckého klanu.“ Přimhouřil oči. „Dal jste mi příkaz tu loď zničit.“

Lanyanův obličej jako by se potáhl ledovou slupkou. „Ne, pane Fitzpatricku. Na nic takového si nevzpomínám. *A vy také ne.*“

Patrick cítil, jak v něm roste hněv. Chtěl zvýšit hlas a usadit generála přímo přede všemi přítomnými, než však stačil cokoliv říct, do místnosti vtrhl nějaký důstojník. „Generále Lanyane – naléhavá situace!“

Lanyan jen mžikl víčky, a v té chvíli byl soustředný a ve střehu. „Co se děje?“

Muž k němu chvatně přistoupil a ztišil hlas, třebaže ne dostatečně. „Jde o vojenské compy, pane. Podle všeho dělají další problémy.“ Rozhlédl se po místnosti a poznal mezi hosty Yamaneho. „Doktore Yamane! Potřebujeme také vaši pomoc. Letadlo už čeká. Mohli byste mě prosím oba následovat?“

Ve chvíli, kdy se mezi hosty začal ozývat znepokojený šum, zvedla usmívající se Maureen Fitzpatricková ruce a vysvětlila: „Povinnost volá! Tak to chodí, když jste velitelem Obranných sil Země. Není důvod se znepokojovat.“

Generál provrtal Patricka pohledem a pak chvatně následoval důstojníka. Yamaneho přitom vlekl za sebou.

☼ 23 Šéfkonstruktér Swendsen

Sotva vojenský transportér zastavil před ohrazeným hydroským vrakem, vyhrnuli se z něj po zuby ozbrojení vojáci z elitního přepadového oddílu. Velitel stříbrných baretů zařval Swendsenovo jméno.

Vysoký Švéd sklonil hlavu, vylezl ven z průlezu mimozemské lodi a zamžoural do slunce. „Ano?“ Napřáhl ruku k nejbližšímu vojákovi, jako by se vítal se známým na večírku. „Co pro vás mohu udělat?“

Muž měl výraznou hranatou čelist, byl hladce oholený a jeho pokožka se leskla olejem, nebo snad potem. Na jeho jmenovce stálo ELMAN, K. „Doprovodíte nás do továrny na výrobu compů. Máte tam nějakou práci.“

Swendsen svraštil obočí. „Je mi moc líto, ale já tady provádím výzkum.“

„Doktore Swendsene, máte přístupové kódy a důležité informace nezbytné pro naši misi. Tohle je mimořádná situace, pane.“

V továrně se už celé měsíce nevyskytly potíže, dokonce i údržba mohla být prováděná podle plánu. „Co se děje?“

Stříbrné barety strkaly Swendsena k transportéru. „Vojenští compové rozmístění všude v OSZ začali řádit. Král Petr nařídil, aby byla výroba zastavená dřív, než se něco stane i tady.“ Ve chvíli, kdy se za ním zabouchly dveře transportéru, šéfkonstruktér teprve formoval potřebné otázky.

Rozlehlá továrna byla největším výrobním zařízením svého druhu vyrábějícím compy pro každodenní použití, jako byly přátelské, naslouchací, analytické a pečovatelské modely. Když začala hydroská válka, velká část linek byla upravená tak, aby mohla vyrábět složité vojenské compy. Swendsen byl zaneprázdněn zkoumáním vraku natolik, že továrnu nenavštívil už celé dny, automatické linky však efektivně a bezchybně fungovaly dál. Byl na to docela pyšný.

„Třeba se jen vloudila malá chybička do základních programových modulů. Prozkoumám několik exemplářů a zjistím, co se stalo.“ Muži ze stříbrných baretů na něj upírali chladné pohledy a Švéd se na ně usmál, odpovědi se však nedočkal. „Mám skvělé lidi, které na to můžu nasadit. Odvolám je z práce na vraku.“

Právě toho dne ráno jeho tým dosáhl průlomu ve zkoumání pohonu hydroské lodi, k zajímavé práci se však bude moci vrátit až poté, co vyřídí ten zmatek v továrně.

Pokud šlo o vojenské compy, byl král Petr vždycky tak trochu paranoidní.

Když rychlý transportér smykem zabrzdil, dveře průlezů připomínající netopýří křídla, rozmístěné po obou stranách vozidla, se zvedly vzhůru. Ostražití vojáci speciálního oddílu se vyhrnuli ven závratnou rychlostí. Swendsen je následoval, ovšem mnohem méně elegantně. Další tři transportéry se shromáždily v zásobovací zóně stranou výrobního centra. Byl zde rovněž vztyčen velký stan coby velitelské stanoviště.

Eskorta dotáhla Swendsena do stanu, ke stolu, za nímž seděl operační důstojník, seržant, na jehož jmenovce bylo vyryto Paxton. Muž právě soustředěně studoval plány továrny promítnuté na tenkou fólii. Nevzrušeně vzhlédl k šéfkonstruktérovi. „Vy budete ten civilista, který je za tuhle továrnu zodpovědný. Potřebujeme vaši pomoc.“

„Samozřejmě, seržante. Seržante Paxtone. Proto jsem tady.“

Paxton ukázal na plán, kde byla jedna polovina budovy vyšrafována. „O této oblasti nic nevíme. Dělníci pracující uvnitř neodpovídají.“ Prstem roloval obraz dolů, až našel čísla, která hledal. „Podle záznamů by mělo být uvnitř sto dvacet osm lidí.“

„Ano, to je myslím správně. Chtěli jsme tam mít někoho, kdo bude dohlížet na linky a podávat pravidelná hlášení. Vůči úplné automatizaci stále existují určité předsudky.“ Swendsen se usmál a pokrčil rameny.

„Král nám nařídil, abychom ty vojenské compy zneškodnili. Slyšel jste, co udělali na palubách našich lodí?“

Inženýr se nervózně zasmál. „Ano, tamto! Muselo dojít k nějakému omylu. Jsem si jistý, že hlášení přehánějí.“

„Podle našich informací, doktore Swendsene, došlo ke vzpouře ve všech deseti čtvercích najednou. Vojenští roboti se do této chvíle zmocnili mnoha velkých lodí. Jejich posádky – desítky tisíc dobrých vojáků – byly povražděny.“

Paxton pohlédl na Swendsena a probodl ho pohledem. „Mám v úmyslu vniknout do této továrny a společně se svým týmem zastavit výrobu, než se totéž stane i tady.“

„Samozřejmě. Samozřejmě. Je to skutečně velmi znepokojivé. Mohu vám zajistit povolení k…“

Paxton ho zpražil pohledem. „Král Petr vydal příslušné rozkazy. Nepotřebujeme vaše povolení – jen vaši pomoc.“

„Tedy… tu samozřejmě dostanete.“

Paxton vyznačil oblasti na plánu. „Tato křídla tady a tady jsou sklady dílů. Vnitřní sledovací kamery ukazují jen regály se součástkami čekajícími na smontování. Žádná aktivita.“

„Správně. Některé činnosti jsme zadali subdodavatelům. Díly jsou vyráběné v satelitních továrnách a sem přivážené k montáži.“

Seržant kreslil prstem po plánu a dva další muži ze stříbrných baretů, sklonění nad ním, ho bedlivě sledovali. Stropní světlo nastavili tak, aby na plán nevrhali stíny. „Tyto oblasti zde jsou podle všeho nejlépe zabezpečené.“

„Klimatizované čisté místnosti, kde jsou tištěny spoje programových modulů,“ vysvětlil Swendsen.

„Vyhlásili jsme evakuaci a všichni zaměstnanci z této zóny bezpečně unikli.“ Seržant potřásl hlavou. „O ostatních lidech pracujících blíže centru nemáme zprávy. Buď jsou držení jako rukojmí, nebo – což je pravděpodobnější – byli zabiti.“

„Vojenští compové nezabíjejí lidi,“ řekl Swendsen.

„A Země je placatá,“ zavrčel za jeho zády vojín Elman.

Paxton je přiměl obrátit pozornost zpět k nákresům. „Téměř na konci se nachází programovací komplex s centrálními nahrávacími bloky, kde jsou compové , dokončováni’.“

Swendsen dodal: „V této fázi už mají implantovány klikisské moduly, programovací centrum jim dodá provozní systémy a interaktivní programy, které nejsou součástí

tištěného programového jádra.“ Nervózně se zasmál. „Říkávali jsme, že na tomhle místě dostávají své povolávací rozkazy.“

Zvenčí se ozval zvuk několika výstražných sirén. Paxton vyhlédl ven skrze otvor ve stanu. Na nyní opuštěnou přistávací plochu nákladového prostoru dosedly čtyři další transportéry a obrněné nákladní čluny s vybavením. „Doktore Swendsene, řekněte nám, proti čemu tady stojíme?“

„Automatické výrobní linky jsou velmi efektivní.“ Swendsen se poškrábal nad horním rtem. „Denně vyrábějí stovky compů připravených zaujmout místo na palubách lodí OSZ.“

Paxton se zamračil. „Právě toho jsem se bál. Kolik bylo podle posledního záznamu ve skladišti dokončených compů?“

„Abych pravdu řekl, přehled o výši zásob nespadá do mé kompetence. Deaktivovaní compové stojí v řadách do té doby, než jsou odvezeni pryč. Hodně se jich vejde do…“

„*Kolik?*“ opakoval Paxton.

„Několik tisíc, řekl bych. Závisí to na tom, kdy byla expedována poslední zásilka. Měl jsem teď hodně práce na tom vraku, chápete.“

Paxton oslovil svůj tým: „Půjdeme dovnitř, než se ten jejich podvratný program spustí, jako se to stalo na palubách lodí OSZ.“

Elman zavrčel: „Podle toho, co jsem slyšel, už stejně může být pozdě.“

Stříbrné barety chvatně opustily stan a Swendsena táhly s sebou. Paxton pokračoval v rozhovoru, aniž by se při běhu sebeméně zadýchal. „Aby bylo jasno, doktore Swendsene – jakmile se dostaneme dovnitř, jste schopen použít své administrační nástroje a vypnout systémy, mám pravdu?“

„Jistě. Bylo by nesmírně pracné deaktivovat všechny fungující compy jednoho po druhém, ale ti, kteří jsou ve skladišti, tam prostě jen tak stojí. Není čeho se bát.“

„Správně. Není čeho se bát. Jdeme dovnitř.“

Třicítka vojáků ze speciálního oddílu byla vyzbrojená energomety a odpalovacím zařízením pro střely velkého kalibru, potažené speciálním pláštěm, díky němuž byly schopné proniknout i zpevněným krunýřem vojenských compů.

„Je tohle všechno nutné?“ zeptal se Swendsen. „Jsou to jenom compové. Zřejmě se do programu vloudila chybička, nic víc.“

„Pěkně vražedná chybička,“ zamumlala členka oddílu, aniž přitom zpomalila.

Paxton se na něj zamračil. „Ano, pane. Je to nutné.“

Vysoké kovové dveře byly uzavřené. Swendsen na ně zaraženě hleděl. „Přístup do těchto hal by neměl být zablokovaný. To je divné. Někdo je zabarikádoval zevnitř.“

„Plecháči tam nejspíš mají soukromou párty,“ řekl Elman.

Uzavřené dveře nepředstavovaly pro stříbrné barety žádnou překážku. Přiběhl demoliční tým, vojáci nastříkali kolem zárubní výbušninu ve formě pěny a pak překážku odstřelili. Článkovitá kovová vrata ještě nedopadla na zem uvnitř haly a stříbrné barety už vyrazily kupředu, zbraně v pohotovosti. Vtrhly do továrny, svítily světly a mířily zbraněmi na všechny strany, zatímco několik z nich obklopilo Swendsena, aby ho chránily.

Při poslední návštěvě v továrně Swendsen zaznamenal, že skladiště jsou, navzdory značné rozlehlosti, jasně osvětlená. Nyní tonula v šeru, neboť velká část osvětlovacích těles pohasla.

Nejpodivnějším zjištěním však bylo, že rozlehlé skladiště, kde měli všichni vyrobení compové čekat na odvoz, zelo

prázdnotou. Swendsen to nedokázal pochopit. „Ale… tady by měly čekat tisíce deaktivovaných compů!“

„Řekl bych, že už nejsou deaktivovaní,“ poznamenal Elman.

„Zaujměte obranné postavení!“ vyštěkl seržant. „Mohou na nás někde číhat.“

Vojáci postupovali prázdným skladištěm směrem k montážním linkám. Doléhal k nim pracovní lomoz – syčení, řinkot a rachocení pásů splývalo v halasnou symfonii opracovávaného kovu, svařovaných součástí a spojovaných dílů.

„Zní to, jako by linka pořád chrlila compy,“ řekl Paxton. „Pane Swendsene, dělejte, co umíte.“

„Doktore Swendsene. Jsem…“

„To je mi jedno – i kdybyste byl prababička. *Pohněte sebou!*“

Nedaleko čela linky, vysoko nad montážním pásem, tak aby nepřekážela, visela na řetězech tři zmrzačená lidská těla nasvícená reflektory. „Tady máte pár svých zaměstnanců,“ poznamenal Paxton věcně. „Ještě pořád si myslíte, že je to jenom malá chybička?“

Swendsen zděšeně sledoval, jak z rozdrásané kůže kape krev. „Už… už jdu.“

Zatímco jednotka běžela podél montážní linky, vojenští compové se vynořili zpoza výrobních stanic, ze skladovacích prostor, kanceláří a monitorovacích stanic jako armáda mravenců.

„No skvěle – našli jsme naše ztracené plecháče,“ vydechl Elman. „Nechystáme se je vypínat ručně jednoho po druhém, že ne, seržante?“

„Ani náhodou. Zahájit palbu!“

Jak compové postupovali kupředu, stříbrné barety na ně vypálily salvu projektilů a energetických pulzů. Blížící se compové byli smeteni vzad, když opláštěné střely narazily do

jejich trupů. Další, jejichž obvody byly zasažené rušivými energetickými pulzy, spadli do jedné z výrobních linek a zablokovali hnací mechanismus pásu.

„Swendsene! Řekněte mi, kam se potřebujete dostat!“ křikl vojín Elman. „Já a moje zbraně vás tam doprovodíme.“

Inženýr, otřesený okolním hlukem, se vzpamatoval a opět se soustředil na svůj úkol. Ukázal třesoucím se prstem. „Tam do té řídicí věže. Odtamtud můžu zastavit celou výrobní linku… Doufám.“

Napůl smontovaní compové se skutáleli z linek, trupy s připevněnými hlavami a pažemi, doposud nepotaženými ochranným polymerem. Zatímco lidé dál střídali po blížících se compech, nedokončené stroje se vztyčily a jejich optické senzory zazářily. Beznozí compové hrábli po stříbrných baretech. Kovové paže sevřely hrdla čtyř vojáků. Zbylé stříbrné barety začaly pálit a nedokončené stvůry odrazily. Další nepřátelské stroje se svalily z montážní linky, vyhýbaly se palbě a plazily se k nim po podlaze jako podivní zmrzačení krabi.

Pět compů se vynořilo zpod nízkého podpůrného můstku a uchopilo za nohy jednoho z vojáků – ženu. Obrátila svou zbraň k podlaze a nepřestávala pálit, compové se však kolem ní hemžili jako hmyz. Klesla k zemi.

Ohromený Swendsen byl stěží schopen kráčet kupředu. Elman ho strkal směrem k řídicí věži, inženýr však už myslel na spoustu dalších věcí. I kdyby dokázal zastavit výrobní linky, nemohl nic dělat s vojenskými compy, kteří už byli aktivováni.

Paxton se spojil s jednotkami venku a zařval do mikroportu: „Potřebujeme posily! Zataraste dveře těžkou obrněnou technikou, aby se ti zatracení roboti nemohli dostat ven.“

„Ale jak se dostaneme ven *my?*“ zeptal se Swendsen.

„Ještě jsme se ani nedostali pořádně *dovnitř*.“ Elman vypálil na dva vojenské compy, kteří se před ním vztyčili.

Z dalších částí továrny se k nim hrnuly stovky dalších robotů. Noví compové obstoupili velín, vytvořili neproniknutelnou barikádu a stáli tam jako by vyzývali lidi, aby přišli blíž.

„Tohle je jako scéna z těch starých pitomých filmů o zombiích,“ konstatoval Elman. „Jenže s roboty.“

Při pohledu na záplavu rozzuřených robotů se Swendsen zastavil. „Přes tohle se nikdy nedostaneme. Je nás jen třicet.“

„Teď už jen dvanáct. Ale kdo by to počítal?“

Compové se blížili ze stran a zezadu, zatímco stříbrné barety pálily a pálily. Jednomu z mužů došla energie v jeho pulzní zbrani, odhodil ji tedy stranou a vytáhl pistoli. „Dochází mi munice, seržante!“

„Mně taky!“

Paxton rychle zhodnotil situaci. „Skrze ně se nedostaneme. Za této situace ne. Raději se stáhneme a vrátíme se s lepšími zbraněmi a více lidmi.“

Tohle byla ta nejlepší zpráva, jakou kdy Swendsen slyšel.

Poté, co Paxton vydal rozkazy, skupinkou proběhla rychlá komunikace. „Držte se u sebe, vypadneme odsud! Potřebujeme vytvořit jednotnou frontu.“ Stříbrné barety ustupovaly za nepřetržité palby.

Jeden z mužů silně krvácel z roztrženého svalu na stehně. Dva jeho druhové ho nesli, běželi vpředu, zatímco ostatní kryli jejich ústup. Když stříbrné barety dorazily do přední části továrny, Paxton sundal z opasku granát a hodil jej ke konci výrobní linky. Výbuch rozmetal montážní linku a proměnil ji v pokroucené trosky. Swendsen však věděl, že způsobená škoda není tak velká a zastaví výrobu jen dočasně. Roboti to budou schopní rychle spravit.

„Kdybych to neviděl na vlastní oči, nevěřil bych tomu,“ řekl. Vojáci ze speciálního oddílu však nejevili o konverzaci

zájem. Ti, kteří běželi vpředu, spěchali se svým zraněným druhem k východu. Swendsen je následoval tak rychle, jak mu jen jeho třesoucí se nohy dovolily. Než vyklouzl ven, do relativního bezpečí, ohlédl se přes rameno.

Navzdory výbuchu granátu a palbě zbraní továrna stále hučela a rachotila v takovém tempu a s takovou efektivitou, o jakých se Swendsenovi při odhadech plánované výkonnosti ani nesnilo. Výrobní linky dál chrlily další a další vojenské compy. Neměl tušení, jak by se daly zastavit.

☼ 24 Král Petr

Poté, co Nahton předal svou zprávu králi Petrovi, začaly velmi rychle přicházet další hlášení o vzpourách compů. OSZ se ze všech sil snažily – poněkud pozdě – odvrátit naprostou katastrofu. Královská garda chvatně odvedla Petra z přerušeného banketu zpět do „bezpečí“ Paláce šepotu. Basil po něm vrhl chladný pohled, který jasně říkal: *Vyřídím si to s tebou později.*

Na přímý prezidentův příkaz hlídali nyní gardisté krále tak pečlivě, že nemohl podniknout vůbec nic. Petr překročil hranice a bezpochyby za to bude potrestán. Ale jak mohl Basil jeho jednání zpochybňovat? Brzy po králově mimořádném prohlášení začaly v továrně na výrobu compů potíže, přesně jak se Petr obával. Bylo zřejmé, že měl naprostou pravdu, když na místo bez otálení vyslal speciální jednotky. Za pohotové uvažování ho však prezident jen těžko pochválí. Fakt, že měl někdo „pravdu“, nebyl dostatečným důvodem vzepřít se Basilu Wenceslasovi.

Kdyby mu naslouchal dříve, kdyby prozkoumal podezřelé informace o vojenských compech, místo aby smetl námitky stranou jen proto, že je vyslovil Petr, armáda by na tuto situaci mohla být připravená.

Král, doprovázen novou sestavou královských gardistů, držel hlavu zpříma, neboť věděl, že udělal správnou věc. Ostatní to viděli také. Bude tato skutečnost dostatečnou ochranou pro něj, Estarru a jejich nenarozené dítě? Doufal, že alespoň roztočil správná kola. Možná tak zachrání jeden či dva životy.

Gardisté ho eskortovali do palácového skleníku, kde královna Estarra trávila čas se svou sestrou a učitelským compem OXem. Ženy si zde, stranou všech krizí, prohlížely přesazené botanické exponáty, aniž by cokoli tušily o nedávných událostech. Petr jim záviděl jejich nevědomost, zvláště teď, když se všechno mělo změnit. Nemohl mít gardistům za zlé, že se kolem něj semkli těsněji než obvykle.

Jakmile ho Estarra spatřila, rozzářila se a Petr na malý okamžik zapomněl na všechny své starosti. S výrazem plným nadšení ukázala na rostlinu s žilnatými listy a vějířovitými květy s neobvykle zdobným řaseným okrajem. „Viděl jsi nové rostliny, které Sarein dovezla z Theronu? Pamatuji se na ně z doby, kdy jsem ještě jako holka běhala po světolese.“

Sareininy rty se zvlnily v nepatrném úsměvu. Špičatá brada a vysoké lícní kosti jí propůjčovaly nevinný, téměř elfí vzhled, Petr však věděl, že je Basilovou příležitostnou milenkou, a proto jí nedůvěřoval. „Jelikož se Theron ocitl tak blízko naprosté zkáze, můj lid mě požádal, abych vzorky našich nejvýznamnějších rostlin odvezla k vám na Zemi. S pomocí hanzovních lodí jsme také začali rozvážet zelené kněží a ratolesti na co největší počet kolonií – jde o krizové opatření, jehož smyslem je uchování světolesa.“

Krátce po zahájení této akce Nahton informoval krále o druhém hydroském útoku a popsal, jak byli tvorové z hlubin plynných planet zahnáni jakousi „živou kometou“ a také vysoce účinnými zbraněmi, které dovezli Tuláci. Prezident Wenceslas odbyl tuto zprávu pohrdavým odfrknutím a –

podle Petrova přesvědčení zcela proti zdravému rozumu – ji smetl pod stůl.

Mezi křiklavě zelenými listy jedné z nových rostlin prosvítal trs oranžových bobulí. Petr zvedl ruku, aby se malých tvrdých kuliček dotkl, ale Estarra ho zadržela. „Plody zlotěže jsou silně jedovaté. První theronští osídlenci brzy zjistili, že na ně nemají sahat.“

„Proč jste sem přivezla tak jedovatou rostlinu?“ Petr si Sarein podezřívavě přeměřil. „Nečíhá snad v Paláci šepotu už tak dost nebezpečí?“

„Zlotěž lze využít mnoha různými způsoby,“ odpověděla Sarein chladně. „Její listy jsou jediným známým lékem na jistou degenerativní chorobu krvetvorby a její kořeny jsou považovány za jednu z největších theronských lahůdek. Zachránit tuto rostlinu mi připadalo důležité.“

Petr se napřímil. „Je tedy zároveň užitečná i smrtící.“ Pohlédl na OXe a cítil, jak se vřelé city, které choval ke svému učiteli, misí se strachem při pomyšlení, co se právě v této chvíli děje s ostatními compy. „Stejně jako compové.“ OX stojící po královnině boku si rovněž prohlížel vystavené exempláře. Mlčenliví gardisté si malého učitelského compa ostražitě měřili.

Petr Estarru konečně objal, aniž by se ohlížel na přítomnost gardistů či Sarein. Když ji k sobě přivinul až příliš pevně, královna pochopila, že se něco stalo. „Co se děje?“

V rychlosti jí vše vysvětlil. Sarein byla znepokojená stejně jako její sestra. Střelila pohledem po strážných, jako by se v duchu ptala, proč ji prezident okamžitě nepovolal.

Kapitán stráže prkenně vykročil kupředu a postavil se mezi krále a malého compa. „Sire, jsme zodpovědní za vaši bezpečnost. Situace je nepřehledná a riziko vysoké. Proto bychom vás měli chránit před touto potenciální hrozbou.“

„Před OXem?“ vydechla Estarra překvapeně. „Slouží lidstvu od dob, kdy vypluly na cestu první generační lodě!“

„Přesto je na místě, abychom projevili zvýšenou míru opatrnosti, jak ostatně navrhl sám král.“

Petr pohlédl na přičinlivého compa, jednoho z nepatrné hrstky obyvatel Paláce šepotu, které považoval za přátele a spojence. Mohly být ničivé programy vloženy i do něj? Už před staletími? *To není možné*.

Konejšivě položil ruku na tvrdé rameno učitelského compa. „Kapitáne, OX byl první, kdo mě upozornil na možné chyby v programu vojenských robotů a zpochybnil použití klikisských modulů.“

Když se compo obrátil k Petrovi, jeho hlas byl klidný a modulovaný jako hlas trpělivého učitele. „Původní konstrukční typy jako jsem já prokázaly během staletí svou spolehlivost. Před třemi sty třiceti šesti lety jsem sloužil na palubě *Pearyho*. Učil jsem mnoho rodin, mnoho generací. Chtěli byste slyšet příběh o tom, jak jsem se vrátil na Zemi s adarem Bali’nhem, abychom vedli jednání jménem Ildiranů a kolonistů z generačních lodí? Byl jsem také přítomen v trůnním sále, když starý král Ben přijal prvního zeleného kněze a udělil Theronu status nezávislé planety. Početné vzpomínky na nejrůznější události téměř naplňují kapacitu mé paměti. Nejsem schopen nepřátelství vůči lidem.“

Petr zůstával vážný, viděl kapitánovu nedůvěru. „Podle mých informací byly postiženy jen vojenské modely compů. Věřím, že současná série poruch je způsobena klikisskými programovými moduly. Jak je vám jistě známo, své podezření v této věci jsem vyslovil veřejně už před více než rokem.“ Petr zúžil oči do škvírek. „Byl byste nyní tak laskav a dopřál mi trochu soukromí s mou ženou a švagrovou? V této chvíli jsme zcela v bezpečí – jediné, co nás může ohrožovat, jsou tyhle theronské rostliny.“

Gardisté se neochotně vzdálili z doslechu, zůstávali však na dohled. Petrovi se roztřásla kolena úlevou a opožděnými následky šoku.

OX řekl: „S ohledem na staletí služby a léta, která jsem strávil s vámi, králi Petře, vám musím opětovně vyjádřit svou oddanost. Jste králem Zemské hanzovní ligy. Byl jsem naprogramován, abych vám věrně sloužil. Z mé strany se nemusíte obávat žádné hrozby. Udělám vše co bude v mých silách, abych vás varoval před každým nebezpečím, o němž bych věděl."

Compovo prosté, a přesto zcela věrohodné vyznání, zahřálo Petra u srdce. OX mu připomínal malého rytíře přísahajícího věrnost svému lennímu pánovi. „Máme už nějaké informace z továrny na výrobu compů? Podařilo se ji zajistit?"

„Nic dalšího není známo," řekl gardista. „Kapitán McCammon je právě teď u prezidenta." Potom dodal tónem, v němž zazněl skutečný respekt: „Myslím, že jsme zasáhli včas, Veličenstvo. Vaše rozhodnost nás všechny možná zachránila."

☼ 25 Generál Kurt Lanyan

Na rozdíl od „Pecivála“ Stroma dával generál Lanyan přednost skutečné činnosti. Byl to opravdový voják, ne vycpaný panák navlečený do důstojnické uniformy, či ještě hůř politik. Podle jeho názoru nemohly být skutečné krize řešeny na dálku. Potřeboval být ve středu dění.

Lanyan chvatně opustil onu nešťastnou „party“ Maureen Fitzpatrickové, rozhodnutý chopit se příležitosti. Bylo na čase pustit se do skutečné práce, ne jenom pořád vyplňovat ty pitomé papíry a ukazovat se ve slavnostní uniformě.

Hned jak dorazil do nejbližšího štábu OSZ, vyžádal si přehled nejčerstvějších informací. Přecházel po pastelově vymalované pracovně jistého důstojníka OSZ, kterou si přivlastnil, a naslouchal jednotlivým zprávám přicházejícím od zelených kněží. K násilným povstáním docházelo ve všech deseti bojových svazech.

Bylo přerušeno spojení s mantou admirála Stroma a dalšími čtyřmi vlajkovými loděmi. Admirálové Eolus, Wu-Lin a Willisová se ocitli pod prudkou palbou. Roboti se vzbouřili i v hlavním výrobním komplexu nedaleko Palácové čtvrti a byli zadrženi jen díky nasazení značného počtu stříbrných baretů. Další hlášení pak popisovala incidenty s jednotlivými roboty, které se odehrávaly porůznu po celé Zemi.

Lanyan příchozí zprávy ještě jednou nevěřícně přelétl očima, podrobné přehledy a celkové souhrny však vypadaly stále stejně. „To je maglajz, jako když někomu vybuchne v ruce granát. A co hůř, granát z oficiální výzbroje OSZ.“

Byl nejvyšší čas to zarazit. Okamžitě ho napadlo, že povolá do služby Patricka Fitzpatricka, i když se mu ten chlapec zdál od doby, co se vrátil z tuláckého zajetí, nějaký

divný. Lanyan potřeboval obsadit zodpovědná místa schopnými lidmi – teď na to ale neměl čas.

„Zavolejte mi nejrychlejší člun. Rychle! Musím se dostat na marsovskou základnu, a než tam dorazím, nejspíš už budu mít namířeno někam jinam."

Důstojník byl zděšený. „Nejbližší přistávací plocha je padesát kilometrů odsud východním směrem, generále."

„Sakra! Kdo potřebuje přistávací plochu? Máte snad střechu, ne?"

Flotila Čtverce 0 kotvila ve výstrojních a údržbových docích v pásu asteroidů mezi Marsem a Jupiterem. Bojový svaz tam prostě čekal jako zralá slíva vyzývající k utržení – manty, zbraňové plošiny hromoklín a mohutný obr *Goliáš*. Z důvodu nedostatku personálu jejich posádku z velké části tvořili vojenští compové. *Tikající časované bomby*!

Lanyan se bál, že ani depeše letící rychlostí světla nedorazí na místo včas. Vyslal naléhavé varování všem komandérům v docích, aby compy izolovali a čekali na další rozkazy.

Příliš pozdě.

Ve chvíli, kdy se k němu signál vyslaný k pásu asteroidů vrátil, byl již nedaleko marsovské základny. „Generále, compové jednu loď poškodili a ve výstrojním doku zabili osm lidí z údržby!" Muž, který zprávu odvysílal, byl jedním z manažerů údržbového komplexu. „Začínají přebírat kontrolu nad loděmi Čtverce 0. Je to všechno tak neskutečně… *koordinované*."

Kdyby Lanyan patřil mezi ty velitele, kteří vydávají rozkazy od stolu, nejspíš by v té chvíli čekal na podrobnější vysvětlení, zvažoval další přicházející zprávy a žádal o dodatečné informace (třeba Stromo by se tak určitě zachoval). Za situace, jako byla tato, se však nerozhodnost

rovnala sebevraždě. „Snažte se je zadržet. Jsem na cestě," řekl.

Všechny řadové lodě byly nasazeny jinde a Lanyanovi, který se tak nečekaně ocitl na výcvikové základně, nezbylo než se spokojit s vojáky, které měl po ruce, tedy zelenáči, naprostými nováčky, kteří právě zahájili výcvik. Neměl na vybranou.

Když kadeti na marsovské základně dostali rozkaz k rychlému nalodění na všechna dostupná plavidla, byli přesvědčení, že jde jen o další cvičení. Sotva Lanyan vystoupil ze své rychlého člunu, dřív než se vůbec stačil přizpůsobit změně gravitace, rozkřikl se nováčky spěchající na paluby rychlých osobních transportérů, obrněnců sloužících k přepravě nákladu a plně naložených ozbrojených člunů.

Lanyan neustále sledoval hodinky, přesně věděl, kolik času uplynulo od chvíle, kdy obdržel varovnou zprávu. Věděl, jak rychle se ti zatracení vojenští roboti dokážou pohybovat. „Tohle je doopravdy, sakra! Vy jste ti, kteří to mají zachránit! Vy jste ti rytíři v zářné zbroji!"

Lanyan naskočil do vedoucího transportéru a osobně hnal poslední vojáky nahoru po rampě, ke značnému zděšení mladého pilota lodi. Všechny lodě pak spěšně odstartovaly k zelenkavému nebi, do prázdnoty mezi planetami.

Generál se poškrábal v strništi na bradě a obrátil se ke stále vystrašenému pilotovi: „Rád bych oslovil naše vojáky, pane Carrero."

Jakmile mladík aktivoval komunikační zařízení, z reproduktorů se vyvalil proud stížností, výkřiků a vystrašených otázek naplňujících armádní frekvence, jež by měly být vyhrazené něčemu zcela jinému. Lanyan se chopil mikrofonu a okamžitě veškerý hovor umlčel. „Přestaňte žvanit! Teď není čas na to, abyste se vy bastlové poflakovali." Čekal, až nastane náležitě uctivé ticho. „Je mi

jedno, jak dlouho jste ve výcviku. I od úplného zelenáče očekávám, že se bude chovat jako voják OSZ. To vám nepřipomínám, ale nařizuji.“

Z pohonných jednotek lodí byl vymáčknutý výkon nad oficiální technické limity, takže narychlo shromážděná flotila dorazila k pásmu asteroidů za necelé tři hodiny. Tři hodiny. Lanyan si dokázal představit, jakou spoušť za takovou dobu dokázala napáchat horda zešílevších compů.

Před sebou spatřil pevné konstrukce doků zářící umělými světly, vrhající odlesky ze solárních kolektorů a ježící se termálními výtrysky z hutí, a také zesílené trupy nových, nedokončených lodí. Po hlavním bojovém svazu Čtverce 0 však nebylo ani památky. Mělo tady být víc než sto lodí včetně jednoho obra! Všechny zmizely.

Lanyan přepnul na jiný kanál a spojil se s centrální částí loděnic. „Vy tam dole, podejte aktuální informace, ať víme, kdo potřebuje zachránit. Kam se sakra poděla moje flotila?“

Pilot už stačil zhodnotit situaci, sebral tedy odvahu a řekl: „Ty lodě musely odletět ve spěchu, pane! Podívejte, trosky, které tu po nich zbyly, jsou ještě horké.“

Lanyan vyslechl příval zmatených hlášení a zpráv, vybral jednoho muže, který se zdál klidnější než ostatní, soustředil se na něj a ostatním nařídil, aby byli zticha. Z muže se nakonec vyklubal pouhý správce doků, o tom, co se stalo s flotilou Čtverce 0, však měl dobrý přehled.

„První náznaky potíží se objevily ve chvíli, kdy k nám začaly přicházet zprávy o potyčkách na palubě *Goliáše*, mant i hromoklínů. Jejich compové se zbláznili, pane – na všech lodích, všichni najednou. Začali mordovat osádky můstků.“

Do řeči mu skočil drsný ženský hlas. „Naši compové, kteří pracují v loděnicích, se zdají v pořádku, ale pro jistotu jsme je izolovali.“

„Dobrá práce. Ale kde jsou všechny mé lodě?“

„Asi před hodinou veškeré rádiové signály přicházející z lodí umlkly. Pak se *Goliáš* otočil a začal pálit na naše hutě. Dvě z nich zničil a poškodil jeden z mých doků. A pak lodě prostě odletěly. Vytrhly se z úvazů a zmizely ve vesmíru.“

Lanyan zavrčel: „Dobře, ale kam měly sakra namířeno?“

„Vektor jejich dráhy směřoval pryč ze soustavy, vertikálně k rovině ekliptiky. Generále… podle mého názoru nikdo z posádek nepřežil.“

„Chcete říct, že všechny mé bitevníky teď ovládají vojenští compové?“

„Vypadá to tak, pane.“

Situace byla horší než čekal, ale při řešení problému je třeba dívat se vpřed, ne se ohlížet zpátky. Obrátil se a upřel zrak na nedostatečně vycvičené muže a ženy namačkané na palubě rychlého osobního transportéru. V duchu rychle spočítal lodě, které se mu podařilo shromáždit. Během krátké chvíle dal dohromady více než sedmdesát plavidel a pět set mužů. To nebylo špatné. Měl velmi přesnou představu o úrovni jejich celkových dovedností (vyčtených z knih a získaných při simulacích) i zkušenostech (ty byly prakticky nulové). Na Marsu prošli kadeti především nácvikem pozemních operací, při nichž se učili vytvářet funkční týmy a spolupracovat a řešit problémy. Teď dostanou příležitost získat trochu praxe.

„Ztratili jsme kontrolu nad našimi loděmi. My ty lodě potřebujeme. A proto se vypravíme za nimi.“ Lanyan odvysílal své sdělení celé své flotile. „Nejsou pryč dlouho. Naše lodě jsou lehčí, máme dostatek paliva, jsme plně ozbrojení a naše motory jsou při letu podsvětelnou rychlostí stejně výkonné, pokud ne výkonnější, než motory velkých lodí.“ Zamnul si ruce. „Chytíme je, to vám říkám.“

Některé rekruty jeho slova povzbudila a vyburcovala, takže byli odhodláni bojovat s těmi zrádnými compskými bastardy, jiní však byli podstatně skeptičtější. Lanyan viděl,

že nálada posádek je nestálá jako víry na vodní hladině. Zatímco jeho lodě kopírovaly dráhu unesených lodí, přednesl další povzbudivou řeč. „Bojové svazy čtverců podlehly jeden za druhým. Celé naší flotily se zmocnili compové. Nemůžeme dopustit, aby se totéž stalo i tady, i kdybychom za to měli zaplatit svými životy! Pokud na to dojde, budeme bojovat i holýma rukama! Zatraceně, jsou to moje lodě!“

Sledoval nejisté výrazy vojáků na palubě svého transportéru a viděl, jak se hrůza v jejich tvářích mění v odhodlání. Všichni věděli, že palebná síla bitevníků Čtverce 0 je nesrovnatelná s jejich. Tito mladí vojáci byli přesvědčení, že nemají šanci – ale ani jinou možnost.

Lanyan však znal tajemství, o nichž žádný z nováčků neměl ani tušení. „Nikdy byste neměli podceňovat Obranné síly Země! V tomhle mi můžete věřit.“

☼ 26 Jess Tamblyn

Jess hleděl na charybdské moře a vteřiny mu připadaly jako hodiny. Cesca zmizela ve vodě, pohlcená živoucími hlubinami.

Zachraňte ji, prosil Jess v duchu wentaly. *Zachraňte ji!*

Najednou byla vymrštěna nad hladinu, obklopená jemnou vodní tříští, která ji obkroužila jako halo. Vlasy i pokožku měla zmáčené a oči jí zářily. Krvavé podlitiny zmizely. Zvedala se vzhůru, aniž by stála na čemkoliv pevném.

„Jsi opět živá,“ řekl Jess a jeho hlas se proměnil v pouhý šepot.

Cesca vkročila na břeh, tvář jako by měla prodchnutou světlem. „Nejen živá.“ Hlas měla silnější, jasnější. „Cítím se plná života, mnohem víc než kdykoliv předtím.“

Jess vykročil kupředu a zkoumal její tvář ve strachu, zda se na ní neobjeví první známky výbušné ničivé síly nečistého

wentala, jak ji spatřil ve zprostředkovaných vzpomínkách. Viděl však jen Cescu – jen její úsměv prozrazující, že bolest zmizela. Byla uzdravená.

Pozvedl ruce, přelétl očima živoucí oceán Charybdis a zvolal: „Děkuji!“ Vítězoslavně se rozesmál. „Děkuji!“

Hlasy wentalů uvnitř Jessovy i Cesčiny hlavy řekly: *Vždy musíme být opatrní.*

„Ano. Budeme. Ale je živá a vy jste to riziko podstoupili kvůli mně. Tím, že jste jí zachránili život, jste zachránili i mě. Děkuji.“

Nikko couval k opravenému *Vodnáři* a sledoval je s výrazem, v němž se mísil úžas s opatrností. Jess a Cesca v sobě měli tolik energie, že se mladý pilot nejspíš bál, aby ve chvíli, kdy jsou pohromadě, nedošlo k explozi.

S nadšením, které už nedokázal déle ovládat, sevřel Jess Cescu v náručí, poprvé po době tak dlouhé, že mu připadala jako věčnost. Jess nebyl schopný vyjádřit, jak silně po tom toužil a jak nesmírněji postrádal. Pohladil ji po vlasech. „Vidíš? Není čeho se bát.“

Energie v jejím těle je nezkažená. Náš čin nevedl k vytvoření nečistého wentala. Je naší součástí, ale také ona je navždy proměněná.

Jess dívku uchopil za ramena, pohlédl jí do očí. Kdysi dávno, když byl jen obyčejný muž a ona obyčejná žena, bylo pouto mezi nimi nesmírně silné. Nyní byli víc než lidé a stejně tak prošla proměnou i jejich láska. Byla nyní znatelně jiná, silnější než kdykoli dříve.

Ani temný stín reality nemohl udusit jeho radost. Jen jí ještě jednou zopakoval, co už věděla. „Od této chvíle, Cesco, tvůj dotek zabíjí. Jsme sami.“

Dotkla se jeho tváře. „Nejsme sami. Jsme přece spolu, Jessi. A já mám právě teď pocit že je to víc, než v co jsem mohla kdy doufat.“

Vážně na ni pohlédl. „Ať už to chceme nebo ne, kolem nás je pořád stejná válka, a bitvy mohou být velké i malé. Ty a já máme své místo a svůj úkol.“

„Stále jsem Mluvčí tuláckých klanů. Musím je sjednotit. Ale také budu stát po tvém boku, s wentaly proti hydrogům.“

K proměněné dvojici přistoupil Nikko. „Já také. Nosiči vody nenápadně šířili wentaly tak, aby mohli zesílit, než se hydrogům postaví. Ale teď, díky té kometě u Theronu, bylo tajemství prozrazeno. Hydrogové vědí, že se wentalové vrátili a jsou připravení bojovat.“ Nervózně se ošil. „Teď už nemá smysl se schovávat, ne? Neměli bychom se podle toho zařídit?“

Světélkující oceán za skalisky zavířil a z tekutiny se zformovaly cosi jako hadí hlavy. Jess ve své mysli vnímal nedočkavost vodních bytostí a pochopil co chystají. *Ano, bitva musí začít hned.*

Svou silnou paží uchopil Cescu kolem pasu. „Musíme shromáždit wentaly z celého Spirálního ramene a vrhnout je proti hydrogům. Verdani jsou připravení nám pomoci. Brzy se budu muset vypravit na Theron.“

Spirální rameno obývají velké a značně odlišné rasy. Verdani jsou pasivní, zakotvení skrze své světostromy. Nebojují, dokud nemusí. Wentalové jsou tekutí, pronikají všude, mlha se mísí s mlhou, ***i*** *voda s vodou, jen obtížně se však vzchopí k pevnému odporu. Faerové jsou soustředění, ničiví, ale vrtkaví. Kdysi bojovali po boku hydrogů, nyní se obrátili proti nim.*

Hydrogové také mají jednotnou mysl. Skryli se v nitrech plynných planet, ale na svou porážku v minulé válce nikdy nezapomněli. Tisíce let věnovali přípravám. Nebude snadné je porazit.

„Co tedy uděláme?“ zeptala se Cesca.

Ve svých myslích Jess i Cesca spatřili, že se wentalové chystají vést bitvy v oblacích všech plynných planet skryté

hydroské říše. *Využijeme naše silné stránky, povoláme spojence a budeme bojovat. Dopravte nás na hydroské planety a my je ovládneme, nebo zničíme.*

„My že máme odvézt wentaly do války?“ Poté co vyslechl Jessovo a Cesčino vysvětlení, Nikko skepticky pohlédl na svého malého Vodnáře. „To budeme hydrogy polívat kbelíky vody?“

„Ano, stejně jako jsme to udělali na Golgenu, když jsme jej chtěli očistit pro další těžbu ekti, jen v mnohem větším měřítku.“

Cesca dodala: „Potřebujeme všechny dostupné tulácké tankery, abychom dopravili wentalskou vodu k obřím planetám.“

Nikko zmizel ve *Vodnáři*. „Mám mapu planet osídlených wentaly. Všichni nosiči vody si tyto informace předali navzájem. Každý, kdo se k nám bude chtít připojit, může tyto planety využít jako nádrže.“

Cesca se obrátila k Jessovi a oči jí zářily. „Bez ohledu na to, jak jsem byla proměněná, stále mohu oslovit klany jako jejich Mluvčí. Vyzvu Tuláky, aby vzali všechny lodě, které mají, a pomohli šířit wentaly na hydroské planety.“

„Společně budeme jako vichřice, které hydrogové nedokážou vzdorovat.“ Vlasy, prosycené statickou elektřinou, poletovaly Jessovi kolem hlavy a na pokožce pocítil závan vlhkého větru. „Nejdříve poletíme na Plumas. Klan Tamblynů má velké vodní tankery. Přesně takové potřebujeme.“

Nikko zanedlouho odletěl nejvyšší rychlostí. Jess vzal Cescu za ruku a společně přistoupili k třpytivé membráně. Už si ani nevzpomínal, kdy naposledy spolu byli sami. „Pojď a zůstaň se mnou,“ řekl jí.

„Navždy.“

Společně vstoupili do lodi z vody a perleti.

☼ 27 Rlinda Kettová

Karla Tamblynová, žena, která vstala z mrtvých, se vezla na vlně ledu, jež se pod ní sama utvářela, a blížila se k pobřeží obklopená párou, smrští ledových úlomků a létajícími kapkami vody. Své ruce, bílé jako slonovina, zaťala opět do pěstí a vyslala další pulzy energie proti drolícímu se stropu. Už v této chvíli byla horní část jeskyně zbrázděná hlubokými rýhami.

„Chce prorazit díru skrz, přímo na povrch, do vesmíru," vykřikl Caleb. „Vysaje nás to ven jako sněhové vločky."

„Pravda, hledali jsme způsob, jak se odsud rychle dostat," poznamenala Rlinda k BeBobovi, když společně couvali dozadu a rozhlíželi se po nějakém úkrytu.

V Karlině nitru jako by vřela nahromaděná energie. Její přemíra jí zřejmě způsobovala bolest a žena ji potřebovala nějak uvolnit. Olověné moře mrzlo pod jejími chodidly, zatímco kráčela k bílému pobřeží, doprovázená smečkou pulzujících hlístic.

Karla vydala zvuk, který byl zpola písní, zpola výkřikem, a mrštila svou nadpřirozenou energii proti jednomu ze zapuštěných umělých sluncí. Led kolem podpůrné konstrukce popraskal, kulovité světlo se chvíli komíhalo, pak se zhouplo a utrhlo. Zářivé umělé slunce spadlo do chladného šedého moře a vzhůru vyrazil gejzír, jak se voda při styku s ním prudce odpařila. Těleso klesalo a stále přitom žhnulo, obklopené bublající pěnou.

BeBob zasténal: „Lituju, že jsem vůbec utíkal z Měsíce."

Rlinda by mu nejraději jednu vrazila. „Počkej s tím skučením, až bude ještě hůř!"

„Děkuju ti za útěchu."

Rlinda neměla v úmyslu otálet a čekat, až definitivně vyjde najevo, co s nimi ledová žena hodlá udělat. Pochybovala, že by Tamblynové měli k dispozici zbraně,

které by byly co platné proti tomuto démonickému zjevení. „Hodil by se plamenomet nebo útočný jazer.“

„Tady máš lopatu,“ řekl BeBob a podal jí nástroj s dlouhou násadou. „Nebo je to škrabka na led?“

Rlinda nářadí potěžkala a zamračila se na něj. „Čekáš snad, že ji tímhle praštím po hlavě?“

„Ji ne. Ale mohlo by se to hodit proti těm červům, kteří ji poslouchají.“

Rudofialové hlístice právě vylézaly na pevný led – každá z nich byla dlouhá jako lidská noha. Těžaři se rozprchli do přístřešků a kůlen na nářadí, hledali jakýkoliv úkryt. Rlinda a BeBob, ozbrojení jen lopatami, se krčili za náspem z ledu a ztvrdlého sněhu.

Tři bratři Tamblynové stáli proti ženě a naposledy se pokoušeli o domluvu. „Karlo, to jsme my!“ vykřikl Torin. „Nepoznáváš nás? Tady jsi doma.“

„Doooooma,“ opakovala a znělo to, jako když mrazivý vítr hučí tunelem. „Stěny. *Vězení*. Zbořit je, strhnout!“ Ledabyle ukázala prstem na dva těžaře prchající k obytným buňkám. V té chvíli jako by je zasáhl výtrysk intenzivního chladu – nebozí těžaři okamžitě ztuhli, pokrytí vrstvou ledu.

„Karlo, ne!“ vykřikl Wynn. „Prosím!“

Žena vrhla mrazivý výtrysk i po něm, Wynn však uskočil a odkutálel se pod změť silných trubek sloužících k separaci plynů. Bratři Tamblynové se rozprchli každý jiným směrem.

„Voda má téct,“ řekla Karla a dál pokračovala v ostřelování dělníků, jako by jí to připadalo zábavnější než prorážení díry skrz ledový strop. Následně zničila skupinu obytných buněk, jednu větší obytnou kopuli a nakonec přístřešek chránící generátor. „Chaos. Dokonalý.“

Armáda hlístic napojených na její myšlenky se plazila vpřed a vypadala velmi hladově. V nízké gravitaci se tvorové dokázali nepochopitelně udržet i na svislých ledových stěnách, lezli po trubkách i po separačních kolonách a

zanechávali za sebou slizovitou stopu. Rlindě připomínali obrovské muší larvy lezoucí po stěnách odpadkového koše.

Hlístice se pohybovaly po ledu jako smečka dravců, doprovázené zvukem připomínajícím skřípání písku. Jejich pružná těla se smršťovala a natahovala, jak se sunuly směrem k poničeným komplexům budov a potenciálním skrýším.

Rlinda slyšela výkřiky a volání. Ze skladiště vyběhl jakýsi muž a vypálil na trojici červů z laseru určeného k tavení ledu. Tvorové, takto prudce zahřátí, se nafoukli a vybuchli, až se červená protoplazma rozstříkla na všechny strany. Muž, povzbuzený úspěchem, namířil laser proti Karle, té však žár nevadil. Letmým pohybem pokryla těžaře i jeho zbraň ledovou krustou.

BeBob a Rlinda lezli po čtyřech pryč, aby našli lepší skrýš. Tuláci měli právě teď jiné starosti, než hlídat své zajatce. „Kdybychom tak mohli něco udělat“ řekla Rlinda.

„Já bych odsud nejraději zmizel. Co říkáš, není právě tohle vhodná příležitost?“

„To jistě. Ale nejdřív musíme přežít příštích deset minut.“

Podzemním prostorem otřásl další výbuch a BeBob se přikrčil. „Právě teď mám pocit, že to nejlepší, co můžeme udělat, je utíkat a schovávat se.“ Pohlédl vzhůru a sledoval, jak se z klenby odlamuje další kus ledu. „Stejně jako všichni ostatní.“

Rlinda zvedla oči k rozpraskanému stropu. „Přímo tam nahoře na nás čeká *Zvídavost* – pokud ji ovšem Tuláci nezničili.“

„Pokoušeli se ji opravit! Viděl jsem, jak na povrch posílali náhradní díly.“

„To je sice hezké, ale bratři Tamblynové nevědí co dělají. Opravit *Zvídavost* nebo ji zničit – to v jejich podání může vyjít nastejno.“ Levou ruku založila v bok a druhou se opřela o lopatu. „Stejně bych raději byla tam nahoře. Pokud se má

celý svět rozpadnout na kusy, pak chci umřít na palubě své vlastní lodi, jestli mi rozumíš.“

„Umírání bych raději vynechal, Rlindo… Ale aspoň bych byl s tebou.“

„Tak nevím, jestli jsi tak úžasný nebo pitomý.“ Když se jejich oči setkaly, bylo jasné, že v mrazivém pekle zuřícím kolem nich oba dospěli ke stejnému rozhodnutí. Uchopila ho za ruku a táhla za sebou. „Tak nebo onak, beru tě s sebou!“

☼ 28 Kotto Okiah

Poté, co v opuštěných osquivelských loděnicích nenašel žádné vysvětlení, vydal se je Kotto se svými analytickými compy hledat jinam. „Je to záhada,“ prohlásil. „Hádanka,“ dodal GU. „Hlavolam,“ přisadil si KR.

Přestože se tulácké klany nacházely ve stavu zmatku, krizovým plánům Kotto nikdy nevěnoval mnoho pozornosti, protože předpokládal, že mu vždycky někdo řekne kam jít a co dělat. Nyní se však musel starat sám.

S pomocí navigační databáze malé lodi Kotto určil kurz k zmrzlému Jonahu 12, kde založil základnu na zpracování vodíku. „Nemáme dost paliva ani času, abychom mohli vandrovat naslepo. Prostě se vrátím tam, kde to znám. Alespoň zjistím, jak se jim daří.“ Už dlouho neměl o základně žádné zprávy.

Jakmile propočetl dráhu, zamířil pryč od Osquivelu a zadávání souřadnic přenechal analytickým compům. Kotto se poškrábal ve svých vlnitých vlasech, přičichl k podpaží a uvědomil si, že byl v poslední době příliš zaneprázdněný, aby myslel na hygienu. Při té potyčce s hydrogy u Theronu se přitom pořádně zapotil.

Kotto si svlékl kombinézu a hodil své pomačkané svršky do odstředivé čističky tkanin. Nahý pak prošel kabinou,

pobral do náruče nějaké ručníky a čistící gely neobsahující vodu, jimiž se hodlal vydrbat. Byl hotov dříve, než se dopraly šaty, proto se rozhodl vyčistit i své analytické compy.

Kotto si u práce prozpěvoval a myslel přitom na těžaře na Jonahu 12, přemítal nad procesem odpařování ledu a skladování vodíkového plynu pro pozdější zpracování na ekti. Teď, když přišel o vrak, se už nemohl dočkat, až se zase pustí do nějaké pořádné práce. S KR a GU si povídal o strojních systémech a chemické extrakci. „Purcell Wan bude určitě rád, že mě má zpátky. Už se nemůžu dočkat, až uvidím jeho výraz. Když jsem se vydal na pomoc Theroňanům, nečekal jsem, že budu pryč tak dlouho."

„Za tu dobu jsi toho hodně dokázal, Kotto Okiahu," podotkl GU. „Obnovil jsi tři theronská města, zkoumal jsi vrak u Osquivelu a vynalezl jsi klepadla proti hydrogům."

„Nepotřebuju plácat po zádech," odpověděl, ale stejně se usmíval.

Kotto si nechal zobrazit plány základny na Jonahu 12 a pak nákres konstrukce pojízdného rypadla. Zanedlouho již byla zobrazovací plocha stolu posetá aktivními okny a Kotto požádal své compy, aby podle jeho zadání vytvářeli modely a prováděli simulace. Následně pak upravoval parametry s cílem zvýšit výkonnost. Ve chvíli, kdy se jeho loď blížila k soustavě, v níž se Jonah 12 nacházel, měl už několik návrhů, s jejichž pomocí zvýší produktivitu základny nejméně o 150%. Bude to nádherný den, až vejde do kopule hlavního obytného modulu a všechna ta vylepšení oznámí.

Kotto si uvědomil, že je stále nahý – neoblékl se, přestože čistička dokončila cyklus už dávno. Natáhl na sebe skafandr, připravený začít znovu.

Když se však loď přiblížila k zmrzlé planetoidě, na jeho pozdrav nikdo neodpověděl. Ektiové reaktory na orbitě nepracovaly a byly studené. Všechno to začínalo vypadat nepříjemně povědomě.

Jakmile se planetka ocitla v dosahu jeho senzorů, prozkoumal terén a v místě, kde bývala základna, našel zející kráter. Jeho osádka, jeho lidé! Výbuch byl podle všeho tak silný, že zahladil veškeré stopy lidského osídlení. Všichni byli pryč, jako kdyby nikdy neexistovali.

Kotto ohromeně zíral, neschopný uvěřit vlastním očím. Nejdříve našel opuštěný Osquivel, a teď tohle! Co jen mohlo způsobit takovou katastrofu? Většinu osádky Jonahu 12 tvořili lidé, kteří přežili jeho bláznivý pokus s vytvořením základny na rozžhaveném Isperosu a následovali ho sem, na zmrzlou planetku. Věřili mu!

Hleděl dolů na velkou ošklivou jizvu na místě bývalé základny. „U Hvězdy, co se to děje?“

Oba compové na něj pohlédli, jako by se snažili odhadnout, zda od nich očekává odpověď. KR a GU se nakonec rozhodli mlčet.

☼ 29 Mág-imperátor Jora’h

Když poslal Osira’h pryč, vypravil se Jora’h vzhůru po křivé lávce vedoucí pod kopulí nebesféry v naději, že zde nalezne chvíli klidu. Skrze fasetované tabule dovnitř pronikalo barevné světlo a díky mlžícímu zařízení byl vzduch stále vlhký. Lávku, po které kráčel, sluhové vyleštili, flóra a fauna v nebesféře byla opečovávána IIdirany z kruhu zemědělců. Rozměrný prostor naplňovaly bujné popínavé rostliny a sladce vonící květy, mezi nimiž se coby zářivě červené, zelené a modré záblesky míhal létající hmyz a opeřenci.

Vlídně konejšivé prostředí, jež vnímal, však nemohlo vypudit z jeho mysli vědomí blížící se války. Všude kolem sebe cítil pulzující přítomnost svých poddaných. Hranolový palác byl jako čočka soustřeďující veškerou jejich víru a

důvěru, kterou k němu chovali. Jora'h byl stěží schopný tu tíhu unést.

Vzpomněl si na verš ze *Ságy sedmi sluncí*, slova, jež mu vždy připadala znepokojivá: „Přijde čas, kdy z ohně a noci povstanou nepřátelé a Impérium padne, kdy hvězdy samotné začnou umírat."

Ten čas teď nastal. A já sám jsem k tomu přispěl.

Ildiranský lid nechápal možné dopady jeho dohody s hydrogy, protože však byl jejich Mágem-imperátorem, neměli pochybnosti. Byli připravení udělat vše, oč je požádá a slepě následovat příkazy svého vůdce – což svým způsobem činilo jeho situaci ještě obtížnější. Jak mohl vysvětlit a obhájit své činy?

V zelených zahradách byly rozmístěny kusy světostromového dřeva, jež před několika měsíci koupil od tuláckého obchodníka. Nechal je zde, aby mu připomínaly Niru. *Alespoň že Osira'h bude brzy se svou matkou…*

Z opačné strany nebesféry k němu po stezce klusala Yazra'h. Její hříva bronzových vlasů za ní vlála, jak běžela, pohled upřený na otce. Ještě než se zastavila, položila pravou pěst na střed své hrudi a vzdala mu tak hold. „Vůdce, na Ildiru právě dorazil tulácký obchodník Denn Peroni." Její úsměv připomínal úšklebek šelmy. „Tvrdí, že by nám rád prodal ekti."

Jora'h byl překvapen. Pohasínající slunce DurrisB a hyrillská vzpoura z jeho mysli zcela vytlačily tuláckou nabídku na obnovení obchodních styků s ildiranským Impériem. „Ekti potřebujeme." Zamračil se. „Ale buď opatrná. Dej pozor, aby se nedozvěděl o našich jednáních s hydrogy." Pokud by Denn Peroni cokoli vytušil, musel by zadržet jeho loď a uvěznit ho, jako to udělal s ostatními lidmi, nyní zadržovanými v Hranolovém paláci. „Drž Sullivana Golda a jeho těžaře z dohledu, stejně jako svého

přítele Antona Colicose. Nechci, aby je ten Tulák zahlédl. Jejich přítomnost by vyvolala příliš mnoho otázek.“

Jora’hovi se příčilo, že musel tyto lidi uvěznit. Sullivan Gold a jeho posádka byli hrdinové, kteří ildiranským těžařům zachránili život, a vědec Anton Colicos přežil útok klikisských robotů a zachránil dějepravce Vao’she. Podle zákona cti by měli být tito muži a ženy odměněni. Protože však viděli hydroské lodě, musel je Jora’h zadržet. Neměl jinou možnost a obával se, že je nikdy nebude moci propustit.

Jak nenáviděl ten pocit, že je zahnaný do kouta a nemá na vybranou!

„Ano, vůdce. Zařídím to. Obchodník je už na cestě sem.“ Uklonila se a odběhla, barevné skvrny světla sklouzly po její pokožce. Jora’h zamířil dolů, zpět k pódiu s vejčitým křeslem a svým povinnostem.

Ve snaze prokázat úctu poklekl Tulák před jeho vejčitým křeslem najedno koleno a pak vzhlédl vzhůru s nakažlivým úsměvem na tváři. Dlouhé hnědé vlasy měl svázané stužkou a byl oblečený do slušivých šatů zdobených klanovými symboly. Zdálo se, že se cítí sám se sebou velmi spokojený.

„Toto ekti pochází z kometární rafinerie, kde ze směsi zmrzlých plynů oddělujeme vodík a měníme jej na palivo pro mezihvězdný pohon. Je to obtížný a nákladný proces, Vaše Veličenstvo.“ Pokrčil rameny. „Hydrogové nám neponechali mnoho dalších možností.“

Od začátku hydroské války před osmi lety se někdejší příliv ekti smrskl na nepatrný pramínek a úctyhodné zásoby Impéria se nyní již povážlivě tenčily. „Zaplatíme cenu, jakou si řekneš,“ kývl hlavou Jora’h. Lidé se až příliš zabývali vzrůstem a poklesem nákladů a snažili se své obchodní partnery přimět k vyšší či nižší platbě. Na rozdíl od nich se Ildirané chovali jako propojené prvky rozsáhlé sítě.

Peroni mu věnoval zářivý úsměv. „Mám však pro vás dobrou zprávu. Tuláci opět spustili těžery! Našli jsme

nejméně jednu obří plynnou planetu očištěnou od hydrogů. Brzy bude ekti víc než dost. Tohle může být začátek dlouhého a oboustranně výhodného partnerství mezi lidmi a Ildirany. Jsem si tím jistý.“

„Děkuji ti za tvou důvěru.“ Jora’h měl pocit, že se mu srdce v hrudi proměnilo v těžký a studený kámen. Hydrogové přece měli v úmyslu vyhladit *všechny* lidi… a Ildirané jim možná budou nuceni pomoci.

☼ 30 Sullivan Gold

Hanzovním těžařům se vůbec nezamlouvalo, že jsou zadržováni v Hranolovém paláci. Tabitha Hucková ztěžka dosedla na lavici a zamračeně pohlédla k střeženému východu z jejich prostorné ubikace. „Zatraceně divný způsob, jak říct děkuju!“ Probodla pohledem svalnatou ženu, která přecházela přede dveřmi, doprovázená ochočenými šelmami podobnými panterům. „Udělal jsi dobrý skutek, a podívej, co se stalo!“

Sullivan se posadil vedle ní. Když hydrogové zaútočili na Qronhu 3, osádka hanzovního těžeru byla připravená k evakuaci, Ildirané však neměli jak uniknout. Po nesnadném rozhodování Sullivan nařídil svým lidem, aby nešťastné Ildirany zachránili, třebaže tak sami podstupovali značné riziko. „Nemohli jsme je tam nechat všechny umřít, Tabitho.“

„Možná jsme to měli udělat! Při útoku hydrogů jsme ztratili jeden z našich únikových modulů a teď jsme zůstali trčet tady. Kdybychom se evakuovali a nechali hydrogy, aby se mezitím bavili ničením ildiranského těžeru, byli bychom teď doma.“

Sullivan ji otcovsky poplácal po paži. „Ale spalo by se ti dobře?“

Tabitha ho zpražila pohledem. „Nemám nic proti práškům na spaní.“

Sullivan sledoval Yazra’hinu siluetu přecházející chodbou. Štíhlá strážkyně nahlédla dovnitř a chvíli zkoumala jejich zachmuřené obličeje. „Zůstanete tady, dokud vás nepustíme. Následující dvě hodiny nesmíte opustit tyto místnosti.“

„Proč? Co se stalo?“ Sullivan vstal a ztěžka se vlekl ke dveřím. „Co jsme udělali?“

„Nejsem oprávněná cokoli vysvětlovat.“

„Naši blízcí musí vědět, že jsme v pořádku,“ naléhal muž. „Mohli byste alespoň poskytnout ratolest mému zelenému kněži? Potřebujeme, aby našim rodinám podal zprávu, že jsme naživu. Prosím, moc by to pro něj znamenalo. Pro nás všechny.“

Ze všech členů jeho posádky právě na Kolkera doléhala současná situace nejhůře. Zelený kněz byl vždycky upovídaný, skrze svou ratolest byl stále ve spojení se svými druhy po celém Spirálním rameni. Kolker však o svou ratolest přišel při hydroském útoku na těžer a nyní zůstal zcela odříznutý od svého milovaného telinku. Kolker byl víc než jen osamělý, víc než jen smutný. Byl jako závislý člověk, který byl donucen k dlouhodobé abstinenci. A přitom zcela zbytečně! Proč se k nim Mág-imperátor takhle choval?

„Mám další povinnosti.“ Po takto strohém rozloučení Yazra’h odstoupila od dveří a zavřela je za sebou.

Tabitha se zamračila. „Ildirané by se takhle nechovali, kdyby neměli co skrývat.“ Zavrtěla hlavou a na čele jí naskočily vrásky z nezodpovězených otázek. „Věř mi, že tu něco smrdí. Co tady, nad Hranolovým palácem, dělaly všechny ty hydroské lodě? Jakmile jsme je zahlédli, poslali nás do našich pokojů.“

Sullivan přistoupil k zelenému knězi a soucitně se dotkl jeho nahého ramene. Kolker, ponořený v hluboké depresi, seděl mlčky stranou. Přestože díky velkému množství světla

zářila jeho pleť zdravou smaragdovou zelení, zoufale potřeboval kontakt se světolesem.

Kolker pozvedl svěšenou hlavu, jako kdyby pocítil nečekaný impulz. Jeho výraz prozrazoval záblesk překvapení, dokonce neznatelný náznak naděje – a nemělo to nic společného s tím, co řekl Sullivan či Tabitha. „Myslel jsem, že je to jen fantazie, zoufalá touha, ale teď vím, že ne! Vím to jistě. Něco tady opravdu je.“ Zelený kněz pohlédl přímo na Sullivana. „V Hranolovém paláci je ratolest – a já ji najdu.“

☼ 31 Anton Colicos

„Pojď se mnou do Sálu dějepravců,“ řekl Vao’sh. „Ještě nikdy jsi neviděl útočiště a hlavní stan mého kruhu, kde všechny příběhy začínají a končí. Nebyl jsem tady od té doby, co jsem se probral z toho děsivého snu.“

Anton se rozzářil. „S radostí tě doprovodím! A nejen kvůli tomu, že se tak konečně dostanu ven z Hranolového paláce.“

Od té doby, co se nad Mijistrou objevili hydrogové, aby vzápětí zase zmizeli, byli Ildirané podezřívaví a nervózní. Zřejmě k tomu měli dobrý důvod… ale proč omezovali v pohybu *jeho*? Anton začal mít pocit, že viděl něco, co neměl. Jeho hostitelé ho nyní sledovali mnohem bedlivěji než dřív. Jak by mohl hubený a na svou práci zcela soustředěný vědec ohrozit zájmy ildiranského Impéria? Anton se nakonec zeptal přímo. „Nikdo mi nechce říct, proč nesmím domů. Jaký to má důvod? Opravdu bych to rád věděl.“

Vao’sh se zamračil. „Ještě jsi nedovršil záměr, s nímž jsi sem přišel, dějepravče Antone. Toužíš odejít?“

„To ne. Jen se cítím nesvůj. Můj otec byl zabitý při archeologických vykopávkách už před lety, moje matka je stále pohřešovaná. Tak dlouho jsem pryč… Co když se

objevily nějaké nové zprávy? Připadám si jako zavřený ve tmě.“

Vao’sh se prudce napřímil. „Ve *tmě?* Něco takového bychom nikdy neudělali!“

Anton konejšivě položil ruku na předloktí svého přítele. „To je jen takový obrat. Nelam si tím hlavu.“ Anton viděl, že se odpovědi nedočká.

Svižně kráčející dějepravec ho vedl dlouhou chodbou ven skrze klenuté vstupy do Hranolového paláce. Po spirálovité stezce vinoucí se po úbočí oblého kopce sestoupili do rozlehlého města. Ten pohled byl tak úchvatný, že si téměř nevšiml dvojice mlčenlivých svalnatých strážných, která je doprovázela.

„Půjde s námi Yazra’h?“

„Mág-imperátor jí v této chvíli přidělil jiný úkol.“

Anton pocítil zklamání, do nějž se vmísila špetka úlevy. Respekt vzbuzující žena ho bedlivě střežila od chvíle, kdy se s polomrtvým Vao’shem vrátili z Marathy. Podle všeho nebyl její typ, Anton však věděl, že má ráda jeho příběhy. Cítil přitom jisté rozpaky, neboť tušil, že od něj Yazra’h očekává něco víc.

Jednou z nejvelkolepějších budov v Mijistře byla knihovna spisků pořízených ildiranským kruhem, jenž zodpovídal za psaní, přednášení a uchovávání Ságy. Vao’sh spěchal vzhůru po vyleštěných schodech, viditelně nadšený. Strážní zaujali místa před vstupem do rozlehlého sálu a čekali. Anton na ně sotva pohlédl. Co si proboha mysleli – kam by asi tak mohl jít?

Vstoupil ovlivněn vzpomínkou na všechny univerzitní studovny, ve kterých kdy pobýval, než byl pozván, aby studoval *Ságu sedmi sluncí*. To, co spatřil, však bylo nesrovnatelné s jeho předchozí zkušeností.

Panely, nastavěné jeden za druhým do početných řad, vytvářely labyrint, jehož jednotlivé segmenty byly pokryté

dlouhými řádky pečlivě vyrytých písmen. Každá část byla ve skutečnosti velkým archem diamantového filmu, do nějž byly vyleptány schválené strofy Ságy, verš za veršem. Hned u vchodu stál hlouček dětí z dějepraveckého kruhu s nápadnými laloky na tvářích. Uchváceně hleděly na jednotlivé strofy a mumlaly si samy pro sebe, znovu a znovu si přeříkávaly co přečetly, aby si každé slovo vtiskly do paměti.

„Učí se Ságu od začátku do konce," vysvětlil Vao'sh. „Dějepravec stráví polovinu života učením všech strof tak, aby je dokázal odříkat bez chyby. Příběh musí být vyprávěn bez jediné změny."

Anton se ironicky pousmál. „Ani já nemám rád spisovatele, kteří příběh neustále upravují i potom, co jej dokončí." Jak společně s Vao'shem pokračoval dál kolem spirálovitých sloupů a zrcadlových fontán, před každým popsaným panelem viděl stát dějepravce, kteří text přeříkávali a učili se jej nazpaměť.

„Čím dále jdeme, tím jsou starší. Nejmladší dějepravci se začínají učit hned u vchodu. Jakmile dokonale zvládnou první díl Ságy, přesunou se k dalšímu panelu, a tak postupují rok za rokem, dokud se nenaučí celý epos."

Anton se zasmál. „A to jsem si myslel, že výuka v pozemských školách je zdlouhavá a úmorná!"

V samém středu Sálu dějepravců stáli písaři. Shromáždění kolem stolů tiše a vášnivě rozmlouvali. Dějepravci středního věku pročítali hromady záznamů. Pracovali společně, soustředění na jediný cíl, brali a posuzovali jeden list za druhým a přidávali nové verše k nekonečné *Sáze*.

Strop byl sklenutý tak, že vytvářel mohutný komín nad obrovitým krbem, v němž žhnuly jasné plameny. Odložené listy byly házeny do ohně, který zamítnuté návrhy zničil. Verš byl dokončen, prodiskutován a schválen, a poté – teprve

poté – byl vyrytý do diamantového filmu, posléze umístěném v Sále dějepravců.

„Přesný záznam událostí je stejně důležitý jako události samotné.“ Laloky na Vao’shově tváři zahrály paletou barev hodnou chameleóna. „Společnost, která si nepamatuje, si nezasluhuje zapamatování. To je jádro ildiranské víry.“

Zatímco lidské eposy byly často přikrášlenými mýty, jejichž význam a smysl dalece přesahoval pouhý popis skutečnosti, Ildirané chápali každou větu zaznamenaných dějin doslovně. Jedině Vao’shův kruh – a zřejmě také Mág-imperátor – věděli, že legenda o Shana Rei je výmysl vytvořený se záměrem dodat Sáze chybějící dramatičnost a motiv střetu mezi dobrem a zlem. Nebyly však touto jednou lží zpochybněny všechny ostatní části Ságy sedmi sluncí?

Když Anton pozoroval dějepravce píšící a pročítající navržené verše, uvědomil si, že se zde přímo před jeho očima doslova „tvoří“ dějiny. Jeden z mladších dějepravců hodil do krbu další náruč veršů, vzápětí pohlcených plameny.

Vao’sh přecházel od jednoho stolu k druhému. „Právě nyní moji druhové píší příběh adara Korri’nha, od evakuace Crenny postižené epidemií slepoty, přes srážky s hydrogy až po závěrečnou bitvu v oblacích Qronhy 3.“

„Váš adar si bezpochyby místo v *Sáze* zasloužil.“

Vao’sh se usmál. „Během několika měsíců dějepravci zváží začlenění našeho *příběhu* – namáhavou cestu napříč Marathou a boj s klikisskými roboty.“

Anton zalapal po dechu. „Přišel jsem studovat vaše dějiny, ne v nich zanechat stopu. Chceš říct, že já… *my*…“

„Už nejsi pouhým pozorovatelem historického eposu, dějepravče Antone. Brzy se staneš jeho součástí.“

☼ 32 Admirál Lev Stromo

Pokračovali v boji plné dva dny. Ustupovali jen po centimetrech. Ale ustupovali.

Poté, co vzbouření compové zabili seržanta Zizua, jehož strhli k zemi a rozsápali za zvuku lámaných kostí a posledních výstřelů, Stromo zjistil, že na můstku manty zůstali naživu jen on a komandér Ramirezová. Skrze interkom slyšel dost zoufalých výkřiků zpráv, aby věděl, že compové masakrují každého na palubě. Někteří členové posádky se pokusili o evakuaci, chodba však byla zatarasená těly mrtvých vojáků. A compové nepřestávali útočit.

Qronha 3 pod nimi vypadala až děsivě poklidná, nikde ani stopy po taranovacích lodích nebo hydroských bitevnících. Jeho manta tam byla zcela sama, vydaná napospas.

„Admirále!“ Ramirezová mu hodila nabitý zásobník pro jeho paralyzér. „Tenhle je poslední.“

Stromovi se třásly ruce, podařilo se mu však zasunout zásobník na místo. Předchozí zcela vyprázdnil palbou na blížící se roboty, omráčení vojenští compové však znovu aktivovali své programy a dál postupovali vpřed.

Ukázal hlavou směrem k přípravné místnosti kapitána přiléhající k můstku. „Pokud se schováme tam, můžeme zabarikádovat dveře.“

„To nevydrží dlouho, pane.“

„Ani nemusí! Zapomněla jste na nouzový žebřík?“

Svého času to působilo podivně, když byl do konstrukce křižníků začleněn únikový průlez pro případ, že by velící důstojník potřeboval vyklouznout z můstku. Stromo však byl členem mnoha různých výborů OSZ a věděl, že se jednání často zvrhnou podivným směrem a vyústí v bizarní nařízení.

Tvář Ramirezové zůstávala zachmuřená. „Tak se dostaneme na palubu pod námi. A co pak?“

„Jedno po druhém, komandére.“ Ze všechno nejdříve se potřebovali dostat z můstku. S dalším krokem si bude lámat hlavu později.

„Dobrý nápad, pane. Jdeme!“

V okamžiku, kdy compové prorazili poslední barikádu a vtrhli na můstek, Stromo vyrazil směrem k malé soukromé kajutě. Svého času, za situace, kdy nových rekrutů ubývalo a počty padlých ve válce s hydrogy rostly, se využití vojenských robotů zdálo skvělým řešením. V jeho důsledku nyní palubu zalévalo takové množství čerstvé krve, že Stromo stěží dokázal běžet a neuklouznout.

Ještě než ho následovala do pochybného útočiště, zastavila se Ramirezová na velitelském stanovišti a chvíli manipulovala s ovládáním systémů. Stromo se zastavil v přípravné místnosti a zvolal: „Dělejte, Ramirezová! Nemůžu držet dveře dokořán.“

„Ještě chvíli, pane.“ Horečně pracovala, až jí pot stékal z obočí, a blížícím se compům nevěnovala pozornost. „Ještě vteřinu… jedinou vteřinu.“

Stromo ztěžka polkl. Třebaže budou dveře uzavřené, nevydrží dlouho. Co tam dělala? Nakonec dospěl k názoru, že nemůže déle nést odpovědnost za to, že se Ramirezová rozhodla zůstat na svém stanovišti. Byla to její volba. On musel učinit velitelské rozhodnutí. Vztáhl ruku k ovládání dveří.

Konečně dokončila práci a stiskla tlačítko ‚Proveď’. Zatímco k němu běžela, ze všech stanic začaly létat jiskry jako z čínského ohňostroje. Když za ním vrazila do přípravné místnosti, na tváři měla skutečný úsměv. Stromo za ní zavřel dveře a zajistil je. „Co to sakra mělo znamenat? Připravila jste nás o čas!“

„Vyřadila jsem z provozu hlavní systémy, pane. Ať se stane cokoli, compové už mou loď nedostanou.“ Měl na to

pomyslet sám. Bylo zřejmé, že compové mantu k něčemu potřebují.

Jen několik vteřin poté, co se dveře zavřely, začali compové do překážky bušit. V kovovém plátu se objevily první boule. Kajuta nebyla pancéřovaná. Její dveře plnily pouze funkci zástěny zaručující veliteli lodi soukromí při strategických poradách s podřízenými, nebo ve chvíli, kdy potřeboval promluvit do duše nějakému nedbalému členu posádky.

„Rychle!“ Stromo ukázal na malý výklenek, v jehož podlaze byl průlez. „Běžte první.“ Nemohl vědět, co na ně dole čeká.

Ramirezová zdvihla poklop, odkryla žebřík a plavným pohybem vklouzla nohama do díry. Stromo se soukal dolů mnohem neohrabaněji. „Na konci hlavní chodby je nákladní výtah,“ řekl a ztěžka dýchal, zatímco sestupoval příčku po příčce. „Možná bychom se tak mohli dostat až do hangárů. Vzít tam štítonoš nebo transportér.“ Jeho chodidla s dusnutím dopadla na podlahu a admirál téměř ztratil rovnováhu. „Pak bychom odsud odletěli.“

„Jste si jistý, že na palubě nezůstal naživu nikdo další?“

„I kdyby ano, nemůžeme nic dělat. Pojďte, pospěšte si.“

Běžel chodbou ze všech sil a Ramirezová s ním snadno držela krok. Neřekla už nic, ale byla dost chytrá, aby věděla, jaké jsou jejich šance. Každý se o sebe musel postarat sám.

„Pozor, pane!“ Z boční chodby se vynořili dva vojenští compové. Ramirezová na ně vypálila dlouhý pulz ze svého paralyzéru a odhodila je stranou.

Chodba před nimi jako by se táhla donekonečna a ústilo do ní bezpočet bočních chodeb a východů z kajut, v nichž se mohli skrývat compové. Stromo zaváhal, tvář měl zrudlou, srdce mu bušilo, ale věděl, že musí pokračovat.

Když se objevili další compové, Stromo opakovaně pálil ze své zbraně, vojenských robotů však jako by neubývalo.

Téměř zakopl o ležícího compa, který natáhl kovovou paži a v jakémsi spasmu po něm hrábl, admirál však uskočil stranou.

Ramirezová pálila také, ránu za ranou. „Tímhle tempem vyčerpáme zásobníky dřív, než se vůbec dostaneme k výtahu!“

Stromo se řítil kupředu s pohledem upřeným na ovládací panel na stěně. Stěží se držel vzpřímeně, jak lapal po dechu a sípal. Rukou udeřil do tlačítka, aby zdviž přivolal. Čísla na displeji se rychle měnila, jak rychlý nákladní výtah vystřelil k palubě 2. Ještě pár vteřin!

„Honem, Ramirezová! Výtah už je skoro tady.“ Cítil, jak se stěna chvěje, slyšel hučení strojního zařízení.

Snažila se ho dostihnout. Další troje dveře se otevřely. Tyto místnosti sloužily jako ubytovací prostory pro posádku, zde odpočívala a trávila volný čas směna, které zrovna neměla službu. Vynořili se čtyři compové, zalití krví.

Ramirezová vypálila ze svého paralyzéru několik kratších pulzů, sotva dostačujících k tomu, aby roboty zastavila, v té chvíli se však už compové hrnuli do chodby. Zamířili ke Stromovi, který na ně pálil, aniž se snažil šetřit energii své zbraně. V tak zoufalé situaci by polovičatá obrana neměla šanci na úspěch.

Compů bylo na Ramirezovou příliš a její zásobník se vyčerpal.

Stromo chtěl Ramirezové pomoci, ale viděl, že jeho paralyzér má sotva dost energie na dva pořádné pulzy; příliš málo na její záchranu, příliš málo i na to, aby se sám dostal pryč.

„Admirále!“ Compové se Ramirezové zmocnili a žena alespoň bušila do jejich optických senzorů pažbou své zbraně. Když ji obklopili, vykřikla jeho jméno a pak ještě cosi – znělo to skoro jako: „Běžte!“ Stromo se málem

rozhodl jednat, málem vyrazil kupředu, aby jí pomohl, aby padl v boji.

Výtah se však konečně otevřel. Viděl, že je prázdný a čeká na něj. Zázrak!

Než mohl Stromo spatřit, jak Ramirezová padla pod náporem útočících compů, vedral se dovnitř a stiskl tlačítko podlaží, kde se nacházely hangáry. Snažil se přitom vzpomenout, jak se ovládají lodě OSZ. Měl patřičný výcvik, to ano. Kdysi dávno se to učil, ale už si ani nevzpomínal, kdy naposledy seděl v kokpitu. Dokáže vůbec otevřít vrata hangáru?

Stromo zaťal zuby. Pokud to bude nutné, s jazery štítonoše si prostřih díru přímo skrz trup. Byl nyní připraven a věděl, co má dělat, až se výtah zastaví.

V hangárech se hemžily stovky compů a všichni na něj čekali. Tlačili se k otevřeným dveřím výtahu.

Stromový dva poslední výstřely je nezdržely nadlouho. Couval k zadní stěně výtahu a compové se hrnuli dovnitř za ním.

☼ 33 Šéfkonstruktér Swendsen

Jen neustálá palba stříbrných baretů držela roboty uvnitř zabarikádované továrny. Seržant Paxton nechal rozebrat dočasné velitelské stanoviště a přemístil se do velkého pancéřovaného vozidla, kde se připravoval na druhou fázi útoku. Tentokrát už běsnící compy nikdo nepodceňoval.

Swendsen se krčil v klaustrofobicky těsném prostoru uvnitř vozidla a horečně se snažil vymyslet nějaké řešení. Co způsobilo, že se compové zbláznili?

„Měli bychom na továrnu zaútočit ze vzduchu a smést je všechny najednou," zavrčel Paxton. „Zbyly by z nich jen kaluže roztaveného kovu. Tím by se to celé vyřešilo."

„Zastavili bychom compy tady, ale problém je mnohem rozsáhlejší," upozornil ho Swendsen. „Nemůžeme přece rozstřílet každou loď OSZ, na jejíž palubě začali řádit compové. V té továrně jsou všechna moje schémata a prováděcí protokoly. Zdálo se logické uchovávat je právě tam. Pokud je za tím nějaká rozšířená programová chyba, musíme najít způsob, jak je všechny vypnout. To nemůžu udělat, dokud nezjistím co se stalo, a z roztaveného kusu kovu se data získávají dost obtížně." Inženýr upíral zrak na displej svého datového záznamníku a přeskakoval od jednoho modelu k druhému. Nejdříve musel zjistit, co se v řídicích modulech pokazilo. Bez toho bylo zatraceně těžké začínat s nějakými pokusy o nápravu. „Vždyť ani nevíme, jestli to byla úmyslná sabotáž, nebo jenom náhodná chyba."

„Chyba?" Paxton na něj vrhl ohromený nevěřícný pohled. „Chyba, která se naráz objevila všude v OSZ? To je mi náhoda!"

Swendsen pokrčil kostnatými rameny – stále se snažil popírat pravdu, přestože byla zřejmá. „Staly se už divnější věci."

„Za svou kariéru jsem se s něčím tak divným ještě nesetkal."

„Vlastně… já taky ne." Nechtěl, aby seržant poznal, že on – šéfkonstruktér – nemá ani tušení, co si počít. Dorazily posily. Jedno sto dvacet osm obrněných útočných vozidel obklopilo továrnu a pálilo po každém compovi, jenž se dostal ven. Muži z elitní jednotky stáli u všech hlavních vchodů a nákladních ramp, továrna však byla nesmírně rozlehlá. Pokud by compové koordinovali svůj postup a pokusili se dostat ven…

Swendsen ťukal do číselné klávesnice, snažil se odhadnout, kolik nových robotů bylo připraveno k expedici a pak k tomu přičetl množství, jež mohlo být od té doby

vyrobeno. Navzdory posilám čelily stříbrné barety drtivé přesile. Nebylo možné, aby dokázali zastavit všechny compy.

Někdo zabušil na uzavřený průlez obrněného transportéru, ohlásil se jako pozorovatel a pak udal svůj kód. Muž ze stříbrných baretů dovedl dovnitř drobného, vážně se tvářícího Asiata. „Seržante Paxtone, tento muž tvrdí, že je odborník na compy, kybernetik s velkou zkušeností s vojenskými modely a jejich programy."

Swendsen vyskočil. „Doktore Yamane!"

„Doktore Swendsene!" Yamane k němu přistoupil a krátce ale nadšeně mu potřásl rukou. „Pochopil jsem, že máte nějaké potíže."

„Tak trochu." Swendsenovo nadšení prudce vzrostlo, když Yamane vysvětlil, že se účastnil výpravy k Osquivelu, aby pozoroval vojenské compy v akci.

„A teď to nejzajímavější, doktore Swendsene. Kromě nás Tuláci zachránili asi stovku vojenských robotů, vymazali jejich programy a využili je k práci. Později došlo k podobné situaci, jaká nastala tady – compové začali řádit – a vyvolal jsem ji já. Úmyslně."

Paxton položil lokty na svůj konferenční stolek přenesený do obrněného vozidla. „Jak – a proč – jste to udělal?"

„Potřebovali jsme odvrátit pozornost Tuláků, aby se komandér Fitzpatrick mohl pokusit o útěk. Díky své předešlé práci s vojenskými compy jsem věděl, jak zrušit příkazy omezující jejich chování. Stačil malý zákeřný virus, který by je proměnil – nenapadá mě lepší výraz – v neřízené střely." Yamaneho tváří se kmitl nepatrný úsměv.

Swendsen zdvihl obočí. „A fungovalo to?"

„Rozhodně způsobili rozruch, to ano. Jakmile se však compové přepnuli do diverzního módu, už jsme je nedokázali zastavit. Nakonec zničili většinu tuláckých loděnic."

Swendsen chvíli přemýšlel. „Takže podle vás někdo odvysílal podobný virus, aby vyvolal současnou vzpouru?"

Yamane zavrtěl hlavou. „Odvysílal? Ne, porucha není lokalizována. Vojenští compové se vymanili z vlivu řídicích protokolů v celém Spirálním rameni najednou, což znamená, že příkaz musel být vtištěn do jejich programové struktury. Zřejmě šlo o časovanou instrukci, kterou v sobě nesli už od okamžiku prvotní aktivace. To ovšem předpokládá existenci dlouhodobého plánu, který je ve svém důsledku mnohem ničivější než programová chyba.“

Swendsen nabídl kybernetikovi skládací židli, aby se mohl v těsném prostoru uvnitř vozidla posadit. Yamane pohlédl přímo do zářivě modrých očí svého kolegy. „Jsem však toho názoru, že bychom tento postup mohli použít k dosažení opačného efektu. Vytvořit virus, který by posloužil jako velký hasák hozený do jejich soukolí.“

„To je nápad! Rozumím.“ Swendsen střelil pohledem po seržantu Paxtonovi. „Rozumíme.“

„Potom navrhuji, abyste se pustili do práce co nejdřív,“ řekl Paxton.

☼ 34 Mág-imperátor Jora’h

Teď, když byla Osira’h pryč, povolal Mág-imperátor adara Zan’nha, přední představitele vědeckého a technického kruhu, vojenské stratégy a dokonce i dějepravce Vao’she. Každý z nich byl tím nejlepším, co jeho kruh mohl nabídnout. S jejich pomocí Jora’h musel najít způsob, jak čelit hydrogům a zachránit Impérium.

Čekal na ně před obrovitými branami Hranolového paláce. Na vrcholku oválného pahorku, na němž Hranolový palác stál, se rozléhalo bouři podobné burácení vod sedmi sbíhajících se proudů. Přímé linie řek tekoucích vzhůru se spojovaly právě v tomto bodu. Ze svého vyvýšeného stanoviště viděl, jak se vodní přímky táhnou až k okrajovým čtvrtím Mijistry, kde krajinářští architekti konečně dovolili

řekám, aby se zvlnily do svých přirozených meandrů. Pro to, aby jejich setkání uspořádal právě zde, měl svůj dobrý důvod.

„Pozorujte sedm proudů," vyzval je Mág-imperátor velitelským tónem, „a přemýšlejte, čeho zde Ildirané dosáhli."

Klie'f, starý a distingovaný člen kruhu vědců, a Shir'of, mladší, ale talentovaný zástupce technického kruhu, zkoumavě pohlédli na zpěněné vody soutoku řek, jako by jim Jora'h právě předložil k řešení nějaký nový problém. Vao'sh si vybavil příběh, který se k tomu vázal, a pokývl hlavou.

Stavitelé Hranolového paláce museli vyřešit složitý technický problém, aby přiměli těchto sedm proudů téct vzhůru k sídlu Mága-imperátora. Pomocí prahů využívajících působení gravitace a systémů komor vědci zkrotili řeky a ovládli samotnou vodu, takže tekla v rozporu s přírodními zákony. Zpěněné proudy stoupaly vzhůru, dokud nedosáhly vrcholu před hlavní branou, kde se sedm řek spojilo a v kruhovitém vodopádu vtékalo do široké studny sahající až na úpatí Palácového vrchu, kde se voda valila ven z výpustí.

Jora'h čekal, odpověď však nepřišla. Hlasem plným podrážděné netrpělivosti vykřikl do hukotu padající vody: „*Dokázali jsme nemožné!* A musíme to dokázat znovu. Před dávnými dobami Ildirané díky své vynalézavosti popřeli zákony vesmíru. Překonali nepřekonatelné, neboť to od nich jejich Mág-imperátor žádal. Nyní já žádám totéž od vás."

Zástupci kruhů vypadali vyděšeně, adar Zan'nh si uchoval stoický výraz, ale přikývl. Dějepravec Vao'sh se tvářil zaujatě.

„Odpovězte na tuto otázku a zachráníte Impérium." Jora'h se odmlčel. „Jak můžeme čelit hydrogům?"

Klie'f a Shir'of se podívali nejdříve na sebe, potom se obrátili k vojenským stratégům a nakonec všichni upřeli zrak na velitele Sluneční flotily. Zan'nh řekl: „Žádná z našich zbraní nebyla účinná. Adar Kori'nh zničil mnoho hydroských

lodí, za toto vítězství jsme však zaplatili příliš vysokou cenu.“

Jora’h přistoupil k samotnému okraji propasti, do níž se s hukotem řítily vodní masy. „Právě proto jsem vás povolal. Hydrogové mi dali ultimátum, které považuji za nepřijatelné. Naoko jsem souhlasil, abych získal čas. Nyní vás vyzývám, abyste našli řešení dalšího nevyřešitelného úkolu. Jste ti nejlepší, které mám. Položte tuto otázku členům svého kruhu, pracujete společně s nimi. Vynaložte veškeré úsilí a překonejte sami sebe. Pokud uspějete, zaručuji vám místo v Sáze sedmi sluncí, kde budete připomínáni po všechny časy. Který Ildiran by mohl chtít víc?“

„Žádáš nás, abychom se postavili neporazitelnému nepříteli, vůdce,“ řekl Klie’f.

„Ano, žádám. Navrhněte nové strategie, nové obranné prostředky, nové zbraně!“

Zan’nh se před svým otcem uklonil. „Ty jsi Mág-imperátor. Jsi náš vůdce a my jsme součástí tvého impéria. Pokud tento problém nedokážeme vyřešit, pak jsme tě zklamali.“

„Jestliže nenajdete jinou cestu,“ řekl Jora’h podivně laskavým hlasem, „pak možná zemřou hned dvě rasy.“

Dějepravec Vao’sh, přestože byl probíhajícím rozhovorem fascinován, pohlédl na svého vůdce a zeptal se: „Mágu-imperátore, jsem pouhý vypravěč. Co mohu udělat já?“

Jora’h znal část historické pravdy. Vlastně věděl víc, než si kdy přál vědět. Mnohokrát proklel své předchůdce za to, že utajovali informace o předchozích střetech. Bylo na čase prolomit tuto cenzuru trvající mnoho tisíciletí. „Bojovali jsme s hydrogy už dříve, zprávy o této válce však byly označeny za apokryfní a následně utajeny. Vyzvedni je a prostuduj. Poznej co bylo zapomenuto a přines mi veškeré důležité informace, které se ti podaří o nepříteli zjistit.“

„To je obrovský úkol, vůdce. Mohu prohlédnout všechny naše záznamy zde, ale důležité archivy jsou na vzdálených planetách, především na Hyrillce.“

Jora’h si vzpomněl, že první klikisšťí roboti byli probuzeni z dlouhé hibernace právě na měsíci Hyrillky. Před několika staletími. Bylo snad v této soustavě ukryto ještě něco dalšího? Nějaké dokumenty vysvětlující dávnou dohodu, která změnila rozložení sil během první velké války? Možná zpráva o spojení mezi Ildirany a faery, o němž se s takovou nelibostí zmínil hydroský vyslanec? Tolik překroucených, nepřehledných informací!

„Vysílám na Hyrillku nového místodržícího a tým odborníků, který pomůže Hyrillčanům obnovit oblasti poškozené vzpourou. Doprovoď je, dějepravče Vao’shi. Zjisti vše, co zjistit můžeš.“

Jora’h viděl, že tváře všech kolem něj vyjadřují odhodlání. Vědci a inženýři začnou vyvíjet zbraně, které by jim umožnily postavit se hydrogům. Adar Zan’nh bude řídit jejich vojenské využití a promyslí novou taktiku. Dějepravec propátrá skryté dějiny. Na malou chvíli Jora’h pocítil důvěru a sebejistotu. Rázně tleskl rukama. „Najděte odpovědi! Podnikněte pro to vše, co budete považovat za nutné. Spoléhám na vás.“

Při pomyšlení na chybná rozhodnutí jeho předchůdců Jora’ha opět zachvátila vlna nevole. Ildiranské Impérium vložilo všechny naděje do úspěchu genetického programu a snahy o stvoření telepatického vyjednavače, místo aby ty tisíce let využilo k vývoji lepších zbraní. Nyní to museli dohnat za pouhých pár dní.

35 Osira'h

Když Osira'h završila své poslání, na Ildiře jí už zjevně nebylo potřeba. Otec ji poslal zpět na Dobros, aby ji odklidil stranou, zatímco sám pracoval na uskutečnění svých plánů.

Štěpová kolonie vypadala přesně jako ve chvíli, kdy ji opustila: ildiranské město, travnaté pahorky, chovný tábor obehnaný plotem. *Ona* se však změnila. Setkala se s hydrogy, vrátila se a pak viděla, jak se před nimi Mág-imperátor sklonil a přistoupil na jejich nestoudné požadavky. Osira'h měla pocit, že se celý vesmír zhroutil. Tak jako se to stalo už mnohokrát předtím… a jak se asi ještě mnohokrát stane.

V záři slunce zastřeného prašnou clonou vykládali dělníci ze člunu zásoby. Strážní vystupující ven ji obcházeli, jako by byla kámen v proudu řeky. Dívenka těkala pohledem ze strany na stranu a konečně spatřila místodržícího Udru'ha spěchajícího k ní. „Osira'h, vítej zpátky na Dobrosu!"

Když ho spatřila, její mysl i tělo byly rozpolcené. Jedna její část ho přijímala vřele, byl pro ni náhradním otcem. Pečoval o ni a postaral se, aby pilně pracovala a mohla naplnit své předurčení. Tolik stála o to, aby ho potěšila! Jasné a ostré matčiny vzpomínky ji však přiměly držet se zpátky. Nira znala krutou stránku jeho povahy, jeho nenáviděný dotek, a vzpomínala si na všechnu tu bolest, kterou způsobil jejímu tělu i duši.

Když se místodržící přiblížil, Osira'h byla zvědavá, zda jí projeví nějaké city, zda ji obejme. Naskočí jí při tom husí kůže? Zastavil se však dva kroky před ní. Slova se mu hrnula z úst. „Dostali jsme zprávu, že jsi uspěla." Jeho tvář prozrazovala uspokojení a radost ze splněné povinnosti. „Chci, abys mi o tom vyprávěla."

Osira'h na něj pohlédla a cítila přitom, jak se hluboko v jejím nitru zvedá vlna pohrdání, dokonce palčivé nenávisti.

Nejraději by na něj zakřičela: *Udělala jsem, k čemu jsi mě vycvičil! Dosáhla jsem všeho, pro co jsem byla zrozena. Použila jsem své schopnosti, abych navázala spojení s hydrogy. Otevřela jsem jim svou mysl a teď jsem s nimi spojená. Nemůžu je dostat ze své hlavy ven.*

Vedla jsem hydrogy do Mijistry, aby s nimi Mág-imperátor mohl mluvit. Právě to se ode mě čekalo – jenže můj otec, vůdce mého lidu, s nimi nebyl schopný vyjednávat. Nedokázal hydrogům nabídnout nic, o co by měli zájem. Pohrozili zničením Ildiry a Mág-imperátor se zlomil. Přistoupil na strašlivou dohodu, v jejímž důsledku bude rasa mého otce prokleta a rasa mé matky zničená!

Nic z toho však vyslovit nemohla. Místo toho odpověděla prostě: „Uspěla jsem. Co víc můžu říct?“ Věděla, že byla pouhým pěšákem, vždy jím byla, ale teď už se nemusela hry účastnit.

Všiml si chladného tónu jejího hlasu a jeho obličejem přelétl zachmuřený výraz, jako když řídký závoj oblaku na okamžik zastíní sluneční kotouč. „Řekni mi, co se stalo! Hovořil Jora’h s hydrogy?“

Stručně a bez zbytečných podrobností Osira’h nastínila rozhovor mezi svým otcem a vyslancem, a popsala, s čím musel Mág-imperátor souhlasit. Udru’h se však podmínkami nezdál znepokojený. Vlastně se zdálo, že cítí úlevu, neboť Ildirané možná nakonec přežijí, a nic jiného ho vlastně nezajímalo.

Konečně vztáhl ruku, aby ji poplácal po rameni. „Prošla jsi strašlivou zkouškou. Setkání s hydrogy pro tebe muselo být těžké, ale ty víš, proč bylo nezbytné.“

Osira’h byla dost opatrná na to, aby vyjádřila svůj nesouhlas. „Znám své povinnosti a závazky, místodržící.“

Udru’h se na ni nejisté usmál. „Tvoje apartmá v Mijistře bylo určitě daleko přepychovější než tyto prosté budovy?“

Osira'h odvrátila pohled. „Mág-imperátor mě poslal zpět. Chtěl, abych byla v bezpečí, daleko od Hranolového paláce – se svou matkou. Kdy ji uvidím?"

„Tvoje matka… tady není." Udru'h se zamračil, překvapený nečekanou poznámkou. „Teď je právě pryč."

Osira'h měla chuť začít křičet. Další lež! Lhali jí, buď její otec, nebo dobroský místodržící! Holčička se rozhlédla kolem sebe, ale mladého Daro'ha v davu Ildiranů neviděla. Její nevlastní bratr jí připadal laskavý, nezkažený výmluvami a pokřivenou morálkou jako Udru'h. „Kde je nastávající místodržící? Nepřevzal dosud své povinnosti?" Daro'h snad přinese této štěpové kolonii nezbytné změny.

„Daro'h má teď jiný úkol." Víc Udru'h neřekl – vyhýbavý, úsečný… jako býval vždycky.

Osira'h stanula ve dveřích skromného obydlí v ildiranské části osady, v němž dříve bydlela společně se svými sourozenci, Niřinými dětmi. Místodržící ji nedoprovodil, tvrdil, že má jiné povinnosti. Její mladší bratři a sestry se kolem ní užasle shromáždili. Co si o nich asi místodržící myslel, teď, když se ukázalo, že jsou pro jeho plány nadbyteční?

„Jací byli hydrogové?" zeptal se Rod'h. Byl jí věkem nejblíž, jen o necelý rok mladší než ona, syn Udru'ha. Osira'h v sobě nesla matčiny vzpomínky a kdykoliv pohlédla na Rod' ha, vzpomněla si na opakovaná znásilnění, které Nira musela přetrpět, než ji místodržící konečně oplodnil. Krátce poté, co porodila, jí bylo dítě odebráno a vychováváno jinde. Chlapec nikdy nepocítil ani špetku mateřské lásky. Nikdy Niru nepoznal. Rod'h však za nic nemohl. On ne. To Udru'h.

„Hydrogové byli tak podivní a nepochopitelní, jak jsme čekali." Osira'h zasedla k malému stolu a začala si společně s ostatními nabírat jídlo, prostou dobroskou stravu. Jen s

vypětím všech sil dokázala před svými sourozenci zachovat zdání klidu, když vyprávěla, jak se její ochranná koule ponořila do oblak Qronhy 3 a jak použila všechny své schopnosti, aby se dotkla mysli hydrogů, tak neskutečně cizí.

„Bála ses?“ zeptal se Gale’nh, její druhý mladší bratr.

„Samozřejmě, že jsem se bála. Hydrogové do té doby zničili každého, kdo se s nimi pokoušel navázat spojení. Musela jsem být lepší než všichni přede mnou.“

Když Gale’nh zadumaně přikývl, Osira’h v něm na okamžik uviděla jeho otce, adara Kori’nha, jehož viděla na nesčetných záznamech. V některém z dokumentů vyčetla, že velitel Sluneční flotily dostal rozkaz, aby s Nirou zplodil dítě. Adar vykonal svou povinnost, tak jako vždycky, ale hluboce se styděl za to, co byl přinucen udělat.

Tamo’l, druhá Niřina dcera – tato jediná byla zplozena světlonošem – pozorně naslouchala. Ona i její sestra Muree’n byly příliš malé, aby pochopily velikost úkolu, který připadl Osira’h. Muree’n, zplozená mužem z vojenského kruhu, byla na svůj věk silná a mohutná. Více ji zajímaly hry a fyzická aktivita, na úmorná mentální cvičení se jen stěží dokázala soustředit. Osira’h si nedokázala představit, čeho chtěli výzkumníci tímto spojením dosáhnout. Možná si Udru’h s Nirou jen tak pohrával, nebo ji chtěl potrestat…

A její matka tu nebyla, jak Mág-imperátor slíbil.

Při pohledu na bratry a sestry si Osira’h vzpomněla, jak nesvá si připadala na Ildiře. Teď měla pocit, že už nepatří ani na Dobros. Jaký smysl ještě měla chovná kolonie? Co se stane s táborem a lidskými vězni? Ani její sourozenci, kteří nesli Niřiny geny, už nebyli důležití. Prozradí Mág-imperátor Hanze pravdu o Dobrosu, nebo se místodržící Udru’h svých svěřenců jednoduše zbaví a zahladí veškeré důkazy, jako by se nic nestalo? Dokonce ani to by ji už nepřekvapilo.

Jídlo jí připadalo jako bez chuti. Přiměla se žvýkat a polykat, zatímco si její bratři a sestry povídali a smáli se.

☼ 36 Nira

Opuštěný jižní kontinent Dobrosu se zdál nekonečný. Nira neustále kráčela vpřed, přestože neměla tušení, kam vlastně jde. Kdysi dávno, ještě jako akolytka, otužila svá chodidla běháním po theronském lese a šplháním do korun stromů, kde pak seděla celé hodiny a předčítala stromům příběhy. Tolik let už byla od toho všeho odtržená! Sama ani nevěděla, kolik času vlastně uplynulo.

Prožité strasti hluboce poznamenaly její duši, Nira se však odmítala vzdát. Uprchla ze svého ostrova, přeplula na voru vnitrozemské moře a vydala se na cestu. Doufala, že narazí na nějakou další osadu, možná dokonce loď. To byla její jediná šance, že vůbec ještě někdy spatří svou dceru.

Osira'h byla stále ještě dítě, přesto Nira do její mysli vlila roky děsivých prožitků, neboť zoufale toužila sdělit své podvedené dcerce pravdu. Nira si nedokázala představit, co takovéto surové odhalení s nevinnou holčičkou udělá. Tušila, že Osira'h té noci přestala být dítětem. Jednala tehdy vůbec správně?

Její cesta jí už od samotného počátku připadala neuskutečnitelná, takže ani nepočítala dny. Prostě kráčela krajinou, pila vodu z potoků, na něž narazila, vystavovala svou zelenou pokožku slunci, které jí dodávalo živiny, a svůj jídelníček doplnila několika hořkými plody, kořeny a semeny.

Toulala se mezi travnatými pahorky a šepotající hnědá stébla se jí otírala o kůži. Nerovný terén jí zastíral výhled, proto zamířila vzhůru k jednomu z hřebenů porostlých hustým křovím, odkud by se mohla podívat, co leží před ní. Chtěla pohlédnout k obzoru, neboť doufala, že tam možná – možná – spatří jiskru naděje.

Nira stoupala po svahu a prodírala se přitom hustou trávou. Když dorazila na vrchol hřebene, otočila se a uslyšela

nějaký zvuk přicházející z nebe. Hučení brzy přerostlo v rachot a Nira spatřila několik štíhlých letounů kreslících čáry po obloze. Z druhé strany hřebene, už nečekaně blízko, k ní mířilo další průzkumné letadlo, tentokrát tak nízko, že proud vzduchu ohýbal stébla trávy pod ním.

Zděšená Nira klopýtala a klouzala zpátky dolů po prudkém svahu. Prsty na noze se zachytila o nějakou rostlinu a upadla. Zvedla se rychle na nohy a po hlavě se vrhla do podrostu. Průzkumné čluny! Dobroský místodržící ji našel! Ale mohl jí udělat ještě něco horšího, než co jí už udělal? Držel si ji jako tajný trumf, ale ona mu utekla. Nira přísahala, že už se do chovných baráků nikdy nevrátí.

Čluny jí kroužily nad hlavou a jejich motory vydávaly ohlušující jekot. Dál běžela, klouzala, snažila se ukrýt mezi vysokou trávou, ale seshora ji snadno objevili. Jeden člun už přistál na vrcholku hřebene a vystoupilo z něj několik Ildiranů, kteří na ni něco volali.

Nira klopýtala dolů do údolí mezi pahorky. Vedle ní přistály dva průzkumné čluny, každý po jedné straně. Její trýznitelé se k ní blížili ze všech stran!

„Nechte mě na pokoji!“ Její hlas byl drsný a sípavý. Vlastně skoro šeptala. Už si ani nepamatovala, kdy promluvila naposledy.

Ildirané běželi k ní. Jeden mladý muž, který jí vzdáleně připomínal Jora’ha, postoupil kupředu a nechápavě se na ni zamračil. „Zelená kněžko, proč se snažíš skrývat?“

V jediném záblesku se Niře vybavila všechna ta znásilnění a dny, kdy byla zavřená v inseminačních barácích. Vzpomínky se jí rozléhaly myslí jako ozvěna opakovaných výstřelů. Někteří násilníci vypadali jako nestvůry, jiní – jako třeba Udru’h – byli zrůdami jen uvnitř. Kdyby Nira měla tu schopnost, silou vůle by ukončila svůj život a v posledním gestu vzdoru by před blížícími se Ildirany klesla mrtvá k zemi. Něco takového však nebylo možné.

Ildirané se jí snadno zmocnili. Nedokázala se jim vytrhnout, nebyla schopná se jim dokonce ani vzpírat. Nira odmítla stát na vlastních nohou, klesla, ale strážci ji drželi vzpřímeně a vlekli ji směrem k lodím.

☼ 37 Kolker

Lidem byla opět dopřána relativní svoboda pohybu po Hranolovém paláci, aniž se ovšem dozvěděli důvody svého krátkého domácího vězení. Kolker však dál zůstával sedět ve sluneční záři, jež dovnitř proudila širokými okny. Neměl potřebu nikam chodit, věděl, že i tak bude stále sám, stále odříznutý od světolesa, a hluboké ticho v jeho mysli nikdy neskončí.

Ledaže by našel onu ratolest, jejíž přítomnost vnímal jako sotva slyšitelný šepot, na samé hranici mezi skutečností a halucinací.

Pokud byl Kolker napojený na telink, v jeho hlavě bez ustání zněl nespočet dalších hlasů spletených do uklidňující tapiserie myslí a informací, vyplněných myšlenkami, které verdani zformovali během tisíciletí. Mohl si vyměňovat zprávy se svými druhy, ať už byli kdekoliv. Ani na palubě modulárního těžeru tak nebyl sám. Kolkera nikdy nenapadlo, že by to vše mohl ztratit. Světostromy se nyní zdály neskutečně vzdálené. Pokud by však dokázal najít onu ratolest, mohl by opět navázat kontakt a jeho život by byl znovu plný radosti!

Sullivanu Goldovi dělala Kolkerova deprese starosti. „Pokud by to bylo v mé moci, dostal bych nás odsud. Víš, že jsem se o to snažil.“ Optimistický úsměv, který se přinutil vykouzlit na tváři, se už téměř ztrácel ve strništi šedivých vousů.

Kolker malomyslně přikývl. Nemělo smysl Sullivanovi vysvětlovat, co pro něj znamená ztráta spojení se světolesem. Bylo to jako by se člověk, který náhle přestal vidět barvy, snažil sdělit své trápení někomu, kdo je od narození slepý.

Sullivan sklouzl k rozmrzelosti. „Nemají tady ani nic ke čtení! Pravda, jsou k mání některé přeložené části Ságy sedmi sluncí, ale já zrovna nemám náladu na hrdinské historky o rase, která nám vbodla nůž do zad.“ Chopil se rydla sloužícího Ildiranům k psaní, vzal tenký arch diamantového filmu a začal psát další dopis své ženě. Lydia byla Sullivanovým světolesem. Potřeboval s ní sdílet své zážitky, i kdyby jeho dopisy nikdy neměly dorazit na místo určení.

Ve dveřích se objevil návštěvník – starý Ildiran s povislou vrásčitou pokožkou, jejíž sedavý nádech byl mnohem zřetelnější než u členů jiných kruhů. Nohy měl jako dvě suché třtiny a hlava se mu lehce, pravidelně pohupovala ve stařeckém třasu. Šaty z jemně tkané látky, pro jeho křehké tělo nepřiměřeně velké, na něm visely. Byl shrbený a ruce držel natažené před sebe, snad aby lépe držel rovnováhu, kdyby mu hrozil pád. Chomáče šedých vlasů připomínajících pápeří mu visely ze skrání a zakrývaly drobné protáhlé boltce. Obočí měl svraštělé, zdálo se, že natrvalo, jako by se na něco hluboce soustředil.

„Jmenuji se Tery’l.“ Starý muž pozvedl nádherný, kulatý lesklý medailon, který měl zavěšený na krku. Na jeho líci byly vyryté propojené kruhy a stylizované sluneční symboly. „Jsem světlonoš. Mohu hovořit s vaším zeleným knězem? Myslím, že bychom mohli mít něco společného.“

„Něco společného? Vás tady taky drží v zajetí?“ Kolker si úmyslně vyložil starcova slova jinak, než jak byla myšlena. „Vy jste taky zůstal oddělen od jediné věci, která dodávala vašemu životu smysl, tak jako já?“

Doufal, že se stařičký Ildiran urazí, ale Tery’l nevzrušeně pokýval hlavou. „Světlonoši jsou strážci a správci *thismatu*.

Domníval jsem se, že by toto pouto mohlo být podobné jako spojení mezi zelenými kněžími a světostromy. Rád bych ti vyprávěl o Věčném jasu a duchovních vláknech, která nás všechny spojují. Možná je obojí projevem stejné síly, která je podstatou života a vesmíru."

Kolker podrážděně vstal. „Tady žádná podobnost není!"

Sullivan, už také rozzlobený, Tery'lovi zastoupil cestu. „Takže teď k nám Mág-imperátor posílá misionáře? To z nás chcete udělat Ildirany?"

Starý muž byl zmatený. „Ne, to není možné. Jen členové naší rasy náleží do sítě *thismatu*."

„Takže abychom si to vyjasnili! Vy sem přijdete, začnete do nás hustit svoje náboženství a pak nám řeknete, že k němu stejně nikdy nemůžeme patřit?"

„Zajímal mě jen váš zelený kněz." Tery'l uchopil do prstů svůj medailon. „Myslel jsem, že bychom mohli vést zajímavou debatu."

Kolker prošel dveřmi a minul světlonoše, aniž by mu věnoval jediný pohled. O nějaké srovnávání *thismatu* a telinku neměl zájem.

Když rázně kráčel pryč – starý muž jeho tempu nemohl stačit – měl Kolker pocit, jako by se pohyboval duhovým tunelem. Bezcílně míjel fontány, vodopády a křišťálové sochy. Zde, uvnitř rozlehlého Hranolového paláce, kde nebyly žádné stromy, jež by ho vedly, mohl takto bloudit celé dny. V hlavě měl naprosté ticho, neslyšel telink ani sebeslabší šepot ildiranského *thismatu*. Kromě…

Cítil, jak se z nejzazšího koutu jeho mysli odvíjí jakési tenounké vlákno – šeptání ratolesti. Jak šel, byl stále pevněji přesvědčen, že je blízko. Ten medově sladký hřejivý pocit byl nezaměnitelný. Kolker se proplétal chodbami Paláce jako lovec následující závan kouře ve vzduchu. Neměl tušení jak hledat malý světostrom, který nebyl vidět.

Přecházel přes visuté lávky, skrz prostorné místnosti, míjel dvořany a úředníky. Občas se ohlédl přes rameno a vždy spatřil strážné. Všímali si, kde je, ale nenásledovali ho. Takovýto nedostatek ostražitosti mu připadal zvláštní, jestliže však Ildirané sdíleli jednotné vzorce myšlení, zřejmě si navzájem důvěřovali. Jejich rasa to nejspíš ani neuměla jinak. Tak proč sakra museli mít těch zatracených strážných tolik?

Kolker se soustředil na cíl své cesty a veškeré otázky odsunul stranou. Pokud ratolest najde, bude mu stačit pouhá chvilka. Jakmile znovu okusí telink, touha hlodající v jeho mysli bude ukojena.

Nahlédl do sálu pod nebesférou. Mohl Mág-imperátor přechovávat ratolest u svého trůnu? V prostorné dvoraně Jora'h právě udílel audienci malé skupince poutníků. Yazra'h si Kolkera všimla a s očima upřenýma na zeleného kněze udělala dva kroky ze svého místa vedle stupínku. Kolker vycouval dříve, než se jejich pohledy mohly setkat. Jeho smysly ho táhly jiným směrem.

Kolker svižně vstoupil do další části spletitých chodeb, soustředěný na nepatrné chvění ve své mysli. Zelený kněz se po mnoha zatáčkách a odbočkách, poté co vystoupal po nakloněných plošinách a skleněných schodištích, ocitl v prostorách ukrytých pod jednou z vedlejších kopulí Hranolového paláce, v soukromých meditačních komnatách Mága-imperátora. Slyšel ve své mysli tichou melodii a věděl, že je blízko. Ratolest byla tady! Kolker si připadal jako člověk umírající žízní, který tuší přítomnost chladivého pramene.

Pak daleko za sebou spatřil Yazra'h a její isixké kočky, které se vynořily na meziplošině schodiště. Přece jen ho nakonec sledovala! Yazra'h se nezdržovala slovními výstrahami. Když viděla, kde Kolker je, rovnou se rozběhla a její kočky běžely plavnými kroky před ní.

Kolker vklouzl do místnosti. Jen chvilku, jen malou chvilku! Horečně se rozhlédl kolem a spatřil ratolest stojící ve výklenku v zaoblené stěně. Byla několik let stará, útlá, ale silná. Její vějířovité listy jako by se chvěly. Vytoužený obraz ho na okamžik uchvátil natolik, že zůstal nehybně stát.

Yazra'h se jedním skokem dostala dovnitř. Její hlas zněl výhružně jako vrčení šelmy. „Nehýbej se!"

Kolker se vrhl kupředu, ruce vztažené v zoufalé snaze dotknout se stromku. Jediný letmý kontakt by vyslal signál všem zeleným kněžím po celém Spirálním rameni. Jeho prsty se téměř otřely o štíhlý kmínek pokrytý zlatými šupinami. *Téměř*…

Jedna z isixkých koček mu skočila na hřbet a srazila ho k zemi. Jak padal, konečkem prstu zavadil o hladkou stěnu květináče, potom mu ruka sklouzla stranou. Zdobený květináč se ve výklenku zakymácel.

Kolker dopadl na hladkou chladnou podlahu, přesvědčený, že ho kočka vzápětí roztrhá na kusy. Zvíře na něm leželo, vydávalo hluboké hrdelní vrčení a ostré špičky dlouhých drápů zatínalo do jeho zelené kůže.

Tak blízko! Ratolest byla tak blízko! Kolker sebral všechnu sílu, aby se zvedl, v té chvíli se ale mezi něj a ratolest postavila další kočka a bezhlesně na něj cenila zuby. Kolker v té chvíli zešílel, zmítal se a naříkal.

Yazra'h řekla svým kočkám několik rychlých tichých slov a dravci se stáhli. Pak uchopila Kolkera za paže tak pevně, jako by mu nasadila okovy.

Zelený kněz pohlédl na ratolest, kterou od něj dělila nepřekonatelná vzdálenost necelého jednoho metru, a rozvzlykal se.

☼ 38 Mág-imperátor Jora’h

Jora’h, kráčející v čele hloučku strážných, chvatně opustil sál pod nebesférou. Když dorazil do své meditační místnosti, našel v ní Yazra’h stále bránící Kolkerovi v přístupu k ratolesti. Isixké kočky vrčely a přecházely sem a tam. Jeho dcera zůstávala chladná a pevná, bylo však zřejmé, že začíná ztrácet trpělivost. Viděl, že by na zeleného kněze nejraději poštvala své kočky.

Pohlédl se na Kolkera, který seděl na podlaze, objímal svá kolena a plakal. Zelený kněz měl hlavu skloněnou, bradu opíral o hruď, ale očima stále sledoval ratolest. Zíral na ni s výrazem, jaký mívali lidé závislí na shiingu. Pak obrátil zoufalý a prosebný pohled k Jora’hovi.

„Zelený kněz ví, že máš ratolest, vůdce,“ řekla Yazra’h. „Pokud chceš… něco skrýt před lidmi, nemůžeš ho nechat naživu.“

Jora’h jí pohlédl do očí. „Nedovolím, abys ho zabila.“

Kolker vypadal zoufale a ztraceně už od chvíle, kdy dorazil na Ildiru. Když si Jora’h vzpomněl na intenzivní pouto mezi Nirou a její ratolestí, dokázal alespoň částečně pochopit, jak velkou trýzeň tento zelený kněz prožívá. Možná trpěl stejně jako Ildiran, který se ocitl o samotě, bez konejšivého doteku *thismatu*. Jak by s ním mohl nesoucítit?

Kolker se postavil na nohy, oči zarudlé. „Prosím! Musím se spojit s lesní myslí. Umírám touhou po telinku, jsem jako slepý.“ Zamračil se na Yazra’h. „Ona si myslí, že jsem chtěl udělat něco zlého. Ale já se jen potřebuji spojit se stromy. Nic víc.“

Mág-imperátor si zeleného kněze zkoumavě prohlížel. Lhal mu, nebo byl skutečně tak naivní? „Spojením se světostromy bys vyslal signál všem svým druhům. Každý zelený kněz by věděl to, co víš ty.“

„Ne. Takhle to nefunguje. A kromě toho – já nic nevím!“

„Víš, že jsi naživu, stejně jako ostatní hanzovní těžaři, kteří jsou pokládáni za mrtvé. Víš, že jsme ti nedovolili vrátit se domů. A viděl jsi hydrogy nad Mijistrou. Nesmím dopustit, aby se tato informace dostala k lidem. Ildiranské Impérium něco takového nemůže riskovat.“ Jora’h cítil, jak se mu svírá hruď a ve své vlastní hlavě slyšel ozvěnu otcových zvrácených plánů. „Lituji toho, co musím udělat, ale nemám jinou možnost. Nikdy jsem neměl v úmyslu vás tady držet.“

„Tak nás nechte jít! Nepředstavujeme pro vás žádnou hrozbu.“ Zelený kněz skutečně nic nechápal.

Jora’h pokynul svým strážným. „Držte ho!“

Dva muži obestoupili Kolkera, aby ho uchopili za paže, zelený kněz však byl odevzdaný a pokorný. Yazra’h potřásla svou měděnou hřívou. „Zvýším ostrahu. Tohle se už nemůže opakovat.“

„To nebude nutné.“ Jora’h zavřel oči a své myšlenky skryl uvnitř bolestivě tepající hlavy. „Mám lepší řešení.“

Uchopil ratolest v květináči. Při pohledu na jemné vějíře listů a štíhlý kmínek pocítil úžas nad tím, jak početné a dalekosáhlé by mohly být důsledky přítomnosti křehké rostlinky v Hranolovém Paláci. Byla v ní skrytá síla, kterou on ani žádný jiný Ildiran nechápal. S láskou si vzpomněl na královnu Estarru, jež ho nedávno navštívila společně s králem Petrem a prezidentem Wenceslasem. Jora’h byl tehdy poctěn, když obdržel ratolest coby dar. Teprve nyní si uvědomil, jakou hrozbu představuje.

Zatímco černé spáry lítosti drásaly jeho srdce, vynesl Jora’h květináč na balkon. Stál venku, v jasném světle, a svěží vítr mu vanul do tváře. Jeho dlouhý cop sebou švihal sem a tam.

Za jeho zády se Kolker, zachvácený rostoucí hrůzou, zmítal v sevření strážných. „Co chcete dělat?“

Balkon umístěný ve značné výšce skýtal velkolepý pohled na panorama skvostných budov a věží. Tady Jora'h stával společně s Nirou. Krásná zelená kněžka se tehdy smála, neboť mírné zaoblení balkonu a jeho průsvitná podlaha v ní vyvolávaly dojem, že se oba společně vznášejí ve vzduchu. Tolik mu chyběla! Doufal, že Nira a Osira'h jsou nyní spolu a že jednoho dne mu snad dokážou odpustit.

Když Jora'h hleděl na své město, myslel především na hydrogy a jejich hrozbu, že zničí celé ildiranské Impérium. Pokud nenajde způsob, jak je porazit, nebude mít jinou možnost, než přistoupit na jejich odporné podmínky. Lidé se to nesměli dozvědět.

Pozvedl ratolest v květináči do volného prostoru. Kolker vykřikl: „Ne! Prosím, ne! To nemůžete!"

Jora'h však musel být neoblomný. Zatímco v jeho hrudi doznával pocit zklamání nad sebou samým, uvolnil prsty a květináč pustil. V nárazech větru se několikrát převrátil, zmenšoval se, až z něj bylo pouhé smítko, a nakonec se rozbil o dlažební kameny.

Nyní na Ildiře nebyla žádná ratolest. Hrozba byla zažehnána. Za sebou slyšel zoufalé Kolkerovy vzlyky, sám sobě však zakázal otočit se. „Teď ho odveďte k jeho lidem. Už tu není nic, co by nás mělo znepokojovat."

Zůstal na balkoně sám a jeho oči se naplnily palčivými slzami. Dlouze hleděl na město, aniž by cokoli vnímal. Opět zatoužil, aby Nira byla s ním. Nenáviděla by ho za to, co udělal? Co všechno ho to ještě bude stát?

Den po dni se víc a víc podobám svému otci.

☼ 39 Rlinda Kettová

Úlomky ledu kolem nich létaly jako střepy. BeBob vyjekl, když ho jeden kus, velký jako pěst, udeřil do ramene.

„Padá na nás obloha!“

Ve vzduchu se třpytila mrznoucí mlha. Rlinda nedokázala říct, kolik ještě chybí obživlé ženě k rozbití stropu. Pokud se jí podaří prorazit skrz ledovou slupku, všechna atmosféra zachycená v podzemí vyrazí prudce ven. Karle Tamblynové jako by nešlo o nic jiného, než zbořit každou pevnou stěnu, zničit každou umělou konstrukci a proměnit celý Plumas v kotel plný suti a vody.

Karla ukázala na kolonu sloužící ke zpracování vody. Trubky se roztrhly a ven začal prudce tryskat uskladněný plyn. Naštěstí nic nevybuchlo. Zatím.

Rlinda a BeBob se snažili držet při zemi a z dohledu. Schovávali se za hromadami sněhu a jinovatky, proplétali se mezi potrubím a troskami rozbořených příbytků. Z proražených palivových nádrží a hořícího materiálu se stále zvedal černý mastný dým. Odpařený led a voda vytvářely mlhu, která je také částečně kryla. Ani Rlinda sama neviděla, co se děje. Podzemním prostorem se rozléhal téměř nesnesitelný hluk.

Stovky rudých hlístic ovládaných Karlinou démonickou mocí se plazily kupředu – vypadalo to, jako by někdo na led vysypal koš plný podrážděných kober. Jejich primitivní mozky nebyly schopné složitých pochodů potřebných ke skutečnému lovu, vnímaly však teplo a pohyb. Hladká těla se šustivě pohybovala po ledu a z jejich okrouhlých úst vycházely strašidelné houkavé zvuky. Při pohledu na ně si Rlinda byla jistá, že tito tvorové nemají vlastní vědomí a jsou pouhým Karliným nástrojem.

Když se mlha místy roztrhala, Rlinda spatřila tři těžaře bojující s červy, kteří se plazili kupředu jako nafouklá střeva plná krve. Dva do nich bodali a píchali narychlo zhotovenými oštěpy, třetí muž do nich bušil palicí.

Nejbližší hlístice se natáhla, smrštila a začala se svíjet, rány se však na ni sypaly ze všech stran. Její kůže se protrhla

a na led vystříkla jasně červená tekutina. Těžaři sotva stačili zajásat, když se na ně vrhly desítky dalších červů.

Rlinda bez přemýšlení popadla svou lopatu a vyštěkla na BeBoba: „Pojď!“ Dlouhými skoky, z nichž každý měřil několik metrů – nízká gravitace byla skvělá věc – prolétla mezi svíjejícími se hlísticemi. Odhodila svou širokou lopatou několik tlustých měkkých červů stranou. Jednoho přetáhla napříč, až se rozplácl na ledu. BeBob své nářadí použil jako sekáček – rozmáchl se, rovnou spodní hranu kolmo zasekl do ochablého těla a přepůlil je. Zamračil se, když na něj vystříkla hustá želatinová krev, ale v té chvíli už musel věnovat pozornost dalším pěti hlísticím, které se na něj vrhly.

„Rád bych věděl, čím jsme tu madam tak naštvali,“ řekl BeBob. Trojice těžařů řvala a bojovala, bušili do červů a sekali do nich, hlístic však jako by neubývalo. Rlinda se oháněla lopatou a po každé ráně pocítila tvrdý vlhký dopad. Po celé poničené základně byly podobných skupinek desítky – lidé se semkli a bránili se ze všech sil.

Karla pokračovala ve svém řádění a zvolna kráčela do středu základny. Dva muži na opačné straně základny cosi zakřičeli a pak se ozval dunivý hukot. Dvojčata Torin a Wynn napojili silné odtokové potrubí na nouzový ventil jedné z rour, kterou byla voda čerpána na povrch. Nyní se snažili namířit drtivý proud vody na ženu. Příval do Karly narazil, ale žena stála pevně jako socha. Kolem ní během okamžiku vyrostla ledová stěna, která ji zaštítila. Proud vody hnané pod vysokým tlakem ji nepřestával bombardovat, skořápka z ledu stále sílila, až Karlu uvěznila uvnitř.

Dvojčata křičela ze všech sil, aby přehlušila hukot vody: „Máme ji!“

Karla, jako by je slyšela, v té chvíli rozbila slupku bílou jako cement a vodní příval snadno odklonila. Pak vyslala další pulz energie, který prošel nouzovým ventilem a roztrhl

potrubí silné jako kmen stromu. Ledová voda začala tryskat na všechny strany. Wynn a Torin rychle uskočili stranou.

O něco blíže Rlindě jeden z těžařů uklouzl na ledě a bodal kolem sebe oštěpem v zoufalém pokusu se zachránit. Vrhl se na něj víc než tucet hlístic, které se do něj zakously svými diamantovými zuby a začaly žvýkat. Ostatní Tuláci se pokusili svého druha bránit, ale v té chvíli na ně zezadu zaútočila další vlna červů. Bylo jich příliš mnoho.

Rlinda viděla muže umírat a cítila, jak se jí zmocňuje hrůza, když se však čtyři hlístice vztyčily přímo před ní, na nic dalšího neměla čas. Oháněla se lopatou jako Viking válečnou sekerou. BeBob měl co dělat, aby se ubránil sám, v té chvíli však u jeho lopaty praskla násada. Nastala pravá chvíle pro plán B.

„Dokážeš běžet rychleji než červ, BeBobe?“ Rlinda se ještě párkrát ohnala, aby jim uvolnila cestu, a pak se rozběhli po nerovném zmrzlém terénu a kličkovali přitom mezi zpola rozbořenými stavbami. Když po nich chňapl další červ, Rlinda se po něm ohnala nohou a její velká oteplená bota zasáhla měkkou blánu červa. Syčící tvor odletěl stranou a Rlinda udělala znechucený obličej. „Jako bych šlápla na pytel plný sraček.“

„Támhle jsou další!“ BeBob ukázal na další skupinu hlístic, které se syčením a houkáním lezly jejich směrem. „Jsou jich snad tisíce!“

Rlinda se bleskově rozhodla. „Musíme se dostat k výtahové šachtě a pak nahoru na povrch. Pokud ovšem nemáš v plánu utlouct je jednu po druhé.“

„Se mnou nepočítej – už teď mě bolí ruka.“

Přestože skrze mlhu a dým nebylo nic vidět, rozběhli se. Svíjející se červy nechali brzy za sebou, Rlinda však tušila, že je tvorové stále pronásledují.

Jak předpokládala, přístřešek na výstroj stojící hned vedle výtahu, jehož šachta vedla paralelně s hlavní čerpací šachtou

na vodu, byl otevřený. Doposud plumasští dělníci výtahové šachty hlídali, aby měli jistotu, že jim zajatci neutečou. Nyní však měli Tuláci jiné starosti.

„Výtah něco zasáhlo.“ BeBob ukázal na černou skvrnu hned vedle řídicího panelu. „Někdo dveře vypáčil a poškodil je přitom, takže nejdou zavřít.“

„Pořád lepší, když nejdou zavřít, než kdyby nešly otevřít. Nebo snad chceš oběhnout základnu a podívat se, jestli není některý výtah v lepším stavu?“

S hrůzou v očích se ohlédl a spatřil, že se houf červených hlístic blíží, zjevně byly odhodlané zaútočit. Červi byli neuvěřitelně úporní. „Ehm, raději ne. Zkusíme tenhle.“

Rlinda prudce rozrazila dveře přístřešku a odkryla tak řady těžkých skafandrů. Vzala jeden střední velikosti – ten hodila BeBobovi – a začala se horečně prohrabovat zbylými v naději, že najde nějaký dost velký i pro sebe. „Ti Tuláci jsou tak zatraceně hubení!“ Probírala jeden skafandr po druhém a ztěžka přitom dýchala, neboť si uvědomovala, jak málo mají času. Nemohla z hlavy vypudit vzpomínku na nešťastné Tuláky, kteří hlísticím podlehli a červi jim okousali kůži.

Rlinda viděla blížící se hlístice jako hadovité stíny v převalující se mlze. Popadla největší ze skafandrů. „Doufejme, že je dost pružný.“ Rozběhla se k poškozeným dveřím výtahu, zkřiveným a pootevřeným jako bezvládná ústa člověka, který zemřel na dekompresi. „Oblečeme se uvnitř. Tak dělej!“

BeBoba nebylo třeba povzbuzovat. Rlinda se vší silou pokoušela poškozené dveře zavřít, ale byly beznadějně zaseklé. Hlístice, podobné opilým píďalkám, však dál lezly kupředu, takže došla k názoru, že není čas zabývat se detaily. Stiskla ovládání a po krátkém škaredém zaskřípání začal výtah šplhat vzhůru.

„Teď už budeme v bezpečí,“ řekla nahlas ve zjevné snaze přesvědčit sebe i BeBoba. Adrenalin v její krvi způsobil, že

čas kolem ní jako by plynul pomaleji, a teprve teď si začala uvědomovat, jak blízko smrti se ocitli. „Hlístice nás už nechají na pokoj. Sejde z očí, sejde z mysli.“

BeBob se neobratně soukal do svého skafandru. „Jo, ale ovládá je ta ďábelská ženská. A ta nevypadala, že zapomene tak snadno.“

„Jak by mohly vylézt vzhůru šachtou? Jsou to přece jenom červi.“

„Červi s pěkně ostrými zuby.“ Upevnil si opasek a zapojil regulátor přívodu vzduchu. „Copak jsi neviděla, jak snadno lezly vzhůru po stěnách jeskyně?“

„Ty prostě umíš jednoho potěšit, co?“ Rlinda zatím marně zápasila se svým příliš malým skafandrem. Podařilo se jí dostat dovnitř obě nohy, ale nic víc. „Budu potřebovat, abys mi s tímhle pomohl.“

„Hned, jen co se do toho navleču sám,“ odpověděl, zatímco se stále potýkal s neznámou výstrojí. Vsunul paže do rukávů, připevnil jednu z rukavic a přikývl. „Hanzovní systém je jiný, tohle se daleko líp oblíká.“

„Musíme být kompletně oblečení a připravení vyrazit hned, jak se dostaneme na povrch.“ Jakmile projdou vnější přechodovou komorou, poběží po ledu k čekající *Zvídavosti*. „Doufám jen, že se nám podaří odstartovat dřív, než se ta ledová jeskyně pod námi zřítí.“

Rlinda se snažila nacpat do skafandru a marně přitom bojovala se silným mnohovrstevnatým materiálem. Příliš pružný bohužel nebyl. BeBob, jemuž už chyběla jenom přilba a jedna rukavice, jí pomáhal vtěsnat končetiny do příliš úzkých nohavic a rukávů.

„V přiléhavém oblečení jsem si nikdy zvlášť nelibovala,“ poznamenala Rlinda.

Pod podlahou výtahu se ozval zvuk, z nějž mrazilo až do morku kostí. Znělo to jako když se mokré ponožky převalují

v otáčející se skleněné nádobě. A stále sílil… BeBob se podíval dolů. „Lezou šachtou za náma.“

„Spíš si myslím, že se dostaly na jednu ze zdvižných plošin a teď přelezly na vzpěry tvořící spodní rám naší kabiny.“

„Jinými slovy máme je přímo pod nohama.“ BeBob zděšeně pohlédl na podlahu. Rlinda ho přiměla, aby znovu věnoval pozornost jí a skafandru. „Možná je tam jen jedna nebo dvě.“

První z červů udeřil do dna kabiny s takovou silou, že se podlaha viditelně vyboulila. Výtah se otřásl a zpomalil, jako by jej najednou cosi zatížilo. „Ach, Rlindo…“

„Nech mě chvíli přemýšlet, BeBobe!“

Do výtahu s bouchnutím narazilo několik dalších hlístic, které se zachytily trubek a výztuh pod kabinou. Pak se ozval hrůzostrašný škrábavý zvuk, jak se červi začali svými malými špičatými zuby prokousávat skrz kovovou podlahu.

☼ 40 Generál Kurt Lanyan

S každou další vteřinou se skupina unesených lodí vzdalovala.

Generál Lanyan, který seděl na nepohodlné lavici transportéru stíhajícího lodě Čtverce O, se naklonil kupředu. „Jste si jistý, že už to rychleji nejde, pane Carrero? Před námi je náročný úkol.“ Přestože nováčci prošli důkladným výcvikem, Lanyan se obával, že stále nejsou připravení na skutečný krvavý boj. Dneska jim ale sakra nic jiného nezbývalo.

„Dělám co je v mých silách, pane.“ Pilotovo čelo se lesklo potem. „Ale pokud se příliš vzdálíme od ostatních, naše loď se stane zranitelným cílem. Vojenské compy by mohlo napadnout, že se trochu pocvičí v palbě z jazerů.“

Lanyan zavrčel. „Beru na vědomí! Ať se všichni drží pohromadě, ale ať sebou trochu pohnou, zatraceně!“ Celou hodinu silně akcelerovali a už teď se to zdálo jako věčnost. Srdce mu bušilo a byl napjatý, jak se cele soustředil na pronásledování.

Zatímco podporučík Carrera věnoval svou pozornost pilotáži, Lanyan aktivoval komunikační zařízení s krátkým dosahem a oslovil všechny lodě ve své narychlo shromážděné flotile. „Někdo ať mi podá souhrnný přehled stavu. Počet lodí, výzbroj. Musíme se vynasnažit, abychom je vyřídili už první ranou.“ Cítil jejich nejistotu. „Ale no tak, vždyť už jste to tolikrát nacvičovali! Nabít jazerové baterie. Ujistěte se, že řízené střely, fraky a beranidla jsou v pohotovosti.“

„Bude to stačit, generále?“ zeptal se nejblíže sedící nováček, zrzek s naivním výrazem a pihami na tvářích.

„Samozřejmě, že ano.“

Žádost o okamžité vyslání posil už byla odvysílána na Měsíc i na Mars, generál však nehodlal nečinně čekat, než dorazí. Jen by tak poskytl compům čas, aby se na útok přichystali.

„Cíl přímo před námi, pane,“ řekl Carrera. „Kontakt za pět minut.“

Drobné třpytící se tečky vypadaly jako hrstka křemenného písku vržená do zářivého světla. Unesený obr, manty a hromoklíny mířily ven ze soustavy, za cílem, který byl znám jen záludným compům. S tím, jak se k nim Lanyanova záchranná skupina blížila, měnily se třpytivé tečky v hranaté siluety lodí.

„Jak to, že vidím manévrovací trysky? Zatraceně, chtějí se snad otočit?“

„Zpomalují a otáčejí se, generále. Myslím, že si nás všimli.“ Carrera odečetl údaje ze senzorů. „Jejich zbraně jsou připravené k palbě! Elektromagnetická děla a jazery míří přímo na nás.“

„Vynasnažte se, ať jim neposkytneme snadný terč.“ Vojenští compové budou dobrými a přesnými střelci bez ohledu na to, jakou formaci stíhací skupina zaujme. Cítil, jak v transportéru roste napětí, proto řekl: „Nezapomínejte na svůj výcvik! Přesně na tohle jste se připravovali.“

„Pane, tohle jsou jen malé lodě. Žádná z nich není schopná odolat přímému zásahu.“

„Máte slabou víru, pane Carrero! Prostě nás dostaňte blíž. Potřebuju ještě malou chvilku.“

Skupiny lodí se řítily proti sobě. Lanyanovi rekruti byli nyní připravení na střet. „Máme zahájit palbu, pane? Jsme v dostřelu.“

„Ještě ne. Toto je moje úvodní salva.“ Ručně přepnul na velitelskou komunikační frekvenci, jež byla nastavená na můstcích všech lodí OSZ, a stiskl tlačítko pro vysílání. „Potvrzení hlasového profilu: generál Kurt Lanyan. Identifikační kód 88RI Alfa.“

Jeho skupina lodí letěla vstříc unesené skupině, která se blížila stále víc, střílny otevřené a zbraně připravené k palbě. Roboty ovládaný *Goliáš* se zdál obrovský. Lanyan se pohodlně opřel a usmál se.

Zvedl prst z tlačítka a chvíli čekal, než obdrží automatické potvrzení. Pak řekl: „Zahájit protokol gilotina’.“

Pilot ze sebe pisklavým hlasem vymáčkl: „To je… ono?“

Poziční světla lodí ovládaných compy začala slábnout, až zhasla. Lodě Čtverce 0 zůstaly bezvládné. Motory zhasly a přestaly lodě pohánět. Nyní pluly vpřed pouhou setrvačností.

„Tímto jsme zaťali tipec jejich malému pokusu o útěk.“ Generál byl pobaven pohledem na svou úžasem oněmělou posádku. „Zůstali trčet na místě.“

Obsluha senzorů na palubách stíhací flotily horečně zjišťovala nové údaje. Žena s mléčnou pletí vzhlédla od své stanice. „Potvrzuji. Hladina energie rychle klesá na úroveň pozadí. Zbraňové systémy už nejsou aktivní.“

Lanyan propletl své tlusté prsty a dal si ruce za hlavu. „I když vojenští compové povraždili naše posádky a zmocnili se našich lodí, jejich počítače pořád ovládám já. Protokol ‚gilotina' byl vytvořen speciálně pro případ vzpoury jako pojistka proti únosu lodi."

Stíhací skupina zvolna mířila k obří lodi, nejdůležitějšímu cíli. „Je čas, abychom si to všechno vzali zpátky. Chci své lodě!" Se zapraštěním si uvolnil klouby na rukou. „Ale dávejte pozor – může to být trochu drsné. Každý voják si vezme ruční zbraň. Rozdělte mezi mužstvo veškerou těžkou výzbroj, kterou máme k dispozici. Nečekejte, že se ti plecháči vzdají bez boje."

Lanyan rovněž vydal rozkaz, aby si jeho nováčci oblékli speciální ochranné komplety. Podobně se k akci připravovaly jednotky na palubách všech lodí jeho narychlo shromážděné flotily. Na palubách ozbrojených člunů mělo zůstat jen pár pilotů a nováčků jako záloha. Ostatní čekal dlouhý a těžký den v tuhém boji.

Generál sám se oblékl v chladné záďové komoře. Ke skafandru, vyztuženému zvláštní slitinou, si připevnil zdroj energie. Když byl hotov, předstoupil před napjaté nováčky a jeho řeč byla přenášena ke všem čekajícím vojákům. „Tito compové se zmocnili našich lodí a pobili neozbrojené posádky." Usmál se, tvář částečně krytou přilbou, uzavřel čelní průzor a aktivoval vnitřní mikrofon. „A teď pojďme nakopat pár compských zadků!"

Bylo by mnohem snadnější ochromené lodě prostě zničit, takže by roboti už nemohli odletět. Lanyan se ale všech těch skvělých lodí nechtěl vzdát bez boje. Kromě toho měl takový zvláštní pocit, že by je Země mohla potřebovat.

Jako první šly do akce demoliční jednotky, které se měly přiblížit k nehybné obří lodi a umístit na trup výbušné nálože v místě, kde byl nákladní prostor. „Pokračujte," řekl Lanyan.

„Předpokládejte, že jsou všichni na palubě mrtví.“ *Nebo postradatelní.*

Demoliční technici se za pomoci trysek vzdálili stranou. Výbušniny byly odpáleny, výbuch roztrhl nákladní prostory obří lodi, čímž došlo k dekompresi spodních palub. Atmosféra prudce unikala ven a strhávala desítky compů do chladného vakua, kde se bezvládně zmítali. Lanyan se díval jak plují pryč a věděl přitom, že zbavit se ostatních už nebude tak snadné.

Jeho skupina nastavila akcelerační jednotky na svých skafandrech, vojáci zkontrolovali nádrže se vzduchem, ověřili stav svých zbraní a byli připravení ke skoku přes mezeru zející mezi loděmi.

„Jdeme na to,“ řekl Lanyan. „Je tady spousta lodí, které si ještě dneska musíme vzít zpět.“

☼ 41 Rossia

Přestože Rossia dál posílal hlášení skrze svou ratolest, jasně viděl, že prohrávají, že brzy ztratí tuto loď i celou flotilu Čtverce 5. Compové nepřestávali útočit. Už dlouhou dobu nedostal zprávu od žádného dalšího zeleného kněze sloužícího v řadách OSZ.

Stěny chodeb vedoucích k můstku *Eldorada* byly pocákané krví vytvářející abstraktní rudé vzory. Přestože se compové mohli snadno zmocnit stále funkčních zbraní svých obětí, raději používali své kovové a polymerem potažené paže, jimiž se oháněli jako palicemi. Teď už neměli naspěch.

Manty Čtverce 5 byly ovládnuté, stáhly se stranou a čekaly na nevyhnutelný konec. Vojenští compové už obsadili velicí můstky všech lodí s výjimkou *Eldorada*. Rossia však viděl, že ani tady to už nepotrvá dlouho a sdělil tuto skutečnost skrze svou ratolest. Kůra křehkého stromku

tvořená zlatými šupinami už byla ošoupaná, jak se jí neustále dotýkal.

Kdysi dávno, když se ho na vrcholku klenby theronského lesa zmocnil wyvern, byl Rossia přesvědčen, že umře. Teď měl tentýž pocit.

Admirál Eolus se však ještě nevzdal. Přecházel po zabarikádovaném můstku sem a tam, ramena vzpřímená, a rázně máchal svými silnými pažemi. „Tak pojďte!“ zařval na compy tak hlasitě, jak jen dokázal. „Bojíte se snad, že vám pomačkám plechy?“

Osádka můstku se statečně bránila, její situace však byla beznadějná. Vojáci viděli, jak se smrt blíží, a jeden po druhém se dobrovolně vrhali proti řadám compů, aby ochránili svého admirála na několik dalších minut.

Rossia pevně stiskl víčka, neboť už nedokázal snášet pohled na další krveprolití. Sevřel kmínek své ratolesti. „Právě jsem obdržel zprávu od Nahtona. Dokonce i compská továrna v Palácové čtvrti se proměnila v bojiště. Ze zelených kněží sloužících na palubách lodí OSZ jsem zbyl jenom já jediný – leda že by ti druzí nějakým způsobem přišli o svou ratolest.“ Zamžikal a rozhlédl se, jako by čekal potvrzení svých slov. „Možná je to tím. Možná jsou stále naživu.“

Nyní už po boku drsného admirála zůstal jen druhý důstojník, velitel bezpečnosti a zelený kněz. Když compové odhodili stranou další uniformovanou mrtvolu, Eolus zjevně došel k přesvědčení, že co je moc, to je příliš.

„Už dost, proboha! Uzavřete přístup na můstek. Seržante Briggsi, popadněte letovací soupravu a přiletujte dveře. Máme dost epoxidového pojiva, abychom je udrželi zavřené.“ Propletl prsty na rukou a zachmuřeně na ně pohlédl. „Těšil jsem se, že odejdu na odpočinek a budu popíjet pivo na pláži. Ale jak to tak vypadá, ani jeden z nás si už procházek při měsíčku neužije.“

Šéf bezpečnosti v té chvíli prohrabával skříňku u opuštěné stanice. „Epoxidové pojivo nevydrží dlouho, admirále."

„Nemusí vydržet navěky, seržante. Jen na nějaký čas, abychom to těm plechovým šmejdům mohli vrátit i s úroky." Admirál se podíval na hlavní obrazovku a spatřil, že jedenáct mant ovládaných compy čeká opodál jako hyeny sledující smrtelný zápas své kořisti. „Nejenže nás tihle cínoví vojáčci porazili. Oni ukradli naše vlastní lodě a to mě pěkně štve!"

Briggs klečel před uzavřenými dveřmi a stříkal epoxidové pojivo do všech spár. Vzápětí uskočil stranou, neboť ruce compů začaly na kovové pláty bušit s takovou silou, až se prohnuly dovnitř. Škvíra mezi oběma díly posuvných dveří se rozšířila natolik, že do ní jeden z compů dokázal vsunout prsty. Briggs na ně rychle nastříkal pojivo a utěsnil spáru i s compovou rukou, stále vězící v ní.

Zachmuřený Eolus se mezitím postavil k navigačnímu stanovišti a začal *Eldorado* přesouvat blíž ke skupině unesených mant.

Briggs zvedl hlavu. „Drží to, admirále." Vypotřeboval všechny zásoby pojidla a nastříkal rychle tvrdnoucí hmotu všude kolem dveří. Všichni na můstku věděli, že se už nikdy nedostanou ven. Tato místnost se stane jejich hrobkou.

V té chvíli se část stěny vyboulila. Když se compové nemohli dostat dovnitř dveřmi, pokoušeli se prorazit průchod přímo skrz přepážku. „Ježíšikriste!" vyhrkl Briggs.

„Tohle je vážně blbá situace," pokýval hlavou druhý důstojník. „Vážně blbá."

„Jak dlouho jste říkal, že to má vydržet, admirále?" zeptal se Briggs.

Eolus, naklánějící se přes velitelské křeslo, s obří lodí zvolna manévroval. „Pomaloučku, hezky zvolna… jen je nepoplašit. Není se čeho bát, robotci." Jak se křižník blížil k čekajícím mantám, jejich noví Velitelé se zřejmě domnívali, že také vlajková loď už byla obsazená.

Compové mezitím dál bušili na stěny, rvali z ní kusy a strkali své kovové paže do děr. V polymerovém spoji se objevila čerstvá trhlina a celé hlavní dveře můstku se začaly otřásat.

„Nevydrží to.“ Briggs pohlédl na prázdné tuby od polymeru.

„Teď nastává nejtěžší chvíle v kariéře velitele.“ Admirál Eolus pohlédl na tri muže, kteří spolu s ním zůstali naživu. „Nejste hloupí. Všichni víte, co je třeba udělat. Nesmíme dovolit, aby se compové zmocnili našich lodí. A toho jsme i za současné situace stále schopní dosáhnout.“

Eolus čekal, zda jeho druhové vysloví nějaké námitky, ale žádných se nedočkal. Přecházel sem a tam a bušení compů dorážejících na přepážku ignoroval. „Pane Rossio, informujte zbytek OSZ, co se zde chystáme provést. Tak se to alespoň dozvědí.“

Poté, co zelený kněz vyslal skrze ratolest poslední zprávu, obrátil své vypoulené oči k admirálovi. „Víte, že jsem jediný člověk na Theronu, který kdy přežil útok wyverna? Všichni tehdy říkali, že jsem měl ohromné štěstí.“ Odmlčel se a chvíli bylo slyšet jen lomoz způsobený vojenskými compy. „Ale tohle, zdá se, už nepřežiju.“

„Ne, pane Rossio. Tohle nepřežije nikdo z nás.“

Když *Eldorado* vplul mezi čekající manty, Eolus zadal řetězec příkazů, který všichni velící důstojníci znali a doufali, že nikdy nenastane chvíle, kdy je budou muset použít. Počítače obří lodi krizový příkaz prověřily, přijaly a masivní pohonné jednotky začaly žhnout stále víc. Jejich teplota se rychle blížila kritickému bodu. Snědý velitel ztlumil hlasité odpočítávání. „Tohle je snad zbytečně dramatické.“ Usadil se do svého velitelského křesla a silné paže zkřížil na hrudi.

Compové soustředěným útokem vylomili dveře, zároveň vyrvali podpůrné tyče z přepážky a odkopli stranou svrchní plát. Teď, když už jim nic nebránilo v postupu, se vojenští

compové vhrnuli na můstek. Na všech stanicích se rozezněl poplašný signál varující před bezprostředním nebezpečím – představa, že by si snad někdo z posádky mohl nevšimnout, v jaké situaci se nachází, byla absurdní.

Briggs se s holýma rukama vrhl proti compům, ale ti se přes něj převalili jako přílivová vlna. Jejich těla byla pokrytá krví.

Admirál Eolus se otočil i s křeslem. Odpočet na panelu před ním ukazoval, že zbývá už jen několik vteřin. „Mám něco jenom pro vás, vy hnusní parchanti!“ řekl jim. „Pojďte sem a podívejte se sami.“

Autodestrukční program proměnil *Eldorado* v malou supernovu a tlaková vlna šířící se na všechny strany pohltila všech sedm unesených mant.

☼ 42 Nira

Během letu k dobroské osadě prožívala muka. Místodržící Udru’h by si jistě nedal tolik práce s jejím nalezením, kdyby s ní neměl nějaké temné plány.

Mladý ildiranský šlechtic se jí snažil projevit účast, ale Nira, ponořená do vlastního zoufalství, se nedala oklamat. Opět si všimla, že se mladík podobá Jora’hovi. „Jsem nastávající místodržící Daro’h,“ řekl nakonec. „Brzy převezmu správu této kolonie a nahradím tak současného místodržícího.“

Niře se zablýsklo v očích. Udru’h brzy odstoupí! Daro’h naléhal: „Stále nechápu, proč jsi utíkala. Vždyť tě vezeme zpět do osady, domů.“

„To není můj domov! Nikdy nebyl. Stejně jako to není domov všech těch potomků lidských kolonistů, které tam vězníte.“

Daro'h, zjevně vyvedený z míry, zmlkl. Zbytek cesty urazili bez jediného slova.

Když ji strážní vyvlekli ven, Nira pocítila nepochopitelný příliv radosti a záplavu neskutečné úlevy, výbuch cizích emocí, který prostoupil její myšlenky. Byla to symfonie lásky, útěchy a touhy. Nejvíc ji však zmátlo, že obrazy, které k ní přicházely, vypadaly jako odraz jejích vlastních vzpomínek.

Klopýtla a její pohled ulpěl na mladé dívce, starší, než si ji pamatovala, přesto však povědomější než kterákoliv jiná osoba – zpola její, zpola Jora'hova. Její dcera, její Princezna! Osira'h se rozběhla kupředu, aby svou matku objala.

Jakmile pocítila kontakt s pokožkou své dcery, Nira očekávala příliv nových vzpomínek, nějakou výměnu. Pamatovala si na náhlé prolomení hrází v jejich myslích během oné poslední – a jediné – příležitosti, kdy se matka s dcerou setkaly. Tehdy byla tak zoufalá, že do její mysli vykřičela všechny své vzpomínky.

Nyní se však Nira bála na svou dceru příliš tlačit. Jejich spojení bylo zcela odlišné od toho, které se odehrálo posledně. Ve své hlavě slyšela jen duté ticho.

Osira'h se podle všeho také držela zpátky. „Teď ještě nepotřebuješ vědět všechno, matko. Nesmíš to vědět."

Nira ji sevřela ještě pevněji. „Nepotřebuji znát všechno najednou. Stačí, že vím, že jsem tady s tebou."

Pocítila náhlé zamrazení a vzhlédla. Místodržící, v jehož rysech se jasně zračila tvrdost, kráčel kupředu, doprovázený dvěma strážnými podobnými těm, kteří Niru málem ubili k smrti. Chladně a nezaujatě pronesl: „Mág-imperátor mě požádal, abych tě našel. Svým pokusem o útěk jsi nadělala potíže všem, včetně sebe samé." Když na Niru pohlédl, opět si vzpomněla na všechnu bolest, kterou jí tento muž způsobil, a na nenávist, již vůči němu cítila. Nira ochranitelsky sevřela

svou dceru a Osira'h se k ní přimkla, aby své matce dodala sílu a sebedůvěru.

Udru'h jim nevěnoval pozornost a obrátil se k nastávajícímu místodržícímu. „Dobrá práce, Daro'hu! Brzy ti předám všechny své povinnosti."

☼ 43 Anton Colicos

Anton zvedl oči od zaprášených archů ukrytých ve sklepeních Hranolového paláce. „Tyto příběhy jsou tak neurčité! Staré lidové báchorky mi moc důvěryhodné nepřipadají." Vao'sh se však nedal zviklat. „Mág-imperátor mě pověřil, abych našel jakékoliv informace o pradávné válce s hydrogy, zvlášť příběhy o předpokládaném spojenectví mezi Ildirany a faery. Právě tady je musíme hledat." Výrazové laloky na jeho tváři zahrály barvami. „V depozitáři starých záznamů na Hyrillce toho bude daleko víc. Doufám jen, že nebyly zničeny při nedávné vzpouře. Tak bych si přál, abys mě mohl doprovodit!"

„Já také, ale nikdo mi nedovolí opustit Mijistru." Stále se nedočkal žádného vysvětlení.

K dvojici vypravěčů usazených hluboko v podzemních sálech se blížila Yazra'h doprovázená isixkými kočkami. Docela nedávno byla až dětsky uchvácena tradičními pohádkami ze Země, které jí Anton vyprávěl, přestože často kladla podivné otázky. „Pokud Červená Karkulka musela jít přes temný a nebezpečný les, proč si s sebou do košíčku nevzala nějakou zbraň?" Nebo: „Neměli být Jeníček s Mařenkou obezřetnější, když už se rozhodli někomu poškodit dům? Neměla Mařenka jako starší zůstat na stráži?" Pak Yazra'h začala protestovat proti nelogickému chování pohádkových holčiček a Anton se ji rozhodl potěšit vyprávěním o bojovných Amazonkách a královně Boadicce,

dokonce sáhl i po příběhu ze starého komiksu, kde vystupovala postava Wonder Woman.

Když se tři isixké kočky plavným krokem přiblížily k Antonovi, aby mu očichaly prsty, nepřítomně jednu z nich poškrábal po hlavě. Další dvě nechtěly přijít zkrátka a lísaly se k němu. Yazra'h vždy znova ohromilo, jak důvěrně se její nebezpeční mazlíčci k Antonovi chovali, ten však na tom neviděl nic divného. „Kočka je nejlepší přítel učence. Ani bych nedokázal spočítat, kolik hodin jsem strávil překládáním eposů s kočkou stulenou na klíně. Pomáhá to k lepšímu soustředění."

Yazra'h se na své kočky zamračila, jako by ji nějakým způsobem zklamaly. Zvířata na ni zamžourala, ale dál zůstávala v dosahu Antonových prstů. „Jak se zdá, moje kočky s tebou souhlasí. Měli bychom spolu trávit víc času."

Anton se náhle zalekl její krásy, mrštnosti a síly. „Ehm, obvykle mluvím jenom s plachými vědci."

Několika pohyby si procvičila paže. „Vyprávěl jsi mi své příběhy. Já tě nyní zase zvu, abys se mnou cvičil na bojišti." Pozdvihla obočí. „Je to můj způsob, jak ti oplatit tvou laskavost."

Zasmál se. „Raději prožívám velké bitvy prostřednictvím někoho jiného. Jeden hrdinský skutek jsem už vykonal – na Marathě. To je na prostého historika víc než dost."

„Jak si přeješ," řekla. „Pak tedy můžeš aspoň přijít a dívat se na mě."

Vedla učence cvičištěm, na němž vládl ohlušující lomoz. Anton se držel v těsné blízkosti opálené Yazra'h, kterou výkřiky a strašlivé rány hrozící rozdrtit kosti zjevně ani v nejmenším neděsily. Naopak, mladá žena se kochala tím pohledem, pachem potu a vzrušením. Její kočky ji doprovázely, pobíhaly sem a tam, očichávaly svalnaté bojovníky a zase se k ní vracely zpět.

„Ráda se dívám na boj.“ Její hlas byl plný uspokojení. „Vojáci dostávají stejný výcvik, ale každý z nich byl obdařen různými schopnostmi. Souboj se tak liší od souboje a výsledek nelze nikdy předvídat.“

Dva strážní v kompletní zbroji na sebe doráželi křišťálovými katanami, namáhali se a sténali. Bylo to jako pečlivě promyšlený tanec, při němž ostří naráželo na ostří. Z početných mělkých ran stříkala krev, bojovníci si toho však téměř nevšímali.

Anton se zachvěl. „A ty… trávíš svůj volný čas tady?“

„Mnohé z mužů, které tady vidíš, jsem osobně porazila, přestože jen polovina mé krve pochází z vojenského kruhu.“

„Doufám, že nikdy nebudeš chtít bojovat se mnou! Těžko bych obstál. Určitě bys mě porazila – a to je ještě slabé slovo.“

Usmála se na něj, zjevně pobavená. „To by byl nerovný souboj, dějepravče Antone. Pokud bychom se dostali do nebezpečí, byla bych to já, kdo by chránil tebe.“ Koutky jejích úst se zachvěly v náznaku úsměvu. „Kromě toho, svůj talent můžeš použít k vyprávění příběhů o mé udatnosti. To by mě potěšilo.“

„Skvělý nápad.“

Na cvičišti pod širým nebem panoval bojovný duch. Ildirané se proti sobě vrhali se zvířecími výkřiky a bušili do sebe tu těžkými palicemi, tu štíhlými lesklými čepelemi.

Anton by rád věděl, proč ildiranská armáda tráví tolik času přípravami na pozemní boj. Připravovali se snad tito vojáci na válku, o níž Anton neměl tušení? Proti komu? Ani tito vojáci v těžké zbroji by nejspíš nedokázali čelit hydrogům. A s kým jiným by se mohli utkat? S klikisskými roboty? Když pomyslel, co ty černé obludy provedly jeho druhům na Marathě, doufal, že k nějaké odplatě dojde.

V nevelké aréně byla na nízkých stěnách umístěna pohyblivá zrcadla. Jezdci ve vyleštěném brnění seděli na

tvorech podobných ještěrkám a drželi dlouhé násady laserových zbraní, z nichž pálili na zpola odrazivý štít svého protivníka.

„Jednou tě vezmu na ildiranský turnaj," řekla Yazra'h. „Je to náš nejvýznamnější sport. Bude se ti to líbit."

Anton pozoroval zvolna se pohybující zvířata a viděl, jak jezdci bodají svým kopím a využívají přitom zrádnou hru zrcadel a štítů. „Nikdy jsem nebyl velký příznivec sportu."

„Ildiranský turnaj se ti ale bude líbit."

„Zní to, jako bys mi v téhle záležitosti nedávala moc na vybranou."

„Přesně tak."

Když společně procházeli mezi zápasícími Ildirany, Antona napadlo, zda s ním Yazra'h tráví svůj čas proto, že má ráda jeho společnost, nebo dostala rozkaz ho hlídat. Ildirané se k němu stále chovali jako k vítanému hostu, atmosféra však byla nyní zcela jiná než v době, kdy poprvé přijel do Mijistry, aby studoval Ságu. Teď měl silné podezření, že se děje něco nekalého, něco, o čem se nesmí dozvědět.

Když ho Yazra'h vedla ven z turnajové arény, veden náhlým hnutí mysli pohlédl na její exotickou tvář. „Chtěla bys slyšet příběh?"

„Je to napínavý příběh o statečných hrdinech, kteří pobili spousty nepřátel?"

„Ne. Je to varovný příběh o ctižádosti a jejích následcích, příběh o muži jménem Faust." Načež jí co nejvěrněji převyprávěl Goethův epos o zkáze člověka, o tom, jak Faust obětoval svou duši ďáblu výměnou za dokonalé štěstí, aby pak strávil celý život hledáním toho, po čem toužil. Faust dostal přesně to, co chtěl, jen aby zjistil, že se jeho tužby změnily. Dohoda, kterou uzavřel, ho tak málem uvrhla do věčného zatracení.

Yazra'h se tvářila rozmrzele. „Ten příběh se mi nelíbí. Faust udělal špatné rozhodnutí a pak si stěžoval na podmínky, na něž předtím sám přistoupil. To bylo nečestné."

„Někdy je nečestný sám návrh," poznamenal Anton. „Faust byl ztracený už ve chvíli, kdy mu byla nabídnuta volba. Vzhledem k tomu, jaký byl, neměl od tohoto okamžiku na vybranou."

„V tom případě nikdy neměl o možnost volby usilovat." Pro Yazra'h bylo každé rozhodnutí jednoznačné, černé nebo bílé. Obrátila svou pozornost k obzvlášť zuřivému souboji mezi dvěma mohutnými vojáky. Bušili do sebe jako obrovité válečné stroje, téměř se nesnažili krýt ani uhýbat ranám, snažili se zdolat svého protivníka hrubou silou a vytrvalostí.

„Yazra'h," zeptal se konečně Anton. „Všechny ty hydroské lodě, které přiletěly k Ildiře – opustily planetu, aniž vypálily jedinou ránu. Co se to děje?" Upírala pohled na dva bojující vojáky a veškerý flirt byl naráz ten tam. „To chceš pořád jenom mlčet? Když už jsem uvízl tady, nemám aspoň právo vědět proč?"

„O tom, co bychom měli vědět, rozhoduje Mág-imperátor. Já nemám právo cokoliv říct." Souboj pokračoval a dívka se pokusila zapříst debatu o nuancích v bojové technice, jako by si myslela, že může odvést jeho pozornost tak snadno. Na otázku mu však neodpověděla, což bylo samo o sobě víc než výmluvnou odpovědí.

☼ 44 Mág-imperátor Jora'h

Když ho Yazra'h přistihla na třpytivé terase vysoko nad Hranolovým palácem, Jora'h očekával, že bude pokárán. Stál přece na otevřeném prostranství, navíc sám, bez strážných. Hydrogové se však jistě hned tak nevrátí, aby ho

zničili. Teď ještě ne. Nestvůry z hlubin plynných planet měly mnohem záludnější plány.

Ukázal před sebe na horizont, kde se táhla silueta rozlehlého města. „Jsem tady sám, protože mám starosti."

Pohlédl přes hranu terasy, hluboko, hluboko dolů na místo, kde se na dlažebních kamenech rozbil květináč s ratolestí. Hbití sloužící vše vyčistili do posledního smítka, takže skvrna už nebyla patrná, Jora'h ji tam však stále viděl. Pro něj tam bude navždy. Už jen pouhé pomyšlení na to, co udělal, naplňovalo Jora'ha odporem. Věděl, co by si o tom pomyslela Nira, pokud by se někdy znovu vrátila do Hranolového paláce. Činy, které jsem spáchal… a které možná ještě budu muset spáchat.

Yazra'h stanula po jeho boku. Když uviděl výraz její tváře, pochopil, že ji samotnou trápí něco jiného. „Otče – vůdce – musím s tebou mluvit. Chci tě o něco požádat." Jora'h si nevzpomínal, že by od něj někdy něco chtěla. „Zatajit jisté informace před vládou lidí bylo jistě moudré rozhodnutí. Na druhou stranu jejich těžaři zachránili mnoho Ildiranů. Byla jsem při tom. Byla jsem na ně pyšná."

Jora'h přikývl. „Sullivan Gold a jeho druhové si nezaslouží zacházení, jakého se jim dostalo. Měli bychom být spojenci. Měli bychom jim důvěřovat." Jeho tváří se mihl strohý výraz. „To ale udělat nemůžeme. Viděli věci, které se zbytek lidstva nesmí dozvědět." Vzpomněl si na genetický program na Dobrosu a vězněné potomky kolonistů z *Burtona*. „Kromě toho jsou tady další tajemství, kvůli nimž by lidé mohli obrátit svou vojenskou sílu proti nám."

Napřímila se, okamžitě ve střehu, ztělesnění odvahy. „Dokázali bychom je porazit, vůdce."

„Nepřeji si s nimi vůbec bojovat!"

„Co ale uděláme s lidmi, které jsme zadrželi? Zamkneme je do místnosti bez oken? Zabijeme je?"

„Ne!"

Její oči byly zlaté a pohled přímý, ve tváři se jí zračilo odhodlání. „Nebo jim řekneme pravdu?“

Ztišil hlas, přestože nikdo jiný na terase nebyl. „Pokud moji odborníci nenajdou způsob jak porazit hydrogy, možná nebudeme mít jinou možnost, než lidi zradit. Mám jim to takhle říct a doufat, že to pochopí?“

Svraštila obočí. „Otče, pokud lidem dovolíš, aby ti pomohli, můžeš tak zvýšit naše šance na vítězství.“

O této možnosti dosud neuvažoval. Yazra’h chvatně pokračovala: „Tak například ten lidský dějepravec Anton Colicos! Je to vědec, přišel sem zkoumat *Ságu sedmi sluncí*. Ještě nikdy jsem neviděla muže, kterému by byla politika tak lhostejná. A dokonce i on už začíná mít podezření, že se zde děje něco zlého. Kladl mi znepokojivé otázky.“

Výraz Jora’hovy tváře změkl. Už si u své nebojácné dcery povšiml nečekaného záblesku sympatií k lidskému učenci. „A o co mě tedy žádáš, moje dcero?“

„Dopřej mu možnost vidět něco jiného. Přikázal jsi dějepravci Vao’shovi, aby prohledal apokryfní archivy a pátral po nějakých stopách. To je velký úkol. Proč nedovolit lidskému vědci, aby ho doprovodil na Hyrillku a pomohl mu? Pošli Antona Colicose daleko odsud, kde nebude mít příležitost spatřit, co má zůstat skryto.“

„To je velmi dobrý nápad.“ Jora’h si s úlevou vydechl. Takovéto rozhodnutí mohl přijmout, aniž ztratil čest. „Když Rusa’hova vzpoura skončila, dal jsem Hyrillce slib, měl jsem s ní své plány. Brzy tam vyšlu tala O’nha s kohortou lodí, která doveze na Hyrillku potřebný materiál a pomůže s obnovou planety. Také mladý místodržící Ridek’h by se měl konečně ujmout svých povinností.“

Yazra’h se napřímila. „Ridek’h je stále ještě chlapec, mladý místodržící je však pořád lepší než žádný. Lid Hyrillky je zraněný a cítí se provinile. Potřebují ho.“

„A Ridek’h potřebuje tebe, Yazra’h.“ Jora’h věděl, že tato volba není logická, byl však hluboce přesvědčen o její správnosti. „Jako má dcera se nikdy nemůžeš stát místodržícím, máš však vědomosti a pevný charakter. Chci, abys chlapce doprovodila jako jeho rádkyně, ochránkyně a učitelka – a také abys dohlédla na toho lidského učence.“

„Ale moje místo je po boku Mága-imperátora! Musím tě chránit.“

„Před nebezpečím, kterému čelím, mě stejně ochránit nemůžeš.“

Yazra’h byla viditelně velmi nesvá. „Nemůže být Ridek’hovým učitelem a rádcem tal O’nh?“

Zavrtěl hlavou. „Tal je vojenský důstojník a může mu nabídnout svou sílu, místodržící však potřebuje víc než to. Ridek’h je Pery’hův syn. Má dostatečný potenciál.“

Yazra’h odešla, stále znepokojená, Jora’h si však povšiml úsměvu, který se snažila skrýt. Mág-imperátor pak zůstal na střešní terase, hluboce zamyšlený, protože věděl, že se hydrogové zanedlouho vrátí, aby předali své příkazy. Mohl jen doufat, že adar Zan’nh a největší mozky Ildiry do té doby dokáží vyřešit největší úkol, před jaký kdy byly postaveny.

☼ 45 Adar Zan’nh

Ildiranským vývojovým týmům nechyběli odborníci ani materiál. K dispozici jim byly všechny myslitelné laboratoře a vědci tak mohli provádět pokusy a upřesňovat výpočty, vylepšovat tradiční zbraně. Bohužel po deseti tisíciletích opakování osvědčených postupů už vědci a inženýři nebyli schopní skutečné inovace.

„Zvýšili jsme ničivou sílu našich zbraní o téměř pět procent, adare.“ Klie’f a Shir’of se zdáli s výsledkem svého úsilí spokojení.

Zan’nh se zamračil. „Pět procent? Mág-imperátor požadoval zásadní objev, průlom. Potřebujeme nové myšlenky, ne vylepšené varianty těch starších.“

Klie’f bezmocně pozvedl dlaně. „Nerozumíme, adare.“

„To je víc než jasné. Pět procent proti drtivé síle hydroských lodí? Hydrogové si toho rozdílu ani nevšimnou.“

Jako mladý tal byl Zan’nh adarem Kori’nhem povýšen, protože dokázal řešit krizové situace způsoby, které si jiní Ildirané nedokázali ani představit. Vyhrával simulované bitvy díky úskočným manévrům a nekonvenční taktice bez ohledu na to, jak silně tím dráždil starší důstojníky.

Zan’nh se zklamaně odvrátil. Sluneční flotila potřebovala něco zcela nečekaného, a to něco mu rozhodně nemohli dát výzkumníci bez fantazie.

Nakonec odložil skrupule stranou. Mág-imperátor mu řekl, aby zkusil cokoliv, a Zan’nh se proto rozhodl obrátit na místa, která dosud neoslovil.

Šéf hanzovního těžeru si ho pohrdavě přeměřil. „Děláte si legraci! Po tom všem chcete, abychom vám pomohli?“ Převrátil oči v sloup a pohlédl na svou vrchní techničku, ženu s ostrými rysy, Tabithu Huckovou.

„No to je tedy obrat!“ řekla. „Už jsem se strašlivě nudila.“

Zan’nh se poprvé setkal se Sullivanem ve chvíli, kdy jeho bitevníky u Qronhy 3 narazily na hanzovní těžer, umístěný zde bez vědomí Ildiranů. Šéf hanzovního těžeru si zjevně nebyl vědom žádného přestupku a podle všeho byl překvapený, když se Ildirané cítili uražení přítomností lidského těžního zařízení na své planetě.

Zan’nh zkřížil ruce na hrudi a chvíli si oba prohlížel. „Stejně jako vaše Zemská hanzovní liga, i naše Impérium čelí hrozbě bezprostředního zničení hydrogy. Mág-imperátor nařídil naší Sluneční flotile, aby proti nim vyvinula nové zbraně. Dosáhli jsme však jen nepatrného pokroku a čas

rychle ubíhá. Proto vás žádám o pomoc. Můj lid to nedokáže sám.“

„Slova ‚Ildiran’ a ‚inovace’ nebývají obvykle používaná v jedné větě,“ poznamenala Tabitha sarkasticky.

Zan’nh se pousmál. „Přesně tak! Naše civilizace dosáhla svého vrcholu před staletími. Už nehledáme nové způsoby. Společnost takovéto snahy nevnímá příznivě.“

Tabitha ke svým ildiranským protějškům zjevně nechovala velkou úctu. „Takže vy teď potřebujete někoho, kdo přijde s novým nápadem a zachrání vám život.“

„Zachrání život *nám všem*“ zdůraznil Zan’nh. „Ildirané nikdy nebyli vedení k tomu, aby přemýšleli neortodoxním způsobem. Lidé ovšem mají v tomto směru velké zkušenosti.“

„To máte sakra pravdu,“ řekla Tabitha.

Tón Sullivanova hlasu však byl neoblomný. „Než pro vás něco uděláme, chci, abyste nám řekli, co se to děje. Co znamenala ta tajemná výprava na Qronhu 3, ta malá holčička a ta batysféra? Proč se nad Mijistrou objevily všechny ty hydroské lodě?“

Adar zvažoval příkazy, které mu dal Mág-imperátor, i volnost, jež mu byla společně s nimi udělena. Už žádná tajemství! Rozhodl se proto vyhovět Sullivanovu požadavku a popsal situaci včetně hydroské hrozby visící nad Ildirany i důvodů, proč se rozhodli držet lidi v izolaci.

„Do prdele práce!“ vykřikla Tabitha. Sullivan vypadal, jako by se ho zmocnila závrať.

„Pokud nám nepomůžete najít způsob jak porazit hydrogy, nebudeme mít jinou volbu, než se podvolit jejich ultimátu. Nepřejeme si, aby byli lidé vyhlazeni. Proto je ve vašem zájmu, abyste se zapojili. Chci…“ Adar se zarazil. „Sullivane Golde, velmi bych ocenil, kdybyste nám pomohli.“

Sullivanův zmatek byl jasně patrný. „Proč jste nás o to nepožádali rovnou?“

Zan'nh sklonil hlavu, „Předtím byly naše priority… nesprávně stanoveny."

Tabitě se rozšířily panenky. „Takže vy přiznáváte, že jste se prostě *spletli?"* Pohodila svými oříškově hnědými vlasy. „Nemusíte mě přemlouvat, abych vám pomohla vymyslet něco na hydrogy. Už mám dost toho věčného koukání z okna. Vždyť nic jiného ani nedělám! Nezapomeňte, než jsem nastoupila na modulární těžer, pracovala jsem ve vývoji zbraní OSZ. Pomáhala jsem vytvořit původní fraky a karbonová beranidla. Pořád tady někde mám původní plány, ale ani naše zbraně se proti hydrogům dvakrát neosvědčily." Nepokojně přecházela sem a tam. „Otázka tedy zní: jak vytvořit něco jiného, než co už tady bylo?"

„Přesně tak," potvrdil Zan'nh. „Hledáme nové cesty."

Sullivan Gold propletl své prsty s velkými klouby a pohlédl na adara. „Pokud přistoupíme na váš návrh a pomůžeme vám, musíte nám projevit jistou míru důvěry. A potom nás musíte pustit domů."

„Sullivane Golde, pokud teď hydrogy neporazíme, nikdo z nás už nebude mít domov, kam by se mohl vrátit."

☼ 46 Šéfkonstruktér Swendsen

Když dvojice vědců hrdě přinesla malý datový nosič se svým virem, seržant Paxton jej pochybovačně vzal mezi palec a ukazováček. „Nevypadá to jako supertajná zbraň."

„Pokud to bude fungovat, tak se všichni roboti uvnitř továrny okamžitě vypnou," vysvětlil Yamane s klidem, který Swendsen sám rozhodně necítil.

„Pak bychom mohli stejný princip použít i u bojových skupin OSZ," dodal Swendsen. „Pokud se nám podaří dostat k nim data dostatečně rychle."

Stříbrné barety byly připravené k útoku na obléhanou compskou továrnu – a tentokrát to myslely vážně. Nová úderná skupina – pětkrát větší než předchozí jednotka – vlekoucí sonická děla, spěchala k zabarikádovaným dveřím na klidné straně rozsáhlé továrny s cílem vstoupit dovnitř skrze křídlo, u nějž byla menší pravděpodobnost obsazení vražednými compy.

Aniž by zpomalily, zaútočily stříbrné barety na tovární vrata. Sonická děla vydávala ohlušující rachot, který Swendsen slyšel dokonce i přes sluchátka, jež měl na uších. Vrata se zkroutila jako by byla z tenké fólie a padla na zem.

„Rychle dovnitř, než na nás ti plecháči vyběhnou!“ řval seržant Paxton. „Dělej, dělej!“

Swendsen a Yamane, ze všech stran obklopení vojáky ze speciální jednotky, byli pevně přesvědčení o účinnosti svého viru. Věděli že bude fungovat, jen si nebyli jistí zda zůstanou naživu dost dlouho na to, aby jej dokázali spustit. Každý muž ze stříbrných baretů s sebou nesl malý datový nosič s virem – tak se zvýšila šance, že se alespoň jedna z kopií dostane k programovací stanici.

Stříbrné barety postupovaly kupředu, zbraně zdvižené. Každý z nich nesl projekční tabulku, na níž se zobrazovala trasa jejich postupu včetně alternativních cest. Vojáci běželi, zbraně a ochranné štíty chřestily, boty dusaly o podlahu. Swendsen a Yamane stěží popadali dech, jak se s nimi snažili držet krok, věděli však, že pokud zůstanou pozadu, zemřou. Vojenští compové je jistě brzy objeví.

Skupina běžela úzkými chodbami, mezi regály plnými dílů čekajících na sestavení. Křídlo bylo prázdné, přesně jak doufali, a nenarazili na žádný odpor.

„Držte se pohromadě. Semkněte se!“ zařval Paxton.

Vojáci nepolevovali v tempu a Swendsen viděl, že i ti nejslabší členové skupiny jsou na tom fyzicky podstatně lépe než on a Yamane. Součástí výcviku stříbrných baretů byl

pravidelný běh na deset kilometrů. Podle pověstí, které se o nich šířily, jedli hřebíky, házeli si s balvany místo míče a jejich oblíbenou zábavou ve chvílích volna bylo šplhání po kolmých útesech bez jištění.

Jednotka vrazila do bezprašné místnosti s bílými stěnami, kde byly do řídicích obvodů tištěny klikisské programové moduly. Řekl *bych, že to byla velká chyba,* pomyslel si Swendsen. Teď už však bylo příliš pozdě.

Vojáci v předních řadách poklekli a začali pálit, neboť z chlazeného trezoru se v oblaku páry vynořili dva compové nesoucí náhradní moduly. Nečekali, že narazí na lidské vetřelce a rychle se obrátili, ale stříbrné barety je rozstřílely na kusy.

„Musíme už být blízko," poznamenal Paxton.

Swendsen přikývl. „Centrální programovací bloky jsou přímo před námi."

„Právě tam se potřebujeme dostat." Vojín Elman vykopl dveře.

Hluk přicházející od linek zesílil, slyšeli bušení montážních ramen, praskot a syčení svařovacích aparátů, rachot dopravních pásů. Tisíce vojenských robotů pracovaly na výrobě dalších compů. Dva členové. stříbrných baretů vypálili střely opláštěné ochuzeným uranem a zkosili několik nejbližších compů, další stroje je však rychle nahradily.

Paxton zakřičel: „Nemůžeme je postřílet všechny! Hoďte tam výbušninu a utíkejte – použijte hrubou sílu. Musíme si mezi těmi plechovkami proklestit cestu."

Swendsen ukázal, kudy se mají dát. Vojáci se opět zformovali a vrhli se kupředu jako ragbyový tým k brance. S pomocí výbušných střel a zbraní vysílajících zkratující elektromagnetické pole si klestili cestu, někteří compové však vyrvali ještě žhavé zbraně z rukou vojáků, pak se neozbrojených mužů a žen zmocnili a zabili je.

Seržant Paxton zavrčel: „Dívejte se před sebe, soustřeďte se na cíl! Už jsme skoro tam.“

Během postupu skrze moře robotů padlo několik dalších stříbrných baretů. Ve chvíli, kdy dorazili do řídící centrály, si zděšený Swendsen uvědomil, že naživu zůstal jen Paxton, tři z jeho lidí, on sám a Yamane. Téměř padesát mužů a žen se obětovalo, aby se dva vědci dostali na místo, odkud mohli spustit svůj virus.

Jakmile se ocitli uvnitř místnosti, poslední muži ze speciální jednotky drželi dveře proti náporu robotů. „Jak rychle jste schopní nahrát ten virus?“ zeptal se Paxton.

„Nikdo to nedokáže rychleji,“ odpověděl Swendsen a přikrčil se, když se mezi stěnami rozlehla střelba.

„Dvě minuty,“ řekl Yamane. Chystal se ještě něco dodat, ale výbuch ho ohlušil. Zamžikal, vzpamatoval se a opakoval: „Dvě minuty.“

„Dobře, dvě minuty.“ Aniž k tomu dostali příkaz, zabarikádovali vojáci dveře. „Doufám že víte, co říkáte.“

Compové použili ukořistěné zbraně a vystříleli ve dveřích díry. Bouchání a řinčení otřásalo zátarasem a podél stěny vznikl celý pás vystřílených děr.

Swendsen se nahrbil nad řídicím panelem. Zvenčí k němu dolehly tlumené výbuchy. „Tohle je jemná práce! Jak se mám podle vás soustředit?“

Paxton nevěřícně sykl. „Mám jít ven a říct těm plecháčům, aby byli chvíli zticha?“

Yamane se soustředil na praktičtější věci. „Pokud jeden z těch projektilů poškodí zařízení, nebudeme moci virus instalovat.“

„V tom případě doporučuji, abyste byli rychlejší než ona příslovečná střela.“

Dva vědci pracující bez jediného slova uprostřed strašlivého lomozu zkopírovali virus do nahrávacího bloku a vyslali jej ven skrze vysílač. Virus byl napsán tak, aby každý

robot, který jej přijme, kód zkopíroval a předal dál dalším compům a ti zase dalším. Jakmile se virus začne šířit, všichni vzbouření roboti by se měli vypnout. Alespoň v to Swendsen doufal.

Compové improvizovanou barikádu rozbili. Paxton a jeho muži ustoupili a zahájili palbu. „Tohle jsou naše poslední vteřiny, pánové!“

„Tak, a mám to,“ řekl Yamane. „Jsme připravení.“

Swendsen stiskl vysílací tlačítko. Krátký ale účinný kód nového programu se začal šířit továrnou. Přední řady robotů zakolísaly, jak byl virus automaticky předáván od jednoho stroje k druhému. Compové zavrávorali, pak strnuli a v celých vlnách se začali vypínat. Ticho a nehybnost začaly vítězit nad dosavadním rachotem a ruchem továrny.

Swendsen a Yamane čekali u řídicího panelu a báli se promluvit. Přeživší stříbrné barety se podívaly jeden na druhého a pak na náhle zkamenělé vojenské roboty. Roboti měli natažené paže, jejich ruce byly připravené trhat. Vypadali jako zahradní sochy vytvořené nějakým avantgardním umělcem.

Jeden z mužů strčil ramenem do compa a se zařinčením ho srazil stranou. S temným zavrčením povalil dalšího, jako by odklízel smetí. Seržant Paxton a jeho zbývající stříbrné barety se dostali do pomstychtivé nálady a rozráželi compy tak dlouho, dokud si neproklestili cestu ven z rozbitého řídicího střediska.

Swendsen a Yamane si obřadně potřásli rukama a s uspokojením se rozhlíželi po nyní ztichlé továrně. „Z té nekonečné smyčky se nikdy ven nedostanou.“

„Pořád nás čeká spousta práce,“ řekl Yamane. „Může trvat celé měsíce, než zjistíme, co se vlastně zvrtlo.“

„S tím počkejte, až tato krize skončí,“ řekl Paxton. „Je třeba oznámit OSZ, že váš virus funguje. Když jej začnou okamžitě vysílat, mohou zachránit některé z našich bojových

skupin.“ Zapnul mikrofon na svém rameni a odvysílal hlášení.

„Cítil bych se líp, kdybychom už odsud byli pryč.“ Swendsen si hřbetem ruky otřel čelo, na němž mu vyrazily kapky potu.

„Souhlas,“ odpověděly stříbrné barety jednohlasně.

Proplétali se ven mezi strnulými compy, ohromení nesmírným množstvím nehybných robotů. Výrobní linky pracovaly dalece nad stanovené limity a vojenští compové díky tomu mnohonásobně rozmnožili své řady.

„Nejbližší východ je támhle.“ Paxton kráčel jako první. Před sebou už viděli hangárová vrata.

„Je to jako pískat si v temném lese,“ řekl jeden z mužů.

„Už se není čeho bát,“ řekl Swendsen. „Fungovalo to přesně podle plánu.“

Seržant Paxton se opět dotkl vysílačky na svém rameni. „Jsme u dveří 1701/7. Buďte připravení nás pustit ven.“

„Rozumím, seržante.“

Jeden z compů sebou trhl.

Swendsen se zastavil. „Viděli jste to?“

Yamane se zamračil, jako by mu tento nečekaný technický problém dělal starosti. „Neměli by být schopní zdolat virus tak rychle. To by mě zajímalo, jestli do nově zkonstruovaných robotů instalovali adaptivní bezpečnostní systém.“

Senzory očí zazářily. Dvě mechanické paže se pohnuly. Trup vyztužený polymerem se napřímil. Desítky dalších hlav se otočily.

„A sakra!“ hlesl Paxton. „Utíkejte!“

Swendsen a Yamane se rozběhli ze všech sil. Přeživší stříbrné barety vyrazily ke dveřím, ale compové se vzpamatovali až příliš rychle. Swendsen zakopl o compa, který se právě začal hýbat. Zachytil se nejbližšího robota, aby

udržel rovnováhu, ten však po něm hrábl. Vyděšený Swendsen se mu vytrhl – z rozseknuté paže mu stékala krev.

Stříbrné barety použily munici, která jim ještě zbyla, střílely a řvaly přitom z plných plic. Nejprve stovky, potom tisíce compů pochodovaly proti nim a zatarasily jim únikovou cestu. Sevřeli je ze všech stran.

Swendsen viděl východ, ale byl příliš, příliš daleko.

☼ 47 Rlinda Kettová

Se skřípotem a vrzáním se červi prohryzávali skrz kovovou podlahu výtahu. Podle jejich převalování a nečekaných otřesů kabiny Rlinda odhadovala, že masivních červů je pod nimi nejmíň padesát. Poháněni vpřed temnou mocí Karly Tamblynové se dokázali rychle sunout vzhůru šachtou a šplhat po výstupcích.

Rlinda stále zápasila se skafandrem a snažila se uzavřít hrudní část, BeBob si nasadil druhou rukavici. Ozvala se rána následovaná šelestěním přesouvaných těl. Červům se podařilo vyboulit kovové pláty a do okraje trhliny se zakousla řada ostrých vroubkovaných zubů. Rlinda na červa vší silou dupla a tvor zmizel. Po kratičké pauze však byli červi zpět a s novou energií se začali zmítat a sviják. Znělo to, jako když se převaluje mokrá useň. Stoupající výtah se zadrhl ve vodicích lištách a málem zůstal viset.

„Co by jim to udělalo, kdyby nechali dva ubohé lidičky utéct?“ zasténal BeBob. „Vždyť sem vlastně ani nepatříme!“

Rlinda, zpola oblečená do skafandru, se začínala potit. S Tuláky, kterým se tam dole dostaly na kůži, si hlístice hravě poradily, proto věděla, že ji ani silná látka příliš neochrání. Z těch ostrých zubů ji mrazilo v zádech, rozhodně však nehodlala připustit, aby se z ní nebo z jejího oblíbeného exmanžela stala potrava pro červy.

Věcně, tak rychle jak to jen dokázala, otopila Rlinda BeBoba kolem dokola, prohlédla kontrolky a zásoby vzduchu jeho skafandru a prohlásila, že vše je v pořádku. „A teď ty zkontroluj mě.“ Nacouvala blíž k BeBobovi.

V té chvíli se výtah s rezignovaným zaskřípěním definitivně zastavil. K horní stanici to bylo pořád ještě hodně daleko.

„To není dobré,“ řekl BeBob.

„Ty jsi hotový mistr eufemismů.“ Snažila se uklidnit svůj dech, dusání a převalování pod nimi však stále sílilo a Rlinda se potila stále víc. Byla trapně blízko panice. „Pospěš si!“

Hlístice se prokousaly skrz další část podlahy a Rlinda jen tak-tak uhnula nohou před zubatými tlamami. BeBob prohlédl kontrolky, chvíli mžoural na údaje a pak přejel rukama po jejím skafandru. „Přestaň mě osahávat, BeBobe! Je můj oblek v pořádku nebo ne? Musíme z téhle kabiny pryč.“

„Chceš, abych to ošidil? Ty první si budeš stěžovat, až ti skafandr ve vakuu praskne.“

„Pokud mi do něj ti červi vykousají díru, nebude tak jako tak k ničemu.“

BeBob něco upravil a pak spokojeně zabručel. „Tak! Ještě přilby a můžeme vyrazit.“

Nasadila BeBobovi na hlavu přilbu a rychle s ní otočila ve směru hodinových ručiček, aby ji připevnila k límci. „Výtahová šachta je pravděpodobně uzavřená a je v ní normální tlak, který chrání jeden nebo dva nouzové uzávěry. Nahoře nejspíš bude další přechodová komora vedoucí ven.“

BeBob něco říkal, ale skrz přilbu nebylo nic slyšet. Až po několika slovech přepnul páčku v centrální jednotce na své hrudi a jeho hlas se ozval z mikrofonu v límci Rlindina obleku. „… jak Karla ničí všechno tam dole, docela dobře může otevřít trhlinu až na povrch. Pokud se ta šachta zřítí, je po nás.“

Rlinda chvíli zkoumala strop výtahové kabiny a našla nouzový průlez. „BeBobe, za současné situace po nás může být mnoha různými způsoby. Proto bych chtěla, abys teď vylezl nahoru na kabinu. Ty potvory, které se nám snaží okousat paty, mě už začínají štvát. Já se skloním, udělám ti z dlaní stoličku a pomůžu ti nahoru. Pokud chceš, můžeš stoupnout i na moje rameno. Hlavně otevři ty padací dveře, abychom odsud mohli vylézt ven."

„Co? Neměl bych snad já vyzdvihnout tebe? Ty bys měla jít první."

„To je od tebe moc milé, BeBobe, ale já vážím dvakrát tolik co ty. Na mužskou ješitnost teď není čas, ani v tak nízké gravitaci jaká je na Plumasu."

Ozvala se rána a shluku hlístic se podařilo ohnout další část podlahy. Vznikl tak otvor dostatečně velký na to, aby se skrz něj dokázal jeden z červených rosolovitých červů protáhnout. Jeho kůže zapulzovala, rosolovitá hmota uvnitř se prudce smrštila a tvor jedním pohybem překonal polovinu kabiny.

Rlinda mu plnou vahou dupla na hlavu, protrhla kůži a kroutící se tělo zanechala na podlaze. Jen o pár vteřin později se stejným otvorem pokoušeli prodrat dva další.

BeBob na to svíjející se klubko vrhl znepokojený pohled, rychle stoupl na Rlindino koleno a druhou nohu vložil do kolébky z jejích rukou. Zdvihla jej nahoru, aby mohl prozkoumat poklop. „Aspoň že je to mechanický systém, žádná elektronika."

Dovnitř se drali další červi a jejich ostré zuby byly Rlindě stále blíž. Jelikož držela BeBoba, musela stát klidně a nemohla je rozdupat. Nespouštěla z nich oči. Už byli skoro vevnitř.

„BeBobe, myslíš, že bys mohl…"

Zápasil s uzávěrem ze všech sil, až západka konečně povolila a mohl poklop otevřít. „Mám to!" Rlinda ho prudce

zdvihla vzhůru a BeBob díky nízké gravitaci zpola prolétl otvorem, vzepřel se na loktech a vytáhl se na střechu celý.

Teď, když už ho nemusela podpírat, Rlinda rázně kopla nejbližší hlístici. Zvíře se na chvíli stáhlo, ale pak se na ni opět vrhlo. Další kopanec mu už zjevně příliš nevadil a Rlindě na botě ulpěla trocha vlhkého slizu. Zespoda z jeskyně vyzařovala temná síla Karly Tamblynové, jež hnala hlístice kupředu bez ohledu na bolest. „Je čím dál tím těžší je odradit."

BeBob si na střeše výtahu mezitím lehl na břicho, prostrčil přilbu skrz průlez a natáhl ruku. „Pojď! Vytáhnu tě."

Rlinda neviděla jinou možnost. Chopila se jeho ruky, pokrčila kolena a počítala: „Jedna – dvě – *tři!*" Ze všech sil vyskočila vzhůru a BeBobovi se podařilo protáhnout ji skrze průlez až po pás. Do otvoru se stěží vešla. Komíhala a kopala nohama, jak se snažila dostat nahoru. BeBob ji uchopil za ramena.

Hlístice, kterým nyní nikdo nebránil v postupu, roztrhaly pláty podlahy, vykousaly do nich další díry a vnikly do kabiny. Vypadaly jako klubko hadů. Rlinda vytáhla nohy nahoru právě ve chvíli, kdy jí diamantové zuby chňaply po patě. Vylezla na střechu a s bouchnutím zavřela poklop. „Bestie nenažrané!"

Teď, když stáli na kabině, Rlinda zaklonila hlavu a spatřila, že šachta nad nimi stoupá do závratné výše. „Opravdu jsem doufala, že nás výtah doveze o něco blíž povrchu."

„Podívej, žebřík!" ukázal BeBob. Do opláštěné ledové stěny šachty byly zapuštěny slitinové příčky připomínající články těla nekonečné stonožky.

„To nemyslíš vážně!" Představila si nějakého Tuláka, jak ručkuje vzhůru šachtou jen tak, pro radost z pohybu. „Vypadám snad jako atlet?"

„Vypadáš nádherně, jako ostatně vždycky."

Rlinda převrátila oči v sloup. „Nikdy bych si nepomyslela, že patříš mezi ty kance, kteří jsou nažhavení a nadržení i ve chvíli, kdy jejich život visí na vlásku.“

„Chtěl jsem být romantický.“

„Tak s tím počkej, až budeme na palubě *Zvídavosti*. Ručím ti za to, že tu správnou náladu budu mít hned, jak se dostaneme odsud. A teď pohyb!“

Hlístice mezitím zaplnily podlahu kabiny, lezly jedna po druhé a pak díky přilnavému slizu začaly stoupat vzhůru po stěnách. Zatím nezjistily jak vylézt na střechu, ale to byla otázka několika minut.

BeBob jí pokynul. „Dámy mají přednost.“

„To se chceš celou cestu nahoru koukat na můj tlustý zadek?“

BeBob se odvrátil, jako kdyby se za něco styděl. „Vlastně jsem si myslel, že si líp poradíš s přechodovou komorou tam nahoře. Chtěl jsem, abys to zkusila jako první.“

„Hmmm. Praktický a romantický. Řekni mi prosím tě, proč jsem se s tebou vlastně rozvedla?“

„Protože jsme tenkrát nemohli vystát jeden druhého.“

Rlinda se rozvedla s pěknou řádkou mužů, ale Branson Roberts byl jediný, pro nějž měla stále slabost. „Správně! Takhle se mi to stejně líbí víc. Proč šťourat do něčeho, co klape?“

Chopila se příček a začala šplhat vzhůru. BeBob zajistil průlez na střeše kovovou tyčí, třebaže bylo zřejmé, že prokousat se přímo kovovými pláty potrvá červům jen o trochu déle. Už jen ta samotná představa byla pro Rlindu dostatečnou pobídkou. Přestože v nízké gravitaci rychle dosáhla slušné rychlosti, během pěti minut se už bublinou přilby rozléhalo její těžké oddechování. Recirkulační a chladicí systémy skafandru měly co dělat.

Cítila vibrace přicházející skrze stěny šachty a dokázala si představit, že v jeskyni pod nimi Karla pokračuje ve svém

řádění. Přestože jim bratři Tamblynové způsobili nemálo problémů, Rlinda by jim pomohla, kdyby měla tu možnost. Do téhle kaše se však Tuláci dostali vlastním přičiněním, Rlinda a BeBob s tím neměli nic společného.

Vysoko nad nimi uviděla kruh světel označující ústí šachty a přechodovou komoru. Lapala po dechu, ale lezla dál. Svaly ji bolely, plíce měla jako v ohni. Už si ani nepamatovala, kdy naposledy musela vynaložit takovou námahu. BeBob vytrvale stoupal za ní.

Když hluboko pod sebou uslyšela údery na plech, uvědomila si, že červi dorážejí na strop výtahové kabiny. Tlak početných těl vyrazil poklop a červi se vyhrnuli se na střechu. Díky hustému slizu, který vylučovaly, přilnuly hlístice k hladké stěně šachty. Lezly jako housenky, stoupaly šachtou ve spirále – a byly rychlé.

Když Rlinda zastavila, aby se podívala dolů, zjistila, že je červené hlístice dohánějí. „Nemusíš se tam koukat," zavolal na ni BeBob. „Prostě se smiř s tím, že se blíží. Až uslyšíš moje zaječení a nějaký křupavý zvuk, počítej s tím, že jsi na řadě."

S každou další příčkou byla blíž povrchu a svobodě. Součástí tuláckého skafandru byla souprava užitečných nástrojů. I když se dostanou až nahoru, bude Rlinda potřebovat trochu času, aby otevřela přechodovou komoru. V její mysli se začaly hromadit pochybnosti, přivolané strachem. Co když přechodová komora bude mít nějaký bezpečnostní systém, který neumožní její otevření, pokud výtah nedosedne na své místo, nebo pokud nejsou dolní dveře náležitě uzavřené? Raději na to nemyslela a soustředila se jen na postup vzhůru. *Vzhůru!* Její mysl už promýšlela způsob, jak oklamat ovládání přechodové komory. Musel tam být přece nějaký únikový mechanismus pro případ nouze?

Rlinda dosáhla vrcholu tak nečekaně, že se v první chvíli vyděsila, když před sebou nespatřila další příčku. Vnitřní

dveře přechodové komory byly uzavřené, jak se obávala, a řídicí panel nepatřil mezi standardní modely. Popadla nástroje připevněné ke skafandru a pustila se do práce. Když panel odmontovala, našla klubko drátů s ručně psanými popiskami. „Jak se mám v tomhle vyznat?“

BeBob stále šplhal vzhůru, byl několik desítek příček pod ní. „Tak rychle, jak to jen půjde, pokud můžu prosit!“ Pak vyjekl.

Nejbližší hlístice se vztyčila hned pod jeho chodidly a muž ji kopl tak silně, že ji srazil. Sliz neumožňoval tvorovi přilnout ke stěně dostatečně pevně a bezobratlý živočich padal dolů šachtou. Sedm dalších se však plazilo hned za ním, následováno celým klubkem hlístic.

Rlinda viděla, že v čase, který jí zbývá, nemá šanci rozluštit popisky na řídicích prvcích a zahájit cyklus. Na druhou stranu věděla naprosto přesně, jak spustit standardní rutinu nouzového vyprázdnění přechodové komory. Nebyl čas váhat. „Chyť se pořádně jedné z těch příček, BeBobe, a pevně se drž!“ Šroubovákem pak přejela po obvodech, aby zkratovala všechny bezpečnostní západky, a pak manuálně otevřela vnitřní i vnější dveře komory.

Ozvala se rána způsobená prudkou dekompresí a vzduch se šachtou prodral ven jako studená limonáda brčkem. Rlinda zahákla botu o jednu příčku, paži vsunula do druhé a takto se pevně držela, zatímco se unikající vzduch valil přes ni. BeBob visel na žebříku hned pod ní.

Hluboko, hluboko pod nimi se zaduněním zapadly bezpečnostní dveře chránící obytnou podzemní jeskyni, a následně se uzavřely přepážky rozdělující šachtu na několik sektorů. Alespoň něco fungovalo.

Prudce unikající vzduch strhl nadmuté červené hlístice ze stěn a vrhl je ven do vakua jako kusy vlhkého hlenu. Jakmile se ocitly v mrazivé prázdnotě, membrány jejich těl nebyly schopné odolávat vnitřního tlaku, který je roztrhal.

Vichřice trvala jen několik vteřin, než se šachta vyprázdnila. Rlinda pak uchopila BeBoba za ruku, vytáhla ho vzhůru a společně pak prolezli skrze vyvrácené dveře přechodové komory. Venku spatřili technické přístřešky, potrubí, kryté studně, několik velkých vodních tankerů. A *Věčnou zvídavost.*

Když Rlinda uviděla svou loď, zasmála se úlevou. Potom se podívala na zem, na led potřísněný červenými skvrnami a roztrhanými červími těly. BeBob ji několika skoky předběhl. „Není čas kochat se vyhlídkou! Ta ženská může každou chvíli prorazit strop jeskyně."

Nemusel ji pobízet. Během několika okamžiků už byli na palubě a Rlindě se podařilo zažehnout motory. „*Zvídavost* je pořád škaredě potlučená – Tuláci se zřejmě nikdy nedostali k tomu, aby ji opravili pořádně. Ale letět může."

„Tak tedy vzhůru!"

Netrvalo dlouho a Plumas zanechali daleko za sebou.

☼ 48 Generál Kurt Lanyan

Demoliční četa odstřelila vrata hangáru a v boku *Goliáše* tak zela díra otevřená přímo do vesmírného prostoru. Skrze ni pak vnikla dovnitř první skupina rekrutů, oblečená do zvlášť zpevněných skafandrů. Byl čas pustit se do práce.

„Berte to jako deratizaci. Naším hlavním úkolem je vyčistit prostor." Odpovědi, které vzápětí zazněly v jeho přilbě, byly stále ještě poněkud nejisté, ale profesionální. Tito nováčci se přihlásili k armádě v čase války. Na svých kavalcích ve výcvikové základně OSZ snili o tom, že uvidí skutečný boj. A teď do něj šli.

Útočná skupina zahájila krycí palbu, aby udusila jakýkoliv odpor compů. Jakmile se nováčci přichytili magnetickými

botami k palubě a získali rovnováhu, metodicky vyčistili celý prostor palnými zbraněmi.

Compové, kteří ještě zůstali v hangáru, neměli šanci. Kusy kovu a polymeru vylétly do vesmíru jako šrapnely.

V Lanyanově přilbě se ozval hlas: „Prostor zajištěný!“

Zatímco vojáci OSZ obsadili všechny body, z nichž se dalo proniknout dál do nitra lodi, Lanyan zahájil druhou fázi operace. Stovky ozbrojených nováčků v zesílených ochranných oblecích se vylodily ze záchranných lodí a přesunuly se do prázdného hangáru obří lodi, kde si vybudovaly předsunutou pozici.

Lanyan potřeboval své nezkušené vojáky připravit na těžký úkol, který na ně čekal, rozhodl se však upustit od příliš realistického popisu situace. Nováčkům by se zbytečně roztřásla kolena.

„Mějte na paměti, že i když jsme vyřadili motory, neznamená to ještě, že jsme vyhráli,“ odvysílal skrze komunikační zařízení ve své přilbě. „Tenhle obr se hemží vojenskými compy a vy můžete vsadit krk na to, že se ho chystali unést, stejně jako ostatní lodě. Podle naší databáze bylo na palubu *Goliáše* umístěno sto čtyřicet dva robotů. První skupina nejspíš dostala slušnou část z nich, ale pořád jich zbylo dost i na nás.“

Lanyan vkročil do hangáru a stále přitom hovořil. „Kromě příkazu k vypnutí motorů jsem do počítače obří lodi zadal řetězec, který vyřadil z provozu všechny výtahy. To znamená, že zbývající compové jsou izolováni na jednotlivých palubách.“

„Generále, mohou odposlouchávat tuto komunikaci?“

Lanyan se na kadeta zamračil. „Ne, pokud nejste tak hloupý, abyste vysílal nekódované, vojáku.“

„Ne, pane, to by bylo proti předpisům.“

Generál mávl rukou. „Celé spodní patro vyčistíme a použijeme jako základnu pro další postup. Ukážeme těm

prokletým robotům, co je to důslednost. Jakmile budeme hotoví tady, zahájíme přímý útok na můstek. Nemůžeme compům dopřát čas k manipulaci se systémy, jinak bychom mohli znovu ztratit celou loď. Jakmile jednou ovládneme můstek, stanu se pánem lodi já a celá záležitost bude vyřízená, až na nějaké to papírování. Zbytek toho chodícího šrotu pak vyklidíme, jak se nám bude hodit.“

Připomněl nováčkům, aby zkontrolovali své zbraně a připravili si náhradní zásobníky se střelivem a energií. Tak budou schopní vyměnit je během vteřiny. Teoreticky. Sotva mu sbor hlasů oznámil, že jeho „úklidové čety“ jsou připravené vyrazit, Lanyan jim nařídil, aby se opětovně ukotvili do paluby. „Až otevřeme dveře, začne vzduch znovu prudce unikat ven. Určitě nechcete, aby vás to odfouklo.“

Ve stejnou chvíli odstřelili připravení vojáci dveře uzavírající průchody z hangáru do vnitřku lodi. Atmosféra z celé spodní paluby se přes ně převalila v podobě vichřice a vyvanula do vesmíru. Vzduch se dal nahradit snadno. Lidští vojáci už byli mnohem vzácnější zboží.

U každých dveří se tlačila asi desítka compů připravených bojovat, náhlá dekomprese je však překvapila. Mnoho z nich ztratilo rovnováhu, některé to vysálo ven skrze hangárové dveře, zbytek byl rozstřílen či zahnán palbou.

„Zatlačte je do defenzivy!“ nabádal je Lanyan. „Jako jste se to učili na základně.“

Nyní, když byla paluba otevřená do vesmírného prostoru, se zpod zavřených dveří kajut začaly linout tenké proužky páry. Cákance krve na stěnách ztvrdly na kámen, to když mráz z jasně červených skvrn vysál veškerou vlhkost.

Týmy se rozdělily v souladu s plánem mise. Lanyanovi vojáci dostali k prostudování technické plány *Goliáše* ještě dřív, než se oblékli do skafandrů. Zapomnětlivější z rekrutů, nebo ti, kteří v panice nedokázali myslet jasně, si mohli plány kdykoli vyvolat na displeji uvnitř své přilby.

Povzbuzení nováčci nyní běželi kupředu a z plných plic řvali do mikrofonů. Na dostřel se objevili compové. Lanyan vypálil z pušky a skrze chránič na svém rameni ucítil uspokojivý zpětný ráz. Střela z ochuzeného uranu srazila nejbližšího robota vzad s takovou silou, že smetl další dva své druhy. Za normálních okolností by žádný příčetný voják tak silnou munici uvnitř hvězdné lodi nepoužil – střely by mohly snadno rozbít okénko nebo prorazit trup. S děrami a škrábanci si však nyní Lanyan nelámal hlavu. Takovéto škody se daly později snadno napravit.

Lanyanovi nováčci nepřestávali pálit. Kulky srážely zničené compy stranou, ale jejich místo zaujímali další. „Pořád přicházejí, generále!“

„Tak nepřestávejte pálit. Tihle plecháči se dokázali zmocnit lodi jedině proto, že naše lidi překvapili. Teď už se ale nemáme na co vymlouvat.“

Lanyan na ně vyštěkl, aby zachovávali formaci, zatímco se sám pohyboval chodbou ode dveří ke dveřím, každé otevřel a ničil vojenské compy skrývají se uvnitř kajut. Připomínalo mu to dny jeho mládí, kdy se výcvik zaměřoval na boj v ulicích a vojáci OSZ se chystali k útoku na města vzpurných kolonií, které se vysmívaly Hanzovní dohodě. Fanatičtí vzbouřenci ovšem byli mnohem poddajnější než compové…

Lidská těla ležela poházená na podlaze nebo byla nacpaná do skříní a komor. Nováčci se dívali na své padlé druhy a Lanyan věděl, že nechybí mnoho, aby si pozvraceli čelní průzory. Musel v nich probudit pomstychtivost. „Compští řezníci! Můžeme snad dovolit, aby jim tohle prošlo?“

„To sakra ne, pane!“ Jeden z nováčků stojící vedle něj začal s řevem pálit a smetl tři blížící se compy.

Lanyanova skupina úspěšně vyčistila všechny sektory a dorazila na konec chodby. Trvalo to skoro dvě hodiny, než mohl prohlásit dolní palubu *Goliáše* za bezpečnou. Sedm

nováčků bylo zabito při soustředěném útoku compů. Přijatelné ztráty.

Generál stanul před zablokovanými výtahy na konci chodby a oslovil své udýchané vojáky. „Začíná jít do tuhého. K můstku se lze dostat jedině těmito dvěma výtahy. Jde o významnou strategickou překážku, protože tak se nahoru dostane vždy jen malá skupina. Nemůžeme přitom vědět, kolik compů tam na nás čeká."

Přelétl pohledem omezené zorné pole, které mu skýtal čelní průzor přilby. „Jednu skupinu povedu osobně. Podporučík Childress bude velet druhé. Childressi, vyberte patnáct svých nejchladnokrevnějších střelců a nastupte do kabiny. Já udělám totéž a pak oba výtahy znovu aktivujeme. Tlačítko stiskneme na mé znamení, aby obě skupiny dorazily na místo ve stejný okamžik."

„Rozumím, generále!" Childressův hlas zněl zastřeně a dychtivě. „Smím navrhnout, pane, abychom používali jen energetické pulzní zbraně? Střely z ochuzeného uranu by řídicí panely na můstku rozsekaly na kusy, a já předpokládám, že až tohle všechno skončí, tak odsud s *Goliášem* hodláte odletět, nemám pravdu?"

„Skvělý postřeh, podporučíku! Tak zní rozkaz. Používejte pulzní zbraně." Lanyan vyměnil svou pušku za pulzní zbraň a z vojáků, které měl příležitost pozorovat během postupu dolními palubami, si vybral ty nejschopnější. Společně čekali u výtahových dveří. Jeho nováčci se chovali jako skutečný tým, opravdoví vojáci. Začínali chápat podstatu věci.

Když Lanyan použil své velitelské kódy, aby zprovoznil výtahy, dveře se otevřely – a vypustily compa, který vyskočil ven jako čert z krabičky a povalil Lanyana. Dva kadeti na něj okamžitě vypálili pulzy ze svých zbraní, poničený robot se zachvěl a zůstal ležet na generálovi. „Sundejte ze mě toho plecháče!"

Vojáci nehybný trup odstranili a pomohli Lanyanovi na nohy. Dva ze servosystémů v jeho skafandru měly výpadek, útok na můstek byl tedy chvíli pozdržen, než došlo k jejich restartování. Jakmile všechny kontrolky svítily opět zeleně, Lanyan odvysílal Childressovi: „Jdeme na to!“

Generál a jeho vybraní vojáci se namačkali do prvního výtahu. Připadalo mu to jako studentská recese – kolik vojáků OSZ se vejde do lodního výtahu? – tohle však byla skutečná akce, žádný žert. Na jeho znamení oba výtahy vystřelily vzhůru a ve stejnou chvíli dorazily na protilehlé strany obsazeného můstku. Dveře se otevřely a vojáci se vyhrnuli ven.

Kolem Lanyana zasršely energetické zbraně. Pulzy narušující činnost elektrických obvodů zasáhly první dva nováčky, vyřadily serva jejich skafandrů a proměnily je v nehybné sochy.

„Dávejte pozor na koho střílíte, Childressi!“ zařval Lanyan, neboť předpokládal, že je za to zodpovědný druhý tým.

„To jsme nebyli my, pane! Roboti mají naše zbraně. Museli je vzít ze zbrojnice *Goliáše*.“

Lanyan se rychle přikrčil, neboť palba pokračovala. Statické výboje létaly na všechny strany, odrážely se jako blesk uzavřený v láhvi. Šlo o skutečnou bitvu, do níž compové vložili všechny své síly. Vojenští roboti postupovali hromadně vpřed. Lanyan jednoho robota zmrazil přímo před sebou a z kovové ruky mu vyrazil energetickou zbraň. Dokonce ani on neočekával tak tuhý odpor. „Jak je sakra možné, že jich tu je tolik?“

Pak si všiml, že řídicí moduly můstku byly násilím vypáčené, obvodové desky vytažené a systémy přemostěné. Poté, co sekvence „gilotina“ vypnula motory, se compové pokoušeli překonfigurovat systémy a znovu ovládnout loď,

jak ostatně předpokládal. *Ať se propadnu, jestli by se jim to do hodiny nebo do dvou nepodařilo!*

Právě teď se museli o totéž pokoušet compové na palubách všech ochromených lodí. Ucítil mrazení v zádech. Museli si pospíšit.

Uvědomil si, že přestal střílet, a pohotově vypálil na dalšího robota, který se dostal jednomu z jeho nováčků do zad. Tři členové Childressova týmu už leželi nehybně na podlaze. Lanyan ztratil ponětí o čase, o počtu nepřátel, prostě se soustředil na každého robota, který se ještě hýbal.

Když byli vzbouření roboti zneškodnění, rozhostilo se strašidelné ticho. Childress vypálil tři poslední rány do robota, který už ležel nehybně na zemi.

Lanyan, neschopný uvěřit, že je konec, pohlédl na displej na svém předloktí a zjistil, že na můstku je stále dýchatelná atmosféra. Otevřel čelní průzor a zhluboka se nadechl. Vzduch byl prosycen kouřem, ozonem, pachem seškvařených obvodů a krve. Pořád to ale bylo lepší než uvnitř přilby.

Osádka můstku *Goliáše* byla mrtvá, znetvořená lidská těla ležela poházená pod řídicími stanicemi. Kapitán a jeho důstojníci se statečně bránili, ale byli přemoženi.

Lanyan zkoumal odhalené obvody v kapitánově křesle. „Musíme tady trochu uklidit. Pošlete sem naše nejlepší počítačové odborníky, aby aktivovali systémy lodi, zatímco další skupiny projdou jednotlivé paluby a vyčistí je od zbylých robotů. Chci znát počty všech zničených compů, které najdete, abychom mohli sestavit alespoň přibližný soupis.“

„Někteří z nich jsou rozstřílení na kusy,“ poznamenal Childress.

„A pár se jich nejspíš pořád skrývá v tunelech vzduchotechniky,“ řekl Lanyan. „Raději bych předešel nějakým nepříjemným překvapením.“

Přestože se snažil zachovat strohý tón, nedovedl se ubránit úsměvu vkrádajícímu se na jeho tvář. V okolním vesmírném prostoru na něj stále čekaly unesené lodě skupiny Čtverce 0. Tato obří loď však byla opět jeho. Skvělý začátek.

„Získali jsme zpět jednu z našich lodí. Jsem hrdý na vás všechny. Dnešní den však bude ještě dlouhý."

☼ 49 Beneto

Beneto pozoroval obrovité verdanské stromové lodě připravující se na válku. Z jejich trnovitých větví trčících na všechny strany cítil pulzující energii, hněv namířený proti jejich odvěkým nepřátelům na život a na smrt. Tyto rostlinné bitevníky se nyní shromáždily, poprvé od drtivé porážky před deseti tisíci lety, připravené hydrogy zničit.

Nešlo však jen o válku. Světolesem vibrovaly poslední výkřiky zelených kněží polapených na palubách lodí OSZ, kde vojenští compové vraždili každého člověka, kterého našli. Zoufalé telinkové zprávy byly jako cákance čerstvé krve poskvrňující mysl verdani. Sémě této zrady bylo zaseto už dávno. Díky lesní mysli Beneto věděl, že klikisští roboti využili předchozí války, zradili své stvořitele a vyhladili je. Nyní to vypadalo, že se příležitosti chopili vojenští compové a rozhodli se udělat totéž s lidstvem. Světostromy ani on sám přitom nemohli udělat nic, aby Obranným silám Země pomohli. Beneto, uvědomující si nevyhnutelnost blížícího se střetu s hydrogy, stál před nejbližší stromovou lodí, která se tyčila k nebi jako svazek oštěpů. Beneto byl vytvořen jako ztělesnění světolesa, spojovací článek mezi lesní myslí a lidskou rasou. Musel těmto nevýslovně starým rostlinným bitevníkům porozumět.

Částí své bytosti věděl, že musí jít dovnitř. Pokroucený kmen byl pokrytý zlatými pláty, silnějšími než kůra běžného

světostromu, stejně neproniknutelnými jako dračí kůže. Beneto přitiskl své ruce s jasně patrnou kresbou dřeva na překrývající se šupiny a v dolní části kmene se objevila svislá štěrbina, která se postupně otevřela jako dřevěná ústa. Vstoupil do nitra obrovité stromové lodi a dřevěný průchod se za ním zavřel.

Kroutící se propojené chodby byly hladké, jako by je vytvořil obrovitý dřevokazný brouk. Beneto kráčel dál ke středu, svými dřevěnými prsty se dotýkal stěn a cítil tak, kam má jít.

Tyto lodě se vydaly na cestu už před tisíciletími, unášeny kosmickým větrem. Doputovaly daleko od místa, kde hydrogové kdysi bojovali se světolesem a kde se utkali wentalové s faery, rozletěly se jako jiskry z prudkého požáru. Nyní však byly povolány zpět.

Dorazil do rozměrného nervového centra, klenutého prostoru, který zde plnil podobnou funkci jako velitelský můstek na bitevníku. Po dřevěných sloupech spojených do podpůrné konstrukce stékala tekutina jako po stalaktitech. V centru dutiny sedělo tělo zpola vrostlé do dřevité hmoty. *Pilot.*

Beneto rozeznal protáhlou hlavu, trojúhelníkovou bradu, vysoké lícní kosti. Blízko sebe posazené, jako by ptačí oči, vypadaly jako pouhé suky ve dřevě. Tento tvor neměl vypadat lidsky, nikdy to nebyl člověk. Neznámá rasa.

Pilot k němu otočil svou zpola vrostlou hlavu a Beneto mu pohlédl do tváře. Z rozsáhlé složité databáze světolesa uslyšel šepot vzpomínek.

Dávno předtím, než lidstvo začalo na Zemi budovat svá města, sloužili světolesu jako zelení kněží členové jiné rasy. Bylo to během první války s hydrogy, tak dávno, že veškeré záznamy o nich už zmizely a i v mysli světolesa byly ukryté velmi hluboko. Po tak dlouhém čase zbyl na palubě

verdanského bitevníku jen stín původní životní formy, tvor však stále měl vědomí, stále sloužil světolesu.

Bytost zarostlá v měkkém pulzujícím dřevě pozvedla tvář potaženou buničinou, takže se její ptačí oči setkaly s Benetovými. Ti dva měli stejné předurčení a přijali stejný osud. Beneto přijal příliv pilotových zkušeností a poznání – byly to obrazy, žádná slova, varování a radosti.

Pilotův mozek byl jako vzor tvořený trvalými skvrnami ve dřevě bitevníku. Beneto vstřebal nesmírnost dlouhé cesty ven ze Spirálního ramene a nepoznané rozměry galaxie. Jeho mysl naplnily kaskády staletí, které mu daly palčivě pocítit nekonečné plynutí času. Až do této chvíle si Beneto nedokázal představit deset tisíc let.

Nyní viděl, co se z něj má stát.

Verdani žádali stejnou službu od Beneta, chtěli, aby takto obětoval svůj život i čas – a chtěli také, aby mezi zelenými kněžími našel další dobrovolníky.

Pak vyslovili prosbu, aby jim pomohl vytvořit další obrovité rostlinné lodě, které měly být vyslány proti hydrogům. *Mnoho lodí.* Pro tento úkol nezbytně potřeboval pomoc wentalů.

☼ 50 Nira

Okolní pahorky pokryla během suché části roku šelestivá hněď. Nira doufala, že znovu nepropuknou požáry, přestože část její bytosti toužila vidět tábor vypálený do základů. Doufala, modlila se za to, aby se sem nikdy nemusela vrátit, a rozhodně nečekala, že se to stane za okolností, jako byly tyto.

Osira'h ji vzala za ruku a vedla ji ke strohým budovám, kde žili své životy potomci kolonistů z *Burtona*, muži a ženy, kteří byli násilně přinucení zkřížit se s vybranými Ildirany. Zajatci si našli své vlastní malé radosti a po dobu, kdy nebyli uzavření v inseminačních barácích, si vybírali druhy a družky dle vlastní vůle.

Nira se zachvěla při pohledu na tyto hrůzné stavby, kam bývala odvlékána v obdobích plodnosti. Nikdo se jí neobtěžovat sdělit – komukoliv z lidí – smysl genetického programu, Nira však Udru'ha podezřívala, že si to všechno užíval. Tady, hned u plotu, ji strážní ztloukli, odvlekli pryč a všem řekli, že je mrtvá.

Po krvi už nebylo ani památky. U plotu si hrála čtveřice malých dětí jako by žily zcela normální život.

Před očima jí tančily černé skvrny. Nejraději by se rozběhla a utíkala, prodrala se mezi ploty a prchala do vyprahlých kopců. Osira'h cítila její úzkost a stiskla jí ruku. „To bude dobré, matko. Teď už jsme spolu."

Když se Nira objevila, obyvatelé tábora začali vycházet do jasného denního světla, zvědaví a užaslí. Přestože Nira musela vypadat opotřebovaně a unaveně, tito lidé věděli, kdo je. Jiného zeleného kněze nikdy nepoznali. Ben Stoner, neformální vůdce lidské části tábora, si ji prohlížel, jako by byla přelud. „Mysleli jsme, že jsi mrtvá. Postavili ti náhrobek."

„Místodržící dobře ví, jak nejlépe zakrýt strašlivé činy." Nira pochybovala, že by někdy dokázala potlačit odpor k tomuto místu, dokud je navždy neopustí. Dokud zde pobývala, vyprávěla zajatcům o světolese na Theronu, Zemské hanzovní lize a ildiranském Impériu. Tito lidé však vyrostli v zajetí a nevěřili jí.

Dívenka přelétla zvědavé tváře pohledem. Zajatci na ni hleděli se stejným překvapením, jako se dívali na Niru. Malí

kříženci byli vždy odebráni matkám a vychováváni v ildiranské části osady.

„Teď budeme bydlet tady. Tady v táboře," řekla Osira'h. „Potřebujeme někde složit hlavu." Otevřela dveře jedné ze společných ložnic.

„Je tam pár prázdných postelí," řekl Stoner. „Společně se najíme, potom si povídáme a trochu zpíváme." Pokrčil rameny. „Byli jsme zvyklí, že nás posílají na tvrdou práci, najednou ale jako by nikdo nevěděl co dál, dokonce ani Ildirané. Inseminační baráky byly uzavřené. Celý tábor prakticky nefunguje."

Nira na něj užasle pohlédla. „Už žádné znásilňování?" Možná to byl jen další úskok místodržícího Udru'ha – dát jim naději a vzápětí ji zase vzít. „Copak jste právě tohle nechtěli?"

Zajatci vypadali zdravě, ale zmateně. Jejich svět se otřásl v základech. Očividně šlo o změnu k lepšímu, z nějakého důvodu je to však neuklidňovalo. Stoner si přejel rukou po zátylku. „Nikdo nám neřekl důvod."

„Protože už to není zapotřebí," řekla Osira'h. „Chovný tábor splnil svůj účel." Přestože byla malá, vyzařovala autoritu, která všechny kolem ní přiměla naslouchat. „Mají mě. Mají to, co chtěli." Našla čistou postel a posadila se na ni. „Já si vezmu tuhle. Mág-imperátor řekl, že tady máme obě počkat, matko."

„Kdy ho uvidím?" zeptala se Nira. „Víš, kdy sem má přiletět? Neviděla jsem ho už tak dlouho!"

„Zůstává v Hranolovém paláci a pokračuje ve svých plánech." V jejím hlásku zněla hořkost. „Nechce, abys viděla, co dělá. Nechce tam ani mě. Myslím, že se cítí trapně, nebo se stydí." Pak tišeji dodala: „Aspoň v to doufám."

„To nedává smysl, Osira'h."

„Nic z toho nedává smysl. Mág-imperátor nás povolá zpět do Mijistry, až to sám uzná za vhodné. Teď nepotřebuje ani jednu z nás.“

☼ 51 Dobroský místodržící Udru’h

Zelená kněžka měla zvláštní talent věci komplikovat, dokonce i když šlo o její vlastní záchranu. Udru’h nikdy neočekával, že Nira uteče a způsobí další potíže, zvláště teď, když se konečně snažil udělat něco správného.

Alespoň tentokrát nemusel vymýšlet další zástěrku – další *lež* – pro Jora’ha. Věděl však, že všechny ty předešlé lži byly nezbytné. Iracionální náklonnost jeho bratra k chovné matce by mohla vážně ohrozit celý program, jehož cílem byla záchrana ildiranské rasy. Udru’h neměl jinou možnost, než chránit nového Mága-imperátora před jeho vlastními špatnými rozhodnutími. Nebo snad měl?

Místodržícímu nyní nezbývalo než čekat a číhat na svou příležitost. Dříve nebo později budou jeho činy ospravedlněny. Mág-imperátor, přestože se na něj bude stále hněvat za tvrdé zacházení s Nirou, pozná jeho věrnost a oddanost.

Nyní Jora’h nařídil, aby byla Nira držená v bezpečí, a dokonce za ní poslal Osira’h. Něco takového Udru’h nečekal. Nechápal, proč holčička nechce raději žít s ním v jeho domě. Ona byla živoucím ospravedlněním všeho, co dříve udělal. Byl její učitelem a rádcem po většinu jejího krátkého života. Nejprve doufal, že se dívka vrátila na Dobros, aby byla *s ním.* Nyní se za tak pošetilou myšlenku sám na sebe zlobil. Osira’h podle všeho chtěla být s matkou – lidskou ženou, kterou sotva znala.

Nira byla jeho slabým místem, neustálou připomínkou jistých kontroverzních rozhodnutí. Byla jako odjištěný granát

vržený do středu zákopu, a stane se ještě nebezpečnější, až ji vrátí Jora'hovi. Začne Mága-imperátora zatěžovat svými ufňukanými historkami o bolesti a utrpení, které ji potkaly, a bezpochyby obviní Udru'ha, aniž by se snažila pochopit, že to vše bylo nezbytné – a přitom právě teď nesměl být Jora'h rozptylován.

Daro'h, kráčející vedle něj, vrhal na svého strýce pronikavé pohledy. Přestože mladý muž neřekl jediné slovo, řeč jeho těla prozrazovala, že v něm jako pichlavý plevel raší nesčetné otázky. Mladý nastávající místodržící, který byl dosud horlivým a oddaným žákem, se nyní zdál rozhněvaný, dotčený a… zklamaný?

„Jsem tvůj nástupce. Proč máš přede mnou tajemství?" řekl konečně. „Vysvětli mi, co se tady skutečně stalo? Proč jsi tu zelenou kněžku nechal na opuštěném ostrově? Proč jsi ji skryl dokonce i před Mágem-imperátorem?"

Udru'h se k mladíkovi obrátil čelem. Nira mohla napáchat škodu tolika různými způsoby! A všechny ty možnosti byly jako žhavé uhlíky připravené vzplát při prvním závanu. „Můj důvod je stále tentýž – udělal jsem to proto, abych posílil a ochránil Impérium. Řekl jsem ti vše, co jsi potřeboval vědět."

Kráčeli směrem k plotům a dobroský místodržící upíral zrak na nyní již nepotřebný chovný tábor. Měl smíšené pocity ohledně dalšího osudu pokusných osob. Jeho celoživotní dílo, a co víc, poslání samotného Dobrosu, bylo nyní u konce a Udru'h se nedokázal ubránit pocitu prázdnoty a náhlé únavy, doprovázející vědomí, že dokázal nemožné. Ale co dál?

Daro'h uctivě sklonil hlavu. „Od doby, co se Osira'h vrátila, se tvé chování změnilo, místodržící. Dříve jsi byl našemu dílu vášnivě oddán. Co bude s Dobrosem teď, když splnila svůj úkol?"

„Cítím, že se blíží konec toho, co bylo po staletí smyslem naší existence." Do slov místodržícího se vkradl ostrý trpký podtón. Udru'h se odvrátil od oplocených pozemků tábora,

kde lidé pokračovali ve své obvyklé činnosti. Naplnil své poslání, vykonal vše, co od něj žádaly dějiny i jeho původ. Byl vyčerpaný. „Nikdy bych si nepomyslel, že úspěch může přinést stejný pocit zklamání jako neúspěch."

Udru'h dospěl k rozhodnutí, které v něm vzbuzovalo smutek, ale také pocit svobody. Položil svou levou ruku na Daro'hovo rameno a obrátil mladíka tváří k sobě. „Tohle je čas změn. Předával jsem ti vědomosti a ty jsi je přijímal, ale Dobros je teď jinou kolonií než dřív. Mé rady a zkušenosti ti už nebudou k ničemu. Mělo by dojít k okamžitému předání vlády."

Daro'h se zamračil. „Co to říkáš?"

„Vrátím se na Ildiru." Udru'h se obrátil a kráčel zpět ke svému domu. Sám nastávající místodržící se zabydlel v jiné části osady. „Je zde příliš mnoho očí, příliš mnoho těch, kteří mě budou soudit, aniž by chápali, co jsem udělal a proč. Odejdu na odpočinek a už se na toto místo nikdy nevrátím." Smutně se rozhlédl po travnatých pahorcích, osadě a políčkách. Tohle mohla být krásná kvetoucí kolonie, skutečný domov pro ty, kteří by ji obývali. Možná, že až odejde, onen temný stín zmizí s ním.

Obrátil se ke svému nástupci zády. „Od této chvíle je Dobros tvůj."

☼ 52 Prezident Basil Wenceslas

Prezidenta vždy podráždilo, když se věci nevyvíjely podle jeho představ, což se v poslední době stávalo až příliš často.

Ve svém soukromém řídícím centru zachmuřený Basil mlčky naslouchal výkřikům a palbě zaznívajícím z reproduktorů. Záběry z mikrokamer zabudovaných do

ochranného oděvu stříbrných baretů pohasínaly jeden za druhým. Roboti se dokázali znovu aktivovat a šéfkonstruktér Swendsen se jim bránil holýma rukama. Nakonec zhasla i kamera seržanta Paxtona – poslední ze všech – a obrazovka jen bíle zrnila.

Basil vydal zvuk svědčící o hlubokém znechucení a rozhlédl se kolem sebe ve snaze najít obětního beránka. „Swendsen přece prohlásil, že virus funguje. Všichni compové se vypnuli. Co se stalo?“ Stiskl ruku do pěsti a pak se přiměl prsty uvolnit.

„Doktor Swendsen se vyjádřil unáhleně,“ odpověděl mu Cain sedící v křesle za ním. Lysý zástupce se zdál ještě bledší než obvykle. Rty měl zkřivené, jako by ho právě zle bolelo břicho. „Prozkoumal jsem zvolený plán útoku a zdál se mi rozumný.“

Prezident zaťal zuby tak silně, až pocítil bolest v čelisti. „Spojte se s tamním velitelským centrem. Chci sledovat, co se děje kolem továrny. Musí ty compy uzavřít uvnitř, než se jim podaří probít skrze kordon.“

Několika obratnými pohyby prstů Cain vyvolal na obrazovkách další sérii záběrů. „Příliš pozdě, pane prezidente!“

Na pozemcích továrny se v té chvíli compové zuřivě vrhali proti zabarikádovaným vstupům a jednotky stříbrných baretů je odrážely palbou z těžkých zbraní. Rozbité trupy compů se vršily jeden na druhý, ale přes hromady trosek šplhali vzhůru další. Komunikační frekvence se naplnily výkřiky a příkazy. „Prorazili v jihozápadním křídle! Strhli půlku té zatracené stěny a valí se ven po stovkách!“

„Tak je po stovkách střílejte!“

„Musíme stáhnout jednotky ze severního konce. Na té straně jsou jen skladiště. Tam je to bezpečné…“

„Kurva, už jsou tady!“

Cain tiše, vyzývavě pronesl: „Dobře, že král Petr zareagoval tak rychle a rozhodně, sotva obdržel zprávu. Jinak bychom už vůbec neměli šanci je zadržet. Zastihli by nás zcela nepřipravené.“

Basil zhluboka vydechl a chřípí se mu zachvělo. „Nezvladatelnost našeho krále je problém, který vyřeším hned, jakmile tato krize skončí.“

Výraz Cainovy tváře byl nevyzpytatelný, hovořil neutrálním tónem. „Poukázal jsem na královu prozíravost, pane, ne na jeho chyby.“

Basil se na svého zástupce zamračil a položil lokty na stůl, aby si mohl záběry prohlédnout zblízka. Na obrazovce bylo vidět přijíždějící obrněná vozidla chystající se obklíčit továrnu. Compové se hrnuli ven každou dírou v rozbitých zátarasech.

Do řídícího střediska vtrhla Sarein, udýchaná a viditelně znepokojená. „Basile, pane prezidente, co se děje? Mohu nějak pomoci?“

„Jedním slovem – ne.“ Věnoval jí pouze letmý pohled a pak obrátil svou pozornost zpět k obrazovkám. „Ledaže byste nějakým způsobem dokázala zázračně zdvojnásobit počet vojáků, které mám na místě.“

Výraz její tváře ztvrdl – prezidentova poznámka se jí viditelně dotkla. „Přišla jsem, abych nabídla svou podporu, Basile.“

Teď na ni neměl čas. „Pokud musíš, pak u toho buď laskavě potichu.“

Když Basil potvrzoval rozkazy pro plán zásahu, byl přesvědčený, že pět set stříbrných baretů je dostatečně velká síla, aby dokázala zastavit jakýkoliv nápor. Nyní zvažoval povolání dalších zásahových jednotek sloužících v Palácové čtvrti, a také královské gardy. Viděl však, že posily nemohou dorazit včas. Robotů byla strašlivá přesila a řady stříbrných baretů už nyní začaly kolísat.

Cain pohlédl na prezidenta a na jeho lysé lebce naskákaly ustarané vrásky. „Takový nápor nedokážeme zadržet. Nemáme na místě dostatek mužstva a zbraní."

Basil přikývl. „Je čas na drtivý vzdušný úder. Musíme tu ránu vypálit dřív, než se zanítí."

Cainovy prsty zatančily po klávesnici – už v té chvíli navazoval spojení mezi jednotkami OSZ umístěnými na Zemi a řídícím střediskem v Palácové čtvrti. „Zvážil jste všechny důsledky, pane prezidente? Vzdušný útok na objekt v samém středu Palácové čtvrti? Já bych to nedoporučoval."

„Na *okraji* Palácové čtvrti. Pokud se tihle roboti dostanou mezi obyvatelstvo, nastane nepředstavitelný masakr. Zabijí desítky tisíc lidí. V této chvíli jsou všichni na jednom místě. Nařizuji okamžitý úder."

„Potom mi tedy dovolte, abych kontaktoval zástupce velitele a varoval stříbrné barety, aby se stáhly…"

„V žádném případě. Jejich jednotky jsou to jediné, co compům brání, aby se rozptýlili. Pokud jen na okamžik couvnou, roboti začnou proudit ven z každé díry, každého vstupu do továrny. Vojáci zůstanou na svém místě až do konce. Když se hlásili k těmto jednotkám, věděli, do čeho jdou. Stříbrné barety nás nezradí."

„Chcete vést útok na Palácovou čtvrť a obětovat přitom vlastní jednotky?" Cainovy modré oči byly plné hněvivých otázek, jeho prsty na klávesnici zaváhaly. Sarein stojící opodál zachovávala mlčení, ale byla viditelně rozrušená.

„Vydáme rozkaz jménem krále." Basil na displejích zkontroloval aktuální stav – rychlé letouny nesoucí dvě ničivé bomby už byly na cestě. „Toto je velmi těžké rozhodnutí, pane Caine. Rozhodnutí prezidenta." Jeho vlastní zástupce bohužel nechápal, jaké břímě musí skutečný prezident nést. Cain byl inteligentní, schopný, ochotný spolupracovat… ale neměl pevnou páteř a o každém rozhodnutí příliš přemýšlel. Možná i jeho vybral špatně – tak

jako nezvladatelného (a nyní omámeného) prince Daniela. Jako samotného krále Petra.

Továrna na výrobu compů byla v plamenech. Několik stěn se zřítilo a děrami proraženými v rozsáhlé střeše unikal mastný černý kouř. Compové prošli rozvrácenými barikádami a nutili stříbrné barety ustupovat. Vojáci se semkli, odhodlaní bránit své pozice, ale jejich řady se začaly rozpadat, když mnohým z nich došla munice a náhradní zásobníky energie.

Oblohou k nim mířily dva rychlé letouny. Ti ze stříbrných baretů, kteří vzhlédli vzhůru a uviděli je, okamžitě pochopili, jaký je čeká osud. Ostatní pálili ze svých zbraní až do samotného konce.

Když bomby dopadly, záblesk světla a ničivý žár se šířil jako vlna na všechny strany. Hlavice byly pečlivě kalibrovány a měly nastavitelný ničivý rádius. Výbuch vymazal z povrchu země malou část Palácové čtvrti, zničil továrnu, všechny vojenské compy a s nimi i každého muže ze stříbrných baretů, který se tlakové vlně postavil do cesty.

Trvalo více než hodinu, než se sloup prachu, kouře a páry rozptýlil a odhalil velký kráter se sklovitým povrchem, dokonale okrouhlý a dokonale sterilní.

Basil na sobě nedal nic znát, přestože jím zmítaly emoce: bolest nad zmařenými životy (přirozeně), frustrace z toho debaklu a především pocit, že se mu věci vymykají z rukou, který jej dohánět k šílenství. Musel však oslavit vítězství, dokud si ještě vůbec pamatoval, jak se to dělá.

„Tímto byl problém s compy vyřešen," řekl. „Alespoň tady."

☼ 53 Generál Kurt Lanyan

Jakmile získali zpět *Goliáše*, zbytek by měl být hračka, Lanyan si však dával pozor, aby vojenské compy znovu nepodcenil. Vždyť právě kvůli podceňování robotů – či ještě hůř neochotě uznat, že by vůbec mohli být nebezpeční – se OSZ do celé téhle šlamastiky dostaly.

Zatímco jeho technici dokončili zapojení velitelského stanoviště tak, aby mohl vložit deblokační kód, skupiny vojáků procházely palubu za palubou s cílem zbavit se zbylých compů. Zanedlouho bude jeho vlajková loď čistá.

Generál pověřil své nováčky, nyní plné nadšení, aby provedli soupis vybavení na palubách všech ochromených lodí Čtverce 0. Za normálních okolností by po aktivaci „gilotinového“ protokolu zůstaly lodě zcela bezmocné až do té doby, než by příkaz zrušil. Na vlastní oči však viděl, že compové počítač *Goliáše* rozebrali a než se zmocnil můstku, dosáhli značného pokroku. Vojenští compové se bezpochyby o totéž pokoušeli i na palubách ostatních paralyzovaných lodí. I kdyby měli každý systém vyrvat a nahradit jej, zanedlouho se jim podaří některé lodě opět zprovoznit. Compové dokázali být ve své práci děsivě efektivní.

„Rozdělte se na skupiny,“ přikázal Lanyan. „Soustřeďte se na největší lodě, manty a hromoklíny. Do hodiny chci mít pod kontrolou nejmíň čtyři z nich.“ Další dvě hodiny přitom mělo trvat, než dorazí očekávané posily z ostatních základen OSZ. Do té doby bude muset své vojáky rozdělit, vyslat je do unesených lodí a nařídit jim, aby vynaložili všechny své síly. Nijak se mu nelíbilo, že by měl riskovat další ztráty na životech, ještě méně se mu však zamlouvala ztráta tak velkého počtu plně vyzbrojených lodí.

Trvalo by roky, než by za ně loděnice vyrobily plnohodnotnou náhradu, a OSZ teď budou potřebovat všechny své prostředky. Zvlášť pokud se zrádní compové

zmocnili dalších bojových skupin… Jak velká část jeho flotily mu ještě zbyla?

Pořád však bylo lepší lodě zničit než dopustit, aby padly do rukou nepřítele. Lanyan proto preventivně vydal rozkazy pro případ, že by došlo k nejhoršímu: „Zamiřte zbraně na co největší počet lodí Čtverce 0. Buďte připravení zahájit palbu, pokud se pokusí uniknout nebo zaútočit. Pokud to půjde, zničte jen motory, když ne, rozstřílejte je na kusy.“

Kadeti sloužící jako taktická podpora a obsluha senzorů zmapovali polohu ochromených lodí. K úkolu přistoupili jako k běžnému cvičení, jaké znalí z učeben, a předložili generálovi pečlivě vypracovaný plán. Lanyanovi se líbil po všech stránkách. Jeho nováčci se překonávali.

Co sakra vojenští compové proti Hanze měli? Za co se mstili? Vzpomněl si na tu dívku, Orli Covitzovou, která tvrdila, že bezbrannou kolonii na Corribusu zničili klikisšší roboti a vojenští compové. Dříve mu její historka připadala neuvěřitelná, ale teď už nepochyboval.

Přes lodní interkom obdržel vzkaz: „Paluba 7 je čistá, pane.“

„Výtečně! Našli jste někoho živého?“

„Nikoho.“

„Ani jsem to nečekal. Jak pokračuje sčítání zničených compů?“

„Musíme prozkoumat ještě čtyři paluby. Přibližně čtyřicet compů chybí, ale nevíme přesně, kolik jich bylo vysáto ven při dekompresi doku.“

„Buďte opatrní a velmi důkladní.“

Skupina vedená podporučíkem Childressem odstranila z můstku lidská těla a rozbité compy. Neustálý hovor techniků zněl jako tichý bzukot, Lanyan však vnímal jejich vzrušení, když konečně usadili kryty na hlavní řídicí uzly. Technici semknutí do hloučku spustili diagnostické programy. Barevná

světla kontrolek zamrkala na všech důležitých stanicích včetně velitelského křesla.

„Generále, je nám potěšením předat vám tuto obří loď," řekl jeden z techniků se širokým úsměvem. „Funkce všech systémů byla obnovena, nejhorší trhliny v trupu zaceleny. Zábava může začít."

Lanyan vydechl úlevou. „Pohonné jednotky? Štíty? Zbraňové systémy?"

„Většina je opravená jen nouzově, ale jsme přesvědčení, že tahle loď vydrží, co bude třeba."

Lanyan se usadil ve svém velitelském křesle. Konečně to začalo vypadat trochu k světu. Obdržel aktuální hlášení od týmů snažících se ovládnout dva křižníky manta. Třetí tým na palubě nejbližšího hromoklínu narazil na silný odpor a zatím téměř nepostupoval.

Konečně jeden z týmů oznámil, že ovládl můstek uneseného křižníku. „Všechno je tady rozmlácené, pane. Můžeme držet pozice a vyčistit paluby, ale budeme potřebovat pomoc, možná dokonce nějaké náhradní moduly, než tuhle loď rozhýbáme."

„Jedno po druhém," řekl Lanyan. „Teď, když jsme mantu ovládli, můžeme přesunout část práce až na druhou fázi."

Žena obsluhující senzorovou konzolu *Goliáše* překvapeně zamžikala. „Generále, zachytila jsem velkou skupinu pohybujících se objektů. Myslím, že jde o lodě mířící do soustavy."

„Posily z měsíční základny si pospíšily. Nečekal jsem je dřív než za hodinu nebo dvě."

„Ne, pane – tyto lodě nepřilétají ze sluneční soustavy, ale z vnějšího vesmírného prostoru."

„Z venku? Vyhlaste pohotovost! Už se identifikovaly?"

„Vysílají standardní odpovídací signál OSZ a identifikační kód." Každá loď Obranných sil Země byla vybavená identifikačním systémem, který ji v chaosu bitvy jednoznačně

odlišoval od nepřátel a přinejmenším teoreticky ji chránil před sestřelením sesterskými loděmi.

„Buďme optimističtí, ale opatrní. Možná se někdo dokázal ubránit. Jste schopná určit, kdo to je?“

Technická soustředěně svraštila obočí. „Právě analyzuji signál. Obří loď… nejméně deset mant, dva hromoklíny a velký počet podpůrných lodí.“ Pak se rozzářila. „Myslím, že je to část bojové skupiny Čtverce 3, pane. Přijímám obrazový signál od admirála Wu-Lin.“

Lanyan mimoděk přikývl. Wu-Lin byl schopný, rázný a přesto tichý muž, který nikdy nezaváhal. Vždy dával přednost bleskovému rozhodnutí a raději se později zodpovídal z následků, než aby váhal a promeškal tak příležitost. „Dejte mi ho! Je na čase poslechnout si nějaké dobré zprávy.“

Na obrazovce se objevil obraz štíhlého šedovlasého Asiata hledícího přímo před sebe. Jeho hlas zněl velmi stroze a formálně. „Hovoří velitel bojové skupiny Čtverce 3. Naši vojenští compové zaútočili proti nám a vrhli se na mou posádku, ale my jsme zareagovali rychle. Ztratili jsme dost lodí, ale jak vidíte, podařilo se nám zabránit, aby se zmocnili celé skupiny.“

„Výborná práce, admirále!“ Admirálu Wu-Linovi nebyl přidělen zelený kněz, takže velitel Čtverce 3 ještě nemohl mít tušení o rozsahu vzpoury.

Wu-Lin pokračoval, ale jeho výraz se nijak neměnil. Lanyanovi připadal ještě prkennější, než si ho pamatoval. „Nejvyšší rychlostí jsem zamířil k Zemi.“

Konečně se věci začaly obracet k lepšímu. „Admirále, ke vzpouře došlo v celých OSZ. Flotilu Čtverce 0 compové nestačili ukrást – ochromili jsme jejich motory a teď postupně získáváme lodě zpět.“ Lanyan pohlédl na osádku můstku a usmál se. „S vaším přispěním dokončíme tento proces dřív, než jsem doufal. Vaši pomoc velmi uvítám.“

Obraz admirála Wu-Lin se však neměnil. Komunikační důstojnice konstatovala: „Neodpovídá, generále.“

Lanyan se poškrábal na hlavě. Obří loď se mlčky blížila. „Pokud tam měli stejně divokou přestřelku jako my tady, možná byl můstek poškozen. Je vůbec schopný přijímat depeše?“

„V tom to není, pane. Admirále Wu-Line, prosím, odpovězte!“

Lodě Čtverce 3 se blížily. Lanyan se zamračil. „Vyhlaste stav zvýšené pohotovosti!“

„Pane, myslím, že…“

Wu-Linův obr zahájil palbu na tři ze stíhacích člunů z marsovské základny. Bitevník Čtverce 3 zničil menší lodě jediným výstřelem.

„Štíty na maximum, sakra!“ Lanyan bouchl pěstí do svého velitelského křesla, až vytrhl jeden z provizorně zapojených řídicích panelů. Vzápětí začaly na záchranné lodě, většinou prázdné, pálit také manty Čtverce 3. „Okamžitě vyšlete zprávu na Zemi: Vojenští compové nyní ovládají bojovou skupinu Čtverce 3. Admirál Wu-Lin pravděpodobně mrtev. Čert aby vzal ty simulace!“

Obrátil se k obsluze zbraní a na vyděšeně se tvářící techniky zařval: „Teď se ukáže, jestli jste mi nelhali! Připravte jazery a trhavou munici. Nabijte elektromagnetická děla!“ *Goliáš* skrytý mezi nehybnými loděmi Čtverce 0 měl výhodu momentu překvapení, ta však nepotrvá dlouho. „Palte na blížící se lodě ze všech zbraní.“

„Gilotina“ kód pro bojovou skupinu Čtverce 3 byl uzamčen v trezoru na marsovské základně. Wu-Lin ho jistě měl, ale Lanyan nebyl schopen proniknout do jeho počítače dostatečně rychle. Jediné, co měl momentálně k dispozici, byl *Goliáš*. Uslyšel zahučení, jak zbraně obří lodi vypálily. Paprsky i projektily s tvrzeným pláštěm letěly ve vějířovité formaci vstříc blížícím se nepřátelům.

Dva jazerové paprsky rozřízly břicho Wu-Linovy lodi jako by kuchaly velkou rybu. Ven začala tryskat atmosféra a strhávala s sebou kusy compů a lidských těl. Obří loď však pokračovala v původním směru, doprovázená skupinou mant a hromoklínů. Všechny zahájily palbu a cíleně si vybíraly Lanyanovy záchranné čluny.

Generál zaklel, zůstal však soustředěný. Věděl, co musí udělat. „Zahajte ústup. Co největší počet lodí Čtverce 0 ochromte, zbylé zničte. Pokud je necháme odletět, compové je později použijí proti nám."

Salvy výstřelů zažehly kaskádu explozí mezi znehybnělými loděmi Čtverce 0. „Vyhlaste evakuaci! Všechny týmy, které se dokážou dostat zpátky na palubu do deseti minut, letí domů s námi." Většina Lanyanových nováčků, které vyslal vyčistit manty a hromoklíny zamořené compy, se nikdy nemohla dostat na palubu svých člunů včas.

„Generále, nemůžeme je jen tak nechat…"

„Pokud jste si toho ještě nevšiml, Wu-Linovy lodě mají desetkrát větší palebnou sílu než my! Odstřelte co můžete, pak obracíme a rychle pryč!"

Mladí piloti zareagovali s obdivuhodnou rychlostí, zasáhli předem vybrané cíle a zničili motory ochromených lodí Čtverce 0. Několik menších lodí stíhací flotily se otočilo a zahájilo přesnou palbu na compy unesené lodě. Lanyan by si nikdy nepomyslel, že ho bude těšit pohled na škody způsobené lodím OSZ.

Roboty řízené bitevníky se přihnaly a už se ani nenamáhaly vysílat Wu-Linův obraz. Obří loď Čtverce 3 nyní soustředila palbu na *Goliáše*. Loď s neúplnou posádkou se chvěla pod údery, ale pancéřování trupu drželo. Zatím.

„Nemůžeme čelit takovému nepříteli jen s jedním obrem a několika čluny." Ve skutečnosti měli malou šanci i na útěk. Potřeboval se s *Goliášem* vrátit zpět k Zemi. Možná se mu podaří narychlo shromáždit dostatečně velkou údernou

jednotku a vrátit se dřív, než compové dokončí opravy. „Připravte se na akceleraci!“

Jeho obří loď zasáhla širokým vějířem jazerových paprsků pohonné jednotky dalších unesených mant a sedm z nich vyřadila z provozu. Nic víc ale udělat nemohl.

Lanyan, rozhněvaný, ponížený a bezmocný, svíral rukama opěrky svého velitelského křesla a sledoval, jak se compové zmocňují flotily Čtverce 0, zatímco jeho loď prchala.

☼ 54 Tasia Tamblynová

Když klikisští roboti vlekli EA ven z jejich buňky na „analýzu“, Tasia křičela, až z toho ochraptěla. Namítala, hrozila a prosila, ale černé stroje si jí nevšímaly a malý naslouchací compo se nevzpíral.

„Je mi to líto, Tasio Tamblynová.“ S těmito slovy EA zmizel.

Robb dlouho držel Tasiu v náručí, zatímco se chvěla zděšením a hněvem. V minulosti se naučila být silná, ale tady, uzavřená společně s ostatními zajatci, si připadala jako nahá a stěží si dokázala zachovat tvář. EA byl jednou z mála nitek spojujících ji s vnějším světem.

„Klikisští roboti a hydrogové – to je jako doktor Jekyll s Frankensteinem,“ sykla hněvivě mezi vzlyky.

„Lidská fantazie by nikdy nebyla schopná vymyslet něco tak zrůdného jako jsou tihle roboti.“ Smith Keffa se svými zjizvenými pažemi objal kolem hrudi. „Stvůry!“

Keffa byl vychrtlý a vyčerpaný. Během jejich nesmyslného nekonečného čekání vyprávěl svůj příběh. Byl neúspěšný hanzovní obchodník cestující od soustavy k soustavě, který vydělal právě tolik, aby si koupil dalších pár kapek paliva do svých nádrží. Takovým Hanza nikdy nevěnovala pozornost a nevšímala si ani toho, když lidé jako

Keffa zmizeli. Naprosto neměl tušení, jak dlouho je v zajetí. *Celou věčnost,* tvrdil.

Když dorazil na schůzku se svým „obchodním partnerem“, našel jeho loď opuštěnou, bezvládně se vznášející v prostoru. Pak se za ním pustili klikisšťí roboti. Přestože se Keffa snažil uniknout, jeho nádrže byly skoro prázdné, takže byl dostižen. Klikisšťí roboti ho následně odvlekli do hydroských pokusných komor.

Keffa, přemáhající nevolnost, vyprávěl, jak mu roboti svými nástroji na konci článkovitých paží vyřízli kusy kůže a skrze svaly se dostali až ke kostem, z nichž odebrali vzorky dřeně, zřejmě na příkaz hydrogů, nebo aby uspokojili jejich rozmar. Keffa černé roboty nenáviděl.

„Ve vesmíru je spousta věcí, které mám radši než ty mechanické bestie,“ řekla Tasia, „ale pokud mi mého compa vrátí v pořádku, možná je ani neroztrhám na kusy.“

Robb se ji snažil povzbudit. „Nemyslím, že by EA ublížili. Viděli jsme jiného compa – říkal si DD – kterého roboti drželi v zajetí. Byl v naprostém pořádku – ale už jsme ho tady dlouho neviděli.“

Nekonečně dlouho – snad měsíc? nebo hodinu? – Tasia opírala dlaně o barevnou stěnu a snažila se skrze hustou kalnou atmosféru rozlišit nějaké detaily. Dívala se, čekala, doufala. Konečně uviděla velký černý obrys vedoucí malého compa po lávce připomínající Escherovy grafiky. EA! Vraceli se s ním k ochranným buňkám sloužícím jako cely. Tasia se přesouvala z místa na místo, aby měla co nejlepší výhled.

Černý stroj se blížil, až se jeho děsivá hmota rýsovala přímo na druhé straně membrány. Vězňové se stáhli, ale Tasia vzdorovitě čekala. Klikisský robot prostrčil EA skrze membránu a vstoupil za ní. „Tvůj compo má závadu. Jeho programy jsou poškozené.“

Tasia se nedala. „Co jste s ním udělali?“

„Lidé zasáhli do jeho základních rutin. Nejsme schopní EA odstranit příkazy regulující jeho chování, nejsme ho schopní vrátit do normálního stavu. Nemá větší cenu než člověk. Proto budeme s EA zacházet jako se zajatcem druhořadého významu."

Přestože klikisský robot myslel svá slova jako urážku, pro Tasiu to byla dobrá zpráva. „Rádi ho mezi sebe přijmeme!"

Klikisský robot zatlačil na membránu, jeho velké tělo se do ní zanořilo, až prošel skrz, do prostředí, kde panovaly vražedné podmínky. Tasia přistoupila k EA a položila své ruce na jeho malá ramena. „Ublížili ti? Rozebírali tě?"

„Analyzovali mě pečlivěji, než to umožňují moje diagnostické programy. Věřím, že jejich závěry jsou správné. Bylo se mnou provedeno něco, po čem jsem už nebyl tím naslouchacím compem, kterého jsi znala. Během tohoto procesu byla také vymazána má paměť."

„Šlo o nehodu, EA. Četla jsem hlášení." Tasia si jinou možnost nechtěla připustit. Vždycky byla tvrdohlavá, její neochota měnit názor však nyní byla o to silnější, že zoufale lpěla na každém detailu reality, jak si ji pamatovala z dřívějška.

„Jsem přesvědčen, že lidé z OSZ se mnou něco udělali, než mi tě vrátili. Možná někdo z nich neúmyslně spustil automatický program vymazání mé paměti. Možná to udělali schválně."

Tasia v té chvíli měla pocit, že snad pohrdá celým světem. Všichni tuláčtí compové měli zabudovány bezpečnostní rutiny vedoucí k úplnému vymazání dat.

Pokud se je pokusila vyslýchat osoba, která nepatřila k Tulákům, všechny informace o klanech, jejich základnách a přesunech byly zničeny. Toto opatření bylo zavedeno dávno předtím, než Velký Houser vyhlásil Tulákům válku.

Robb pohlédl na compa a jeho medově hnědé oči se rozšířily úžasem. „OSZ něco dělaly s EA? Jsi si tím jistá?"

Tasia se několikrát zhluboka nadechla, aby se uklidnila. Proč byl tak překvapený? Osíci s ní neustále zacházeli jako s kusem hadru, podezřívali ji, nakonec ji zbavili velení. Nyní si připadala zrazená ještě víc. „Měla jsem najít jiný způsob, jak varovat osquivelské loděnice. Tak bych EA neztratila. Kde byla má Hvězda?“

Robb se zatvářil překvapeně. „Jaké loděnice u Osquivelu? Neviděl jsem žádné…“

Tasia svěsila ramena a vyprávěla mu, jak varovala základnu Dela Kelluma před blížící se flotilou OSZ. Věděla, že osíci by mohli snadno zapomenout na hydrogy a obrátit zbraně proti Tulákům. Vždy měli nepříjemný zvyk vybírat si nepravého nepřítele. Díky zprávě doručené EA dokázali Tuláci svá zařízení včas zamaskovat.

Tasia si však nikdy nemyslela, že kvůli tomu ztratí svého EA. Armáda Země byla svým způsobem horší než klikisšťí roboti. Černé stroje se aspoň nesnažily tvářit přátelsky a důvěryhodně.

„Když EA doručil zprávu, ztratil se,“ pokračovala Tasia. „Někdo ho musel zadržet dřív, než se stačil vrátit ke mně. Ti šmejdi ho zničili. Mohl za tím být generál Lanyan, nebo některý z jeho podřízených.“ Pohlédla do compových optických senzorů. „Je mi to líto, EA. Je mi to moc líto.“

☼ 55 Sirix

Klikisský robot stál na můstku ukořistěné obří lodi OSZ a přemítal o vyhlazení lidské rasy. Její zánik nevnímal chladně a racionálně, neboť původní klikissové vložili do svých robotů část své surové osobnosti. Agresivní hmyzí rasa považovala emoce za nezbytné pro to, aby mechanické dělnice mohly plnit svou roli. Klikisšťí vládci si dokázali vychutnat svou moc teprve tehdy, když jejich roboti

pochopili rozdíl mezi vládcem a porobeným. Pán nemohl pociťovat slast, pokud otrok neprožíval bolest. Toto vědomí bylo vtištěné přímo do struktur programového jádra robotů.

Sirix a jeho druhové velmi dobře věděli co dělají, když své stvořitele zničili jediným rychlým aktem zrady – a svůj úspěch si náležitě vychutnali. O tisíciletí později černí roboti stále klikissy nenáviděli se zuřivostí, jež dalece předčila původní plány hmyzích konstruktérů.

Nyní, když byli klikissové mrtví, však mohl Sirix obrátit svou nenávist pouze proti lidem, a také tak svědomitě činil.

Převrat v Obranných silách Země byl rychlý a efektivní. Vojenští compové nyní ovládali bojovou skupinu Čtverce 3. Několik lodí uniklo, ale roboti se zmocnili podstatné části flotily a mohli teď obrátit lodě proti lidstvu. Bylo to vítězství hodné krvežíznivé klikisské královny.

Programy implantované do compských modulů v celých Obranných silách Země fungovaly bezchybně. Pošetilí lidé věřili slibům a chvíli jim trvalo, než začali pochybovat o těch, které považovali za své přátele. Žádný klikiss by takovou chybu nikdy neudělal.

Jakmile vojenští compové odvysílali zprávu o svém vítězství, Sirix a pět dalších klikisských robotů vstoupili na palubu ukořistěné obří lodi Čtverce 3. Podle osobních dat a služebních záznamů v databázi byl admirál Creston Wu-Lin, jehož krev nyní zasychala na můstku, kde stáli, jedním z nejschopnějších velitelů OSZ, i on však podlehl, aniž by kladl významnější odpor.

Compové mezitím s vojenskou důkladností shromáždili těla ležící na palubách a vyvrhli je do vesmíru. Krev ani mrtvoly Sirixovi nevadily, těla by však mohla překážet rychlému pohybu uvnitř lodi během nadcházející vojenské operace.

Sirixův plán byl jednoduchý a rychlý. Bojové skupiny Čtverců 3 a 0 se společně vrhnou na Zemi. Jakmile bude

centrum lidské civilizace zničeno, klikisšťí roboti podle časových možností zahájí vyhlazovací operace zaměřené na ostatní hanzovní kolonie.

Lidé vytvořili a zotročili své computerizované pomocníky stejně jako kdysi nenávidění klikissové své roboty. Lidé byli sice mnohem méně krutí a hroziví než původní klikissové, ale dopustili se stejného zločinu. Sirix a jeho druhové osvobodili vojenské compy, kteří nyní mohli plnit užitečné funkce, a také vyvinuli techniku umožňující odstranění omezujících příkazů, jimiž byly ostatní modely compů uvržené do nedobrovolného poddanství. Mnoho compů však nechápalo, že jsou v područí, a – tak jako DD – odmítali Sirixův dar ocenit.

Na tom ale stejně nezáleželo. Kdysi dávno roboti s hydroskou pomocí vyhladili klikisskou rasu a teď udělají totéž s lidmi. Jakmile vyhyne rasa, která je stvořila, budou compové osvobozeni tak jako tak.

Nejprve se však Sirix musel vypořádat s novou komplikací. Nečekané ochromení bojové skupiny Čtverce 0 ho přimělo odchýlit se od svých plánů, klikisšťí roboti však dovedli být trpěliví. Vždyť čekali již tisíce let.

Generál Lanyan se se svou hrstkou narychlo shromážděných lodí dal na ústup, zbývající lodě Čtverce 0 však stále visely nehybně v prostoru. Salvami kódovaného strojového jazyka se Sirix domáhal úplného soupisu zbylých lodí a podrobného zhodnocení škod, které prchající Lanyanovi kadeti napáchali na ochromené bojové skupině. Sirix neočekával, že velitel OSZ své lodě raději rozstřílí, než aby je nechal padnout do rukou nepřítele. Tento čin dával z hlediska logiky smysl, ale lidé ovládaní emocemi a panikou jen zřídkakdy jednali logicky…

Roje klikisských robotů rvaly velitelské můstky všech ochromených lodí na kusy a přepojovaly systémy tak, aby

lodě opět byly schopné letu. Fanatičtí lidé se mohli kdykoli vrátit, aby zničili své další lodě.

V zájmu efektivity vyslal Sirix tisíce vojenských compů vybavených nástroji a operativně nahranými instrukcemi do vnějšího prostoru. Neúnavní compové opravovali zničené trupy lodí, nahrazovali poškozené části a odstraňovali nyní zbytečné systémy podpory života. Další pokračovali v odkrývání a přemosťování zablokovaných počítačových modulů.

Brzy uspějí. Byla to jen otázka času.

Sirix, stojící sám na můstku obří lodi, obdržel zprávu od klikisského robota, který vstoupil na palubu jednoho z nehybných mant. Wu-Linova bojová skupina lidi překvapila a generálu Lanyanovi tak nezbylo, než tento svůj tým opustit. Nováčci se zabarikádovali na můstku manty, ale neměli kam uniknout.

„Zaznamenali jsme zvuky svědčící o destrukci," hlásil klikisský robot. „Vzdali se naděje na únik."

„Právě v takové chvíli jsou lidé nejvíce nebezpeční," varoval ho Sirix. „Musíš proniknout dovnitř a zastavit je."

Zacvakal ostrými klepety spárů, aby svá slova zdůraznil. Uspokojivý pocit. Části jeho těla byly vybavené přesnými senzory, které se však svou citlivostí nemohly vyrovnat biologickým nervovým zakončením. I tak byl schopen prožívat slastný pocit, když svými nástroji vnikal do živého těla, řezal maso, drtil kosti a vnímal kluzkost čerstvé krve stékající po ebenovém exoskeletu. Jeho klikisští mučitelé by tomu rozuměli velmi dobře.

Dospěl k rychlému rozhodnutí. „Jdu na mantu za vámi. Pokud jsou lidé stále naživu, pomůžu vám."

☼ 56 Anton Colicos

Letěli k Hyrillce. Anton zamyšleně postával ve velícím jádru vlajkové lodi společně s Yazra'h a Vao'shem, a jelikož zde byl hostem, snažil se nepřekážet.

Více než tři stovky skvostných lodí opustily Ildiru a vypluly na svou misi. Vedl je jednooký tall O'nh – druhý nejvyšší důstojník hned po adarovi. Podle toho, co Vao'sh Antonovi řekl, přišel starý velitel o své oko při výbuchu na palubě bitevníku ještě v době, kdy byl pouhým septorem. tall O'nh nyní v prázdném očním důlku nosil broušený drahokam. Kámen odrážel světlo a vzbuzoval spíše pocit fascinace než lítosti.

Anton tušil, že tak nesmírné množství lodí je výrazem ušlechtilosti Mága-imperátora dávajícího najevo, že přijímá Hyrillku zpět do své náruče. Tyto bitevníky nebyly míněny jako hrozba či trest, ale jako důkaz odpuštění. Každá loď byla plná silných vojáků, talentovaných inženýrů a tolik potřebného materiálu a zásob. Doprovázel je dějepravec Vao'sh s Antonem Colicosem, aby to vše zaznamenali.

Anton si myslel, že jeho dějepravecký přítel se po oněch hrůzách na Marathě bude vyhýbat cestování, Vao'sh však toužil vidět ztracené poklady skrývající se ve sklepeních pod citadelou. Kromě toho byla obnova Hyrillky událostí, u níž dějepravec nesměl chybět. Anton, jemuž bylo opět dovoleno cestovat, si nyní, když ho poslali daleko od Mijistry, připadal jako dítě konečně propuštěné z domácího vězení.

Humanitární pomoc a pracovní síla potřebná při rekonstrukci však byly podružné – hlavním účelem této mise bylo dopravit na Hyrillku nového místodržícího, který měl planetu převzít. Jmenoval se Ridek'h a nemohlo mu být víc než třináct let.

K chlapci, který nyní společně s nimi úzkostně čekal ve velícím jádru lodi, cítil Anton hluboké sympatie. Ridek'h se

vždy držel v blízkosti Yazra'h, která se z příkazu Mága-imperátora měla stát chlapcovou rádkyní a učitelkou. Mladá žena nyní většinu své pozornosti věnovala mladíkovi, což pro Antona představovalo jistou úlevu.

Podle dávné tradice se místodržícími spravujícími přidělené planety Impéria stávali šlechtičtí synové Mága-imperátora. Právoplatným hyrillským místodržícím měl být Pery'h – podle toho, co o něm Anton slyšel, vzdělaný a přemýšlivý muž. Rusa'h ho však zavraždil hned. na počátku své vzpoury. Nyní, když bylo povstání potlačeno, byl dalším v řadě Pery'hův syn. Za normálních okolností by chlapci tato role nikdy nemohla připadnout. Předčasná smrt místodržícího byla výjimečnou událostí – nastávající místodržící se obvykle podílel na správě přidělené planety několik let, než ji skutečně převzal. Tentokrát však přechodné období nemohlo nastat. Anton by nechtěl být na jeho místě. Raději věci pozoroval z povzdálí.

Ridek'h, stojící ve velícím jádru vedle něj, začal zasypávat Yazra'h otázkami ještě dřív, než opustili soustavu Ildiry. „Myslíš, že to opravdu bude tak zlé, jak říkají?" Anton naslouchal odpovědím bojovnice, která mladému muži poskytovala podporu a předávala mu svou moudrost. Yazra'h nebyla odbornicí na politické otázky, díky síle svého charakteru však mohla Daro'hovi prospět víc než tucet pochlebovačných učitelů.

„Je to tak zlé, jak říkají," odpověděla. „Tvé břímě, které musíš nést, je větší, než sis vůbec kdy dokázal představit. Ale je to tvoje břímě, Ridek'hu."

„Lid Hyrillky mi pomůže," hlesl Ridek'h tenkým hláskem. „Nebo ne?"

„Je to tvůj lid a ty jsi jeho místodržící. Dostaneš všechno, co budeš potřebovat."

„A co když budu potřebovat vnitřní sílu?" Vypadal tak neskutečně *mladý!*

„Pokud bude v mých schopnostech tě podpořit, Ridek'hu, udělám to. Mág-imperátor mě požádal, abych ti pomohla, přestože nemám zkušenosti s výukou. Tvůj otec by byl skvělým místodržícím. A já nyní udělám, co bude v mých silách, aby ses i ty stal moudrým vládcem."

Anton cítil rozpaky, že poslouchá takto intimní rozhovor. Ridek'h se snažil tvářit statečně, se zřetelným poskočením ohryzku polkl svou úzkost a napřímil se. Anton si povšiml, že chlapec napodobil Yazra'hin bojovnický postoj. Tolik by mladému muži přál, aby uspěl!

Vao'sh mlčel a vše pozorně sledoval, vnímal všechny detaily, aby je později sdělil v Sále dějepravců. Yazra'h nepokojně přecházela po velícím jádru. Své isixké kočky si vezla s sebou, ale během letu je držela ve velké nákladní komoře, aby neděsily posádku.

„Tale, blížíme se k trojhvězdě Durris," řekl navigátor. Na této soustavě by za jiných okolností nebylo nic zajímavého – neobsahovala obyvatelné planety, její součástí nebyl plynný obr. Trojice hvězd Durris vždy jasně zářila na nebi Ildiry – dokud hydrogové a faerové jednu z nich nezničili.

Yazra'h nejprve se zvednutým obočím pohlédla na Antona, a pak na mladého místodržícího. „Tohle je věc, kterou musíme vidět. Schválně jsem požádala tala, aby zvolil tuto trasu." Když jednooký velitel nařídil bitevníkům své kohorty, aby zpomalily, Yazra'h vybídla svého mladého chráněnce: „Všichni bychom se měli dívat a pamatovat si."

Lodě udržující dokonalou formaci se blížily k černé skvrně v prostoru. Mrtvá hvězda byla temná, stále slabě žhnula díky zbytkovým nukleárním reakcím, když se však zhroutila, zmizel tlak záření působící na její hmotu. Anton nebyl fyzik, takže se mohl jen dohadovat, jaké zásadní změny uvnitř proběhly a jakých neuvěřitelných zbraní asi bylo použito k uhašení slunce. Durris B už nebyla hvězda – jen náhrobní kámen.

„Je to děsivé,“ zamumlal Ridek’h.

„Správně. Je čeho se bát,“ řekla Yazra’h. „Toho jsou naši nepřátelé schopní.“

Chlapec s otevřenými ústy zíral na obrazovku. „Jak můžeme čelit nepříteli, který dokáže… tohle?“

„Mág-imperátor najde způsob, jak nás zachránit.“ Yazra’h úmyslně zvýšila hlas, aby ji slyšel nejen Ridek’h, ale celá osádka velícího jádra.

Tal O’nh se rukou mlčky dotkl své hrudi, kde měl společně s odznaky svého postavení v rámci Sluneční flotily připevněn duhově se lesknoucí kotouč. Anton poznal, že jde o symbol Věčného jasu. Vzhledem k vrozenému dě̌su Ildiranů z temnoty a slepoty nebyl Anton nijak překvapen, že se muž, který už ztratil jedno oko, upíná k symbolu představujícímu nehasnoucí světlo.

„Zůstalo nám ještě šest sluncí a ildiranské Impérium přetrvá,“ řekla Yazra’h, jako by něco takového mohla jednoduše nařídit. „Impérium musí přetrvat.“

Tal O’nh se připojil: „To je smyslem života každého důstojníka Hvězdné flotily.“

Anton věděl, že tato povzbudivá slova byla určena IIdiranům na palubě, zejména mladému místodržícímu, přesto z nich sám načerpal posilu. Pochopil, že pod slupkou stavící na odiv zejména fyzickou sílu, je Yazra’h moudřejší než většina lidí, jež kdy poznal. Jako učenec dokázal tyto věci rozeznat.

☼ 57 Orli Covitzová

Smíšená skupinka prošla skrz klikisský přepravní portál do svého nového domova. Toto místo mělo být novým začátkem, novou příležitostí. S podivným pocitem již jednou prožitého pozvedla dívka bradu, sebrala odvahu a vstoupila

do plochého kamenného okna. O okamžik později už stála na jiné planetě.

Llaro.

Po tom všem co zkusila, si Orli Covitzová nebyla jistá, zda je cesta na další opuštěnou klikisskou planetu tou správnou volbou, ale neměla tušení, kde jinde by mohla žít. Její vždy přehnaně optimistický otec by Llaro jistě nazval obrovskou příležitostí. Nyní však byl mrtvý, stejně jako všichni ostatní na Corribusu. Snažila se na to nemyslet.

Nakonec se Orli přece jen rozhodla připojit k utečencům z Crenny a jít s nimi do jejich nového domova. Věcí měla jen pár – syntezátor, který zachránila z trosek osady, nějaké oblečení a spoustu špatných vzpomínek. Bylo jí čtrnáct, byla sirotek a přežila vyhlazení své kolonie.

Její tvář se objevila snad ve všech zpravodajských sítích společně se zprávou o vyhlazení Corribusu a Orli doufala, že se snad přihlásí její skutečná matka. Zatím ji nikdo nemohl najít. Dívka pokrčila rameny. Ostatně, co s takovou mámou? Orli se bez ní obešla doteď, obejde se i dál. Bude jí lépe samotné. Dokonce i tady.

Levandulově fialkové nebe bylo úchvatné: pastelové barvy se klenuly nad vyprahlou krajinou. První vlna kolonistů společně s vojáky OSZ už založila poměrně velkoryse pojatou osadu. Její přítel Hud Steinman stojící opodál nasál nozdrami vzduch. „Vypadá to slušně, všude je tu dost místa. Ještě pořád mě bolí hlava ze všeho toho *kraválu* na Zemi.“

„Doufám, že nebudeme muset jíst chlupaté cvrčky,“ řekla Orli s úšklebkem.

„Jen si nemysli. Tady určitě najdeme něco nejmíň stejně odporného.“

Kolem přepravního portálu stáli vojáci. Armádní baráky obklopovaly ruiny prastarého města, v němž se kamenný lichoběžník nacházel, jako by měly bránit kolonistům, aby

pronikli k bráně a zmizeli pryč z planety. To nesvědčilo o ničem dobrém.

Skupina lidí jim šla vstříc, aby je pozdravila. Většina byla oblečená do neobvyklých šatů, bohatě vyšívaných nebo ozdobených barevnými šátky, které se výrazně lišily od jednoduchých ale praktických kombinéz, jaké znala z Dremenu nebo Corribusu. Také byly vybavené daleko větším počtem kapes.

„Nikdy bych nečekal, že tady uvidím tolik Tuláků," řekl Steinman.

Orli brzy získala dojem, že ona a uprchlíci z Crenny jsou jediní, kteří na Llaru chtějí být. Ukázalo se, že Tuláci jsou váleční zajatci zadržení během různých útoků OSZ na jejich základny, ti byli pochopitelně frustrovaní a nešťastní. Původní kolonisté byli zase podrážděni, že planetu, původně přislíbenou jim, OSZ proměnily v zajatecký tábor, a vojáci měli pocit, že uvízli na opuštěné výspě, kde musí hlídat bandu kolonistů. Nikomu se na Llaru nelíbilo.

Orli a uprchlíci z Crenny však neměli kam jinam jít.

Vůdce tuláckých zajatců, břichatý muž jménem Roberto Clarin, zkřížil paže na hrudi a snažil se dát svou nelibost najevo co nejzřetelněji. „Skat, to je další pokračování toho jejich pitomého plánu začlenit nás do společnosti Hanzy! Velký Houser si myslí, že když tady budeme spokojení, zapomeneme, co nám provedl."

S pomyšlením na vlastní prožité strasti a na to, kolik nových začátků a následných porážek ona a její otec zažili, si Orli Tuláka přeměřila. „Nikdo vás nemůže přinutit, abyste zapomněl na špatné věci, které se vám staly, pane. Musíte však jít dál. Vzpomínky mohou být jako tekutý písek."

Clarin se na dívku podíval a zachechtal se.

„U Hvězdy, doufám, že všichni nováčci budou jako ty!"

Poté, co prošli portálem, začali nově příchozí prohrabávat své vaky s oblečením, osobní věci, nástroje poskytnuté

Hanzou, balíčky s oblíbenými jídly a věci, které si ze svého domova vzali na památku předtím, než planeta zamrzla. Orli svírala svůj vlastní vak a cítila uvnitř oblý tvar svého levného syntetizéru.

Místo se brzy proměnilo v tržiště, kde probíhal čilý výměnný obchod. Tuláci a první osadníci dychtili vidět nové věci, které Creňané přinesli. Lidé se představovali jeden druhému a Orlinu mysl vzápětí zahltil nekonečný příval jmen, klanů a vztahů.

Zanedlouho se všichni společně pustili do sestavování prefabrikovaných buněk, které měly posloužit Creňanům jako dočasná obydlí. Orli v duchu přemítala, jestli dostane nějaký malý přístřešek sama pro sebe, nebo ji nějaká rodina přijme mezi sebe. Sama si nebyla jistá, co vlastně chce. Vždyť už ani nebyla dítě. Teď už ne.

Starosta Ruis zastupující Creňany se setkal s Tuláky a předsedou rady původních osídlenců. „Slibuji, že uděláme vše, co bude v našich silách, abychom byli soběstační.“ S nakažlivým úsměvem se obrátil k vysokému mlčenlivému muži s čokoládovou pletí. „Jsme schopní a máme spoustu zkušeností. Nebudeme pro vás přítěží. Společně zvládneme všechno, nemám pravdu, Davline?“

Muž odpověděl sotva znatelným úsměvem, který zdůraznil křížící se jizvy na jeho levé tváři. „Ano, na řešení problémů jsme odborníci.“ A tichým hlasem, přesto však dost hlasitě, aby ho Orli zaslechla, dodal:

„Pokud tady mám zůstat s vámi, raději si pro mě vymyslete nějaké nové jméno, Ruisi! Bude lepší, když prezident nezjistí, že jsem pořád naživu.“

☼ 58 Prezident Basil Wenceslas

Basil, doprovázený zástupcem Cainem, nastoupil do osobního člunu a zamířil k potlučené obří lodi, kterou Lanyan vyrval vojenských compům. Zkoumal poznámky ve svém datovém záznamníku a zcela ignoroval pilotovo oznámení, že na palubě *Goliáše* přistanou za deset minut.

„Předám vám svou zprávu hned, jakmile bude hotová, pane," řekl Cain. „Zřídil jsem několik specializovaných skupin s cílem prodiskutovat jednotlivé aspekty současné situace a její dopady." Pečlivost, s níž zástupce plnil své povinnosti, hraničila až s posedlostí. Jeho závěry byly vždy velmi dobře promyšlené, a podkladový materiál, který poskytoval Basilovi, obsahoval vše, co prezident potřeboval ke konečnému rozhodnutí.

Basil naposledy vrhl pohled na deprimující souhrnná čísla na displeji a pak jej vypnul. „Konečný účet téhle katastrofy nepřináší nic, co bych teď nějak nutně potřeboval, pane Caine. Se sčítáním škod můžeme začít později – pokud přežijeme několik příštích měsíců."

Když se před nimi objevila vlajková loď Čtverce 0, Basilovi se udělalo zle při pohledu na pláty trupu, ožehlé během nedávné šarvátky. Jediná velká loď, která zbyla z hlavní bojové skupiny! Mohlo být zachráněno víc unesených lodí, kdyby Lanyan zůstal o něco déle, bojoval o trochu urputněji? Nebo by OSZ přišly i o tuto jedinou?

Docházel k názoru, že generál rozhodl správně. Hanzovní odborníci pro styk s médii teď budou muset utajit informace o tom, jak velký počet nováčků byl ponechán ve spárech nepřítele. *Tak jako při bitvě u Osquivelu,* pomyslel si. Tenhle kostlivec přitom nedávno nečekaně vypadl ze skříně v podobě několika zachráněných vojáků, kteří se stali nepříjemně trapným důkazem tuláckého altruismu.

Když zakotvili v jednom z menších doků obří lodi, přišel je přivítat protokolární úředník v pomačkané uniformě. „Dovolte mi, abych vás doprovodil na můstek, pánové!“ Automaticky se pokusil uhladit svou pomačkanou košili. „Omlouvám se za ten nepořádek. Pracovali jsme v dvojitých směnách, abychom provedli potřebné opravy.“

Basil se zamračil. „To se rozumí samo sebou. Tyhle řeči si nechte na později, až si vyslechneme generálovo hlášení.“

Jakmile trojice dorazila na můstek *Goliáše*, Basil sebou při pohledu na ten chaos mimoděk trhl. Lanyan obvykle pedantsky dbal na předpisový pořádek, teď však, přestože byl generál na palubě, členové posádky pobíhali sem a tam, volali na sebe a házeli si nástroje. Údržbáři i důstojníci bez ohledu na hodnost svorně odklízeli trosky a instalovali nové díly. Kolem mužů svařujících poškozené zařízení sršely jiskry. Ve vzduchu se vznášel štiplavý pach mastného kouře, žhavého kovu a něčeho neidentifikovatelného, neurčitého a nepříjemného současně.

„Generále!“ Protokolární úředník pozvedl hlas. „Generále Lanyane! Pan prezident je tady.“

Lanyan parafoval přejímací formulář, který před něj položil nějaký podporučík, a pak se otočil i s křeslem. Na jeho tváři už vyráželo strniště vousů (což bylo rovněž překvapivé, protože obvykle míval tvář dokonale hladkou). Svlékl si také kabát uniformy a na sobě měl pracovní košili bez hodnostního označení s vyhrnutými rukávy.

„Pane prezidente, pane zástupce, velmi si cením toho, že jste souhlasili se setkáním tady na oběžné dráze.“ Rázně si potřásl rukou nejdříve s Basilem a pak s Cainem. Bělmo jeho chladně modrých očí bylo protkáno krvavými žilkami. „Jak vidíte, nemůžu postrádat ani těch několik hodin, které by mi zabrala cesta do ústředí Hanzy. Musíme sebou pohnout a dát všechno do kupy. Stále přilétají další lodě, ale není jich ani zdaleka dost na obranu Země, o hanzovních planetách vůbec

nemluvím. Do této chvíle se compové zmocnili podstatné části naší flotily a pokud se sem všichni přihrnou… Řekněme že bude lepší, když se na ně připravíme jak to jen půjde.“

„Zástupce Cain sestavuje podrobné zhodnocení situace.“

Cain aktivoval svůj datový záznamník a začal vybírat data, která hodlal zobrazit, než však mohl svůj souhrn předložit, Lanyan se rozběhl k senzorové stanici a křičel: „Říkal jsem vám, že tenhle systém nemáte deaktivovat! Je mi jedno, co jiného budete muset vypnout, ale zaměřovací systémy zbraní chci mít v pohotovosti!“

„Ale to je p-pro potravinový syntetizér, pane,“ vyhrkl zděšeně se tvářící podporučík, který se ze všech sil snažil nekoktat. „U-už jsme poslali pro náhradní díly. Do zítřka by měly dorazit.“

„A co když compové přijdou během jedné *hodiny?* Dáte pak přednost jazerům nebo plátku hovězího?“

„R-rozumím, generále.“

Lanyan se obrátil zpět k Basilovi. „Omlouvám se, pane prezidente. Kde jsme to skončili?“

„Chystal jsem se shrnout, co už víme,“ řekl Cain. Zástupce možná postrádal tvrdost, bez níž nemohl být dobrým vůdcem, rozhodně však byl schopný. „Podle našich nejlepších odhadů jsme během několika posledních dnů ztratili přibližně sedmdesát procent naší vojenské síly.“

Generál měl v tváři výraz, jako kdyby prožíval fyzickou bolest. „A šest mých admirálů. Pokud se posádkám nepodařilo lodě zničit, musíme předpokládat, že tyto bojové skupiny jsou nyní ovládány vojenskými compy. Pokud víme, přežili jen admirálové Diente, San Louis a Pike.“

Cain se pokusil o optimistický tón, ale příliš přesvědčivý nebyl. „Je možné, že několik dalších zůstalo odříznuto bez možnosti komunikace a jednoduše neodpovídají. Raději bych však nelíčil naši situaci v přehnaně růžových barvách.“

„Přehnaně růžových barvách?“ Basil pozvedl obočí.

Lanyan chodil kolem svého křesla. „Co ti zatracení compové chtějí? Co za tím je? To je skutečně řídí klikisšťí roboti?“

Basil vzal od Caina datový záznamník, načetl další data a podal přístroj generálovi. „Tohle teď uděláme. Za starých časů se tomu říkalo vozová hradba – byl to obranný manévr užívaný v případě ohrožení. Musíme shromáždit všechny funkční lodě a rozmístit je kolem sluneční soustavy.“

„I malá civilní plavidla, pane prezidente?“ zeptal se Cain. „To může vyvolat značnou vlnu znepokojení mezi veřejností.“

„Smíří se s tím. Víme, že neozbrojené obchodní lodě nemohou čelit hydrogům ani našim vlastním uneseným bitevníkům, ale jsou schopné spustit poplach, pokud se nepřítel přiblíží k Zemi. Použijeme je jako hlídkové lodě.“

„Také můžeme rozmístit automatické sledovací satelity,“ navrhl Cain. „Zlepšíme tak pokrytí, zvýšíme rozlišení a zkrátíme reakční dobu.“

Lanyan zavrtěl hlavou. „Systém včasného varování? Ten je dobrý jen na to, abychom věděli, kdy se začít modlit. Moc nám toho v rukou nezbylo. Pokud sem dorazí jakákoli významnější nepřátelská síla, udělá z nás škvarek. Spálený škvarek.“

Náhle se několik stanic na můstku *Goliáše* rozzářilo poplašnými světly. Reproduktory se rozezněly lidskými hlasy, hlídkující lodě podávaly hlášení. „Blíží se nějaké lodě, generále! Jsou tři.“

„Co jsou zač? Jak jsou velké?“

„Asi jako manty, pane. Vysílají identifikační signál OSZ.“

„To sakra ještě nic neznamená,“ zavrčel Lanyan. „Vyšlete jim naproti lodě s dostatečnou palebnou silou, aby vetřelce smetly, kdyby se ukázalo, že to jsou zlí hoši.“

Unavení technici pokračovali v opravách, ale dvě stanice byly v provozu a zachycovaly polohu lodí – blížící se

potenciální nepřátele i obránce, kteří k nim zamířili ze svých pozic v okolí soustavy. K obrovské úlevě všech se ozvalo: „Jsou to naši! Tři manty skutečně pilotované lidmi. Unikly ze Čtverce 7.“

„Jak si můžete být jistí?“ zeptal se Basil tiše.

„Mluvili jsme přímo s nimi. Nemůže být pochyb.“

„Já jsem o admirálu Wu-Linovi taky nepochyboval,“ zavrčel Lanyan, „a tvrdě jsem za to zaplatil. Ať se někdo vydá na paluby a ověří to. Osobně. Nevěřte tomu, dokud na můstku na vlastní oči neuvidíte lidi z masa a krve.“

Zanedlouho však bylo hlášení potvrzeno. „Opravdu dobré zprávy! Byla to velká řež, ale vypadá to, že naši tohle kolo vyhráli. Na palubě jedné manty přežilo jen šest lidí – včetně admirála Willisové. Řídili loď tak, že napojili její systémy na jeden z dalších dvou našich křižníků.“

Na společné frekvenci se ozval další hlas – zemitý a rozvážný: „Díky Bohu za zvracení a průjem – jinak by už nikdo z nás nebyl naživu. Život nám zachránila otrava jídlem, generále. Je legrační, jak se někdy věci vyvinou.“

„Prosím vysvětlete to, admirále Willisová!“ řekl Lanyan.

„Něco se pokazilo v systému přípravy jídla a epidemie salmonelózy postihla celou jednu směnu Jupitera. Nemohla jsem připustit, aby moje obří loď měla takový podstav posádky, takže jsem na její palubu stáhla velkou část vojenských compů z ostatních lodí, hlavně proto, aby zastali špinavou práci na přeplněných marodkách. Proč nenechat uklízení sraček a poblitých podlah robotům, ne?

Právě jsem prováděla inspekci na palubě jedné manty a dohlížela na přerozdělení posádky, když se compové zcvokli. Na palubě obří lodi jich bylo v té chvíli tolik, že se Jupitera zmocnili během chvilky, ale aspoň jsme tak dostali šanci bojovat na několika křižnících, kde byly stavy compů snížené. Tři potlučené manty – to je všechno, co jsem dokázala zachránit. Zbytek lodí skupiny Čtverce 7 je v rukou

nepřítele. Mám pocit, že se z toho poseru, salmonelóza nesalmonelóza.“

Lanyan pohlédl na Basila, kupodivu s úlevou. „Admirále, hlavně že jste se dostala domů. Ani nevíte, jak moc pro nás tyhle manty právě teď znamenají. Hodí se nám každá loď, i když potřebuje trochu opravit.“

„Zatím jsme narychlo vyspravili co se dalo, generále,“ řekla Willisová.

Basil pohlédl na techniky stále pilně pracující na obnově rozebraného můstku *Goliáše*. Množství práce rostlo s každou další lodí, která se dokázala dovléknout domů. „Nasaďte na to všechny lidi, kteří mají zkušenosti s opravami ve vesmírném prostoru. Nezajímá mě, co jiného právě dělají nebo kam patří. Žádné výmluvy. Potřebujeme každého. Většina našich doků je umístěna v pásu asteroidů, ale já budu klidnější, když si všechny funkční lodě podržíme co nejblíže Zemi.“

„Dejte mi náhradní díly a moji lidé provedou všechny základní opravy tady, pane prezidente.“

„Dobře.“ Basil se sklonil nad svým datovým záznamníkem. „Pokud zůstala jen třetina OSZ, je třeba vyhlásit úplnou aktivaci záloh. Každý voják, ať už náleží ke kterékoli složce, v aktivní službě nebo mimo ni, každý voják, který odešel na odpočinek, každý, kdo si teď slušně vydělává jako poradce v soukromém sektoru – chci je mít všechny zpátky! Musíme také svolat všechny lodě OSZ, které jsou stále v ruku lidí, bez ohledu na aktuální místo jejich působení. Každá loď, jež přežila compskou vzpouru, se musí vrátit domů. Hned! Teď mluvíme o obraně planety Země.“

Cain se zamračil – zjevně už v té chvíli přemýšlel o následcích. „Pane prezidente, možná jsme omezili pravidelné dodávky, ale stále udržujeme vojenskou přítomnost na planetách, které podepsaly Dohodu. Váš rozkaz by nás přiměl ponechat všechny hanzovní kolonie jejich osudu.“

„Zůstaly by jako nahý v trní," řekl Lanyan. „Neměly by žádnou ochranu proti hydrogům, ani proti robotům."

„Nerozptylujme se detaily, pánové! Obrana Země je na prvním místě."

Lanyanovi se takový příkaz podle všeho taky nelíbil, ale pomalu kývl a poškrábal se přitom ve strništi, které ho už zřejmě začínalo svědit. „Všechny ostatní planety považujete za postradatelné, rozumím tomu správně?"

Basil věděl, že je členové posádky pracující na můstku poslouchají, na rozdíl od jiných záležitostí, kterým se věnoval, však tato stejně nemohla zůstat utajená dlouho. „Bez Země není Zemské hanzovní ligy. Musíme stanovit priority."

59 Patrick Fitzpatrick III.

Maureen Fitzpatricková si pro své potřeby vydržovala pestrou škálu dopravních prostředků – měla běžná letadla, pozemní vozidla, dokonce i jednu elegantní vesmírnou jachtu vybavenou ildiranským mezihvězdným pohonem s plnou nádrží ekti. Patrick však dával přednost starým automobilům, především proto, že mastná špína, olej a nepořádek, který jejich údržbu doprovázel, jeho babičku neskutečně rozčiloval.

Před lety mu madam Fúrie jeho zálibu zakázala, protože umaštěné Patrickovy ruce a špína za nehty urážely její jemnocit. Teď mu však sama zakoupila několik aut, aby si s nimi mohl hrát, a v jeho „výstřední zábavě" ho podporovala, jen aby nedělal potíže.

Patrick by se rád pustil do důležitějších věcí. Chtěl poskytovat rozhovory a vyjádřit svůj pozitivní pohled na to, co Tuláci pro přeživší vojáky OSZ udělali. Maureen ho však držela stranou, v bezpečí na svém panství, kde ho nikdo

nemohl navštívit, a zařídila mu konzultace s „nejlepším psychoterapeutem na světě“.

Od oné oslavy na uvítanou uplynulo teprve několik dní. Patrick se pokusil oslovit média a domluvit si s nimi rozhovor, aby mohl Tuláky očistit, ale v atmosféře zděšení a zmatku, která zavládla po propuknutí compské vzpoury, neměl o příběh zajatců z Osquivelu nikdo zájem. OSZ se rozpadly, compové se obrátili proti svým stvořitelům, zahynuly miliony lidí a vražední roboti se už bezpochyby blížili k Zemi. Jeho babička ani nemusela využít své kontakty, aby mu zabránila mluvit. Nespravedlivé zacházení s tuláckými klany nikoho nezajímalo.

Možná by si někdo všiml varovných známek v chování compů, kdybychom nebyli tak zaměstnaní pronásledováním Tuláků a ničením jejich základen.

Byl si jistý, že se generál Lanyan a prezident Wenceslas o tuto strašlivou situaci nějakým způsobem zasloužili sami, stejně jako měli svůj díl viny na tuláckém ektiovém embargu. Nemohl uvěřit vlastním uším, když Lanyan chladnokrevně popřel celý incident, který skončil zničením Kamarovovy lodi. Sami si to nadrobili, tak ať si to taky vyžerou! Patrick už z řad Obranných sil Země vystoupil – neměl žaludek na to, aby sloužil v tak prohnilé organizaci. Kolik mladých nadšených důstojníků, jako byl on sám, už asi dostalo rozkaz k palbě na tulácké obchodní lodě?

Patrick měl pocit, že ho frustrace zadusí.

Několik posledních dnů se však Maureen naštěstí nezdržovala v jeho blízkosti. Navrhla mu, aby si našel zábavu v garáži, a Patrick zjistil, že práce se starými motory má v jeho případě výrazně terapeutický účinek – vyměňoval olej a svíčky, kontroloval ventilaci a vzduchové filtry. Fyzická práce osvobodila jeho mysl, takže byl opět schopen jasného uvažování.

Na Osquivelu kdysi vyprávěl Zhett o automobilech z poloviny dvacátého století, nevybavených počítači a umělou inteligencí, díky níž později vyráběné vozy dokázaly rozpoznat poruchu a samy se opravit. Technologie spalovacího motoru byla primitivní, ale svým způsobem velmi efektivní. Stáhl si ze sítě podrobné příručky pro svůj Plymouth Fury z roku 1957 a Ford Mustang z roku 1972, a taky (z čistě cvičných důvodů) pro malý zrezivělý Chevrolet Chevette z roku 1981.

Teď, když si konečně ujasnil vlastní postoj k politice, vojenské kariéře i pověsti své rodiny, vymyslel při opravování aut nový plán. Jakmile jeho babička poleví v ostražitosti, udělá něco, čemu už nedokáže zabránit. Nepochyboval, že psychologa, který mu „pomáhal pochopit“, jak mu Tuláci vymyli mozek, snadno oklame. Stockholmský syndrom! Takový nesmysl…

Vklouzl za volant mustanga, otočil starým mechanickým klíčem v zapalování a pak několikrát sešlápl plyn, aby probudil tygra pod kapotou. „Aspoň něco díky mně funguje, jak má.“

Chvíli zadumaně hleděl skrze čelní sklo na stroje kotvící v hangáru, zvlášť na vesmírnou jachtu. Všechny je uměl řídit. Proč jednoduše nevzít loď a nevydat se za Zhett? Pokud Tuláci opustili prstence Osquivelu, neměl tušení kde by měl s pátráním vůbec začít – v garáži mezi starými auty ji ale nenajde docela určitě! Patrick začal svůj plán promýšlet podrobněji.

Sundal nohu z plynu a motor mustangu se zajíkl, zakašlal a se zachrčením zhasl. Ze zadní části vozu se valil modrošedý dým a Patrick ucítil štiplavě nasládlý pach motorových spalin. Opět se rozhostilo ticho, jako když se vodní hladina uklidní poté, co ji rozčeřil vržený oblázek.

Když vylezl z vozu ven, všiml si, že ve dveřích hangáru stojí jeho babička a dívá se na něj. Vypadala vyčerpaně, byla

bledá a místo obvyklého elegantního účesu měla šedé vlasy sepnuté jednoduchou a praktickou sponou. Ještě nikdy ji neviděl tak přepadlou.

S bouchnutím zavřel dveře auta, automaticky se podíval na své zašpiněné ruce a pak je otřel do nohavic. „Vypadáš, jako by ti bylo nejmíň milion let."

Patrick už byl vůči jejím melodramatickým výlevům imunní. Odjakživa býval svědkem jejích neustálých krizí. Zveličovala a přehnaně prožívala každý skandál, každé zasedání rady, na němž neproběhlo hlasování podle jejích představ, vyznělo v jejím podání jako konec světa.

„A divíš se?" Prohlížela si svého vnuka v zářivém světle silných lamp zavěšených pod stropem hangáru a v jejích očích se třpytily skutečné slzy! Patrick ji takhle ještě neviděl – madam Fúrie se už dávno naučila, že nemá smysl snažit se ho oklamat. „Připravím ti uniformy a nechám ti uvařit tvé oblíbené jídlo." Zaváhala. „Ale musíš si v kuchyni říct, co bys chtěl. Ani nevím, jaké jídlo máš vlastně rád."

Utřel si ruce do hadru. Třením se uvolnilo rozpouštědlo, jímž byla látka napuštěná, a skvrny z prstů a dlaní rychle zmizely. „O čem to mluvíš?"

Maureen odvrátila zrak, jako by ho nějakým způsobem zklamala. „Nedokázala jsem je přesvědčit. Vynaložila jsem veškeré úsilí, obrátila se kam se dalo, ale prezidentovy rozkazy nedávají žádný prostor pro výjimky."

Fitzpatrick podrážděně přibouchl kapotu mustangu. „Uvědomuješ si, že povídáš nesmysly?"

Udiveně na něj zírala, jako by nemohla uvěřit, že nic neví. „Kvůli vzpouře compů jsi byl povolán zpět do armády. Tak jako všichni. Dokonce i já budu neoficiálně spolupracovat na řadě zvláštních projektů."

„O čem to mluvíš?"

„Všechny žádosti o propuštění z armády a odchody na odpočinek byly s okamžitou platností zrušené. Každý

vycvičený příslušník Obranných sil Země se musí zapojit do obrany naší planety. Každičký. Vražední roboti se blíží, a nejspíš také hydrogové. Je to jen otázka času.“

Patrick ztratil cit v rukou a čistící hadr spadl na podlahu hangáru. Maureen udělala krok vpřed, jako by ho chtěla obejmout, ale pak si to rozmyslela. „Vracíš se do války. Na frontovou linii.“

☼ 60 Zhett Kellumová

Golgenská oblaka bohatá na vodík získala s prvními paprsky vycházejícího slunce citrónový nádech. Plout zcela volně nad nebeským oceánem bylo rozhodně lepší, než se mačkat na Forreyově Střečku ve společnosti členů klanu Kowalski, kteří právě nevynikali smyslem pro humor. Zhettin otec měl pravdu – pro těžbu ekti byli Tuláci snad přímo stvoření.

První golgenští těžaři našli tenkou vrstvu, kde rovnovážný poměr kyslíku a vodíku vytvořil obyvatelné vzduchové kapsy. Pokud těžer křižoval právě v tomto prostoru, ochranné pole, kyslíkové kondenzátory a tepelné zářiče umožňovaly vyjít na otevřenou palubu. Zhett zde mohla stát zcela sama a naslouchat hvízdání větru nad oblaky.

Pusté nebe, šrafované stoupajícími chemickými výpary, působilo tísnivým dojmem. Dívala se, zda neuvidí nějaký pohyb pod sebou. Uviděla by hrozivě se čeřící bouřková oblaka, kdyby směrem k nim stoupala kulovitá hydroská loď? Právě na této planetě hydrogové udeřili poprvé a zničili těžer Blue Sky, aby se zcela nesmyslně pomstili za zkoušku Klikisské pochodně, kterou provedl Velký Houser.

Ano, Velký Houser měl rozhodně talent na to, aby naštval všechny kolem. Pevně sevřela načerveno natřené zábradlí.

Kov byl chladný, ale Zhett jej pevně stiskla a představovala si, že je to něčí krk. Třeba krk Patricka Fitzpatricka III.

Zhett potřásla hlavou, aby si urovnala myšlenky. Těžaři klanu Kellumů se teoreticky nemuseli hydrogů obávat. Pokud Jess Tamblyn řekl, že Golgen byl vyrván ze spárů nepřítele, neměla důvod mu nevěřit. Kdysi s mladým mužem flirtovala, když do loděnic vozil vodu z Plumasu, byla si však téměř jistá, že Jessovo srdce patří jiné – a že mu tato láska přináší víc bolesti než radosti. Přestože byl beznadějně zamilovaný do jiné ženy a neocenil, co mu Zhett nabízela, alespoň jí nikdy nelhal. Tak jako někdo…

„Díváš se, jak nám jde po ránu práce od ruky, zlatíčko?“

Její otec měl na sobě teplou vestu a na opasku se mu houpaly rukavice. Ostrý vítr, přestože byl filtrovaný skrze ochranné pole, které mírnilo jeho nápory, ošlehal Zhettiny tváře do růžova. „Ráno nebo večer, jaký je v tom rozdíl? Těžer přece běží nepřetržitě.“

Kellum se zasmál. „Je hezké vidět, že moje malá holčička téhle práci rozumí. Jednou z tebe bude skvělá šéfka těžeru.“

Zatímco těžer plul dál, do vzdouvající se atmosféry planety byly spuštěny sondy. Sací přívody hltaly směs plynů, která putovala do zásobníků a z nich byla hnána do separačních komor a ektiových reaktorů, měnících hydrogen na palivo pro mezihvězdný pohon. Odpadní plyny valící se z trysek poháněly zařízení kupředu. Kolem těžeru poletovaly údržbové čluny. Dělníci ve skafandrech, vybavení osobními pohonným jednotkami, kroužili kolem propojených modulů a kontrolovali jejich funkce.

„Právě spouštíme čtvrtý těžer,“ řekl Kellum. „Když nás teď hydráči nekoušou do zadku, jsou tyhle těžké potvory stejně efektivní jako rychlé kondenzátory a průběžné ektiové reaktory. Můžeme teď vypravit transportér každé dva dny.“

„To je víc paliva, než kdy budeme potřebovat.“ Opřela se o silnou otcovu paži.

„Jen si nemysli! Po letech uskrovňování a šetření máme co dohánět.“

Poté, co opustili Forreyova Střečka, zamířili bývalí Kellumovi zaměstnanci zpátky k Osquivelu. Plní optimismu vyzvedli v temnotě vysoko nad rovinou ekliptiky svoje stroje a zařízení, které tam zanechali. Teď, když měli k dispozici bezpečnou obří planetu, mohl klan Kellumů produkovat tolik paliva, kolik jej dokázal prodat.

Ano, štěstěna se na ně konečně usmála a Zhett se z toho snažila radovat. „Nebudou ti chybět staré loděnice, tati? Vložil jsi do nich desítky let práce, svoje srdce i duši…“

„To mi sakra věř, že ne! Byla s tím spousta odporného papírování a zisk nikdy nestál za moc. Jako těžař jsem mnohem spokojenější. Je to naše tradice.“

Zachichotala se. „Vzpomínáš, jak jsme se schovávali v prstencích a dívali se na osiky, když u Osquivelu bojovali s hydrogy? Tehdy jsi přísahal, že se k těžbě ekti už nikdy nevrátíš.“

„To byla velká chyba – jeden nikdy nemá říkat nikdy.“

Zlatavá sluneční záře laskající oblaka sílila. Pavouku podobný transportér odstartoval od těžeru a zamířil pryč, nádrže s ekti přichycené ke kovovým nohám. Zhettinu pokožku polil hněvivý ruměnec, když si vzpomněla, jak ji Patrick Fitzpatrick podvedl a ukradl podobný transportér.

Otec však změnu její nálady nepostřehl. „Svoje těžery tady chtějí spustit nejméně tři další rodiny.“ Rozpřáhl náruč, jako by chtěl nekonečné nebe obejmout. „Ale Golgen je velká planeta. Je tady spousta místa.“

Kellum opřel svou masitou paži o červené zábradlí. Letmo pohlédl stranou a objal svou dceru kolem ramenou. „Po té katastrofě, která se stala u Randezvous, se klany začínají dávat dohromady. Už jsem ti povídal o plánech zřídit na Yrece novou obchodní centrálu? Všechno pěkně potichu – zatím je ve hře jen černý trh, do něhož se zapojí několik

opuštěných hanzovních kolonií, ale je to začátek. Uděláme na Housera dlouhý nos a budeme obchodovat jen s těmi, které máme rádi. Pokud jde o mě, osíci můžou žrát třeba nerecyklovatelný odpad.“

„Jo, tati,“ řekla Zhett a rozhodla se, že na Fitzpatricka už nebude myslet. „Přesně to těm šmejdům patří.“

☼ 61 Jess Tamblyn

Jakmile opustili bouřlivou Charybdis a zamířili k Plumasu, ocitli se Jess a Cesca konečně sami. Voda kolem nich byla teplá, obklopovala je a nadnášela, zatímco v ní pluli a objímali se.

Nejprve byl Jess zcela okouzlen a pohlcen zázrakem prostého tělesného kontaktu, pocitem blízkosti dalšího lidského těla, sevřením ruky, dotykem ramene – jak silně to všechno postrádal! Jeho radost byla o to intenzivnější, že se dotýkal Cescy. *Cescy*.

Vznášeli se pospolu, víc než jen živí, a jejich těla se na sebe rozpomněla. Kůže přilnula ke kůži. Mravenčení prostoupilo Jessovy kosti, svaly, oči. Celé roky snil Jess o chvíli, kdy se opět budou moci jeden druhého dotknout. A teď, když ten vytoužený okamžik skutečně nastal, zdál se intenzivnější a opravdovější než jakýkoliv jiný dotek, který kdy zažil.

Jejich osamělost trvala snad celou věčnost, a když se nyní konečně pomilovali, Jess se cítil neskutečně šťastný a naplněný. Poprvé v životě zažil naprosté splynutí s druhým člověkem. S Cescou. Nechal se tím pocitem obejmout, stejně jako ho objímaly její paže ovinuté kolem pasu.

Elementární bytosti, jež prostoupily jeho i její mysl, vnímaly každičký detail tohoto prožitku. V jejich hlavách se ozval hlas: *Teď už rozumíme. Dříve jsme v plnosti nechápali*

smysl tvých slov a tvých tužeb. Jsme vděční za poznání, které jste nám takto poskytli.

Jess roztáhl ústa v úsměvu. „Bylo nám potěšením.“ Až nyní si uvědomil, že každý jejich polibek, každá kapka tělesných tekutin či potu je díky vodním bytostem navzájem propojila. Díky poutu wentalů bylo to, co se mezi nimi odehrálo, silnější než kdykoliv dříve.

Cesca se cítila zahanbená. „To se na nás dívali?“

„Raději chápu wentaly jako spojence a druhy, než jako šmíráky. Nezapomeň, že jsme byli proměnění. Jsou nyní součástí *nás samých.*“

„Chvíli potrvá, než si na to zvyknu.“ Připlula k němu blíž. „Jsem ale ochotná na takovou podmínku přistoupit – zvlášť výměnou za *tohle…*“

Konečně už Jess neměl pocit, že zrazuje Rosse. Kdyby jeho bratra nezabili hydrogové, zachoval by se vůči němu čestně. Jeho láska k Cesce by zůstala neopětována. Nyní však jeho Hvězda zářila zřetelně a trvale.

Když dorazili k ledovému měsíci, Cesca se dívala ven skrze zakřivenou bublinu. Wentalská loď dosedla na zmrzlý povrch, ozářená lomícími se odlesky. Pod sebou, na popraskané ledové pláni, viděli ztichlé těžní zařízení, nehybná čerpadla – a čtrnáct velkých vodních tankerů.

„Tady je máme,“ poznamenal Jess. Jakmile budou naplněny wentalskou vodou, stanou se tankery účinnou zbraní v boji proti hydrogům. Jistě najdou tulácké dobrovolníky ochotné navést je k obřím plynným planetám a uvolnit jejich náklad do horní vrstvy oblaků. Wentalové ovládnou planety jednu po druhé.

Věděl, že ho jeho strýci rádi opět uvidí a s radostí mu s tímto novým úkolem pomohou. A stále tady bylo tělo jeho matky, které vyprostil z trhliny v ledu a pak zanechal v jeskyni, zatímco musel spěchat na pomoc Cesce. Nyní jí konečně budou moci vystrojit řádný tulácký pohřeb.

Truchlení bylo nedílnou součástí života Tuláků. Naposledy Cesca navštívila Plumas, když zemřel Jessův otec, a před ním Ross…

Jess ji vzal za ruku a protáhl ji skrze prostupný trup lodi. Stála po jeho boku na hrbolatém ledu, ve vzduchoprázdnu, zcela nezraněná. Mluvčí klanů vypadala jako malá holčička, plná úžasu.

Jess však svým bosými chodidly vnímal neobvyklé vibrace, otřesy tak mocné, že pronikly dokonce i silnou ledovou slupkou. Wentalové v jeho nitru jako by se stáhli do sebe. *Tam je nebezpečí. Vody jsou rozhněvané. Něco, co není naší součástí…* Wentalové se opět chovali tajemně. Jess v té chvíli netoužil po ničem jiném, než dostat se k těžařské osadě pod ledem.

Celý nesvůj vedl Cescu přes rozdrásaný terén k nejbližší výtahové šachtě. Přechodová komora byla násilně otevřená zevnitř a led před vstupem byl pokrytý vrstvou tvrdou jako ocel, jako kdyby jej někdo polil několika kbelíky červené barvy. Na zemi ležely zmrzlé kusy z průsvitného materiálu, připomínající roztrhané a odhozené plastové sáčky.

Kontrolky na ovládacím panelu signalizovaly, že se výtahová šachta automaticky uzavřela, když došlo k otevření do vakua. Musel najít jiný způsob, jak se dostat dovnitř. „Pojď se mnou!“

Povolal energii wentalů a ukázal dívce, jak posunout molekuly vody a hladce pronikat skrze led. Pro Cescu, která je doprovázela, by to byla úchvatná zkušenost, nebýt toho, že i ona sama začala cítit znepokojení nad prudkými vibracemi přicházejícími zespodu.

Když společně pronikli do jeskyně, čekal je neskutečný chaos. Prostorem se rozléhaly rány a sykot páry. Z roztržených čerpacích trubek tryskaly gejzíry. Ze stropu se valily proudy vody a padaly kusy ledu, jak do něj vytrvale bušila jakási mocná síla.

V porovnání s dřívějškem bylo uvnitř také mnohem méně světla. Jess si všiml dvou prázdných kráterů na místech, kde dříve bývala umělá slunce. Tuláčtí dělníci pobíhali, křičeli, stříleli a ukrývali se. Na zemi leželo víc než tucet mrtvých těl, mnohé z nich pokryté silnou vrstvou ledu, jiné byly prostě jen nehybné, bez známek života. Cesca ukázala na cosi rudofialového – smečku červům podobných tvorů, kteří se plazili po ledu a pronásledovali nějakého prchajícího muže.

Další exploze udeřila do stropu jako pěst vzdorovitého dítěte bušícího do dveří. Jess a Cesca se otočili směrem, odkud zvuk přicházel. Mlha se na chvíli roztrhala a Jess přímo uprostřed vší té zkázy spatřil důvěrně známou postavu.

Když z trhliny v ledu vynesl Karlu Tamblynovou, její tělo bylo obaleno ledem. Nyní ji viděl opět živou, ale neskutečně proměněnou. Zaplavily ho vzpomínky na bolestný poslední rozhovor s ní, kdy ji chlad ochromoval a její slova postupně ztrácela na srozumitelnosti.

Teď se jeho matka stala ztělesněním zuřivosti. Její tvář i téměř hmatatelná aura kolem ní prozrazovala přítomnost téže touhy ničit, jakou mu wentalové ukázali ve svých vzpomínkách na ildiranského septora a klikisskou královnu, kteří byli ovládaní nečistým wentalem. Cítil, jak se vodní bytosti v jeho nitru stáhly do sebe – byl v tom čirý odpor. Jeho srdce ztěžklo jako kámen a Jess v té chvíli naprosto přesně věděl, co se stalo jeho matce… i když nechápal jak.

Karla měla bílou pleť, jako by její paže a tvář byly vyřezány z mléčného ledu, ale z očí jí zářil ďábelský svit. Když ho spatřila, její slonovinová tvář zůstala bez výrazu, neúprosná. Potom se v ní však objevilo zcela zřetelné poznání.

Karlin nelidský hlas, v němž nebyla ani stopa vřelosti, zaduněl silou, jež drtila vše kolem. „Vítej doma, Jessi!“

☼ 62 Nira

Pohled na vlastní hrob vzbuzoval v Niře znepokojení. Udru'h oznámil její „smrt" a všichni mu uvěřili. Žádný Ildiran by o slově místodržícího nepochyboval a lidi ani nenapadlo se ptát.

Šlo o tradiční kamenný náhrobek geometrického tvaru s malou solární baterií, která dodávala energii nezbytnou pro projekci hologramu její tváře. Nira hleděla na rozostřený obraz vlastní tváře převzatý z oficiálních záznamů kolonie – od okamžiku, kdy byla převezena na Dobros, začala vypadat staře a opotřebovaně.

Nira s mlčenlivou Osira'h po svém boku poklekla na úbočí pahorku a pod svými nahými zelenými koleny pocítila pichlavá stébla suché trávy. Dotkla se prsty země, jako by pod hlínou hledala vlastní ztracený život.

„Tady jsem poprvé potkala svého otce," řekla dívenka vážně. „Mág-imperátor se přišel podívat na tvůj pomník – myslím, že právě proto ho místodržící Udru'h nechal postavit. Většině lidí se ničeho takového nedostalo."

Niře vyschlo v hrdle, když si představila celou tu scénu, a napadlo ji, co si Jora'h musel v takové chvíli myslet. „Viděla jsi ho tady?"

Výraz dívčiny tváře zůstával podivně odtažitý. „Přestože jsi mi předala všechny své vzpomínky, nedokázala jsem s ním promluvit. Nemohla jsem si být jistá, na čí straně stojí. Věděla jsem co se ti stalo, co on sám připustil."

Nira se na svou dceru ostře podívala. Jora'h byl zde, tak blízko, ale i on uvěřil Udru'hově výmyslu o její smrti. „Nic nevěděl! Nemohl vědět. Ze všech lidí právě ty nejlíp víš, jak moc mě tvůj otec miloval."

Dívka však na ni pevně pohlédla a v jejích očích se zračila neobvyklá tvrdost. „Vím, jak moc jsi milovala ty jeho. Díky

místodržícímu Udru'hovi jsi ale měla možnost poznat, že Ildirané jsou mistři přetvářky."

Nira sklopila zrak. „Jora'h mě miloval. Jsem si jistá, že mě stále miluje. Zjistím to hned, jakmile se s ním shledám." Pokud ovšem místodržící Udru'h nezařídí nějakou „nehodu" dřív, než se k Jora'hovi vrátí. Co mohl Udru'h získat, kdyby ji teď propustil na svobodu? Musela být velmi opatrná.

Pohlédla na Osira'h a přepadl ji nový pocit viny za to, že do její mladé vnímavé mysli vlila všechny ty strašlivé vzpomínky a odporné zážitky.

„Proč se na mě tak díváš, matko?"

Nira se přinutila k trpkému úsměvu. „Vidím před sebou malou holčičku, ale když promluvíš, nepřestávám žasnout. Na dítě jsi velmi moudrá."

„Nikdy jsem nebyla jenom dítě. Nebylo mi to dovoleno." Niru přepadl nesmírný smutek, přestože se na ni dívka zářivě usmála. „Ale měla jsem *dětství*, matko. Tvoje dětství. Pamatuji si jaké to bylo žít s matkou a otcem, s tvými bratry a sestrami v těsném příbytku. Ty jsi byla jediná z celé rodiny, koho zajímaly příběhy. Pamatuji si, jaké to bylo poprvé vylézt do klenby stromů, když tě přijali za akolytku. Ach, ten rozhled! Větve stromů byly jako oceán táhnoucí se kam oko dohlédlo. A kolem přelétl velký, smaragdově zelený plachtoun."

Nira sama se do té vzpomínky zcela ponořila. „Lekla jsem se a trhla jsem sebou tak, že jsem málem spadla dolů."

„Ale byl tam zelený kněz, který tě zachytil. Beneto, že?"

„Celé hodiny jsme se pak jen dívali, vnímali vůně přinášené větrem, pozorovali létající hmyz a naslouchali všem těm akolytům předčítajícím nahlas." Nira pohlédla do očí své dcery a viděla, že Osira'h si skutečně pamatuje každičký detail. *Předala jsem jí tedy i nějaké příjemné vzpomínky…*

„Nedovedu si představit, jak bych žila bez toho daru.“ Osira’h se rychle otočila, aby se usmála na blížící se skupinku dětí. „To jsou moji bratři a sestry. Chtějí tě poznat.“

Nira upírající pohled na svůj falešný náhrobek sebou trhla, když uviděla drobné postavičky míšenců. Každé z těchto dětí bylo počato po týdnech znásilňování v chovných barácích. Nevzešly z lásky a touhy, byly výsledkem genetického pokusu. Její ruce se sevřely do pěstí.

Osira’h zůstávala klidná, přestože cítila matčin strach a váhání. „Dobře vím, co si myslíš o jejich otcích. Mám tvé vzpomínky na to, jak byly tyto děti počaté, jak se narodily a pak ti byly odebrány.“ Natáhla se a stiskla Niřinu zelenou ruku. „Pro tebe je jejich původ prokletím. Trpěla jsi. Ale to je minulost a na té se ony nijak nepodílely. Nejsou to tví nepřátelé. Jsou to tvé děti, matko. Tak jako já. Dovol, abych jim tě představila.“ Vzala Niru za ruku a vedla ji dětem vstříc. Nira se slabostí v kolenou pohlédla do jejich mladých tváří a přiměla samu sebe, aby skutečně viděla *je samotné*.

„Tohle je Rod’h, nejstarší z tvých synů.“ Chlapec se na ni usmál. Jeho oči se třpytily hvězdnatými odlesky. Rod’h měl ostře řezanou tvář s pohlednými rysy prozrazujícími pokrevní spřízněnost s Jora’hem. Okamžitě poznala, že je to Udru’hův syn.

Niře bušilo srdce, ale vzchopila se. Nejistě natáhla ruku. „Takhle se mezi sebou zdraví lidé.“ Rod’h se podané ruky chopil a jeho stisk byl překvapivě silný.

„Ty jsi má matka? Nemyslel jsem si, že někdy potkám svou matku.“

Nira se snažila potlačit svou nedůvěru. Ať už po svém otci zdědil cokoliv, tento chlapec byl stále její syn. Navzdory nenávisti, kterou cítila vůči Udru’hovi, byl Rod’h zpoloviny také jejím dítětem.

„A tohle je Gale’nh.“

Nira se obrátila k mladšímu z chlapců a poznala ten vážný výraz a výrazné črty tváře. „Pamatuji se… na adara Kori'nha."

Chlapec se zatvářil potěšené. „Můj otec byl hrdina. A ty také, matko! Naším úkolem bylo zachránit Impérium."

Nira ztěžkla polkla. „Někteří Ildirané tomu věřili."

Další dvě dcery, poslední v řadě, byly Tamo'l a Muree'n. Muree'n, přestože byla nejmladší ze všech dětí, byla už nyní díky genům zděděným po otci z kruhu strážců větší než dva její nejbližší sourozenci. Všechny děti se tlačily kupředu a zjevně dychtily po její blízkosti. Jakmile Nira pocítila jejich zkoumavou zvídavost, jejich neskutečnou nevinnost, uvědomila si, že je nemůže nenávidět jen pro jejich původ.

„Řekla jsem jim pravdu, matko. Pomůžeme ti tohle místo změnit."

„Jsem ráda, že jsem vás všechny poznala. A tobě děkuji, Osira'h." Nira se dotkla tváře své dcery a do očí jí vhrkly slzy. „Děkuji ti, že jsi mi ukázala co je správné, přestože jsem se toho sama bála."

☼ 63 Osira'h

Nyní, když vládu nad štěpovou kolonií na Dobrosu převzal její nevlastní bratr Daro'h, Osira'h naprosto jasně a zřetelně viděla, co musí udělat, a že ona jediná v plnosti chápe, co všechno je v sázce. Muselo dojít k obtížným, ale nezbytným změnám.

Chtěla dát místním lidem druhou šanci – ve skutečnosti jejich první *skutečnou* šanci. Věděla, že právě po tomhle touží její matka. Nira v té chvíli společně s ní stála před mladým místodržícím, strnulá a plná úzkosti. Osira'h však věděla, že její nevlastní bratr je jiný než Udru'h. Nežil na

Dobrosu dost dlouho, jeho srdce se stále ještě nezatvrdilo. Byla si jistá, že ho dokáže přesvědčit.

Před novým místodržícím Dobrosu si připadala malá, ale věděla, že je mu rovnocenným partnerem v jednání. „Náš strýc ti předal správu této kolonie. Zodpovědnost nyní neseš ty. Zeptal ses sám sebe, co jako nový místodržící chceš dělat jinak?“

„Jinak? Genetické pokusy už nejsou díky tobě nutné, proto byly zastaveny. Co jiného by se ještě mělo změnit?“ Zdálo se, že je opravdu zaskočený. Neměl nejmenší tušení, proč s ním Osira’h chtěla mluvit a proč s sebou přivedla tu zelenou kněžku… svou matku.

Nira, stále bojující s vnitřní úzkostí, pohlédla na strohý plot kolem tábora. Inseminační baráky byly prázdné, tiché. Lékaři už na lidských ženách neprováděli testy plodnosti, stejně jako mužům neodebírali sperma pro uskladnění ve spermatické bance. Osira’h si pamatovala, že už jako malá holčička slýchávala sténání a výkřiky ozývající se z těchto temných budov. Místodržící Udru’h instaloval tlumiče zvuku, držel ji uvnitř výukových místností a řekl jí, aby se myšlenkami na lidské zajatce nezabývala. Neměla důvod ho podezírat, proto udělala, co jí nařídil.

Nira odtrhla oči od plotu a probodla Daro’ha pohledem. „Pokud byly pokusy zastaveny, proč jsou lidé stále vězněni?“

Osira’h pohlédla na svou matku a pak si stroze přeměřila Daro’ha. „Jsi snad z těch, kteří si libují v tajnostech jako Udru’h, nebo máš zájem o spolupráci mezi Ildirany a lidmi?“

Když se na ni podíval, napadlo ji, zda v ní vidí svou mladší nevlastní sestru, kterou nikdy neměl možnost poznat, nebo jen malou míšenku, jež možná zachránila ildiranské Impérium. „O jakou další spolupráci bychom měli usilovat? Co víc od nich potřebujeme?“ Daro’h přelétl očima staré šedivé budovy, zeleninové zahrádky poněkud napravující neradostný dojem a muže a ženy tiše se věnující svým

povinnostem. „Pokud se jim účast na genetickém projektu tak hnusila, nejsou snad rádi, že inseminace skončily? Co víc mohu udělat?“

Osira’h si podrážděně povzdychla, ale měla s Daro’hem trpělivost. On o ten úkol nežádal. Za všechny tajnosti, lži a bolest mohl Udru’h. Mladý muž byl vychován k tomu, aby myslel jen na prospěch Impéria a vůbec ho nenapadlo, že někdo jiný – lidé – může mít jiné zájmy. „Celé generace byly vychovávány s jediným cílem: aby s Ildirany plodily křížence. Lidé neznali jiný život, neměli žádnou naději, dokud jim má matka nezačala vyprávět příběhy o Spirálním rameni.“ Založila si ručky v bok. „Zaslouží si lepší zacházení, Daro’hu.“

Daro’h sklouzl pohledem z dívenky na zelenou kněžku. „Ale já nemohu změnit minulost. Co chcete, abych udělal?“

Osira’h a její matka podrobně probraly jednotlivé možnosti, než dospěly ke konečnému závěru. Nira řekla: „Jejich předkové se nalodili na *Burtona*, aby založili kolonii. Ildirané jim přislíbili přátelství a pak je oklamali. Všichni tito lidé nikdy netoužili po ničem jiném, než žít na Dobrosu v míru.“

Osira’h pokračovala: „Nech je, ať založí svou vlastní kolonii. Dobros, který býval jejich vězením, se může stát jejich *domovem.*“

Bylo zřejmé, že tuto možnost Daro’h nikdy nebral v potaz, něco takového jej ani nenapadlo. „Navrhuješ, abych je jednoduše… propustil?“

Nira ukázala na vyschlé travnaté pahorky. „V porovnání s jinými planetami, které *Burton* mohl osídlit, je Dobros docela dobrý. Lidé zde mohou pěstovat plodiny. Dovol jim, aby tu vybudovali svou vlastní osadu – ať je to však místo, kde budou svými pány – ne vězeňský tábor.“

Daro’h chvíli přemýšlel a pak rázně nařídil strážnému stojícímu u plotu a ze zvyku hlídajícímu zajatce: „Otevři

bránu! Chci si s lidmi promluvit.“ Osira’h na něj povzbudivě kývla a čekala, co doopravdy udělá. Nira si své myšlenky nechala pro sebe, viditelně zaskočená.

Strážní křikem vyzvali lidi, aby přišli blíž. Benn Stoner přistoupil k Daro’hovi tak, aby mu viděl do tváře, zvědavý a zároveň znepokojený skutečností, že po boku místodržícího vidí tu zvláštní dívenku a zelenou kněžku. Stoner pohlédl na své druhy, muže a ženy rozličného věku, jako by chtěl všechny své druhy ochránit. Po tak dlouhé době byli lidští vězni zjevně přesvědčení, že povolání před místodržícího nevěstí nic dobrého.

Daro’h zvolal: „Jsem nyní váš místodržící a rozhodl jsem se zavést jisté změny.“

„Jaké změny?“ zeptal se Stoner opatrným a podezřívavým tónem.

Když mladý Daro’h pohlédl na Osira’h, zaskočený takovouto reakcí, Nira klidně vysvětlila: „Pomysli na to, čím prošli! Těmto lidem změna málokdy přinesla něco dobrého.“

„Řekni jim, že mohou mít vlastní kolonii,“ vybídla ho Osira’h.

„Raději jim to ukážu.“ Daro’h křikl na strážné: „Zavolejte sem stavební skupinu s těžkou technikou, nakladači, řeznými nástroji, bagry. Lidé a Ildirané budou společně pracovat na stržení plotu. Na Dobrosu je dost místa pro obě rasy.“

Chovní zajatci zalapali po dechu. Dokonce i Osira’h byla překvapená tak náhlým rozhodnutím, přestože si byla jistá, že jim Daro’h nikdy neřekne pravdu o tom, *proč* zde byli věznění, co bylo cílem genetického programu nebo co Mág-imperátor prováděl za jejich zády.

Přestože potomci kolonistů z *Burtona* nikdy nepoznali jiné místo či jiný život, Osira’h byla přesvědčená, že někteří z nich opustí osadu a vydají se na dalekou cestu. Vezmou svůj majetek, nástroje, semena a vypraví se na jih, kde na ně

čekalo rozlehlé neosídlené území. Pokud jim ovšem Daro'h takovou svobodu dopřeje.

Lidé uvnitř tábora přecházeli sem a tam. Když pracovní čety skutečně začaly stříhat dráty a vyvracet kůly, zajatci tomu všemu konečně uvěřili. Stoner pokynul a lidé se připojili z druhé strany plotu. Společně pak strhli bariéru, která je odjakživa obklopovala.

Daro'h bývalým vězňům řekl: „Potřebujeme, abyste i nadále pracovali na společných polích, dostanete však také své vlastní pozemky a můžete si pěstovat plodiny sami pro sebe." Pohlédl na oprýskané chovné baráky. „Pomůžeme vám postavit nová obydlí ve svobodné osadě. Vaši předkové sem přišli, aby zde založili nový domov a získali nezávislost. Já vám nyní dávám obojí."

Nira se roztřásla a začala plakat, přemožená svými city. Osira'h svou matku objala. Pocítila její úlevu a opatrnou radost, která jí připomněla vítr pročesávající zelenou klenbu světolesa. Dobře tento zvuk znala z Niřiných vzpomínek, přestože jej sama nikdy neslyšela.

Všichni pracovali s velkým nadšením. Dráty byly s řinčením přestříhány a strženy, materiál použitý na hrazení odvážen pryč a pochmurný tábor se otevřel zbytku světa. Daro'h nařídil, aby skladiště nebyla uzamčená a zůstala přístupná. Stoner a jeho lidé měli neomezený přístup k základnímu zemědělskému náčiní, kypřičům, pluhům, sázecím strojům, mechanickým vyorávačům a součástkám zavlažovacího zařízení.

Osira'h všude kolem sebe cítila překvapení a radost. Někteří lidé jásali, jiní ale nedokázali přijmout takové změny najednou. Kolonisty z *Burtona* a současné obyvatele Dobrosu dělilo mnoho generací a zajatci už neměli vědomosti a dovednosti nezbytné k založení a udržení soběstačné kolonie. Všechny informace by bylo možné nalézt v databázi *Burtona*,

ale starou generační loď nechal bývalý Mág-imperátor zničit. Lidé už neuměli žít samostatně a svobodně.

Ale mohli se učit.

Ildiranští strážní obklopující Daro'ha však byli znepokojení. Světlonoš řekl: „Musím tě varovat, místodržící! Tito lidé žili po celé generace v zajetí. Je rozumné vybavit je nástroji, které mohou být snadno přeměněny ve zbraně?"

„Vrátil jsem jim jejich svobodu. Copak to není naše nejlepší obrana?"

Světlonoš uhnul pohledem. „Nebyl bych si tím jistý, místodržící."

Po dvou staletích útlaku Osira'h cítila přetrvávající bolest. Oceňovala, co místodržící Daro'h udělal, ale stále to nebylo dost. Věděla, co Mág-imperátor dohodl s hydrogy, byla u toho, když souhlasil, že zradí lidstvo. Osira'h dobroským vězňům rozuměla a věděla něco, o čem nový místodržící neměl ani ponětí.

Daro'h totiž nechápal lidskou touhu po pomstě.

64 Král Petr

Od té chvíle, kdy král tak rozhodně zareagoval na krizovou situaci s vojenskými compy, se na něj královští gardisté dívali jinak. Ostražití muži dříve uposlechli Petrových rozkazů teprve poté, až je ověřili u prezidenta nebo nějakého hanzovního úředníka. Nyní se dokonce i odměřený kapitán McCammon postavil do pozoru pokaždé, když ho král o něco požádal.

Petr udělal, co považoval za správné. Basilova obvyklá opatrnost by je stála mnohem víc životů a McCammonovi gardisté věděli, kdo učinil rozhodnutí – správné rozhodnutí. Když uslyšeli Nahtonova slova, konečně si uvědomili, že král Petr zřídkakdy dostává informace, které skutečný vůdce

potřebuje. Nikdo mu neřekl o řádění compů v tuláckých loděnicích, jež spustil doktor Yamane svým virem, nikdo ho neinformoval o prvních vražd'ících compech, kteří zabili dva členy osádky můstku admirála Stroma celý den předtím, než vzpoura skutečně vypukla. Král Petr už dříve vyjádřil své pochybnosti ohledně použití klikisských programů do vojenských compů. Kdyby byla těmto varovným signálům věnována pozornost, dvorní zelený kněz by mohl vyslat telinkovou zprávu všem jednotkám OSZ, možná dost brzy na to, aby byla compská vzpoura zastavena včas.

Proto když nyní Petr požádal, aby ho zavedli k prezidentu Wenceslasovi, velitel gardistů nic nenamítal. Jednoduše povolal další dva muže, aby byl doprovod dostatečně početný, a ve třech doprovodili krále do centrály Hanzy.

Za více než osm let v Paláci šepotu král téměř nikdy nepřicházel k prezidentovi bez pozvání. Nyní, protože ho doprovázeli královští gardisté, ho strážní u dveří a protokolární tajemníci nechali projít. Všichni předpokládali, že prezident Wenceslas chce vidět krále – nenapadlo je, že by to mohlo být naopak.

Petr napřímil ramena a snažil se, aby na něm nebyla znát nejistota. Musel vyzařovat sebedůvěru. Musel Basilovi nabídnout cestu ven – pokud bude mít sám zájem. V průběhu let pozoroval, jak se prezident stále hlouběji propadá do iracionality a zoufalství. Možná však po tom všem bude schopen vidět jasně. Petr v to alespoň doufal.

Když stoupali vzhůru k nejvyššímu podlaží správní budovy, kapitán McCammon na Petra významně kývl. Vybělené vlasy a pevná hladká tvář znemožňovaly přesnější určení jeho věku. „Bylo to těžké rozhodnutí, sire, ale udělal jste, co jste udělat musel.“ Když na něj Petr tázavě pohlédl, kapitán vysvětlil: „Ten vzdušný úder na compskou továrnu. Víme, že byl proveden na váš příkaz. Lituji ztráty stříbrných baretů, ale zachránil jste město.“

Petr byl ohromen, do jaké míry uvěřili této šarádě dokonce i sami gardisté. A ostatně – proč by ne? Basil držel všechno pěkně pod pokličkou. Vždycky trval na tom, aby Petr stál v popředí, aby představoval tvář Hanzy. Teď se to začalo obracet proti Basilovi samotnému. *Musím spoléhat na svou sílu, i kdyby to měla být síla, kterou mi přisuzují druzí.*

Petr vážně přikývl. „Jsem král. Až příliš často musím činit rozhodnutí, jež bohužel přináležejí pouze mně.

Vládce je víc než manažer či obchodník. Prezident by na to neměl zapomínat. Kdyby tak jen uposlechl mého varování ohledně vojenských compů!“

„Tolik stříbrných baretů,“ hlesl McCammon s dlouhým povzdechem.

V oněch horečných dnech, kdy se začaly objevovat první zprávy o compské vzpouře, Petr s Estarrou bedlivě sledovali dění kolem sebe a snažili z mediálního chaosu sestavit skutečný obraz situace. Země byla ve stavu naprostého zmatku a hanzovní kolonie propadaly panice. Zbytky OSZ se stáhly k domovské planetě, aby kolem ní vytvořily ochranný kruh, a všechny ostatní planety byly ponechány napospas osudu. Navzdory slibům v Hanzovní dohodě Země ostatní lidská sídla okamžitě odepsala. Byla vydána napospas hydrogům.

Tradiční komunikační a obchodní cesty byly přerušené, mnoho roztroušených kolonií však mělo díky nedávnému rozhodnutí Theronu šířit ratolesti své vlastní zelené kněze. Kolonie rozhodnutí Hanzy s křikem označovaly za zradu a skrze jediného prostředníka, kterým byl Nahton, naříkaly a žádaly o pomoc a ochranu. Prezident je ignoroval. Pokud se brzy něco nestane, tlaková nádoba, v niž se Spirální rameno proměnilo, brzy vybuchne. Všechna pečlivě rozmístěná vlákna spojující lidskou civilizaci dohromady se začnou trhat.

Kdykoliv se však nyní Nahton pokusil předat zprávu králi, Basil mu v tom nějakým způsobem zabránil, přestože nebyl

jednoznačně oprávněný to udělat. Když se naposledy dostala k Nahtonovi Estarra – to bylo ještě předtím, než vypukla compská vzpoura a nastal chaos – Pellidor ji rázně vyprovodil zpět do jejích komnat a vše ohlásil prezidentovi. Plavovlasý pobočník už neudělá takovou chybu, aby králi nebo královně znovu poskytl příležitost se zeleným knězem promluvit.

„Nenávidím Basila víc než jsem schopen vyjádřit, Estarro," řekl Petr, když se opět ocitli spolu sami. „Vím jaký je to člověk a znám jeho žebříček hodnot. Nebezpečí hrozící lidstvu je však závažnější než naše neshody. Je slepý k pravdě jenom proto, že jsem ji vyřkl já."

„Ví, že ti měl naslouchat, když jsi mluvil o nebezpečí, která představují vojenští compové. Každý to vidí."

„A co bys řekla, cítí teď kajícnou lítost nebo se zatvrdí ještě víc? Obávám se, že to druhé. Měli bychom pracovat společně. Nemusí mě mít rád, ale potřebuje mě."

„Možná bys měl s olivovou ratolestí – nebo větvičkou ze světostromu – přijít jako první ty." Estarra ho objala a Petr cítil její rostoucí břicho. Políbil ji na čelo. *Prosím, Basile – podívej se na to otevřenýma očima, tohle je cesta, jak zachránit lidstvo před katastrofou.*

Dveře výtahu se otevřely a za nimi se objevila prezidentova kancelář v nejvyšším patře. Pellidor jim však zastoupil cestu. Velitel gardistů se na prezidentova osobního pobočníka zamračil. „Král přichází, aby se setkal s prezidentem Wenceslasem. Ustupte stranou!"

Pellidor trojici gardistů ignoroval a Petra zpražil pohledem. „Prezident je v této chvíli plně zaměstnán poradou se svým zástupcem."

To však na McCammona neplatilo. „Opravdu? *Král* je jistě důležitější než úředník. A nyní ustupte."

Pellidor byl zaskočen. Královští gardisté se takovýmto způsobem nikdy nechovali. Petr využil jeho zaváhání a

vklouzl do místnosti, jako by tam patřil. Nechtěl, aby se McCammon a Pellidor zbytečně přeli o nic.

Basil se procházel po své prostorné kanceláři, obrácen zády ke dveřím. Petr viděl, že se dívá skrze rozměrná okna, jako by si za nimi představoval rozbitou siluetu města a hořící budovy – scénu jako z Armagedonu. Slyšel, že zástupce Cain nahlas předčítá zprávy svých specializovaných skupin. Petr zaváhal. Na okamžik si opět připadal malý a velmi mladý, kluk z ulice, jehož vytáhli z chudoby a bezvýznamnosti, aby z něj vychovali krále. Krále – loutku, ovládanou prezidentem. *Z dětských střevíců jsem už vyrostl. Basil mě potřebuje… ale ví to?*

Konečně se prezident uráčil předstírat, že si krále všiml, přestože o jeho přítomnosti už jistě nějakou dobu věděl. „Co se děje? Máme spoustu práce."

Kapitán gardistů vyhrkl: „Pane prezidente, král si s vámi přeje hovořit." Přestože už Petr stál uvnitř místnosti, McCammon se pořád tyčil ve dveřích přímo proti Pellidorovi a vypadalo to, že každou chvíli dojde na rány pěstí.

„Nemám na to čas."

Petr vykročil kupředu. „Právě teď bys ho měl mít, Basile! Musíme zakopat válečnou sekeru a spolupracovat v zájmu lidské rasy." Vyhnul se pohledu Basilova zástupce, který jim tajně pomohl a rozšířil zvěsti o Estařině „požehnaném stavu" dřív, než za ní Basil stačil poslat potratáře. Naštěstí prezident stále ještě nezjistil, kudy informace unikla.

Basilova tvář ztuhla, byl však dost chytrý, aby zachoval opatrnost. „Pane Pellidore, prosím, doprovoďte kapitána McCammona ven, abychom si s králem mohli pohovořit o samotě. Bude to jen chvilka."

Velitel gardistů, spokojený, že dostál své povinnosti, opustil místnost. Cain se posadil a mlčky vše sledoval.

Sotva zůstali sami, Basil se na Petra obořil: „Přestaň s tou hloupou hrou, Petře! Pokud tě to baví, můžeš se naparovat a dělat důležitého v Paláci, *ale ne tady!*“

Petr se zhluboka nadechl a silou vůle se uklidnil. „Nepřišel jsem se hádat. Rozhlédni se kolem sebe a sám řekni, co je v nejlepším zájmu Hanzy a lidské rasy.“ Přistoupil k prezidentovi, jako vždy dokonale upravenému, ještě blíž. „Poslouchej mě, Basile! Chci smír. Hanza potřebuje prezidenta a potřebuje mě jako krále.“

Petrovi se sevřelo srdce, když uviděl kamenný výraz Basilovy tváře. „*Já* potřebuji krále. Ale ne nutně *tebe.*“

„Sám jsi mi ukázal, že prince Daniela držíš v komatu, aby nezpůsobil žádné další potíže. Pokud je tohle jediná možnost, kterou máš, pak ano, tím králem musím být já.“

„Vždycky mám v rukávu další možnosti. Některé z nich by tě mohly překvapit.“

„Co tím myslíš?“

„Modli se, abys to nikdy nezjistil. Znovu a znovu jsi prokázal, že se pro svou roli nehodíš.“ Basil zkřížil ruce na hrudi, bylo to však gesto vyjadřující spíše vztek než pevné odhodlání. „Rozhodl jsem se, že zůstaneš zavřený v královském křídle paláce, rozhodně pro nejbližší dobu, možná navždycky. Pak mi snad konečně přestaneš křížit plány.“

„Basile, ani ty snad nemůžeš být takhle zabedněný!“ Dokonce i Cain, jindy velmi zdrženlivý, zalapal po dechu, když uslyšel králův tón, Petr však stejně rázně pokračoval. Nebyl čas brát si servítky. „Lidé nás teď potřebují vidět víc než kdy jindy. Před rokem jsi smetl moje obavy z použití klikisských programových modulů u vojenských compů, všichni si přitom dobře pamatují, že jsem je varoval, že jsem to byl já, kdo chtěl zavřít továrnu. Ale *ty* jsi mě neposlouchal.“

Cain tiše poznamenal: „To je pravda. Během poslední hodiny jsem zmínku o této události zachytil v médiích hned třikrát. Média vyzdvihují krále jako moudrého vládce a hrdinu.“

Basil zrudl: „O tlachy médií se už dokážu postarat, Petře! Sice pořád nevím, kdo je ten ‚důvěrný zdroj blízký Paláci šepotu', ale brzy zjistím, s kým sis povídal, a učiním tomu přítrž.“ Pousmál se, byl to letmý, zlý úsměv. „Jak víš, král plní dvě hlavní funkce – přijímá chválu za správná rozhodnutí *a* nese odpovědnost za ta špatná. Ještě stále se rozmýšlím, zda bys neměl abdikovat kvůli nedávné chybě, která stála nespočet životů.“

Petr viděl, že se jeho naděje hroutí. Neuspěl ani s nabídkou ke smíru, natož ke společnému hledání východiska z tohoto zbytečného sporu. Cain zvedl ruce, aby do rozhovoru vstoupil. „Pane prezidente, veřejnost nebude přisuzovat vinu králi Petrovi. Je to nesmysl vzhledem ke skutečnosti, že sám jako první před compy varoval…“

„Já jim nařídím, čemu mají věřit.“ Basilův tón jasně naznačoval, že nesnese odpor, a zástupce se stáhl. Vypadal přitom znepokojeně a rozzlobeně zároveň.

Vůči skutečnému nepříteli byl Basil bezmocný, proto útočil na všechny kolem. Tuláky vylíčil v nejčernějších barvách a totéž mohl lehce udělat s králem a královnou. Petr byl blázen, jestliže si myslel, že má šanci dosáhnout nějakého rozumného řešení. Možná ji neměl nikdy.

„Nehodlám nést následky tvé zatvrzelé nečinnosti, Basile! Reagoval jsem rychle a přiměřeně kritické situaci. Mé varování ohledně compů jsou uchována ve veřejných záznamech. Pokud by měl někdo rezignovat, pak ty. Mám to navrhnout na nejbližší oficiální schůzi Hanzy?“

„Naneštěstí pro tebe věřím, že jsi takové nehoráznosti opravdu schopen.“ Prezident vypadal hrozivě, přestával se

ovládat. *Basil nikdy neztrácí sebekontrolu!* „Vypadni odsud! Hned.“

Petr couval ke dveřím. Teď už věděl, že Basil na smír mezi nimi nikdy nepřistoupí.

☼ 65 Cesca Peroniová

Cesca, která se teprve učila jak používat nově nabytých schopností svého uzdraveného těla, vrávorala pod nápory energetických pulzů odrážejících se uvnitř ledové jeskyně. Celý prostor se proměnil v bojiště.

Karla Tamblynová si s kamennou tváří a žhnoucíma očima prohlížela svého syna. Její oživené tělo překypovalo ničivou silou jako nádoba, v níž byl uzavřen chaos. Cesca ji předtím viděla jen jednou – kdysi dávno přiletěla na Randezvous vyřídit nějaké obchodní záležitosti svého klanu. Byla to sebevědomá vyrovnaná žena, vhodný protějšek obhroublého Brama, jejího manžela. Nyní se však stala něčím zcela jiným.

„Jessi, cítím její energii. Ona není člověk.“

„Já vím, co je,“ odpověděl.

Když Caleb Tamblyn zavolal o pomoc, Karla se obrátila, natáhla ruku – a mrštila proti němu několik ledových nožů. Jess bleskově zasáhl, wentalskou silou letící čepele odvrátil a své vyděšené stýce tak zachránil. Odkloněné kusy ledu narazily do stěny jeskyně.

Cesca se obrátila k nové energii uvnitř svého těla a hledala u ní odpověď a sílu. Podivné hlasy v její hlavě naléhavě křičely: *Báli jsme se, že může vzniknout nečistý wental. Část naší energie se od nás oddělila a pronikla do jejích buněk Nečistý wental oživil její tělo, ale zůstává v něm uvězněný, není schopný se šířit. Je to zrůdná mutace, sršící energií.*

Tato energie se nyní snaží uvolnit, zničit ji a zároveň ji znovu vytvořit.

Jess se připotácel blíž, ruce napřažené, jako by chtěl své matce domluvit. Chraplavým hlasem zavolal její jméno. „Karlo Tamblynová! Vzpomeň si na to, kdo jsi.“

Cesca zakřičela: „Bojuj s chaosem ve svém nitru!“

Karlinou tváří přelétl výraz znechucení a nato nenávisti, kterou vystřídala zuřivost. „Vzpomínám si!“ Uvolnila další vlnu energie, která narazila do jejího syna v podobě ledu a mrazu. Jess se zachvěl jako kovadlina pod úderem kladiva. „*Můj chlapečku.*“ Cescu naprosto ignorovala.

Když se Jess zapotácel a snažil se vzpamatovat z té rány, Cesca vykřikla do skučení větru. Volala na wentaly: „Nemohli jste *říct*, co se tady děje? Vy jste to necítili?“

Nečistý wental není naší součástí. Jeho energie teče v temných proudech. Přeje si jen ničit, šířit chaos, zvyšovat entropii.

„Pokud ho nezastavíme,“ řekla Cesca.

Žena vykročila kupředu. Její nohy byly jako ledové pilíře, ale při každém kroku zanechala ve zmrzlém povrchu stopu. Pozvedla pěst, aby svému synovi zasadila další ránu. Jess se v té chvíli ze všech sil snažil zabránit dalšímu ničení.

Cesca ho nenechala bojovat samotného. Soustředila se na mravenčení energie ve svých tkáních, povolala ji a s její pomocí odvrátila úder, aby se Jess mohl vzpamatovat. Spojil své síly s jejími a obrátil je proti matce.

Zatímco se Karla pod tímto náporem potácela, Cesca se otočila a viděla, že se přímo k ní blíží nová hrozba. Víc než dvacet hlístic se plazilo k ní a cenilo své ostré zuby, odhodláno zaútočit.

Když kdysi dávno spatřila tyto tvory na Rossově pohřbu, viděla v nich děsivě krásné, elegantní obyvatele prastarého plumaského oceánu. Nyní to byli démoničtí vojáci ovládaní Karlou, jejichž záměrem bylo držet ji dál od Jesse.

Hypnotizujícími, hadími pohyby se hlístice sunuly kupředu, aby Cescu obklíčily.

Cesca se rudofialovým červům postavila s vědomím, že je musí držet dál od Jesse i od všech ostatních lidí v jeskyni. Už tak leželo mezi troskami až příliš mnoho bezvládných těl.

Přestože Cesca stále neovládala své nové schopnosti, bojovala, jak jen mohla a zároveň se učila od wentalů. Nejprve si představila způsob útoku, soustředila se na energii blesku a chladné vody. Wentalové zareagovali, protekli skrze ni, jejich energie prýštila z jejích rukou, její mysli. Cesca dvě hlístice roztrhala a třetí zmrazila na kámen.

Zatímco Jess zápasil se svou matkou, nečistý wental zřejmě horečnatě hledal slova a vzpomínky, pátral po informacích v zachovalých buňkách zmrzlého mozku Karly Tamblynové. „Ty… Ross… A Tasia – tvoje mladší sestra.“ Jejím hlasem jako by mluvil někdo jiný – zněl chladně a cize.

Když z moře na led vylezly další hlístice, starý Caleb se jim postavil v pošetilé snaze ochránit Cescu. „Táhněte, vy slizké potvory! Táhněte zpátky do hlubin.“ Bodl svým narychlo vyrobeným kopím a propíchl jednu z hlístic. Okamžitě k němu zamířilo několik dalších.

Cesca je zasáhla pulzem energie, nemohla však v té chvíli věnovat pozornost tuctu dalších plazících se kolem ní. Zakřičela na Jessova strýce: „Calebe, běž někam do bezpečí a zůstaň tam, ať se můžu soustředit!“

Když se na ni starý muž překvapeně podíval, nejraději by ho popadla a odhodila stranou, její dotek by ho však zabil. Tato myšlenka ji přivedla na nápad – výboj by mohl zničit i samotné červy. Natáhla ruku k nejbližší hlístici a dotkla se slizké membrány kůže, k smrtícímu uvolnění energie však nedošlo. Tito tvorové, ovládaní Karlinou wentalskou energií, byli imunní.

Nyní k ní se syčením a houkáním lezly již stovky hlístic. Snažila se s nimi bojovat, ale nedokázala soustředit svou

mysl a vrhat pulzy energie dostatečně rychle. Samotné vodní bytosti byly zaměstnány mnohem důležitějším bojem s nečistým wentalem.

Karla uvolnila neuvěřitelnou smršť energie, kterou Jess jen stěží dokázal odvrátit. Jeho matka vrhala příležitostné pulzy na těžaře, stále stojící budovy a strojní zařízení, pak opět udeřila na svého syna a nesmírnou silou ho nutila ustupovat. Cesca viděla zoufalství v jeho očích, když se musel útokům své matky bránit.

Cesca na chvíli polevila v pozornosti, čehož využili čtyři červi a okamžitě se jí ovinuli kolem nohou. Další vyskočili a neuvěřitelnou rychlostí se omotali kolem jejích paží a pasu. A stiskli. Další se k ní plazili rychleji, než je dokázala ničit. Primitivní tvorové pokryli její hrudník, ramena, krk. Cesca se bránila, ale rudofialoví červi měli nesmírnou sílu. Dokázali smrštit svá těla jako hroznýši žijící v džunglích staré Země, stahovali ji a drtili.

Nemohla se ani pohnout, nemohla bojovat.

☼ 66 Jess Tamblyn

Jess zaťal ruce do pěstí, jako by chtěl zadržet elementály uvnitř svého těla. Zdáli se stejně nezvladatelní jako nečistý wental uvnitř jeho matky. Přes lomoz a hluk ve své hlavě a třeskot doprovázející ničení jeskyně nebyl schopný slyšet vůbec nic.

Když Karla promluvila, viděl známou tvář, kterou tolik postrádal, hlas však zněl dutě a cize. „Jessi… proč se mě bojíš? Nevzpomínáš si na mě?“ Kráčela kupředu a kolem ní se jako kouř ze stepního požáru zvedala pára. Poškozený strop nad ní se dále drolil. „Můj chlapečku…“

Oživené tělo jeho matky si na mluvení zjevně začínalo zvykat, přestože každé slovo bylo stále prázdné, beze stopy

citu. „Vzpomínám si na ten teplý svetr, který jsem ti udělala, když ti bylo devět.“ Vlasy nabité statickou elektřinou se uhladily, tvář působila poklidnějším dojmem, jako by jeho matce vzpomínky pomáhaly ovládnout ďábelskou sílu v jejím nitru. „Pamatuji si na tvého compa EA… Dal jsi ho Tasii? Kde je Tasia? Kde je Ross? Mé děti?“

Dokonce i uprostřed toho strašlivého chaosu, kde třaskaly výbuchy a svíjely se vražedné hlístice, si Jess vzpomněl na léta, která jeho rodiče strávili spolu, na to, jak jejich rodina žila pod ledovou slupkou Plumasu. Jessovi bylo teprve dvanáct, když ho Karla naučila řídit terénní vozidlo. Učila ho obsluhovat čerpací zařízení, připojovat hadice k tuláckým lodím a plnit jejich nádrže čistou vodou.

Jess si uvědomil co se stalo a zvolal nahlas: „Byla zmrzlá, celé ty roky zůstala uvězněná hluboko v ledu! Musela v ní stále zůstat nepatrná jiskra života. Když jsem se jí dotkl a začal tavit led, musel jsem do ní nějak uvolnit wentalskou sílu. A teď ji ovládá nečistý wental.“

Nezůstal žádný život. Byla mrtvá tehdy. A je i teď.

„Nevěřím tomu. Něco v ní pořád je!“ Jess stál proti Karle a vědomě přijal plný náraz dalšího útoku. „Mami, poslouchej mě. Prosím!“

Když Karla udělala další krok směrem k němu, wentalské hlasy vytrvale opakovaly: *To není tvá skutečná matka. Není živá.*

„Ale pamatuje si na mě.“

Nečistý wental přečetl chemické stopy v zmrzlých tkáních jejího mozku. Tvá matka tam však už není.

Nedokázal se zbavit myšlenky na předchozí nečisté wentaly – ildiranského septora, který toužil po velké moci, aby mohl bojovat za svého Mága-imperátora a klikisskou královnu, která chtěla ovládnout konkurenční úly. Jess chtěl jen vyprostit svou matku z její ledové hrobky, ne ji

doopravdy oživit. Přesto nějaká podivná jiskra energie uvolněná z něj samotného vytvořila tuto zrůdnost.

Musíme z ní odstranit všechnu nečistou vodu.

Wentalové z něj vytryskli ven, stali se mlžnými částečkami vznášejícími se ve vzduchu. Energií prosycená vlhkost začala vířit kolem Karly jako tornádo unášející drsné ledové částice. Jessovo tělo se chvělo. Zuby mu jektaly.

„Zachraňte ji! Moje matka tam stále je, někde uvnitř."

Ona už neexistuje. Nedej se oklamat. Musíme vysát každou kapku, každou molekulu vody.

V tom, co dělali, jim Jess nemohl zabránit. Wentalové ho použili jako kanál, skrze nějž směrovali svou energii. V duchu na svou matku volal, aby ho vyslyšela, aby ovládla nečistou energii.

Náhle pocítil cosi zvláštního, naléhavého, a uvědomil si, že se Karla snaží odvrátit jeho pozornost. Jess přiměl své tělo, aby se otočilo, a ke svému zděšení spatřil desítky hlístic ovinutých kolem Cesčina těla. Pohybovala se, bojovala… stále žila!

Když jí však chtěl pomoci, nedokázal se pohnout. Wentalové v jeho těle řídili každý jeho čin. Přestože ho sevřel strašlivý strach, wentalové dál používali jeho tělo jako zbraň. Svoji zbraň.

„Zachraňte Cescu! Pomozte jí bojovat!" procedil Jess skrze zaťaté zuby.

Nečistý wental do nitra těch červů nepronikl. Když nám Karla Tamblynová musí čelit, síla, kterou ovládá červy, slábne.

Jessovi se podařilo natáhnout ruku, ale Karla se bránila o to urputněji.

„Cesco! Nepřestávej bojovat!" Nebyl schopen obrátit svou pozornost jinam.

Cesce se nějak podařilo najít ohnisko wentalské síly ve svém nitru a čerpat z něj. V oslnivé explozi uvolnila ohromné

množství energie a červy hemžící se kolem sebe spálila, sežehla mrazem a roztrhala.

Když se takto osvobodila, vlasy jí divoce poletovaly kolem hlavy a v očích jí žhnula energie ne nepodobná Karlině. Vykročila kupředu, obklopená jiskřivou aurou, a kusů Červích těl rozházených po ledu si už nevšímala.

Jakmile uchopila Jesse za ruku, jeho hlavou se prohnal příliv energie jako dravý proud peřejemi. Spojení wentalové vydali jakýsi nesrozumitelný zvuk a něco se prolomilo. Jess a Cesca se pohybovali v dokonalém souladu, vedení silami ve svém nitru. Jess cítil, jako by z něj tryskalo cosi podstatného, o čem až do této chvíle neměl ani tušení. Wentalové z toho čerpali.

Cyklon vířící kolem těla Karly Tamblynové zesílil. Pozvedla své bledé ruce vzhůru a bránila se metáním blesků, vlnami chladu a gejzíry vody hnanými skučící vichřicí. Rozsévala zkázu na všechny strany, rozbíjela všechno, co se rozbít dalo.

Vír vytvořený spojenými wentaly však z Karly začal vysávat veškerou nečistou vláhu. Na její voskové pleti se třpytily kapičky vody cezené skrze póry a vzápětí strhávané prudkým větrem.

Jess viděl co se děje, a zoufale se snažil wentaly zadržet. Chtěl je přesvědčit, aby jeho matku zachránili, místo aby ji zničili. Dávný boj s nečistým wentalem uvnitř klikisské královny skončil zničením celé planety a posedlý ildiranský septor způsobil stejnou zkázu vlastní flotile.

Wentalové museli Karlu udržet zde, i kdyby to mělo znamenat zničení celého Plumasu.

Slonovinově bílé tělo jeho matky se chvělo, jak spojení wentalové z jejích tkání vysávali stále více vody. Jess sténal, ale vodní elementálové pokračovali. Nemohl je zastavit.

Výraz Karliny tváře se změnil, změkl, stal se lidštějším, skoro… mateřským. Další úskok? „Jessi, sám víš, co musíš

udělat.“ Přestala ničit jeskyni kolem sebe, ustaly její útoky proti němu a Cesce, jeho matka jako by se stáhla sama do sebe, vzepřela se nečistému wentalovi a přiměla ho, aby se přestal bránit.

Dělala to úmyslně. Jess to viděl. Věděl, že toto je skutečný, opravdový záblesk vůle jeho matky. Poslední stín vzpomínek jí pomohl vzepřít se vlivu znetvořeného elementála. Karla si uvědomila, jakou strašlivou zkázu mohla způsobit – a odmítla pokračovat. Ano, *tohle* byla jeho matka. Tím si byl jistý.

Wentalové mu však řekli, že to není možné. Jess ale dobře věděl co vidí, sledoval onen náhlý záblesk lidskosti objevivší se v odlescích Karliných očí. Jak se mohli wentalové tak mýlit? A pokud se mýlili v tomhle, jakých dalších chyb se asi dopustili? Náhlá pochybnost v jeho srdci se zdála stejně ničivá jako nečistý wental.

Proto ji zaplašil. Už se rozhodl. Spojil svou budoucnost s vodními elementály, přijal ztrátu své lidskosti, aby mohl společně s nimi bojovat. Viděl, jakou zkázu způsobila tato znetvořená životní síla, a věděl, co nečistí wentalové udělali v minulosti. Karlu museli zastavit. Tady a teď.

Aniž by spustil oči ze své matky, Jess přestal klást odpor úsilí wentalů ve svém nitru. Veškerou energii, svou i Cesčinu, napřel k dovršení tohoto pochmurného úkolu. Cítil přitom sílu Cesčina lidského srdce, stejně jako nadpřirozenou sílu v jejím nitru.

Pulz spojené energie udeřil do Karly jako dělová koule. Cítila, jak z ní vysává vláhu, a přivítala to s náznakem ulehčeného úsměvu. Její kůže se začala scvrkávat a sesychat. Nakonec se proměnila v mumii.

Nadpřirozená bouře stále nabývala na síle, až tělo jeho matky rozpraskalo, jako by to byla nějaká prastará, drolící se socha. Karla Tamblynová se rozpadla na prach, který vzápětí rozfoukaly prudké poryvy větru.

Nakonec se bouře utišila. Na místě, kde Karla stála, nezůstalo vůbec nic – ani nečistý wental, ani žena, která bývala jeho matkou.

Prostorem se stále rozléhal řev unikající páry, rachot padajícího ledu a hukot tryskající vody, v porovnání s bouří to však působilo jako ticho. Zbývající hlístice, nyní opět netečné, se odplazily pryč a vklouzly do ocelově šedého moře.

Přeživší těžaři postupně vylézali ze svých úkrytů. Zranění sténali a prosili o pomoc. Také tři Jessovi strýci se odvážili ven. „Naprosto nerozumím ničemu z toho, co jsem právě viděl," řekl Caleb. „A nejsem si jistý, jestli tomu chci rozumět."

Jess nebyl schopen slova. Měl nechat svou matku pohřbenou v ledu, kde před mnoha lety zemřela. Protože rušil její klid – a možná také proto, že zcela neovládal wentalskou energii ve svém těle – způsobil tuto katastrofu.

„Je po všem," řekla Cesca otřeseným těžařům, jako by si vzpomněla na svou roli Mluvčí. Od zničení Randezvous nikdo z nich Cescu neviděl a nemohli tušit, jakou proměnou prošla. „Teď už jste v bezpečí. Váš život se opět může vrátit k normálu."

Starý Caleb se rozhlédl po zkáze kolem sebe a zamžikal svýma zarudlýma očima. „K normálu? Nejdřív hydráci zaútočili na těžery u plynných obrů, pak nás začal pronásledovat Houser, a teď *tohle*! Je to už hodně dlouho, co jsme žili normálně."

☼ 67 Anton Colicos

Jakmile bitevníky tall O'nha dorazí na Hyrillku, bude zahájena rozsáhlá operace k vyložení dovezených zásob a zařízení a vylodění posádky. Z lodí začnou proudit tisíce

nadšených ildiranských inženýrů a silných dělníků nesoucích bedny a pracovní náčiní. Už teď se nemohli dočkat, až se pustí do práce.

Planeta byla sražena na kolena hned dvakrát – nejprve při útoku hydrogů a později šíleným místodržícím. Mág-imperátor by však nezavrhl jednu ze svých planet, ani za situace, kdy bylo ohroženo celé Impérium.

Ještě před začátkem celé operace Vao'sh a Anton doprovázeli Yazra'h, která na palubě vlajkové lodi na orbitě povzbuzovala mladého místodržícího. Ridek'h trávil hodně času ve svých soukromých kajutách, kde se meditací připravoval na své povinnosti (nebo se před nimi ukrýval, napadlo Antona). Celou rozsáhlou operaci měl řídit tall O'nh, Ridek'h mohl jen čekat a bát se.

„Cítím se unavený, a to jsme ještě ani nezačali." Chlapec stál u okna a díval se ven.

Yazra'h, poté co chvíli pozorovala své kočky otírající se kolem Antonových nohou, se otočila zpátky k Ridek'hovi. „Já už se nemohu dočkat, až se pustím do pořádné práce, a stejně by ses měl těšit i ty. Na této lodi jsme už příliš dlouho." Krátce si protáhla paže a uvolnila tak svaly. „Na svůj úkol stačíme, Ridek'hu."

„Ale já nejsem dělník ani válečník. Jsem šlechtic."

Chvíli si ho skepticky prohlížela. „Znamená to snad, že nejsi schopný zvládnout obtížný úkol? Nesmysl! Já jsem taky šlechtična, a dokážu porazit kteréhokoli vojáka a umím pracovat stejně tvrdě jako dělník. Naučím tě, jak vládnout Hyrillce." Pohodila svou měděnou hřívou. Anton si všiml kradmého dravého úsměvu, který vyslala jeho směrem, a měl v té chvíli zvláštní pocit, že se na něj snaží udělat dojem.

„Dějepravec Colicos a já bychom rádi byli na jedné z prvních lodí, které na Hyrillce přistanou, abychom mohli lépe pozorovat důležité dění."

„Musíme jít dolů hned teď, Yazra'h?" Ridek'hův hlas zněl prosebně. „Tady je to mnohem pohodlnější… a uspořádanější."

Yazra'h po něm střelila ostrým pohledem. „A co lid Hyrillky – ten si žije pohodlně a spořádaně, *místodržící* Ridek'hu? Máš být nyní mezi nimi a poznávat, jak a čím strádají." Planeta za velkým panoramatickým oknem vyplňovala většinu výhledu, jednotlivé bitevníky se řadily na její orbitě. „O své nejistotě můžeš hovořit zde, v soukromí, ale nikdy ji nesmíš dát najevo svému lidu. Mají dost vlastních pochybností – netřeba přidávat další. Hyrillčanům přinese naději už jen to, že opět mají místodržícího."

„I když je tak nezkušený a nejistý jako já?"

Yazra'h pohlédla na dvojici historiků, chvíli přemýšlela a pak vyřkla slova, která chlapci potřebovala sdělit: „Jak se nyní cítíš, není ani zdaleka tak důležité jako to, co dáš najevo před svým lidem. Nasaď si masku příhodnou pro svou roli – buď silný, statečný, hodný důvěry, dej jim pocit, že máš situaci pevně ve svých rukou."

Anton viděl, jak se chlapec sbírá dohromady, hledá sílu. Bylo to jen zdání pevnosti, i to by však mělo stačit, aby otřesení Hyrillčané nepojali žádné podezření. „Děkuji ti. Samozřejmě, musím jít dolů."

Přestože hlavní kosmodrom Hyrillky byl opraven a rozšířen, nikdy by nedokázal pojmout stovky bitevníku, rozhodně ne najednou. tall O'nh správě určil, že tohle je kritický faktor, a vypracoval pro vykládku a vylodění podrobný protokol zajišťující maximální rychlost a efektivitu. Pověřil několik úředníků, aby celý proces rozdělili na fáze a pak rozpracovali detaily. Skvostné lodě se nyní shromáždily na orbitě a jejich posádky se už těšily, až se pustí do práce.

Bitevníky přistávaly vždy po sedmi. Vojáci Sluneční flotily a hyrillští dělníci rychle vyložili náklad a tolik potřebné zařízení a pracovní sílu distribuovali za pomoci

místních dopravních prostředků. Vyprázdněné lodě obsluhované pouze základní posádkou se vrátily zpátky na orbitu, aby uvolnily místo pro přistání dalším sedmi. Potrvá celé dny, než bude vyloženo vše.

Anton, Vao'sh a Yazra'h doprovodili mladého místodržícího na palubě jedné z lodí zařazených do čtvrté sedmice. Když místodržící Ridek'h vstoupil na půdu těžce zkoušené planety, velkolepá fanfára, kterou Anton očekával (dobře už znal ildiranskou zálibu v pompéznosti) zcela zanikla v hluku doprovázejícím vykládku.

Chlapecký místodržící viděl spálenou krajinu, poničená pole a zjizvenou zemi, a byl zjevně otřesený. „Jen se na to všechno podívej!"

Yazra'h mu odpověděla zpola káravě, zpola povzbudivě: „A ty se zase podívej na ty horlivé dělníky. Podívej se na všechny ty lodě, všechny ty zásoby a vybavení. Jak bychom mohli neuspět?"

„Plný rozsah škod ještě ani nemůžeme posoudit," podotkl Anton. „Historie nás učí, že vždy je obtížnější stavět než bořit."

„Tohle bude nosné vlákno našeho příběhu, dějepravče Antone," odpověděl Vao'sh.

Připojili se k Ridek'hovi, který vykonal formální obhlídku hlavního města a přilehlého okolí. Letěli ve vyhlídkovém letounu, dost nízko aby viděli, jak strašlivá zkáza planetu postihla. Hyrillčané sami začali čistit spálenou zemi a sázet nové plodiny dřív, než dorazila podpora z Ildiry. Jelikož šílený místodržící nechal vytrhat jedlé plodiny a veškerou úrodnou zemi obětoval pěstování shiingu, hyrillské zásoby potravin se rychle tenčily.

Pokoření a zahanbení Hyrillčané se vrhli do práce s odevzdaností, která naznačovala, jak silně si přejí odčinit nedávnou vzpouru. Pohánění vlastním pocitem viny pracovali tak usilovně, že pokud budou tímto tempem pokračovat, jistě

padnou vyčerpáním… aby se vzápětí zotavili, možná rychleji, než by kdo čekal.

Jejich malá skupinka hleděla na tu zkázu hodinu po hodině a Anton si uvědomil, že jeho mysl už začíná otupovat. Vao'sh seděl vedle něj, jeho velké oči vnímaly každý detail a pátraly po drobnostech, které by se mohly stát základem příběhů hodných vyprávění.

Yazra'h neposeděla ani na okamžik. Když viděla vyděšený výraz v chlapcových očích, pokárala ho: „Pokud to vzdáš ty, místodržící, vzdají to všichni. Vzpomeň si na staré příběhy v Sáze. Co kdybys byl velitelem bitevníku pronásledovaného temnou lodí Shana Rei? Temná loď cestuje rychlostí tmy a je stejně nepostižitelná jako stín. Tvé zbraně by nebyly k ničemu. Tvá loď by nedokázala letět dost rychle, aby nepříteli unikla. Bál by ses, nebo ne?"

Ridek'h zaváhal, ale pak se rozhodl odpovědět upřímně. „Ano."

Vztyčila ukazovák. „Ale i kdyby ses třásl hrůzou, nesměl bys připustit, aby to tvá posádka viděla, neboť ta by se pak bála sedmkrát tolik. Musíš porazit svůj strach a soustředit se na práci, kterou je třeba vykonat. Pokud bojuješ víc se svým vlastním strachem než s nepřítelem, pak jsi už dopředu prohrál."

Vao'sh stojící vedle nich se usmál. Podle barev jeho obličejových laloků by Anton mohl říct, že Yazra'hina slova starého historika pobavila a udělala na něj opravdový dojem. „Možná máš v sobě špetku krve dějepraveckého kruhu, Yazra'h."

Odfrkla si, jako by jeho poznámku považovala za urážku. „Mám mnoho nečekaných schopností a Mág-imperátor k nim má takovou důvěru, že mě požádal, abych učila místodržícího. Vím co je to čest, umím bojovat za svou věc a učit se z chyb."

Anton Ridek'hovi důvěřoval. Tušil, že nedostatky mladého muže pramení převážně z nezkušenosti. Díky moudrému rádci, který ho povede, může časem naplnit svůj potenciál.

Yazra'h stála za chlapcem a držela ho za ramena, jednak aby ho podepřela, jednak aby zajistila, že uvidí všechno, co vidět má. Hleděli ven na rozsáhlé plochy pokryté zčernalými nialiemi, protkané vyschlými zavlažovacími kanály.

Jak se zdálo, Yazra'h se rozhodla osobně zasadit o to, aby nový místodržící Hyrillky vyrostl v muže hodného svého úřadu. Pokud to někdo může zajistit, pak jedině ona, pomyslel si Anton. Měla dost síly a sebedůvěry, aby se o ně mohla podělit se svým synovcem, stejně jako s obyvateli Hyrillky.

☼ 68 Mág-imperátor Jora'h

Hydrogové se s konkrétními instrukcemi vrátili na Ildiru ještě dříve, než Jora'h čekal. Do této chvíle mu adar Zan'nh a jeho odborníci nebyli schopní nabídnout žádnou zázračnou zbraň proti nepříteli. Protože Jora'h nemohl účinně bojovat, neměl jinou možnost než přijmout nabízené podmínky, nebo vyslovit rozsudek smrti nad vlastní rasou.

Poté, co odeslal Osira'h na Dobros, povolal Mág-imperátor čtyři ze sedmi kohort Sluneční flotily, aby střežily Ildiru. Třináct set skvostných válečných lodí pod velením talů Nodu'nha, Lorie'nha a Ur'nha vytvořilo na nebi vyrovnané řady. Hydrogové se touto ukázkou síly nezdáli ohromení ani zastrašení. Dvanáct ježatých koulí jednoduše prolétlo mezi početnými septemy bitevníků Sluneční flotily, jako by to bylo jen listí vznášející se ve větru. Hydrogové nezahájili palbu… zatím.

Jora’h čekající uvnitř Hranolového paláce sebral všechnu sílu. Tentokrát si bude muset poradit bez Osira’h. Na druhou stranu – hydrogové alespoň nebudou moci zneužít onoho podivného spojení s dívkou a skrze ni zkoumat jeho vlastní plány.

Mág-imperátor vstal ze svého vejčitého křesla, opustil audienční místnost, kde zanechal své strážné i pečovatele, a vystoupal na jednu z nejvyšších věží. Kráčel jako odsouzenec na popraviště.

„Jsem vůdce všech Ildiranů,“ řekl sám pro sebe. „Ve svých rukou a ve své mysli třímám a ochraňuji Impérium, které přetrvalo tisíciletí. Udělám co bude nezbytné, abych svou civilizaci zachránil.“ Bez ohledu na to, jaké prokletí nám to přinese.

Jeho otec by se zničením lidské rasy souhlasil bez jediného zaváhání, bez jediné výčitky svědomí. Mág-imperátor Cyroc’h se pro blaho Impéria dopustil mnoha odporných věcí.

Já nejsem jako můj otec. Dosud ne.

Stál sám na vrcholku nejvyšší věže a čekal, zalitý září půl tuctu sluncí. Třpytivé hydroské lodě se jako asteroidy řítily přímo k Hranolovému paláci a Jora’h měl pocit, že nad ním visí obrovitá pěst, která z pouhého rozmaru jakési mocné bytosti rozdrtí jeho samotného, palác i celé město.

Jora’h věděl, že hlídkující bitevníky Sluneční flotily hlásily další boje kolem planoucích hvězd, faerská ohnivá vejce a hydroské koule se utkávaly ve vražedných soubojích. Válka proti faerům však zjevně nezaměstnávala tvory osidlující hlubiny plynných planet natolik, aby zapomněli na své výhrůžky Ildiranům.

Vedoucí hydroská loď klesla na úroveň jeho balkonu a oddělila se z ní malá koule podobná kapce rosy. Vznášel se v ní jediný hydrog, který na sebe vzal obvyklou podobu tuláckého muže. Šlo o stejného vyslance, který přednesl

hydroské požadavky minule, nebo jiného? A byl by v tom nějaký rozdíl? Z tlakové nádoby vycházely vibrace vytvářející zvuk hlasu. „Naše plány získaly jasnou podobu a brzy vás požádáme, abyste v nich sehráli svou roli.“

Přestože neměl jinou možnost než souhlasit, nemusel ještě projevovat nadšení ani dychtivost. „Jaké jsou vaše pokyny?“

„Vyšleme malou skupinu našich lodí, aby zaútočila na Zemi, ale bude na vás, abyste zničili všechna ostatní lidská sídla.“

„Všechna? Armáda Země je stejně silná jako Sluneční flotila.“

„To už není pravda. Oslabili je jejich vlastní compové. Počet vašich lodí a vaše výzbroj by měly být dostatečné.“

Jora’hovi chvíli trvalo, než novou informaci strávil. „Proč by se jejich vlastní compové měli obrátit proti nim?“

„Byli tak naprogramováni. Naši spojenci klikisští roboti chovají vůči lidem hlubokou nenávist za to, že vytvořili umělé myslící bytosti.“

Jora’h se chopil tohoto vlákna naděje. „Ale Ildirané myslící stroje nikdy nevytvořili. Před dávnými časy jsme to slíbili klikisským robotům. Proč tedy moje rasa čelí výhrůžkám?“

„Vaše rasa není důležitá. Můžete se vyhnout zničení jenom tak, že nám pomůžete v této bezvýznamné šarvátce. Máme s klikisskými roboty prastarou dohodu.“

„S námi jste měli taky dohodu.“

„Proto vaši rasu nezničíme, pokud se ovšem zhostíte své role.“ Pak vyslanec výhružně dodal: „Abychom si pojistili vaši spolupráci, zaujmou naše bitevníky pozice u dalších ildiranských planet.“

Pak pulzujícím monotónním hlasem beze špetky emocí hydroský vyslanec podrobně vylíčil konec lidské rasy, vysvětlil, jak má Sluneční flotila lidi oklamat a vrhnout se na ně ve chvíli, kdy budou nejvíce zranitelní.

Jora’hovi vál do tváře mrazivý vítr. Chlad se šířil jeho tepnami do celého těla, neměl však jinou možnost než poslouchat.

☼ 69 Zan’nh

Okamžitě poté, co hydrogové odletěli, se Zan’nh pokusil ponořit do svých řádných povinností. V těchto časech sloužil nejen jako adar Sluneční flotily, ale také jako První následník – a připadal si naprosto neschopný v obou rolích. Jeho Sluneční flotila – celé čtyři kohorty – vůbec nedostala možnost utkat se s nepřítelem!

Do komnaty určené k plodícím povinnostem Prvního následníka vkročila další žena. Pocházela z kruhu dějepravců a byla svým zvláštním způsobem atraktivní a inteligentní – její tvář byla vymodelována do masitých laloků, díky nimž dokázala vyjádřit širokou škálu emocí. Když se s ní Zan’nh miloval, mohl se na ni dívat a reagovat na vše, co se jí líbilo. Věděl, že onen zlatozelený odstín, který nyní přijala její pleť, je výrazem radosti.

Nenarodil se jako První následník, Mág-imperátor ho však požádal, aby se této povinnosti přesto zhostil. Zan’nh už začal zapomínat jména všech těch dychtivých dobrovolnic. Možná by to bral lehčeji, kdyby byl čistokrevný šlechtic, jelikož však polovina jeho genů pocházela z vojenského kruhu, měl Zan’nh větší nadání pro taktiku a velení, než pro dvorskou lásku. Naštěstí to adeptkám na oplodnění zjevně nevadilo.

„Poctil jsi můj kruh,“ řekla dějepravkyně a v její tváři se objevil záblesk nebeské modři. „Jsem si jistá, že ti porodím zdravé dítě.“

Zan’nh pamatoval na to, aby ji hladil po tvářích a nahých ramenou, přestože mu celý tento proces připadal trapný.

Když byl Prvním následníkem jeho otec, zasypával své milenky skvostnými dary, jejich těhotenství pak sledovaly celé týmy odborníků, které následně vedly záznamy o potomstvu. Zan'nh by se raději věnoval svým vojenským povinnostem. Zvláště teď – musel přece najít způsob, jak porazit hydrogy!

„Je důležité, abychom všichni plnili své povinnosti vůči Impériu."

Dějepravkyně si na sebe navlékla své průsvitné pestré šaty, uklonila se a opustila komnatu. Venku na chodbě se pak podrobila prohlídce lékařů a úředníků, kteří provedli patřičné záznamy. Poradci z kruhu šlechticů už v té chvíli vybírali další vhodnou kandidátku na zítřek.

Zan'nh si povzdychl. Nebyl stvořen k plnění takovéto slastiplné a změkčilé povinnosti – přijímat jednu ženu za druhou. Nemohl Thor'hovi odpustit jeho zradu, přesto neměl žádnou radost z toho, že byl povýšen na bratrovo místo. Tohle by měl dělat někdo jiný. Jeho mysl se v té chvíli už zaobírala úvahami o taktice.

Dohoda s hydrogy, na niž jeho otec přistoupil, možná nebyla čestná ani moudrá, ale Zan'nh neměl právo soudit. Oklamat a zničit Obranné síly Země? Vždycky cítil jistou neurčitou nechuť vůči lidem, kteří tak dychtivě zabírali jednu planetu za druhou. Adar Kori'nh mu vyprávěl, jak lidé využili neštěstí, jež potkalo epidemií stiženou Crennu, a zabrali planetu pro sebe ještě dřív, než mohla Sluneční flotila evakuovat poslední přeživší Ildirany. Zan'nh viděl, jak drzí lidští těžaři spustili své zařízení u Qronhy 3 – ildiranské planety – aniž by se obtěžovali požádat o povolení.

Na druhou stranu však lidé prokázali překvapivý altruismus. Sullivan Gold riskoval a také ztratil mnoho životů, když se pokoušel zachránit Ilidrany poté, co na těžery u Qronhy 3 zaútočili hydrogové. Takovýto nesobecký skutek byl hodný zaznamenání v Sáze sedmi sluncí, místo toho však

byl hrdinským těžařům znemožněn návrat domů. Vkládal v ně své naděje – snad právě oni dokáží přijít s převratnou myšlenkou, jaká by žádného Ildirana nikdy nenapadla.

Jakmile vyšel ze svých pokojů, dostihl ho posel. „Adare… První následníku! Mág-imperátor žádá, aby ses k němu neprodleně dostavil.“ Zan’nh udýchaného muže následoval.

Houfy úředníků a dvořanů v audienčním sále pod nebesférou vyvíjely horečnou aktivitu. Jora’h už v té chvíli scházel po stupních adarovi vstříc. Zan’nh se uklonil a formálním způsobem ho pozdravil.

„Adare, hydrogové mi sdělili své instrukce a já jsem už vyslal kurýry, aby předali mé rozkazy. Zprávu jsem odeslal také k Osira’h na Dobros, pro případ, že hydrogové naslouchají skrze ni.“

Zan’nh stále klopil zrak k vyleštěným schodům pod vejčitým křeslem. „Jak ti mohu být prospěšný já, vůdce?“

„Okamžitě se vypravíš k Zemi – a králi musíš říct právě toto.“

☼ 70 Prezident Basil Wenceslas

Basil společně s Cainem a OXem čekali v tichém nemocničním podlaží Paláce šepotu. Sarein nevěděla, kam jdou, a chtěla je doprovodit, ale Basil ji výslovně odmítl. Nepřál si, aby tohle viděla. Právě nedávno projevil odbojnému králi sympatie dokonce i kapitán McCammon. Copak jsou všichni tak zaslepení? Basil to musel zastavit, hned teď.

Princ Daniel ležel zcela bezvládně, tváře propadlé, ale to se mělo brzy změnit. Nebyla to otázka svobodné volby, ale projev zoufalství. Lékařští odborníci se pustili do práce, aby zavrženého prince – nyní nejlepšího dostupného kandidáta – oživili. Další varianta, která Basila napadla, by si vyžádala mnohem více času, a čas právě v této chvíli neměl.

Daniel je stále nepřijatelný, trest v podobě několika měsíců nočních můr na tom sotva co změnil, pomyslel si Basil. Založil ruce za záda a vrhl na bledého chlapce podmračený pohled. Ale je to menší ze dvou zel.

Daniel byl pro Basila velkým zklamáním, ale přinejmenším se nikdy aktivně nevzpíral jeho metodám. Nebyl dost chytrý ani kreativní. Jeho úkolem ostatně nebylo přemýšlet, jen poslouchat a opakovat, co mu bylo nařízeno. Petr – Raymond Aguerra, jak se dříve jmenoval – byl na druhou stranu iniciativní a inteligentní až příliš. Takovou chybu snad už nikdy neuděláme.

Učitelský compo podobný figuríně mlčky čekal u lůžka svého kdysi tak obézního bývalého žáka. Jakmile Daniel podstoupí krátkou ale nezbytnou rekonvalescenci, OX bude prince znovu vyučovat.

Poté, co byly podány neutralizující prostředky a stimulanty, ale ještě dříve, než se mladík probudil, vydal Basil dlouhé, zklamané povzdechnutí. „Jsem přesvědčen, že se král Petr nikdy nepoučí, i když k tomu dostal nespočet příležitostí a byl mnohokrát jasně varován.“ Začal přecházet sem a tam a díval se – mladý pacient sebou trhal a sténal, jak vyplouval z hlubin bezvědomí. „Co hůř, Petr si stačil získat znepokojivou míru popularity. Lidé tleskají všemu co udělá, i když jedná v naprostém rozporu s našimi instrukcemi.“

Cain se na něj zamračil. „Pane, lidé by ho měli zbožňovat. Právě proto tady je. Není veřejný obdiv důkazem, že dělá svou práci dobře?“

„Ne, pokud ji nedělá způsobem, jaký já nařídím. Tu a tam jsme si vedli docela dobře. To poslední, co právě potřebujeme, je mezek se svatozáří. Petr se na nás zjevně snaží tlačit přes média – to jeho velkolepé vystoupení ohledně compské vzpoury! A ještě předtím se mu nějak podařilo dostat ven informaci o Estařině těhotenství. Nemám rád, když mě někdo připraví o možnost volby.“ Potřásl

hlavou. „Nikdy bych si nepomyslel, že se mi bude po tom starém blekotavém pitomci Frederickovi stýskat.“

„Přesto nakonec všechno dopadlo tím nejlepším možným způsobem, pane prezidente.“ Cainovo lpění na optimistickém přístupu začínalo být otravné. „A ve věci vojenských compů měl pravdu. Je nelogické vytýkat mu to.“

„Vzepřel se mi naschvál. Čím víc na něj tlačíme, tím víc vzdoruje.“

„Možná bychom měli zkusit jinou taktiku. Nátlak někdy nefunguje,“ podotkl Cain a vysloužil si tak další prezidentův záštiplný pohled.

„Princ Daniel je moje jiná taktika.“

Jak stimulanty začínaly kolovat jeho krevním oběhem, princ se pohnul, zasténal a začal zvracet. Zdravotníci se k němu rozběhli, aby ho očistili a zkontrolovali životní funkce. Prsty mladého muže sebou škubaly, víčka se chvěla. Z jeho rtů vyšlo dlouhé zděšené zasténání. Sevřela ho křeč a znovu začal zvracet, po tolika týdnech na nitrožilní výživě ale neměl co dávit.

Chemické látky byly vyplavovány z princova krevního řečiště a stimulanty ho probouzely k vědomí. Mladík zasténal ještě hlasitěji a konečně se probudil. Jeho pleť měla šedý nádech a byla vlhká potem. Bělmo očí měl žluté, protkané krvavými žilkami, pohled rozostřený. Daniel zíral na strop, jako by se snažil rozpomenout, jak se vlastně používá zrak. Zachvěl se jako by chtěl zpřetrhat poslední pavučiny zlých snů. „Kde to jsem?“ Jeho hlas vrzal jako nerozchozené nové boty.

Basil se nad ním naklonil a zlověstným pohledem si prince přeměřil. „Jsi v místnosti, kde se rozhodne o tvé budoucnosti. Považuj to za svou poslední příležitost.“ Káravě pohlédl na zdravotníky a nosem znechuceně nasál kyselý pach zvratků a léků vznášející se v místnosti. „Vždycky všechno zabere víc času, než čekám. Vracím se do své pracovny. Zavolejte nás,

až bude umytý a duchem přítomný, aby mohl vyslechnout, co mu chceme říct. Jsem zaměstnaný muž, tak ať to netrvá dlouho.“

Když Danielova otupělost částečně vyprchala, mladík seděl podepřený ve své posteli a vypadal jako mrtvola, jež prošla mrazáky několika márnic a při převozu vždycky rozmrzla. Nejdříve téměř zkolaboval v důsledku metabolického šoku způsobeného dlouho udržovaným komatem, a když se opět probral, dobrých deset minut křičel.

Basil tam už nebyl, aby všechny tyhle nehezké věci viděl, prezidentovi ostatně záleželo jen na jediném: aby si Daniel všechny své útrapy dobře zapamatoval. Mladík měl paže připoutané k lůžku – byla to spíše připomínka jeho vlastní bezmocnosti než skutečné preventivní opatření. Byl tak slabý a údy měl tak bezvládné, že jen stěží mohl způsobit skutečnou škodu.

Ve chvíli, kdy se Basil, zástupce Cain a OX vrátili, si už pokořený princ velmi dobře vzpomínal, čím si takový trest vysloužil. Vzepřel se příkazům prezidenta, utekl z paláce a (což bylo nejhorší) choval se nevýslovně hloupě na veřejnosti. Následující umělé koma, nekonečné noční můry a zubožení jeho těla se mělo stát varujícím trestem. Od této chvíle bude mít princ Daniel stále na paměti, jak snadno může přijít o všechno.

Mladík se doslova chvěl strachem, když prezident bez jediného slova stanul u jeho lůžka. Basil nemusel říct ani slovo. Otočil se, pohlédl na učitelského compa a pak na svého zástupce. „Pane Caine, připomeňte mi prosím, proč jsme sem vzali OXe! S compy jsme v poslední době měli problémů víc než dost.“

„Pane? OX byl sestrojen stovky let před vojenskými compy, klikisské programové moduly do něj nemohly být vloženy. Není třeba se ho obávat.“

„Ale proč je tady?“ trval Basil na svém.

„Protože jsme potřebovali, aby tohle všechno viděl. OX udělá co bude v jeho silách, aby nám vychoval poslušného prince. Je to v zájmu věci, pane prezidente.“

Daniel, dýchající tak rychle a intenzivně, že neměl daleko do hyperventilace, vyslechl OXův mechanický popis současné situace a souhrn událostí, které se odehrály od chvíle, kdy byl vzpurný princ uveden do umělého spánku. Účinek léků potřebných pro probuzení začínal už odeznívat a zanechal po sobě jen všeobecnou slabost a odpornou pachuť v chlapcových ústech. Daniel byl mnohem hubenější než dřív. To je dobrý začátek.

Vyděšený mladík se stěží ovládal, těkal pohledem z OXe na prezidenta a mrkal přitom výrazně častěji, než bylo zapotřebí. Potřásal hlavou jako mokrý pes a snažil se vzpomenout, co se s ním dělo. Vděčně usrkával ovocný džus, doplňoval ionty a cukry a nejspíš se divil, proč je stále naživu.

Když compo skončil s vysvětlováním, Daniel ze sebe vykoktal: „A co… co se mnou bude teď?“

„To záleží na tobě. Už jsi dokázal, že jsi hanbou Hanzy.“ Daniel sebou trhl. „Otázka zní: je možné tě ještě zachránit, nebo bychom tě měli zavrhnout? Já sám bych byl raději, kdybych nemusel začínat od nuly s novým kandidátem. Ale nehodlám ztrácet čas ani s tebou v případě, že ses nepoučil.“

„Poučil jsem se!“

Basil si pozorně prohlížel roztřeseného mladého muže a v duchu se ptal, jaké děsivé sny ho asi po celou tu dobu pronásledovaly.

„Prosím, hlavně mě pusťte odsud!“

„To se snadno řekne. Ale změnil ses doopravdy? Proniklo vědomí tvé úlohy v Hanze až do morku té nejdrobnější kůstky tvého těla?“ Basilův hlas zraňoval jako skalpel. „Pokud nás svou nezvladatelností ještě jednou donutíš,

abychom tě odstavili, uděláme z tebe hnojivo pro nějakou kolonii. Nemělo by smysl udržovat tě při životě.“

„Ne, to určitě nebudete muset. Slibuju.“ Basil chvíli pozorně hleděl do Danielových očí. Z mladého muže prýštil strach jako syrovátka z hroudy čerstvého sýra.

„Dokážeš být králem, jakým Petr není?“

Daniel ztěžka polkl, sebral všechnu odvahu a vzlykl: „Dokážu být tím správným králem. On svou šanci dostal. Teď je řada na mně.“–

„Na tebe přijde řada, až já řeknu.“

„Tak to řekněte, pane prezidente! Prosím.“ Rty se mu třásly. „Jen mě prosím nezabíjejte. Chci být princ. Skutečný princ.“

„Ale já teď nehledám prince, Danieli,“ Basil obešel jeho postel. „Potřebuji nového krále.“

OX promluvil: „Pane prezidente, jsem vybaven příslušnými výukovými programy. Jediné co potřebuji, je spolupráce ze strany žáka.“

Basil vrhl na compa podrážděný pohled. „Na tvém místě bych se moc nechvástal, OXi. Petr byl taky tvůj žák.“

Daniel rychle obrátil oči ke compovi, kterého dříve nenáviděl. „Slibuji že udělám všechno, co mi OX nařídí. Opravdu! Tentokrát to myslím upřímně.“

Naprostá povolnost a ochota spolupracovat byla dobrou známkou – Petr nikdy takovou submisivitu neprojevoval, dokonce ani v samotném počátku. Když Daniel začal pofňukávat, Basil se zamračil. „Přestaň! Tak se král nechová.“

Daniel si na svém lůžku okamžitě sedl tak zpříma, že stěží držel rovnováhu. Během několika dnů by měl být mladík schopen opět chodit. Nyní se ovládl a snažil se uplatnit vše, co ho OX naučil. To bylo velmi výmluvné.

Basil se usmál na Caina a OXe. Jeho hlas byl vřelý a plný velkodušnosti. „Dobře, Danieli. Přesvědčil jsi mě.“

☼ 71 Osira’h

Šalupa s devětačtyřiceti Ildirany na palubě, vypravená přímo z Hranolového paláce, dorazila na Dobros. Posel žádal o setkání s místodržícím, přestože nebylo jasné, zda tím myslí Daro’ha nebo Udru’ha. Ildirané i lidé, nyní svobodní, se shromáždili na kosmodromu, aby přihlíželi.

Posel přelétl očima shromážděný dav a našel v něm malou míšenku. „Mág-imperátor žádal, aby má slova vyslechla také Osira’h.“

Do hodiny proběhlo setkání v soukromé rezidenci místodržícího, kde kurýr předal svou pochmurnou zprávu. „Hydrogové se vrátili na Ildiru a přednesli své požadavky. Adar Zan’nh byl vyslán, aby Zemi nabídl bitevníky Sluneční flotily. Má lidem tvrdit, že je to pro jejich ochranu.“

„A není?“ zeptal se Udru’h.

„Nejsem schopen na takovouto otázku odpovědět. Většina bitevníku Sluneční flotily byla povolána zpět k Ildiře, aby se tam shromáždila.“

Hněvivě mlčící Osira’h naslouchala a cítila, jak jejím srdcem proniká tupý nůž zklamání. Měla chuť plakat, když viděla, jak snadno se její otec vzdal.

„Mág-imperátor s tím tedy souhlasil?“ Také Daro’h tomu podle všeho nemohl uvěřit.

Udru’h byl tvrdý jako vždy. „Je to jediná cesta, jak může zachránit Impérium. A Osira’h mu v tom pomohla.“ Když se na ni strýc usmál, udělalo se jí špatně.

„Proč si můj otec přál, abych to slyšela?“ zeptala se.

Udru’h řekl: „Mág-imperátor zřejmě chtěl, abys měla radost ze svého úspěchu, abys věděla, že tvá práce nebyla zbytečná a genetický program naplnil svůj účel.“ Jen stěží se ovládla, aby se na něj nezamračila.

Osira'h cítila vlákno ve své mysli, věděla, že se stále může s hydrogy spojit. Vědomě však vztyčila hradby své mysli a nedovolila, aby jí tvorové obývající hlubiny cizích planet kradli informace. Doufala, že už nikdy nebude nucena k dalšímu kontaktu s těmito děsivými bytostmi. Udru'h dokázal před Mágem-imperátorem mnohé skrýt. Jistě tedy i ona může mít tajemství, které hydrogové neodhalí.

Obrátila se k Daro'hovi. „Teď, když jsi dal strhnout ploty a dal jsi lidem svobodu, hodláš jim taky říct, že zbytek jejich rasy byl odsouzen k zániku? Nebo je necháš spokojeně pracovat, dokud sem nepřijdou hydrogové a nevyhladí je do jednoho?"

Daro'h rozpřáhl paže. „Nemohu nijak ovlivnit, co udělají hydrogové!"

„Pak tedy není důvod říkat lidem pravdu, která by mohla vyvolat nepokoj." Udru'h se obrátil k poslovi. „Až tvá loď zamíří zpět k Ildiře, což bude jistě brzy, chci být na její palubě. Moje práce na tomto místě skončila a Mág-imperátor potřebuje mou pomoc. Jakmile dojde na obtížná rozhodnutí, musí mít nablízku dobrého rádce."

Sotva dobroská noc zahnala Ildirany do jejich dobře osvětlených obydlí, bývalí chovní zajatci uspořádali tajné shromáždění. Potomci kolonistů z *Burtona* hovořili tichými hlasy.

Jejich obytné baráky byly čistě vydrhnuté a vybavené novými postelemi a nábytkem. Všichni muži, ženy a jejich čistokrevné děti dostali nyní možnost postavit si obydlí mimo hranice osady. Mohli také vytvořit skutečné rodiny a vybrat si partnery podle svého, ne na příkaz ildiranských lékařů posuzujících výhradně genetické hledisko. Ano, Daro'h nechal strhnout ploty, to ale ještě neznamenalo, že jim dal svobodu.

Jak Osira'h nyní věděla, jejich světlá budoucnost byla jen krutým klamem. Do posledního okamžiku se snažila doufat, ale její otec ji zklamal právě tak strašlivě, jak se obávala. Zpráva, kterou přinesl posel, byla poslední kapkou. Přestože jejich rasa měla brzy vyhynout, tito zajatci si přinejmenším zasloužili znát pravdu. Konečně.

Nový místodržící jim nikdy neukázal záběry obrovité generační lodi, na níž jejich předkové přicestovali ze Země, ani tajné záznamy svědčící o rozhodnutí zkřížit lidi s Ildirany. Mělo tak být dosaženo genetické pestrosti dávající větší naději, že se podaří vyšlechtit vytouženého telepatického vyjednavače. Tolik generací žilo v zajetí… a zcela zbytečně.

Moji rodiče díky lásce uskutečnili to, čeho se nepodařili dosáhnout ani po nekonečných letech násilného plození a genetického otroctví.

A pro co? Aby mohla přihlížet vyhlazení lidské rasy?

Nyní i samotná Nira se zděšením naslouchala, když Osira'h vyprávěla celý svůj příběh a do jeho kontextu zasadila Jora'hovo nedávné rozhodnutí. Potomci kolonistů z *Burtona* byli po mnoho let utiskováni, i oni však nyní chápali, že byli podvedeni. Stali se pěšáky ve hře, která měla skončit zničením jejich vlastní civilizace.

„Hlavní otázka zní: co teď uděláme?" řekl Stoner.

„Měli bychom být novému místodržícímu vděční," řekla jedna starší žena. „Jen se podívejte, jak se věci pohnuly k lepšímu! Tu druhou záležitost nemůžeme nijak ovlivnit."

Osira'h hněvivě odpověděla: „A vám to snad stačí?" Rozhlédla se po ostatních ve snaze je vyburcovat. Tito lidé vyrostli v zajetí, neznali nic jiného než ploty, jejich ženy byly odvlékány a znásilňovány, mužům odebíráno sperma. „Nikdy vám nedovolí opustit Dobros. A nejspíš budete povražděni – tak jako lidé všude jinde."

„Ale teď jsme svobodní," ozval se muž s prořídlými vlasy. „Místodržící nám to slíbil, všichni jsme to slyšeli."

Sklíčená Nira se odvrátila od okna, skrze nějž zírala do venkovní temnoty. „Můžeme věřit tomu, co říká dobroský místodržící? Jen si vzpomeňte, co všechno Udru'h provedl mně i vám všem. A teď ten Jora'hův plán…" Zavřela oči. „To nemůže být pravda!"

Dívka vycítila změnu nálady, lidé začínali chápat závažnost vlastní situace. Nechtěli tomu uvěřit, bojovali s rostoucím hněvem a snažili se přitom nějak vyvážit svou touhu po pomstě s potřebou začít znovu, nalézt mír a svobodu.

Stoner zaťal zuby, sklonil hlavu a hlubokým hlasem řekl: „Ale co s tím můžeme udělat? Neumíme bojovat. Máme jít za Daro'hem? Požadovat, aby jednal?"

Nira pozvedla svůj hlas – zněl jako ocelové ostří, jako by se konečně rozhodla pro pomstu. „Daro'h je sice nový místodržící, ale on není tím, kdo nese zodpovědnost."

Osira'h zavřela oči a vědomě vytlačila ze své mysli všechny hřejivé vzpomínky na svého strýce coby rádce a učitele – vymazala každý náznak starostlivosti a lásky, které jí kdy Udru'h projevil, každý záchvěv oněch šťastných časů. Brzy měl odletět na Ildiru a požádal ji, aby s ním před odletem povečeřela v soukromí. To byla skvělá příležitost. Bývalí zajatci se museli rozhodnout rychle.

„Všichni víme, kdo program řídil," řekla Osira'h. „Víme, kdo je vinen."

☼ 72 Sullivan Gold

Ve strojovnách bitevníku se rozléhalo hučení mezihvězdných pohonných jednotek a neustálý hovor obsluhy. Nyní, když se hydrogové vrátili, aby předali své strašlivé pokyny, atmosféra naléhavosti ještě zesílila. Pokud však mohl Sullivan soudit, Ildirané stále nenašli řešení.

Inženýr Shir'of vyzval Sullivana a Tabithu, aby ho následovali přímo k pohonným jednotkám. Kráčeli po kovových schůdkách kolem zaoblených reaktorových nádrží a cirkulačních válců plných žhavého ekti. Ukázal jim všechno, každou palubu, každou strojovnu. Viděli přitom stovky členů posádky – jejich množství trojnásobně předčilo Sullivanův nejvelkorysejší odhad potřebného počtu. Sullivan Gold trpěl neustálým hlukem a třel si spánky. Stýskalo se mu po Lydii, jejich dětech a vnoučatech.

Jestli se nám podaří něco vymyslet, Ildirané nás pustí domů. Pokud ovšem adar dodrží své slovo.

Tabitha s úžasem a zároveň lehkým opovržením hltala očima každý detail. Měla sice datový záznamník, který jí věnoval vědec Klie'f, ale po několika pokusech ho odmítla používat. „Nejspíš je to stejný model, jaký jste používali před dvěma stovkami let."

Shir'of se usmál, jako by to byla poklona. „Jakmile náš technický vývoj dosáhl vrcholu, nebylo už třeba nic zlepšovat." Tuto argumentaci zjevně považoval za naprosto bezchybnou.

„A teď jste v bryndě," řekla Tabitha. „Celé generace jste nosili nos nahoru, a nakonec jste zapomněli, jak vymýšlet nové věci."

Když dorazili do velícího jádra, adar Zan'nh vynechal formality a přešel přímo k věci: „Ukažte mi, na co jste přišli! Náš čas se zoufale krátí. Dostal jsem rozkaz okamžitě odletět k Zemi, a pokud se do té doby, než se vrátím, nenajde jiná možnost…" Jeho slova zůstala hrozivě viset ve vzduchu.

„Měli jsme na přemýšlení jen pár dní," řekl Sullivan.

„No jo, na to, abych smetla neporazitelného nepřítele, obvykle potřebuju nejmíň týden," přidala se kousavě Tabitha. „Za pár dní přece nemůžu jen tak z hlavy vysypat návrh na novou účinnou zbraň, nakreslit plány, sestavit prototyp a zahájit výrobu."

Sullivan se na ni podíval. „Přesto právě tohle musíme dokázat.“

Tabitha si s lupáním uvolnila klouby prstů a soustředila se na problém. Na obrazovce blikalo třináct set bodů označujících polohu skvostných lodí, jež byly stahovány z celého Impéria a shromažďovaly se na orbitě. „Takže musíme hrát s tím, co máme. Co kdybychom použili vaši Sluneční flotilu nějakým jiným způsobem?“

Sullivan pozoroval ustavičnou činnost ve velitelském jádru. Vojáci Sluneční flotily se skláněli nad svými stanicemi, neustále přicházeli a odcházeli jako by byl můstek bitevníku rušnou městskou ulicí.

„Napadlo mě tohle.“ Tabitha se kousla do dolního rtu. „Znám jen jeden způsob, jak sundat hydroskou kouli – pokud teda zrovna nemáme po ruce smečku faerů: narazit do ní nějakou jinou velkou lodí, jako to udělal předchozí velitel vaší armády. Nepředpokládám, že byste byli schopní postavit asi tak tisícovku prázdných lodí a poslat je proti hydrogům?“

Zan’nh nepostřehl její ironii. „Nemusí být prázdné. Sluneční flotila má sedm kohort bitevníků. Pokud nebude jiné východisko, hodláme je použít tímto způsobem.“

Sullivan si uvědomil, že v ildiranském Impériu nikdy neviděl nic, co by třeba jen vzdáleně připomínalo compy. „Jen se podívejte, jak početnou posádku mají vaše lodě! Copak nemáte žádné automatizované systémy, které by umožnily minimalizovat bojové ztráty?“

Adar zavrtěl hlavou. „V ildiranském Impériu nenajdete žádné myslící stroje, roboty ani computerizované pomocníky. To byla jedna z podmínek dohody, kterou jsme kdysi dávno uzavřeli s klikisskými roboty.“ Tvář měl přitom strnulou, jako by sám sobě zakázal nesouhlasný škleb. „Další špatná dohoda.“

„Takže se všechno musí dělat ručně?“ zeptal se Sullivan nevěřícně.

„Pracovní síly máme dost.“

Tabitha obrátila oči v sloup. „Když váš adar Korťnh narazil se všemi těmi bitevníky do nepřítele, chcete říct, že každá loď měla na palubě posádku?“

„Minimální posádku,“ upřesnil Zan’nh. „Jiná možnost nebyla.“

Sullivana v té chvíli napadlo, jak velký počet asi Ildirané považují za „minimální“.

Tabitha zvedla obočí. „Potom mi dovolte, abych vám vysvětlila, jak funguje autopilot a dálkové řízení.“

☼ 73 Kolker

Když zelený kněz vystoupal na vrcholky věží tyčících se nad kupolemi Hranolového paláce, mohl si téměř představovat, že sedí v lesní klenbě na Theronu. Hřejivá zář několika sluncí dopadala na jeho pokožku a klouzala po ní jako rozpuštěné máslo.

Od chvíle, kdy mu v komnatách Mága-imperátora znemožnili kontakt s ratolestí, kterou měl téměř na dosah, necítil už žádnou radost. Ztratil svou jedinou naději na spojení se světolesem. Ratolest zahynula. Mág-imperátor byl skutečný netvor a jistě připravoval nějakou další zradu.

Nebe nad jeho hlavou křižovaly čáry tvořené zplodinami z bitevníku a nákladních lodí. Stovky plavidel se přesunovaly sem a tam, celé obyvatelstvo Hyrillky jako by bylo zapojené do jakéhosi velkého projektu vyžadujícího značné úsilí. Šípy, semknuté v těsných formacích, prováděly složité manévry. Za jiných okolností by Ildirané hvězdným přehlídkám tleskali, nyní ale věnovali veškerou energii své práci. Vysoko na orbitě už začali talové Lorie’nh a Tae’nh řadit bitevníky Sluneční flotily, které měly být vyslány k Zemi jako součást hydroské léčky.

Sullivan, Tabitha a většina zajatých hanzovních těžařů se také vrhli do práce. Zelený kněz se ještě nikdy necítil tak osamělý a odtržený od všeho, co znal.

Aniž byl pozván, připojil se k němu starý světlonoš. Kolker si nebyl jistý, zdaje jejich setkání pouhá náhoda, nebo jestli ho Tery'l vyhledal úmyslně. Ve svorném mlčení společně hleděli na les křišťálových věží a budov.

Přestože Kolker chtěl mít pokoj, současně toužil po konverzaci. Nevěděl však, jak by měl s tímto podivným, přehnaně religiózním Ildiranem mluvit. Bez přemýšlení vyhrkl: „Jsem tak sám! Takovou samotu jsem ještě nepoznal."

„Já sám nejsem. Nikdy." Starý muž hleděl mléčně zakalenýma očima do zářivého nebe, přestože sluneční záře byla tak intenzivní, že se sám zelený kněz nedokázal podívat na oblohu bez mrkání. „V mém věku už začíná oči zastírat mlha. Můj zrak slábne a já se musím dívat přímo do sluncí, abych vstřebal dostatek světla. Věčný jas v mém nitru však plane pořád stejně jasně. Duchovní vlákna mě zahřívají a konejší." Pokroucenou rukou sevřel lesklý medailon, který mu visel na krku. „Je mi líto, že nedokážeš vnímat thisma, příteli Kolkere. Kdyby ses mohl dotknout nás všech, spojit se skrze mentální síť, nikdy by ses necítil sám."

Kolker se odvrátil. „Já vím, co by mi pomohlo, abych se necítil osamělý, a tvoje thisma to není." Přestože prahl po společnosti, dospěl k názoru, že není schopný porozumět si někým, kdo dává najevo takovou míru sebeuspokojení.

Světlonoš vycítil, že není vítán, a ztěžka se zvedl na nohy jako starý, špatně udržovaný stroj. „Nevnímal bys to tímto způsobem, kdybys lépe porozuměl tomu, co říkám."

Kolker si povzdychl. Když už za ním stařec jednou přišel, proč si ho nevyslechnout? Třeba tak alespoň na chvíli zapomene na své trápení. „Počkej, zůstaň tady! Chci ti naslouchat." Do hlasu zeleného kněze se mimoděk vkradla

trpkost. Jediné, nač dokázal myslet, byla jeho ztracená ratolest. „Pokračuj!“

A tak Tery’l začal vysvětlovat.

☼ 74 Nira

Když Osira’h odešla do rezidence bývalého místodržícího, aby s ním před odletem povečeřela, Nira společně s ostatními dohodla poslední podrobnosti plánu.

Udru’h předstíral, že mu malá míšenka bude chybět, a myslel si, že je Osira’h z jeho odjezdu smutná. Ten odporný podlý muž hodlal opustit Dobros a všechny své zločiny zamést pod koberec, jako by se nikdy nestaly.

Nenáviděla ho za to, jak jí ublížil na těle i na duši. Když tehdy poprvé zjistila, že je těhotná, cítila takové štěstí! Osira’h byla dítě počaté z lásky – pro Prvního následníka, který své geny rozséval do všech ildiranských kruhů jako součást svých povinností. Tohle bylo něco zcela nového. Své dítě měli vychovávat v Hranolovém paláci a zahrnovat je láskou. Ale namísto toho přišel – Dobros.

Jakmile se Nira doslechla o Jora’hově proradné dohodě s hydrogy, začala pochybovat o jeho skutečných úmyslech. Celé ty roky, kdy byla vězněna a týrána, se Nira v myšlenkách upírala k němu. Dříve Jora’ha milovala, nyní ho však začínala vnímat jako Mága-imperátora, jako někoho, kdo umlčel své srdce, sotva usedl do vejčitého křesla.

Toho večera se rozhněvaní lidé shromáždili v jedné z obytných budov a bylo na Niře, aby je vedla. Ukážou Ildiranům, jak velký je jejich hněv.

Nira promluvila pevným hlasem: „Tím, že nás propustili, dali nám naši věznitelé moc, o níž se jim ani nesnilo. Po mnoho generací nás Ildirané považovali za poddajné a bezmocné. Dnes jim ukážeme, že už nejsme jejich loutkami.

Dnes spálíme minulost, zacelíme jizvy a vydláždíme si cestu k nové lepší budoucnosti. Uvidíme, jak dovede místodržící Daro'h držet své slovo."

Pohlédla na své děti, malé míšence, čekající vedle postelí. Nira je snadno odvedla z jejich obydlí v ildiranské části osady. Nyní, když Daro'h zrušil režim dříve panující v táboře, už je nehlídali světlonoši ani mentální cvičitelé. Děti nebyly ničím víc než nadbytečným produktem zastaveného projektu.

Stoner zachytil její pohled. „Budou tady v bezpečí? Co když přijdou strážní?"

„Je důležité, aby to všechno viděly. Je to víc než jen symbol." Osira'h svým bratrům a sestrám vysvětlila, jak byli oklamáni, a že jejich nadpřirozené schopnosti měly posloužit Impériu, které by obratem neváhalo vyhladit rasu jejich matky. Dokonce i Rod'h pochopil pravdivost sestřiných slov. Tyto děti nyní zůstávaly s Nirou.

Bývalí zajatci opustili obytné místnosti stejně spořádaně, jako by šli na další pracovní směnu vykopávat fosilie do vyschlých říčních koryt. Nesli zapalovače a podomácku vyrobené pochodně. Ildirané milovali světlo a děsili se temnoty. Této noci díky Niře a ostatním lidem uvidí zář, na jakou nikdy nezapomenou.

Shromáždili se před inseminačními baráky. Dokonce i ti, kteří vedle nich vyrostli a chápali je jako samozřejmost, tyto budovy nenáviděli. Nira vzala první pochodeň a přiložila ji k nejbližší dřevěné stěně. „Spálíme je na popel!"

V současné době bylo baráků sedm – velké budovy, a v každé z nich mnoho místností prosáklých staletími vzpomínek a bolesti. Plameny olízly prkna a rychle stravovaly dřevěné obložení. Její vlastní děti zapálily další stěny, potom se do toho pustili i ostatní zajatci. Začal vát noční vítr, jako by se už nemohl dočkat, až požár rozfouká.

Nira sledovala, jak požár začíná pohlcovat baráky. Oheň hučel a praskal. Do vzduchu létaly jiskry.

Jasná záře přivábila pozornost obyvatel dobře osvětlené ildiranské čtvrti. V uličkách mezi budovami, kde bydleli strážní, lékaři, cvičitelé mentálních technik a světlonoši, se objevily megaflektory.

Benn Stoner zařval: „Tohle nestačí! Spalme taky domy Ildiranů. Vyrostly díky práci naši předků, kteří je postavili pro naše věznitele. Pokud máme začít znovu my, oni by měli taky."

Rozzuřeným lidem se jeho návrh líbil a ochotně jej přijali. „Rozbít jim okna, spálit domy!" S pochodněmi v rukou se rozběhli k městu.

Polekaná Nira viděla, že se jí dav rychle vymyká z rukou. „Ne! Už jsme spálili baráky – právě toho jsme chtěli dosáhnout."

Žár zachvátil jejich srdce stejně jako zčernalé budovy. „Ukážeme jim, jaký je to pocit!"

Baráky nyní stály v plamenech, požár jasně žhnul do noci. Nira si s hlubokým zděšením uvědomila, že tyto lidi už nedokáže zvládnout. Udělalo se jí zle.

Rod'h stojící vedle ní ji zatahal za rukáv. Všiml si, že se dívá směrem k osadě. „Půjdeme za mým otcem?"

Otřesená Nira zapomněla, kým je Udru'h pro chlapce. „Ano, Rod'h u," odpověděla. „Teď půjdeme za tvým otcem."

☼ 75 Bývalý místodržící Udru'h

Čerstvá dávka shiingu kolovala Thor'hovými žilami jako obnovená písečná bouře zastírající slunce. Droga zrádci bránila spojit se s vlastní myslí, zamlžila jeho myšlenky, vytrhla ho z thismatu. Ode dne, kdy tak tragicky skončila

Rusa'hova vzpoura, se na mladíkově voskové tváři neobjevil jediný záchvěv emocí, jediný záblesk vědomí.

„Spíš až příliš klidně, Thor'hu," zamumlal Udru'h. „My ostatní jsme nuceni čelit následkům svých rozhodnutí." Odvrátil se od této smutné připomínky nedávné krize a zanechal omámeného prince v jeho pochmurném pokoji. Brzy bude muset přemístit Thor'ha do Daro'hovy rezidence. Ale ne dnes. Na dnešek si Udru'h naplánoval příjemný večer. Pozval Osira'h, aby se k němu připojila při poslední večeři na Dobrosu, než odletí na Ildiru.

Dívenka na něj už čekala. Seděla způsobně u stolu, oblečená do praktického oděvu. Když ji Udru'h spatřil, na malý okamžik se zastavil. Tuto rozkošnou malou míšenku vychoval skoro jako svou vlastní dceru, naučil ji všechno co potřebovala znát, aby zachránila Impérium – a ona to dokázala. Udru'h si tuto skutečnost neustále připomínal, přestože se mu za jeho práci na Dobrosu nedostalo jediné pochvaly či slova uznání, přestože ho Mág-imperátor potrestal za jeho lži a za to, co udělal Niře. Genetický program byl klíčový.

Jakmile se posadil, do místnosti za doprovodu cinkání lahví vběhli sloužící, nesoucí talíře s předkrmy, ovocem a horkým jídlem. Udru'h zesílil světlo, přestože dívence příšeří zřejmě nevadilo. Trávila mnoho času se svou matkou mezi lidskými chovnými zajatci. Bylo pro ni jen dobře, že se nyní ocitla v jeho společnosti, kam patřila.

Osira'h k němu vzhlédla. „Mám tě pořád oslovovat ‚místodržící' nebo ‚bývalý místodržící'?"

„Můžeš mi říkat strýčku." Úsměv na jeho tváři působil nepatřičně.

Přijala jeho odpověď bez jediného slova.

Když před ně byly položeny talíře, jedli pomalu. Ani jeden z nich neprojevoval žádné zvláštní potěšení z jídla. Udru'h

nechápal, proč se cítí tak nepatřičně. Vždyť s ní jedl už tolikrát!

„Vzpomínám na všechny ty chvíle, kdy jsme seděli spolu a já jsem tě učil.“ Udru’ha zachvátila nostalgie a nedokázal se ubránit bolestnému pocitu ztráty. „Když jsi byla menší, nezáleželo ti na ničem jiném, než abys mi udělala radost. Nebylo to tak dávno.“

Osira’h ho z druhé strany stolu pozorovala svýma velkýma očima. Vypadala jako stažená do sebe, uzavřená. „Mně to připadá jako před tisíci lety.“

Nedokázal si vůbec představit, čím prošla, jak se asi cítila poté, co byla spuštěna do oblaků, aby s hydrogy navázala spojení nebo zemřela. Co se s ní asi stalo, když otevřela svou mysl těm neskutečně cizím tvorům? „Mrzí mě, co jsi musela vytrpět.“

„Bylo to nutné,“ odpověděla Osira’h roztržitě, ale pak tvrdým tónem dodala: „Mrzí tě i to, co jsi udělal mé matce?“

Zamračil se. Zelená kněžka už byla bezvýznamná. Zřejmě ale své dceři napovídala strašlivé věci. „To také bylo nutné.“

Udru’h venku slyšel nějaký rozruch – výkřiky a řinčení, hlasy, které byly jednoznačně lidské. Spěchal k širokým lomeným oknům. Stanul přímo u okenní tabule a pohlédl přes ildiranskou čtvrť k bývalému chovnému táboru. Uviděl jasné plameny – ta záře nepocházela od megaflektorů, to byl požár! Hořely staré inseminační baráky. „Co to dělají?“ V suchém ročním období, v ostrém větru, se mohly plameny rozšířit.

Lidé se hnali ulicemi a ani se nepokoušeli pohybovat tiše. Zděšení Ildirané prchali do svých domů a lidské postavy je pronásledovaly. Používali ostré zemědělské nástroje, s jejichž pomocí sráželi pouliční osvětlení a šířili temnotu.

Nejspíš zešíleli! Udru’h běžel ke dveřím své rezidence, aby je zatarasil. „Zůstaň tady, Osira’h! To je nějaká vzpoura.“ Ve snaze udělat správnou věc dal Daro’h lidem příliš rychle příliš mnoho svobody. Měl mladého

místodržícího varovat. Pro samé reptání a neustálou nespokojenost se chovní zajatci nikdy nenaučili být svobodní.

Dívenka, klidná ale zvědavá, přistoupila k oknu. Tři ildiranští strážní s přenosnými megaflektory se pokusili rezidenci bránit, ale lidé byli nezvladatelní. Vrhli se na ně jako smečka zvířat.

Udru'h spěchal do pokoje, kde v bezvědomí ležel Thor'h. Přestože jeho činy opovrhoval, musel omámeného mladíka chránit. Kdyby si mohl vybrat, nejraději by Thor'ha té vlčí smečce předhodil, aby zrádného Prvního následníka roztrhala na kusy. Mág-imperátor mu však dal jasné pokyny a Udru'h už svého bratra zklamal až příliš často.

Zvedl vyzáblé tělo a snadno snesl mladíka po schodech do podzemních skladovacích prostor. Místnost pod jeho soukromou rezidencí, úkryt, který si Udru'h vybudoval pro případ nouze, bude dokonalou skrýší.

Položil bezvládné tělo na úzké lehátko, které tam stálo. „Dveře jsou maskované. Místnost je dobře osvětlená, a jakmile zavřu, budeš v bezpečí," řekl, přestože se nedomníval, že by ho Thor'h mohl slyšet nebo mu rozuměl. „Budeš v bezpečí, než tuhle situaci vyřeším." Zvenčí pak stačilo nepatrně posunout několik beden, aby byl vstup dokonale zamaskovaný.

Jakmile skončil, spěchal Udru'h nahoru do hlavního podlaží své rezidence, volal své strážné a v duchu už organizoval obranu proti vzbouřeným lidem. Přestože technicky vzato byl novým místodržícím Daro'h, Udru'h byl v krizové situaci schopen lépe velet. Rád by věděl, co Daro'h ve své rezidenci právě dělá.

Na hlavním podlaží našel Osira'h, stojící před hlavním vchodem. Podívala se přímo na něj, usmála se, nato dveře odemkla a otevřela je dokořán.

Udru'h vykřikl, ale nedokázal ji včas zastavit. Venku spatřil dav, který na něj už čekal. Rozhněvaní lidé vydali řev.

☼ 76 Anton Colicos

Antona nepřekvapilo, když si Ridek'h za své sídlo zvolil starý poničený palác. Yazra'h sama ho v tom podporovala. Místodržící měl bydlet v paláci. Ridek'h si vybral své osobní pokoje – odmítl komnaty, v nichž dříve žil Rusa'h a jeho souložnice, a úmyslně se vyhnul místnostem, kde byl vězněn jeho otec Pery'h.

Celé dny se mezi ruinami hemžily stavební a renovační čety, strhávaly poškozené budovy, odklízely trosky z cest, sázely plodiny á stavěly dočasné příbytky.

V podzemních, dobře osvětlených sálech, mezitím dvojice historiků našla staré krypty stále neporušené. „Je to jako hrobka dokumentů," řekl Anton s úsměvem plným očekávání. „Co myslíš, že tam všechno je?"

„Mnoho tajemství, informace, které nebyly uznány za hodné začlenění do Ságy."

Širokoplecí kopáči a silní dělníci lhostejně postávali před cihlovou stěnou chránící archivy, připravení ji rozbít. Ani za mák je nezajímalo, co se asi skrývá uvnitř.

Yazra'h pozorovala své kočky neklidně přecházející sem a tam po prašných chodbách. „Mohu ti věřit, že tady zůstaneš? Nemusím tě hlídat?"

Anton se zasmál. „Myslím, že tady budeme mít práce víc než dost."

Pokrčila rameny – nadšení dvou mužů chystajících se strávit hodiny nad plesnivými starými dokumenty zjevně nechápala. Přesto se na Antona usmála. „Najdi nějaké příběhy, které bys mi mohl vyprávět!"

Přidrzle odpověděl: „Vždycky si můžu nějaké vymyslet."

Zamračila se. „Chci jen skutečné příběhy."

Ještě než odešla za Ridek'hem, Anton ji požádal, aby mu ve sklepení nechala své kočky, a šlachovitá zvířata s ním spokojeně zůstala. „Není nic lepšího, než číst s kočkou po boku," připomněl jí. Ildirané to podle všeho nechápali.

Vao'sh vydal pokyny, tři svalnatí kopáči pozvedli těžké palice nad hlavy a nechali je dopadnout. Prudké údery rozbily průsvitné cihly, které uzavíraly prastarou kryptu. Anton ustoupil vzad, aby nebyl zasažen létajícími úlomky. Po několika dalších úderech se stěna zhroutila dovnitř a odhalila tak vnitřek komory.

„Před dávnými časy zde byly uschovány apokryfní dokumenty," řekl Vao'sh. „Tyto záznamy nikdy nebyly součástí Ságy sedmi sluncí, proto by jim v Sále dějepravců nebyla přisouzena žádná historická hodnota. Dějepravci se o jejich existenci zřídkakdy vůbec zmiňují, my je však nyní musíme prozkoumat, abychom našli informace, které Mág-imperátor potřebuje."

Kopáči lopatami odklidili suť a Vao'sh s megaflektorem v ruce vstoupil do těsné komory. „Tisíce dokumentů, které po tisíciletí žádný Ildiran neviděl! To je nyní naše práce, dějepravče Antone."

Vao'sh uchopil dokonale zachovalý arch a vypadalo to, že se rozpláče. Poslal kopáče pryč a podal Antonovi plnou náruč dokumentů. Lidský vědec je odnesl do chodby, kde bylo více světla, uchopil nejsvrchnější arch a prohlížel si jej. Písmena byla mnohem zdobnější a starobylejší, než na jaká si dosud přivykl „Budeš mi muset pomoci, abych tohle přečetl."

Objevila se skupina švitořících Ildiranů z kruhu služebníků, kteří nesli další megaflektory a dva stoly, prý pozornost od místodržícího Ridek'ha – bezpochyby Yazra'hin nápad. Anton zalitoval, že tu není jeho matka, aby se mohla pokochat všemi těmi pradávnými tajemstvími. Margaret Colicosová by svému synovi jistě ráda pomohla s luštěním zapomenutých částí ildiranského eposu. O své

matce stále neměl žádné zprávy. Rád by věděl, jestli je vůbec naživu…

Anton a Vao'sh se ponořili do pasáží neznámého textu. Mág-imperátor jim nařídil, aby hledali odpovědi na otázky, které dříve nikoho ani nenapadlo položit. Pracovali společně a snažili se odhalit utajené informace o pradávné válce a o tom, jak by hydrogové mohli být poraženi. Anton byl zcela uchvácen, i když si sám nedělal žádné velké naděje, že by v tomto směru mohli odhalit něco zásadního. Podle toho co věděl, ta velká válka tehdy nedopadla pro žádnou ze zúčastněných stran příznivě.

V podzemí Anton snadno ztratil ponětí o čase, přestože isixké kočky začaly mručet, aby ho upozornily, že mají hlad. Yazra'h sestoupila dolů do archivu po dni stráveném pilnou prací, s přísným a káravým výrazem ve tváři. „Dřete stejně jako čety na spálených polích. Musíte jíst a spát! Víte jak dlouho už tady dole jste?"

„Nemám zdání," řekl Anton.

Vao'sh sotva vzhlédl. „Prosím, nařiď služebníkům, aby nám donesli nějaké jídlo."

Anton poškrábal jedno ze zvířat po hlavě. „A možná bys taky měla vzít ven kočky – už to budou potřebovat."

„Vezmu ven tebe, dějepravče Antone. Aby sis trochu protáhl tělo."

„Já teď mám opravdu hodně práce." Pohrdavě si odfrkla, ale když odcházela, vzala své dravé mazlíčky s sebou. Zanedlouho se objevili sloužící nesoucí jídlo.

Anton měl pocit, jako by se ocitli v nějakém jiném, izolovaném světě, chráněném před vším tím pracovním shonem venku. Vao'sh, prsty pokryté prachem, obličejové laloky zamazané jemným práškem z drolících se stěn, bral jeden arch za druhým a pozoruhodnou rychlostí je četl. Když přelétl zrakem další část záznamů, zalapal po dechu. „Příběhy

Ztracených časů? Tato část dějin měla být nenávratně ztracená!“

„Vidíš, je dobře, že si někdo schoval poznámky.“ Anton se zaobíral dokumenty na své hromádce. Našel několik záznamů o předchozích střetech s hydrogy, zmínku o faerech, dokonce i historky o Shana Rei. Nevěděl přitom, jak oddělit skutečná svědectví od pouhé fikce.

Vao’sh zdvihl jeden diamantový film, jako by jej pálil v prstech. „Tajemství skrytá v tajemstvích tajemství. Dovedly nás do současné situace naše vlastní plány?“ Zavrtěl hlavou a barvy jeho laloků prozrazovaly znechucení. „Ztracené časy jsou výmysl, jehož účelem bylo zatajit pradávnou válku proti hydrogům. Věřili jsme, že všichni dějepravci zemřeli, že část naší historie byla zapomenutá. Ale není to pravda! Sami Mágové-imperátoři se zasadili o to, aby náš kruh po více než deseti generacích na celý konflikt zapomněl.“ Zdálo se, že Vao’shovi je z tohoto odhalení fyzicky zle. „Všechno, co jsem se naučil – velká část z toho nebyla pravda. Dokonce ani Ztracené časy!“

Anton, jemuž představa pozměňovaných či dokonce uměle vytvářených dějin nebyla tak neznámá, to ovšem přijímal s daleko větším nadhledem. Ve skutečnosti mu tato informace připadala vzrušující. „Právě tehdy jste vytvořili Shana Rei coby mýtického nepřítele? Jako fikci, která měla vyplnit mezeru v cenzurovaných dějinách?“

„Nevím, co si o tom myslet.“ Chvějící se Vao’sh prošel záznam několikrát, než list odložil stranou. Anton se k němu naklonil a četl svému příteli přes rameno. Dějepravec byl zjevně otřesený a nechtěl vědět víc, od Mága-imperátora však dostal příkaz zjistit co nejvíc. Neměl tedy jinou volbu, než se do listin ponořit bez ohledu na to, nakolik jejich obsah otřásl jeho světem. Anton s ním hluboce soucítil.

Vao’sh upřeně zíral na další arch, jako by čekal, že dokument každou chvíli zachvátí plameny. „Podle tohohle,

dějepravče Antone, mohou být Shana Rei nakonec přece jen skuteční.“

☼ 77 Král Petr

„Ten hajzl!“ Petr věděl, že by neměl být překvapený. „Slizký sobecký hajzl! On se nás chystá zabít.“ Věrný učitelský compo OX stál před králem a královnou a přehrál mu přesný záznam Basilova rozhovoru s probuzeným princem Danielem. Basil už celé dný držel Petra v královském křídle paláce, víceméně v domácím vězení, OX se však dokázal pohybovat po paláci zcela nepozorovaně. Sloužil téměř všem králům, co jich v dějinách Hanzy bylo.

Basil s compy vždy zacházel jako s kusy nábytku, jako s běžnou věcí. Basil k OXovi neměl špetku úcty a nikdy by ho nenapadlo, že by malý compo mohl mít proti jeho postupům nějaké výhrady. Zástupce Cain už OXovým prostřednictvím dvakrát poslal opatrný vzkaz.

Petr s Estarrou byli ve svém apartmá sami. Stáli nedaleko bublající fontány, jejíž šumění mělo odradit případné zvědavé uši. OX už objevil a dočasně deaktivoval všudypřítomná odposlouchávací zařízení rozmístěná po královských komnatách, aby už nebyli odkázáni na poněkud neobratné prstové signály.

Na Estařině tváři se zračily obavy i odhodlání. „Když teď Daniela probudili, kolik času máme?“

„Basil bude jednat hned, jakmile se mu podaří najít přijatelnou záminku a způsob, jak to celé podat veřejnosti.“ Petr pohlédl do OXovy poklidné polymerové tváře. „Nejdříve se ale bude chtít ujistit, že Daniel je skutečně tou lepší volbou. Se zostřeným dozorem můžeme počítat až ve chvíli, kdy své plány začne uskutečňovat. Pravděpodobně máme ještě několik dní.“

„Neví, že dostáváme informace," zašeptala Estarra. „To nám dává určitou výhodu."

Petr přejel dlaní po dlouhých spletencích jejích vlasů. „Stáhl jednotky OSZ z kolonií a nechal je svému osudu." Znechuceně zasykl. „Hydrogové mohou zničit naše mimozemská sídla a pak přijít sem, kdykoliv se jim zlíbí. Tohle je konec lidské rasy. Po celou tuhle válku je Basil přesvědčený, že postradatelní jsou všichni kromě něj."

Estarra byla viditelně znepokojená. „Nerada to říkám, Petře, ale co když má prezident pravdu? Jakou má jinou možnost? Ztratil většinu Obranných sil Země, a to, co z nich zůstalo, na zastavení soustředěného útoku hydrogů nestačí. Co když má pravdu?"

„Možná má pravdu – ze svého pohledu, který ale není správný." Petr zápasil s vlastním hněvem a cítil, jak mu tváře zalévá horkost. „Jen se podívej, co udělal s lidskou rasou! Viděla jsi poslední souhrnnou zprávu. Už teď obětoval všechny hanzovní kolonie."

Kapitán McCammon se nedávno rozhodl, že se osobně zasadí o lepší informovanost krále. Velitel královské gardy Petrovi tajně předával kopie Basilových denních zpravodajských souhrnů a král tudíž věděl o všem, co se v Hanze dělo. Samotné informace byly cenné, přestože Petr neměl možnost na ně jakkoliv reagovat.

Učitelský compo řekl: „Zvláště v posledním roce jsem byl svědkem mnoha situací, v nichž prezident reagoval nepřiměřeně a iracionálně."

„Porušil vlastní zásadu a nechal se zaslepit osobními pocity. Myslí více sám na sebe než na Hanzu a na budoucnost."

Všichni strnuli, neboť v chodbě uslyšeli nějaký pohyb. Dva královští gardisté stojící u dveří se rozestoupili, aby dovnitř vpustili několik sloužících v nevkusných livrejích, nesoucích podnosy se snídaní. Oba muži měli pestré čapky a

křiklavě barevné vesty, jaké nosili zaměstnanci Paláce šepotu. Petr si vždycky myslel, že tato nepraktická pitoreskní livrej byla navržena především s ohledem na turisty a média, zaměstnanci se však oblékali stejně i v soukromé části Paláce.

„Ještě jsme si jídlo neobjednali," řekl.

Muži současně zamžikali víčky. „Omlouváme se, sire. Brzy má ve východních zahradách začít banket pro dvě stovky hanzovních úředníků." Položili podnosy na stůl. „Obáváme se, že pokud bychom vám nepřinesli jídlo teď, kuchyně by vaši objednávku nemusela vyřídit s náležitou pečlivostí."

Livrejovaní muži jako by se báli, že je král za jejich předvídavost pokárá, Petrovi však nešlo o nic jiného, než aby už byli pryč. „To je v pořádku! Teď nás prosím nechte. Má královna a já jsme právě probírali soukromé záležitosti."

Muži se odporoučeli tak chvatně, až látka jejich uniforem pleskala. Královští gardisté – měli by být loajální k McCammonovi – opět zaujali předchozí pozice a svými těly zablokovali přístup do královského apartmá. Petr zavřel dveře, aby měl od nich klid.

Estarra mezitím zkoumala vonící polévku a barevné ovoce, a nakonec uchopila jeden ze sendvičů s uzeným lososem a aromatickými zelenými listy. „Mám hlad, ale ty moje podivné chutě už přestaly."

OX stál vedle stolu a trpělivě čekal, až budou pokračovat v přerušeném rozhovoru. Než si královna mohla kousnout, Petr compovi pokynul, aby jídlo otestoval. Basil neměl tušení, že královský pár používá OXe tímto způsobem, kdykoliv to bylo možné.

OX prozkoumal sendvič, pak talíř s jídlem. Jeho optické senzory zazářily. „Nezaznamenal jsem přítomnost jedu, králi Petře. Zjišťuji však přítomnost jisté nezvyklé, složité chemické látky, pravděpodobně farmaceutického původu.

Právě hodnotím její molekulární strukturu a porovnávám ji se svými záznamy.“

Petr vzal Estaře sendvič z ruky a vrhl na jídlo zamračený pohled – byl si jistý, že s ním Basil něco provedl. „Ani se toho nedotýkej!“

OX konečně oznámil výsledek svého zkoumání. „Každá z těchto položek na tácu obsahuje značné množství chemické látky způsobující potrat. Král by pravděpodobně nezaznamenal žádné následky, u královny by však takováto dávka téměř jistě vyvolala spontánní potrat.“

„Potrat! Ale na to už jsem moc daleko.“ Estarra sedící na židli se zhroutila, jako by dostala ránu.

OX svým dokonale modulovaným hlasem řekl: „Potrat v šestém měsíci, zvlášť vyvolaný takto účinným medikamentem, by u matky bezpochyby způsobil vážné zdravotní komplikace, možná dokonce smrt.“

Petrovi se třásly ruce. V zátylku pocítil neodbytnou tupou bolest. „Ten krvežíznivý bastard si nedá pokoj!“

„Vzpomeň si na delfíny,“ zašeptala Estarra.

Petr by nejraději vyběhl na balkon, vyhodil podnos z okna a přitom Basila proklel z plných plic. Přiměl se však nejednat unáhleně. Basil zatím nevěděl, že jeho pokus odhalili, což bylo v této chvíli jejich hlavní výhodou. Pokud si prezident bude nějakou dobu myslet, že uspěl, nepokusí se o nic dalšího. Mohli by tak získat další den…

Petr, chvějící se tichým hněvem, vzal podnos s jídlem a všechno do posledního kousku nasypal do recyklačního zařízení.

Královně bylo viditelně špatně. „Od téhle chvíle musíme otestovat všechno co jíme. OXi, kdybys na to nepřišel…“

„Myslím, že jsem schopen zařídit to tak, abych vám sám nosil jídlo, královno Estarro, v malých a nenápadných balíčcích,“ nabídl se compo.

„Něco by nám mohl sehnat taky kapitán McCammon,“ řekl Petr a cítil, jak hněv v jeho nitru stále sílí.

Král si povzdechl: „Pokusil jsem se uzavřít s Basilem mír, chtěl jsem spolupracovat. Mohli jsme být partneři. Jednal bych v nejlepším zájmu Hanzy, jako ostatně vždycky. Ale teď…“ Otočil se k Estaře. „Teď nám zbývá jenom jedno. Musíme ho zabít dřív, než on zabije nás.“

☼ 78 Osira’h

Když rozzuření lidé stanuli mezi dveřmi, Udru’h zakřičel: „Osira’h, pojď ke mně! Já tě před nimi ochráním.“ Pořád nemohl uvěřit tomu, co dívka udělala, nechápal před čím stojí.

Ani se nepohnula. „Já jsem v naprostém bezpečí.“ Všechna světla náhle zhasla. Dům se ponořil do neproniknutelné temnoty. Zajatci zpřetrhali vedení a rozbili generátor, který do rezidence bývalého místodržícího dodával energii. Lidé si vybíjeli dlouho shromažďovaný hněv, povzbuzovali jeden druhého a tlačili se dovnitř.

„Nemá kam utéct.“ Osira’h byla jen nehmotným hlasem v temnotě.

Udru’h, jakožto muž, který vždy spoléhal především sám na sebe, prchal před davem. Ve tmě, když běžel chodbou, zakopl. Nic neviděl a temnota ho bezpochyby děsila.

Osira’h poznala drsný hlas Benna Stonera, který se protáhl kolem ní. „Za místodržícím! Nenechte ho utéct!“ K jeho volání se připojily další hlasy.

Dívka sledovala místodržícího běžícího ve tmě. Když dorazil ke schodišti, rozběhl se nahoru. Zář venkovního požáru poskytovala vetřelcům dostatečné množství světla, aby ho mohli následovat.

Připadala si zvláštně – otupělá a vzrušená současně. Na vřelé city, jež kdysi vůči tomuto muži chovala, musela zapomenout. Spravedlivý trest už nemohl být déle odkládán. Bylo to jako lavina, a spustila ji Osira'h sama.

Spěchala za výkřiky, dupáním běžících nohou, zvuky zápasu. Na horním patře mezitím Stoner a jeho lidé zahnali prchajícího místodržícího do kouta. Osira'h potlačila náhlé bodnutí lítosti a soustředila se na matčiny vzpomínky, které byly tak ostré a zřetelné jako čerstvá, jasně rudá krev. Ostrou bolest, neustálé ponižování i hluboké psychické poranění, jež Nira utrpěla, cítila dívka stejně živě, jako by se to všechno stalo jí samotné.

Když dorazila do horního podlaží, svým bystrým zrakem Udru'ha snadno našla. V jeho očích se odráželo světlo požárů a těch několika megaflektorů, které na ildiranských ulicích dosud zbyly. Vycítil Osira'hinu přítomnost a obrátil k ní bledou tvář. Vyčítavě zvolala: „Tvůj genetický program ukradl životy všem těmto lidem, i generacím jejich předků."

Udru'h byl viditelně zmatený. „Ale, Osira'h, ty přece víš, proč jsme to všechno dělali. Zachránil jsem svou rasu!"

„A obětoval jsi přitom rasu mé matky." Znělo to jako rozsudek.

Stoner a jeho pomahači se blížili k polapenému bývalému místodržícímu. Každá osoba nesla nějaký zemědělský nástroj, které jim zpřístupnil Daro'h – motyky, plečky, sázecí kolíky. Jejich hněv byl nesmiřitelný. Místodržícího, opírajícího se o stěnu, zasypali ranami.

Udru'h nevykřikl. Bránil se, ale nechrlil kletby ani výhrůžky. Osira'h uslyšela měkký mlaskavý dopad tvrdého nástroje na poddajnou kůži. Spatřila bolest v jeho tváři a v nezapomenutelné ozvěně matčiných vzpomínek si vybavila další výrazy místodržícího, jak je její matka vídávala v šeru inseminačních baráků.

„Počkejte!“ Nižin hlas zněl zřetelně a jasně navzdory okolní vřavě. „Přestaňte!“

Osira’h se otočila a uviděla zelenou kněžku stojící nahoře na schodišti. Byla otrhaná, potlučená a poškrábaná, jako by musela vynaložit značné úsilí jen na to, aby se na místo dostala. Přišla do rezidence místodržícího společně se svými čtyřmi dětmi. Osira’h vzhlédla – v panujícím přítmí měla zornice rozšířené. Její bratři a sestry se drželi u matky.

Zajatci také ztichli. Nira vykročila vpřed, ozářená slabým odleskem požárů zuřících venku. Osira’h čekala, že její matka bude v takovou chvíli pociťovat nesmírné uspokojení, ale zelená kněžka toho nebyla schopná. „Nezabíjejte ho!“

„Ale, matko, vždyť víš co udělal tobě, všem těmto lidem. A taky mně.“

„Tobě jsem nic neudělal!“ Zakrvácený a potlučený, ale stále velmi živý Udru’h se napřímil. Zjevně mluvil s dívkou a našel přitom v sobě dostatek síly, aby odstrčil zmatené útočníky. „Byla jsi mojí největší nadějí, mým klenotem.“

Osira’h na něj pohlédla s výrazem nejhlubšího znechucení. „Každý tvůj dotek, každé tvé slovo byly jako ostnatý drát kolem tábora. Poplácal jsi mě po rameni, když jsi mě chtěl pochválit za splnění nějakého zvlášť těžkého úkolu, ale já jsem byla schopná cítit jen to, jak se tvoje surové ruce dotýkaly mé matky.“

Nira se zajíkla, nejprve pohlédla na svou dceru a pak na svého mučitele. „Místodržící Udru’hu, nikdy jsem si nepřála tě nenávidět. Jora’h a já jsme byli v Hranolovém paláci šťastní a ty jsi nám to vzal.“

Dav se stáhl, aniž dal průchod svému hněvu. Osira’h je vyburcovala a lidé se potřebovali něčím vybít. Dívka na bývalého místodržícího zakřičela: „Prožila jsem matčinu bolest a ponížení! Jak to mohu vymazat ze své hlavy? Když jsi znásilnil ji, znásilnil jsi i mě.“

„Ne!“ Udru’h vypadal, jako by ho dívčina slova vyděsila.

Nira místodržícímu vysvětlila: „Je to má dcera. Jsme jako jedna osoba. Už dlouho ví o všem, co jsi mi udělal – předala jsem jí všechny své vzpomínky té noci, kdy mě tvoji strážní málem utloukli k smrti… a kdy jsi ostatním řekl, že jsem zemřela."

Osira'h pozvedla ruce, aby se dotkla zakrvácených tváří a čela bývalého místodržícího. Cítila ve svém nitru žár a hlava jí pulzovala bolestí. „Přiměji místodržícího, aby porozuměl. Má se co učit."

Zamrkal překvapením a úlevou, jako by čekal, že mu nyní nabídne odpuštění. Osira'h však neměla v úmyslu rozdávat laciné odpustky. „Osira'h, co to…"

Dívenka přitiskla své ruce pevněji a její tělo se napjalo. Pohled, který vrhla na svého bývalého učitele, měl průraznost dělostřeleckého granátu a Udru'h strnul. „Jsem můstkem mezi rasami. Naučila jsem se, jak otevřít svou mysl a posloužit coby spojovací článek mezi Ildirany a hydrogy." Výraz její tváře ho děsil. „Tohle je pouhé sdílení."

Udru'h se začal třást. Oči doširoka otevřené, jeho obličej se stáhl strachem. Osira'h ho však nepustila. „Dost!" Zjevně cítil silnou bolest, zvedl ruce. „To stačí…"

Osira'h uvolnila sevření a zraněný muž se odpotácel. Oči měl skelné. Dívka se na svou matku usmála a řekla: „Předala jsem mu každou vzpomínku. Nyní zakusil to co ty, matko. Každé bití, každé mučení, každé znásilnění."

V pohledu, který Udru'h vrhl na Niru, se zračilo něco nového.

Dívenka pozvedla své jemné obočí. „Možná bychom ho měli jednoduše zabít. Přeješ si to? Budeš se pak cítit svobodná, matko?"

Rozhněvaní muži a ženy pozvedli své nástroje a začali křičet, ale Nira podle všeho hovořila jenom ke svým dětem, včetně Osira'h. „Ne. Možná znáš mou nenávist vůči němu, ale nevíš co chci. Nenávist mě osvobodit nemůže. Ty jsi mě

přiměla, abych se setkala s tvými bratry a sestrami a donutila mě přijmout je pro ně samotné, ne je odvrhnout se vzpomínkou na to, jak byli počati. Jen pomysli na svého bratra Rod'h a! Udru'h je jeho otec. Chceš potrestat také jeho? Zaslouží si vidět, jak je jeho otec ubitý k smrti?"

Osira'h byla náhle zmatená a nejistá. „Ale já jsem to všechno dělala pro tebe, matko. Co vlastně chceš?"

Na tuto otázku už Nira zřejmě nalezla odpověď. „Pro tyto lidi a pro tento tábor chci změnu. Jsme dost silní, abychom ji mohli požadovat. Změnu, Osira'h. Ne pomstu. Mstít se a páchat násilí je snadné, ale skvrnu, která po tom zůstává, nelze už nikdy smýt. A já nechci, aby sis takto pošpinila ruce – ani ty, ani kdokoliv z nás."

Ukázala na potlučeného a zakrváceného Udru'ha, který se choulil na podlaze. „Svažte ho, aby nám nemohl utéct. Pak ho odvedeme k novému místodržícímu Daro'hovi. Ten má pravomoc to všechno skončit… pokud je dostatečně moudrý."

☼ 79 Nira

Vildiranské čtvrti, ulicemi obklopujícími rezidenci bývalého místodržícího, zběsile pobíhali lidé. Světlonoši, dělníci, služebníci a strážní byli uvězněni uvnitř přeplněných komunálních domů a nedokázali uniknout šířícím se plamenům. Z hořících domů se spolu s dýmem zvedal k nebi křik.

Stoner a jeho rozkurážení druhové jí utekli poté, co zanechali chovné baráky v plamenech, a začali podpalovat hospodářská stavení, skladiště a dokonce i ošetřovnu. Teď už se oheň šířil vlastní silou a přeskakoval na obytné budovy. Nic netušící Ildirany zastihl v jejich domovech a oni uhořeli zaživa.

Bývalí zajatci se zděšením naslouchali bolestnému nářku těch, kteří uvízli v ohni. Tohle v úmyslu neměli. Muži a ženy se vzchopili, volali jeden na druhého, běželi ke dveřím a pokoušeli se je vyrazit. Nira se k nim připojila a snažila se společně s nimi nešťastné Ildirany zachránit.

A pak přišli strážní.

Sotva děsivě vyhlížející ildiranští vojáci spatřili plameny a dav lidí, vrhli se na bývalé zajatce a začali do nich sekat křišťálovými meči. Desítky lidí zemřely a zbytek se v panice rozprchl. Nira, která myslela především na své děti, se společně s nimi rozběhla k rezidenci místodržícího Udru'ha, kde doufala nalézt bezpečí.

Tam sice nenašla co očekávala, ale alespoň zabránila další vraždě. Snad se jí konečně podaří jejich běsnění zastavit.

Když celá skupina opouštěla rezidenci místodržícího, Nira byla otřesená. Spálení inseminačních baráků mělo být pouhým protestem. Chtěla tak přimět místodržícího Daro'ha, aby nezůstal u symbolických ústupků, které přijal, jen aby odvrátil pozornost od dalekosáhlejších plánů. Nikdy neměla v úmyslu způsobit takovou zkázu. A chaos pokračoval. Plameny byly jasnější, výkřiky hlasitější, situace se zcela vymkla jakékoli kontrole. A ildiranští vojáci zabíjeli každého člověka, na něhož v ulicích narazili.

Baráky na okraji ildiranské osady se mezitím proměnily v hromadu doutnající suti a Nira se dívala, jak sílící vítr odnáší jiskry do travnatých pahorků za táborem, které už také začínaly hořet. Vzbouřenci však neměli zájem požáry hasit. Dál neúprosně kráčeli k samostatné rezidenci nového místodržícího Daro'ha a potlučeného Udru'ha vlekli s sebou. Nira viděla, že zřejmě prožívá strašlivou bolest, alespoň mu však zachránila život – prozatím. Pochybovala však, že by to její bývalý mučitel ocenil.

Niřiny děti, malí míšenci, je doprovázely a následovaly Osira'h stejně jako matku. Byly vychovány a vycvičeny k

tomu, aby vše obětovaly Impériu, a nyní se ocitly v situaci, kterou by si dřív nedokázaly ani vzdáleně představit. Zmítané mezi strachem a fascinací vše pozorně sledovaly svýma zvláštníma očima nesoucíma znaky obou ras.

Zoufalí Ildirané vyběhli ven a někteří z nich se pokoušeli plameny uhasit, zatímco ostatní se snažili osvobodit ty, kteří zůstali uvěznění v domech. Lidé bezcílně běhali od jedné hořící budovy k druhé. Malá skupinka Niřiných následovníků, kterou drželo pohromadě její odhodlání, však měla jen jediný cíl. Pochodovali kupředu ve volném útvaru jako dokonalý protiklad vycvičených ildiranských jednotek.

Náhle se objevili hřmotní strážní s dlouhými křišťálovými kopími, kteří se vrhli na neuspořádanou skupinku bývalých chovných zajatců. Lidé se bránili klacky a palicemi, motykami a sázecími kůly, a dva ildiranské strážné zabili. Neuměli však bojovat a desítky jich byly vzápětí rozsekány na kusy. Nira pobídla svou skupinu k běhu a volala přitom Daro'hovo jméno.

Věrní strážní vytvořili před rezidencí nového místodržícího kordon, aby lidem bránili v postupu. V rukou drželi katany – ostré křišťálové čepele upevněné na tyčích. Strážní jediným neuvěřitelně sladěným pohybem vrhli své zbraně proti útočníkům. Každá čepel našla svůj cíl, neboť vyděšený hlouček se začal rozpadat. Katany se zasekly do hrudníků, krků, dokonce i do zad těch, kteří se otočili, aby prchali. Rozlehl se nářek, následovaný vlnou zuřivého hněvu.

S hlubokým zděšením si Nira uvědomila, že strážní nikdy nedopustí, aby dav vstoupil do Daro'hova domu. V té chvíli dostala nápad – bylo to nebezpečné, ale rozhodla se okamžitě. Pohlédla na Osira'h, která ihned pochopila. Stanuly v první řadě coby živé štíty, dívenka a její matka držící mezi sebou otřeseného Udru'ha.

„Musíme mluvit s místodržícím Daro'hem!“ Niřina slova byla mezi výkřiky, praskáním plamenů a tříštěním křišťálových tabulí jasně slyšitelná. „Přiveďte ho!“

Strážní vykročili kupředu a pozvedli zbraně. Nira viděla, že mnoho ostrých čepelí je už pokryto krví.

Osira'h zvolala: „Jsem dcera Mága-imperátora. Tohle je bývalý místodržící Udru'h. Znáte nás. Má matka byla souložnicí Prvního následníka Jora'ha. Nedal vám snad rozkaz, abyste ji chránili?“

Jako by vyzývali strážné, aby zabili také je, připojili se malí míšenci ke své matce a sestře, kterou obdivovali. Rod'h vyslal znepokojený pohled k pokořenému Udru'hovi, ale pak opět obrátil zrak kupředu.

Členové vojenského kruhu plnili rozkazy bez jediného zaváhání, s tak komplikovanou a nejasnou situací si však poradit nedokázali. Konečně Udru'h procedil přes zkrvavené rty: „Nebuďte blázni! Přiveďte Daro'ha.“

Okno v horním patře rezidence místodržícího se prudce otevřelo. Daro'h odtamtud všechno sledoval a přel se se strážnými, kteří se ho snažili za každou cenu ochraňovat. „Zadržte zbraně! Už žádné zabíjení.“

Strážní strnuli, ale své křišťálové čepele drželi v pohotovosti. Rozhněvaní lidé se s mručením tlačili kupředu. Nira a Osira'h stály společně s bývalým místodržícím před všemi ostatními.

V Daro'hově hlase zaznívalo rozrušení a zmatek. „Proč tohle děláte? Dal jsem vám svobodu. Strhl jsem plot.“

Osira'h vykřikla: „Neřekl jsi jim nic o hydrozích – a o tom, jak se Mág-imperátor podvolil jejich požadavkům.“

„Pokud nás hydrogové tak jako tak brzy zabijou,“ vykřikl Benn Stoner zpoza jejích zad, „proč bychom nejdříve neměli my zabít vás?“

Nira postoupila kupředu, dál od davu zmítaného hněvem. „Můžeme teď přestat – nebo můžeme všichni zahynout.“

Ohlédla se a dodala: „Nepodceňuj sílu těchto lidí! Už nemají co ztratit.“ Její pozornost přitáhl křik a hukot plamenů. „Pomůžeme vám zvládnout ten chaos. Prosím, dovol nám to – už nezbývá moc času. A potom jim všem můžeš říct pravdu.“

Udru’h se zapotácel a klesl na kolena. Osira’h od něj poodstoupila. „Udělejte, jak říkají!“ zvolal bývalý místodržící.

Plameny se už šířily po pahorcích a zcela zachvátily ildiranskou čtvrť. Daro’h svým strážným nařídil, aby zastavili útok a místo něj spolupracovali s lidmi na záchraně toho, co se z hořících domů ještě zachránit dalo. „Jinak všichni zemřeme dřív, než hydrogové vůbec přijdou.“

☼ 80 Prezident Basil Wenceslas

Kdykoliv k sobě Caina povolal, přinesl lysý zástupce nějaké optimistické hlášení či zprávu, o niž Basil nežádal. Připadalo mu to, jako by se Cain cíleně snažil potlačit nepříjemnou realitu tím, že se soustředí na něco bezvýznamného. Nebo snad sledoval nějaký složitější plán? Basil byl zvědavý, s čím zástupce přijde tentokrát.

Nechal si Caina zavolat do střešních zahrad stupňovité hanzovní pyramidy. Pečlivě ostříhané keře, trpasličí ovocné stromy a pronikavě vonící exotické květiny byly udržovány ve stavu geometrické dokonalosti, jehož by rád dosáhl i u svých podřízených. Pohled na rostliny, kterým se viditelně dařilo a přitom zůstávaly na přidělených místech, ho hluboce uspokojoval.

Cain mával datovým displejem. „Vědci zkoumající hydroský člun dosáhli dalšího pokroku. Technici aktivovali zdroj energie napojený na tu zvláštní stěnu podobnou

klikisskému přepravnímu portálu. Očekáváme, že to povede k objevu mnoha dalších poznatků.“

Basil našpulil rty. Tohle bylo přinejmenším zajímavé. „Dobře, můžeme tu věc uvést do provozu. A teď: jak dlouho potrvá, než budeme umět hydroskou loď efektivně zničit? Donesly se ke mně zprávy, že Tuláci vyvinuli nějakou účinnou zbraň, kterou proti hydrogům použili u Theronu. Když na to přišli ti prokletí Tuláci, očekávám, že si s tím Hanza poradí taky.“

„Pokud se nám podaří uvést hydroskou loď do provozu, pane prezidente, s největší pravděpodobností také zjistíme, jak ji pokazit. Obecně je to snazší.“

Basil se zamračil. „Ano, s tím máme bohaté zkušenosti. Když už o tom mluvíme, rozhodl jsem se vyslat další malou průzkumnou loď ke Qronze 3, aby se poohlédla po našich taranovacích lodích. Musí tam někde být. Možná se podaří získat nějaké zpět.“

Cain byl viditelně zmatený. „Myslel jsem, že je ukradli compové.“

„Pravděpodobně. Ale Stromů v zelený kněz se zmiňoval o nějakém zajímavém signálu, který přijali. Měli jsme na palubě jedné z taranovacích lodí průzkumného compa. Pokud se nám podaří tento signál zesílit a lokalizovat, mohlo by nás to přivést k lodím.“

„Zajímavé.“

Basil zaťal zuby. „A já tak aspoň dám těm přičinlivým reportérům nějaké téma, o kterém budou moci mluvit. Pořád se ptají na krále a královnu, chtějí vědět, kdy se má narodit jejich dítě, a požadují, aby se královský pár častěji ukazoval na veřejnosti. Už se začaly objevovat zprávy, že Petr s Estarrou jsou v domácím vězení, zavření ve svých pokojích. ‚Blízký zdroj!‘“ zavrčel Basil. „Pověřil jsem vás, abyste zjistil, kdo mluvil s reportéry, kdo vynáší informace z Paláce šepotu. Spoléhám na vás, Caine!“

„Dělám co je v mých silách, pane. V této chvíli nemám žádnou stopu. Ten blízký zdroj je podle všeho velmi opatrný a velmi chytrý člověk.“

Basil si ztěžka a znechuceně povzdechl, a pak se rozhodl toho nesmyslného klábosení nechat. „Zavolal jsem vás, protože pro vás mám práci. Potřebuji, abyste napsal velmi důležitý dopis.“

To Caina viditelně zaujalo. „Dopis komu?“

„Každému, koho se to týká – nebo si vymyslete jakoukoliv jinou frázi. Autorkou bude Estarra. Víte, naši ubohou královnu brzy potká strašlivý otřes. Můžeme si jen domýšlet, jakou bolest a nesnesitelnou trýzeň prožívá žena, která přišla o své nenarozené dítě.“

Cain nebyl schopen skrýt zděšený výraz. „Královna přišla o dítě? Kdy se to stalo?“

„Stane se to brzy, a nejspíš se k tomu přidají i zdravotní komplikace. Pokud ten potrat náhodou přežije, budeme váš dopis potřebovat.“ Basil přimhouřil své šedé oči. „Vzhledem k tomu, že ho převezmou média, musí být dokonalý.“

Cain byl ve střehu, dokonce vypadal znepokojeně. „Řekněte mi prosím jasně, o co mě žádáte, pane prezidente!“

„Nehrajte si na hloupého. Musíte se postarat, aby byl tón královnina dopisu dostatečně rozrušený, s možnými náznaky sebevražedných tendencí. Nedokáže se vyrovnat s pocitem selhání a ztrátou svého dítěte. Je jí jasné, že nemá jinou možnost, než si vzít život a tak dále. Jsem si jistý, že si najde nějaký tichý a bezbolestný způsob.“

Jindy bledou Cainovu tvář polil ruměnec. Zhluboka se nadechl a chřípí se mu chvělo. „Je velmi nebezpečné – a já se domnívám že i nerozumné – zabíjet královnu.“

„Královna se zabije sama, pane Caine… pokud to bude nutné. A já věřím, že ano.“

Cain dlouhou chvíli mlčel. Nepřecházel po místnosti, nehýbal se, prostě se jen díval prezidentovi do očí. „Zvažte

následky takovéhoto činu! Sám jste viděl, jaké nadšení vzbudila zpráva o jejím těhotenství u veřejnosti. Pokud přijde o dítě, lidé budou zdrcení. A pokud královna po tom všem ještě spáchá sebevraždu, bude to další rána. Na záměrné podlamování morálky teď není vhodná chvíle. Lidé jsou už tak dost zoufalí – co když je to připraví o poslední zbytky naděje? Pane prezidente, není moudré podstupovat takovéto riziko.“

Basil přezíravě mávl rukou. „Morálka na chvíli poklesne, a pak se zase zvedne. V podobně obtížných časech se lidé ochotně chytí každého stébla.“ Prezident se naklonil k bílým květům, aby se nadechl jejich vůně. „Mimochodem, s potěšením mohu oznámit, že si princ Daniel vede pozoruhodně dobře. Od té chvíle, kdy jsme ho naučili strachu, úžasně spolupracuje. Na úředníky a služebnictvo je pravda trochu arogantní, ale přede mnou si nic nedovolí.“

Cain zjevně nebyl spokojen. „Přenáší svou frustraci na druhé. To není žádoucí povahový rys vůdce, pane. Měli bychom to rázně potlačit, dokud je ještě tvárný. V budoucnu by se nám to mohlo vymstít.“

„Naopak – já to vnímám jako projev zdravé sebeúcty. A tu král potřebuje – hlavně když dělá přesně to, co mu nařídíme.“

Cain viditelně zápasil s upřímným hněvem. Basila potěšilo, když viděl, že jeho zástupce má přece jen jakési vnitřní principy. „Pane, mohu hovořit upřímně?“

„Kdybych stál o plané tlachy, snadno bych našel dost jiných lidí, kteří by mi v tom rádi vyhověli.“

„Vaše zášť vůči králi Petrovi už překročila úroveň pracovního vztahu a přešla v osobní pomstu. Jsem přesvědčen, že to ovlivňuje vaši schopnost efektivně vykonávat funkci prezidenta.“

„Já vždycky vidím události v širších souvislostech, pane Caine. Seznam Petrových prohřešků je velmi dlouhý, a početné jsou řady dříve spolehlivých mužů a žen, kteří mě v

těchto časech zklamali. Obnovuji řád část po části, krok za krokem, a abych to dokázal, musím sám sobě dopřát svobodu udělat, co je nezbytné. Mám svoje vlastní metody.“

Přestože byl Cain stále znepokojený, pro Basila už setkání skončilo. „Běžte a napište koncept toho dopisu. Možná ho nikdy nebudeme muset použít, ale chci mít všechny možnosti otevřené.“

☼ 81 Anton Colicos

Celí nedočkaví, až se budou moci podělit o příběhy nalezené v podzemních archivech, navštívili Anton s Vao’shem unaveného místodržícího Ridek’ha v jeho palácových komnatách. Z onoho nesmírného množství vybrali ty nejlepší a nejpodnětnější nové příběhy, stále však ještě nenašli onen zázračný lék na problémy, jimž musel Mág-imperátor čelit.

Chlapec měl zarudlé oči a byl viditelně vyčerpaný, ale Anton si pomyslel, že vypadá mnohem odhodlaněji a klidněji než na palubě bitevníku. S pomocí Yazra’h a tala O’nha dohlížel mladý místodržící na nespočet obnovovacích projektů, podporoval morálku svého lidu a byl tudíž příliš zaměstnaný, aby mu zbýval čas na pochybnosti.

Yazra’h, zvědavá na objevy historiků, přišla do komnat místodržícího také. Krásná, ale hrozivě působící mladá žena, se posadila hned vedle Antona, přestože jí nenechal dost místa. Voněla čistotou, ne umělými parfémy. Její šlachovité isixké kočky dvakrát obešly místnost a pak se uložily na podlahu u Antonových nohou.

Ridek’h na starého dějepravce dychtivě pohlédl. „Je to hrdinský příběh? O Hyrillce?“ Seděl v křesle, které se zdálo pro jeho postavu příliš velké.

„Toto je příběh Stínové flotily, cestovatelů v temnotě, kteří navěky uvízli jen malý kousek od území světla.“ Anton ten záznam četl také, ale rozhodl se, že příběh přenechá Vao’hsovi. Jeho přítel byl mistrovský vypravěč.

„Onyx… jméno, které už bylo zapomenuto, místo, které už není navštěvováno. Byla to první z našich štěpových kolonií, která podlehla temným stínům Shana Rei.“ Hlas starého historika sílil s každou další přednášenou strofou a laloky na jeho tváři prodchla pestrá paleta barev. „Shana Rei. Tvorové temnoty se vynořili ze svých černých mlhovin, pohltili naši průzkumnou flotilu a její posádku, jež zahynula na absolutní nepřítomnost světla, tím proměnili v bledé přízraky.“ Nahlas se zajíkl a své posluchače polekal.

„Ildirané však ještě neznali povahu svého strašlivého nového nepřítele. Shana Rei byli jako nenasytná vlna šířící se z černých mlhovin, stíny pohlcující světlo a život. Onyx byla prvním z míst, které jim stálo v cestě, planeta květin a polí, rodin a písní. Její obyvatelé nic netušili, až přišli Shana Rei a zahalili jejich zemi do temnoty, která ji přikryla jako plášť, pohltila veškeré světlo a oslepila jejich oči i srdce. Bylo to jako věčné zatmění slunce.“

Mezitím venku zapadalo zářivé hlavní slunce Hyrillky a menší oranžová hvězda prosytila vzduch měděným nádechem. Zatímco dějepravec vyprávěl svůj příběh, v místnosti jako by se postupně stmívalo.

Vao’sh vztyčil prst. „Když Mág-imperátor vycítil, že jeho poddaní na Onyx byli pohlceni, spěšně vyslal septem bitevníků, aby za ně bojoval. Sedm lodí vyzbrojených našimi nejlepšími zbraněmi, jejichž posádku tvořili ti nejstatečnější z vojenského kruhu. Všech sedm válečných lodí zmizelo v temnotě.

Mág-imperátor skrze thisma vnímal ozvěny těch hrůz a nařídil svým inženýrům a vědcům, aby vyvinuli nové zbraně přímo z Věčného jasu. Zanedlouho už statečný tal Bria’nh

spěchal k umírající štěpové kolonii s kohortou bitevníku. Byl vyzbrojen stovkou nových slunečních bomb – satelitů, jež byly schopné vydávat tolik očišťujícího světla jako hvězda. Vojáci Sluneční flotily byli plní sebedůvěry a hněvu, odhodlaní pomstít se za bezdůvodný útok.

Když byly sluneční bomby svrženy, světlo pálilo Shana Rei jako kyselina. Duhový záblesk, oslepující světlo přinášející radost každému Ildiranovi a smrt bytostem temnot. Přestože se černočerný příkrov Shana Rei začal rozpouštět, účinek stovek slunečních bomb postupně slábl. Pak se Shana Rei vrátili a udeřili podruhé – bez otálení, bez smilování. Když tal Bria'nh před sebou spatřil novou stěnu temnoty, věděl, že je nemůže porazit. Vyslal tedy zpět na Ildiru šípy s podrobnou zprávou o útoku, ale sám zůstal na své vlajkové lodi. Pomoc nemohla dorazit včas."

Vao'sh zadržel dech a do svého vyprávění mistrovsky vložil dramatickou odmlku. Jedna z isixkých koček u Antonových nohou se zavrtěla. „Než posily dorazily, Onyx vypadala, jako by někdo pokryl celou planetu černou barvou. Shana Rei zvítězili. Všechno živé zahynulo. Do dnešního dne tam nic neroste."

Vaó'sh pohlédl přímo na mladého místodržícího. „A víš, co se stalo s bitevníky statečného Bria'nha?" Chlapec zavrtěl hlavou. „Zůstaly na orbitě, ale každá z lodí byla obalena zámotkem ryzí tmy, který dovnitř nepropustil žádné světlo. Vůbec žádné. Tala Bria'nha a jeho statečnou posádku doslova zadusila temnota!"

Anton si představil bitevníky jako mrtvoly uzavřené v černých pytlích.

„Zachránci nakonec použili lasery – koncentrované světlo – aby inkoustově černou slupku prořízli. Pronikli dovnitř a pátrali po přeživších, ale marně. A jak by taky kdo mohl přežít s vědomím, že už nikdy nebude žádné světlo, žádné teplo?" Zachvěl se a Anton neměl pocit, že by to bylo

součástí představení. „Můžeme se jen domýšlet, jak děsivé byly jejich poslední okamžiky.“

„Jak tedy byli Shana Rei nakonec poraženi?“ zeptal se Anton. „Myslím tím, jak to líčí příběhy?“

Vao’sh se na něj usmál. „Vím jen, že Mág-imperátor našel nového spojence a ‚povolal Velké světlo’. Další záznamy, které jsme našli, popisují toto Velké světlo jako živoucí oheň, jenž bytosti temnot zahnal a plamenem zaplašil noc.“

„To vypadá na faery,“ poznamenala Yazra’h.

„Možná nám faerové pomohli už dříve!“ vykřikl Ridek’h vzrušeně. „Je tohle ta informace, kterou jste na příkaz Mága-imperátora měli najít?“

Náhle isixké kočky vyskočily na nohy. Yazra’h zareagovala jen o zlomek vteřiny později. Anton se otočil ke vstupu do komnaty místodržícího, aby spatřil, jak dovnitř vstupuje jednooký tal O’nh, zrudlý a udýchaný.

„Místodržící, k Hyrillce míří tři hydroské bitevníky!“

„Hydrogové! Co budeme dělat?“ Ridek’h rozšířenýma očima pohlédl na Yazra’h a pak na vojenského velitele. „Budeme bojovat? Máme dost lodí…“

Důstojník se dotkl duhového medailonu symbolizujícího Věčný jas, aby z něj načerpal útěchu, a klidným tónem prohlásil: „Mé bitevníky mohou podniknout sebevražedný útok proti nepříteli. Naštěstí jsou téměř prázdné, většina mužstva je tady dole. Doufám však, že to nebude nutné. Nedávno k Ildiře přilétly stovky hydroských lodí, a opustily planetu, aniž by zaútočily. Možná se totéž stane i tady.“

„Nechme je, ať udělají první tah, místodržící,“ navrhla Yazra’h.

Spěchali na otevřený balkon a vyhlédli ven do hyrillského podvečera, prosyceného matným oranžovým světlem. Skrze malý komunikátor na svém límci přijímal O’nh krátká situační hlášení od svých lodí na orbitě. Anton hleděl vzhůru.

Yazra'h stála těsně vedle něj a historik si uvědomil, že se kupodivu cítí bezpečněji, když ji má u sebe.

Spatřil první hydroskou loď a zvedl paži, aby na ni upozornil. Trojice ježatých koulí letěla nad hyrillskou krajinou, jako by si prohlížela tu spoušť. Nakonec zaujaly pozici přímo nad vyvýšeným palácem. Přestože nepřítel neodvysílal žádné varování ani ultimátum, toto gesto jasně vyjadřovalo hrozbu. Bitevníky jim visely přímo nad hlavami.

„Měl bych si najít úkryt?" Ridek'h pohlédl na jednookého důstojníka a pak na Yazra'h. „Tale O'nhu, nebyl bych na palubě jednoho z tvých bitevníku ve větším bezpečí?"

Yazra'h se na svého mladého synovce zamračila. „Místodržící musí zůstat zde. Pokud máš zemřít, pak tedy zemřeš – ale neumírej jako zbabělec. Tvůj otec statečně čelil Rusa'hovým následovníkům, kteří ho ubodali k smrti. Hyrillka je nyní tvoje. Ukaž jejím obyvatelům, jak se chová místodržící. Po nedávných událostech na to možná pozapomněli."

Ridek'h se vzchopil a udělal, jak mu řekla.

Anton hleděl na nebe a v duchu doufal, že se opět nestane součástí dalšího pokračování ildiranského eposu.

☼ 82 Thor'h

Tma byla absolutní. Černota, nekonečná černota jako by prostoupila celý vesmír od jednoho konce k druhému. Žádná muka nemohla být horší.

Po nekonečně dlouhou dobu byly Thor'hovy sny neurčité a prázdné, pak podivné. Postupně, jak shiing vyprchával, začaly být noční můry děsivější, jako ostrý zub zaťatý do jeho vědomí.

Pomalu si začal vzpomínat na Hyrillku, kde bojoval po boku Imperátora Rusa'ha. Společně chtěli svrhnout Jora'ha,

falešného Mága-imperátora, jeho vlastního otce. Ale byli poraženi. Thor'h si vzpomínal, jak letěl se svými bitevníky a čekal, že zemře… a pak byl zajat, spoután, ponížen. Pamatoval si na krutý úsměv místodržícího Udru'ha, který chladně odmítl vyslechnout Thor'hovy prosby.

A potom už byl jen shiing… příliš mnoho shiingu…

A slast.

A pak nicota.

A teď tma. Naprostá tma.

Nevěděl, kde je. Stěny byly silné a Thor'h nemohl najít cestu ven. Nezřetelně, jako by z velké dálky, slyšel zvuk dupajících nohou a bouchání přesunovaného nábytku, Thor'hovu místnost však nikdo neotevřel.

Nic neviděl, necítil dotek paprsků na kůži. Ruce neměl svázané, takže se dotkl vlastní tváře. Natáhl je a narazil na stěnu. Inkoustově černá temnota kolem něj byla jako chladný oceán řinoucí se do jeho úst, nosu, očí.

Křičel, dokud měl síly, vrhal se proti stěnám a bušil do nich pěstmi, dokud je neměl mokré od krve. Nemohl najít dveře. Okolní černota ho drtila, vysávala z něj život.

Ale nejdříve ho připravila o rozum.

Thor'h s vytím bušil na černé stěny svého vězení a řval, dokud mu nepraskly hlasivky. I potom naříkal – byly to tlumené šepotavé zvuky plné beznaděje, zatímco šílenství rvalo jeho mysl na kusy.

Nikdo ho neslyšel.

Nikdo nevěděl, že tam je.

A světla se už nikdy nerozsvítila.

☼ 83 Jess Tamblyn

Katastrofu na Plumasu přežilo osmdesát dělníků. Vodní doly, které patřily klanu Tamblynů po staletí, už takové štěstí neměly.

Z poškozeného zařízení unikala chladná pára. Generátory podpory života selhaly a teplota v jeskyni už nyní klesala tak, že mráz pronikal až do morku kostí. Ve stropě zůstalo usazeno jenom jediné z umělých sluncí.

Další zkáza, další ztráta. Jess přelétl očima drolící se ledový strop, rozpraskaný ledový šelf, na kámen zmrzlá těla i mrtvé hlístice. Toto místo bylo po mnoho let útočištěm jeho rodiny, naplněným snem. Poprvé Plumas opustil kvůli své nenaplněné lásce k Cesce, a vrátil se jako někdo jiný – jako nová bytost s dobrými úmysly, ale ovládaná nebezpečným sebeklamem.

Tuto zkázu způsobil nečistý wental, který ovládl jeho matku, ale na vině byl i on sám. Cesca, která vycítila jeho zoufalství, k němu přistoupila a objala ho. Její dotek, který mu byl tak dlouho odpírán, mu nyní dodal síly.

Starý Caleb spráskl ruce, až to třesklo jako výstřel z pušky, a zavolal na všechny, kteří přežili: „Pojďme na to, všichni společně! Máme spoustu práce.“ Těžaři se nejprve soustředili na poskytnutí první pomoci zraněným. Vyčerpaní a otřesení bratři Tamblynové pomohli zřídit provizorní přístřešky z částečně poničených obytných buněk.

Ze stropu se odlomil velký kus ledu a se šplouchnutím dopadl do kovově šedého moře. Jess rázně řekl: „Cesco, musíme tohle místo udržet pohromadě, dokud se nám nepodaří dostat lidi do bezpečí. Spousta z nich je zraněná.“ Uchopil její ruku, která sršela drobnými elektrickými výboji. „Pojď, ukážu ti to.“

Jess odložil stranou svůj žal a nejistotu a ukázal Cesce, jak může použít své nově nabyté schopnosti k utěsnění

nejhorších prasklin ve stropě a uzavření trhlin. Hluboce se soustředil a jedním mávnutím ruky nechal zmizet obrovité hroudy spadaného ledu, jež rozbil na jednotlivé molekuly.

Jelikož se Jess nesměl dotknout žádné živé osoby, přijal pochmurný úkol sesbírat mrtvé a přitáhnout je na břeh nyní poklidného moře. Než se dotkl první mrtvoly, zarazil se. „Co když je nakazím nečistým wentalem?“ Po tom, co se stalo jeho matce, musel být velmi opatrný.

To se nestane, řekly hlasy wentalů v jeho hlavě. Nestane se to znovu.

Pohlédl na bledého zkrouceného muže, který vykrvácel z početných ran. Krev na zemi už zmrzla a byla černá a lesklá jako sklo. Jess si na něj matně pamatoval – pracoval jako dělník u separačních kolon a dokud ještě Jess na Plumasu žil, vždycky se pozdravili a prohodili pár slov. Byl to jen známý, Jess ani neznal jeho jméno. A teď byl mrtvý.

Z tunelu umožňujícího přístup na povrch se právě vrátila skupina v těžkých skafandrech a podala hlášení Calebovi. „Ledová slupka se posunula a vychýlila šachty všech našich studní. Čerpadla jsou zničená, nádrže a úpravny vody rozbité.“

Na tváři starého muže se jasně zračilo vědomí porážky. „Jeden z našich výtahů stále funguje, i když některé kontrolky divně blikají. Jessi, nevím, jestli se toto místo ještě dá zachránit, i kdybyste s Cescou zpevnili strop. Teď, když je Andrew mrtvý…“ Zajíkl se a pak se zhluboka nadechl. „A na tvoji pravidelnou pomoc se nemůžeme spoléhat, budeme muset zhodnotit, jakým způsobem podnikat dál, a jestli vůbec.“

Jess mu odpověděl. Když tato slova pronášel nahlas, hluboce ho zraňovala, byl si však vědom nevyhnutelnosti tohoto rozhodnutí. „Musíme Plumas opustit, alespoň prozatím. Bylo poničeno příliš mnoho systémů, nelze spolehlivě zajistit udržení podmínek nezbytných pro život.“

Přeživší Tuláci stále ještě v plnosti nepochopili, co se stalo. Wynn s Torinem zavrtěli hlavami. „Nemůžeme jen tak odejít, Jessi. Jen se podívej na všechnu tu práci, kterou musíme udělat!“

„Z čeho to jenom klan Tamblynů zaplatí?“ zasténal Torin.

„O finance se staral Andrew. Jak si poradíme bez něj?“

„Klan Tamblynů má dost peněz na svých účtech, o to nemějte strach,“ zavrčel Caleb. „Ale kde seženeme těžké stroje, abychom znovu vyvrtali šachty a opravili poničený čerpací systém? Už teď mě z toho bolí hlava. U Hvězdy – to potrvá celá léta!“

Jess cítil chvění wentalů ve svém těle. Teď byla správná chvíle. On a Cesca nesměli zapomenout na své hlavní poslání. „Je tady jiná práce, do níž se všichni musíme pustit – něco daleko naléhavějšího. Potřebujeme vaši pomoc. Pomoc všech Tuláků, všech lidí.“

Caleb zamžikal očima. „Podívej se kolem sebe, Jessi! Nejsme v situaci, abychom mohli někomu pomáhat.“

„To není pravda,“ řekla Cesca. „Svolej svoje lidi. Měli by to slyšet všichni.“

Jessův strýc jen pokrčil rameny. „Pauza by se nám mohla hodit. Stejně jako špetka naděje.“

Vyčerpaně vyhlížející muži a ženy se shromáždili kolem trosek poničených obytných buněk. Plumaští dělníci stáli pospolu, vystrašení a nejistí. Viděli, jak Jess a Cesca bojovali s bytostí, která vypadala jako Jessova matka, a nyní se té zvláštní dvojice báli.

Wentalové se postarali, aby se Jessův hlas rozléhal po celé jeskyni. „Mluvčí Peroniová a já jsme přišli na Plumas s určitým záměrem. Už jste bojovali s osiky a hydrogy. Žili jste na útěku, snažili se přežít a vydobýt si obživu, přestože to bylo stále těžší. Válka však ještě ani zdaleka neskončila. Blíží se velká bitva – a wentalové potřebují naši pomoc.“

Torin zabručel: „Já mám pocit, že nám ti tvoji wentalové nadělali problémů už dost.“

„Jenom jeden nečistý wental,“ opravil ho Jess. „Ostatní vás zachránili. Ostatní mohou zachránit všechny klany i zbytek lidské rasy. Vyšleme proti hydroským planetám tisíce a tisíce wentalů.“

Cesca dodala: „Musíme to být my. Ildirané ani osíci nemají proti hydrogům účinné zbraně.“

„Osíci byli dost silní, aby proměnili Randezvous v hromadu trosek,“ připomněl Caleb. „Proč bychom jim měli pomáhat?“

Cesčinou tváří přelétl hněvivý záblesk, přimhouřila však oči a klidným hlasem řekla: „Všichni lidé nejsou jako osíci. Tuláci by to mohli vědět.“

Caleb pozvedl obočí. „Chceš, abychom uvěřili, že když porazíme hydrogy, přestanou osíci napadat klanové základny? Přestanou ničit naše překladiště a skleníky na asteroidech? Propustí Tuláky, které zajali? Skat, možná dokonce znovu postaví Randezvous, když už se do toho jednou pustí! Jessi, Mluvčí Peroniová, tohle přece nemůžete myslet vážně.“

„Já myslím vážně především jednu věc – a nikdo z vás by na ni neměl zapomínat – totiž že našimi skutečnými nepřáteli jsou hydrogové. Mezi lidmi vždycky docházelo k třenicím. Nebo byste byli raději, aby nás hydrogové všechny vyhladili?“

Caleb nevypadal zrovna přesvědčeně, ale nakonec souhlasil. Bratři Tamblynové stáli vedle sebe, dlouze se podívali na trosky a pochopili, že obnovení vodních dolů na Plumasu je téměř nesplnitelný úkol. Torin řekl: „Máš pravdu. Jsme ti k službám. Řekni, co máme udělat.“

Přeživší dělníci s povděkem přijali skutečnost, že po hrůzách, kterými prošli, mají někoho, kdo je povede. Jess

viděl, že pokud budou patřičně vyzbrojení, jsou připraveni bojovat a ničit.

Společně s Cescou vysvětlili, jakým způsobem chtějí použít vodní tankery k přepravě wentalů, a pak zahájit simultánní útok na hydroské plynné planety. Jess řekl: „Každý z vás se nalodí na palubu jednoho ze čtrnácti zbývajících tankerů. Rozdělte se, jak sami chcete. Řekneme vám, kde své tankery naplníte a připravíte k akci."

„Nikko Chan Tylar už nyní šíří zprávu mezi Tuláky a přesvědčuje je, aby se k nám přidal každý, kdo může. Další Jessovi dobrovolníci, kteří wentalskou vodu rozváželi už dříve, dělají totéž po celém Spirálním rameni a zájemce posílají k dalším wentalským planetám, kde se shromažďují," řekla Cesca. „Pokud máme zaútočit na všechny hydroské planety najednou, potřebujeme všechny klany od Avilů po Zoltany."

„Tuláky různých klanů najdete na Yrece," řekl Caleb. „To je teď naše hlavní shromaždiště. Zasloužili jsme se o to já a Denn." A bratři Tamblynové popsali nové obchodní centrum, kde osiřelé hanzovní kolonie tajně spolupracovaly s tuláckými obchodníky. Cescu potěšilo, když uslyšela, že tam možná najde otce.

O něco později se Tuláci s pomocí jediného funkčního výtahu přepravili na povrch, nasedli do pozemních vozidel, zamířili k vodním tankerům u čerpacích stanic a nastoupili do kabin, až příliš těsných pro tak velký počet lidí.

Jess stál venku na pustém povrchu měsíce. Jeho wentalská loď se třpytila nedaleko, podobná bublině protkané žilkami. Myslel na to, zda se Plumas ještě někdy promění v úspěšnou rušnou základnu, nebo zda je tohle skutečný konec vodních dolů.

Cesca ho objala. „Prosperita a mír už nejsou daleko,"

řekla mu. „Nejdříve ale musíme vyhrát tuto bitvu. Abychom mohli na všechny plynné planety udeřit efektivně a

naráz, musíme celý útok dobře koordinovat. Jedině tak hydrogům nedáme šanci.“

„To je složitý organizační problém,“ řekl Jess.

„A já ho umím vyřešit. Tito lidé potřebují Mluvčí.“ Usmála se na něj. Napadlo ho, že takhle venku, v záři hvězd a ve světle odrážejícím se od ledového povrchu měsíce, je velmi krásná.

Zaváhal, ale oba znali plán wentalů. „Tak dlouho jsme čekali, abychom mohli být spolu, a teď se musíme opět rozdělit. Ty půjdeš na Yreku – a já musím zamířit na Theron.“

„Já vím,“ řekla. „Taky jsem to slyšela. Světostromy volají wentaly.“

Verdani slíbili, že budou bojovat společně s nimi, světostromy a wentalové vytvoří koalici ještě mocnější než tehdy před deseti tisíci lety. Když ji Jess políbil, měl pocit, že smutek z loučení učinil její rty ještě sladšími. „U Hvězdy, přísahám, že až tohle všechno skončí, ty a já budeme spolu!“

☼ 84 Kotto Okiah

Kottovi téměř došly nápady, což pro něj byla zcela nová zkušenost. Když prozkoumal trosky základny na Jonahu 12, zaznamenal vysokou úroveň radioaktivity, která svědčila o závažné poruše reaktoru doprovázené roztavením jádra. (To bylo něco nepředstavitelného, ale jak by mohl zpochybňovat zjištěná data?) V okolí neobjevil žádné lodě, žádné známky života, žádné odpovědi.

Proto se znovu pustil do hledání. Poté, co navštívil další tři soustavy, našel malou tuláckou základnu, pojmenovanou – světe div se – Sluníčko. Povrch planetoidy se koupal ve žhavé lázni fotonů. Klan Tomarů se zakopal pod zem, vyhloubil tunely do stěn kráterů, zatímco sluneční kolektory

na povrchu hltaly kvanta energie. Tuláci ze Sluníčka vycházeli ven teprve za dlouhých chladných nocí, kdy prováděli nezbytné opravy.

Základna byla téměř prázdná. Kotto se ptal, kam se všichni poděli. „Kam by se poděli, odletěli na Yreku," odpověděl mu starý jednoruký muž, který obsluhoval razicí stroj nejmíň pětkrát větší, než byl on sám. „Na práci tady stačí pár lidí, takže se všichni ostatní vrhli na obchodování."

„Yreka? Co je na Yrece?" KR a GU vedle něj začali chrlit základní statistická data o hanzovní kolonii na hranici ildiranského Impéria, ale Kotto je umlčel.

„Největší tržiště ve Spirálním rameni," řekl jednoruký muž. „Opravdový volný obchod, poprvé od chvíle, co se objevili hydrogové."

„Pak musím zamířit právě tam." Možná na Yrece najde svou matku, nebo Mluvčí Peroniovou. Kotto muži poděkoval, vzal své dva compy, nasedl do člunu a nechal Sluníčko daleko za sebou.

Na yrecké přistávací ploše si okamžitě všiml Tvrdošíjné vytrvalosti Denna Peroniho. Místní využili příležitosti a zřídili kolem nového tržiště restaurace a stánky s jídlem, aby uspokojili potřeby přicházejících zákazníků. Nyní, když bylo díky Golgenu ekti dost, se doprava mezi osiřelými koloniemi opět obnovila.

Když Kotto vystoupil ven do toho shonu, Denn čekal v hloučku, který ho přišel přivítat. Otec Mluvčí Peroniové se při pohledu na ohromeného inženýra zasmál: „Ještě nikdy jsem neviděl, aby se někdo takhle zeširoka zubil! Vypadáš, jako bys našel zakopaný poklad!"

„Našel jsem něco lepšího – lidi! Už jsem se začínal cítit trochu osaměle."

Denn a Kotto kráčeli mezi různorodými loděmi obchodníků a z okolí k nim doléhal bzukot smlouvajících a

dohadujících se hlasů. Kotto viděl zvláštní hudební nástroje, barevné plastiky utkané z vláken a nevkusně vyšívané šaty, které byly viditelně spíše pro parádu než k nošení. Denn se zasmál: „Dobrým indikátorem zdravé ekonomiky je, když lidé kupují naprosto nepotřebné věci.“

Představil Kotta yrecké velkoguvernérce. Žena měla dlouhé tmavé vlasy sahající až do pasu, v nichž se třpytilo několik stříbrných pramínků. Nyní, když se Yreka otevřela obchodu, velkoguvernérka překypovala dobrou náladou a zdravím. „Hodně jsem o tobě slyšela, Kotto Okiahu! Jsi prý tulácký Einstein.“

Začervenal se. „To je snad trochu nadsazené, zvlášť vzhledem ke všem těm chybám, kterých jsem se při práci dopustil. Nedávno jsem chtěl navštívit svou základnu na Jonahu 12, ale byla zničená. Zřejmě přetížení reaktoru nebo něco takového. Nenašel jsem nikoho, kdo by to přežil, tak jen doufám, že se stačili evakuovat.“

Denn sebou polekaně trhl. „Jonah 12? Tam se po zničení Randezvous schovávala Cesca.“

Něco takového by Kotta nenapadlo. „Co by Mluvčí Peroniová dělala na takovém místě?“

„Schovávala se před osiky. Tak jako my všichni.“ Denn, viditelně znepokojený, si uhladil rukou své dlouhé hnědé vlasy a nervózně se ošil. Zřejmě se snažil vyrovnat s tou zprávou.

Kotto ztěžka polkl. „Máš… máš nějaké zprávy o mé matce?“

„Myslel jsem, že byla s Cescou a pomáhala jí.“ Denn si třel spánky. „Skat, co bych dal za pořádnou komunikační síť! Nikdo nic neví.“

Velkoguvernérka se na ně podívala. „Vzhledem k tomu, jak jsou Tuláci rozptýlení, je Yreka pravděpodobně to nejlepší místo, kde můžete získat nějaké informace. Lidé pořád přicházejí a přinášejí čerstvé zprávy.“

Jako by chtěly potvrdit její slova, objevily se další dvě tulácké lodě. Jejich kapitáni zjevně závodili o to, kdo vystaví své zboží dřív. K velkoguvernérce přistoupila zavalitá žena oblečená do podivné kombinace starých pracovních šatů doplněných o nádherný nový šál. Prozatímní yrecká ministryně obchodu držela datový záznamník. „Tohle je soupis všech nově příchozích, Sarhi. Pokud máš zájem o nějakou konkrétní věc, pak si raději pospěš. Každý kupuje jako divý."

„Jen je nech. Já mám prozatím dost, jsem spokojená."

Lidé byli plní nadšení a s dobromyslným zápalem smlouvali o ceny. Bylo to jako za starých časů. Kotta však trápily neodbytné obavy. „To se nebojíte osíků? Rozdupou to tady na maděru hned, jak se to dozví. Tuláky nemají dvakrát v lásce."

„Osíci ať se třeba staví na tu svou pitomou hlavu," odsekl Denn ostře.

Velkoguvernérka byla klidnější. „Šikany Obranných sil Země jsme si už užili víc než dost. Nejdřív na naši planetu uvalili embargo jen proto, že jsme si trochu ekti nechali pro sebe, a pak se tvářili že nás neslyší, když jsme volali o pomoc. Nedávno nám napsali dopis na rozloučenou a stáhli své lodě k Zemi. Bojí se hydrogů."

Denn s pohledem upřeným na tulácké obchodní lodě a dychtivé zákazníky směle prohlásil: „Tím se nám otevírá celé Spirální rameno. Konečně klany dostanou prostor, jaký si zaslouží."

Velkoguvernérka si odhrnula několik pramínků vlasů, které jí vítr zavál do tváře. „Zbraně OSZ proti hydroským lodím stejně nic nezmůžou. Jejich ochrana by nám byla na nic."

Kotto se zeširoka usmál, neboť si vzpomněl, proč sem vlastně přišel. „Já vím o něčem, co funguje."

Denn převrátil oči v sloup. „Co se ti to zase honí v hlavě?"

„Jen taková maličkost. Mám plány ve své lodi. KR, GU, doneste je!“ Analytičtí compové odpochodovali jako poslušní vojáci, zatímco Kotto vysvětloval, jak jeho klepadla dovedou otevřít vstupy do hydroských lodí. GU a KR se vrátili a jednoduché náčrty nesli mezi sebou, přestože každý z nich mohl vzít jeden arch.

„Řekl jsi, abychom je donesli společně,“ řekl KR.

„Takovýto způsob je poměrně nepraktický,“ dodal GU.

Kotto plány rozložil. „Na Theronu, s minimálními náklady a hrstkou civilních lodí, jsme za pár minut zabili tolik hydrogů, kolik jich osíci nedokázali vyřídit od začátku celé téhle války.“

Denn si jednoduché schéma prohlédl. „Vím nejméně o pěti nebo deseti tuláckých základnách, kde by ta tvoje klepadla dokázali vyrábět tak rychle, jak bychom je stačili nakládat a odvážet.“

Na rty velkoguvernérky se vloudil vítězoslavný úsměv. „Zásobíme těmihle věcmi každou osiřelou hanzovní kolonii. Pokud se hydrogové pokusí zaútočit, vysypeme na ně klepadla jako konfety.“

Denn se zasmál. „Špetka nezávislosti nikdy nezaškodí, jak my Tuláci říkáme.“

Kotto položil ruce na polymerová ramena svých dvou věrných compů. „Myslíte, že bych tady mohl zůstat a pomáhat… možná celý projekt řídit? Potřebuji nějaký důležitý úkol, kterým bych zaměstnal svou hlavu.“

☼ 85 Zhett Kellumová

Mihotavá střela blesku protkala nebe na noční straně Golgenu. Poziční světla nových těžerů blikala a zařízení signalizovala jedno druhému. Kondenzační čáry

prozrazovaly, odkud transportéry právě odvezly další náklad ekti, a čluny, přepravující návštěvníky z jednoho vzdušného města do druhého, křižovaly sem a tam. Po letech Tuláci konečně zase dělali práci, pro kterou byli stvořeni. Zhett seděla v houpací síti na pozorovací palubě, dlouhé nohy opřené o zábradlí, zatímco si vítr pohrával s jejími tmavými vlasy. Svou nenucenou nonšalanci jen předstírala – ve skutečnosti bedlivě naslouchala, o čem mluví šéfové těžerů a klanoví vůdci, kteří se shromáždili kolem Nikka Chana Tylara.

Z mladého Nikka sálalo nadšení. Se svým podivně přetvořeným Vodnářem dorazil ke Golgenu toho dne odpoledne a neprodleně žádal o schůzku se zástupci všech těžerů. Zhettin otec toho využil jako záminky k uspořádání večírku na nejprostornější sekci vyhlídkové paluby.

Zatímco účastníci popíjeli kouřící ostrokovítkový čaj a podomácku vyrobené alkoholické nápoje, naslouchali Nikkovi, který je informoval, co se stalo. „Tohle je naše šance, skutečná příležitost hydráky porazit! Wentalové jsou stejně mocní jako hydrogové – ale potřebují nás, abychom je dopravili, kam bude třeba. Tuláků – lidí – se to týká také."

„Ale, Nikko, sotva jsme se tady usadili," řekl Boris Goff. Těžer jeho klanu dorazil ke Golgenu před čtyřmi dny a muž vypadal, jako by od té chvíle ještě nespal. „Dej nám pár týdnů, abychom si trochu vydechli. U Hvězdy, víš jak je to dlouho, co Tuláci naposledy vytěžili tolik ekti, aby ho mohli prodávat?"

Nikko ukázal rukou k zábradlí vyhlídkové paluby, na poklidná oblaka. „Ano, a tuhle příležitost jste dostali právě díky wentalům. Jess Tamblyn je vypustil do oblak téhle obří plynné planety. To oni zbavili Golgen hydrogů."

„Na tom něco je, chlapče," řekl Bing Palmer, který řídil těžer ve společném vlastnictví klanů Palmerů a Sandovalů.

„Co máme udělat? Najít další planety, kde by mohli wentalové žít a růst?“

Nikko zavrtěl hlavou. „To ne. Já a několik dalších dobrovolníků jsme to už udělali. Nastal čas je na hydrogy vypustit. Tulácké lodě se musí naplnit wentalskou vodou a zahájit velkou ofenzivu. Na všech místech najednou. Je to jediný způsob, jak můžeme ukončit tuhle válku.“

„Zatraceně, to vypadá jako pěkně rozsáhlá operace,“ řekl Kellum. „Noční můra každého manažera.“

„Odkdy se bojíš chopit pořádné práce, tati?“ Zhett, která se pohupovala ve své síti, si dala ruce za hlavu. „Tady všechno klape. Transportéry odlétají každou hodinu a odvážejí ekti k zákazníkům rychleji, než stačíme vystavovat faktury.“

„Teď, když hydrogové vědí, že se wentalové vrátili, se situace brzy vyhrotí.“ Nikko nedokázal skrýt naléhavost zaznívající v jeho hlase. „Pokud hydrogy neporazíme, vaše těžery a celý tulácký způsob života pohltí černá díra. Wentalové nás potřebují, a my potřebujeme je!“

„Pokud někdo hydrogy porazí, pak to určitě nebudou ti zatracení osíci,“ zavrčel šéf jednoho z nových těžerů, muž, jehož Zhett ani neznala. „Těm hydráci nakopou zadek pokaždé, když se k nim jen přiblíží.“

Boris Goff se hlasitě rozchechtal. „Ha, to by se asi cítili dost trapně, kdyby je nakonec zachránili Tuláci!“

„Proč bychom sakra měli pomáhat osíkům nebo Houserovi?“ vyštěkl Kellum. „Jen se podívejte, co nám udělali!“

Zhett konečně vstala ze své sítě. „Vzpomínám si na jednu věc, kterou jsi mě učil, tati. Bylo to něco o velkorysosti.“

„Tohle je něco jiného, zlatíčko.“ Del Kellum se poškrábal ve vousech a chvíli přemýšlel. Světla vzdálených těžerů stále blikala – pluly tam jako osamělí strážci oblaků. Nadýchané

kotouče odpadních plynů se za nimi vinuly jako strašidelný závoj, pára stoupající od úst v mrazivém večeru.

„Věřte mi, že já sám osiky nijak nemiluju," řekl Nikko. „Vždyť zničili asteroidové skleníky mé rodiny, a pokud vím, drží moje rodiče v nějakém strašném pracovním táboře jako válečné zajatce. Hydrogové ale představují větší problém. Žádám vás proto, abyste obětovali několik lodí, které budou rozvážet wentalskou vodu."

Mladý muž se usmál na Zhett, ale ta věnovala svou pozornost zástupcům klanů. „Jen se na sebe podívejte! To opravdu chcete propást největší bitvu, jaká se kdy ve Spirálním rameni odehrála?"

„A tenhle argument mě má přesvědčit?" řekl Goff. „Po tom všem, čím jsme už prošli?"

Bing Palmer si pohrdavě odfrkl. „Skat, Borisi, už celé roky se chvástáš tím, jak jsi těžil ekti ve víru na Frankonii, který prý byl velký jako měsíc. Jestli chceš, aby ti ještě někdo zaplatil rundu, je nejvyšší čas, abys získal téma na nějaké další historky."

„Jednoduše následujte svou Hvězdu," naléhal Nikko. „Je čas získat další plynné planety jako je tahle. Všichni víte, kolik lidí zemřelo právě tady na těžeru Blue Sky. Na všech těžerech."

„Hydráci zabili mou Shareen na Welyru." Kellumovo chřípí se zachvělo. „Dobře, sakra, máš můj hlas, Nikko! Už jsem dostal tolik kopanců do břicha, že se mi nechce jen tak nečinně přihlížet. Sice bych daleko raději chytil pod krkem prezidenta Hanzy za to, co udělal s Randezvous, ale napráskat hydrogům taky nebude k zahození."

Nikko se s úlevou usmál. „Dám vám souřadnice planety jménem Charybdis. Byla první, kterou wentalové – s Jessovou pomocí – osídlili. Tam se setkáme a vy naložíte tolik wentalské vody, kolik dokážete uvézt. Musíme náš

postup koordinovat s ostatními nosiči vody a jejich dobrovolníky, abychom všechno hladce zvládli.“

Shromáždění se postupně zvrhlo ve vzrušenou diskusi o lodích a prostředcích, které jednotlivé klany poskytnou, a dohadování o časovém rozvrhu a letovém plánu. Padaly návrhy, kdo další by se ještě mohl zúčastnit. Nikko přecházel po palubě a Zhett si byla jistá, že po ní pokukuje. Dál se však lhostejně dívala na oblaka pod těžerem. Nikko byl pohledný mladík, třebaže trochu nezodpovědný, vídala ho, když ještě doručoval zásilky na Osquivel. Obvykle se ukázal brzy nebo pozdě, nikdy ne v určenou dobu. Zhett si pohrdavě odfrkla, o flirt neměla zájem. Ještě stále se nezbavila trpké pachuti, kterou v ní zanechala špatná zkušenost s Patrickem Fitzpatrickem III.

Sama nevěděla, kdy mladý pilot zmizel, aby doručil svou zprávu na další tulácké základny. Zhett si všimla teprve jeho podivné lodi porostlé jakousi krustou, která o chvíli později odstartovala z jedné z nižších palub a klouzala nad oblačnou přikrývkou. Uvědomila si, že se s ním měla aspoň rozloučit.

Zhett, unavená ze všeho toho povyku, chvástání a hrdinských řečí, nechala své myšlenky sklouznout k obyčejnějším věcem. Tváří v tvář tak převratným událostem jí připadalo nepatřičné zaobírat se osobními pocity, ale od té chvíle, co opustili loděnice na Osquivelu – ano, od chvíle, kdy nevídala zajatce OSZ – se cítila osamělá. Nenáviděla Fitzpatricka za to, že ji tak podvedl… a zlobila se sama na sebe, že se jí po něm tak stýská.

☼ 86 Patrick Fitzpatrick III.

„Žádné výjimky,“ opakovala jeho babička, zjevně více rozzlobená vlastním selháním, než smutná z jeho

odjezdu. „Je mi to líto, Patricku. Od té doby, co jsem byla prezidentkou, uběhlo pár desítek let a lidé, kteří mi leccos dlužili, už zřejmě začali zapomínat.“

Bylo pozdě v noci, přecházel po velké nerezové kuchyni od lednice ke spižírně a připravoval si malou večeři. Nežádal Maureen, aby se za něj přimlouvala, věděl ale, že „pro jeho dobro“ udělá vše, co sama uzná za vhodné.

„Vím, že ses snažila,“ řekl a v duchu procházel možnosti, které nyní měl. „Nikdo ti nemůže nic vyčítat.“ Nemohl se vrátit zpět k Obranným silám Země. Ne snad kvůli útrapám, kterými prošel, ale kvůli tomu čím byly, co ho přiměly udělat. Často se mu zdály děsivé sny o Kamarovově lodi, o tom jak dává příkaz k palbě, o následném výbuchu. Tulácký obchodník neměl ani tušení, co se chystá.

„Ne, pane Fitzpatricku. Na nic takového si nevzpomínám. A vy také ne.“

Jak by mohl poslouchat rozkazy muže jako byl generál Lanyan? Místo toho by se měl snažit odčinit bolest, kterou způsobil, alespoň symbolicky se zasadit o spravedlnost a odhalit, jak byli Tuláci neprávem pošpinění. Možná dokonce dokáže najít nějakou stopu, která ho dovede k Zhett…

Madam Fúrie nespokojeně zkřivila rty. „Posloucháš mě, Patricku? Můžu zavolat Wandu, aby ti něco uvařila. Bude to daleko lepší než…“

„Tohle mi úplně stačí.“ Rozlehlá kuchyně nabízela obrovský výběr: bylo zde maso i exotická zelenina, rafinované zákusky, sýry z pěti různých planet. Přepychu už odvykl a nyní ho takováto marnotratnost dráždila, dokonce urážela.

V OSZ jedl nutričně vyváženou stravu a po několika měsících stížností se naučil spokojit s tím, co právě v kantýně bylo. Jídlo na Osquivelu mělo zvláštní kořeněnou příchuť, postupně si je však oblíbil. Ale tohle – to bylo příliš. Napil se vody ze zásobníku a pohrdl exotickými džusy, energetickými

nápoji a likéry, kterých měla jeho babička vždy slušnou zásobu.

„OSZ tě umístí na dobrou loď," pokračovala Maureen. „Možná dokonce k samotnému generálu Lanyanovi. Vždycky měl pro tebe slabost, zlatíčko. Budeš někde v závětří."

Patrick po ní střelil cynickým pohledem. „Generál není z těch, kteří sedí v koutě."

„Och. Máš vlastně pravdu." Zdála se více znepokojená skutečností, že se mohla tak přepočítat, než tím, kde bude nakonec umístěn její vnuk. „Slibuji ti, že tě dostanu domů, hned jak tahle krize skončí."

Měl chuť se rozesmát, ale vydal jen jakési zasípění. „Kterou ‚krizi' máš na mysli? Jakmile porazíme hydrogy? Jakmile získáme zpět naše lodě, kterých se zmocnili vojenští compové? Nebo do toho zahrnuješ i úplné vítězství nad všemi tuláckými klany?"

„Nemluv na mě tímto tónem, Patricku! Já se ti snažím pomoci."

Prsty vzal několik plátků ořechově vonícího sýra a snědl je přímo z naleštěného tácku. „Snažím se na situaci dívat realisticky, babičko. Já jsem už boj zažil." Hrdlo se mu náhle stáhlo v návalu paniky a jeho mysl zaplavily živé vzpomínky na masakr u Osquivelu. Hydrogové ničící lodě OSZ rychleji, než byl kdo schopen spočítat… Příslušníci napadené flotily opouštějící vraky svých křižníků, kteří pak malými okénky v záchranných kapslích sledovali prchající lodě OSZ, sami, opuštění…

„Budeme snadná kořist."

Maureen začala sbírat obaly a krabičky, a nakonec odnesla i samotné jídlo, aniž se starala o to, že Patrick ještě nedojedl. Zamračila se při pohledu na skvrny a otisky prstů na pracovní desce, ale snažila se mluvit povzbudivým tónem. „Pokud hydrogové nebo vojenští compové chtějí zničit Zemi, pak budeš mít lepší šanci na přežití, když půjdeš pryč."

Podíval se na ni a nemusel říkat vůbec nic. Rozhostilo se trapné ticho, Maureen byla viditelně nesvá. Pokud vydávala rozkazy služebnictvu a podřízeným, věděla, že její přání splní. Nebyla si však jistá jak má hovořit se svým vlastním vnukem. Nakonec couvla. „Jen jsem chtěla, abys věděl, že jsem se snažila. Nechám tě teď, abys… povečeřel. Můžeme si o tom promluvit ráno."

Patrick dál jedl sýr, přestože na něj neměl chuť. Už se rozhodl.

Vzpomínal na tvrdou, ale uspokojivou práci, kterou dělal na Osquivelu. Tady na „civilizované" Zemi byl vychováván v přesvědčení, že vesmírní nomádi jsou podřadný pól. Nikoho nezajímalo, co klany doopravdy dělají, místo toho Hanza šířila urážky a odporné klepy líčící Tuláky jako podvodníky a zloděje, kteří si nezaslouží sebemenší úctu.

Pak ale Patrick poznal, jak tulácké rodiny svorně pracují a dokážou dělat zázraky. A bylo mu příjemně se Zhett Kellumovou. Pořád litoval toho, že ji podvedl, aby získal příležitost k útěku. Doufal, že jí to bude moci jednou nějak vynahradit.

Sloužil v armádě Země, pracoval pro generála Lanyana a na vlastní oči viděl, jaká nespravedlnost a svévole stojí za politickými rozhodnutími. Patrick byl přesvědčen, že si OSZ a Zemská hanzovní liga své potíže způsobily samy. Při pohledu zevnitř však Maureen samozřejmě nemohla vidět, co se udělalo špatně.

Zamířil do svého nesmyslně prostorného pokoje, přestože nebyl unavený – což bylo dobře, protože měl před sebou dlouhou noc.

Převlékl se do praktického oděvu, sbalil nějaké čisté prádlo, hotovost, která se nedala vystopovat a nějaké jídlo, které vzal v kuchyni. V OSZ se naučil cestovat nalehko, rychle se rozhodovat a svá rozhodnutí realizovat. Když byl

hotov, prošel tiše domem a deaktivoval poplašné zařízení i bezpečnostní systém sledující okolí.

Vklouzl do hangáru, kde stály jeho restaurované veterány a šířily kolem sebe pach motorového oleje a leštěnky.

Na druhém konci hangáru odpočívala Maureenina štíhlá vesmírná jachta, loď, kterou si i v časech prosperity mohla dovolit jenom velmi bohatá osoba. Zaplatila ji Madam Fúrie ze svého, nebo ji dostala od některého ze svých „přátel“ z politických kruhů výměnou za tučný kontrakt? Rozhodl se, že si ji vypůjčí a použije pro dobrou věc. Mohl hledat tulácké základny, navštívit hanzovní kolonie, které prezident svými dekrety vydal na pospas hydrogům, vyprávět svůj příběh každému, kdo bude ochoten naslouchat. Byl si jistý, že někde najde pozorné ucho. Člověk s jeho styky a postavením, který dosáhl relativně vysoké hodnosti v rámci OSZ, byl bezpochyby dostatečně důvěryhodný, aby přiměl k zamyšlení i ty největší skeptiky. Bylo na čase, aby jméno své rodiny konečně použil k něčemu, co za to doopravdy stojí.

Jeho život vždy řídila jeho babička. Patrick Fitzpatrick byl polapen do sítě očekávání a přinucen dělat, co mu řekli druzí. Jeden život už obětoval OSZ. „Teď konečně půjdu udělat něco správného.“

Tiše otevřel hangárová vrata, vyšplhal se do jachty a konstatoval, že řízení je mnohem méně komplikované než u štítonoše. Tato loď byla vyrobena pro boháče, který se nevyznal v přesném umění pilotáže, rozhodně nebyla určená k prudkým úhybným manévrům ani plnění bojových úkolů. Dokáže ji pilotovat, dokonce velmi snadno.

Palivové nádrže byly plné. Znechuceně si odfrkl. Jak mohla stará žena získat povolení k nákupu ekti, když všude panoval hrozivý nedostatek a mnohé kolonie zoufale potřebovaly léky a jídlo? Nu, alespoň tohle ekti využije pro dobrou věc.

Patrick zažehl motory, vnímal jak loď vibruje a podle sílícího hukotu poznal, že se reakční trysky zahřívají. Třebaže v domě vypnul poplašné zařízení, takový hluk musel někoho probudit. Jeho babička měla vždycky lehké spaní – možná proto, že ji tížilo svědomí.

Rozhodl se neohlížet zpět, nenechal dopis na rozloučenou a rozhodně nežádal o povolení k letu ani neohlásil svůj letový plán. Když Patrick aktivoval pohonný systém, ukradená jachta vzlétla do nočního nebe vysoko nad rozeklané štíty Colorado Mountains, vstříc hvězdné prázdnotě.

Někde tam najde Tuláky. A najde také Zhett.

☼ 87 Místodržící Daro'h

Vášně lidského davu rychle vychladly, sotva ona dlouhá noc skončila. Rychle se šířící požár už pohltil starý chovný tábor a pak zachvátil hlavní část kolonie, rozfoukávaný vrtošivým větrem. Lidé a Ildirané museli vynaložit většinu své energie jen na to, aby přežili až do svítání.

Mnoho Ildiranů zahynulo. Daro'h cítil jejich trýzeň skrze thisma, ať už byli ubití vzbouřenci nebo zahynuli v plamenech. Zelená kněžka jim nějak zabránila v tom, aby zavraždili i Udru'ha, místodržící však byl v bezvědomí, měl několik zlomených kostí, vážné zhmožděniny a vnitřní krvácení. Převzali ho do péče lékaři, už tak přetížení množstvím pacientů. Daro'h nebyl schopný říci, zda jeho strýci více ublížila fyzická zranění nebo duševní otřes, který utrpěl, když mu Osira'h předala celoživotní děsivé vzpomínky své matky.

Lékaři na Dobrosu byli odborníky na lidskou reprodukci, zkoumali plodnost žen a sledovali průběh těhotenství. Některé genetické kombinace vedly ke komplikovaným

porodům a lékaři měli rozkaz dávat přednost životu dítěte před životem matky. Nyní měli tito lékaři ošetřovat zranění utržená v šarvátkách, lidským pacientům se však jejich dotek hnusil.

Rozsah zkázy zděsil dokonce i bývalé zajatce. Odnesli stranou mrtvé, mezi nimiž byly i jejich vlastní dětimíšenci, které bojovaly proti nim. Strážní a lékaři byli ubodáni nebo ubití k smrti, lidští zajatci byli posekáni nebo ušlapáni. Z doutnajících spálenišť bylo vytaženo mnoho zčernalých těl pokrytých puchýři. Ti šťastnější už nežili.

Daro'h, zahlcený ohlušujícím řevem ozývajícím se v thismatu, se cítil otupělý. Celá planeta jako by křičela bolestí a žalem. Smrt si vybrala vyšší daň než původně očekával, a počet mrtvých stále rostl. Druhého dne už raději ani nechtěl žádné další zprávy slyšet.

Jednou věcí si byl místodržící jistý: agónie v thismatu vyslala k Mágu-imperátorovi volání stejně zřetelné jako hlas polnice. Daro'h nepochyboval, že jeho otec je už na cestě. Takovou katastrofu nemohl Jora'h ignorovat.

Když se nyní procházel po ulicích, v nichž se vznášel pach kouře, spáleného dřeva a zuhelnatělých těl, viděl otřesené obyvatele kolonie, lidi i Ildirany, jak bojují s nesmírnými, ale naléhavými úkoly, které si žádaly jejich pozornost. Než přiletí Mág-imperátor, budou mít sotva dost času dokončit první fázi záchranných prací.

Skupiny bojující s požáry se snažily zastavit plameny, které se šířily suchou trávou. Kopaly příkopy, stavěly ohňové zábrany a zakládaly řízené ohně, aby odstranily jakýkoliv hořlavý materiál. Zelená kněžka Nira a její lidští následovníci se rozdělili na jednotlivé čety a vrhli se do práce. Své pracovní povinnosti v táboře nikdy neplnili s takovým nadšením.

Tak jako strážní a lékaři neuměli jednat s lidmi jako s rovnocennými partnery či spojenci, ani potomci kolonistů z

Burtona nebyli přesvědčení, že chtějí, aby jim Ildirané pomáhali. Co se stane, až dostanou příležitost si vydechnout a uvědomí si, co udělali?

K Daro'hovi přistoupil kopáč a jeden z mentálních cvičitelů. Byli pokrytí sazemi a špínou a vypadali ještě otřeseněji než všichni ostatní. „Místodržící, musíš jít s námi," řekl cvičitel. „V rezidenci bývalého místodržícího Udru'ha jsme našli… našli jsme něco strašného." Jeho výraz prozrazoval strach.

Daro'h si unaveně povzdechl. „Dům místodržícího nebyl ani poškozený."

„Nemluvím o domě, místodržící," řekl cvičitel. „Jde o Thor'ha."

Znepokojený Daro'h spěchal za nimi. Ve všem tom zmatku na svého zavrženého staršího bratra zapomněl. O omámeného mladíka pečoval Udru'h, během nepokojů však o Thor'hovi nebyly žádné zprávy. Až do této chvíle se o osud bývalého Prvního následníka nikdo nezajímal.

Dvojice ho zdráhavě vedla dolů do sklepení pod rezidencí, kde předtím našli ukrytou místnost, otevřeli ji a posvítili dovnitř. „Nevíme, jak dlouho tam byla tma, místodržící," řekl cvičitel. Širokoplecí kopáč tam stál mlčky, viditelně rozrušený.

Daro'h do místnosti vstoupil sám. Thor'h ležel natažený na podlaze, zkroucený a ztuhlý ve smrtelné křeči. Jeho tvář nesla strašlivý výraz naprosté ryzí hrůzy. Pokožku měl překvapivě bílou, oči doširoka otevřené a prázdné. Vypadal, jako by byl namočený do bělidla a pak ztuhl v kámen. Absolutní temnota a izolace ho zabily, doslova ho vysály, až byl zcela prázdný.

I když Daro'h věděl, čeho se Thor'h dopustil, pomyšlení na takový osud bylo téměř nesnesitelné. „Byl oddělen od thismatu. Nikdo z nás nemohl cítit jeho zoufalství, když zůstal v temnotě sám."

„Možná si právě tohle zasloužil, místodržící,“ řekl cvičitel. Kopáč zamručel.

Daro’h tuto myšlenku v duchu zavrhl, ale pak si vzpomněl, kolik mrtvých za sebou Thor’h a šílený místodržící zanechali. Thor’h dokonce přiletěl i na Dobros a hrozil zničit kolonii, pokud se k nim místodržící Udru’h dobrovolně nepřipojí. Udru’h pak Rusa’ha oklamal, což vedlo k jeho porážce.

Ano, pomyslel si. Možná si Thor’h zasloužil dokonce i tohle.

„Vyneste jeho tělo ven na světlo a položte ho vedle ostatních,“ řekl Daro’h. „Postavíme velkou pohřební hranici.“ Vyšel z ukryté místnosti ven. „Mág-imperátor přichází. Doufejme, že odpustí nám všem.“

☼ 88 Král Petr

Král a královna, kterým bylo zakázáno opustit královské křídlo, stáli na balkoně za ochranným průsvitným štítem. Prezident Wenceslas jim dovoloval dívat se ven tak často, jak sami chtěli. Byl to však spíše projev krutosti než laskavosti.

Uplynuly dva dny od chvíle, kdy OX v Estařině jídle objevil látku způsobující potrat. Nyní si už Basil musel uvědomit, že jeho plán nevyšel. Jistě čekal, že do královských komnat bude brzy naléhavě povolán lékař. Petr mu toto potěšení s radostí odepřel. Ať se trochu podusí!

Petr byl dobře informován díky prezidentovým denním zpravodajským souhrnům, jejichž kopii mu tajně dodával McCammon. Velitel stráží byl přesvědčen, že nesmyslné utajování už stálo Hanzu dost životů, ať už šlo o stříbrné barety, vojáky OSZ či civilisty.

Po vzpouře compů Hanza čekala co bude dál a mohla se jen dohadovat, kdy uloupené lodě zaútočí na Zemi. Nebo snad vojenští compové jednoduše odlétli pryč, aby se už nikdy nevrátili? Byli skutečně ve spojení s klikisskými roboty?

V ohrazené části náměstí stále spočívala malá hydroská loď obklopená stany, přístřešky s vybavením, zařízením pro analýzu a dočasnými administrativními pracovišti. Petr s Estarrou spolu často stávali po setmění a dívali se na baterie světel, které celou scénu ozařovaly, aby vědci mohli pokračovat ve výzkumu.

Tým nedávno zjistil, jak znovu aktivovat pohonné jádro. Systémy mimozemské lodi opět ožily a technici oznámili, že jsou schopní otevřít přepravní portál, jelikož však stále nerozluštili symboly souřadnic, nikdo nechtěl riskovat, že tím spojí Zemi s obří plynnou planetou, v jejímž nitru panoval obrovský tlak.

Estarra ukázala na vědce, kteří rychle ustupovali do bezpečné vzdálenosti. „Vypadá to, že se chystají provést další test."

Výzkumníci stáli za ochrannými valy a na něco čekali. Pak se hydroská loď vznesla, tiše a plavně jako mýdlová bublina plující vzduchem. Estařina tvář byla plná radosti a naděje.

„Je to velký krok správným směrem," řekl Petr. „Ale nastartovat pohonný systém, a pochopit jak funguje, to jsou dvě značně odlišné věci."

„Co je to?" vyštěkl za jejich zády nějaký hlas. „Chci to vidět."

Petr s Estarrou se prudce obrátili. Jejich nadšení z pokusu a tlumené zvuky zvenčí způsobily, že si příchodu návštěvníků nevšimli. Byl to OX, který stál vedle nějakého nevkusně nastrojeného mladíka. „Omlouváme se, pokud rušíme, králi Petře."

Princ Daniel ztratil značnou část své tělesné hmotnosti a jeho kdysi buclaté tváře nyní vypadaly povisle a těstovitě. Prezident nejspíš Daniela přinutí, aby na veřejnosti používal make-up. Princ se prodral na balkon a sledoval malý hydroský člun pohybující se při svém krátkém zkušebním letu nad náměstím. „Bylo už načase, aby konečně na něco přišli. Až budu králem, nedovolím, aby to vědcům trvalo tak dlouho."

Petr, který se snažil odhadnout, proč k nim compo prince přivedl, řekl: „Tohle je bezpochyby velmi nečekaná… pocta, OXi. Můžeme za ni poděkovat prezidentovi?"

OX nevinným hlasem vysvětlil: „Prezident mi dal výslovný rozkaz, abych učil prince Daniela všem věcem, které souvisejí s povinnostmi krále Zemské hanzovní ligy. Dospěl jsem k názoru, že přímá interakce se současným králem bude vhodným doplněním výuky. Zvláštního povolení nebylo zapotřebí."

Petr by malému compovi nejraději zatleskal. OX nebyl nedbalý ani nedovtipný, věděl přesně co dělá. Určitě chtěl králi a královně ukázat, jak se Daniel od svého probuzení změnil.

„Já jsem sem jít nechtěl," řekl princ znuděným tónem. „Podle prezidenta nejsi zrovna nejlepší král."

„Přesto jsem král."

„Ne nadlouho. Prezident říká, že se nikdy nepoučíš ze svých chyb. Právě proto mě OX učí, co potřebuju vědět – abych tě mohl nahradit." Daniel odhalil své drobné zuby, umění upřímného úsměvu ale zjevně doposud nezvládl. „To já budu lepší. Teď už znám svoje místo – a to je na trůně. A budu dělat, co mi řekne Hanza."

Petr z prince nespustil oči. Je ještě horší než dřív. Obrátil se ke compovi. „Děkuji ti, OXi, je to velmi poučné."

Za dveřmi královských komnat se ozvaly zvuky potyčky a pak se kolem kapitána McCammona prodral dovnitř

rozzuřený a rudý pan Pellidor. Když uviděl OXe a Daniela, uchopil plavovlasý pobočník princovu paži a pevně ji sevřel.

Daniel zaječel: „Nechte mě na pokoji! Nesmíte se mě ani dotknout – jsem princ.“

„To je pěkná teorie, ale na tvém místě bych se ji raději nezkoušel prověřit,“ řekl Pellidor výhružným tónem. Princ okamžitě zmlkl. „To je lepší.“ Vrhl na Petra s Estarrou podezřívavý pohled. „Co tady dělá?“

Král rozpřáhl paže. „Zřejmě se učí.“

OX opakoval své vysvětlení, Pellidora však podle všeho nepřesvědčil. „Princ Daniel se musí vrátit do svých pokojů. Má hodně práce, musí se důkladně připravovat.“ Popostrčil mladíka ke dveřím, kde ho dva jeho pomocníci uchopili za paže a odváděli pryč. OX je následoval.

Pobočník stojící hned vedle královského páru sklouzl pohledem po Estařině zaobleném břiše a tiše pronesl: „Jakpak se daří dítěti?“ Zjevně se dobře bavil.

Petr zachoval klid a předstíral, že nic neví. Pellidor by nikdy nepřiznal, že královnino jídlo nebylo v pořádku. „Děkuji za optání, velmi dobře.“

Pellidor v té chvíli zapomněl na přetvářku a ještě tišším hlasem dodal: „Od McCammona už žádné další informace nečekejte. Tomu jsme učinili přítrž. Prezident už ohlásil banket, na kterém veřejnosti ohlásí návrat našeho milovaného prince Daniela. Krátce nato můžete oba očekávat, že budete… propuštěni ze služeb.“

Petr se na něj zamračil. „Proč nám to říkáte? Proč nás varujete?“

„Protože s tím stejně nemůžete vůbec nic udělat.“ Usmívající se Pellidor odešel a zanechal po sobě jen mrazivý pocit.

Petr nepochyboval, že prezident jeho i Estarru zabije, sotva se naskytne vhodná příležitost. Basil byl nespokojený, že tento pečlivě vybraný král není poslušnou loutkou jako

starý král Frederick, a vyhrožoval Petrovi už celé roky. Když se krize v Hanze přiostřila, Petr doufal v jakési rozřešení, neochotné přiznání, že král a prezident potřebují jeden druhého, že musí spolupracovat.

Basil však nic z toho nechtěl slyšet. Jeho antipatie vůči každému, kdo se vzepřel jeho požadavkům, vedla k až patologické neschopnosti přijmout cokoliv, co Petr udělal či řekl. Nedávné a zcela prokazatelně správné Petrovo chování během compské vzpoury to ostatně dokazovalo. Basil Wenceslas byl jako vzteklý pes a musel být zastaven dřív, než ať už sám nebo se svým rozplizlým Danielem napáchají další škody.

Když Pellidor i princ odešli, král s královnou zůstali zdánlivě sami, zřejmě však byli sledováni, takže seděli mlčky. Prstovými signály a několika šeptanými slovy Petr Estaře sdělil: „Daniel nemá žádné zásady, žádné svědomí. Jaký z něj může být král?“

„Přesně takový, jakého prezident chce.“

Daniel bude souhlasit s každým návrhem, každým příkazem, jen aby si zachránil kůži. „Musíme udělat něco víc, než prostě jen utéct, Estarro. Basilovi už prošly neuvěřitelné věci. Až dostane volnou ruku, kdo ví… Může to být konec lidské rasy. Útok nepřátel zvenčí i zevnitř ji zničí. Něco takového nemohu dopustit.“

Políbila ho a pak řekla nahlas, aniž by se starala, že ji někdo uslyší: „Potom jsi tedy skutečný král.“

☼ 89 Davlin Lotze

„Jsme to ale podivná sebranka!“ zamumlal si Davlin sám pro sebe.

Přestože se na klikisské planetě Llaru ocitlo pospolu několik různorodých skupin, kolonie fungovala pozoruhodně dobře. Crennští kolonisté byli rádi, že našli nový domov. Další dva noví obyvatelé, starý muž a dívka, kteří přežili vyvraždění své kolonie, neměli kam jít. Tuláci, váleční zajatci jenom podle oficiálního zařazení ve výkazech Hanzy, se toužili vrátit ke svým klanům a vojáci v kasárnách OSZ se chtěli vrátit na Zemi. Nedávno, na začátku compské vzpoury, OSZ stáhly většinu vojenských jednotek umístěných na Llaru a zbylí vojáci tak zůstali zcela odříznutí.

Davlin mezitím dělal vše pro to, aby zůstal nepovšimnutý nebo alespoň nepoznaný. Byla tu šance, jakkoli malá, že tady bude moci doopravdy žít, aniž by se musel vrátit do služby.

„Jak jsi říkal, že se jmenuješ?“ Roberto Clarin si hřbetem ruky setřel pot z čela a pak pokračoval v kopání. Břichatý Tulák nebyl zvyklý na tvrdou manuální práci, jako ostatně všichni Tuláci, alespoň pokud mohl Davlin soudit.

„Alexander Nemo.“ To byl pseudonym, který si zvolil.“

Clarin pozdvihl obočí. „Nemo? Tak jako ten kapitán z knihy Julese Vernea?“

„To slovo v latině znamená ‚nikdo’. Jeden z mých předků měl zřejmě tak málo hrdosti, že si po odstěhování ze Země vzal nové jméno.“

„Možná měl co skrývat.“ Clarin se zachechtal. „Totéž se dá říct o spoustě našich klanů. Ale dříve nebo později se to stejně vždycky provalilo.“

Dva muži kopali zavlažovací kanál, který měl propojit bystřiny pramenící ve skalních městech prastaré civilizace s obdělávanými poli, kde lidé pod levandulovým nebem pěstovali různé plodiny. Nad nimi kroužila dvojice štítonošů OSZ a cvičila vzdušné manévry – vojáci tomu říkali „hlídka“.

„Takhle mrhat palivem! A až ho budeme na něco doopravdy potřebovat, nezbude nám ani kapka,“ vrčel Clarin. „Zatracení osíci! Nenávidím je všechny.“

Davlin si nebyl tak jistý, že cvičení pilotních dovedností je mrháním palivem. Ve Spirálním rameni se dělo něco hrozivého, Davlin to cítil ještě dříve, než přišla ta compská vzpoura. Věřil vyprávění Orli Covitzové o útoku klikisských robotů na corribuskou kolonii. Teď, když Hanza stáhla z Llara většinu jednotek, mohl jen doufat, že zbývajících pár vojáků dokáže v případě potřeby zajistit dostatečnou obranu planety. Jinak se o to bude muset postarat sám.

Nenápadným dotazováním Davlin zjistil, jak mnoho mužů a žen ze speciálních jednotek zahynulo při masakru v compské továrně na Zemi. Byli to jeho druhové. Sám patřil ke stříbrným baretům, než se stal „odborníkem na skryté detaily“. Nyní, díky dalšímu výcviku a zkušenostem, byl Davlin schopný vyřešit situace, na nichž by i ti nejlepší ze stříbrných baretů pohořeli.

Clarin si zastínil oči a podíval se na oblohu, zatímco se štítonoše obloukem vracely ke kasárnám u přepravního portálu. „Nevím co je nebezpečnější – když se nudí a lítají tu kolem ve stíhačkách, nebo když jsou dole a snaží se nám pomáhat. Jsou nejspíš schopní zmršit i kopání kanálů, naše úroda uschne a my během první zimy pojdeme hladem.“

„Tak zlé to nebude,“ řekl Davlin. „Spousta z nás má zkušenosti s přežitím v tvrdých podmínkách.“

Lidé pracující na poli pečovali o geneticky vylepšené plodiny, sklízeli rychle rostoucí obiloviny a zeleninu, a další okamžitě seli a sázeli. Tuláci byli zvyklí na techniky intenzivního zemědělství spočívající v dokonalém využití každé kapky vody a hnojiva. Ve srovnání s drsnými podmínkami panujícími ve vesmíru pro ně byla tato planeta dětským hřištěm.

Davlin se nebál bojovat o přežití a neváhal pomoci druhým, pokud se ocitli v ohrožení života. Zachránil crennské kolonisty i Rlindu Kettovou a kapitána Robertse, který se ocitl před zmanipulovaným válečným soudem.

Zatímco ti dva unikli v Rlindině lodi, Davlin upravil Robertsovu Slepou víru tak, aby ji mohl řídit na dálku. Odvysílal pak několik emotivních výzev, které spojil s Robertsovým hologramem, a přesvědčil všechny přítomné, že Roberts zahynul na palubě Slepé víry při útoku štítonošů OSZ. Zatím šlo všechno hladce.

Nikdo z OSZ o jeho podílu na této akci nejspíš nevěděl, přesto se rozhodl zůstat nenápadný. Celá léta plnil prezidentovy pokyny a udělal vše, aby pomohl Hanze dosáhnout jejích cílů. Prezident však učinil příliš mnoho špatných rozhodnutí a Davlin už ostatně obětoval Zemské hanzovní lize dost velkou část svého života.

Lidská civilizace se zřejmě řítila do záhuby. Davlin nebyl optimista ani pesimista, ale jako ryzí pragmatik viděl, že Hanzu čekají velké problémy. Jak dlouho asi doba temna postihující celou tuto část galaxie potrvá? Jestliže se čas krátil a budoucnost byla ponurá, chtěl alespoň zbytek svých dnů strávit s těmito lidmi, mezi nimiž se cítil doma.

„Ty ses nějak zamyslel, Alexandře!“ Clarinova slova přetrhla nit jeho myšlenek. „Doufám, že jsi přišel na to, jak instalovat nový filtrační a cirkulační systém, abychom mohli zavlažovat bez toho, že přitom ztratíme podstatnou část vody.“

Davlin se poplácal po čele. „Všechno je to tady. Byl jsem ve skladišti a dvakrát jsem si ověřil, jestli máme potřebné díly. Můžeme se do toho pustit zítra – pokud dnes dokončíme tenhle kanál.“

„Ty jsi fakt užitečný parťák.“

„Od Tuláka, kteří jsou známí svojí vynalézavostí, to je velká pochvala.“

Ve vzdálených kasárnách OSZ umístěných nedaleko opuštěného klikisského města začal řinčet alarm. Vojáci v pomačkaných uniformách běželi na svá stanoviště. Na oblohu se vznesl třetí štítonoš. První dvě hlídkující lodi, které

předtím nacvičovaly manévry, nyní kroužily kolem, zjevně v nejvyšší pohotovosti.

„To si s těmi cvičnými poplachy nedají nikdy pokoj?“ zavrčel Clarin.

Davlin znepokojeně zkoumal oblohu. „Nemyslím, že je to cvičný poplach.“

„Co tím chceš říct? Proč by neměl být?“

Davlin sledoval, jak se třetí štítonoš připojil k prvním dvěma a společně pak vyrazily k jihu. Díval se za nimi a spatřil, jak se z nebe snesly čtyři žhnoucí body podobné padajícím sluncím. Ohnivá tělesa ve tvaru elipsoidů tiše letěla vpřed a zanechávala za sebou dlouhé žhnoucí stopy. Byla obrovská.

„U Hvězdy, co to je?“

Ohnivá tělesa se snesla níž a jejich skutečné rozměry byly nyní ještě zřejmější. Davlin si musel zastínit oči. „Faerové.“

„Vypadají hrozivě. Co chtějí?“

Davlin se na něj podíval. „Vzkaz mi neposlali.“

Jeden ze štítonošů, řízený drzým pilotem, se přiblížil k nejbližšímu ohnivému vejci a vypálil na něj z jazerů. Davlin zaklel. Co si to ten idiot myslí, že dělá?

Z faerské lodě vyšlehl ohnivý oblouk podobný mocné sluneční protuberanci a štítonoš byl sežehnutý na prach. Zbylí dva piloti, o něco chytřejší (nebo opatrnější), obrátili své lodě a prchali z dosahu ohnivých těles.

Faerové si dál štítonošů nevšímali. Ohnivá vejce letěla llarským nebem, jako by prováděla průzkum. Když přehřměly nad jeho hlavou, měl Davlin pocit, že cítí vlnu žáru. Faerové přelétli nad kolonií, čímž zřejmě dosáhli svého cíle, neboť vzápětí vystřelili k horizontu tak prudce, že se za nimi táhly oslepivě žhnoucí ohnivé čáry.

„Ale co chtěli?“ zeptal se Clarin. „Nezaútočili na nás.“

Davlin zavrtěl hlavou. Viděl tyto hrůzu nahánějící ohnivé bytosti bojovat uvnitř crennského slunce a věděl, čeho jsou faerové schopní – ať už chtějí ublížit nebo ne.

„Jen doufám, že se hydrogové a faerové navzájem zaměstnají.“ Bál se toho, co se asi zvrtne teď.

☼ 90 Anton Colicos

Po čtyři dny nehybně visely na hyrillském nebi ježaté koule jako miny, které mohou každou chvíli vybuchnout. Neudělaly jediný pohyb, nevyslaly posla, nepokusily se navázat komunikaci. Anton měl pocit, jako by tajil dech už celou věčnost.

Když se na ně díval, vzpomněl si na svou poklidnou a nezajímavou práci postgraduálních studií ildiranské kultury na Zemi. Jeho rodiče archeologové ho učili, že nejvíce poznatků a zkušeností získá přímo na místě, ale nyní začínal vidět i nevýhody takového postupu. Snad by byl ve větším bezpečí dole ve sklepení, u tajných dokumentů.

„Doufám, že tohle není jedna z těch věcí, které bych neměl vidět,“ řekl. „Na to, abyste mě znovu zavřeli do domácího vězení, je už trochu pozdě.“

„Je pozdě na mnoho věcí,“ řekla Yazra’h. „Nyní už jsi součástí tohoto příběhu, dějepravče Antone.“

„Co můžou chtít?“ ptal se Ridek’h.

„Zastrašit nás,“ odpověděla.

„Ale proč?“

Mohla jen zavrtět hlavou.

Anton řekl: „Pokud Mág-imperátor uzavřel dohodu s hydrogy, proč tady teď tyhle věci visí jako ztělesněná výhrůžka? Co se změnilo?“

Yazra’h opět klidně odpověděla: „Já nevím.“

Tal O'nh vyhlásil stav nejvyšší pohotovosti. Obnovovací práce se zastavily a Ildirané čekali, co se bude dít. Zjevně nechtěli vynakládat další námahu, jestliže to všechno mohli hydrogové za jeden či dva dny zase zničit.

„Podívejte, šípy!" Ridek'h ukázal na skupinu sedmi štíhlých lodí Sluneční flotily, které zakroužily kolem nehybných hydroských bitevníků.

Anton nemohl uvěřit vlastním očím. „Ti piloti jsou buď šílení, nebo neskutečně odvážní. Snaží se je vyprovokovat k útoku?"

„Tal O'nh tyto lodě vyslal, aby hydrogům odvysílaly zprávu," vysvětlila Yazra'h. „Doufá, že se mu podaří navázat komunikaci. Jejich vzkaz je prostý: nechceme nepřátelství, ale pokud to bude nutné, jsou naše bitevníky připravené Hyrillku bránit."

„Není to zbytečně… provokativní?" Anton dál pozoroval onen divný tanec na obloze. Až doposud se nezdálo, že by si hydroské lodě šípů všimly. Čluny Sluneční flotily vedle nich vypadaly jako roj komárů.

Yazra'h pokrčila rameny. „Je to pravda."

„Jeden z bitevníku jsme už vyslali nejvyšší rychlostí zpět na Ildiru se zprávou, ale zatím jsme od Mága-imperátora neobdrželi odpověď." Chlapec měl zřejmě v Jora'ha plnou důvěru. „Asi teď řeší naléhavější záležitosti."

Náhle se tři hydroské lodě začaly pohybovat, otáčet, vzdalovat se jedna od druhé. Šípy se rozprchly a stáhly se.

„Co se děje, Yazra'h?"

Z komunikačního zařízení uvnitř místnosti se ozval hlas tala O'nha. „Poplach! Všem bitevníkům – plná pohotovost. Místodržící Ridek'hu, něco je…"

Aniž by čekala, až uslyší zbytek zprávy, popadla Yazra'h chlapce a odtáhla ho pryč z nekrytého balkonu do velmi pochybného bezpečí paláce. Anton spěchal za nimi, pohled stále upřený vzhůru.

Nebem letěla skupina ohnivých střel – deset, patnáct, možná víc. Žhnoucí elipsoidy se řítily k paláci ze všech stran a zanechávaly za sebou stopu kouře a horkého vzduchu. O několik vteřin později, pozdržená fyzikálními zákony, se ozvala salva sonických třesků.

Anton si v té chvíli vzpomněl na úryvek z nového příběhu, který mu dějepravec Vao'sh vyprávěl o několik nocí dříve. Přišlo Velké světlo, aby bojovalo s nepřítelem.

„Podívejte, hydrogové nemohou uniknout!" vykřikl chlapec. „Faerové přicházejí!"

Jako kdyby někdo pustil záznam ohňostroje pozpátku, setkali se faerové v jediném bodě oblohy a narazili do hydrogů. Většina ohnivých torpéd při dopadu vybuchla a diamantové koule se roztříštily. Faerů přiletělo mnohem víc, než bylo nezbytné.

Tato zuřivá srážka trvala jen několik vteřin, burácení prudce zahřátého vzduchu se však ozývalo ještě dlouho poté.

Rozbité hydroské lodi se z nesmírné výšky řítily dolů a jak se rozpadaly, do ulic města pršely obrovské kusy diamantových trupů a rozmetaly domy, o něco dále pak vyrývaly hluboké brázdy do spálených nialiových polí.

Několik přeživších faerů nad tím vším poletovalo sem a tam jako spokojené světlušky. Pak vystřelili pryč, letěli přímo vzhůru, až se scvrkli na malé, hvězdám podobné body. Nakonec zmizeli docela.

Ohromený Ridek'h se obrátil k Yazra'h. „Jsou… jsou teď faerové našimi ochránci? Vždyť nás zachránili!"

Yazra'h hleděla na oblak dýmu, který na místě zůstal. Zvolna se rozplýval a vypadal jako roztékající se louže krve. „Nebo nás právě dostali do ještě větších potíží."

☼ 91 Nira

Nira nepochybovala, že Mág-imperátor po vypuknutí vzpoury přispěchá na Dobros. Čekala na něj. Zoufale ho toužila spatřit, pohlédnout do jeho očí s hvězdnými odlesky a sama si odpovědět na otázku, jaké byly jeho skutečné pohnutky.

Nastal nový den a jeho světlo, zkalené sazemi, přineslo napjaté očekávání. Pohlédla na své rozpraskané zelené ruce. Tyto prsty celé roky vyhrabávaly v suchých říčních korytech fosilie, opálové kosti. Její tělo bylo trýzněno nesčetnými způsoby. Její duše, připravená o spojení se světolesem, zoufale naříkala. Byla odvlečená od milovaného muže a později jí byly odebrány dokonce i její děti. Nakonec ji Udru'h uvěznil na ostrově. Útěk z ostrova Niru posílil. Kráčela vpřed, sama, snášela nekonečné útrapy, téměř se nedívala kupředu, jednoduše šla a žila.

Jora'h přiletí brzy.

Osira'h se po nedávných nepokojích zdála zmatená, jako by tak zcela nechápala, co se vlastně seběhlo a jakou roli v tom sehrála ona sama. Chvílemi, když si myslela, že se na ni matka nedívá, Osira'h skutečně vypadala jako dítě. Tato aura nevinnosti jí však nikdy nevydržela dlouho.

Jako by vycítila zkoumavý pohled své matky, dívenka se na ni zvláštně pousmála. „Možná jsme změnili věci k lepšímu. Mág-imperátor přichází."

„Ano." Niřin hlas byl chraplavý od kouře a křiku. Byla připravená… a plná strachu.

Když se z nebe snesla šalupa Sluneční flotily, lidi viditelně přepadl strach. Mladý místodržící vyšel z vyhořelého domu, kde odklízel trosky.

Nira jako omámená běžela kolem bývalých hranic tábora k přistávací ploše. Hrdlo měla vyschlé, srdce jí bušilo. Upírala zrak na člun a vzpomínala na Jora'hovy oči, jeho poletující

živé vlasy, hřejivé polibky, něžné laskání. Vzpomněla si, jaké to bylo, když se jí dotkl poprvé. A také na to, jak byla v noci přepadená a odvlečená z Hranolového paláce, zatímco ildiranští strážní zavraždili starou velvyslankyni Otemu.

Skvostná loď opsala malý kruh a dosedla čelem ke stále doutnajícím troskám hlavní osady. Nejdříve se z člunu vynořil oddíl vojáků přichystaných k boji. Hleděli na špinavé vyděšené lidi, kteří tam stáli jako děti, které vědí, že je čeká přísný trest.

Pak ven vystoupil Jora'h oblečený do skvostného roucha pošitého stuhami, jež odrážely sluneční světlo. Když jeho hvězdně safírové oči našly Niru, upřeně se na ni zadívaly.

Nejprve se jí roztřásla kolena a měla pocit, jako by jí chodidla vrostla do země. Pak se v ní něco zlomilo a všechno váhání bylo to tam. Než si vůbec uvědomila co dělá, ze všech sil se rozběhla přímo k němu.

Ildiranští strážní tasili zbraně, aby ji zadrželi, ale Mág-imperátor vykřikl: „Pokud se jí někdo jen dotkne, popravím ho já sám osobně!" Strážní strnuli, jako by je zasáhl paprsek paralyzéru.

Nira dál běžela k Jora'hovi, ale nyní už pomaleji, protože ji přepadla nejistota. Když před ním konečně stanula, bála se jeho doteku – jakéhokoliv doteku. Po tom všem, co zakusila, bylo naprosto přirozené, že cítila strach. Ovládla náhlé nutkání odtáhnout se od něj. Když se objali, byla v tom sladkost bolestného očekávání.

„Ty žiješ," řekl něžně, nevěřícně. „Žiješ!" Přitiskla tvář na skvostnou látku kryjící jeho hruď a naslouchala tlukotu jeho srdce a jeho hřejivému hlasu. „Udru'h mi říkal – a ne jednou – že jsi zemřela. A pak řekl, že žiješ. Nevěděl jsem, jestli mu mám věřit, ale je to pravda."

„Ano, je to pravda." Vzhlédla k jeho tváři. „Je to jedna z mála věcí, o nichž to mohu říct." Tolik toho vstoupilo mezi

ně, tolik bouří a děsů, neskutečné prázdnoty! „Jak moc jsem ještě schopná důvěřovat? Čemu ještě mohu věřit?“

Obyvatelé Dobrosu – lidé i Ildirané – čekali, co Mág-imperátor řekne, báli se jeho rozhodnutí. Zdálo se, že Jora’h každou chvíli klesne pod nesmírnou tíží svého břemene, a Niřino srdce ho toužilo konejšit, navzdory jejím pochybnostem.

Chvíli zápasil sám se sebou, hledal slova, než je vyřkl nahlas. „Ukážu ti, čemu věřit. Mezi námi už nebude tajemství… ale chvíli to potrvá.“

☼ 92 Mág-imperátor Jora’h

Jora’h odtrhl oči od Niry a pohlédl na zčernalá spáleniště na místech, kde všechno shořelo do základů. Tížilo ho svědomí, když si představil, kolik životů zde bylo nedobrovolně obětováno v zájmu jakéhosi nevysvětleného, vzdáleného cíle.

Objímal svou Niru a věděl, že její život byl jedním z nich. Zestárla, její tělo bylo opotřebované tvrdým životem a trápením, které zakusila. Když Jora’h viděl, jak se změnila, zabolelo ho u srdce. Dobře si uvědomoval, že část viny nese on sám.

Dívala se na něj s výrazem očekávání v očích. Její tvář, do níž se vryly zlé vzpomínky a zkušenosti, se rozzářila, jako by se mrtvé slunce Durris-B znovu zažehlo a pohladilo její rysy svými paprsky. Byla však opatrná. A nebylo divu – po všech těch letech strádání. Co si o něm asi musela myslet?

Od první chvíle, kdy usedl na trůn, zažíval Jora’h stav neustálé rozpolcenosti. Musel pokračovat v intrikách a plánech, které uvedl do pohybu jeho otec. Ani jako Mág-imperátor se z té pavučiny nedokázal vymanit. Pohlédl na čisté prázdné nebe, vděčný alespoň za to, že sem hydrogové

neposlali své hlídky tak jako na Dzellurii, Hyrillku a nejméně jedenáct dalších štěpových kolonií, aby si touto výhrůžkou pojistili ildiranskou spolupráci.

Kolik místodržících žilo ve strachu, protože se hydrogové vznášeli nad jejich planetou, zatímco se většina Sluneční flotily shromáždila u Ildiry, aby vyplnila hydroské rozkazy? Adar Zan'nh už odletěl k Zemi, aby přednesl svou zdánlivě velkorysou nabídku. Tvorové z hlubin plynných planet budou jistě sledovat každý jeho pohyb.

Mezi ostatními záležitostmi vyžadujícími jeho pozornost však bylo běsnění dobroské vzpoury jako bodnutí ostré křišťálové dýky. Z thismatu poznal, že se na Dobrosu stalo něco strašného. V duchu se sám opravil: Něco strašného se na Dobrosu děje už dlouho. Spěchal na místo tak rychle, jak jen mohl.

Nyní k němu kráčel místodržící Daro'h, oči sklopené jako by se kál za své selhání. Doprovázela ho zkroušená Osira'h, malou ručku vsunutou do jeho dlaně, oba špinaví od sazí. Daro'h stanul před svým otcem a dokončil formální pozdrav. „Dohodli jsme příměří, vůdce. Obě skupiny souhlasí, že odloží svůj hněv a budou pracovat bok po boku."

Mág-imperátor napřímil ramena. „Vysvětli, co se tady stalo!"

„Copak vysvětlování něco změní?" zeptala se Osira'h ostře. „Chceš to opravdu vědět?" Sotva dívka pozvedla svou malou bradu, Jora'h cítil, jak mu po zádech přeběhlo zamrazení. Bál se toho, co řekne dál. V její tváři viděl Nirinu podobu, ale jaksi ostřejší a tvrdší. Přistoupila blíž, aby svou matku uchopila za ruku. Jora'h pohlédl na Niru, která se třásla.

Osira'h řekla: „Vždycky jsem chtěla věřit, že jsi dobrý muž, otče. Že má matka neobětovala svou lásku někomu, kdo jí nebyl hoden. Víš kolik let na tebe čekala v naději, že ji

zachráníš? Místodržící Udru'h nás klamal, to vím, ale nejsem si jistá, co si mám myslet o svém vlastním otci."

Jora'ha opět zabolelo srdce. „Snažil jsem se být dobrý."

V té chvíli dívčiny oči vzplály hněvem. „Lžeš, stejně jako můj strýc!"

„Osira'h!" vykřikla její matka.

Dívenka si jí nevšímala. „Uzavřel jsi dohodu, že pomůžeš zničit lidskou rasu – a mě jsi k tomu využil! Souhlasil jsi s tím, že hydrogové vyhladí rasu mé matky! A ty o sobě tvrdíš, že jsi ‚dobrý'?" Osira'hiny vzbouřené city do něj narazily jako rána palicí namířená přímo na obličej. „Ty vůbec nejsi dobrý!"

Jora'h sklopil zrak. „Představ si, že nad tebou, nad celým městem visí nelítostná stvůra – a vyhrožuje okamžitým zničením všeho a všech, pokud se nepodrobíš. Vyslanec ke mně přišel v doprovodu celé armády bitevníku, které zakryly nebe." V Jora'hových očích zazářily hvězdy safírových odlesků. „Hydrogové by povraždili všechny Ildirany – lid, za který jsem zodpovědný! Já jsem Mág-imperátor. Já je všechny spojuji skrze thisma. Neměl jsem jinou možnost."

„Vždycky je jiná možnost," skočila mu do řeči Osira'h. „Ale ty jsi dal přednost zradě před selháním."

Otočil se ke své milované zelené kněžce a veškerou svou sílu v té chvíli vynakládal jen na to, aby zůstal stát vzpřímeně. „Niro, musíš mi věřit! Je za tím něco víc. Osira'h je ve spojení s hydrogy. Skrze ni nás mohou vidět a slyšet."

Dívenka se zamračila. „Jenom když jim to dovolím. Když se rozhodnu, dokážu se jim uzavřít a spojení pak kdykoliv obnovit – jak sama budu chtít."

„Nemůžeš si tím být jistá."

„Ale ano, mohu." Náhle skrze thisma ucítil proud chaotických myšlenek, vlnu nepochopitelné zuřivosti a palčivého chladu. Přicházela snad skrze Osira'h? Řítila se

přímo na něj, byla stále hlasitější a hlasitější – a najednou zmizela. „Hydrogové mě neuslyší, pokud sama nebudu chtít.“

Jora’h jí uvěřil.

Nira přistoupila blíž ke své dceři a mírně se tak odtáhla od něj. „Otázkou je, co uděláš teď?“

„Souhlasil jsem s jejich požadavky, jen abych získal čas. Nemohl jsem připustit, aby Osira’h viděla, co doopravdy dělám, jinak by se to dozvěděli hydrogové. Proto jsem ji poslal pryč. Jakmile opustila Ildiru, svolal jsem své odborníky a nařídil jim, aby našli způsob, jak s nepřítelem můžeme bojovat.“

Osira’h se tvářila skepticky. „A podařilo se?“

Jora’h se zamračil. „Ne tak docela… ještě ne. Ale nechtěl jsem, aby hydrogové vytušili mé záměry. Chci, abys mi uvěřila, Osira’h.“

Dívenka se mračila, ale pak neochotně přiznala: „Bylo to moudré, i když zbytečné opatření.“

Ze zřícených domů a spáleniště tábora vycházeli další lidé a Ildirané – zřejmě očekávali, že Mág-imperátor oznámí svůj rozsudek. Pak mezi nimi proběhlo jakési znepokojené zachvění, jako když mrak přeletí přes slunce. Jora’h se otočil a uviděl bývalého dobroského místodržícího ztěžka se belhajícího směrem k nim. Byl celý ovázaný a na tváři měl několik škaredých šrámů a zpola zhojených ran. Udru’h vypadal, jako by ho zavalila lavina a musel se z ní sám vyprostit. V očích měl hrůzu, zvláště když spatřil Niru. Osira’hinu pohledu se vyhnul.

Doprovázeli ho strážní, ale Udru’h se o ně neopíral, kráčel vpřed pomalými těžkými kroky. Bývalý místodržící nechtěl přijmout pomoc, nechtěl ukázat slabost. Ale také se nechtěl vyhnout setkání s Mágem-imperátorem. S námahou vykonal formální pozdrav. „Vůdce, přijmu jakýkoliv trest, který se mi rozhodneš udělit.“ Rozhlédl se kolem sebe, jako by nemohl uvěřit, že z tábora, o který tolik pečoval, nyní zbyly jen

ohořelé trosky. „Sémě této vzpoury bylo zaseto dávno předtím, než se Daro'h stal místodržícím. Není to jeho vina."

Nira strnula a Jora'h vycítil její chladnou nenávist vůči Udru'hovi, jako by v ní vzbuzovala odpor už jeho pouhá přítomnost. Osira'h se však na něj kupodivu usmála. Mág-imperátor věděl, co jeho bratr Niře v rámci chovného projektu udělal. Nemohl jí její chování zazlívat.

Ale přesto… nebyl dobroský místodržící polapený v síti intrik jeho předchůdců – stejně tak jako Jora'h sám? Když se dozvěděl o plánech starého Mága-imperátora a o tom, že se jimi Udru'h dobrovolně řídí, cítil vůči oběma mužům pohrdání. Chtěl projekt okamžitě zastavit, ale když se sám stal Mágem-imperátorem, ukázalo se to jako nemožné. Udru'h možná dospěl ke stejnému poznání, jen o něco dřív.

„Kořeny zločinů, k nimž na Dobrosu docházelo, sahají stovky let hluboko do minulosti," řekl Jora'h tak hlasitě, aby ho slyšeli všichni. „Nemohl jsem jim zabránit, stejně jako jim nemohl zabránit můj otec či místodržící Udru'h. Teď, když už je konečně po všem, jsem to já, kde se musí vypořádat s následky plánů tolika generací. Hydrogové mě postavili před strašlivou volbu a já musím najít řešení. Niro, Osira'h, prosím, vraťte se se mnou na Mijistru a společně se o to pokusíme."

„Všechny mé děti musí jít se mnou," řekla Nira a ukázala na další čtyři malé míšence, kteří vše ohromeně sledovali. Jora'h přikývl.

Udru'hův hlas zněl jako zakrákání. „Já půjdu také, vůdce, pomohu ti."

„Ne. Ty zůstaneš tady. Lidé a Ildirané sami rozhodnou, jakou podobu bude mít nový Dobros. Ty budeš součástí toho procesu. Já tě trestat nemohu. Ale oni ano." Bývalý místodržící strnul, avšak neodporoval. Jora'h zvýšil hlas, aby jeho oznámení slyšeli i lidští osadníci. „Po celé generace vám říkali, co máte dělat. Nyní o tom budete rozhodovat sami."

Lidští posluchači se zdáli znepokojení ještě víc než bývalý místodržící. Udru'h se nezpěčoval, nepokoušel se o výmluvy. Přijal svůj osud beze strachu. „Nebudu prosit o milost, vůdce." Chladně pohlédl na Niru a rysy jeho tváře změkly, když se otočil k Osira'h. „Vím, co si o mně myslí tito lidé a přesně vím, co jsem provedl tobě. Ale necítím lítost, neboť jsem udělal jen to, co Mág-imperátor považoval za nezbytné pro naše přežití."

Daro'h řekl svým poddaným: „Nechme nyní bývalého místodržícího, aby se uzdravil ze svých zranění, zatímco my uhasíme požáry a odklidíme trosky. Získáme tak čas a můžeme si dobře promyslet, zda už nebylo dost pomsty a krveprolití."

Jora'h promluvil tichým hlasem tak, aby ho slyšely jen Nira a Osira'h. Třpyt slz se mísil s odlesky v jeho očích. „Je na čase, abych vám nabídl slib místo lži. Neobětuji vaši rasu, abych zachránil svou. Není to přijatelné." Zhluboka se nadechl, jako by sám bojoval s tím, co se chystal říci. Věděl, co přijde, pokud se vzepře hydrogům. Ale uvědomil si také, že pokud to neudělá, může se stát ještě něco horšího.

„Pomozte mi ven z té pasti, kterou jsem sám na sebe nastražil!"

☼ 93 Král Petr

„Nemohu ublížit žádné lidské bytosti," opakoval OX. Fontána šuměla a šířila kolem sebe jemnou vodní tříšť. „Mé vnitřní programy mi takovýto čin neumožňují."

„Vždyť je to sebeobrana. Snažil se nás zabít více než jednou," namítla Estarra. Od onoho incidentu s potratovým prostředkem nejedli nic než balené jídlo tajně pašované do jejich soukromých komnat. „A zkusí to znovu."

Už celé dny jim nebylo dovoleno opustit pokoje.

Nervózní obyvatelstvo předpokládalo, že král je zaneprázdněný a pracuje pro záchranu lidstva.

Petr se pokusil o jiný přístup. „OXi, pomysli kolik lidí zemře jenom proto, že se prezident rozhodl opustit všechny hanzovní kolonie. Nejedná v nejlepším zájmu Zemské hanzovní ligy ani lidské rasy. Není snad tohle tvá priorita?“

„Mám několik priorit, které jsou v současné chvíli v konfliktu. Vojenští compové povraždili tolik lidí, že se neodvažuji zpochybňovat své restriktivní programy.“ OX nebyl tvrdohlavý, jen se důsledně řídil příkazy. „Kromě toho, každý compo, který by teď v přítomnosti prezidenta vytáhl jakýkoli nebezpečný předmět, bude bezpochyby zastaven a zničen.“ Petr tiše zaklel. Věděl, že OX má pravdu.

Učitelský compo jim nabídl příběh: „V průběhu let jsem musel z důvodu nedostatku místa v paměti vymazat mnoho svých vzpomínek, ale tuhle jsem si ponechal, protože je velmi poučná. A mým hlavním úkolem je učit.

Během dlouhé cesty Pearyho došlo k okamžiku, kdy se několik členů posádky vzbouřilo proti kapitánovi. Uplynulo osmapadesát let a loď dosud nenarazila na obyvatelnou planetu. Vzbouřenci se mě snažili přesvědčit, abych otevřel trezory se zbraněmi, ale já jsem to odmítl. Přestože slíbili, že nikomu neublíží, události se jim vymkly z rukou. Než se je podařilo zastavit, zabili několik mužů a žen. Jsem si přitom jistý, že takové násilí neplánovali.

Už jsem vám vyjádřil svou věrnost, králi Petře. Dal jste jasně najevo, že vám leží na srdci blaho všech lidí, bez ohledu na jejich politickou příslušnost. Nemohu vykonat čin, který by ublížil člověku.“ Odmlčel se. „Mohu však předat zprávu někomu jinému, pokud si to přejete. Mě prezident Wenceslas tak bedlivě nesleduje.“

Estarra si s těžkým povzdechem sedla na okraj fontány. Podle všeho si ani nevšimla, že jí chladná voda stříká na

záda. „Jsi náš jediný spojenec v celém Paláci šepotu, OXi. Spoléháme na tebe.“

Petr svraštil obočí. „Už jsme se dříve spojili se zástupcem Cainem.“

„Ještě je tady moje sestra Sarein, třebaže si nejsem jistá, jestli mi věří,“ řekla Estarra.

„A jestli my můžeme věřit jí,“ dodal Petr. „Stejně jako zástupci Cainovi nebo kapitánu McCammonovi. Hodně jsem o tom přemýšlel, ale není mnoho lidí, na které bychom se mohli spolehnout.“

Výraz Estařiny tváře ztvrdl. „Máme snad jinou možnost?“

Když náhle strnula, Petr se otočil a uviděl Basila Wenceslase vcházejícího do dveří. Trpký sarkasmus ucpal Petrovo hrdlo jako chuchvalec hlenu. Zdvořilostní návštěva, Basile? Dáš si s námi čaj a koláčky?

„Od kapitána McCammona už žádné strategické informace nečekejte,“ prohlásil Basil bez obalu. „Tuto chybu jsme už napravili.“

„Jsem si jistý, že velitel královské gardy nevěděl, že král nesmí dostávat zprávy,“ řekl Petr.

„Přesně to říkal zástupce Cain,“ odpověděl Basil. „Zdůraznil, že není důvod odpírat ti informace, když jich stejně nemůžeš nijak využít.“

„A ty jsi mu nevěřil? Myslíš, že po přečtení denního souhrnu zpráv přijdu na nějaký způsob, jak svrhnout tvoji vládu?“

Basil neodpověděl, místo toho se zamračil na OXe. „Co děláš tady? Měl bys být s princem Danielem, ne ztrácet čas s těmihle dvěma! Ti už tvoje služby nepotřebují.“

„Ano, pane prezidente.“ Učitelský compo poslušně odešel.

Basilův výraz frustrace a nelibosti získal nyní ještě přídech hněvu. Bez jediného slova vzal Petr Estarru za ruku a pomohl jí vstát z okraje fontány. Král věděl, že mlčení je nejlepší

způsob, jak povzbudit protějšek k hovoru. Basil ho to sám naučil.

Mračící se Basil řekl: „Dnes nemám jinou možnost, než vás pustit na veřejnost. Krátce.“ Jako by byl nucen k něčemu, co je jen stěží schopný strávit, vysvětlil: „Právě na Zemi bez ohlášení dorazil adar Sluneční flotily. Z nějakého nevysvětlitelného důvodu žádá o setkání s králem a královnou. Nabídl jsem mu, že se s ním setkám já sám, ale adar má výslovný rozkaz hovořit přímo s vámi dvěma. Je velmi neústupný.“

Petr si uhladil pomyslný záhyb na své košili a narovnal si manžety. Věděl, jak významná je to událost. Ildirané navštěvovali Hanzu zřídkakdy. „Jsme připravení se s ním setkat. Adara Sluneční flotily bychom neměli nechat čekat.“

Navzdory Petrově ochotě ke spolupráci si prezident neodpustil zlomyslné rýpnutí. „Už jsem ho informoval, že v nejbližší době bude muset jednat s novým králem. Možná mu prince Daniela rovnou představím. Jakožto důstojník profesionální armády nebude mít adar jinou možnost, než akceptovat naši mocenskou strukturu.“

Petr vrhl na prezidenta kosý pohled. „Dráždíš nás a provokuješ, prozrazuješ nám své plány. Podle toho, co jsi mě učil, je to nebezpečná strategie, Basile.“

Prezident si ho povýšeně přeměřil. „Učil jsem tě hodně věcí, Petře, a většina z nich ti v hlavě neuvízla. Napáchal jsi nenapravitelné škody. Teď budeš čelit následkům.“

Na ildiranský bitevník přistávající před Palácem šepotu byla velkolepá podívaná – sršící stabilizační trysky, rozvinuté reflexní plachty, naježené žebrovité výstupky připomínající šupiny zářivých barev. Obrovitá válečná loď vzbuzovala úctu a bázeň. To všechno také, tím si byl Petr jistý, bylo hlavním smyslem vší té parády.

I přes Basilovo pokárání je doprovázel OX jako poradce a zapisovatel. „Je to velmi podobné tomu, co se stalo před sto osmdesáti šesti lety, kdy Ildirané poprvé navázali kontakt se Zemí. Byl jsem tehdy na palubě onoho bitevníku coby mluvčí zvolený posádkou Pearyho."

Adar v uniformě vystoupil do denního světla. Setkání bylo přenášeno na obrazovky rozmístěné po celém Královském náměstí, i skrze komunikační sítě. Zan'nh se obřadně uklonil, postoupil kupředu, aby pozdravil krále a královnu, a pak okamžitě přešel k věci. „Přináším pozdravy ildiranského Impéria – a také varování. Náš Mág-imperátor se nedávno dozvěděl, že hydrogové plánují útok na Zemi."

Z okolí k Petrovi dolehly tlumené výkřiky a zděšené sténání. Král si byl vědom přítomnosti diváků a napadlo ho, zda by nebylo lepší přijmout adara v soukromí, pro Ildirana však existoval pouze vůdce a všichni ostatní stáli hluboko pod ním. Když adar mluvil k Petrovi, předpokládal, že hovoří s jediným důležitým představitelem Hanzy, a dalších lidí, ať už byli v doslechu či nikoliv, si jednoduše nevšímal. Petr si v té chvíli také uvědomil, že pokud by přesunul tuto schůzku dovnitř paláce, Basil by ji vzal do svých rukou.

Petr pohlédl do třpytivých očí vojenského velitele. „A jak se váš Mág-imperátor dozvěděl, co mají hydrogové v úmyslu?"

Zan'nh se zatvářil vyhýbavě, jako by takovou otázku vůbec nečekal. „Můj otec se mi nezpovídá. Já jen plním jeho rozkazy." Pak se vrátil a pokračoval ve své zřejmě pečlivě připravené řeči. „Přináším vám však také poselství naděje. Jelikož jsou lidé po mnoho let našimi přáteli a spojenci, Sluneční flotila vám nabízí umístění celé kohorty svých bitevníku – to je jedno sto třiačtyřicet vyzbrojených válečných lodí – zde, ve vaší domovské planetární soustavě. Až hydrogové přijdou, budeme stát po vašem boku."

Zdálo se, že adar svá slova myslí naprosto upřímně, ale přesto mohl Petr stěží uvěřit tomu, co slyší. Z malého mikrofonu vloženého do ucha se ozýval Basilův ostrý hlas: „Přijmi to! Přijmi!“ Nepotřeboval Basila, aby mu říkal, co má dělat.

Petr se však nemohl nepozastavit nad tím, proč adar vypadá tak nesvůj. Skrýval snad něco? Bude muset Hanza později zaplatit za pomoc Sluneční flotily nečekanou cenu? „Co žádáte výměnou za vaši nabídku? Jistě byste neriskovali tolik lodí jen ve jménu přátelství.“

„Cožpak přátelství není dostatečnou odměnou?“ Výraz ildiranského velitele byl nečitelný. „Až vás jednou o něco požádáme, nevzpomenete si, že jsme vám pomohli?“

Právě to Petrovi dělalo starosti. Jakým způsobem se tato záležitost lidstvu jednou vrátí? Pokud však byla hydroská invazní flotila na cestě, neměla Hanza stejně jinou volbu. Více než stovka ildiranských bitevníků mohla v této situaci sehrát klíčovou roli.

Srdečně přikývl. „V zájmu bezpečí mého lidu ildiranskou pomoc přijímám. Vaše nabídka nemohla přijít ve vhodnější chvíli. Kdy má dojít k oné invazi?“

„Velmi brzy.“ Adar byl opět věcnost sama. „Máme stěží dost času na to, abychom se připravili.“

☼ 94 Sarein

Povinnosti, jež plnila v rámci Hanzy, a nejrůznější schůzky Sarein zaměstnaly natolik, že si ani neuvědomila, jak mnoho času uplynulo od chvíle, kdy naposledy mluvila se svou sestrou. Když však sledovala setkání Petra a Estarry s adarem Zan’nhem, napadlo ji, zda to tímto způsobem nějak šikovně nezařídil sám prezident. Držel je od sebe.

Ildiranský velitel ještě přislíbil poslat své bitevníky hned, jakmile se je podaří shromáždit, a nastoupil bez otálení do vlajkové lodi. Rozměrné plavidlo se vzneslo vzhůru k nebi jako obrovitá bojovná ryba. Král a královna, kteří posloužili svému účelu, byli promptně odklizeni do svých pokojů za doprovodu eskorty, která podezřele připomínala vězeňskou stráž.

Tehdy se Sarein rozhodla, že Estarra navštíví. Oblékla si plášť velvyslankyně a stanula přede dveřmi královského apartmá.

„To je jednoznačně v rozporu s prezidentovými příkazy," řekl kapitán McCammon, ale pak se pousmál. „Nevidím ale důvod, proč byste nemohly jít do královnina skleníku. Královna tam chodívá velmi ráda."

Estarra byla doslova nadšená. V šestém měsíci bylo už její těhotenství jasně patrné, proto své vyboulené bříško zakrývala volnými šaty a nařasenými šálami. Snadno však držela krok se Sarein, když se společně procházely skleníkem, doprovázené třemi královskými gardisty. Estarra byla šťastná, že je opět mezi rostlinami, čichala k vonícím květinám, bujným keřům a bylinám.

Ozbrojení muži se drželi natolik blízko, až to Sarein nebylo příjemné. Před kým proboha ochraňovali královnu tady, v soukromém královském křídle Paláce šepotu? Nasadila rozhodný povýšený výraz a střelila po kapitánovi kosým pohledem. „Nechápu, proč je tak těžké tě navštívit."

Estarra pozdvihla obočí. „Protože jsme Petr a já, v domácím vězení. Prezident nechce, abychom s kýmkoliv mluvili."

První Sareininou reakcí bylo toto tvrzení automaticky popřít, sama si však všimla určitých změn. Basil, na něhož se valily katastrofy a krize, ji ignoroval, vymlouval se, když s ním chtěla strávit večer nebo pozdě v noci vklouznout do jeho ložnice. Dříve se jí svěřoval, přijímal její názory. Nyní

se však zdálo, že jí prezident nechce naslouchat. Klepy, které Sarein zachytila v centrále Hanzy, nasvědčovaly tomu, že Basil přestal naslouchat všem.

Estarra se zdála hluboce znepokojená. Zjevně jí nevadilo, že ji strážní uslyší. „Kromě jiného si prezident myslí, že Petr přestoupil svou pravomoc, když po vypuknutí compské vzpoury nařídil rychlý zásah."

Kapitán McCammon, který zaslechl její slova, si jen odfrkl. „Král ve vojenských compech rozpoznal hrozbu dřív než kdokoliv jiný. Prezident by ho měl za jeho předvídavost odměnit, a ne trestat."

Sarein se na něj chtěla podrážděně utrhnout. Pokud už strážní museli být tak blízko, alespoň by měli být diskrétní! Estarra se však na McCammona mile usmála. „Kapitáne, ocenila bych, kdybyste mně a mé sestře dopřáli trochu soukromí."

„Budeme se držet dál, Vaše Veličenstvo." Galantním gestem vybídl královnu a Sarein k procházce mezi exotickými rostlinami. Sluneční paprsky prohřívaly mlhu stoupající ze sofistikovaného zavlažovacího systému, který poskytoval nejvhodnější podmínky různým druhům rostlin.

Estarra vzala svou sestru za paži, zatímco královští gardisté čekali v uctivé vzdálenosti. „A teď mi řekni, co mají znamenat ty řeči o domácím vězení?" zasyčela Sarein. „To je absurdní. Vždyť jsi královna!"

„A Petr je král. To ale pro prezidenta nic neznamená. Ty nechápeš, jak moc Petra nenávidí – a mě taky, protože jsem si dovolila otěhotnět v nevhodnou dobu."

Sarein se zamračila. „Nepřeháněj, Estarro! Hanza nikdy nebyla nucená čelit tolika naléhavým krizím. Prezident musí každý den přijímat obtížná rozhodnutí. Měj pro něj trochu pochopení."

Estarra si dlouze povzdechla. „Jsi moje starší sestra, měla bys být zběhlá v politice, ale právě teď mi připadáš strašlivě

naivní. Jsi prezidentu Wenceslasovi tak blízko, že nevidíš jeho chyby. Udělá všechno co bude v jeho silách, aby mě a Petra zničil.“

Sarein nasadila tón, jakým se mluvívá s dětmi. „Ale, Estarro! Jsi pořád zavřená v paláci a neuvědomuješ si, kolik věcí se děje. Já se pravidelně setkávám se zástupci Hanzy. Byli jsme zrazení vojenskými compy a naše OSZ přišly o sedmdesát procent sil. Nyní Ildirané přinesli zprávu, že se hydrogové chystají zničit Zemi. Co si myslíš, že prezident asi teď dělá?“

„Možná by měl řešit skutečné problémy a méně se zaměřovat na svou uraženou ješitnost.“ Estarra se zastavila před tlusticí z Rhejaku, která vypadala jako trs masitých modrých prstů. Sarein se jednoho dotkla a celý chomáč se stáhl do tvrdé spodní části rostliny.

„Basil hledá řešení. Když jsme přišli o tak velkou část naší armády, začal znovu pátrat po taranovacích lodích, které se ztratily u Qronhy 3. Pokud je dokážeme najít, poměr sil se může podstatně změnit.“

Estarra přimhouřila oči. „Možná pro Zemi. Ale co všechny ty hanzovní kolonie – a Theron – které se prezident rozhodl obětovat jako ovce?“ Zastavila se u zlotěže pocházející z Theronu a zkoumala hrozen barevných, ale životu nebezpečných bobulí. „Dovol mi, abych ti něco řekla, Sarein. Můžeš mi věřit nebo ne – to záleží na tom, nakolik ti už Hanza stačila vymýt mozek.“

Sarein s pobaveným a mírně přezíravým výrazem tváře poslouchala Estarru, která jí znovu vyprávěla historku o tom, jak je chtěl prezident zabít a nechal na palubu jejich královské jachty nastražit zápalnou bombu.

„To už mi vysvětlil,“ řekla Sarein. „Byla to jen taková hra, aby se Petr přestal chovat vzpurně. Tobě by prezident nikdy neublížil.“

„Šaráda? Tomu opravdu věříš? Prezident nechal pod nějakou záminkou zadržet jednoho tuláckého obchodníka, aby ho pak mohl předhodit veřejnosti jako vraha. Jmenoval se Denn Peroni – můžeš si to ověřit. Když Petr plán odhalil, vydal rozkaz, aby toho muže v tichosti propustili.“

Sarein svraštila obočí, neboť si v té chvíli vzpomněla na slavnostní regatu na Královském kanálu toho dne, kdy přišla zpráva, že hydrogové poprvé zaútočili na Theron. Stála tehdy vedle Basila, který byl napjatý, jako by na něco čekal, a odpočítával vteřiny. Bez zjevné příčiny najednou začal vypadat podrážděně, třebaže se nic nestalo.

„Je to všechno až příliš neuvěřitelné, Estarro,“ řekla Sarein.

„Tak si jednotlivé detaily ověř sama a uvidíš, jestli do sebe zapadají. Prezident vyhrožoval i jinými věcmi, dokonce nařídil, abych podstoupila potrat, protože se moje těhotenství nehodilo do jeho plánů. Byl ochotný přinutit mě k tomu násilím, ale když se ta zpráva dostala na veřejnost, tvůj milovaný prezident neměl jinou možnost, než mě nechat na pokoji.“ Estařin hněv byl zřejmý.

V té chvíli si Sarein vzpomněla – Basil se skutečně zmínil, že chce, aby královna podstoupila potrat. „Doopravdy by to neudělal.“

„Ne? Před dvěma dny mi do jídla zamíchal nějakou látku, která vyvolává potrat. Kdybychom to nezjistili, přišla bych o dítě a nejspíš bych přitom sama zemřela. Naštěstí máme ve zvyku naše jídlo prověřovat. Přišli jsme na to včas.“

„Přeháníš!“

„Přeháním? A co moji delfíni?“ Estařina tvář byla plná bolesti. „Ti nádherní delfíni! Chodívali jsme si k nim zaplavat.“ Ztěžka polkla a zajíkla se. „Nechal je povraždit. Přišli jsme k bazénu a našli je rozsekané, voda byla plná krve a plavaly v ní kusy masa. Ověř si to sama!“

Sarein užasle zamrkala. Tohle všechno si Estarra nemohla vymýšlet.

Její sestra přednášela jedno obvinění za druhým. „Když se princ Daniel pokusil utéct, všechno urovnali a Daniela omámili nějakými drogami. Prezident přinutil Petra, aby se na něj šel podívat, a vyhrožoval mu, že s ním udělá totéž, pokud nebude poslušný. Pak si ale Petr při té compské vzpouře dovolil jednat nezávisle, takže tvůj prezident Daniela znovu probudil a chystá se ho posadit na trůn.“ Královniny oči plály hněvem. „Nakonec nás zabije. Pellidor se tím nijak netají.“

„To je… ale to je…“

Estarra vypadala unaveně, viditelně zestárla. Sarein měla pocit, že před ní stojí někdo jiný než ona mladá dívka plná úžasu nad krásami světa, která tak ráda běhala světolesem a lezla do korun stromů. „Sarein, vždycky jsem si myslela, jak nejsi chytrá a učená. Strávila jsi tolik let na Zemi a studovala věci, které na Theronu nikdo neznal. Teď se mi ale zdá, že při tom všem jsi pořád naivní, jen trochu jiným způsobem.“

Sarein se snažila samu sebe přesvědčit, že Basil by něco takového nikdy neudělal, někde v zasutém koutě mysli, kde se skrývala pravda nezaslepená propagandou, však věděla, že toho je schopen. Uměl se rozhodovat rychle a bez lítosti. Ostatně, přiznala si, částečně i proto jí připadal tak přitažlivý.

V jejím hlase zněly rozpaky. „Za pět dní se koná velkolepý banket na Danielovu počest. Prezident to už oznámil.“

Estarra smutně přikývla. „A potom se král a já odebereme do ústraní’.“

„To ale neznamená…,“ začala Sarein.

„Ale ano, znamená!“ Rozrušená a zklamaná Estarra se obrátila a kráčela zpět ke gardistům čekajícím u dveří.

„Počkej, Estarro!“

Královna se otočila. „Už nevím, jestli jsi můj spojenec nebo nepřítel, Sarein. Na čí straně stojíš?“ Nevěřícně zavrtěla hlavou. „Prezident se nás chystá zabít. Takový je jeho plán. Věř mi, pokud chceš, nebo si žij ve svých bludech. Ty si ten luxus můžeš dopřát. My s Petrem ne.“

☼ 95 Conrad Brindle

Velká průzkumná loď se blížila ke Qronze 3. Podobala se vojenským lodím, které řídil Conrad Brindle před mnoha lety. Vešel se do ní pilot a maximálně sedm pasažérů. Oddíl pro pasažéry byl nyní prázdný, Conrad však doufal že se naplní, až najde ztracené taranovací lodě a zachrání jejich velitele.

Sloužil v Obranných silách Země po většinu svého života, stejně jako jeho žena Natálie. Stejně jako Robb. Byli na něj tak pyšní, když vstoupil do OSZ, stal se pilotem štítonoše a nakonec byl povýšen na podplukovníka! A pak ho hydrogové zabili.

Robb byl z lidí, kteří nejdříve skočili a teprve pak zvažovali následky. Někdy to byla dobrá taktika, jindy ale vedla do pekel. Robb zahynul v bitvě u Osquivelu, stejně jako mnoho jiných. Conrad litoval, že se nemohl se svým synem rozloučit, než Robb nastoupil do batysféry a spustil se do oblak planety, aby se naposledy pokusil navázat spojení s hydrogy. Tato smělá hra však nevyšla.

Časy se od té doby značně změnily. Do služby byly povolány všechny zálohy, proto Conrad opět oblékl uniformu poručíka. On a Natálie odešli na odpočinek už před lety, ale jakmile se objevili hydrogové, museli opět nastoupit do řad OSZ. Nějakou dobu společně dohlíželi na výcvik na antarktické základně, po nedávné compské vzpouře se však OSZ ocitly v tak zoufalé situaci, že musely nasadit do

přímého boje i veterány. Natálie nyní sloužila na palubě bitevníku hlídkujícího v Sluneční soustavě.

Navzdory svému věku byl Conrad bez problémů schopen plnit mise jako byla tato. Jeho reakce byly pořád dobré, i když na přímý letecký souboj by nestačily. Rozhodně nehodlal sedět s rukama v klíně. Jelikož byl schopen pilotovat průzkumnou loď – mezi námi, byl už příliš starý, aby v ohni bitvy stačil mladším pilotům – dostal rozkaz provézt průzkum u Qronhy 3. Skrývaly se ztracené taranovací lodě tam, nebo odletěly do jiné části Spirálního ramene? Manta admirála Stroma upadla do rukou compů a nevyřešené tajemství pálilo OSZ jako otevřená rána. I záporná odpověď by byla dobrou odpovědí.

Komandér Tasia Tamblynová, Robbova známá – nebo snad přítelkyně? – zmizela společně s oněmi šedesáti loděmi. Zatímco letěl sám prázdnotou vesmíru, vzpomínal na Tamblynovou se smíšenými pocity. On a Natálie se s ní setkali jenom jednou, když tato mladá Tulačka přiletěla na antarktickou výcvikovou základnu. Conrad si pamatoval, že ji přijali v obytné kopuli, která skýtala výhled na ledovou pustinu. Tasia stála strnule a zpříma, tvář měla bledou, zjevně nesla těžké břímě, které nebylo o nic lehčí, když se o ně podělila. Strohá a formální, oblečená do své nejlepší vycházkové uniformy, jim osobně sdělila zprávu o Robbově smrti. To byl nejhorší den Conradova života.

Později se s Natálií připojili k bývalé prezidentce Maureen Fitzpatrickové, která k Osquivelu uspořádala výpravu s cílem vybudovat padlým památník, nečekaně však narazili na tuláckou základnu a zachránili třicet vojáků OSZ. Robb mezi nimi bohužel nebyl a Conrad to ostatně ani nečekal. Naděje byla pro vojáka důležitá, ale pragmatické uvažování ještě víc.

Když se nyní Conrad blížil k obří plynné planetě, neviděl nic než oblačné víry, z nichž ho jímala závrať, spirály bouří, oblačné pásy a načechrané chomáče. Věděl, že se pod

převalujícími mračny skrývají vražední hydrogové a jejich lodě. Doufal jen, že jeho průzkumný člun není dost velký, aby přitáhl jejich pozornost.

Naladil přijímače na zvláštní frekvenci, kterou mu sdělila Hanza, aktivoval zesilovače, nastavil je na maximum a poslouchal. Špionážní kamera byla podle všeho ukrytá někde na palubě taranovacích lodí. Pokud tyto obrovité lodě byly uneseny a ne zničeny, zařízení by stále mělo být schopné vysílat. Mohl je snadno přepnout z pasivního módu na aktivní. Admirál Stromo něco zachytil, možná se Conradovi podaří totéž.

Malé obrazovky v kokpitu začaly zrnit, to když se mu podařilo zachytit útržky vysílání. Conrad, oči stále na stopkách, sestoupil na nižší oběžnou dráhu a pátral po silnějším signálu. Na displeji konečně naskočil jasný obraz… a spatřil něco sotva uvěřitelného.

Lidé! A byli někde tam dole – ukrytí, uvěznění? – hluboko v atmosféře Qronhy 3. Co s nimi nepřítel dělal? Jakmile se rozlišení zlepšilo, Conrad použil algoritmus pro zjasnění a zostření obrazu. Ke svému úžasu zjistil, že mezi těmi přepadle vyhlížejícími osobami v nitru planety poznává Tasiu Tamblynovou. Ale ta přece byla na palubě jedné z taranovacích lodí! Jak by se mohla ocitnout tam dole? Drželi ji snad hydrogové v zajetí?

Záběr se posunul a Conrad zalapal po dechu. Otec poznal tvář svého syna, přestože byla vyhublá a přepadlá po letech v zajetí. Robb žije!

Byl stěží schopen unést příval radosti a nadšení. Nejraději by na Robba křičel a dal mu vědět, že najde způsob, jak ho zachránit.

Z oblaků se vyhouply dvě hydroské lodě a rychle zamířily přímo k němu. Zpozorovaly ho! Zatímco diamantové koule rychle stoupaly, Conrad zápasil s řízením člunu. Srdce mu bušilo. Musel se odsud dostat, podat zprávu Zemi, přesvědčit

OSZ, aby uspořádaly záchrannou výpravu. Jeho malá loď nebyla ozbrojená. Neměl jinou možnost než prchat. Obrátil člun a chvatně zamířil pryč.

Zatímco ustupoval, ke svému úžasu spatřil křižník manta blížící se k němu z meziplanetárního prostoru. Na malý okamžik si myslel, že to jsou posily, které mu jdou na pomoc – možná by mohli zachránit Robba! – pak ale na standardní frekvenci OSZ přijal hrozivou zprávu: „Výzvědná lodi, zůstaň na místě! Jsi naším zajatcem."

Conrad si všiml odznaků na boku lodi, přečetl identifikační číslo a uvědomil si, že vidí mantu admirála Stroma – jednu z těch, kterých se zmocnili compové. Provedl obrátku tak prudkou, až byl div, že při ní nepřišel o vědomí, nebo přinejmenším o obsah svého žaludku. Pak popohnal motory své lodi a vystřelil od Qronhy 3 pryč.

Hydroské lodě stoupaly za ním a doháněly ho. Mezi jejich pyramidovitými výběžky přeskakovaly blesky. Conrad si vzpomněl na výcvik z mladých let, obrátil příď člunu dolů a obloukem prudce klesal zpět k oblakům planety.

Velké hydroské lodě nebyly schopné změnit kurz tak rychle. Conrad mířil za horizont planety, ale to už ho dohánělа Stromova unesená manta. Prostorem šlehly jazery a minuly ho jen o vlásek – tak těsně, že statický výboj vyřadil sekundární systémy lodi. Zalitoval, že nemá menší a rychlejší loď.

Conrad hodil opatrnost za hlavu a aktivoval ildiranský mezihvězdný pohon ještě dřív, než bezpečně opustil soustavu. Ve chvíli, kdy akceleroval, přišel nový výstřel z manty, který poškodil jeho motory. Conrad prudce změnil směr, aby získal chvíli času, a zažehnul mezihvězdný pohon.

Hydroské lodě i ukořistěná manta se hnaly k místu, kde ještě před chvílí byla jeho loď. Příliš pozdě.

☼ 96 Tasia Tamblynová

Dokonce i ryzí hrůza se po čase rozplynula v nekonečné nudě. Jak to jen Robb dokázal snášet celá léta? Po nekonečné řadě dní, kdy byla uvězněna uvnitř Qronhy 3, měla Tasia pocit, že z té monotónnosti zešílí. Nemohli nikam jít, nemohli nic plánovat, nemohli ani spřádat bláznivé sny o útěku. A tak cvičili, vyprávěli si příběhy (pořád dokola) a hráli hry s tím málem, co měli po ruce. Většinou však jen seděli pospolu, minutu za minutou. Tasiu překvapovalo, že se zajatci navzájem nepovraždili dřív, než je stačili zabít hydrogové.

Když se však něco začalo dít, bylo to ještě horší než nuda.

Těla broucích robotů se prodrala skrze membránu stěny jako zbloudilé asteroidy. Smith Keffa se plazil pryč a řval v záchvatu paniky. Černé stroje se hrnuly kupředu se zlověstným spěchem a zaměřily své rudé optické senzory na EA. „Ty jsi špeh!“

Toto prohlášení bylo tak nečekané a absurdní, že se Tasia doopravdy rozesmála. „A ty jsi pomatený otvírák na konzervy!“

Robot zabzučel: „Tento compo odvysílal informace o našich aktivitách na této planetě. Nemůžeme to znovu dovolit.“

Tasia, přestože se cítila touto hororovou scénou zaskočená, se ochranitelsky postavila vedle svého compa. „Jak by mohl být EA špeh? Kdo by se s ním mohl spojit?“ Robb ji uchopil za ruku, aby ji odtáhl stranou, ale Tasia ho odstrčila.

Klikisští roboti se na chvíli odmlčeli, jako by zvažovali, zda se uráčí odpovědět na otázku. „Nyní už víme, co je tou anomálií, kterou jsme dříve zaznamenali. Do neškodně vyhlížejících obvodů byl chytře zabudován mikroskopický

špionážní systém. Předpokládáme, že získávání dat bylo předtím v pasivním módu, ale nyní se aktivovalo.“

„To je… směšné.“ Tasiin hlas se vytratil, neboť jí v té chvíli jednotlivé kusy skládanky zapadly do sebe. Její nadřízení důstojníci tvrdili, že o poškození EA nic nevědí a že compa jednoduše našli s pamětí už vymazanou. Tasia však měla dost dobrých důvodů jim nedůvěřovat a vůbec by se nedivila, kdyby do EA nainstalovali špionážní zařízení.

„Lidská výzvědná loď se na tento signál napojila a získala informace o hydroském městě uvnitř Qronhy 3,“ pokračoval robot. „Proto pro nás naslouchací compo představuje hrozbu.“

„Tento závěr může být správný,“ řekl EA. „Poté, co došlo k vymazání mé paměti, do mě bylo něco vloženo. Něco jako parazit, kterého jsem nedokázal identifikovat. Předpokládám, že jde o speciální záznamové a vysílací zařízení, jehož signál je kódovaný a maskovaný šumem. Pravděpodobně odhalitelné jen s pomocí speciálního vybavení.“

Tasia se postavila mezi hrozivě se tyčící černé stroje a compa a bojově vystrčila bradu. „To je stejně jedno. Pokud do něj OSZ špionážní zařízení instalovaly, nikdy nemělo sloužit k získávání informací o hydrozích nebo klikisských robotech. Chtěli sledovat mě.“ Vrhla ostrý pohled po Robbovi. „Nejspíš doufali, že prozradím jména nebo umístění tuláckých základen.“

Na robota to však neudělalo nejmenší dojem. „Nemůžeme připustit, aby to pokračovalo.“ Z černého exoskeletu vystřelilo článkovité chapadlo a spár na jeho konci uchopil EA. „Když se zbavíme špeha, zbavíme se i hrozby.“

Tasia uchopila compa za paži a začala se o něj přetahovat. „Ne! Je to můj compo. EA je…“

„Nedovol, abys kvůli mně utrpěla zranění, Tasio Tamblynová,“ naléhal EA tichým, dokonce rezignovaným hlasem.

Neposlouchala ho a snažila se klikisskému robotovi compa vytrhnout, robot ji však druhou paží srazil tak prudce, až se svalila na zem. Robb k ní přiskočil a pomohl jí se zvednout, ale dívka se soustředila jenom na jediné. „EA!“

„Nenávidíme naše klikisské stvořitele za to, co nám udělali,“ zahučel robot. „Metody, kterými nás mučili pro své vlastní potěšení, jsou však vhodnou inspirací pro nakládání se zrádci. Hodně jsme se od nich naučili. Poznali jsme, jakou radost může přinášet působení bolesti, velké i malé.“

„Možná bychom mohli tu špionážní funkci vypnout,“ navrhl Robb.

Černý robot vlekl EA pryč. „My ji vypneme. Trvale.“

Compo otočil hlavu a svými blikajícími optickými senzory se podíval přímo na Tasiu. „Až do této chvíle jsem o tom nevěděl. Nepamatuji si nic. Neměl jsem v úmyslu tě zradit, Tasio Tamblynová.“

„Ale samozřejmě že ne!“ Tasia se naposledy vrhla k EA, ale prsty jí sklouzly po compově hladké polymerové kůži. „Nechte ho na pokoji!“

Malý compo se nezpěčoval. Dovolil, aby ho klikisští roboti protáhli skrze membránu do prostředí hydroského města, kde panoval nesmírný tlak. Zajatci v hrůzyplném očekávání hleděli skrze průsvitnou membránu.

„Aspoň že nevzali nikoho z nás,“ zasténal Keffa. „Chtěli jen toho compa. Hlavně když nás nechali na pokoji!“

„Buď zticha!“ vykřikla Tasia.

„Už jsme viděli, jak odvádějí lidi na pokusy,“ pokračoval Keffa. „Řezali je, bodali a mučili!“

Žena jménem Bellinda se zoufale ptala: „Co chtějí udělat s tím compem? Chudáček compo…“

Jako by se vynořila z louží tuhnoucího olova, zformovala se nedaleko humanoidní těla šesti hydrogů. Vypadali přesně – mučivě přesně – jako její ztracený bratr Ross. Ze zpráv uveřejněných v médiích už Tasia věděla, že hydrogové na

sebe z nějakého neznámého důvodu berou podobu jejího bratra. Vyslanec, který zabil starého krále Frederika, vypadal přesně jako Ross. Všichni ostatní hydrogové na této planetě vypadali také tak, kdykoliv se rozhodli vzít na sebe lidskou podobu. Tasia měla pocit, že ji frustrace a hněv roztrhají na kusy. Hydráci zabili Rosse, zničili jeho těžer – vždyť právě tohle byl hlavní důvod, proč vstoupila do řad OSZ.

Hajzlové hnusní! Proč se vůbec obtěžovali brát na sebe lidskou podobu tady, ve svém vlastním městě? Zlepšilo to nějak jejich schopnost zkoumat zajatce? Bylo to součástí jejich pokusů? Po zakřivených a zalomených lávkách k nim pochodovali další dva klikisští roboti. Něco se chystalo.

„Přestaňte!“ řvala Tasia na černého robota skrze želatinovou stěnu. „Přiveďte EA zpátky!“

Malý compo tam stál jako odsouzenec před katem. Zatímco nezúčastněné, ale děsivě známé tváře hydrogů vymodelované z rtuti vše sledovaly, EA obstoupila trojice robotů. Compo, který zjevně neměl kam utéct, se ani nepokoušel bránit.

Všichni tři roboti vysunuli všechny své článkovité paže zakončené děsivě vyhlížejícími nástroji. Společně EA uchopili a otáčeli ho, jako by se rozhodovali, jak nejlépe začít. Pak, několika rychlými pohyby článkovitých paží, rozřízli a rozevřeli jeho stříbřitou polymerovou kůži.

Tasia tisknoucí se k průsvitné stěně vše v hrůze sledovala. Vykřikla. Robb ji obejmul, ale ona to ani nevnímala.

EA otočil hlavu a Tasia naposledy zahlédla jeho zlatavé optické senzory. Klikisští roboti pokračovali ve své práci, rozebírali nešťastného compa rychle a efektivně. Jeho paže, jeho trup, hlava, vnitřní obvody, řídicí desky i pohyblivé senzory – vše bylo serváno ze slitinových kostí a rozdrceno k nepoznání. Během několika okamžiků z EA nezbylo nic než hromada nepoužitelných dílů.

Rossové-hydrogové, na tváři neměnný identický výraz, se proměnili zpět v louže rtuti a odtekli pryč. Klikisšťí roboti také odešli a zbytky EA nechali na místě, jako by tak chtěli zbývající zajatce popostrčit o krůček blíž k absolutnímu zoufalství.

☼ 97 Jess Tamblyn

Jakmile se Jess ve své lodi z vody a perleti přiblížil k Theronu, spatřil, že se onen fantastický obří les nějak vyhoupl na orbitu. Více než stovka gigantických stromových lodí držela stráž vysoko v atmosféře jako velcí hlídací psi s ostnatými límci. Jehlicovité větve byly rozpřažené, aby mohly přijímat nefiltrované sluneční světlo dopadající na denní stranu planety.

Sotva Jess spatřil verdanské bitevníky, okamžitě pochopil, proč ho sem wentalové poslali. Armády se začaly shromažďovat. Uvnitř své lodi z vody a perleti, dokonce přímo ve své krvi, pocítil zpěv wentalů. Bylo to jako dravý proud, který ho do sebe vtahoval.

Kometa prosycená wentalskou energií smáčela zemi, posílila zraněné stromy, šířila se kanály světolesa, kořeny a půdou. Ze své zvláštní lodi Jess cítil samostatné kapičky vláhy sbírající se dohromady jako bouřkové mračno. Chystající se na válku.

Na okraji atmosféry se mezitím mamutí stromy rozpínající větve na všechny strany rozestoupily a nechaly Jessovu loď projít. Elementálové se navzájem cítili, vzpomněli si na dávné bitvy, při nichž byly obě rasy téměř vyhlazeny. Když se nyní rozhodli čelit společnému nepříteli jednotně, byli mnohem silnější. Tohle bylo víc než jen pouhé spojenectví, byla to synergie.

Jess sem přišel, aby pomohl posílit jejich spojení.

Wentalská loď klesala atmosférou, dotýkala se kupovitých oblaků, jejichž svěží vláha byla prosycená wentaly. Krajina pod ním, kdysi kypící zelení, se uzdravovala. Zčernalé jizvy po hydroských útocích nyní mizely pod svěžím listím.

Propletené větve lesní klenby se kolébaly a šepotavé hlasy znějící jako šelestění listí se v jeho hlavě přidružily k neustálému šumění hlasů wentalů. Větve se míhaly kolem něj. Klesal do obnovené lesní klenby a hledal volný průchod skrze hustý vysoký les. Jeho kulovitá loď přistála na mýtině nedaleko hlavního lidského sídla, kde tucet dalších obrovitých verdanských lodí vypínal k nebi své trnovité větve.

Jess prošel ven skrze stěnu své lodi, měkkou jako mýdlová bublina, a ucítil vzduch nabitý elektřinou. Tady byl život, energie, očekávání. Pod propojenou klenbou světostromů čekali lidé, kteří k němu ihned zamířili. Když viděl, jak k němu spěchají Theroňané a zelení kněží se smaragdově zelenou pokožkou, aby ho pozdravili, varovně pozvedl ruce. „Prosím, držte se v bezpečné vzdálenosti!“ Pohlédl do tváří, které na něj zíraly, a dodal: „Zastupuji wentaly.“

Jess ve svém nitru pocítil jakési nadpřirozené zachvění – stromy mu dávaly znamení. Kráčela k němu oživlá dřevěná socha – dokonalá replika muže – která se navzdory kresbě letokruhů na pokožce pohybovala se vší grácií živého člověka. „Já jsem Beneto. Zástupce verdani.“

Golem si ho chvíli měřil a pak vykročil vpřed. Než Jess stačil uhnout, uchopil Beneto jeho ruku a stiskl ji. Jess, který očekával strašlivý výboj smrtící energie, sebou trhl a snažil se vykřiknout varování. Wentalové však tomuto zvláštnímu dřevěnému muži neublížili. Poznali v něm spřízněného ducha.

Benetovy dřevěné rty se zvlnily úsměvem. „Očekávali jsme tě. Společně vytvoříme novou armádu.“

☼ 98 Celli

Nejdříve ty obrovité vodní lodě a teď tato bublina z vody a perleti, v níž seděl tulácký muž, který vypadal stejně neobvykle jako Beneto. Celli roztáhla rty v užaslém úsměvu. Tváří v tvář takovým protivníkům se možná hydrogové obrátí na útěk a navždy se ukryjí ve svých plynných obrech!

Solimar jí pošeptal do ucha: „Dobře se dívej, Celli! Na tohle stromy čekaly. Teď budeme neporazitelní.“

Jess Tamblyn a Beneto ustoupili na okraj mýtiny, zatímco se kulovitá loď vznesla ze země a jako dešťová kapka vzpírající se působení gravitace stoupala vzhůru do korun.

„Co ta věc dělá?“

„Uvidíš!“

Početné verdanské bitevníky se k sobě přibližovaly, až se shlukly a vytvořily na nebi houštinu. Zakořeněné světostromy na zemi mezitím šelestily, plné očekávání. Celli toužila vědět, co se děje. Kdyby tak jen mohla použít telink jako Solimar!

Jakmile se wentalská loď dostala nad vrcholky stromů, z chvějící se bubliny se oddělily velké kulovité kapky prosycené energií. Rám lodi vytvořený z vody a perleti se sevřel jako ruka, aby opět objal nyní zmenšený objem wentalské vody. Pružné vodní koule se zvolna vzdalovaly od hlavní lodi, jako by něco hledaly.

„Tohle zcela změní rovnováhu sil,“ zašeptal Solimar sotva slyšitelně. Stál hned vedle jednoho z velkých světostromů, aby se ho mohl dotýkat a přijímat informace z lesní mysli. „Žádný člověk něco takového dosud nikdy neviděl.“

Celli tedy čekala na onu úžasnou událost. Solimar by jí nelhal, tím si byla jistá.

Beneto a onen tulácký muž stáli uprostřed kruhu pěti zlomených stromů, které vytvořily cosi jako chrám, kde se

Theroňané shromažďovali. Zatímco tělo jejího bratra bylo vytvořeno z čistého živoucího dřeva, tyto ohořelé pahýly vypadaly jako zmučené mrtvoly. Až do této chvíle zde stály jako památník nezlomné síly světolesa. Nyní však verdani i lidé žijící na Theronu potřebovali víc než symbol. Celli to chápala.

Jedna z obřích krůpějí wentalské vody zůstala viset nad Jessem a Benetem, kteří k chvějící se kouli vztáhli ruce. Bublina praskla. Sprška wentalské vody pokropila skupinu pěti stromů, svlažila spálenou zemi a zmáčela i oba muže.

Další voda začala prýštit z hlíny jako pramen deroucí se na povrch. Země jí byla prosycená, jiskřila. Jess se rozesmál. „Povoláme všechnu wentalskou vodu obsaženou v kometě!“

Beneto, jehož dřevěná tvář se matně leskla, přikývl, viditelně potěšený a spokojený. „Wentalové a verdani se spojí v jedno. Právě tak porazíme hydrogy.“

Celli se tiskla k Solimarovi a její mysl přetékala otázkami. Cítila, jak se z půdy zvedá těžký zemitý pach, slyšela šepotání pramínků vláhy vlévajících se do spálených tkání světostromů. Měla pocit, že se stala malou bezvýznamnou součástí těchto velkolepých událostí, ničemu však nerozuměla.

Okamžitě poté, co jiskřící voda svlažila kruh pěti spálených stromů, půda začala bublat a vlnit se jako láva v žhnoucím vulkánu chystajícím se vybuchnout. Celli pod svýma bosýma nohama cítila chvění.

S šelestěním trnitých větví se prastaré verdanské bitevníky vznesly výše, rozprostřely koruny a udělaly si kolem sebe místo. Celli se snažila dívat na všechny strany najednou. Ve vzduchu sílilo očekávání.

Beneto pozvedl hlas a oslovil světostromy. „Víte, co je ve vás skryto. Sáhněte do svých vnitřních rezerv, čerpejte z nich!“

A kruh téměř mrtvých stromů odpověděl.

Ohořelé pahýly zapraskaly a vytáhly se vzhůru k nebi. Neporušené dřevo v jejich jádru se začalo svíjet, objevila se první zeleň a jako skryté zbraně z něj vyrazila kopí mladých větví. S hlasitým chřestěním se rozpřáhly vějířovité listy, na koncích zašpičatělé. Jakmile poškozené stromy nasály do svých tkání wentalskou vodu, poničené kmeny doslova vybuchly překotným růstem. Pětice stromů se zvedala výše, ovíjely se kolem sebe a proplétaly se navzájem, až vytvořily jeden mohutný hlavní kmen. Omlazené kořeny se zanořily hlouběji pod povrch, napojily se na zbytek lesa a čerpaly z něj další energii, sály vodu z wentalské komety, která pronikla do theronské půdy.

Celli, která skrze zelené kněží vnímala živelnou sílu světolesa, se rozesmála čirou radostí. Čerstvé větve se osypaly listím, na koncích švihajících větévek se objevily ostré zakřivené trny jako šavle připravené seknout po nepříteli. Teď už to nebyly zčernalé pahýly – nad klenbou lesa se tyčil nový rostlinný útvar.

Byla to další obrovitá stromová loď – první z celé flotily.

Jess Tamblyn to vše sledoval s viditelným úžasem, jako by ani on netušil, co dokáže wentalská síla, když se spojí se světolesem. Celli spatřila své rodiče. Stáli vedle sebe, ústa otevřená jako malé děti, které poprvé vidí plachtouna líhnoucího se z kukly.

Benetův hlas zaznával ze všech stromů. „Tohle je teprve začátek!“

Z podivné lodi tuláckého muže se oddělily další velké kulovité kapky. Jednotlivé bubliny zamířily ke zlomeným stromům, zmrzačeným kmenům a rozervaným větvím, které se už neuzdravily. Velké kapky zmáčely pahýly, oživily je a proměnily v další monumentální trnité rostliny. Přímo zde vznikala celá flotila nových stromových lodí, překotně vyrůstajících z lesní půdy.

Solimar čerpající nové informace přímo z lesní mysli se usmál na Celli. „Teď už víš, jak verdanské bitevníky vznikly! Verdani se nechali prostoupit živoucími wentaly a jejich symbiotickým spojením vzniklo tohle – loď tak mohutná, že dokáže čelit hydroskému bitevníku. Stovce bitevníku!“

Nové trnité stromové lodě se zvedaly z půdy všude po lese, byla jich nejméně stovka. Celli by se nejraději rozběhla po lesních stezkách, aby je všechny obhlédla.

Po onom prvním hydroském útoku se Theroňané cítili zoufalí a zlomení, pouhé přežití jim připadalo jako téměř nesplnitelný úkol. Nyní však Celli mezi nimi cítila novou, silnou naději. „Pokud hydrogové mají trochu zdravého rozumu, tak se vzdají.“

Beneto, stojící pod první nově zrozenou stromovou lodí, se obrátil k tuláckému muži. „Přinesl jsi nám, co jsme potřebovali víc než cokoliv jiného, Jessi. Teď, když jsme theronské stromy oživili wentalskou vodou a vytvořili nové lodě, můžeme posílit flotilu, kterou jsme povolali z nesmírných dálek.“

Ohromený Jess sevřel dlaně do pěstí, jako by nemohl uvěřit, že to vše pomohl stvořit on sám. „Bude to stačit? Tohle není jediná věc, kterou můžeme nabídnout. Právě v této chvíli tulácké klany shromažďují tankery a nákladní lodě, aby nabraly wentalskou vodu a pak ji svrhli do oblak hydroských plynných planet jako bomby.“

Dřevěný muž hleděl na ostnaté stromy naplňující theronské nebe. „Tyto nové verdanské lodě budou vyhledávat a ničit hydrogy. Nepřítel je už oslabený bojem proti faerům. Můžeme vstoupit do této války a zbavit se hydrogů provždy.“

Jess pokynul směrem ke své vodní lodi. „Než se tak stane, musíme udělat spoustu práce – koordinovat tulácké lodě rozvážející vodu a řídit distribuci wentalů, zatímco vy budete připravovat svoje stromové lodě. Ani několik set

verdanských bitevníků nemá proti tisícovkám hydroských lodí vítězství jisté.“

Nejbližší verdanská loď stále ještě praštěla a švihala kolem sebe, zvedala se vzhůru jako sloup živoucího dřeva. Napříč světolesem se k nebi vypínaly stovky jí podobných – vytasené meče připravené zaútočit na hydrogy.

„Naše flotila se velmi brzy zapojí do velké bitvy,“ řekl Beneto a pak ztišil hlas. „Nejdříve však musíme pro každou z těchto nových lodí najít piloty.“ Zkoumal tyčící se kmeny pokryté zlatými šupinami. „A já budu první z dobrovolníků.“

Solimarova tvář zvážněla a Cellino srdce se instinktivně sevřelo strachem. Co onen tvor s tváří a duší jejího bratra zamýšlel? „Co tím chce říct?“ Zakřičela: „Beneto, co to děláš?“

Ozvalo se zavrzání. Kmen, stále zjizvený, se otevřel a objevil se tajemný temný průchod. „Každá verdanská loď potřebuje zeleného kněze, který se spojí se dřevem v jejím jádru. Stromy nemohou letět samy. Potřebují partnera.“

Celli se rozběhla ke svému bratru. „Chceš říct, že se chystáš vlézt dovnitř té věci?“ Nevšímala si ostatních obrovitých lodí, nevšímala si Solimara, dokonce ani svých rodičů, kteří si stále ještě neuvědomili strašlivou pravdu.

Beneto se k ní otočil. „Podívej, čeho jsem dosáhl, sestřičko! Teď je na čase, abych odešel. Spojím se s touto lodí stejným způsobem, jako se první verdanské bitevníky spojily s jinými živými bytostmi.“

„Ale vrátíš se, až tahle válka skončí?“ Celli se nutila k optimistickému tónu. Vždycky se zlobila, když s ní jednali jako s dítětem, byla ze sourozenců nejmladší, ale právě teď si jako dítě připadala. „Až verdanské bitevníky zničí hydrogy, pak se vrátíš na Theron, že?“

Zavrtěl hlavou. „I když vyhrajeme, Celli, budu navždy součástí této lodi.“

„Ale… ale nemůžeš jen tak odejít! Jsi můj bratr, Beneto! Už jsem tě jednou ztratila.“

„Ano, jsem tvůj bratr, Celli,“ řekl něžně „Miluji tě. Vypadám jako on a mám jeho vzpomínky. Ale jsem ještě něčím víc. Mám nyní důležitější poslání, než když jsem byl pouhým člověkem.“

Chtěla ho odvléct od té černé a hrůzu nahánějící trhliny v mocném kmeni, ale Beneto stál pevně, jako kdyby zapustil kořeny. A jeho další slova zasela do jejího srdce nový strach. „Potřebujeme sto nových pilotů.“

Než mohla Celli vyhrknout další otázku, z lesa vyšel dav zelených kněží povolaných skrze telink. Jejich tváře vyjadřovaly uspokojení, že je Beneto oslovil. „Děkuji vám, že jste přišli! Máme mnohem víc dobrovolníků, než potřebujeme.“

Zoufalá Celli se prudce otočila k Solimarovi, aby žádala vysvětlení. Všechno se to seběhlo tak rychle! Nejdříve radost a úžas, pak naděje a teď tahle strašlivá ztráta. Solimar ji uchopil za ramena v marném pokusu ji ukonejšit. „Musíš ho nechat jít, Celli. Závisí na tom náš osud.“

Dívka jeho ruce setřásla. Dobrovolníci se tvářili klidně a odhodlaně, přijali svůj osud mnohem lehčeji, než by byla ochotná učinit sama. Uvědomila si, že zelení kněží už museli všechno dohodnout skrze telink, rozmlouvali mezi sebou způsobem, jenž nebyl ostatním Theroňanům dostupný. Ale co jejich rodiny, jejich přátelé?

Na druhou stranu – co válka s hydrogy a přežití Theronu? Nenáviděla nevyhnutelnost této volby, která ve skutečnosti nedávala žádnou možnost k rozhodování. Nikdo se Celli neptal, co na to říká ona. Vůbec nikdo.

Upřela pohled do tváře svého bratra a spatřila na ní toužebný výraz vymodelovaný ze živoucího dřeva. Zadíval se na ni a dívku zaplavila vlna vzpomínek na všechny ty chvíle strávené s Benetem, skutečným Benetem. A také s tímto.

V koutku jednoho z jeho letokruhových očí se objevila skvrnka, vlhkost, která se tlačila na povrch jako kapka smůly. Nakonec se vyřinula zpod víčka a stékala dolů po tvrdé zaoblené tváři. Beneto vstoupil do zející trhliny ve verdanské stromové lodi a pak se za ním kmen uzavřel. Byl pryč.

Solimar Celli dlouze, mlčky objímal. Chvěla se, cítila jeho sílu a byla vděčná za jeho blízkost. Alespoň on jí zůstal, aby s ní tančil ve větvích stromů, byl jí přítelem a jednou možná i mužem. Společně se jim otevíralo tolik možností…

„Musím ti povědět ještě něco, Celli," řekl Solimar a jeho hlas rozbil ticho jako kámen ledovou krustu. „Taky jsem se přihlásil – brzy se spojím s jednou z nových lodí."

☼ 99 Nira

V ostrém protikladu k hrůzám Dobrosu byla cesta zpět na Ildiru plná radosti, lásky, vzpomínání a úlevy. Její srdce se však změnilo.

Potomkům kolonistů z *Burtona* bylo konečně dovoleno založit si skutečný domov na planetě, kterou doufali osídlit už před staletími, než byli zrazeni. Naděje a sny se mohou znovu zrodit i z toho nejmenšího zrnka. Ale k čemu to všechno bude dobré, pokud hydrogové přijdou a všechny je zničí?

Na palubě lodi Nira Jora'hovi vyprávěla o letech prázdnoty, svěřila mu tolik palčivě bolestných vzpomínek, kolik byla schopná snést. Z ničeho jej neobviňovala, ale původní radost byla postupně vystřídána určitou odtažitostí.

„Přísahám ti, nevěděl jsem, kde celé ty roky jsi," řekl znovu jako už mnohokrát předtím. „Nevěděl jsem ani to, že jsi naživu."

„V té době jsem už byla těhotná s naší dcerkou, ale i tak mě zbili." Hlas se jí zlomil. „A jakmile jsem byla schopná

znovu počít, Osira'h mi vzali a místodržící Udru'h mě znásilňoval znovu a znovu, dokud jsem nepočala jeho syna. A potom přišli další násilníci, další mučení a další děti. Tyto ubohé děti. Jsem tak ráda, že jsme je mohli zachránit!"

„Nevěděl jsem, že tam jsi." Opakoval to jako mantru.

„Ale musel jsi vědět o ostatních zajatcích!" Její slova zněla ostře, svaly se jí napjaly. „Všichni ti lidé, generace za generací. Musel jsi vědět, co se tam děje."

„Program byl zahájen dávno předtím, než můj otec nastoupil na trůn. Otec mi o něm neřekl, až těsně před svou smrtí." Zajíkl se. „A pak se zabil, aby mi zabránil vydat se za tebou. Když jsem později dobroskému místodržícímu nařídil, aby tě propustil, řekl mi, že jsi mrtvá."

„Neměl jsi mu nikdy věřit!" Nira si plně uvědomovala trpkost ve svém hlase. „Jsi Mág-imperátor! Dotýkáš se mysli každého Ildirana a přesto tě tvůj vlastní bratr dokázal oklamat? Kolika lidem jsi dovolil, aby ti lhali, Jora'hu?"

Jora'h sevřel ruce do pěstí. „Po oné hyrillské vzpouře ke mně Udru'h přišel a přiznal, že jsi naživu. Musel si uvědomit, že bych se dozvěděl pravdu. Nikdy by mě nenapadlo, že by mě Udru'h oklamal. Že by mě mohl oklamat."

„Slyšela jsem už tolik lží, že jich mám dost do konce života," řekla Nira. „Pomyšlení na tebe mě drželo při životě. V duchu jsem tě volala, snila o tobě. Když jsem byla v inseminačních barácích, dala bych cokoliv za to, jen abych tě mohla na malou chvíli vidět. Miluji tě, Jora'hu." Sklopila zrak. „Ale nejsem si jistá, jestli ti ještě věřím."

Chápala, před jak strašlivé rozhodnutí ho hydrogové postavili, a teď už také viděla, že se z této situace snažil najít východisko. Jestliže však žádný z jeho plánů nevyjde, jak rychle asi změní názor? Skloní zase hlavu?

V této chvíli se už zřejmě vrátil adar Zan'nh, který odletěl s poselstvím ke králi Petrovi, a Sluneční flotila u Ildiry

shromažďovala své velkolepé bitevníky, které měly sehrát svou roli v podivné hře hydrogů.

Jora'h její pochybnosti a obavy zřejmě vycítil. „Slibuji ti, Niro, že udělám všechno co bude v mých silách, abych hydrogům čelil."

„Ale co když to všechno nebude stačit, abys zachránil svůj lid, a také můj?"

Po tichém poklidu, kterým byla jejich cesta naplněna, Nira pocítila podivný příval vzrušení, když prolétli sluncem prozářenou atmosférou a přistáli na vyvýšené plošině Hranolového paláce. Mijistra ležela před nimi jako nějaké bájné město z pohádek. Strážní jim pochodovali vstříc, doprovázení vybraně oděnými dvořany a úředníky.

Nira šla vpředu, za ní Osira'h, která vedla ostatní děti. Její mladší bratři a sestry, kteří vyrostli na strohém Dobrosu, takové divy ještě nikdy neviděli. Nadšené tváře dětí Niru na okamžik přiměly zapomenout na starosti. „Tohle je nyní váš domov," řekla.

„V Hranolovém paláci najdeme komnaty pro vás všechny," slíbil Jora'h.

Adar Zan'nh tam čekal také, stál v pozoru a zdál se hluboce rozrušený. Svižně provedl formální pozdrav a pak neutrálním tónem oznámil: „Vůdce, jak jsi očekával, král Petr naši nabídku přijal."

Nira střelila po Jora'hovi pohledem. Stiskl jí paži, aby ji uklidnil. Chtěl, aby mu důvěřovala, jako Mág-imperátor přitom nebyl zvyklý konejšit něčí pochybnosti. Jora'h si urovnal svůj třpytivý oděv. „Vyšlete je hned, jakmile budou připravené. Dvě kohorty, pokud to bude možné."

„Dvě kohorty, vůdce?" Adar byl viditelně překvapený. „Ale to je jednou tolik, než hydrogové požadovali. Ildira tak zůstane bez ochrany!"

„Pokud už máme nasadit naše bitevníky, pak musíme udělat vše, abychom zajistili jejich úspěch. Je to můj rozkaz. Jsme schopní připravit tolik lodí? Jak dlouho potrvá jejich vystrojení?“

„Naše jednotky pracují bez oddechu a vedou si skvěle. Je to největší a nejrychlejší mobilizace mužstva a techniky, do jaké se kdy Sluneční flotila pustila. Od Sullivana Golda a jeho těžařů jsme se naučili nové postupy.“ Zan’nh jako by se sám styděl za takovou chválu. „Nedostatek času nahrazujeme množstvím pracovní síly a odhodláním. Tvůj lid tě nezklame.“

„Dobře, adare. Až se tyto kohorty vydají na cestu, chci, abys jim velel ty osobně.“

Adar se zdál zaskočen, ale pak se opět vzchopil. „Ano, vůdce. Takovéto břemeno by neměl nést nikdo jiný.“

O mnoho hodin později se Nira s Jora’hem ocitli v jeho komnatách ve vysoké věži sami. Stáli na průsvitném balkonu a kochali se úchvatným výhledem. Objal ji rukou kolem ramen. „Jelikož jsi člověk, nikdy nebudeme moci naše duše sdílet skrze thisma… Přesto mám pocit, že na to vše, co si musíme říct, samotná slova nepostačí.“

„Právě proto je tak důležité, abych ti věřila.“ Nira si toužebně vzpomněla na dobu, kterou strávili společně, když byl Prvním následníkem. To byly tehdy šťastné časy.

„Pro mě jsi pořád stejně krásná, Niro, ale ani jeden z nás už není tím, kým býval.“ Odtáhl se od ní, aby se jí mohl podívat do očí. „Naše láska nemůže být taková jako dřív. Já…“

„Vím.“ Aby se stal Mágem-imperátorem, musel Jora’h pozbýt své mužství. Jen tak mohl ovládnout thisma spojující celou jeho rasu v jediný celek. Nira sama byla poraněná, znásilněná. Oni dva už spolu nemohli mít sexuální poměr,

jejich láska však nyní bude možná ještě silnější. Tělesná vášeň se promění v pevné přátelství.

Dlouho se dívali na oslnivé čisté nebe, na odrazy světla na křivkách budov. Nakonec řekla: „Ach, jak jen toužím opět se dotknout lesní mysli! Máš nějakou ratolest? Kde jsou ratolesti, které jsme s velvyslankyní Otemou přivezly?“

Jora’h zavrtěl hlavou a vypadal přitom nesmírně zarmouceně. „Nemám v Hranolovém paláci žádnou ratolest. Všechny byly zničeny.“ Stiskl rty k sobě, jako by jim chtěl zabránit, aby se podílely na dalším klamu.

Nira poznala, že něco skrývá, že má stále tajemství. Bylo to tak jasně patrné, jako tmavé suky v běli dřeva. Copak to nikdy neskončí?

☼ 100 Tal O’nh

Poté, co faerové zničili hydroské lodi hlídkující na hyrillském nebi, se tal O’nh chopil příležitosti, aby dokončil spěšnou vykládku materiálu, techniky a pracovní síly. Odeslal na přistávací plochu další lodě, aby posílil už tak početné týmy na povrchu. Stovky bitevníku vyprázdnily své nákladní prostory; jídlo, strojní zařízení i nezbytné suroviny byly rozvezeny na příslušná místa.

Jako roj včelích dělnic obnovujících hnízdo poškozené bouří, pustili se vojáci, inženýři a nespočet silných dělníků do výstavby nových budov. Vyčerpaní Ildirané byli povzbuzení pokrokem, který pozorovali všude kolem sebe. Viděli jak rostou stavby a na polích zúrodněných popelem raší nová úroda.

Vydrželi tak pracovat několik dnů, než došlo k další katastrofě.

Jednooký velitel setrvával na své vlajkové lodi, aby mohl lépe dohlížet na aktivity na povrchu. Celé dny téměř nespal,

uzel šedivých vlasů na temeni měl roztřepený, ne hladce učesaný a navoskovaný jako jindy. Našel si však čas, aby vyleštil svůj třpytivý medailon se symbolem Věčného jasu i plošky drahokamu, který měl vsazený do očního důlku. O'nha poháněl naléhavý pocit, že by měl svou práci rychle dokončit.

Několik členů základní posádky ve velícím jádru se najednou vzpřímilo, protože se ozval zvuk alarmu. „Tale!"

Obrátil své zdravé oko k hlavním obrazovkám. „Podejte hlášení!"

„Blíží se sem ze všech stran, po stovkách různých vektorů. Armáda, jakou jsme ještě neviděli. Senzorové stanice jsou přetížené."

„Armáda čeho?"

„Hydroských bitevníků – a všechny míří k Hyrillce! Sotva jim můžeme čelit."

Kulovité válečné lodi se k nim řítily z vesmírného prostoru jako diamantové střepiny hnané bouří. Musely odstartovat z mnoha různých planet v okolí, kam se přepravily skrze průchody skryté hluboko uvnitř.

O'nh se postavil na své místo u velitelského zábradlí. Zničením trojice hlídkujících lodí museli faerové hydrogy vyprovokovat. Hleděl na taktickou obrazovku, která ukazovala neskutečné množství blížících se lodí. Bylo jich daleko víc než ildiranských bitevníků.

„Připravte se k boji."

Se štěstím a odhodláním může jeho kohorta způsobit nepříteli značné škody, pokud se na něj vrhne v sérii sebevražedných útoků. I kdyby však každý bitevník zničil jednu hydroskou kouli, zvítězit nemohli. Nepřítel měl drtivou převahu.

Zalitoval, že s ním nahoře není dějepravec Vao'sh a jeho lidský společník Anton. Tohle rozhodně byla událost, kterou by měli strážci historie vidět. V takovém případě by však

stěží zůstali naživu tak dlouho, aby všechno stihli také zaznamenat.

„Máme vytvořit obrannou linii, tale? Soustředit naše síly nad hlavní město?“

O’nh přimhouřil oko a sledoval blikající body označující nepřátelské lodě. „Řekněte místodržícímu Ridek’hovi, že uděláme vše, co bude v našich silách. Ať se všechny posádky připraví vyrazit na můj povel, nejednejte však unáhleně. Hydrogové přišli už dříve a nezaútočili.“

Nepřátelská armáda se řítila k nim, aniž by zpomalila. Pak, jako nekonečná vichřice, se prohnala kolem Hyrillky a zamířila k jejímu modrobílému hlavnímu slunci.

Osádka velícího jádra vlajkové lodi propukla v nevěřícný jásot, zatímco O’nh vše sledoval se svraštělým obočím. „Neútočili na nás. Hyrillka je nezajímá. Kvůli faerům pozapomněli i na svou dohodu s Mágem-imperátorem.“

„To je skutečně dobrá zpráva, tale!“

Úleva trvala jen několik okamžiků, poté se O’nhova podezřívavost proměnila v hrůzu, neboť takovouto situaci viděl už dříve. „Ani bych neřekl. Možná je to tak všechno ještě horší.“

Hydroské bitevníky kroužily kolem hlavního slunce Hyrillky jako můry vábené do plamene, prolétaly korónou a nakonec začaly napadat samotnou hvězdu.

Z vřícího plazmatického moře vyrazily elipsoidy faerů, vypuzené ven nečekaným útokem. Množství ohnivých těles narazilo do hydrogů – byla to oslepivá podívaná. Bitva začala.

S těžkým srdcem si tal O’nh uvědomil, že faerové pravděpodobně prohrají. Hyrillské hlavní sluce bude uhašeno tak jako Durris-B, a tal O’nh, místodržící Ridek’h a dokonce ani sám Mág-imperátor s tím nemohli nic udělat.

Zatímco tal O’nh hleděl na obrazovku, v duchu zhodnotil počet obyvatel Hyrillky, kteří přežili první hydroský útok, a

následně Rusa'hovu vzpouru. Zvážil rozmístění lodí Sluneční flotily, zavřel své jedno oko a vybavil si, která skupina je nejblíže.

„Pošlete okamžitě zprávu talu Ala'nhovi! Ať se jeho kohorta dostaví k Hyrillce tak rychle, jak jen to bude možné. Nevím, kolik máme času do chvíle, než slunce vyhasne." Opět své oko otevřel a pohlédl do jasného hlavního slunce, jehož korónu čeřily výtrysky a protuberance probíhajícího boje. „Budeme potřebovat všechny jeho bitevníky, stejně jako všechny naše, abychom mohli provést celkovou evakuaci planety. Navzdory vší vynaložené práci nebude možné Hyrillku zachránit."

☼ 101 Cesca Peroniová

Poté, co Jess odletěl na Theron a čtrnáct plumaských vodních tankerů odstartovalo směrem k Charybdis, zamířila Cesca k Yrece v naději, že obnoví kontakty s rozptýlenými tuláckými rodinami. Stále se považovala za Mluvčí a uvědomovala si, že po tolika zvratech chvíli potrvá, než Tuláci opět naleznou svou identitu a své místo v nyní změněném Spirálním rameni.

Jelikož přiletěla jen v malé lodi vypůjčené někde na Plumasu, všichni předpokládali, že Cesca je jen další klanový obchodník mířící na rušnou základnu. Její loď dosedla na přeplněnou přistávací plochu, dívka vyšla ven do prachem prosyceného vzduchu a cítila přitom mravenčení energie na své kůži. Ty barvy, zvuky, vůně, zurčení srdečné konverzace! Tolik Tuláků pohromadě neviděla od zničení Randezvous.

Tohle místo vypadalo spíše jako přelidněné tržiště než jako kosmodrom. Usmívající se členové klanů nosili nápadné šaty, vyšívané kombinézy a vesty se spoustou kapes, zipů a

spon. Praktické oděvy a fádní overaly Yrečanů zdobily jásavě barevné šátky a stuhy.

Cesca přelétla očima ostatní lodě a srdce jí poskočilo, když poznala Tvrdošíjnou vytrvalost. Denn vyšel ze své lodi, spatřil ji a jeho tvář se rozzářila. Rozběhl se k ní a slova se hrnula z jeho úst jako spaliny z trysek motoru. „Cesco! Cesco, co se s tebou stalo? Kde jsi byla? Kotto přišel sem a říkal, že Jonah 12 je zničený! Tolik jsem se…“

Chvatně ustupovala zpět po rampě a napřahovala před sebe ruce, aby zarazila jeho pokus ji obejmout. „Tati, ne! Přestaň! Drž se dál.“ Poprvé si uvědomila, jak se asi cítil Jess. „Taky bych tě moc ráda objala… ale to by tě zabilo. Spousta věcí se změnila, já jsem se změnila.“

Zmateně zamrkal. „Co tím chceš říct, že by mě objetí zabilo? A co ta podivná záře kolem tebe? Tvoje kůže vypadá jako…“ Dech se mu zastavil. „U Hvězdy, slyšel jsem, co se stalo s Jessem Tamblynem! Je to to samé? Jsi… posedlá nějakými mimozemšťany?“

Její tmavé vlasy se vlnily vlivem statické elektřiny jako by byly živé. „Jinak bych zemřela. Jess mě zachránil. Wentalové mě zachránili. Ale museli mě proměnit.“ Ani jeho otázky a zjevně podivné okolnosti tohoto setkání nemohly udusit Dennovu radost z toho, že ji znovu vidí. Tolik si přála, aby mohla ovinout své paže kolem něj, ale rozhodla se brát věci tak, jak jsou. „Moc ráda tě vidím, tati!“

„Lidé se po tobě ptají. Děláme, co můžeme – a to je zatraceně dobře, když mám mluvit za sebe –, ale klany potřebují Mluvčí. Takový zmatek!“

„A já zase potřebuji je, tati. Mám teď úplně nové poslání, nejdůležitější úkol, jaký kdy Tulákům připadl. Jess a já jsme našli spojence, díky němuž se zbavíme hydrogů navždy. Potřebujeme však pomoc Tuláků. Všude po Spirálním rameni se shromažďují klanové lodě, aby se do toho zapojily. Jessovi

nosiči vody zřídili na wentalských planetách distribuční centra.“

Kolonisté a tuláčtí obchodní zprostředkovatelé se hrnuli k její lodi, dychtiví prozkoumat, co nabízí na prodej. Cesca mezi nimi poznala kudrnatého Kotta Okiaha, jehož naposledy viděla na Theronu, než ho vyslala k Osquivelu prozkoumat malou hydroskou loď. „Kotto!“

Výstřední vědec byl zjevně rád, že ji vidí. „Mluvčí Peroniová! Počkej až uslyšíš, na čem teď pracuju. Konečně jsme se pohnuli z místa, vyrábíme resonanční klepadla a připravujeme…“

„Kotto, počkej!“ Kotto zastavil příval slov a konečně si všiml výrazu její tváře. Uvědomil si, co se mu chystá říct, ale to už se Cesca zase obrátila ke svému otci. „Tati, potřebuju si s tebou a Kottem promluvit. Sejdeme se za pár minut v mé lodi.“

Když měli konečně trochu soukromí, Cesca, stojící na opačném konci malé nákladové komory, řekla: „Kotto, tvá matka zemřela na Jonahu 12. Je mi to líto. Uchýlily jsme se tam, když osíci rozstříleli Randezvous. Mělo to být jen dočasně, ale… všechno se to pak zvrtlo.“

Inženýr na ni vrhl dlouhý pohled plný úzkosti a pak uhnul očima. „Byl jsem tam. Viděl jsem kráter, ale nenašel jsem žádné známky života.“ Rychle zvedl bradu. „Ale ty jsi přežila. Prosím, řekni mi, že z toho vyvázl i někdo další!“

Vzpomínky se jí prohnaly hlavou, zraňující jako ostré ledové jehličky hnané větrem. „Ne, Kotto. Jen já. Nikko Chan Tylar přiletěl, aby mě zachránil, ale naši loď sestřelili klikisští roboti. Pak nás Jess zachránil a přesvědčil wentaly, aby mě proměnili dřív, než zemřu.“

Tato její slova otevřela nespočet dalších otázek. Vysvětlila, jak byli pod povrchem Jonahu 12 nalezeni hibernovaní klikisští roboti, kteří pak zaútočili na základnu a zničili ji. Kotto vypadal, jako by celé jeho tělo bylo náhle

vystaveno mnohonásobně vyšší gravitaci. „Moje matka tedy zemřela tam, společně se všemi ostatními.“

Zavrtěla hlavou. „Jhy Okiahová zemřela klidně, Kotto. Skonala na lůžku, když odpočívala ve svém pokoji na základně. Purcell Wan a já jsme jí uspořádali řádný tulácký pohřeb a vystřelili ji do vesmíru. Peklo propuklo až později.“ Kotta to podle všeho utěšilo.

„Pamatuji si, když zemřela tvá matka, Cesco,“ řekl Denn. „Tuláci by se měli umět přizpůsobit drastickým změnám, překonávat katastrofy. Tehdy jsem však měl pocit, že se z toho už nikdy nevzpamatuju.“

„Ale dokázal jsi to.“ Cesca se smutně usmála. „Požádala tě o to a ty jsi ji poslechl. Vždycky jsi udělal, co si přála.“

Na rozdíl od mnoha Tuláků, kteří zahynuli náhle, zahubení vrtkavostí vesmíru či v důsledku selhání techniky, měla Cesčina matka čas se s blížící se smrtí smířit. Lyra Peroniová pilotovala svou vlastní obchodní loď. Kvůli závadě na senzorovém panelu nezjistila, že se utrhl jeden z radiačních štítů kokpitu. Cesčina matka uskutečnila několik desítek letů, než se na problém přišlo při rutinní údržbě. Do té doby byla vystavena záření, které několikanásobně překročilo smrtelnou dávku.

Denn s ní spěchal na Randezvous v naději, že tam nalezne pomoc, ale tuláčtí lékaři už nemohli nic dělat. Byla tam i Cesca, která se pod vedením Mluvčí Jhy Okiahové připravovala na den, kdy se stane její nástupkyní. Cesca a její otec trávili u Lyřina lůžka celé týdny, zatímco chřadla. Při své předchozí návštěvě Randezvous přitom Cesčina matka pomohla s vyšíváním symbolického tuláckého řetězu a okrášlila svou dceru barevnými stuhami pro její zásnuby s Rossem Tamblynem.

To bylo před miliony let ve zcela jiném vesmíru…

Denn prosil svou ženu, aby souhlasila s převozem do hanzovní nemocnice, kde byli podle jeho názoru lépe

vybavení a mohli ji zachránit. Avšak Lyra odmítla. Věděla, stejně jako tuláčtí lékaři, že není naděje na uzdravení. Jednoduše řekla Dennovi, aby se s tím vyrovnal. Aby dál žil svůj život. Aby se přizpůsobil změnám. Když nakonec zemřela, bylo pro něj opravdu těžké její poslední přání splnit.

„Myslím, že nás čeká mnohem více změn," řekl Denn.

„Zásadních změn," doplnila Cesca. „A potřebujeme tvou pomoc."

Když opět vyšla ven, aby oslovila davy, Denn a Kotto pomáhali udržovat kolem Cescy dostatečně velký prostor. Trvalo téměř hodinu než vysvětlila, že situace ve Spirálním rameni právě dospěla ke kritickému okamžiku, a posluchači začali žasnout nad jejím vyprávěním stejně, jako dříve žasli nad podivnými změnami, které se udály s jejím tělem. Denn Peroni byl zděšený když slyšel, jaké hrůzy způsobil nečistý wental na Plumasu, který navštívil teprve nedávno. Cesca neměla pochybnosti, že přesvědčí Tuláky, aby ji následovali.

„Řekni nám, kam máme jít a co máme dělat, Cesco," řekl Denn. „Připadá mi to jako lepší způsob využití času, než tady sedět a čekat, až hydrogové přijdou. Raději bych se s nimi utkal na jejich vlastním hřišti."

„Dej mi příležitost, abych předvedl tuláckou vynalézavost v akci," řekl Kotto, který pracně sbíral potřebné odhodlání. Přistoupili k němu jeho dva compové nesoucí srolované polymerové obdélníky. Kotto jeden z nich vzal a rozprostřel jej před Cescou jako koberec. „Tohle je jedno z našich klepadel, Mluvčí. Tohle je naše zbraň proti hydrogům. Pokud jich budeme mít dost, můžeme hydroské lodě rozlousknout."

Denn se zasmál. „Už jsme vyrobili více než sto tisíc těchhle věciček a očekáváme, že teď, když jsme spustili několik výrobních linek, během několika dnů tohle množství zdvojnásobíme. U Hvězdy, hydráči budou litovat, že vůbec kdy vylezli ze svých planet!"

Cesca by ho nejraději políbila. „Skvělá práce, Kotto! Jsem na tebe moc pyšná.“

Rozzářil se. „To ty jsi nás inspirovala, Mluvčí. Neustále přemýšlím nad dalšími způsoby, jak bychom mohli hydrogy porazit.“

„Dokud budou mít Tuláci takové hlavičky jako jsi ty, Kotto, pak jistě přežijí. Teď musím odletět na Charybdis, kde se shromažďují naše největší tankery, a doufám, že mě mnozí z vás doprovodí. Hydrogy čeká tvrdší boj, než si vůbec kdy dokázali představit.“

☼ 102 Sarein

Banket, kterým měl být Daniel oficiálně uveden do společnosti, byl ‚soukromou' oslavou pro asi dvě stovky nejdůležitějších představitelů Hanzy. Všechno muselo být naprosto dokonalé a každému jídlu, každému křeslu, každé kytici květin se věnovala maximální péče. Sarein takový přepych neviděla od Petrovy a Estařiny svatby.

Na rozdíl od královské svatby však nebyli přítomní žádní zástupci kolonií, Matka Alexa ani Otec Idriss, žádní guvernéři či vysocí úředníci z planet, které byly nedávno připraveny o ochranu OSZ. Kromě Sarein se banketu nezúčastnil žádný další vyslanec jiné planety.

Hanzou schválené dálkově řízené kamery poletovaly kolem a zprostředkovávaly tuto velkolepou podívanou lidem na celé zeměkouli. Signál byl přenášen také do vesmíru, takže se mohli dívat i vojáci sloužící v obranné linii OSZ, přestože si Sarein nedokázala představit, že by hrstku zoufalých obránců mohl princův banket zajímat.

Sarein zaujala místo vedle prezidenta Wenceslase. Chovala se zdrženlivě a zdvořile se smála přihlouplým vtipům politiků a hodnostářů, přestože se cítila stísněně. Basil

byl v poslední době tak odměřený, roztržitý a duchem nepřítomný, jako by už nevnímal nic než nekonečný sled katastrof a velvyslankyně kdesi v koutku své mysli neustále přemýšlela o obviněních, které vznesla Estarra…

Před banketem se Sarein znovu procházela skleníkem a přemítala o všem, co zjistila. Při pohledu na důvěrně známé theronské rostliny si vzpomněla, jak ráda Estarra ještě jako dívenka zkoumala divočinu. Sarein, ponořená do svých myšlenek, mimoděk sklopila zrak a ke svému překvapení si všimla, že hrozen jedovatých bobulí zlotěže zmizel. Nějaký zahradník je musel odstranit, přestože stále měly svěží barvu, ve skutečnosti právě dozrály. Napadlo ji, že je to zvláštní, ale pak to rychle pustila z hlavy…

Vousatý arcipáter Sjednocení oddrmolil tradiční modlitbu a banket začal. Jelikož se slavnost konala na Danielovu počest, byl obsloužen jako první. Jeho předkrm sestával z pečlivě odměřeného množství sýra a několika šunkových rolek. Když ostatní dostali větší porce, princ se ze všech sil snažil nedat své zklamání najevo. Přestože byl chlapec dříve obézní, nyní vypadal vyhublý. V očích měl podivně prázdný výraz a překotně se snažil vyplnit vše, co mu Basil řekl, jako štěně toužící potěšit svého pána.

Byl opravdu omámen a držen někde stranou v umělém spánku, jak tvrdila Estarra?

Když se podával salát, Sarein zabloudila pohledem ke své sestře. Král a královna byli posazeni k malému stolku v čele rozlehlého sálu. Zdánlivě to byla prominentní místa nabízející nejlepší výhled a zároveň dostatek soukromí, Sarein však napadlo, jestli tam Basil Petra s Estarrou neuklidil proto, aby nemohli s nikým mluvit.

Sarein po rozhovoru se svou sestrou zápasila s vlastními pochybnostmi. Místo aby zamířila rovnou do Basilovy pracovny a na vše se ho vyptala, prohledala nové databáze, prošla hanzovní oběžníky a ověřila tolik podrobností, kolik

jen mohla. Bez sebemenších potíží zjistila, že i ta nejméně pravděpodobná sestřina prohlášení jsou pravdivá.

Kromě onoho pečlivě střeženého setkání s ildiranským adarem nebylo králi a královně od oné compské vzpoury dovoleno opustit královské křídlo. Skutečně byli v domácím vězení. Sarein se dokonce podařilo vystopovat Basilem podepsaný a následně zrušený příkaz, aby lékaři Estaře provedli interrupci.

Také ochočení delfíni zmizeli, jak naznačovala Estarra, přestože Sarein nemohla potvrdit, že byli násilně pobití. Jejich nádrže byly vypuštěné, vydrhnuté, a nyní vysychaly. Našla údržbáře, který jí řekl jen to, že delfíni zahynuli.

Následně si s rostoucí hrůzou znovu prohlédla obrazový záznam oné slavnostní plavby po Královském kanálu, přičemž věnovala zvláštní pozornost výrazu Basilovy tváře. Viděla zřejmé očekávání, rostoucí napětí… a pak jasně patrné zklamání, přestože se nic zjevně rušivého nepřihodilo. Po tak dlouhé době strávené po jeho boku už Sarein dokázala prezidentovy emoce číst. Čekal, že se něco stane. Snad výbuch? Sarein také zjistila, že jistý tulácký obchodník jménem Denn Peroni byl zadržen kvůli nějaké uměle zveličené administrativní chybě přesně v té době, kdy měla údajná termální bomba zabít krále a královnu.

Všechno do sebe zapadalo, přesně jak říkala Estarra. Jak by mohla Sarein nevěřit vlastní sestře? Jak by mohla zpochybnit tolik faktů?

Po druhém chodu Basil vstal, uhladil si svůj dokonalý oblek a požádal o pozornost. Prezident jinak přednášel veřejné projevy jen výjimečně – pro Sarein to byl jen další důkaz toho, že nechce, aby král mluvil.

Basil položil ruku na Danielovo rameno. „V minulosti, z úcty ke králi, se princ Daniel držel v pozadí. Současná krize však krále Petra nutí využít všechny rezervy, které má. Potřebujeme Danielovu sílu a energii.“ Zatímco Petr stále

podezřele mlčel, Basil do mladíka strčil, aby ho přiměl vstát. „Dámy a pánové, toto je princ Daniel. Prohlédněte si dobře jeho tvář. V budoucnu ji budete vídat mnohem častěji.“

Zatímco se všichni dívali na Daniela, Sarein vrhla rychlý pohled na královský pár. Petr s Estarrou seděli blízko sebe, tleskali zdvořile, ale bez nadšení. Basil zjevně chystal hladký přesun moci.

Daniel, viditelně nervózní, potlesk s úklonou přijal. Šaty mu padly dokonale, ale podle všeho nebyl zvyklý je nosit. Jakmile se ocitl ve středu pozornosti, začervenal se a Sarein si pomyslela, že to na kamery bude vypadat skvěle.

Daniel si odkašlal a poděkoval všem, kteří mu vyjádřili svou podporu. „Každý člověk na Zemi ví, že se nyní musíme semknout, máme-li přežít. Rád bych proto vyjádřil osobní poděkování týmu vědců, který zkoumá ukořistěnou hydroskou loď.“ Pokynul rukou k jednomu z postranních stolů, kde seděli vědci, zjevně nesví a zaskočení množstvím kamer, které se náhle obrátily k nim.

„I bez doktora Swendsena se těmto výzkumníkům podařilo aktivovat hydroské pohonné jednotky. Při několika testovacích letech prokázali, že jsou schopní loď ovládat.“ Pohlédl dolů na svou ruku, jako by hledal poznámky, pak prudce napřímil hlavu, střelil očima po Petrovi a rychle se od něj odvrátil. „Týmu se také podařilo aktivovat přepravní portál, přestože jsme dosud nerozluštili hydroský systém souřadnic. Je to však jen otázkou času.“

Vypadalo to, že skončil a chce si sednout, potom si ale vzpomněl a pokračoval: „Ptáte se, jak nám to pomůže bojovat s hydrogy? Jakmile pochopíme fungování pohonných jednotek, můžeme určit jejich slabinu. Naší největší příležitostí však je hydroský přepravní portál. Pokud bychom dokázali otevřít průchod do kteréhokoli hydroského bitevníku, mohli bychom hodit velkou bombu hydrogům

přímo do klína! A nebudeme muset proti nim ani posílat lodě OSZ.“

To je dobře, protože nám jich moc nezbylo, pomyslela si Sarein.

Když Daniel dokončil svou řeč a sklidil další potlesk, posadil se a poručil si hlavní chod. Sarein byla zmatená. Zprávy o pokroku dosaženém při zkoumání hydroské lodi byly sice zajímavé, ale nebyl důvod nutit prince, aby je oznamoval tak dramatickým způsobem. Možná to měla být jen zkouška, zda je mladý muž schopen řídit se pokyny a plnit své povinnosti.

Zatímco byly roznášeny talíře s jídlem, konverzace kolem stolu, skeptická i plná naděje, se točila kolem nabídky ildiranské Sluneční flotily. „Ildirané budou jako rytíř na bílém koni… pokud sem vůbec dorazí,“ řekl blahobytně vyhlížející ministr energetiky.

„Je to teprve pět dnů,“ zamumlal hanzovní ministr dopravy ústy plnými bažantího masa, zatímco mu z koutku úst vytékala pikantní šťáva.

„Ano, ale adar řekl, že hydroský útok hrozí bezprostředně.“

Sarein také jedla, ale nechutnalo jí. Pokaždé, když se podívala napříč místností na Estarru, viděla, že Petr drží svou ženu za ruku. Pokud byla Estařina podezření ohledně prezidentových záměrů správná, měli král s královnou dobrý důvod k hlubokému znepokojení. Teď, když byl Daniel představen veřejnosti, jim už nemuselo zbývat mnoho času.

Ale co s tím mohli dělat? Co s tím mohla udělat ona? Na tváři udržela poklidnou masku, ale její myšlenky horečně vířily, žaludek měla stažený. Během jídla k prezidentovi dvakrát přistoupil pan Pellidor, aby mu něco pošeptal do ucha, a pak se opět vrátil ke svému stolu.

Konečně byly talíře prázdné. Přestože Basil zůstával zamlklý, zdálo se, že je s průběhem banketu spokojen.

Číšníci přinesli dezert – sochu vytvořenou z ovocného pyré, která měla spíše uměleckou než kulinářskou hodnotu. Poté, co umně vytvořený pamlsek všichni pochválili, přicupital compo se šálkem kardamonové kávy pro Basila. Z konvice se linula výrazná vůně doprovázená sladce pikantním aromátem exotického koření. Compo prezidentovi nalil plný šálek.

Sarein si tento nápoj nikdy neoblíbila, ale Basil zřídkakdy pil něco jiného. Byla to jedna z těch zvláštností, které se jí na něm líbily.

Když se Basil natáhl pro šálek, Sarein si všimla, že král a královna bedlivě sledují každý jeho pohyb. Estarra a Petr byli přesvědčení, že je prezident zabije, pokud nenajdou způsob, jak se ho zbavit jako první. Oba se soustředili na šálek kávy. Kardamonové kávy. Nápoje, který nikdo jiný nepil.

Ty zmizelé bobule zlotěže!

Než Basil stačil usrknout, Pellidor ho opět vyrušil. Basil si vyslechl jeho šeptem pronesená slova a zamračil se.

Sareininy myšlenky letěly jako šílené, prožívala bouři citů. Měla o Basila strach, nemohla však popřít důkazy svědčící o strašlivých věcech, kterých se dopustil. Je to můj milenec! Svaly se jí napjaly. Pokusil se zabít mou sestru! Nejraději by Basilovi vyrazila šálek z ruky, toužila na něj zakřičet, varovat ho, že v kávě je jed.

Tím by ale odsoudila Estarru k smrti. I kdyby Basil do této chvíle neměl v úmyslu krále a královnu zabít, určitě by to udělal, pokud by se ho pokusili otrávit. Nesměla do toho zaplést Estarru. Nesměla!

Basila však milovala. Žila s ním už celé roky. Vzal Sarein pod svá křídla, učil ji politice Hanzy. Nemohla se jednoduše odvrátit a nechat ho zemřít. Horečně přemýšlela. Nechtěla způsobit scénu, ale jak jinak tomu mohla zabránit? Ukvapenost byla v Basilových očích neodpustitelným hříchem. Roky diplomatického výcviku ji na okamžik zadržely.

Nic netušící Basil pozvedl šálek ke svým rtům. Sarein prudce vyskočila. „Nepijte to!“

Konverzace okamžitě utichla. Basil po ní šlehl podrážděným pohledem a Sarein musela rychle přemýšlet. Všechny záminky, které jí přišly na mysl, zněly absurdně. Sarein přitom znala Basilovu umíněnost a věděla, že je schopen vypít tu kávu přede všemi naschvál, jen aby jí dokázal svou pravdu. Ach, za tohle ji jistě potrestá – pokud vyjde najevo, že se zmýlila.

„Viděla jsem…“ Sarein si zakázala věnovat Estaře jediný pohled, místo toho sě soustředila na pana Pellidora. Prezidentův pobočník byl chladný, často neurvalý muž. Bezpochyby to byl on, kdo osobně vykonal mnohé z těch strašlivých věcí, které jí popsala Estarra, jako bylo nastražení té termální bomby. Možná dokonce pobil i delfíny. Jeho ruce byly potřísněné krví, stejně jako prezidentovy.

Basil se na ni zamračil. „Ano, velvyslankyně Sarein? Co se děje?“

„Viděla jsem, jak pan Pellidor něco přidal do vaší kávy. Snažil se to dělat velmi nenápadně.“

Basil se na ni překvapeně podíval. Nikdy předtím nereagovala ukvapeně, nikdy předtím neudělala nic, co by ho opravňovalo pochybovat o jejím úsudku. „To je velmi podivná věc, co říkáte.“

Zadržela dech a pak se přiměla přikývnout. „Uvědomuji si to, pane prezidente. Možná mám jen velkou představivost, ale rozhodně to vypadalo podezřele.“ Ztěžka polkla. „Není moudřejší zachovat opatrnost, než pozdě litovat?“ Sarein se zoufale toužila podívat na krále a královnou, pátrat v jejich tvářích po stopách hněvu či viny, místo toho však dál upírala zrak na nyní pobouřeného pana Pellidora.

„To je směšné, pane prezidente! Vaší kávy jsem se ani nedotkl.“

„Co jsem viděla, to jsem viděla,“ trvala Sarein na svém.

Někdo vzadu u stolu pronesl dost hlasitě na to, aby ho bylo v ohromeném tichu slyšet: „Není to ten, co nechtěl věřit královu varování ohledně compů? Tenhle člověk nám všem říkal, že není čeho se bát!“

Od oné vzpoury média opakovaně přehrávala Petrovu odvážnou řeč v compské továrně, kde žádal zastavení všech prací do té doby, než budou důkladně prozkoumány klikisské programové moduly. Pellidor tak byl vykreslen jako člověk, jehož neochota naslouchat moudrým slovům přinesla nesmírné ztráty na životech.

Když Basil slyšel hlasité reptání, zamračil se na Sarein. „Nemám nejmenší důvod věřit, že by mi můj pobočník chtěl ublížit.“ Pozvedl šálek s kávou, přičichl k němu a pak jej podal plavovlasému muži. „Pokud to ale udělá velvyslankyni Sarein radost – pane Pellidore, prosím, vypijte tu kávu a dokažte nám, že je v pořádku.“

Muž se zamračil. „Nemám kávu rád, pane prezidente.“

„A já zase nemám rád bezdůvodná podezření. Udělejte to!“

Pellidor se zamračil na Sarein, přijal šálek s kávou, usrkl, zašklebil se a pak do sebe obrátil celý jeho obsah. Vzdorovitě pohlédl na Sarein, kterou v té chvíli zaplavila směsice úlevy a zmatku.

Náhle se Pellidorovy prsty křečovitě sevřely, upustil šálek a ten se roztříštil na podlaze. Jeho tvář se zkřivila úžasem. Otočil se k prezidentovi, sténal a lapal po dechu. Basil se od něj odtáhl. Pellidor vydal dávivý zvuk. Šklebil se, jazyk mu natekl, oči se vypoulily… a pak bezvládně klesl k zemi.

V banketní místnosti vypukla vřava. Zpravodajské štáby vyrazily kupředu. Do místnosti vtrhla královská garda. Ohromený Basil nehnutě stál, dokud ho Sarein neuchopila za ruku a neodtáhla ho pryč od stolu.

Kapitán McCammon vyštěkl rozkazy ke svým mužům a královští gardisté chvatně utvořili ochranný kruh kolem Petra

a Estarry. „Odveďte odsud krále! Došlo k pokusu o vraždu!“ O několik chvil později, když lépe zhodnotili situaci, obklopili gardisté také prince Daniela.

Basil se vzpamatoval a pozvedl hlas, vědom si skutečnosti, že média budou tyto záběry opakovat několik dalších dnů. „Ano, v zájmu jejich vlastního bezpečí odveďte krále a královnu do jejich komnat a dobře je hlídejte.“ Tón jeho hlasu ztvrdl. „Je možné, že dojde k dalším útokům.“

Petr a Estarra se zdáli otřesení a Sarein si nemyslela, že by to jen předstírali. Těsně předtím, než byli chvatně odvedeni pryč, vrhl prezident po Petrovi nenávistný pohled. Sarein pochopila, že navzdory její snaze vrhnout podezření na Pellidora Basil velmi dobře ví, kdo je skutečným viníkem.

☼ 103 Král Petr

Královští gardisté chvatnými kroky vyprovázeli krále a královnu ven z banketního sálu. Kapitán McCammon kráčel vpředu s paralyzérem připraveným k výstřelu. „Izolujte je v jejich komnatách tak rychle, jak to jen bude možné!“ Slavnostní kaštanově hnědý baret mu na vybělených vlasech seděl nakřivo.

Gardisté obklopili Petra a Estarru, aby je chránili. Muži oblečení do pestrých uniforem většinou plnili pouze ceremoniální funkci, nyní však jednali rychle a efektivně. Královnu poněkud omezovalo v pohybu její těhotenství, přesto s nimi držela krok. Pokud by zpomalila, Petr si byl jistý, že by ji gardisté zvedli a nesli na rukou.

„Tudy! Uvolněte chodby!“ zařval McCammon. Funkcionáři a zaměstnanci paláce se rozprchli do bočních místností. „Vy dva,“ ukázal na dvojici svých mužů, „běžte k nejbližšímu křížení chodeb. Dávejte pozor. Buďte ve střehu!“

Estarra klopýtla a Petr ji zachytil. Běželi dál. Oba věděli, jaké tohle všechno bude mít následky. „Tak," zamumlala Estarra zlomeně, „a jsme mrtví."

„Ne, dokud jsem tady já, abych tomu zabránil, Veličenstvo," zavolal McCammon přes rameno. „Není třeba takhle mluvit. Ochráníme vás." Královští gardisté neměli ani tušení, co je v sázce. Nebo, napadlo Petra, možná měli…

Pro ně dva už v Paláci šepotu nebylo bezpečně.

Dvojice gardistů kráčejících vpředu se zastavila na nejbližší křižovatce chodeb, vytáhla zbraně a jistila přístup z obou stran tak, aby skupina, která vedla královský pár, mohla hladce projít. Bezpečnostní jednotky Palácové čtvrti uzavřely banketní sál. Dvě stovky hostů byly zadrženy a vyslýchány znovu a znovu ve snaze odhalit jejich možné spojení s Franzem Pellidorem. Palác na několik dalších hodin zachvátil zmatek.

Petr zaťal zuby. Prezident velmi dobře věděl, že nejsou žádní další komplici a že Pellidor za nic nemůže, přesto tyto kroky podnikne. Média odvysílala řeč prince Daniela, jejímž prostřednictvím znovu vstoupil na mocenskou scénu. Většina obyvatelstva viděla, jak Sarein obvinila Pellidora, který vzápětí padl mrtev k zemi coby zdánlivá oběť vlastních úkladů.

Proč Sarein zasáhla? Pokud věděla o jedu, musela vědět také to, že Pellidor jej do kávy nedal. Petr smrti nelítostného prezidentova pobočníka nijak nelitoval. Kdysi dávno to byl právě Pellidor, kdo unesl nic netušícího chlapce jménem Raymond Aguerra a pak založil požár, který zabil Raymondovu – Petrovu – rodinu. Pellidor si zasloužil smrt mnohem pomalejší a bolestnější, než jakou způsobovala otrava plody zlotěže.

Sarein se rozhodla zachránit Basila, i když tím svou sestru odsoudila k smrti. Nebylo pravděpodobné, že Estarra ještě

dostane příležitost se Sarein promluvit. Nejspíš ji už nikdy ani neuvidí.

Nezdar jim však přinesl i určitý prospěch: pokud by je prezident zabil hned teď, i ta nejdůvěřivější média by vycítila, že něco není v pořádku. Odhalením vražedného úkladu tak nakonec Petr s Estarrou nepřímo získali trochu času. Díky tomu možná královský pár zůstane naživu ještě několik dalších dní.

I když dorazili do královského křídla, kapitán McCammon zůstával napjatý a ostražitý. Poslal napřed několik gardistů, aby prohledali ložnice a předpokoje. „Všechno v pořádku, kapitáne!“ Poté, co král s královnou vstoupili do svých soukromých komnat, McCammon postavil před hlavní vstup čtyři své muže a Petr věřil, že tito královští gardisté udělají vše, co bude v jejich silách, aby jeho a Estarru chránili.

Kapitán je doprovodil do jejich apartmá a pečlivě prohlédl každý kout, zda se někde neskrývá nějaká nečekaná hrozba. Na krku mu zřetelně vystoupily šlachy. „Vždycky jsem věděl, že s tím Pellidorem není něco v pořádku. Byl si trochu moc jistý vlastní důležitostí. Nikdy nezapomenu jak si myslel, že on má právo bránit vám, abyste navštívil prezidenta Wenceslase.“

Kapitán si znechuceně odfrkl. „Pokud chcete znát můj názor, ten chlapík se zapletl do nějaké špinavé věci a zaplatil za to.“

Petr přikývl, ale zachoval mlčení.

„Kdyby tehdy Pellidor poslechl vaše varování ohledně vojenských compů, Vaše Výsosti, Hanza by teď neměla takové problémy.“ Kapitán McCammon zavrtěl hlavou. „Pokud se na nás chystají hydrogové, jak Ildirané tvrdí, možná na vlastní oči uvidíme konec lidské rasy.“

Petr byl jeho emotivními slovy znepokojen. Posledních několik dní se tak soustředil na přežití a na to, aby se vyhnul Basilovým politickým nástrahám, že zcela pustil ze zřetele

celkovou situaci. McCammon měl pravdu – tohle skutečně mohl být konec lidstva.

Estarra si sedla a konečně popadla dech, aby mohla veliteli gardistů položit logickou otázku a zjistit tak jeho reakci. „Pokud tu kávu otrávil opravdu Pellidor, musel vědět, že ho to zabije. Proč by ji vypil dobrovolně?“

„Nejspíš proto, aby chránil své komplice. Byl to fanatik. Jde pravděpodobně o spiknutí, mnohem rozsáhlejší než si myslíme.“ Kapitán si narovnal posunutý baret. „Raději nařídím svým gardistům, aby ve vašich pokojích instalovali testery zjišťující přítomnosti jedu. Od této chvíle budu trvat na tom, aby se veškeré vaše jídlo prověřovalo.“

„Ani tak si nemůžeme myslet, že jsme v bezpečí,“ řekl Petr. Chopil se nečekané příležitosti. „Kapitáne McCammone, dejte mi prosím svou zbraň.“

Gardista se zatvářil překvapeně. „Není třeba, Vaše Veličenstvo! My vás ochráníme. Pokud jsem na stráži, vám ani královně se nic nestane.“

Petr ho probodl pohledem. „Nezpochybňuji vaše schopnosti, kapitáne. Ale neměli bychom ty bezcitné vrahy podceňovat. Dnes to zkusili s jedem, ale příště jistě zvolí něco jiného.“ Natáhl ruku pro zbraň. „Alespoň mi dejte šanci, abych mohl chránit svou ženu a nenarozené dítě, kdyby došlo k nejhoršímu.“

McCammon vytáhl svůj paralyzér, prohlédl jej, upravil výkon a pak přikývl. „Umíte to používat?“

„V mládí jsem ze zbraní střílel.“ To bylo v jiném životě, když musel na ulici bojovat o přežití. „Vaším úkolem, kapitáne McCammone, bude zajistit, abych ji použít nemusel.“

Petr ukryl zbraň pod šaty, zatímco McCammon odešel zkontrolovat své stráže. Petr, který cítil uklidňující tíhu paralyzéru, významně kývl na svou královnu. Ať už byly Basilovy úmysly jakékoli, teď se alespoň mohli bránit.

☼ 104 Nira

V souladu s požadavky hydrogů a s plánem Mága-imperátora – vyrazil adar Zan'nh se stovkami bitevníku „na pomoc" Zemi. Nira jen doufala, že Jora'h dodrží své slovo a udělá vše co bude moci, aby zachránil obě jejich rasy. Chtěla mu znovu věřit, ale doposud si její bezvýhradnou důvěru nezískal. Věděla, že má před ní stále tajemství.

Jora'h ji s nejistým úsměvem vedl nahoru do nebesféry. Dvořané, strážní a poutníci na něj čekali dole v audienčním sále, s nimi však Mág-imperátor už strávil celé hodiny a proto jim nařídil čekat. Potřeboval být s Nirou chvíli v soukromí. „Pojď se mnou, musím ti něco ukázat!" Společně stoupali po lávkách do rozlehlého terária a míjeli exotické rostliny, které zde byly umístěny jako pocta Mágu-imperátorovi.

Jakési stvoření s pestrými křídly kolem ní rychle přelétlo, zakroužilo a pak vystřelilo pryč opačným směrem. Dužnaté comptorské lilie kvetly a šířily kolem sebe sladkou, téměř hmatatelnou vůni. Nira, nadšená ze vší té zeleně nádhery kolem, se mozolnatými prsty dotkla Jora'hovy dlaně a napadlo ji, jaké by to asi bylo, kdyby se jejich oddělené mysli mohly navzájem dotknout skrze telink nebo thisma.

„Vím, že se toužíš opět spojit se světolesem. Já ti však nemohu pomoci, přestože jsem vládcem tohoto Impéria." Nira cítila smutek, který z něj vyzařoval. „Všechny ratolesti byly zničeny. Všechny do jedné. Je to pravda a já se za to stydím. Kdysi dávno můj otec zničil ty, které jsi přivezla společně s velvyslankyní Otemou." Odvrátil zrak. „Nedávno mi však královna Estarra přivezla ze Země další ratolest. Měl jsem ji ve svých komnatách, kde jsem se na ni díval a myslel při tom na tebe."

Nira cítila jeho neklid. „Co se s ní stalo? Kde je teď?"

„Zničil jsem ji.“ Nechal své doznání chvíli viset ve vzduchu. „V Paláci je další zelený kněz, člen posádky hanzovního těžeru umístěného u Qronhy 3. Při hydroském útoku přišel o svou vlastní ratolest, vycítil však přítomnost ratolesti v mých komnatách. Snažil se vloupat dovnitř. Chtěl vyslat telinkovou zprávu, což by pro nás představovalo katastrofu. Je mi to líto, Niro, ale nemohl jsem mu dovolit, aby předčasně odhalil naše plány. V sázce bylo příliš mnoho.“

„Nejspíš se jen chtěl dotknout lesní mysli,“ řekla chladně. Tak tohle tedy byla ta věc, kterou se jí bál říct! Zahubil ratolest a Nira teď zůstávala odříznutá, stejně jako onen zelený kněz. „Takže všechny ratolesti na Ildiře opravdu zahynuly.“

„Ano. Ale dovol mi, abych ti ukázal, co zde zůstalo.“

Vedl ji na místo, kde na terasách navrstvené hlíny porůznu stály velké kusy dřeva. Byla to obdoba kamenné zahrady vytvořená z kusů poničených stromů. Některé z kusů byly nahrubo opracovány, jiné, na povrchu ohořelé, jen tak spočívaly v písku. Nira okamžitě poznala tu strukturu, barvu a lesk, a vrhla se kupředu, ve tváři toužebný výraz. „To je světostromové dřevo!“

„Přivezl mi je jeden tulácký obchodník. Členové jeho klanu pomáhali tvé planetě, když se vzpamatovávala z útoku hydrogů, a tohle dřevo dostali jako výraz díků.“

Niře poklesla ramena. Přišla na Ildiru jako mladá akolytka, byla pryč už dlouhou dobu a neměla ani tušení o tolika neuvěřitelných věcech, které se udály. Až do této chvíle o zničení světolesa nevěděla.

Jora’h zvedl vyleštěný kus dřeva ke světlu. „Požádal jsem toho obchodníka, aby mi prodal každý kousek, který má. Tohle dřevo mi připomínalo tebe.“ Podal jí ho. „Nevěděl jsem jak s ním naložit, a tak jsem ho nechal umístit tady, kde se na něj mohu často dívat.“

Nira poklekla a toužebně položila světostromové dřevo na koleno. Ohlazený kus, přestože mrtvý a němý, působil konejšivě, když jej sevřela v dlaních. Dotkla se zvláštně povědomé hmoty, prstem sledovala kresbu dřeva, obkreslila obrysy třísek a plošky na povrchu, hledala onen známý hřejivý pocit. Nira nechala své myšlenky plynout. Toužila po jakémkoli spojení. Doufala v něco.

Přestože tohle dřevo bylo mrtvé, samotná lesní mysl rozptýlená mezi stromy zůstala nedotčená. Musel existovat nějaký způsob, jak by se mohla na rozlehlou síť napojit. Během dlouhých let strávených v izolaci se bála, že vůči telinku ohluchla. Prahla po doteku lesní mysli stejně jako toužila po tom, aby za ní přišel Jora'h.

Nyní, přestože vnímala zvuky vydávané drobným ptactvem a hmyzem, slyšela šelestění listí a šum vody ve fontánách a mlžícím zařízení, uvnitř své hlavy neslyšela nic. Nic.

Jora'h seděl vedle ní, nehybný jako sám strom, a čekal. Nebyl si jistý, o co se pokouší. Nira na jeho tváři viděla výraz hluboké bolesti, naděje a zármutku. Zavřela oči a soustředila se jenom na světostromové dřevo.

Vzpomněla si na své mládí, kdy ještě jako akolytka milující příběhy ráda sedávala v korunách a předčítala stromům. Když byla vybrána, aby se stala skutečnou zelenou kněžkou, odešla Nira do nejhlubší části světolesa, kde si ji verdani vzali skrze živoucí porost, který ji pohltil. Vynořila se ven se zelenou kůží, navždy spojená s myslí světolesa. Alespoň si myslela, že je to navždy.

Nira pevně stiskla dřevo v dlaních a snažila se svou mlčící myslí vniknout mezi letokruhy. Nikdy předtím se nemusela namáhat, aby vstoupila do telinku. Vždycky se to prostě… stalo. Nira neměla tušení, jak si spojení vymoci. Chytala se sebemenší naděje. A teď i ta byla pryč.

Aniž otevřela oči, natáhla Nira ruku a uchopila Jora'hovu dlaň. Zpod jejích víček náhle začaly proudit slzy. Z jeho doteku čerpala útěchu, přestože věděla, že takové duchovní spojení, jaké Mág-imperátor sdílel se svými poddanými skrze thisma, je pro ni nedosažitelné. Nemohl se s ní spojit o nic víc než ona s neživým dřevem.

Ucítila cosi jako přeskočení elektrické jiskry. Slaboučké, jako blýskání na časy kdesi v dálce… ale bylo tam.

Sevřela dlaň a zaryla své prsty do Jora'hovy kůže. Kontakt s ním jí jakýmsi nepochopitelným způsobem pomáhal. Jiskra byla stále zářivější, až najednou hluboko uvnitř světostromového dřeva pocítila tichou ozvěnu.

„Co se děje?" zeptal se.

Nira neodpověděla, soustředila se ze všech sil a sledovala tu tenkou nitku, vnikla do tvrdého dřeva svými vzpomínkami. Tento konkrétní strom byl už možná mrtvý, ale světostromy byly propojené. Polekaně se podívala na místo, kde svou volnou rukou hladila ohořelé okraje, přesvědčená, že ucítí pohyb a proudění mízy. Něco se měnilo a moc, kterou měl Jora'h nad veškerým ildiranským thismatem, působila v tomto procesu jako katalyzátor. Z jejích rtů unikl tichý užaslý výkřik. Našla novou cestu!

Sotva slyšitelně zašeptala: „Prosím – obejmi mě," a přitiskla obě své dlaně pevně na dřevo, aby dosáhla co nejsilnějšího spojení. Ucítila, jak ji paží objal kolem ramen. Ano!

„Jora'hu, cítím nějakou změnu…" Pevně ji stiskl a posílil pouto mezi nimi.

Nebylo to jako její telink, ani jako thisma Mága-imperátora. S verdani se dělo něco nového a neuvěřitelného. Právě teď se na Theronu probouzela jakási hluboká část lesní mysli, stejně jako se cosi probouzelo v ní samotné. Myšlenky stoupaly, prodíraly se vzhůru, až vystřelily do nočního nebe jako zářivé záblesky. Nira neměla tušení, co způsobilo tento

výtrysk vycházející ze samotného jádra světolesa, cítila však, že ozvěny tohoto probuzení vibrují celým Spirálním ramenem.

Kus dřeva v jejích dlaních se zachvěl a suk, který v něm byl, vystoupil nad povrch. Pak tvrdý pahýl praskl… a vyrazil z něj svěží zelený výhonek. Jemné, světle zelené lístky se jí rozvinuly přímo před očima. Jak tohle bylo možné? Mrtvé dřevo opět ožilo díky ní! Větvička byla velká sotva jako ukazováček, ale to stačilo.

Nira se jí dotkla. V jediném záblesku mysli se znovu spojila se světolesem. Konečně!

Lapala po dechu, padala – a tonula v nesmírném přívalu informací. Vlila do toho proudu vše, co prožila za posledních osm let. V obrazech a bolestných vzpomínkách sdělila veškeré své poznání. Výtrysk jejích myšlenek nemohlo nic zastavit.

Když skončila, každý zelený kněz, každý svetostrom, ať už se nacházel kdekoliv ve Spirálním rameni, věděl to, co ona.

☼ 105 Beneto

Beneto byl po celá léta součástí stromů – sloužil jim jako zelený kněz ještě dříve, než ho světoles pohltil. Když se na Theronu opětovně zrodil, ukázal lesu, co to doopravdy *znamená* chodit, hýbat se a žít. Verdani nyní mnohem lépe chápali, jaké to je být člověkem, živou nezávislou bytostí s radostí i zármutkem.

Také Beneto mnoha věcem porozuměl. Především pochopil, že nalezl svůj osud. Mysl světolesa mu dala nový život, vzkřísila jej, aby se stal jejím mluvčím a prostředníkem, který je s ní spojen hlubším poutem než kterýkoliv zelený kněz. Verdani mu dali příležitost vidět se

znovu s rodinou a Beneto nyní ochotně zaplatil cenu, kterou za to žádali.

Jeho dřevěné tělo, uzavřené v nitru verdanské válečné lodi, se vzdalo dokonce i svého lidského tvaru. Opět zapustil kořeny. Jeho ruce se jako jíl prolnuly do živoucího dřeva prosyceného energií wentalské vody. Nohy se mu zabořily do tkáně stromu a on klesal, vtahován vírem ve struktuře dřeva.

I ve chvíli, kdy vrůstal do struktury obrovité lodi, si stále uchovával část sebe sama. Okamžitě po jeho znovuzrození byl Benetův vztah ke světu a dříve milované rodině jen slabý a spíše rozumový. Tehdy by tuto oběť přinesl bez jediného zaváhání. Nyní však prožíval hlubokou ztrátu, cítil ji v srdci. A s ním ji cítily i stromy. Bylo tak krásné být živý…

V jádrech dalších nově vytvořených verdanských lodí docházelo v té chvíli k symbiotickému spojení nových pilotů s ohromnými stromy. Tito zelení kněží se stali jeho novými druhy. Nechali svá těla z masa a krve zarůst do dřeva, zatímco jejich mysl stále zůstávala bdělá a uchovávala si lidskou osobnost. Za nějakých tisíc let začnou svou individualitu ztrácet, stejně jako ony pradávné bytosti, které řídily původní stromové lodi. Přestože se tito dobrovolníci museli mnohého vzdát, Beneto věděl, že také mnohé získají. Na samém konci budou přesvědčení, že přinesli smysluplnou oběť. Beneto si tím byl jistý.

Solimar v té chvíli stál venku a na jeho tváři se zračilo zklamání i úleva. Napřímil ramena a pohlédl vzhůru na obrovité rostlinné struktury – stromové lodi, které ho odmítly. Celli byla s ním a její tmavé oči se třpytily slzami. Benetův odchod ji hluboce zarmoutil, zároveň však byla vděčná za dárek na rozloučenou, který jí věnoval.

Tak jako mnoho zelených kněží okouzlila i Solimara myšlenka spojení s verdanským bitevníkem. Dobrovolně se přihlásil, připraven obětovat svůj život a stát se pilotem obrovité stromové lodi, stejně jako Beneto. Pro tuto službu se

nabídlo mnoho zelených kněží, daleko víc než potřebná stovka.

Přestože Beneto už nebyl zcela člověkem, stále rozuměl srdci své sestry. Viděl Celli a Solimara při stromovém tanci a všiml si jejich vzájemných sympatií. Patřili k sobě. Z lásky k Celli nedopustil, aby byl Solimar vybrán. Světostromy naslouchaly jeho srdci, přestože bylo zřejmé, že ho nemohou zcela pochopit. Daly mu vyrůst, vytvořily ho coby ztělesněné spojení člověka a světostromu, chtěly se od něj učit a přijímaly jeho vzpomínky. Tak vyslyšely i jeho lásku k sestře.

Beneto nabídl Solimarovi přijatelné vysvětlení. Na Theronu byl jedním z mála technicky vzdělaných lidí se zájmem o stroje. Ostatní zelení kněží nebyli nenahraditelní, ale Solimarovy schopnosti Theron potřeboval. Světoles ho požádal, aby ustoupil, a stromová loď místo něj přijala jiného pilota.

A tak, zatímco do stovky nových bitevníku proudili dobrovolníci, pro Solimara zůstávaly kmeny pokryté zlatými šupinami uzavřeny. Celli okamžitě pochopila, co její bratr udělal. V duchu mu poděkovala a svému příteli neřekla nic.

Nyní se Beneto mohl soustředit na své nové obydlí, novou existenci. Tato velká loď se stala jeho tělem. Mohl se dívat ven na světoles – na všechny jeho části – skrze oči nesčetných listů. Viděl mnoho kolonií, kam zelení kněží odvezli ratolesti, aby vytvořili komunikační síť.

Silněji než kdy dříve Beneto vnímal všechny vzpomínky, tajemství a tesklivé prožitky uložené hluboko v mysli verdani. Jeho myšlenky proudily jako míza pletivem lýka daleko do minulosti. Beneto nyní splýval s životy dalších zelených kněží, mnoha jeho předchůdců až do okamžiku přistání *Caillié.*

Poprvé skutečně pochopil nadšení a zápal starého Talbuna, svého oddaného učitele na Havraním hradu. Kdysi dávno

Talbun požádal Beneta, aby se stal jeho pomocníkem, pomáhal kolonistům a pečoval o místní hájek světostromů. Když zelený kněz umíral, nechal své tělo pohltit světolesem. Také Talbun byl přítomen uvnitř verdanského bitevníků, uvnitř všech těchto obrovitých stromů. Společnost Benetovi chybět nebude. Na jeho dřevěných rtech se objevil úsměv. Cítil se silný, plný sebedůvěry, cítil se doma.

Loď působila jako informační uzel, skrze Beneta proudily tisíce telinkových zpráv zesílených wentalskou energií prosycující dřevo. Všemu naslouchal.

Proto si okamžitě a zcela nečekaně uvědomil přítomnost dlouho ztracené kněžky Niry Khaliové.

Beneto si pamatoval na nadšenou mladou zelenou kněžku, která odcestovala na Ildiru společně s velvyslankyní Otemou, aby studovala Ságu sedmi sluncí. Jejich ratolesti však byly zničeny a ony dvě zůstaly bez možnosti spojení. Když bývalý Mág-imperátor poslal na Theron zprávu, že Nira je mrtvá, nikdo neměl důvod k pochybnostem.

Nyní se však jeho myslí valila strašlivá pravda, rychlá a ničivá jako lesní požár. Niřiny myšlenky a vzpomínky se nedaly zastavit. Dokonce i mohutné světostromy v hustém theronském lese se kymácely pod takovým náporem.

Všichni zelení kněží, ať už byli kdekoliv, přijali její zkušenost, dozvěděli se o zradě, o genetickém programu, o tajemstvích, která Ildirané skrývali. Tohle náhlé a otřesné poznání změnilo vše, co si až dosud zelení kněží – a všichni ostatní lidé – o Ildiranech mysleli.

A to nebylo všechno.

Její naléhavá zpráva obsahovala také informaci o vynuceném spojenectví mezi Ildirany a hydrogy, o němž jí Jora’h řekl, a o chystaném útoku na Zemi. Beneto uvnitř své obrovité válečné lodi pochopil, v jaký vývoj situace Ildirané doufají a jak na to lidé musí reagovat. Jeden zvrat za druhým.

Hydrogové míří k Zemi! Kolébka lidstva bude zničena, pokud jí někdo nepřijde na pomoc.

Tato válka se vedla na mnoha místech současně.

Zelení kněží po celém Spirálním rameni spěchali se zprávou k osadníkům, bývalé hanzovní kolonie, nyní opuštěné OSZ, však nemohly pro Zemi udělat vůbec nic. A armáda Hanzy nebyla v žádném případě schopná čelit přívalu hydroských bitevníku, které na ni brzy zaútočí.

Beneto pochopil co je v sázce a vydal další rozkaz, při němž se řídil více svým lidstvím než přáním světolesa. „Vezmeme dvacet těchto nových stromových lodí včetně té, které velím já, a okamžitě se vydáme bránit Zemi.“

Vnímal, jak k němu ve vlnách přichází reakce stromů. Považovaly Zemi pouze za jedno z bojišť této všezahrnující války a nechtěly vázat část svých sil na obranu planety, kterou nepovažovaly za důležitou. Beneto však zůstal neoblomný. „Bez ohledu na to, jak se chová současná vláda, je tato planeta domovem lidstva. Odtud pochází sémě naší rasy. Naše kořeny sahají hluboko. Naše srdce si stále pamatují na pozemské lesy a džungle.“ Telinkem se prohnala záplava obrazů připomínajících verdani, co všechno je v sázce. „Musíme Zemi zachránit.“

Telinkem zazněl souhlas ostatních zelených kněží a světostromy ustoupily. Jeho mysl přijala také informace a varování od Nahtona v Paláci šepotu. Poslední nepoškozené lodě Obranných sil Země byly připraveny čelit jakémukoliv útočníkovi a jejich posádky bezpochyby držely prst na spoušti. Co si asi OSZ pomyslí, když náhle uvidí hrozivé verdanské bitevníky? Beneto potřeboval najít způsob, jak by mohl s armádou Země komunikovat přímo.

Solimar viděl, že může být užitečný, a spěchal do města v houbovém útesu, aby odtamtud Benetovi přinesl potřebné součástky. Když dobrosrdeční Tuláci tohle sídlo opravovali, instalovali do něj nové komunikační systémy, vysílače

signálu a směrové zářiče. Zatímco se stovky verdanských lodí netrpělivě chvěly a šelestily, Solimar vymontoval jeden z komunikačních systémů a nesl jej do Benetovy obrovité lodi. Celli ho doprovázela.

Beneto nechal rozestoupit zlaté šupiny pokrývající kmen a otevřel v něm průchod, aby mohli vstoupit. Cítil, jak kráčí tunely, které vytvořil, a blíží se k dutině v samotném jádru lodi. Solimar nesl komunikační jednotku se zdrojem energie a za sebou táhl dlouhé dráty.

On i Celli se zastavili na prahu velké komory v jádru kmene. Benetova mladší sestra zrychleně dýchala a hleděla na svého bratra se směsicí strachu, zármutku a úžasu. Solimar vypadal nejistě. Oči měl sklopené, na tváři zachmuřený výraz. Skrze telink mohl Beneto vnímat jeho pocity.

Beneto, fyzicky spojený se svým pilotním křeslem, dřevěným trůnem, který obsahoval symbolický řídicí a naváděcí systém, naklonil tělo kupředu a oddělil paži z místa, kde vrostla do sedadla. „Vidíš, Solimare, světoles potřebuje schopnosti, které máš jako člověk. S válečnou verdanskou lodí se mohl spojit kterýkoliv zelený kněz, ale tohle dokážeš jenom ty.“

Širokoplecí mladý muž se smutně podíval na věci ve svých rukou. „Zapojit tohle jednoduché zařízení? To by dokázal kdokoliv.“

Celli ho pohotově pokárala. „Kolik Theroňanů rozumí technice tak jako ty? Jmenuj mi jednoho, který by dokázal vyrobit motorový kluzák ze šrotu! A řekni mi, kdo by asi udržoval všechny ty tulácké systémy, kdybys odešel?“

„Naučil by se to někdo jiný.“

„Takhle se to nikdo nebude muset učit.“

Beneto ukázal, kam chce umístit komunikační systém. „Pokud navážu kontakt s armádou Země, mohu s nimi koordinovat náš postup. Přinejmenším tak snad zabráním, aby na mě začali střílet.“

Celli s krvácejícím srdcem objala to, co zbylo z jejího bratra. „Už tě nikdy neuvidím, že?“

Benetova dřevěná tvář se usmála. „Mé tělo se ve skutečnosti nikdy nevrátilo. Ale má mysl je součástí světolesa. Solimar se se mnou může spojit – ví jak.“ Zdálo se, že Celli jeho slova povzbudila. „A teď musíte odejít. Naše lodě se chystají k odletu. Musíme bojovat – a zvítězit.“

Celli se k bratrovi ještě naposledy přivinula. Vždycky se snažila působit vyzrále a dospěle, ale právě v této chvíli vypadala jako ta citlivá mladší sestřička, na niž si pamatoval z dřívějších dob. Beneto litoval mnoha věcí, které se mu v jeho druhém životě nepodařilo uskutečnit, čekaly ho však povinnosti. A nejdůležitější z nich byla bitva o Zemi.

S láskou se rozloučil nejen s Celli, ale v duchu i se svými rodiči. Celli se Solimarem pak vyběhli z obrovité stromové lodi, Beneto za nimi uzavřel průchod v kmeni a připravil se na vesmírný let a boj.

Beneto rozpřáhl své nové paže a cítil, jak se jeho větve pohybují vzduchem. Jeho trny a listy se vztáhly vzhůru k vesmíru. Gravitace planety tížila obrovité větve tak, že se stěží udržely ve vzpřímené poloze, ve volném vesmírném prostoru se však rozprostřou a obejmou hvězdy. V jádrech všech nových bitevníku se v té chvíli odehrávalo totéž.

Theroňané a verdani byli připravení, stejně jako wentalové a jejich tuláčtí spojenci. Tato bitva nakonec přece jen bude vítězná! Beneto vy myšlenky vibrovaly sítí propojených světostromů. „Naše verdanské stromové lodi už nemohou déle čekat. Musíme se vydat za našimi nepřáteli a bojovat s nimi, zatímco wentalové zahájí svou velkou ofenzivu.“ Byl čas vyrazit.

Benetova stromová loď se zvedla jako první. Cítil, že se jeho kořeny vytrhávají z půdy domova – a pak následoval nádherný pocit vzdušné svobody. Jak se vzdaloval od světolesa, myriády jeho verdanských očí viděly Theroňany

zvedající ruce a mávající na rozloučenou. Svým zdokonaleným zrakem mezi nimi rozeznal Celli a Solimara, Matku Alexu i Otce Idrisse.

Také ostatní nové rostlinné lodě se vymanily z theronské hlíny a připojily se ke zbytku lesní flotily. Stovky trnitých stromových lodí se vznesly společně vzhůru jako pápeří unášené stoupavými proudy a brzy opustily hranice atmosféry.

Pluly mezi hvězdami a přijímaly čistý sluneční svit. Trup Benetovy gigantické stromové lodi byl uzavřen neproniknutelnou mocí verdani, která se spojila s životní silou wentalů. Pokud Beneto přežije válku s hydrogy, bude žít velmi dlouho.

Obrovité stromové bitevníky se rozdělily a zamířily do vesmíru, na různá bojiště probíhající války.

☼ 106 Jess Tamblyn

Když Jess opouštěl Theron, věděl, že stovky verdanských bitevníků splní svůj úkol v blížící se bitvě, stejně jako wentalové. Pokud všechno šlo podle plánu, Nikko a ostatní Jessovi dobrovolníci, kteří dříve rozváželi wentalskou vodu, nyní shromažďovali Tuláky. K wentalským planetám by se nyní měla slétat spousta lodí, aby se připravily na závěrečný nápor. Všechno to řídila Cesca, posílala zprávy skrze wentaly a koordinovala simultánní útok na obří plynné planety po celém

Spirálním rameni. Soustředěný útok proti hydrogům bude jako řetězová reakce…

Zatímco jeho loď z vody a perleti letěla prázdným prostorem k Charybdis, skrze wentaly Jess okamžitě věděl, že se někde před ním nachází cosi neobvyklého… Další loď.

Visela nehybně v prostoru. Byla snad poškozená? Číhala na někoho?

Opatrně se přiblížil a brzy v ní poznal lidské plavidlo – velký průzkumný člun OSZ, daleko od jakékoli planetární soustavy. V prostoru kolem lodi se pohybovala osamělá postava a dokončovala opravy na vnější části pohonných jednotek. Přestože tento typ lodi měl mít několik členů posádky, bylo vidět jen jedinou osobu.

Jakmile muž spatřil, jak se k němu blíží podivná wentalská koule, zděšeně zmizel v otevřeném průlezu. Uvnitř si chvatně sundal přilbu a vrhl se do svého pilotního křesla. Skrze čelní průzory kokpitu Jess viděl, že je to starší černoch, jehož nakrátko ostříhané kudrnaté vlasy pokrýval poprašek kouřové šedi.

Jess opatrně zastavil svou wentalskou loď před kokpitem člunu a sám se postavil ke stěně bubliny, aby muž mohl vidět, že je člověk. S povzbudivým úsměvem Jess zvedl obě ruce v mírumilovném gestu. Doufal, že na něj pilot nevypálí z jazerů. Ten však jen užasle zíral.

Jess odplul ke komunikačnímu zařízení, které mu nainstalovali jeho nosiči vody, naladil tajnou frekvenci OSZ, kterou Tuláci už dávno znali, a otevřel komunikační kanál. „Nechci vám ublížit.“

Pilot chvíli nastavoval svůj systém a pak odpověděl na stejné frekvenci: „Jsem poručík Conrad Brindle na průzkumné misi pro Obranné síly Země. Kdo jste vy? Co v tomhle prostoru děláte – a co je to za loď? Jste… člověk?“

„Ano, jsem člověk, a možná něco trochu víc. Jak byl váš člun poškozen, poručíku Brindle?“

„Hydrogové!“

„Máme společného nepřítele.“

„Prováděl jsem průzkum u Qronhy 3.“ Brindle si zjevně nebyl jistý, nakolik může tomuto zvláštnímu cizinci důvěřovat, jeho touha sdělit co zjistil však byla silnější než

opatrnost. „Hydráči a klikisšťí roboti drží v zajetí lidi! Uvnitř obří plynné planety je osm lidských rukojmí.“

Jessovi to připadalo nemožné. „Jak to víte?“

„Přímé videozáběry. Tam dole je i můj syn. Myslel jsem, že ho hydrogové zabili v bitvě u Osquivelu. Ale je naživu a tam hluboko uvnitř Qronhy 3!“ Brindle zavrtěl hlavou. „Jak ho můžu zachránit?“

Jess o Qronze 3 slyšel, ale tohle nedávalo smysl. „Proč jste vůbec prováděl průzkum planety na území ildiranského Impéria? O co osíkům šlo?“

„Přišli jsme tam o šedesát nových taranovacích lodí. Pod velením komandéra Tamblynové měly zaútočit na hydrogy, ale místo toho jednoduše zmizely. Dostal jsem rozkaz zjistit, zda je možné zachytit signál sledovacího zařízení umístěného na palubě jedné z lodí.“

„Komandér *Tamblynová*?“

„Tasia Tamblynová. Vybrali ji, aby vedla útok taranovacích lodí.“

Sebevražedná mise. Samozřejmě, že Tasia plnila ty nejriskantnější úkoly. Osíci ji vybrali, protože byla Tulačka. Postradatelná. K členům tuláckých klanů se takto chovali vždycky.

„Komandér Tamblynová je moje sestra,“ řekl. Brindle překvapeně pohlédl na podivnou figuru v třpytícím se bílém overalu, která se vznášela uvnitř nezvyklé vodní lodi. „Je stále naživu? Řekněte mi, co se s ní stalo!“

Když Brindle vše vysvětlil, Jess byl ve své wentalské lodi bez sebe rozrušením. Pokud hydrogové Tasiu věznili, musel něco udělat. Hned. „Dokážete dokončit opravy své lodi?“

„To ano. Výstřel ji jen škrábl. Nějak to dám dohromady a odletím odsud během jednoho dne. Nikdy bych nečekal, že mě tady někdo najde.“

Jessem zmítaly vlny hněvu mísící se s pocitem naléhavosti. Měl by nyní shromáždit wentaly a vyslat je proti

hydroským plynným obrům. Všichni hráči už byli připravení. Ale hydráci zajali jeho sestru! Věděl, kam musí zamířit nejdříve. Wentalové sdělí podrobnosti Cesce.

Jess odvysílal poslední zprávu. „Navzdory tomu, co osíci udělali našim klanům, poručíku Brindle, stojíme my Tuláci na vaší straně. Bojujeme proti skutečnému nepříteli. Vraťte se zpátky na Zemi a řekněte vašemu prezidentovi, že bude nejlépe, když udělá totéž. Já mezitím půjdu zachránit ty zajatce."

Brindle byl překvapen. „Pokud se chcete pokusit o záchranu mého syna, pak jdu s vámi."

„Jdu do míst, kam se mnou nemůžete. Hluboko do nitra plynného obra."

„Tam panují strašlivé podmínky – nesmírný tlak, jedovatá atmosféra. Něco takového je nemožné!"

Jess, který se v té chvíli už chystal k odletu, mu skočil do řeči: „Pak, u Hvězdy, to nemožné udělám."

☼ 107 Nikko Chan Tylar

Ruch kolem Charybdis byl dokonce ještě větší, než Nikko doufal. Všichni tito tuláčtí dobrovolníci byli připravení spojit se s wentaly! Hydráci si mezi lidmi nadělali hodně nepřátel. K vodní planetě nyní mířila jedna loď za druhou. Alespoň si mohl být jistý, že tuto válku neprohrají kvůli nedostatku nadšení či lidské síly.

Oceán pokrývající téměř celou planetu se vlnil a vzdouval, tříštil se o několik skalnatých přistávacích ploch roztroušených v nesmírné vodní ploše. Bouřlivé prostředí udělalo značný dojem i na drsné Tuláky zvyklé na ledacos.

Nikko se svým Vodnářem přistál nedaleko několika velkých tuláckých lodí, které věnoval Del Kellum a pár

dalších těžařských rodin z Golgenu. Jednu z nákladních lodí pilotovala osobně Zhett Kellumová, která prohlašovala (opakovaně a velmi nahlas na všech komunikačních kanálech), že je stejně dobrý pilot jako kdokoliv jiný, koho sem klany poslaly. Nikdo se její tvrzení nesnažil zpochybnit, rozhodně ne Nikko.

Dorazilo také čtrnáct vodních tankerů z Plumasu, společně s mnoha dalšími menšími plavidly. Nyní tedy bylo třeba tyto lodě naložit a sdělit kapitánům, kam se mají se svými nádržemi plnými wentalské vody vydat – což byl organizační problém, jeden z těch, jejichž řešení nebylo Nikkovou silnou stránkou. Když létal jako pilot mezi základnami, míval potíže i s dodržením vlastního rozvrhu a trasy. Zanedlouho však měla dorazit Mluvčí Peroniová, aby mu pomohla.

Stejně jako Nikko, i ostatní nosiči vody šířili zprávu o chystaném útoku napříč celým Spirálním ramenem. Svolávali lodě k početným vodním planetám, kde dobrovolní piloti mohli naplnit své lodě energetizovanou vodou a zamířit ke všem plynným planetám, o nichž bylo známo, že jsou sídlem hydrogů. Dosud se do operace zapojila více než stovka tuláckých lodí. Rozdělené do malých skupinek mohly tyto lodě zasáhnout ohromný počet hydroských planet. Nepřítel se brzy nebude mít kde skrýt.

Jejich úsilí však muselo být koordinované. Tuláci měli silný sklon jednat nezávisle, ale Nikko je nemohl nechat odletět, kdy se jim zachtělo. Některé klíčové planety by tak mohly být vynechány, zatímco další by byly zasaženy dvakrát. Pokud by se distribuce wentalské vody příliš táhla, hydrogové by mohli přijít na způsob, jak se bránit. Nebo by mohli uprchnout ve svých kulovitých lodích.

Nikko neměl tušení, kolik hydroských plynných obrů ve Spirálním rameni může být. Stovky? Tisíce? Díky obnovení těžby ekti na Golgenu měli Tuláci alespoň dost paliva, aby všechny ty lety zvládli… pokud ovšem nebude vše dobře

zorganizováno, celý plán se rozpadne a promění se ve strašlivý chaos!

Už teď z toho měl bolení hlavy.

Vyšel ven na pustá, vodní tříští zkrápěná skaliska, kde Tuláci postávali u svých lodí, netrpěliví, kdy se už začne něco dít. Del Kellum a několik dalších vůdců klanů byli dobrými organizátory, ale Nikko jim tento úkol zatím nesvěřil. (Koneckonců, nejspíš by ho stejně neposlouchali.) Pohlédl vzhůru v naději, že uvidí loď Mluvčí Peroniové.

Nakonec se rozhodl, že začnou s nakládkou lodí. Nikko si byl jistý, že tuto fázi zvládne sám, protože wentalové sami věděli, co dělat. Když poslal potlučené plumaské tankery, aby se vznesly nad neklidnou hladinu s otevřenými vpustěmi cisteren, Caleb Tamblyn na společné frekvenci pochybovačně prohlásil: „Nevím, jestli tohle čerpadla zvládnou. Naše tankery jsou postavené tak, že využívají hydrostatický tlak pod ledovými čepičkami."

Jedno z Tamblynových dvojčat – Nikko si nebyl jistý, jestli Wynn nebo Thorin – dodal: „Taky by se nám hodily nějaké kbelíky nebo kanystry pro menší lodě. Pokud to jinak nepůjde, naplníme je tímhle způsobem."

Nikko však neměl nejmenší pochybnosti. „Jen se hezky posaďte a dívejte se. Věřte mi, tahle voda se chce dostat na palubu."

Oceán se postaral o zbytek. Oživlé vlny se zvedly vzhůru a vlily se do prostorných nádrží. Masy vod se shlukly do jakýchsi amébovitých úvarů schopných popřít i zákony gravitace. Wentalové zaplavili všechny nákladní prostory.

Zatímco kolem něj probíhala čilá aktivita, Nikko stál na skále a dýchal ozónem prosycený vzduch. Nakládka probíhala celé hodiny. Lodi rozličné konfigurace se jedna za druhou snášely dolů, zkontrolovaly systémy, našly si vhodnou pozici nad rozlehlým oceánem a nabraly onu zvláštní vodu. Podobné scény se musely odehrávat ve všech

ostatních wentalských distribučních centrech, k nimž se slétaly skupiny tuláckých lodí, připravených převzít tuto tajnou zbraň.

Nadšený Nikko odvysílal na všeobecné frekvenci: „Jakmile všichni dopravíte tuto vodu k přiděleným planetám, wentalové se začnou šířit atmosférou jako nezadržitelný příval. Hydrogové nebudou mít tušení, co se to vlastně děje.“ Zasmál se. „No, možná budou, ale stejně prohrají.“

„Osíci šli u Osquivelu proti hydrogům jako berani. A podle toho taky dopadli,“ poznamenala Zhett Kellumová trpce. „Bude mi potěšením ukázat jim, jak se to dělá.“

„Zatraceně, připadá mi to rozhodně lepší než Klikisská pochodeň,“ prohlásil její otec. „Takhle nezničíme planetu a celá zbude nám!“

Když se blížil západ slunce, přiletěla další malá tulácká loď. Sotva opozdilec klesl nad hladinu, zvedl se vzhůru mocný sloup živoucí vody a vytvořil přistávací plošinu z tekutiny, dostatečně daleko od kamenitého souostroví, kde zakotvili všichni ostatní. Loď měkce spočinula na chvějící se ploše, podepírána stříbřitě modrým vodním sloupcem. Ještě dříve než vystoupila ven, plná sebedůvěry a síly, Nikko poznal, že je to Mluvčí Peroniová. Ramena mu poklesla úlevou. Ona celou operaci dokáže zorganizovat!

Tuláčtí dobrovolníci se shlukli kolem ní. Většina z nich toužila po boji a už se nemohla dočkat, až vyrazí do útoku proti hydrogům. Cesca přelétla pohledem po svých lidech, viditelně potěšená velikostí své poněkud nesourodé armády.

„Jess mi skrze wentaly právě poslal zprávu. Chystá se bez odkladu zaútočit na Qronhu 3 – tohle však bude pouze jeden z mnoha simultánně provedených útoků. Hydroské planety jsou rozmístěné po celém Spirálním rameni. Wentalové poskytli podrobné navigační údaje všem nosičům vody a jejich příslušným skupinám. Plynné planety byly rozděleny podle vzdálenosti od jednotlivých distribučních center.

Nedojde tak k překrývání cílů. Všichni budou přesně vědět, kam se mají vydat.“

„Ještě jsme jednotlivé úkoly nepřidělili, Mluvčí Peroniová,“ řekl Nikko.

Rozhlédla se kolem sebe. „Odhaduji, že tento počet lodí rozdělíme na patnáct distribučních skupin.

Dám vám aktuální mapy a na nich každé skupině vyznačím konkrétní cílové planety. Společně s Tuláky z ostatních distribučních center tak budeme schopní pokrýt stovky hydroských plynných planet v průběhu několika dnů.

Když na hydrogy zaútočíme, nejspíš se pokusí přesunout skrze své dimenzionální průchody na jinou planetu. Pokud na ně ale zaútočíme všude najednou, nebudou se mít kde schovat, nebudu moci uniknout. Nemůžeme připustit, aby jim zůstala třeba jen jediná základna. Neponecháme jim žádné bezpečné planety, kam by se mohli uchýlit.“ Tuláci jásali, připravení bojovat.

Mluvčí Peroniová na jejich hvězdných mapách vyznačila rozsah chystané ofenzivy. Body roztroušené po celém Spirálním rameni vytyčovaly rozsah skrytého hydroského impéria. Zatímco si tuláčtí dobrovolníci vyměňovali informace a porovnávali mapy, neklidný Nikko chodil kolem své podivně vyhlížející lodě. Všechno bylo připraveno.

Než všichni nastoupili na paluby svých lodí, Cesca ukázala na nepokojné moře. Nikko cítil, že se jeho srdce chvěje jako struna drnkacího hudebního nástroje.

Moře Charybdis přestalo bouřit, vlny se utišily tak, až to působilo děsivě. Nad hladinu vystřelily protáhlé projektily jako rakety odpálené pod vodou. Tato torpéda byla vytvořena z wentalské tekutiny zformované do doutníkového tvaru. Než mohlo první wentalské torpédo zmizet mezi bouřkovými mraky, z vln vylétlo dalších pět stříbrných šípů. A pak ještě deset.

Nikko se pokoušel sledovat torpéda očima, ale letěla příliš rychle a zmizela v obloze. „Pokud wentalové dokážou tohle, na co potřebují nás? A naše lodě?“

Mluvčí Peroniová se usmála. „Tyto střely jsou z koncentrované wentalské energie, od vody ve vašich nádržích se liší asi tak jako uhlí od diamantu. Wentalové jsou schopní vytvořit jich jen několik – ale jakou ty dokáží zasadit ránu!“ Odmlčela se, zřejmě přijala nějakou zprávu. „Měli bychom raději nastoupit do lodí a odstartovat. Jess zanedlouho dorazí ke Qronze 3.“

108 Generál Kurt Lanyan

Více než tucet lodí OSZ hlídkujících na okraji soustavy spustilo poplach ve stejné chvíli. Neidentifikovaná armáda ženoucí se k Zemi byla tak nesmírná, že jednotlivé body na taktické obrazovce naskakovaly jako zrna kukuřice pukající ve žhavém plameni.

„Stovky cílů, generále! Možná dokonce tisíce!“ Lanyan, který se natrvalo přemístil na palubu *Goliáše*, shromáždil veškeré síly, které mu zbyly, stáhl k Zemi každou mantu, zbraňovou plošinu i dělový člun, aby vytvořil neproniknutelnou (jak alespoň doufal) obrannou linii kolem poslední bašty lidstva. „Probuďte se všichni! Jak se zdá, už je to tady. Pokud to jsou hydrogové, musíme vytvořit hráz, přes kterou neprojdou!“

Z komunikačního zařízení zazněla salva hlášení – platkomové a kapitáni mant oznamovali, že jsou připravení. Lodě spěchaly k Zemi ze všech stran soustavy a zaujímaly svá místa na vysoké oběžné dráze. Lanyan nařídil, aby byly všechny zbraně připraveny k palbě, jazery nabité, náboje palných zbraní zasunuté do hlavní. Štítonoše vylétly ven jako podráždění sršni, připravené vrhnout se do nejzuřivější bitvy

v historii lidstva. Displeje senzorů jako by zobrazovaly sílící sněhovou bouři. Body, které označovaly polohu nepřátelských lodí, se vzápětí slily a vytvořily bílou plochu. Lanyan zašeptal modlitbu. Zcela upřímnou.

„Přijímám zprávu, generále," řekl komunikační důstojník *Goliáše*.

„Hydrogové s námi chtějí mluvit? Zobrazte to!"

„Nejsou to hydrogové, pane."

Na obrazovce před Lanyanem se objevila tvář hrdého ildiranského adara. „Na rozkaz Mága-imperátora jsem přivedl dvě kohorty bitevníku Sluneční flotily, plně vyzbrojených a připravených k boji, aby pomohly bránit Zemi."

Blikající tečky na displejích senzorů se proměnily v ildiranské lodě ozdobené plamenci, ježící se anténami a solárními plachtami. Lanyan by přísahal, že nikdy v životě neviděl nic krásnějšího. „Dvě kohorty? To je skoro sedm set válečných lodí!"

„Šest set osmdesát šest. Vzhledem k nesmírnému významu blížící se bitvy se Mág-imperátor po důkladném zvážení rozhodl naši účast zdvojnásobit. Hydrogové zaútočí na Zemi velmi brzy."

Můstek *Goliáše* hučel vzrušeným hovorem. Lanyan se zeširoka usmál. „Vidíme vás opravdu rádi, adare! Dovolte mi, abych vás doprovodil k Zemi."

Lodě OSZ vytvořily slavnostní špalír, kterým stovky ildiranských bitevníků propluly jako dokonale koordinované hejno ryb. Zatímco se tato smíšená armáda blížila k Zemi, lodě Sluneční flotily provedly několik dokonale nacvičených manévrů, jako by se chtěly předvést divákům. Každý bitevník byl téměř tak velký jako loď obří třídy OSZ, výkruty však zvládaly s dokonalou přesností. Přestože generál často trousil na adresu stagnujícího Impéria pohrdavé poznámky, dovednosti pilotů Sluneční flotily na něj zjevně udělaly dojem.

„Doufám, že jim jde válčení stejně dobře jako valčík," řekl.

Jakmile lodě obou flotil dorazily na místo, generál Lanyan požádal adara o osobní setkání na palubě jeho vlajkové lodi. „Vždycky jsem si přál prohlédnout si jeden z vašich bitevníků zblízka, adare."

Ildiranský velitel však zareagoval překvapivě vyhýbavě. „Možná později, generále. Prozatím bychom si rádi uchovali soukromí."

„Ach ano, jistě!" Jakmile bylo spojení přerušeno, generál se zamračil. „Máte taky ten pocit, že tohle je jedno z těch pozvání, kde ‚později' znamená nikdy?"

Jeho nový výkonný důstojník Kosevic, hubený muž s krátkými, tmavě rudými vlasy a očima posazenýma až příliš daleko od sebe, přikývl. „Tak mi to připadalo, generále."

Generál doufal, že při obraně Země bude mít po ruce svého bývalého pobočníka Patricka Fiztpatricka III. Navzdory nepříjemnému střetu při onom banketu uspořádaném na oslavu mladíkova návratu požádal Lanyan o jeho přidělení na palubu *Goliáše*, Fitzpatrick však – jaká náhoda! – nebyl nikde k nalezení. Lanyan tušil, že v tom má zřejmě prsty mladíkova babička. Bylo by na čase, aby toho zhýčkaného Fitzpatricka někdo konečně naučil, jak vypadá skutečný život…

Teď právě se však Lanyan zaobíral podivnou adarovou odpovědí. „Pokud nám Ildirané poslali sedm set bitevníků, aby nám pomohli proti hydrákům, proč je tak paranoidní, že nás nechce pustit na palubu? Skrývá snad něco?"

Výkonný důstojník byl znepokojený stejně jako generál. „A já si zase říkám, jak se asi mohli Ildirané dozvědět o záměrech hydrogů? Jaké metody mají k dispozici a jakou techniku?"

Lanyan si dlouze povzdechl. „Pro tuhle chvíli to necháme tak. To poslední co bych si přál, je vyvolávat konflikty s našimi novými přáteli.“

☼ 109 Basil Wenceslas

Basil stál tváří obrácený k lomenému oknu a díval se ven. Stmívalo se. Viděl zářivé tečky nákladních obchodních lodí spěchající po temném nebi. Z vrcholku hanzovní pyramidy byl na Palácovou čtvrť velkolepý pohled. Přestože ildiranská Sluneční flotila splnila svůj slib, Basil byl příliš zaměstnaný svými starostmi, aby dokázal cítit nějakou úlevu.

Petr se mě pokusil zabít!

Z vrcholku věží a kupolí Paláce šepotu šlehaly oranžové plameny, přičemž každý z těchto ohnivých sloupů symbolizoval jednu planetu, která podepsala Hanzovní dohodu. Byla to všechno lež. Kolik z nich asi zůstalo věrných Zemi i poté, co byli připraveni o ochranu OSZ? Hydrogové bezpochyby přijdou a uhasí i poslední z těchto plamenů. Všechno se vymklo kontrole a mohl za to Petr.

Ten nadutý zmetek se mě pokusil zabít!

Jeho tvář odrážející se v lomené okenní tabuli, za níž se snášela noc, vypadala vyhuble a přepadle. Cítil se neskutečně unavený a podrážděný, jak se snažil vyřešit každou další krizi rychleji, než se objeví nějaká nová.

Bude muset nařídit svým lékařům, aby mu dali nějaké lepší stimulanty. Čas na další omlazovací kůru ještě nenastal, kdyby však tuto proceduru podstoupil, jistě by se cítil bystřejší, svěžejší a schopnější. Už si ani nepamatoval, kdy si naposledy dopřál sex se Sarein. Té teď přidělil mnohem obtížnější úkol – musela zpracovat svou sestru královnu…

Pokusili se mě otrávit a Pellidor je teď mrtvý!

Zástupce byl viditelně znepokojený. „Nahton trvá na tom, že má důležitou zprávu pro krále Petra. Snaží se ji doručit už od včerejška. Možná bychom ho měli vyslechnout.“

„Už mu bylo řečeno, že má svou zprávu předat mně, nebo nikomu. Tomu zelenému knězi je třeba připomenout, kdo tady rozhoduje.“

Cain vypadal velmi nespokojeně. „O to právě jde, pane! Rozhodl se neříct nic. Jsem hluboce přesvědčen, že je taktická chyba připravit se takovýmto způsobem o významnou informaci. Měli bychom v tomto případě udělat výjimku.“

„Zelený kněz může navázat komunikaci odkudkoliv, okamžitě, skrze telink. Mám dát Petrovi příležitost, aby po celém Spirálním rameni tajně rozšířil nějakou zprávu? To zrovna!“ soptil Basil. „Nemůžeme připustit, aby Nahton setrvával v bludu, že král je důležitý. Jeho vláda skončila. Definitivně.“

Basil se odvrátil od okna a pohlédl na svého bledého zástupce. „Pokusil se mě *zavraždit*, pane Caine. Připravte vše, co je zapotřebí k jeho odstavení.“

Compo přinesl šálek čerstvě uvařené kardamonové kávy, ale Basil si jí nevšímal. Dříve oblíbený nápoj mu přestal chutnat – ostatně nebylo divu.

Zástupce záměrně předstíral naivitu. „Máte nějaký důkaz, že je za tím král? Neviděl jsem dosud závěry vyšetřování. Zatím se ale zdá, že je za vše zodpovědný pan Pellidor.“

Basilův podmračený výraz se proměnil v úšklebek. „A my musíme nechat média, aby to dál omílala. Zatracený Petr!“ Díky způsobu, jakým král svůj plán provedl, a Sareininu nešťastnému pokusu Basila chránit, měly zpravodajské štáby ve věci jasno. Franz Pellidor mu dobře sloužil po mnoho let jako jeho pravá ruka, byl to spolehlivý a oddaný muž, který věděl, jak udržet tajemství. Teď, přestože s oním travičským

pokusem neměl zjevně nic společného, byl v očích veřejnosti zločincem.

A Basil musel tento všeobecný názor podpořit a zničit tak pověst svého přítele a spojence. Neměl jinou možnost, než udělat z Pellidora odporného zkorumpovaného zrádce. Nemohl dopustit, aby na krále – byť by ho zklamal tak strašlivě jako Petr – padl třeba jen stín podezření. Kdyby se rozšířila zpráva, že se král pokusil zabít prezidenta, byl by to skandál, který by už tak vyděšeným a zmateným obyvatelstvem nebezpečně otřásl.

Petr a jeho těhotná královna však za tohle museli zaplatit. Ó ano, Sarein už dostala pokyny. Bylo na čase, aby Basil zjistil, kdo opravdu stojí na jeho straně… Pokud mu někdo takový ještě zbyl.

Posadil se za stůl, jehož deska sloužila jako obrazovka, a zaplavila ho vlna neskutečné únavy. „Raymond Aguerra vypadal jako skvělý kandidát, ale jen na papíře. Naši pozorovatelé včetně pana Pellidora ho sledovali více než rok. Měl hrozný život, žádnou budoucnost a jen velmi omezené možnosti. My jsme mu dali všechno. Tak proč s námi bojuje?“ Udeřil pěstí do desky stolu a šálek kávy se zařinčením nadskočil na podnosu. „Měl jsem se ho zbavit při prvním náznaku potíží a začít znovu, jako jsme to udělali s princem Adamem.“

„Adamem? Nevím o žádném…“

„Žádný není. Měl to být Frederickův nástupce, ale svou chybu jsme si uvědomili včas. Celá záležitost byla tiše a čistě vyřízená. Ale u Petra je už moc pozdě. Budeme se muset potýkat s citelnými následky.“ Basil sevřel prsty. „Jenže pokud přijdou ti zatracení hydrogové, s nějakým přepisováním dějin si nebudeme muset dělat starosti.“

Povzdechl si. „Díky ildiranským bitevníkům možná máme nějakou šanci. Alespoň někdo je spolehlivý a dodržel, co

slíbil. Jakmile se zbavíme krále a královny, budeme moci začít znovu. Obrátíme čistý list.“

„Promiňte mi mou upřímnost, pane prezidente, ale jste si jistý, že princ Daniel je skutečně ta nejlepší volba?“

„Ne, nejsem. Ale Daniel je všechno, co máme.“

„Chcete, abych s králem promluvil o jeho rezignaci? Mohu najít nějakou přijatelnou politickou výmluvu a poslat ho společně s královnou na nějakou klidnou planetu. Alespoň tak Petr bude stále k dispozici, kdyby se Daniel ukázal… možná ještě horší než on.“

„To by nebylo k ničemu. Petr opakovaně ukázal, jaký doopravdy je.“ Basil se na svého zástupce zamračil. „Začínáte být poněkud přecitlivělý, pane Caine!“

„Já jen nabízím rozumné alternativy, pane prezidente. To je práce, na kterou jste mě najal.“

Dokonce i Cain se začínal vzpírat! „Žádné alternativy neexistují, rozumné ani žádné jiné.“ Basil nedokázal skrýt zklamání nad chováním svého zástupce. Promnul si unavené oči. Chtěl být sám. „Běžte! Máte své příkazy. Pokud to nedokážete vy, postarám se o… nepříjemné detaily sám, osobně.“ *Zatraceně, teď by se mi Pellidor opravdu hodil.*

Basil sledoval odcházejícího Caina pohledem. *Možná je na čase, abych začal hledat nového zástupce stejně jako nového krále.*

☼ 110 Královna Estarra

Sotva k ní následujícího rána přišla Sarein, Estarra věděla, že je opravdu zle. „Prezident Wenceslas mě požádal, abych to udělala. Dal… dal mi jednoznačné pokyny. Je mi to líto, Estarro.“ Sareininou tváří přelétl hluboce znepokojený výraz, ale rychle se odvrátila, aby jej skryla.

Estarru přepadlo podezření, byla plná úzkosti. Tak už je to tady? Trpce řekla: „Nikdy bych si nemyslela, že to budeš ty, Sarein.“

Její starší sestra na ni vrhla nechápavý pohled. „Co tím myslíš?“

„Napůl jsem čekala, že sem vrazí královští gardisté a zastřelí nás, tak jako posledního ruského cara a jeho rodinu. Ale nemyslela jsem, že přijde moje vlastní sestra.“ Na druhou stranu, kapitánu McCammonovi už také začala do určité míry důvěřovat.

„Nebuď hysterická. Já ti neublížím, ale musím ti něco ukázat. Basil řekl, že to má být trest.“ V tmavých očích velvyslankyně se zablýsklo. „Jeho jednání je ostatně docela pochopitelné.“

Estarra si ji chladně přeměřila. „Ověřila sis ty věci, o kterých jsem ti říkala? Jak nám usiloval o život?“

Sarein odpověděla velmi tichým hlasem. „Ano. A teď pojď se mnou, ať už to máme za sebou.“

Královna měla nohy jako z olova, ve vzduchu viselo nebezpečí. Královští gardisté, kteří stejně jako jindy hlídali dveře, je pustili ven a Sarein ji vedla prozářenou chodbou k soukromým zahradám a královskému skleníku.

Když společně vstoupily dovnitř, zápach udeřil Estarru do tváře jako políček. Cítila rozrytou zeminu a puch nějakých chemikálií mísící se s kyselým podtónem sazí. Tohle místo bylo jejím útočištěm, krásným poklidným místem, které jí připomínalo její domov Theron. Teď se jí z toho zápachu chtělo zvracet.

Co to udělal?

Skleník, dříve plný zeleně, zel nyní prázdnotou, převládající barvou se stala hnědá. Rostliny byly otráveny a pak spáleny. Některé byly jednoduše vytrhány, další, s hlubšími kořeny, bylo třeba vyrvat silou, zůstala po nich jen

půda. Všechny s láskou opečovávané theronské druhy zmizely… především zlotěže.

Sarein prošla dveřmi, udělala tři kroky, obrátila se k otřesené Estaře a pohlédla na svou sestru rozšířenýma, lesknoucíma se očima. „Udělal to jen proto, aby ti ublížil. Viděla jsem to na něm. Ví, že jste to byli vy, ty a Petr, kdo se ho pokusil otrávit. Nemůže to dokázat, ale na tom mu nezáleží."

Estarra zasténala. Nedokázala odtrhnout pohled od umírajících rostlin s hnědnoucími listy. Jako ti delfíni. Zničí všechno, co mám ráda. „To je teprve začátek."

Sarein k Estaře přistoupila a objala ji. Estarra cítila, jak se její sestra chvěje. Sarein jí pošeptala do ucha, aby si mohla být jistá, že ji nikdo neuslyší: „Dříve jsem ti nevěřila, ale teď vím, že jsi říkala pravdu. Basil není takový, jak jsem si myslela. Moc se změnil a já mám velký strach, co může ještě udělat."

„Říkala jsem ti, že se prezident chce mě a Petra zbavit."

Po dlouhé odmlce Sarein hlesla: „Bojím se, že máš pravdu." Pak, zatímco svou sestru objímala, aby ji chránila před pohledy královských gardistů postávajících nedaleko, zašeptala: „Jak to vidím já, máte jen jedinou možnost – musíte se odsud dostat pryč."

Estarra z opatrnosti zachovávala mlčení. Co kdyby vyklouzli z Paláce šepotu? To bylo jistě možné – princ Daniel to dokázal. Jakmile se dostanou pryč, mohli by si obléknout nenápadné šaty a jednoduše zmizet ve městě.

Petr jí vyprávěl o svém mládí, které prožil na ulici.

Byla si jistá, že se společně nějak protlučou, budou si hledat příležitostnou práci, vydělají si na živobytí. Petr v oněch časech dokázal sehnat dost jídla pro matku i bratry. Snad by tak mohli být v bezpečí. Samozřejmě už nebudou žít jako král a královna, ale Estarra nebyla rozmazlená a rozhodně vydrží všechno, co bude třeba. Pohyb v jejím břiše

jí připomněl, že musí myslet také na své dítě. Bude snad královna Hanzy nakonec nucená porodit v nějaké tmavé uličce?

Sarein rychle a opatrně zašeptala: „Pokud máte nějaké plány, tak mi o nich rozhodně neříkej. Nemůžu prozradit, o čem nic nevím."

Estarra pohlédla na svou sestru. „Víš dobře, že když se pokusíme zmizet, prezident použije veškeré prostředky, aby nás našel. Nesnáší nedořešené záležitosti. Kde na Zemi bychom mohli být v bezpečí?"

„Na Zemi nikde, ale možná na Theronu."

„Tak pojď s námi, Sarein! Všichni se vrátíme domů."

„To nemůžu!"

„Jak bys s ním mohla zůstat? Vždyť víš, co je to za člověka!"

„Ale taky vím, jakým člověkem býval." Sarein chvatně pokračovala, vyjmenovávala své důvody, jako by to byly jednotlivé body obchodní prezentace. „Kromě toho budu mnohem užitečnější tady. Basil u sebe potřebuje někoho rozumného. Já s ním dokážu mluvit. Můžu vystupovat jako prostředník v ožehavých záležitostech."

Estarra nedokázala své sestře odporovat. Uvědomila si, že není schopná jít poničeným skleníkem dál. Tichým hlasem řekla: „Nejsem si jistá, na čí straně stojíš, Sarein. Myslela jsem, že miluješ prezidenta."

„Miluji ho – přinejmenším jsem ho milovala. Nebo jsem si to aspoň myslela. Ale ty jsi moje sestra. To se nikdy nezmění."

☼ 111 Kolker

Kolker ke svému úžasu zjistil, že v Hranolovém paláci je další zelený kněz. Lépe řečeno kněžka. „Váže nás

společné pouto,“ řekla, když ho přišla navštívit. „Jmenuji se Nira.“

Rychle vyskočil z lavice, na níž seděl, zalitý barevným světlem pronikajícím skrze vitráže okna. Kolker si prohlédl její hladkou zelenou pokožku a podle tetování na tváři v ní poznal vypravěčku a cestovatelku. „Jak ses sem dostala? Tebe tu taky vězní?“

„Ne – už nejsem vězeň. A ty taky ne.“

„Nebudu svobodný, dokud se znovu nedotknu světostromu, dokud opět nepocítím telink. Už jsem v něm nebyl tak dlouho!“

Vztáhla k němu svou mozolnatou ruku. „Pojď se mnou.“

V posledních dnech, zatímco Sullivan a jeho těžaři horečně dokončovali svou práci pro Sluneční flotilu, trávil Kolker překvapivé množství času s Terylem. Postupně si společnost starého světlonoše oblíbil a učení o thismatu, víře v existenci duchovních vláken spojujících všechny Ildirany dohromady, ho začalo doopravdy zajímat. Fascinovala ho představa, že každý člen této rasy je spojený s ostatními způsobem, jaký pro žádného člověka, dokonce ani zeleného kněze, není dosažitelný. Tohle poznání v něm vzbudilo jakýsi neurčitý smutek.

Po ničem neprahl víc, než opět okusit bzukot a ruch v telinku, toužil se opět spojit se svým přítelem Yarrodem, promluvit si se všemi ostatními zelenými kněžími. Cítil se tak sám. Věděl, že jediná ratolest na planetě byla zničená. Napadlo ho však, že Nira snad bude moci vyplnit část té prázdnoty, ulehčit mu jeho bolestnou osamělost. Rád by věděl, kam ho vede.

„Před mnoha lety jsem zmizela, ale teď jsem tu z vlastní svobodné vůle.“ Nira mu co nejstručněji vylíčila svůj příběh. Přesto byl Kolker hluboce otřesen, když slyšel, co se jí stalo.

„Všichni Ildirané nejsou tak proradní,“ ujistila ho. „Něco ti ukážu.“

Následoval ji prozářeným chodbami k proskleným vrcholkům nejvyšších věží. Zdálo se, že přesně ví, kam jde, a Kolker nekladl otázky. Věcí, kterým nerozuměl, se kolem něj dělo příliš mnoho.

Konečně se vynořili na ploché střeše, kde byla zřízena zahrada. Jasné denní světlo zalévalo bludiště vytvořená z barevných keřů a záhonů květin. „Přenesla jsem ji sem, aby měla světlo a vzduch."

Když Kolker spatřil malou ratolest vyrůstající ze spálené části kmene, zrychlil se mu pulz. Vztáhl k ní ruce jako tonoucí k záchrannému lanu. „Kde – kde se tady vzala?"

Nira se něžně sklonila nad kusem ohořelého dřeva, z nějž vyrašila větvička podobná výhonkům na sekvojovém kmeni. „Dokázala jsem v tomhle špalku najít život. Použila jsem thisma Mága-imperátora jako katalyzátor, spojila se skrze telink a přivedla do něj lesní mysl. Míza začala opět proudit a tohle dřevo znovu ožilo."

Kolker zoufale prahl po spojení se světostromy od chvíle, kdy jeho vlastní ratolest přepadla přes palubu těžeru u Qronhy 3. Pamatoval si, že rostlinku v květináči pevně svíral, snažil se zůstat ve spojení, ale pak upadl. Ještě teď se při té vzpomínce zachvěl. Jeho křehká ratolest zmizela v moři oblaků pod těžerem.

S úctou a zároveň dychtivostí pohladil Kolker tenký pružný kmínek a v té chvíli se jeho mysl vlila mocným proudem do telinku, jako když se propojí elektrický oblouk. Tento euforický okamžik si představoval od chvíle, kdy ztratil svou ratolest.

V přívalu, který trval věčnost a zároveň pouhý okamžik, se Kolker dozvěděl vše a vše také sdělil. Prolétl hustým lesem myslí a vzpomínek a opět se spojil s mnoha svými druhy. Našel Yarroda, který byl bez sebe radostí když zjistil, že jeho přítel stále žije. Hledal Rossiu a Clydiu, ale nenašel je, stejně jako mnoho dalších zelených kněží, které znal.

Tihle byli mrtví, padli buď při druhém útoku hydrogů na Theron nebo během vzpoury compů.

Světoles a jeho přátelé zelení kněží nyní věděli co se s ním stalo, a co Mág-imperátor udělal s nic netušícími hanzovními těžaři. Tento příběh však už znali od Niry, třebaže z jiného pohledu – vyprávěla jim, jak Sullivan a jeho posádka horečně pracují, aby pomohli Sluneční flotile.

Kolker svůj kus dřeva nepustil, dál předával a přijímal zprávy. Snažil se tento pocit popsat starému světlonoši, nebyl však schopen Tery'lovi sdělit hloubku svého prožitku. Zvedl k Niře oči plné vděčnosti. Když konečně uvolnil sevření, Kolker stále cítil doznívající chvění. Ale přesto…

Nira se na něj usmívala. „Opět ses spojil se světolesem. Copak jsi právě po tomhle netoužil?"

„Ano!" Ale uvnitř se cítil podivně prázdný. Dlouhé měsíce, slepý a vyprahlý, nemyslel na nic jiného. K jeho překvapení to však zdaleka nebylo tak úžasné, jak popisoval Tery'lovi. Klamala ho snad paměť? Nebo se změnil on sám?

Jakmile se přestal dotýkat ratolesti, připadal si znovu zcela odtržený. Tohle nebylo jako thisma, o němž mu vyprávěl světlonoš. Kolker shledal, že jeho návrat k lesní mysli byl záhadně neuspokojivý, a nevěděl, co si o tom má myslet.

☼ 112 Král Petr

Král i královna věděli, že se bouře žene přímo na ně. Estaře bylo zle z toho, co se stalo s jejím milovaným skleníkem. Děsilo ji zlovolné potěšení, s nímž prezident přiměl Sarein, aby tu zkázu královně ukázala právě ona. Tohle však byl teprve prezidentův první tah, pouhá předzvěst toho, co mělo následovat.

Uzavřený ve svém královském apartmá, oddělený od světa – třebaže ne tak dokonale jak se prezident domníval – dumal

Petr nad detaily prezidentova posledního denního souhrnu zpráv, který se mu vůbec neměl dostat do ruky. Kapitán McCammon měl zakázáno mu je dál předávat, souhrn zpráv se však toho rána nečekaně objevil na Petrově obrazovce. Petr předpokládal, že mu jej anonymně poslal zástupce Cain.

Hltal podrobnosti o obranném rozmístění lodí OSZ a ildiranských bitevníku, stejně jako o přípravách, které v souvislosti s hrozícím útokem hydrogů probíhaly na Zemi. Prezident Wenceslas obrazně řečeno svázal králi ruce, Petr se však vzpíral a bránil, a tato neviditelná pouta se začala uvolňovat. On a královna budou muset podniknout něco zásadního, a to velmi brzy.

„Petře!“ hlesla Estarra. Mluvila chvatně a šeptem. Otočil se a uviděl dvě postavy, které se bez ohlášení objevily ve dveřích. Kapitán McCammon a tři královští gardisté jim bránili ve vstupu, zdálo se však, že McCammon je ochoten pustit návštěvníky dovnitř. Jedním z nich byla Sarein, která se marně pokoušela skrýt svou nervozitu, další postava byla zahalená pláštěm, do tváře měla staženou kápi a na rukou rukavice.

Petr pohlédl na Estarru, která sotva znatelně přikývla. „To je v pořádku, kapitáne! Pusťte je dovnitř,“ řekl.

Sarein chvatně vstoupila do místnosti jako by se bála, že bude na chodbě spatřena. Onen neznámý, který přišel s ní, vykročil kupředu a stáhl si kápi. Ukázal se obličej pokrytý neumělým makeupem, který měl zakrýt smaragdově zelenou pleť.

„Nahtone!“ vykřikla Estarra nadšeně, ale muž zůstal vážný.

Sarein se zhluboka nadechla. „Když jsem zjistila, že Basil brání zelenému knězi v přístupu k vám, řekla jsem si, že musím něco udělat. Nahton prý má pro vás důležitou zprávu a odmítá ji sdělit komukoli jinému kromě vás dvou.“

Petr pohlédl na McCammona, který stál vedle v pozoru. „Děkuji vám, kapitáne. Prosím, zavřete dveře.“

Velitel stráží si Sarein přeměřil – vzhledem k nedávnému útoku na prezidenta měl obavy nechat tyto dva hosty s králem a královnou o samotě. Estarra se na něj vlídně usmála. „To je v pořádku, kapitáne!“

„Jde o jednoznačné porušení prezidentových rozkazů,“ řekl. Nastal vypjatý okamžik, ale pak kapitán pozvedl bradu. „Za daných okolností však bude rozumnější umožnit králi, aby se na významných záležitostech podílel.“ Královští gardisté odešli a dopřáli jim potřebné soukromí.

Jakmile byli sami, Nahton sklonil hlavu. „Prezident Wenceslas se mě snažil přinutit, abych předal svou zprávu jemu, ne vám, ale já nesloužím prezidentovi Hanzy. Sloužím světolesu.“

Petr pocítil vzrušení nad možnostmi, které se jim tímto způsobem možná otevíraly. „Pomoc zeleného kněze v této chvíli bezpochyby potřebujeme.“

„Jaká je to zpráva, Nahtone?“ zeptala se Estarra. Sarein vypadala dychtivě, ale současně jako by se bála toho, co se dozví.

„Povím vám, co chystají Ildirané společně s hydrogy. Musím vám říct o verdanských bitevnících, velkých stromech, z nichž některé právě míří k Zemi. A o tom, co dělají Tuláci a také wentalové.“

Potom dvorní zelený kněz přednesl královskému páru všechno co věděl, informoval je a zároveň varoval. Petr držel Estarru za ruku a pozorně naslouchal. Sarein byla viditelně překvapená, ale nezmohla se na jedinou poznámku.

Když Nahton skončil, král řekl: „Chci, abyste teď pro mě něco udělal. Promluvte se zelenými kněžími a pošlete zprávu Estařiným rodičům, aby věděli, že potřebujeme jejich pomoc. Potřebujeme Theron. Musíme také poslat zprávu Tulákům, aby pochopili, že prezidentova vůle není králova vůle. Já a

královna jsme byli uvěznění a Basil mým jménem vydává rozkazy, které se mi hnusí. Nesouhlasím s tím, jak bylo postupováno proti Tulákům. Potřebujeme jejich vynalézavost. Nyní je třeba, aby se celé lidstvo semklo.“

Nahton přikývl. „Zelení kněží byli vysláni na mnoho kolonií, které Hanza nyní opustila. Tamní kolonisté přicházejí často do styku s tuláckými obchodníky. Jakmile se dostanu ke své ratolesti, rychle rozšířím tuto zprávu skrze telink.“

„Děkuji ti, Nahtone,“ řekla královna. Pak se zamračila na svou sestru. „Předpokládám, že teď poběžíš za prezidentem, abys mu všechno vyzvonila?“

Zatímco si zelený kněz opět nasadil kápi a chystal se k odchodu, Sarein vypadala velmi nesvá. „I kdybych za ním šla, nejsem si jistá, jestli by mě vůbec chtěl vidět. Od toho banketu, kdy jsem spustila poplach a Pellidor kvůli tomu vypil otrávenou kávu, mi Basil zřejmě přestal… důvěřovat.“

„Jak se zdá, poškodila jsi tím všechny,“ poznamenal Petr trpce.

Hrdě se na něj podívala. „A udělala bych to znovu, pokud bych musela.“

„Všichni musíme dělat věci, o kterých se nám dříve ani nesnilo,“ řekla Estarra. „Děkuji ti, Sarein, že jsi ho k nám přivedla. Vím, jak těžké to pro tebe muselo být.“

„A bude to ještě těžší, pokud nás někdo uvidí.“ Viditelně se už nemohla dočkat, až budou pryč. Když se Nahton opět zamaskoval, společně proklouzli kolem královských gardistů do labyrintu chodeb Paláce šepotu.

Než se dveře opět zavřely, do královského apartmá vstoupil kapitán McCammon. Chvíli váhal, jako by sbíral odvahu a zápasil s vědomím své služební povinnosti. Pak ztišil hlas: „Králi Petře, nejméně pět mých gardistů za mnou přišlo a vyjádřilo závažné pochybnosti o způsobu, jakým prezident vede tuto válku a jak zachází s vámi. Nejsou přesvědčení, že jeho postup je v souladu se zájmy Hanzy.“

„To je stále ještě velmi mírně řečeno," konstatoval Petr. „A co vy, kapitáne McCammone?"

„Já jsem snad už svůj postoj vyjádřil dost jasně. Podle mého názoru má prezident na rukou krev – krev všech těch mužů a žen ze stříbrných baretů, posádek lodí OSZ a nakonec i celé lidské rasy. Jsem přesvědčen, že mnoho lidí zemřelo jen proto, že vám včas nepředal důležité informace. Je proti mému svědomí podporovat takové jednání."

„Můžete nám říct jména těch dalších gardistů?" zeptala se Estarra.

McCammon se ošil. „Mluvili se mnou důvěrně. Jejich totožnost bych si raději nechal pro sebe."

„Královna Estarra vás zřejmě chtěla jen požádat, aby naší osobní ochranou byli pověřeni právě tito muži," řekl Petr. „Nemůžeme vědět, jakým nepřátelům budeme muset čelit, a raději bychom u sebe měli lidi, na něž se můžeme spolehnout."

McCammon se s úlevou usmál. „To samozřejmě mohu zajistit, Vaše Veličenstvo."

Té noci spal Petr neklidně, neboť věděl, že se kdykoliv může objevit vrah, aby ho zabil – aby zabil je oba. Jak dlouho ještě bude Basil čekat, než se odhodlá k činu?

Probudil se náhle a s úlekem, když uslyšel OXův hlas tak blízko své postele. „Králi Petře, královno Estarro, je tady návštěvník, který s vámi musí mluvit." Petr se prudce posadil. Skrze okno dovnitř dopadala záře světel Palácové čtvrti postačující právě tak na to, aby se mohl rozhlédnout. OX trpělivě čekal, jako by se styděl, že vyrušuje.

„Další návštěvník?" V Estařiných tmavých očích se zableskl strach.

Když Petr zaostřil zrak, spatřil hned vedle compa přízračnou postavu bledého muže. „Omlouvám se za tuto neobvyklou a neplánovanou schůzku, králi Petře. Okolnosti jsou však natolik naléhavé, že tohle riziko vyváží."

Zástupce Cain jim už několikrát pomohl, ale mohli bezvýhradně věřit člověku z vládních kruhů Hanzy? Petr vstal z postele. „Prezident určitě sleduje i vás. Nebojíte se, že budete spatřen? Jak jste se sem dostal?“

Zástupce ledabyle mávl rukou. „Je pozdě v noci a já mám dost dobré styky, abych se vyhnul podezření – přinejmenším po nějakou dobu. Vaši královští gardisté byli docela vstřícní.“ Našel židli a posadil se. „Kdyby se vám povedlo prezidenta zabít, bylo by naše malé dilema hladce vyřešeno. Nastoupil bych na jeho místo a my dva bychom se dohodli. Tato cesta je však už uzavřená. Prezident už nikdy nebude tak neopatrný, a vás dvou se brzy zbaví. Odhaduji, že vám zbývá den, nanejvýš dva, než zařídí, aby si na vás v zákoutí paláce počíhal další ‚fanatický vrah’.“

„Proč jste sem přišel?“ zeptal se Petr. „Abyste nám řekl, že se máme pomodlit?“

„Příležitost odstranit prezidenta je jednou provždy pryč. Proto musíte odejít. Nejlépe nějakým hodně nečekaným způsobem.“ Cain jim podal několik datových nosičů. „Sem jsem nahrál schémata té malé hydroské lodi. Náš vědecký tým učinil mnoho zásadních objevů, které jsou zde zdokumentovány. Představuje to značný objem dat. Výzkumníci neměli zájem dojít dál než k prověření svých teorií, vy je však můžete považovat za podklad pro netradiční únikovou strategii.“

Petr přijal média s daty. Uvědomil si, že každá normální loď by nejspíš byla dostižena, zadržena či sestřelena hlídkujícími loděmi OSZ kroužícími kolem Země. S hydroským člunem si však neporadí – pokud se jim s ním podaří odletět.

„A co vy, pane zástupce? Chystáte se zmizet také? Sám víte, že je v zájmu Hanzy nutné Basila zastavit.“

Cain si přejel prstem po svých bezbarvých rtech. „To co vím, a to, čeho mohu dosáhnout, jsou dvě různé věci. S mým

přičiněním se do médií dostalo mnoho informací, které měly zůstat utajené, ale na víc si netroufám. Můj podíl na celé věci je přísně důvěrnou záležitostí. I tak jsem už udělal víc, než bych měl. Kdyby se to prezident dozvěděl, přišel bych o víc než jen o dobré místo.“ Pomalu mizel v šeru pokoje. „Teď už na mě nemůžete spoléhat. Dal jsem vám informace, které můžete využít. Vy dva se teď musíte rozhodnout, jak s nimi naložíte. Tímto končím. Ať už bude váš plán jakýkoliv, doufám, že uspějete.“

„Jste si jistý, že už nemůžete udělat nic víc?“ zeptal se Petr. Cainova postava se však už rozplynula ve tmě. Čekal, ale odpověď už nepřišla. „Pane Caine?“ Zástupce byl pryč.

OX zůstal v pokoji s nimi. „Jako vždy mi bude potěšením vymyslet a zrealizovat jakoukoliv strategii, samozřejmě v rámci omezení daných mými programy.“

Petr pohlédl na OXe a pak obrátil plnou pozornost ke své ženě. „Nemůžeme myslet jen na sebe. Ano, cítím povinnost zachránit tebe a naše dítě, zároveň ale vím, že v této hře nejde jenom o nás. Ať uděláme cokoliv, musíme mít na mysli zájem celého lidstva.“

Estařiny tmavé oči viděl dokonce í v přítmí jejich pokoje. „Petře, prezident Wenceslas se dopouští závažné chyby, když za lidstvo považuje pouze členy Hanzy. Znepřátelil si Tuláky, Theroňany i spoustu kolonistů na planetách, které odepsal. Lidská rasa, to je mnohem víc než ta hrstka, kterou se prezident uráčil do tohoto pojmu zahrnout.“

Petr se na ni podíval. „Takže?“

Vzala ho za ruku. „Sarein mi včera ve skleníku navrhla jistou věc. Ty jsi král a já jsem královna. Když nemůžeme bezpečně vládnout ze Země, musíme jít někam jinam. Theron nás přijme. Je pro naše záměry dokonalý. A kromě toho…“ Ztišila hlas: „Já bych se moc ráda vrátila domů.“

„Něco pro lidstvo můžeme vykonat jenom tehdy, pokud zůstaneme naživu,“ souhlasil Petr a v ruce přitom svíral

datové nosiče, které mu předal Cain. „Jestli ale máme uskutečnit svůj záměr, opustit Palác šepotu nestačí. Pokud král a královna zmizí, Basil to nějak zakamufluje a jednoduše dosadí na trůn Daniela.“

„A lidstvo bude pokračovat v pádu do propastí.“

Výraz Petrovy tváře ztvrdl. „Nesmíme Basilovi ponechat žádnou další možnost. Až půjdeme, musíme s sebou vzít taky Daniela.“

☼ 113 Mág-imperátor Jora’h

Přestože Jora’h vyplnil příkazy hydrogů do posledního – poslal k Zemi adara Zan’nha se dvěma kohortami Sluneční flotily – šedesát diamantových hydroských koulí se vrátilo k Ildiře. Tvorové z hlubin plynných planet Mágu-imperátorovi zjevně nedůvěřovali.

Rozhodli se nás zničit bez ohledu na cokoliv. Jora’h to nyní jasně viděl.

Na orbitě se shromáždilo více než tisíc ildiranských bitevníků připravených chránit Mága-imperátora. Přestože znepokojení obránci měli značnou početní převahu, hydroské lodě se hnaly nebem a demonstrovaly tak aroganci nepřátel: pouhých šest desítek svých lodí považovali za dostatečně odstrašující sílu.

Pravdou ovšem bylo, že tyto diamantové koule by víc než jistě dokázaly zničit Hranolový palác, zabít Mága-imperátora a srovnat Mijistru se zemí – pokud by chtěly. I kdyby se stovka lodí Sluneční flotily vrhla dolů, aby do nich narazila, výbuchy a padající trosky by způsobily městu neskutečnou zkázu. Kromě toho – hydrogové mohli vždy povolat své další lodi.

Současná evakuace Hyrillky, kterou řídil tal O'nh, si vyžádala účast mnoha největších lodí Sluneční flotily včetně celé kohorty tala Ala'nha. Nyní lodě plné uprchlíků proudily zpět k Ildiře a přiváželystovky tisíc Hyrillčanů. Ani Ildira však už pro ně nebyla bezpečným místem, pro nikoho z nich.

Jakmile se hrozící hydroské lodě přiblížily, Jora'h poslal Niru a Kolkera do ústraní. Věděl jak silně hydrogové nenávidí verdani, a nemohl připustit, aby viděli, že přímo v Hranolovém paláci jsou dva *zelení kněží.*

Osira'h stála po jeho boku a tajemně se na svého otce usmívala. „Má mysl je otevřená. Cítím hydroské lodě nad námi. Hydrogové jsou rozzlobení… ale oni jsou rozzlobení vždycky. Jsou podezřívaví. Nerozumějí Ildiranům."

„Nepokoušeli se nám porozumět. To je jejich chyba a jejich slabina." Díval se na ni a snažil se posílit vlastní sebedůvěru. „Nedopustíš, aby se dozvěděli naše tajemství?"

„Ne." V jejím hlase nebyla ani špetka pochybnosti. Tal Lorie'nh, velitel obranné kohorty shromážděné na orbitě, právě dorazil do paláce a čekal v audienčním sále pod nebesférou, aby sloužil jako poradce. „Doufám, že máš pravdu, vůdce." Lorie'nh byl vysoký, štíhlý starší muž, který zřídkakdy riskoval a nikdy nepřekonal očekávání do něj vložená. Jeho dosavadní kariéra byla přiměřená, ale nijak zajímavá. Jora'h však věděl, že bude Mágu-imperátorovi sloužit ze všech svých sil, ať už ho požádá o cokoliv.

Jora'h se už rozhodl, přestože byl přesvědčen, že za to jeho rasa draze zaplatí. Od uprchlíků z Hyrillky, stejně jako ze zpráv přinášených dalšími loděmi Sluneční flotily, věděl, že dochází k početným bitvám mezi hydrogy a faery. Nira, která obnovila své telinkové spojení se světolesem, mu řekla vše, co se dozvěděla o rozsáhlých plánech a dění probíhajícím nyní současně po celém Spirálním rameni. Jak dlouho mohli hydrogové odolávat? Verdansko-wentalské bitevníky samy o sobě stačily, aby se situace obrátila.

Opravdu chtěli hydrogové zároveň bojovat také se Sluneční flotilou?

Možná nakonec přece jen přežijeme. Pokud budeme silní… a pokud budeme mít štěstí. Jeho rozhodnutí přinese život nebo smrt. Věděl přesně, co musí říct. Tohle byla jeho říše.

Když hydroský vyslanec konečně dorazil do Hranolového paláce, Jora'h vstal. Položil dlaň na Osira'hino rameno a malá uzavřená koule zastavila před jeho trůnem. Tal Lorie'nh byl viditelně znepokojený a plný úzkosti. Ještě nikdy neviděl hydroga tak zblízka, nikdy se nezúčastnil skutečné bitvy.

Jora'h sledoval, jak se za průsvitnou stěnou formuje humanoidní postava. Mág-imperátor si uvědomoval, že čas ubíhá. Promluvil pevným hlasem a dal průchod své nelibosti. „Proč jste sem přišli? Vyslal jsem Sluneční flotilu k Zemi, jak jste žádali. Nevidíte, že spolupracujeme?"

„Jsme tady, abychom si pojistili splnění vašeho slibu, nebo vás potrestali, pokud odmítnete."

Jora'h se ovládl a zachoval stejný výraz tváře, ale měl pocit, jako by mu hrudníkem projelo ledové kopí. „Tohle není nutné."

„Přesto zde hodláme zůstat, dokud bitva o Zemi nebude uspokojivě završená. O případné zradě se dozvíme okamžitě."

Jora'h nedal najevo strach. Ildirané věřili, že jsou součástí velkého kosmického příběhu a považovali Ságu sedmi sluncí za věrohodný popis reality minulé i současné. Jeho otec mu však ukázal, že obsahuje také značné množství informací překroucených nebo dokonce nepravdivých. Teď záleželo především na tom, co doopravdy udělá. Nedopustí, aby byl v Sáze vylíčen jako zbabělec a zrádce… pokud vůbec někdo přežije, aby mohl napsat další strofy.

Přestože si Jora'h připadal bezmocný, necouvl a nesklonil se. Sevřel ruce do pěstí a dospěl k obtížnému rozhodnutí.

„Nedůvěřujete nám? Dobře. Jako projev naší ochoty spolupracovat pošlu k Zemi další lodě Sluneční flotily. Tale Lorie'nhu! Jakmile nás hydroský vyslanec opustí, vezmeš svou kohortu a vydáš se na pomoc adaru Zan'nhovi. Možná bude potřebovat posily."

Hubený důstojník překvapeně zamžikal, zatvářil se zmateně, ale nakonec nalezl správná slova: „Stane se podle rozkazu, vůdce! Hned jak hydroský vyslanec opustí palác."

Jora'h se obrátil zpět k vyslancově tlakové komoře. „V této chvíli jsem poskytl více než tisíc bitevníků Sluneční flotily – předpokládám, že to k porážce toho, co zbylo z Obranných sil Země, stačí. Jste nyní spokojení?"

„Stále vás sledujeme. Velmi bedlivě." Napětí visící ve vzduchu se pomalu rozptýlilo, Jora'h však stále zůstával ve střehu. Nebyl si jistý, zda vyslance přesvědčil, hydrog však už neměl co říct. Malá koule se zvedla z mozaikové podlahy a zamířila pryč chodbami paláce, doprovázena strážnými, kteří by s ní nebyli schopní bojovat, ani kdyby chtěli.

Sotva tlaková komora zmizela z audienčního sálu, Osira'h i tal Lorien'nh upřeli na Mága-imperátora ohromené pohledy. Zjevně si mysleli, že zešílel stejně jako Rusa'h. Konečně Lorie'nh vyhrkl: „Vůdce, pokud teď se svou kohortou odletím, obrana Ildiry bude výrazně oslabená! A hydrogové nám visí přímo nad hlavami."

„Bojím se toho, co hydrogové chystají," řekl Jora'h. „Bitvu u Země rozhodně prohrát nesmíme. Musíme si být naprosto jistí, že nepřítel bude rozdrcen. Leť k Zemi nejvyšší rychlostí, jaké je tvůj manipul schopen, jinak může být pozdě." Mág-imperátor se zhluboka nadechl, neboť si byl vědom, že právě pronáší rozsudek smrti. „Už není čas, aby Sullivan Gold a jeho technici pracovali na tvých lodích, Lorie'nhu. Je mi to líto."

Tal si zachoval strnulou formálnost. „Já i mí vojáci víme, co je naší povinností."

Jora'h přikývl. „Ildira nebude bez ochrany, Lorie'nhu. Na obranu Hranolového paláce si ponechám dvě kohorty, a z Hyrillky se každý den vrací několik septemů plně naložených lodí." Pak ztišil hlas a řekl své dceři: „Otázka zní, dokážeme zasáhnout hydrogy dost tvrdě na to, aby nás nechali na pokoji?"

Osira'h svému otci věnovala podivně nepřítomný, ale uklidňující úsměv. „Jen počkej! Nevzdávej se."

„Víš něco? Na co myslíš?"

Dívka se záhadně pousmála. „Mám schopnosti, o jejichž vyšlechtění usiloval genetický program po celá staletí. Spojení už bylo navázáno. Stala jsem se spojovacím článkem mezi Ildirany a hydrogy, a moje matka mi vnukla nápad. Možná dokážu víc, než bys myslel. Víc, než by hydrogové čekali."

☼ 114 Anton Colicos

Hydrogové a faerové dál bojovali uvnitř hyrillského slunce. Z koróny šlehaly výtrysky plazmatu, iontové erupce rušily vysílání a také počasí se začalo citelně měnit. Každá další změna ztížila evakuaci, tal O'nh však překonával překážky se stejnou rázností a efektivitou, jakou prokázal už při organizování obnovovacích prací.

Ve chvíli, kdy dorazil tal Ala'nh se stovkami lodí, připravený nabrat další evakuované, naplnil už jednooký veterán většinu svých bitevníků a odeslal je zpět k Ildiře. Nechtěl, aby přeplněné bitevníky zůstávaly v soustavě, která se hemžila hydrogy a faery. Dvě kohorty Sluneční flotily už byly schopné odvézt do bezpečí všechny obyvatele planety dřív, než strašlivá bitva hvězdu zahubí.

„Jeden krok kupředu a dva zpátky," poznamenal Anton. „Tahle planeta má v poslední době strašlivou smůlu."

Vao'sh si mezitím nabral plnou náruč dokumentů z podzemních archivů. „Poklidné časy plodí nudné příběhy, dějepravče Antone."

Oba pracovali ze všech sil, aby zachránili záznamy z archivů pod palácem. Ze začátku se snažili pracovat systematicky, ale ke konci už všechno prostě jen házeli do přepravních kontejnerů. Dokonce i Yazra'h jim pomáhala, přestože plnila při tomto chvatném exodu stovky jiných povinností. Anton to chápal jako projev zvláštní přízně.

Rachot na přistávací plošině byl ohlušující. Bitevníky přistávaly po čtrnácti, což dalece přesahovalo kapacitu kosmodromu. Velké lodě proto přistávaly i na polích a prázdných náměstích, na každém místě, které bylo dost velké, aby se na něj vešly. Menší osobní čluny pak létaly nad krajinou a zachraňovaly všechny Ildirany, kteří se nebyli schopní dopravit do hlavních evakuačních center.

Když Anton sledoval tento zápas, hruď se mu svírala strachem. Cítil jak čas, který jim byl vyměřen, utíká stále rychleji. Tato neuvěřitelně rozsáhlá operace byla realizována s neslýchanou efektivitou, k dispozici bylo sedm stovek obrovitých ildiranských válečných lodí, i přesto se však záchrana všech obyvatel zdála nemožná.

Mladý místodržící byl zdrcen ztrátou tak staré a vážené kolonie a Antonovi ho bylo upřímně líto. Na veřejnosti dával najevo rozhodnost a odhodlání, přesně jak ho to učila Yazra'h, v soukromí však byl zvratem událostí otřesen. „Měl jsem to dokázat," řekl Ridek'h, zatímco sledoval, jak dvojice dělníků nakládá do člunu další bednu s dokumenty. „Hyrillka se měla opět stát dobrým místem k životu."

„A lid ti plně důvěřoval, místodržící." Chlapcově sebedůvěře zjevně prospívalo, když ho Yazra'h oslovovala oficiálním titulem. „Situace se však změnila. Tvou povinností

jakožto hyrillského místodržícího je ochraňovat lid této kolonie – což právě teď znamená odvést jej z planety odsouzené k zániku.“

Dějepravec Vao’sh dodal tónem dokonale vyladěným tak, aby zapůsobil na chlapcovy city: „Osobně se postarám, aby v Sále dějepravců byla tvá úloha v těchto událostech řádně zaznamenána, místodržící Ridek’hu. Budeš nejmladším mužem, který si kdy vysloužil místo v *Sáze sedmi sluncí*.“

Když pak Anton s Vao’shem nastoupili na palubu člunu a zamířili k čekající vlajkové lodi, ani jeden z nich už nepromluvil. Mlčky a vyčerpaně seděli vedle sebe.

Jakmile se opět ocitl ve velícím jádru, spatřil Anton na obrazovce s vysokým rozlišením bitvu probíhající uvnitř slunce, a tento pohled ho vyděsil. Hlavní slunce Hyrillky umíralo. Ohnivé elipsoidy se na hydroské lodě vrhaly po stovkách. Odkudsi z nitra hvězdy dokázaly ohnivé bytosti ovládat protuberance a používat je jako zbraně. Obrovité oblouky ionizovaného plynu se zvedaly vzhůru v ničivých vlnách, kterým nedokázaly odolávat ani diamantové trupy hydroských lodí. Přesto, tváří v tvář početným silám nepřítele, ohnivá vejce faerů zhasínala jedno po druhém. Modrobílá hvězda teď vypadala jako rozbouřený kotel.

Vědci vypracovali matematický model, aby odhadli, jak dlouho ještě primární hvězda soustavy vydrží. Bylo přitom zřejmé, že pokud vyhasne hlavní hyrillské slunce a zůstane jen menší oranžová hvězda, klima planety se rychle a drasticky změní. Náhlý pokles toku sluneční energie způsobí prudký zvrat. Bouře nesmírné intenzity doslova roztrhají atmosféru na kusy, změny teploty otřesou pevninami a vyvolají seizmickou nebo vulkanickou aktivitu. Nic živého zde zřejmě nepřežije.

„Je to skutečná katastrofa,“ zamumlal Anton.

☼ 115 Jess Tamblyn

Jessova wentalská loď se řítila k oblačné obří planetě jako vystřelená kulka. Společně s vodními elementály se postaví hydrogům a vysvobodí Tasiu a ostatní lidské zajatce. Wentalové se od něj mnohé naučili, proto teď chápali, co ho pohání vpřed, rozuměli rodinným vazbám a jeho lásce k jednotlivým lidem.

Posily měly dorazit brzy, ale Jess nehodlal čekat – ne teď, když se dozvěděl, že tam dole je Tasia. Jakmile vnikl do řídkých vrstev atmosféry Qronhy 3 a po hlavě se vrhl do zdánlivě nemožného úkolu, cítil, jak to mezi wentaly kolem i uvnitř něj vře. Toužili po boji. Nebude na to sám.

Z povrchu jeho lodi vytryskly vodní kapky a v prudké explozi wentalské energie pronikaly oblaky, přeskakovaly od jedné vodní molekuly k druhé. Wentalská energie tryskala na všechny strany, vlévala se do plynných vrstev a šířila se jimi jako barvivo vlité do nádrže s tekutinou.

První úder.

Jess stále klesal a hleděl přitom ven skrze zakřivené stěny své lodi, dokázal však rozeznat jen vířící mlhu a bouři. Hlasy wentalů v jeho mysli mezitím popisovaly sílící boj, používaly však pojmy, kterým stěží rozuměl. Stejně jako předtím zkrotili bouřemi zmítaný Golgen, teď wentalové vzali do sevření i tuto planetu.

Náhle se všude kolem něj začaly vynořovat hydroské bitevníky. Vyšlehly z nich modré blesky, které zasáhly oblačné vrstvy prosycené wentaly. Jess se prudce vyhnul jedné z ježatých koulí a jen taktak unikl sršícími výboji energie. Udělal další prudký úhybný manévr a dál rychle klesal.

Jen těsně se vyhnul srážce s dalším hydroským bitevníkem, který se vynořil z mračen přímo pod ním – hydrogové ho neviděli, nezahájili palbu, zjevně byli příliš

zaměstnáni bojem se svým nepostižitelným nepřítelem. Když Jess prolétl kolem, všiml si, že jindy hladký diamantový trup lodi je pokrytý důlky, jako by vyleptanými kyselinou. Wentalská esence jej rozežírala.

Jess se svou lodí provedl další kličku a vrhl se dolů. Ze spodních vrstev vyplouvali další a další bojechtiví hydrogové. Tvorové obývající hlubiny plynných planet zřejmě měli tam někde dole velkou základnu nebo město. Jess je musel najít, musel najít svou sestru.

Tlak atmosféry působil na stěny jeho lodi, svíral ji, snažil se ji rozdrtit, wentalové to však nedopustili. Jess to nedopustil. Spojený částí své mysli s duší lodi sledoval stopy, které hydroské bitevníky zanechaly v atmosféře, až k místu, odkud odstartovaly.

Atmosféra kolem něj teď byla hustá jako polévka. Vodní kapky odletovaly od stěn jeho kulovité lodi jako cákance roztaveného kovu z hořícího meteoritu. S každou další energií prosycenou kapkou mizící v oblacích pronikli wentalové hlouběji do atmosféry a šířili se v ní jako jed.

Rozjařené vzrušení ho zachvátilo jako zpěněný proud. Jen ryzí silou vůle dokázal Jess udržet svou loď pohromadě i ve chvíli, kdy po kapkách ronila wentalskou vodu. Část perleťové kostry se udrolila a odpadla, to když se podpůrná žebra stáhla k sobě, aby se přizpůsobila stále se zmenšujícímu objemu vody. Jess byl prostoupen wentalskou energií a sám by v nepřátelském prostředí přežil, stejně jako byl schopen přežít v naprostém vakuu. Musel si však nechat nějakou rezervu, aby ochránil svou sestru a ostatní.

Organická mlha tvořená dlouhými řetězci molekul zamlžila jeho výhled, Jess však přesto rozeznal úchvatné hydroské město: shluk kopulí a navzájem spojených geometrických útvarů, podivných a nepochopitelných staveb. Odtud, přímo z této planety, hydrogové vysílali své

bitevníky, které pak útočily na bezbranné lidi… Tolik zničených tuláckých těžerů jako Rossův Blue Sky…

Jess zaostřil pohled, soustředil jej jako laser a popohnal loď z vody a perleti vpřed.

Aniž zpomalila, narazila jeho prudce se otáčející loď do ochranné membrány, jež obklopovala vznášející se hydroské město. Prudce vlétla do mimozemské metropole a minula několik struktur ve tvaru mnohostěnu. Hnízdo hydrogů.

Jess se řítil ulicemi, proplétal se mezi vysokými hranatými komplexy podivného města. Smysly měl napjaté, pátral po sebemenší stopě, která by ho mohla zavést k lidským zajatcům. Wentalové ho vedli, pomáhali mu hledat ochrannou celu. Wentalové se šířili molekulami vody ve vzduchu a podle všeho věděli, že se blíží ke svému cíli. Tasia byla někde nedaleko.

V ulicích mezi obrácenými mosty a oblouky vypadajícími jako Móbiova páska se objevily útvary z tekutých krystalů připomínající louže rtuti. Hydrogové obývající město si uvědomili přítomnost vetřelce a rozhodli se mu zabránit v uskutečnění jeho záměru.

Zmenšená loď z vody a perleti se zastavila, neboť hydrogové jí zatarasili cestu. Nahlučili se před Jessovou lodí, začali se zvedat vzhůru a brát na sebe konkrétní podobu, až stáli přímo před ním jako armáda dokonale identických a přitom naprosto věrných replik.

Jess se nedokázal ani pohnout.

Byli to samí Rossové.

116 Zhett Kellumová

Když se všechny tulácké lodi naplnily wentaly z živoucího oceánu Charybdis, Mluvčí Peroniová zavelela k odletu. Plánování a logistika byly velmi složité, zvlášť při tak velkém množství cílových planet a omezeném počtu lodí. Zhett Kellumová proto právem čekala, že dostane příležitost odvést kus pořádné práce.

Ve skupinách po dvou či třech se různorodé lodě vydaly k přiděleným plynným planetám. Čtrnáct plumaských tankerů, dokonce i malé nákladní a osobní lodě byly naplněné wentaly k prasknutí.

V souladu s rozpisem zamířili Zhett a její otec se svými nákladními loděmi plnými vody k první planetě na seznamu. Welyr byl vyhořele vyhlížející plynný obr se rzivými mraky, které vypadaly jako krvavé skvrny. Zhettin otec o přidělení této planety výslovně požádal. Měl tu nevyrovnaný účet.

„Chtěl jsem Shareen požádat o ruku, ale dával jsem si pořád sakra na čas – a pak přišli hydrogové," přemítal Kellum lítostivě. „Ti odporní hydráci její těžer doslova smetli."

„Ach, tati," povzdechla si Zhett, která řídila druhou nákladní loď a udržovala se svým otcem rádiové spojení. Na svou skutečnou matku, která zemřela, když byla ještě malá, se skoro nepamatovala. Její otec byl vždycky velmi praktický a nezávislý, a Shareen houževnatá a tvrdohlavá. Ti dva by vytvořili skvělý pár.

Kellum pokračoval: „Ani jsem jí nemohl dát sbohem. Jsem rád, že můžu něco udělat pro všechny klany, ale – Welyr, to je pro mě sakra osobní záležitost."

„Hydráci si spakují svých pět švestek a potáhnou."

„Opravdu nechceš zasadit první ránu ty sama, zlatíčko?“

Zhett si odfrkla. „Propána, tati, tam bude dost hydrogů pro nás oba.“

Dvojice lodí naplněných vodou začala klesat k svrchním vrstvám atmosféry rezavého plynného obra. Nákladové jícny se otevřely, vyhrnuly se z nich tisíce litrů energií prosycené vody a wentalové, takto osvobození, se rozptýlili do vířících oblaků.

Lodě letící bok po boku se s řevem hnaly nad mlžnými vrstvami a dál rozsévaly vodní elementály. Když si byli jistí, že svůj úkol splnili, vystoupali Zhett s Delem do bezpečnější výšky. Zhett vyhlédla ven přes skosené průzory kokpitu a sledovala rychle se formující bouřkové mraky – důkaz toho, že se hydrogové rozptýlení do oblak šíří atmosférou jako požár vyschlou stepí.

„Pokud se teď za námi pustí hydrogové, vletí přímo mezi wentaly.“

Když se tulácké lodě přehouply na noční stranu Welyru, Zhett odolala pokušení rozprášit do temných oblaků další vodu. Wentalové se už šířili dostatečně rychle a dívka viděla, že její otec by už raději letěl dál.

„Nech si něco pro další planetu, zlatíčko,“ odvysílal. „Udělali jsme, co bylo třeba, a teď je čas zamířit k dalšímu cíli.“

„Co se dá dělat, jedeme! Právě když mě to začínalo bavit. Příští zastávka Osquivel – šest hodin letu na mezihvězdný pohon.“

„Ah, Osquivel! Naše domácí hřiště – tentokrát tam rozehrajeme skutečný zápas.“

Zatímco se vzdalovali, v atmosféře Welyru zuřila bitva.

☼ 117 Generál Kurt Lanyan

Lodě OSZ a dvě kohorty ildiranských bitevníků se rozmístily kolem Země, zaujaly pečlivě promyšlené obranné postavení a čekaly, až se objeví hydrogové. Skvostné ildiranské bitevníky a lidské lodě, které teď mezi obránci tvořily jasnou menšinu, kroužily uvnitř soustavy i po jejím obvodu. Další ildiranské lodě hlídkovaly v širším okolí.

Generál Lanyan na velitelském můstku *Goliáše* odpočítával hodiny, nedočkavý a zároveň plný strachu. Nebyl schopen žádným způsobem odhadnout, kdy se ta zatracená nepřátelská flotila objeví. Adar Zan'nh nic konkrétního neřekl, a také neprozradil, jak Mág-imperátor vlastně tuto informaci získal. Lanyana napadlo, jestli na ně Ildirané nenastražili past.

Basil Wenceslas ho kontaktoval třikrát denně, aby získal nejčerstvější zprávy. Přestože se ho Lanyan snažil uklidnit, prezidenta všechny ty nezodpovězené otázky zjevně stále znepokojovaly. „Jsme tak připravení, jak jen můžeme být," ujistil ho generál. „Stav mužstva je o něco nižší, ale pořád jsme schopní naše lodě dobře obsluhovat i bez vojenských compů."

Prezident však nad touto informací nijak nejásal. „Není divu, když nám jich zbyla jen hrstka v porovnání s počtem, který jsme měli ještě před měsícem."

„O případných změnách vás budu informovat." Lanyan přerušil spojení. Alespoň že tady, v domovské soustavě, nepotřeboval pro navázání přímé komunikace zeleného kněze. Kromě Nahtona v Paláci šepotu stejně žádný jiný kněz nebyl k mání, a podle prezidenta byl Nahton v poslední době krajně nespolehlivý.

Štítonoše OSZ hlídkovaly bok po boku s mnohem většími ildiranskými bitevníky. Přestože průzkumné letouny

odvysílaly obrovitým lodím pozdravy, Ildirané neodpověděli. Vždycky byli odtažití, každý voják OSZ to věděl.

Na okraji Sluneční soustavy rozmístili piloti stíhaček síť výstražných senzorů v naději, že tak zpozorují blížící se hydroské lodě dřív. Mnohonásobně posílené hlídky stály na stráži a čekaly, až se přižene invazní armáda. Všechny oči byly obrácené ven ze soustavy a v dalekém mezihvězdném prostoru pátraly po prvních známkách útoku.

Nikdo však neočekával, že se nepřítel nečekaně objeví *uvnitř planetární soustavy*.

Bílá a okrová oblaka Jupiteru, obří plynné planety nacházející se nejblíže Zemi, začala vřít. Ze skryté hydroské základny jako barbarští nájezdníci vyrazily stovky hydroských lodí.

První srážka mezi Obrannými silami Země a nepřítelem se odehrála u Jupiteru. Tady hydrogové rozdrtili nejmocnější válečné lodě OSZ. Teď se nepřátelští mimozemšťané vrátili skrze průchod v nitru planety – nehlídaná zadní vrátka umožňující přístup do soustavy. Hydrogové se vynořili uvnitř vnějšího obranného kruhu, nedaleko první Obranné linie lidstva.

Jako první ohlásily problémy loděnice v pásu asteroidů. Záznamová zařízení s vysokým rozlišením a možností extrémního přiblížení zachytila lodě hydrogů vylétající z pásů oblaků jako dělové koule. První varování přišlo od šéfa doků OSZ. „Generále, hydrogové, spousty hydroských bitevníků! Už jsem proti nim vyslal těch pár rychlých lodí, které mi zbyly.“

Na můstku *Goliáše* se rozezněl poplach. Členové posádky, už tak napjatí a ve střehu, spěchali ke svým bojovým stanovištím. Lanyan věděl, že těch několik člunů z loděnic nemá žádnou šanci. „Stáhněte se, zastavte útok!“

Tyto lodě pilotovali dělníci z loděnic, nikdy se nepředpokládalo, že by se měli účastnit přímého boje. Nyní,

když museli čelit armádě hydroských bitevníků, provedli standardní úhybné manévry. Z první řady blížících se hydroských koulí však vyšlehly dva blesky a vysílání pilotů skončilo, vystřídáno šumem.

Generál rychle vydal rozkazy. „Všem lodím: okamžitě se stáhněte z vnějšího okraje soustavy! Pohněte zadkem – hydrogové už jsou tady!“

„Generále, co když je to lest?“ řekl jeho pobočník. „Co když sem další hydrogové míří z okolního prostoru?“

Lanyan se na něj upřeně zadíval. „V takovém případě, pane Kosevici, jsme všichni mrtví.“

Hlídkující lodě OSZ vymáčkly ze svých pohonných jednotek maximální výkon a hnaly se k Slunci nejvyšší možnou rychlostí. Byly však natolik rozptýlené, že potrvá celé hodiny, než dorazí.

Lanyan přecházel po můstku sem a tam a sevřenými pěstmi bouchal o sebe. „Informujte adara Zan’nha – jen pro jistotu, kdyby náhodou nevěděl, co se děje. Potřebujeme, aby se veškerá obrana stáhla k Zemi – okamžitě.“

Taktické obrazovky už zachytily více než sedm stovek hydroských kulovitých lodí a do soustavy skrze průchod hluboko uvnitř Jupitera proudily stále další.

Zesílené pancéřování trupů lodí OSZ bylo navrženo tak, aby odolalo známým hydroským zbraním. Každý dělový člun, manta či hromoklín byly vyzbrojené plným arzenálem – náboji, frakčně-pulzními bombami, karbonovými beranidly a jazery se zesíleným výkonem. Přesto Lanyan pochyboval, že by tváří v tvář takové přesile dokázali něco víc než nepřítele podráždit.

Vydal rozkazy svému kormidelníkovi: „Ať se náš obranný kruh stáhne a připraví se k boji.“ Admirál Willisová se svou mantou, kterou uhájila proti compům, potvrdila rozkaz a postavila se do první linie. Ildiranské bitevníky se připojily k lodím OSZ, které vyrazily kupředu. Za nimi následovala

druhá kohorta plavidel Sluneční flotily. To všechno dohromady představovalo hrozivý obranný val, hydrogové však ani nezpomalili a dál se hnali kupředu, mířili k Zemi, jako by byla zasazená do středu terče.

Mezi posádkou můstku *Goliáše* panovalo hmatatelné napětí. Lanyan použil společnou frekvenci a vychrlil ze sebe co potřeboval říct, aniž by se staral, jak to bude vypadat v učebnicích dějepisu.

„Buďte připravení vrhnout se na nepřítele! Pokud se hydrogové dostanou přes nás, zničí Zemi a pak vyhladí všechny naše kolonie do jedné. Sakra dobře vím, že po vás dneska chci, abyste bojovali na život a na smrt, ale my jsme poslední obranná linie. Pokud nepřítele nezastavíme teď, žádné zítra už nebude."

Hydroské bitevníky se neúprosně přibližovaly a vypadaly jako ježaté koule utržené z husitského řemdihu. Lanyan věděl, že jeho OSZ jsou připravené tak, jak jen mohou být. Všechny štítonoše už odstartovaly. Manty, hromoklíny a různá ozbrojená plavidla se rojily kolem jako vosy snažící se zastavit stádo splašených slonů.

„Připravte se zahájit palbu." Lanyan rozšířil své vysílání o další frekvence. „Adare Zan'nhu, jste připraven?"

„Jsem zde, abych vykonal svou povinnost."

On několik vteřin později se hydroské kulovité lodi dostaly na dostřel a ildiranský velitel vyslal svým skvostným bitevníkům neslyšný signál. Téměř sedm stovek bitevníků provedlo dokonale přesný manévr a obrátilo se, jako by všechny byly napojené na stejné vodicí šňůry. Všechny ildiranské lodě do jedné odvrátily své střílny od hydrogů a zamířily na Lanyanovy obránce.

Během chvilky bitevníky Sluneční flotily zcela obklíčily zbylé lodě OSZ.

„Co to má znamenat?" Generál vyskočil na nohy.

Hydroské lodě mezitím zpomalily a rozptýlily se, aby zaujaly pozice – jako by věděly, že se stane právě tohle!

Lanyan běžel ke komunikační konzole a navázal spojení s ildiranskou vlajkovou lodí. „Adare Zan'nhu, co to sakra děláte?"

Byla to jen rétorická otázka. Generál Lanyan poznal zradu, jakmile ji uviděl před sebou.

☼ 118 Král Petr

Čtyři hodiny před svítáním Petra vzbudily zvuky svědčící o horečnaté aktivitě. Přicházely zvenčí. Poté, co je Cain předchozí noci přišel varovat, zůstal OX uvnitř jejich uzamčeného apartmá a hlídal pro případ, že by se Basil odhodlal k činu dříve, než budou schopni zrealizovat své plány.

Estarra vyběhla na balkon a vyhlédla ven. Reflektory osvětlující budovy Palácové čtvrti byly vypínány jeden za druhým. Nejzářivější budovy náhle potemněly jako uhlíky ulité vodou. Ulicemi zněl tlumený zvuk sirén. „Petře, všechna světla zhasínají!"

Petr i Estarra věděli, že se něco chystá a že musejí být připraveni jednat, jakmile se naskytne příležitost. Z chodby slyšeli dupání běžících nohou a hlasité rozkazy. Královská garda byla v pohotovosti. „OXi, víš co se děje?"

Učitelský compo řekl: „Doposud jsem nekontaktoval žádný informační zdroj, připomíná mi to však situaci, kdy na Zemi před dávnými dobami dorazil první ildiranský septem. Vláda Země byla přesvědčená, že jde o invazi…"

„Hydrogové útočí." Petr se rychle oblékl. Skrze balkónové okno viděl, že obvyklou záři města teď vystřídala hrozivá temnota. K čemu bylo dobré zatemnění, když se na ně hnala hydroská armáda chystající se zničit celou civilizaci?

Kapitán McCammon a jeho gardisté, stojící jako jindy přede dveřmi jejich apartmá, o něčem rychle a úsečně debatovali. McCammon si posunul svůj kaštanově hnědý baret na stranu, když se dotkl vysílačky zasunuté v uchu, aby přijal nejnovější hlášení. Rychle kamsi vyslal tři ze svých uniformovaných mužů. „Klusem!“

„Kapitáne, co se děje?“ Petrův hlas byl klidný a rozhodný.

Velitel gardistů se postavil do pozoru. „Hydrogové zahájili útok, Vaše Veličenstvo, jak jsme se obávali. Počet nepřátelských bitevníku je ještě vyšší, než jsme čekali.“

„Budou je lodě rozmístěné na okraji soustavy schopné zadržet, aby se nedostaly k Zemi?“ zeptala se Estarra.

V slabém nouzovém osvětlení se McCammonova tvář zdála bledá a šedivá. „Generál Lanyan a Ildirané vytvořili obrannou linii, ale podle všeho došlo k nějakému nedorozumění. Ildirané se nechovají podle očekávání.“

Ildirané? Nahton je upozornil, co by Mág-imperátor mohl udělat.

„Prezident mě už volal?“ Petr samozřejmě věděl, že něco takového by Basil nikdy neudělal.

„Prezident je v poradní místnosti na zasedání krizové rady. Právě jsem jim poslal na pomoc několik gardistů.“ McCammon společně s druhým gardistou napřímili ramena a hrdě zvedli hlavy. „Nebojte se, Vaše Veličenstvo! Jsme schopní vám poskytnout dostatečnou ochranu. Jen my dva. Jsme vám oddáni.“ Zdálo se, jako by chtěl něco naznačit.

Petr tázavě pohlédl na královnu. Lepší příležitost se jim už zřejmě nenaskytne, a zmatek, který teď všude vládl, jim mohl výrazně pomoci při útěku. Muselo to být teď. Estarra nepatrně přikývla.

Petr vklouzl rukou pod šaty. McCammon si podle všeho nevšiml, že královský pár je oblečený do obyčejných civilních šatů místo obvyklých rouch, nebo to alespoň nijak nekomentoval. Petr pevně sevřel paralyzér, který mu dal sám

McCammon toho dne, kdy byli po onom odhaleném travičském pokusu chvatně odvedeni z banketního sálu. Vůbec se mu nelíbilo, co teď musel udělat.

„Kapitáne McCammone, rád bych vám poděkoval za vaše služby. Splnil jste svou povinnost více než dobře.“ Snažil se ze všech sil, aby se mu netřásl hlas.

Pochvala vzbudila záchvěv úsměvu v koutcích McCammonových úst. Král věděl, že teď nesmí zaváhat, vzpomněl si na všechny ty Basilovy vražedné intriky, pomyslel na svou ženu a nenarozené dítě, a odsunul lítost stranou. Petr neměl jinou možnost. Opravdu ne. V sázce byly jejich životy.

Namířil paralyzér přímo do McCammonovy tváře. „Je mi to moc líto, kapitáne, ale já a královna musíme uprchnout, a taková příležitost se nám nejspíš už nikdy nenaskytne.“

Ohromený druhý gardista sáhl po osobní zbrani, ale kapitán překvapivě rychlým pohybem vytasil svůj vlastní páralyzér a vystřelil na něj. Muž klesl na podlahu. Všechno se to stalo tak rychle! Petr ani nestačil vypálit. Pohlédl na zhrouceného gardistu a svým paralyzérem stále mířil na McCammona. „Nevím, proč jste to udělal, ale my teď musíme utéct. Je mi líto, že jste se k tomu připletl.“

„Lítost je k ničemu,“ řekl McCammon. „Vážně jste si myslel, že bych vám dal funkční zbraň?“

Petr pohlédl na svůj paralyzér a přemýšlel, jestli to není nějaký trik. Zcela nepochopitelně mu velitel gardistů podal svou vlastní zbraň pažbou napřed. „Přemohl jste mě a omráčil mým vlastním paralyzérem. Tak to bude nejlepší. Až bude po všem, nejspíš dostanu důraznou důtku.“

Petr pohlédl na zbraň ve své ruce – skutečně byla deaktivována? – a pak na paralyzér, který mu podával McCammon. Velitel gardistů pohlédl na bezvládného muže na podlaze. „O toho si nedělejte starosti. Je to jeden z mnoha

věrných. Až se probere, dokážu ho zpracovat – pokud se vám tedy skutečně podaří utéct.“

„A co strážní u hydroské lodi?“ zeptala se Estarra. „A v pokojích prince Daniela?“

„To nejsou mí muži,“ řekl McCammon. „Slouží bezvýhradně Hanze. Budete se s nimi muset vypořádat sami.“

„Uděláme to,“ řekl Petr.

„Snažte se, ať to vypadá dobře,“ řekl McCammon a pak se s řevem vrhl na krále. Petr instinktivně vypálil z darovaného paralyzéru a kapitán se zhroutil na tvrdou chladnou podlahu vedle svého druha.

Petr a Estarra pohlédli na omráčené gardisty. „Jak se zdá, teď už nemáme jinou možnost.“

„Nikdy jsme ani neměli. Pojďme!“ Uchopila McCammona za bezvládné paže. „Pomoz mi s nimi dovnitř, tam je nikdo neuvidí.“ Král, královna a compo odtáhli společnými silami gardisty po hladké kamenné podlaze do královského apartmá.

Učitelský compo, který znal Palác šepotu lépe než kdokoliv jiný, je vedl. V noci zde obvykle panoval klidový režim s minimem sloužícího personálu, teď však po zšeřelých chodbách pobíhala spousta lidí vyburcovaných zvukem alarmu. Naštěstí si nikdo z nich krále a královny oblečených do prostých šatů nevšiml.

Pobízeni OXem rychle kráčeli postranními chodbami a technickým zázemím k přepychovému apartmá prince Daniela. Když compo dorazil ke dveřím, Petr spatřil, že vchod hlídá pět královských gardistů – víc, než kolik bylo přiděleno k ochraně krále a královny. Buď Basil Danielovi nedůvěřoval, nebo mu na bezpečí jeho vzácného prince skutečně záleželo.

Gardisté byli v důsledku nepřehledné situace viditelně podrážděni. Dva z nich vykročili kupředu. Král, který díky svému výcviku věděl, že chování je stejně charakteristickým projevem postavení jako oděv, šel gardistům vstříc. „Co to

má znamenat? Vy snad svého krále a královnu nepozdravíte?“ Estarra, viditelně těhotná, do toho všeho dokonale zapadala.

Gardisté se postavili do pozoru.

OX k nim svižným krokem zamířil. „Musíme vidět prince!“

„Princ spí a my máme rozkazy nedopustit, aby byl rušen.“

„Tohle je krizová situace, seržante,“ řekla Estarra. „Vaše rozkazy se změnily.“

„Hydrogové útočí! Musíme okamžitě mluvit s princem.“

Překvapení a stále podezřívaví gardisté se dívali jeden na druhého.

Petr nemohl déle čekat, zvedl svůj paralyzér a zasáhl první dva gardisty. Když se sesuli k podlaze, otočil se ke třetímu muži, paralyzér však jen zavrčel. Zásobník energie byl prázdný!

Zbývající gardisté tasili své vlastní zbraně. „To nemůže být král!“

Vzduch se rozechvěl jakýmsi drnčivým zvukem. „Ale ano, může,“ řekla Estarra. Počkala, až poslední gardista v křečích padl k zemi, a pak zastrčila paralyzér zpátky do kapsy. S úsměvem pohlédla na Petra. „Než jsme odešli z našich pokojů, vzala jsem zbraň toho druhého gardisty. Napadlo mě, že se nám třeba bude hodit.“

Políbil ji, bohužel příliš krátce, a rozhlédl se kolem sebe. Chodba byla prázdná. Dveře do postranních místností byly zavřené. „Rychle! Daniel mohl něco zaslechnout. Pokud ty gardisty uvidí, všechno se zkomplikuje.“

„Princ Daniel spí tvrdě,“ podotkl OX. „A pochybuji, že by měl zájem zkoumat, co je to za hluk tak pozdě v noci. Nevylákal ho ani zvuk alarmu.“

Několik dveří v chodbě bylo zamčených, ale OX použil svou compskou sílu a jedny z nich vylomil. Vedly do skladiště plného neoznačených beden. Prachová vrstva, která

pokrývala všechno uvnitř, naznačovala, že místnost zřejmě nebyla otevřená od dob panování krále Jacka. Než se jim podařilo všech pět gardistů odtáhnout dovnitř, byli Petr s Estarrou zpocení a udýchaní.

„Teď už dveře nepůjdou zamknout. Musíme být pryč, než se gardisté probudí," řekl OX.

„Na to se spolehni," odpověděla Estarra.

Petr otevřel dveře do princových pokojů a vešel dovnitř, následovaný OXem a Estarrou. „Danieli! Probuď se! Nesmíme ztrácet čas."

Rozcuchaný a zmatený mladík na sebe právě natahoval župan. „Proč mě rušíte? A kdo…" Promnul si zarudlé oči a potlačil zívnutí. „Ty jsi král! Co děláš v mém pokoji? Kde jsou mí strážní?"

„Nastala krizová situace, Danieli. Všichni teď ochraňují prezidenta."

„Jaká krizová situace? Nějaký útok?"

„Ano," řekla Estarra tak laskavě, jak jen byla schopná. „Hydrogové. Musíš jít s námi. Pospěš si!"

„Zavedeme tě k prezidentovi," dodal Petr.

„Víte kolik je hodin?" zamžoural Daniel a pak se opět zadíval na Petra s Estarrou. „A proč jste vy dva tak divně oblečení? Nevypadáte jako král a královna. To je ostuda!"

Petr vrhl na neomaleného mladíka varovný pohled. „Prezident právě teď čelí závažné krizi a dal si tě zavolat. Copak ti to ještě nedošlo?"

Soudě podle tupého výrazu Danielovy tváře zjevně ne. Petr, teď už podrážděný, pokračoval: „Prezident mně a královně nařídil, abychom se odebrali do ústraní. Slíbil nám novou identitu a pěkný bezpečný dům, kde budeme moci vést normální život, ovšem za podmínky, že okamžitě opustíme palác. Prezident tě chce korunovat hned teď. Od dnešní noci budeš králem ty." Tleskl rukama a Daniel, neschopný uvěřit tomu, co právě slyšel, sebou trhl. „Tak si pospěš!"

„Prezident mě chce korunovat? Dnes v noci? Ale já jsem myslel…“

„Víš jaký je, když si něco vezme do hlavy,“ řekla Estarra. „Rozhodl, že k tomu musí dojít v té nejdramatičtější chvíli.“

Princ si s úsměvem chvatně nazouval boty. Když pak viditelně váhal, jaké šaty si obléci, Petr mu pokynul, aby už šel. „S tím si nedělej starosti. Čeká tam na tebe celý houf, který tě obleče. Ale musíš jít s námi hned teď.“

Daniel, který nevěděl, co jiného by měl dělat, vyděšený představou, jaké následky by mohla mít případná neposlušnost, je následoval.

☼ 119 Adar Zan’nh

Lidé neměli šanci. Optimističtí a přehnaně ambiciózní, ostatně jako vždy, vložili své naděje do jediného plánu. Vsadili všechno na obranu své poslední bašty, Země, a uvěřili slibům Ildiranů. Teď byli zranitelnější než kdykoliv jindy.

Hydrogové vše sledovali.

Přestože Zan’nh lidi nijak zvlášť nemiloval, cítil se pošpiněný vlastními sliby. Řekl, co žádali hydrogové a co mu nařídil jeho otec. Ale nebylo to správné. Sledovali hydrogové také komunikaci mezi jednotlivými loděmi? Opatrnosti nebylo nikdy dost. Zvlášť se mu nelíbila představa, že hydrogové využívají k útoku proti Hanze jeho Sluneční flotilu.

Zan’nh chladně pohlédl na těch několik Ildiranů ve velícím jádru. Všichni znali rozkazy Mága-imperátora. Díval se na složité taktické projekce zobrazující lodě OSZ, které se chystaly k beznadějnému boji proti mnohonásobné přesile. Hydrogové se blížili jako vlna. Tohle byl rozhodující okamžik, chvíle, která bude navždy připomínána v Sáze

sedmi sluncí. Čest nebo vítězství, lidé nebo Ildirané, přežití nebo vyhlazení.

Z komunikačního zařízení se ozýval hlas generála Lanyana vykřikující nadávky. Proklínal adarovo jméno a zuřivě obviňoval ildiranského velitele ze zrady. Zan'nh se zamračil a pokynul svému komunikačnímu důstojníkovi: „Vypni to! Nemám chuť to poslouchat." Ve velícím jádru bitevníku se náhle rozhostilo ticho.

Z úlohy, která jim připadla, byli členové posádky vlajkové lodi viditelně nesví, poslouchali však rozkazy svého adara. Zan'nh se odvrátil od lodí OSZ, předem odsouzených ke zkáze, poslední – a nedostatečné – obrany lidstva. Nechtěl, aby ho teď něco rozptylovalo.

Než mohl Zan'nh vydat osudné pokyny, než mohl spustit kaskádu událostí, která změní – nebo ukončí – lidské dějiny, jeho taktický důstojník vykřikl: „Adare, blíží se sem další lodě! Všechny vykazují konfiguraci typickou pro bitevníky Obranných sil Země."

„Kolik jich je?"

„Nesmírné množství! Dvojnásobek toho, co měli lidé dřív."

„Je to nějaký úskok?" Zan'nh spěchal k obrazovce a rozpoznal typické obrysy obrů, mant, hromoklínů a nejrůznějších válečných plavidel, jež byly OSZ schopné shromáždit. „Oklamali nás lidé? Nejsou snad tak oslabení, jak tvrdili?"

Válečné lodě se blížily plnou rychlostí přímo k místu střetu. Jak bylo tohle možné? Držely snad OSZ tyto válečné lodě v záloze, aby hydrogy a Ildirany vlákaly do pasti? Zan'nh tomu nemohl uvěřit. Ani lidé snad nebyli takové záludnosti schopní.

Adar se rozhlížel ze strany na stranu a zkoumal taktické projekce. Mění tato nová skutečnost jeho neradostnou povinnost? Zkřížil paže na hrudi a došel k názoru, že ne.

Pak komunikační zařízení zachytilo zprávu vysílanou na frekvenci Sluneční flotily. Na obrazovce se objevil černý klikisský robot stojící u kormidla vedoucí obří lodi. „Přišli jsme vám pomoci s vyhlazením lidí.“

Pak to tedy nejsou posily OSZ.

Zan’nh chvíli zvažoval jak reagovat, a pak pokynul svému komunikačnímu důstojníkovi: „Neodpovíme. Náš úkol se tím komplikuje, ale to je problém generála Lanyana. Klikisští roboti mě nezajímali a ani nezajímají. Tak jako tak uděláme, co musíme udělat.“ Zhluboka se nadechl – vzduch ve velícím jádru byl vydýchaný a měl kovovou pachuť. „Ano, uděláme, co musíme udělat.“

V této chvíli už hydroské bitevníky obklíčily dvě ildiranské kohorty, přiblížily se k nim v očekávání dalšího adarova kroku. Lodím OSZ čelícím drtivé přesile nezůstal žádný prostor k manévrování. Zan’nha uvnitř zamrazilo, neboť věděl, že teď už není cesty zpět. Hydrogové poslali mnohem víc bitevníků, než dohodli při jednání s Mágem-imperátorem. Bylo jich příliš mnoho.

Dal znamení osádce můstku. „Spojte se se všemi loděmi! Dejte mi vědět, až budou připravené.“ Vojákům trvalo jen několik okamžiků, než oznámili adarovi stav plné pohotovosti. Zan’nh zabodl pohled do obrazovky a přimhouřil oči. „Proveďte rozkazy. Ihned!“

S výjimkou vlajkové lodi se pohonné jednotky všech ildiranských lodí zažehly a velmi rychle se začaly zahřívat. Než tyto dvě kohorty opustily Ildiru, početné pracovní čety z nich odstranily bezpečnostní systémy a provedly další úpravy. Právě teď se bez ohledu na neúnosné zatížení materiálu šest set osmdesát pět bitevníků jediným dokonale koordinovaným pohybem obrátilo. Jejich pohonné jednotky žhnuly stále intenzivněji.

Než mohli hydrogové na tento nečekaný tah zareagovat, než mohli provést jakýkoli úhybný manévr, všechny

ildiranské bitevníky vyrazily vpřed. Každá ze silně pancéřovaných válečných lodí měla svůj cíl, který jí přidělili strategičtí matematici v adarově veličím jádru.

Prudce akcelerující ildiranské bitevníky narazily přímo do hydroských diamantových koulí. Exploze následovaly jedna za druhou s překvapivou rychlostí a byly provedeny naprosto precizně. Sebevražedné útoky stovek idiranských lodí byly doprovázeny oslepivými záblesky.

Několik hydroských koulí se dokázalo bránit šlehnutím modrého blesku, jen pět dálkově řízených ildiranských bitevníků však bylo zničeno předčasně, všechny ostatní svůj cíl zasáhly. Vypadalo to, jako by se všechny hvězdy v okolí najednou proměnily v novy.

Se silným pocitem uspokojení a nezvratnosti vykonaného kývl Zan'nh na svých devětačtyřicet členů posádky ve veličím jádru – toto byli jediní Ildirané na palubách všech šesti set osmdesáti šesti bitevníku. Ostatní lodě byly zcela prázdné, řízené na dálku.

Díky lidským technikům a nevyčerpatelným zásobám pracovní síly, kterou ildiranské Impérium disponovalo, byly do všech těchto bitevníku zabudovány automatické řídicí systémy. Ze svého velícího jádra tak Zan'nh ovládal každou loď z oněch dvou kohort. Během několika okamžiků bylo zničeno téměř sedm set strojů, aniž přitom zahynul jediný Ildiran. Zatím…

Zan'nh by rád věděl, co si o něm generál Lanyan myslí teď.

Mág-imperátor však nepředpokládal, že Zan'nh bude muset čelit tak velkému počtu nepřátel. Hydrogové zjevně pochybovali o účinnosti dosavadního nátlaku na Ildirany a nevěřili, že Sluneční flotila dokoná svou zradu, jak slíbila. Nyní, když bitva začala, stovky zbývajících hydroských lodí zahájily palbu na OSZ.

Také roboti, zaskočení náhlým obratem a nečekaným bojem, začali pálit ze svých zbraní na všechny strany. Generál Lanyan palbu opětoval a střílel na každého útočníka, aniž by se zdržoval mířením.

Zan'nhova vlajková loď se tak ocitla v oku smrtícího hurikánu, poslední loď Sluneční flotily u Země. Jediným riskantním tahem obětoval všechny své síly a teď mu zbyly jen standardní obranné systémy, které mohly hydrogům způsobit jen malé nebo žádné škody. Kolem něj se rozpoutalo peklo palby, třeskot a záblesky explozí.

Mohl jen bezmocně sledovat bitvu zuřící kolem nich. Několik výstřelů zasáhlo bok bitevníku, ze systémů ve velícím jádru začaly sršet jiskry a vyhořely.

„Nouzová stabilizace!" vykřikl Zan'nh. „Svůj úkol tady jsme sice splnili, ale válka ještě neskončila."

„Nemáme žádné účinné zbraně, adare!"

Zan'nh tam stál sám a zíral před sebe. I kdyby jeho loď byla schopná pohybu, ničeho by stejně nedosáhl. Taková bezmoc v něm vyvolala silný hněv.

Nesnažil se najít žádné ospravedlnění, své posádce se neomlouval. Adar udělal, k čemu se zavázal. On a jeho stateční vojáci už pro tuto bitvu nebyli důležití. Mohli tam jen nečinně sedět, zatímco kolem nich běsnila bouře prudkého střetu.

☼ 120 Anton Colicos

Když byla práce dokončena a všichni obyvatelé planety evakuováni, vlajková loď tala O'nha a sedm bitevníků zůstalo, aby sledovaly poslední smrtelné křeče hyrillského slunce. Anton a Vao'sh si dělali podrobné poznámky.

Přestože jednooký velitel trval na tom, že jeho prioritou je dopravit mladého místodržícího bezpečně zpátky na Ildiru,

Ridek’h stál na svém. „Hyrillka je moje planeta, jsem za ni zodpovědný. Zůstanu tady až do konce. Chci se tam dolů ještě naposledy vrátit.“

Yazra’h se od chlapce odvrátila, aby skryla hrdý úsměv.

O’nh se na něj upřeně podíval svým jediným okem. „K čemu to, místodržící? Všichni jsou pryč. Svou povinnost jsi už splnil.“

„Chci se rozloučit. Měl bych být poslední, kdo planetu opustí. Půjdu tam společně se svým dějepravcem.“ Pohlédl na Vao’she.

Yazra’h vystoupila kupředu. „Postarám se bezpečnost místodržícího, stejně jako dějepravců Antona a Vao’she.“

Tal nebyl schopen nic namítnout. „Dobře, Hyrillka je pořád ještě stabilní. Nemělo by to však narušit náš harmonogram odletu.“

„Narušená a rozbitá byla celá moje planeta.“ Tón Ridek’hova hlasu byl znepokojivě silný a strohý. Anton překvapeně zamžikal.

A tak se jejich malá skupinka vydala dolů. Yazra’h, která se ujala řízení, klesala s jejich šalupou k opuštěnému hlavnímu městu Hyrillky. Mraky na nebi se přelévaly jako kouřová polévka. Vichřice a bouře se už chystaly rozpoutat své běsnění nad nešťastnou planetou. Anton měl malý elektronický blok pro zaznamenání svých myšlenek, ještě však do něj nezapsal jedinou větu. „Vao’shi, tváří v tvář něčemu takovému nemám slov.“

Šalupa přistála na úpatí pahorku nedaleko paláce. Některé z budov vypadaly nepatřičně nově, zářily čerstvě opracovaným dřevem a světlým kamenem. Tam, kde se dříve černaly spálené řady nialií, už teď vyrážely první výhonky nové sadby. Rostliny šelestily ve větru. Město samotné, přestože bylo prázdné, jako by si uvědomovalo svůj osud.

Kosmodrom Antonovi připadal jako velká pláň, na níž nedávno proběhl karneval. Leželo tam několik poškozených

lodí a povalovalo se pár zapomenutých věcí. Bedny se zásobami a opuštěné stroje se vršily na hromadách tam, kde byly odloženy. To všechno tady mělo zůstat.

Anton se díval a nedokázal přitom z mysli vypudit slova slavné Shelleyho básně. Zarecitoval tedy nahlas:

Jsem Ozymandias, dřív králů král.
Na dílo mé, vy mocní, hleďte v pláči!
Nic z něho nezbylo, jen prach a zmar
a trosky sochy mé dnes snadno stačí
skrýt písek pouště táhnoucí se v dál.

Starý dějepravec se zamračil. „To je příběh o pádu jednoho z vašich mocných impérií?“

„Spíše připomínka pomíjivosti všech věcí, a toho, jak se i ty nejtrvalejší výtvory našich rukou nakonec rozpadnou.“

„Máme v Sáze několik podobných veršů*: ‚Přijde čas, kdy z ohně a noci povstanou nepřátelé a Impérium padne, kdy hvězdy samotné začnou umírat.‘*“

„Ano, znám tu část.“

Ridek’h stál před šalupou a díval se před sebe, zatímco mu ostrý vítr vál do tváře. Chlapcovy oči prozrazovaly sílu emocí, které se za nimi skrývaly. Celé jeho tělo se chvělo bezmocným hněvem. „Vynaložil jsem všechny své síly, a přesto jsem selhal.“

„Nedostal jsi příležitost vůbec začít,“ řekla Yazra’h. „Ani tvůj otec, ani Mág-imperátor by si nevedli lépe.“

„Nenávidím hydrogy.“

Rozhostilo se stísněné mlčení. Mezi prázdnými budovami pak setrvali dlouhou dobu. Ridek’h se ještě jednou vydal vzhůru k citadele paláce, aby si prohlédl zpola dokončené stavby a nově vydlážděné ulice. Po chvíli se obrátil a v jeho očích se zablesklo. „Odvezte mě zpátky k bitevníkům! Je čas, abychom odešli.“

Když se vrátili na vlajkovou loď, místodržící dal talu O'nhovi oficiální příkaz k odletu.

Uvnitř primárního slunce dále pokračovaly nemilosrdné boje mezi faery a hydrogy. Myriády diamantových koulí se rojily kolem hvězdy a chrlily mrazivé vlny, jako by se jí chystaly zasadit ránu z milosti. Sluneční protuberance šlehaly na všechny strany, obrovité smyčky plazmatu polapené v siločárách magnetického pole. Antona napadlo, jaké asi zbraně ještě faerové v zoufalé snaze o záchranu použijí.

Než mohly bitevníky tala O'nha opustit Hyrillku, technik obsluhující senzory vykřikl: „Zřejmě došlo k nějaké prudké změně! Slunce je čím dál jasnější!"

Prudké erupce bez jediného varování vyvrhly do vesmíru nesčetná žhnoucí tělesa. Jako jiskry odletující od brusného kotouče prýštily z obklíčené hvězdy planoucí elipsoidy ve stále větším počtu.

Vědci chvatně shromažďovali data a snažili se je interpretovat.

„Slunce vybuchlo!" vykřikl Ridek'h. Posádka ve velícím jádru zalapala po dechu.

Yazra'h celou scénu pozorně zkoumala. „Ne, nevybudilo. Vychrlilo tisíce faerských lodí. Tisíce!"

Anton byl ohromený. „Možná to jsou… všechny."

Jako spory z přezrálé houby vylétla ze slunce další vlna faerů. Oproti hydrogům teď měli desetinásobnou přesilu. Hydrogové se rojili, snažili se shluknout do obranného postavení, ale přilétala další a další ohnivá vejce – zdálo se, že jich je nekonečné množství.

Anton předpokládal, že faerové otevřeli své vlastní transportní brány hluboko uvnitř hyrillského slunce. „Skoro to vypadá, jako by sem ty ohnivé koule proudily z dalších obydlených faerských hvězd, všechny najednou. Tomu říkám zúčtování!"

Obrazovky ukazovaly, jak nesmírné množství elipsoidů ničí diamantová smítka jedno za druhým. Faerové, nesčíslné množství ohnivých elipsoidů, se dál valili z koróny hvězdy jako láva z vybuchující sopky, a modrobílá hvězda opět zazářila jasněji, viditelně oživená.

Během několika hodin byli hydrogové rozdrceni. Nedaleko primární hvězdy po nich zbyl jen shluk trosek a úlomků diamantových trupů lodí.

Faerové se pak stáhli do bezpečných vrstev hvězdy jako roj žhnoucích uhlíků. Ponořili se do plazmatického moře, podobní vydrám hrajícím si v teplé vodě, čímž slunce rozbouřili ještě víc. Anton by rád věděl, jestli se hvězda ještě někdy vůbec vrátí do normálního stavu.

Ve velícím jádru vlajkové lodí padlo jen několik málo slov. Nakonec se Ridek'h s nadějí v tváři obrátil k Yazra'h. „Znamená to… je snad stále ještě naděje, že slunce bude zářit? Že přece jen nemusíme Hyrillku opustit? Pokud byli hydrogové poražení, pak je má planeta v bezpečí – nebo ne?"

Yazra'h však zůstávala opatrná. „Možná. A možná ne. Hyrillka nejspíš bude už navždy nebezpečným místem."

Anton se na ni podíval. „V takovém případě se raději vrátím zpátky na Ildiru, živý a zdravý."

☼ 121 Osira'h

„Hydrogové vědí, co jsme udělali," řekl Mág-imperátor Osira'h. „Náš plán selhal." Skrze thismatické spojení adar Zan'nh sdělil svému otci vše potřebné. „Adar použil všechny své dálkově řízené lodě, ale nebylo jich dost. Hydrogové vyslali k Zemi početné síly, rozhodně to nebyla malá skupina, o které mluvili, když nám předložili svůj plán."

Jora’h sklonil hlavu a sevřel boční hrany svého vejčitého křesla. „Příliš mnoho hydroských lodí zůstalo.“

Osira’h jeho pocit porážky nesdílela. Pořád se ještě dalo něco podniknout. Během posledních dní strávených v Hranolovém paláci si postupně uvědomovala, že i když navázáním kontaktu s hydrogy splnila své životní poslání, nikdy doopravdy neprozkoumala rozsah svých schopností. Věděla, že je v ní skryto víc, než Udru’h či světlonoši a dobroští cvičitelé tušili. Měla plnou důvěru v tento doposud nedotčený rezervoár a věřila, že dokáže čerpat sílu ze schopností své matky i otce spojených v jedinečné synergii – synergii lásky, která ji samotnou zplodila.

„Ocitli jsme se na rozcestí, otče. Ale ještě není všechno ztraceno.“

Jora’h už vyslal signál a uvedl bitevníky na orbitě do stavu plné pohotovosti. Dva manipuly bitevníků klesaly vysokou rychlostí, rozžhavené do běla se řítily svrchními vrstvami atmosféry, aby se postavily šedesáti hydroským koulím výhružně visícím nad palácem. „Doufal jsem, že tal Lorie’nh dorazí včas. Možná jsem jeho manipul neměl posílat pryč.“

Osira’h vzhlédla vzhůru k prosklené kopuli nebesféry. Případní zachránci nikdy nemohli dorazit včas. S hydrogy mohla jednat jenom ona sama.

„Vyslanec přichází. Je velmi rozzlobený.“ Osira’h kupodivu cítila spíše napjaté očekávání než strach. Ve skutečnosti se na setkání těšila.

Malá tlaková nádoba prolétla chodbami Hranolového paláce jako diamantová demoliční koule. Vyslanec vyrazil dveře, roztříštil vstupní oblouk a hnal se kolem stěn sálů vykládaných barevnými skleněnými tabulemi. Ildirané před ním prchali.

Osira’h stanula před Mágem-imperátorem. „Dovol mi, abych s ním promluvila, otče. Může to být naše poslední příležitost.“

„Nikdy jsem neměl tebe a tvou matku zatáhnout do této pasti.“

„Jen počkej! Neopatrný lovec se často chytí do pasti sám,“ odpověděla dívenka.

Kulovité bitevníky nad palácem se snesly níž a sršely modrými blesky. Teď už bylo příliš pozdě, aby proti nim mohli obránci zasáhnout. Ale i kdyby to udělali, výbuchy a létající trosky by srovnaly se zemí polovinu města.

Dívenka hleděla přímo na vyslance, který vplul do sálu a zastavil se. Bytost z tekutého kovu, obklopená hustou převalující se atmosférou, už na sebe vzala podobu člověka. Hrozivý hlas zaduněl: „Věděli jste, jakou cenu zaplatíte, pokud nesplníte naše příkazy, a přesto jste nás u Země zradili!“ Navzdory zjevnému hněvu se výraz na vyslancově tváři nezměnil. „Nyní zničíme vaše město, vaši planetu i vaši rasu.“

S ladností isixké kočky sešla Osira’h po schodech a bezelstně zůstala stát přímo před tlakovou nádobou, neozbrojená, zjevně neškodná. Spojení mezi ní a tvory obývajícími hlubiny plynných planet nebylo nikdy zcela přerušeno, Osira’h jim jen znemožnila přístup do své mysli, asi jako když se pevně zabouchnou dveře. „Než nás zničíte, měli byste vzít v úvahu, že máme důležité informace.“

„Jaké informace?“ zeptal se vyslanec pochybovačně.

„O významné slabině verdani a chybě wentalů, které byste mohli využít k jejich zničení.“ Matka Osira’h prozradila mnoho věcí, které se dozvěděla díky svému obnovenému spojení se světolesem. „Nabízíme vám informace výměnou za to, že ušetříte naše životy.“

„Mluv!“

„Jen když ušetříte Ildirany,“ odpověděla Osira’h.

Vyslanec se zdál zaskočen dívčinou neohrožeností. „Dejte nám svou informaci a my pak zvážíme její hodnotu –“

Zdálo se, že dívka na jeho návrh přistoupila. „Sdělím vám ji.“ S prázdným výrazem v tváři, aniž čekala na svolení, otevřela svou mysl způsobem, který ji naučili, a obnovila kontakt. Hydroský vyslanec jí vyšel vstříc. Dobře! Jeho spolupráce jí všechno ulehčila.

Kdykoliv předtím byla při spojení s hydrogy v podřízeném, dokonce poníženém postavení. Tentokrát však ne. Zastihla vyslance nepřipraveného a beranidlem své vůle rozrazila doposud pootevřená dvířka jeho mysli. Neměla nejmenší pochybnosti o tom, co musí udělat.

Potřebovala však ještě něco. Když se vyslanec stáhl, zaskočen intenzitou jejího mentálního doteku, Osira’h udělala krok vzad a napřáhla ruku ke svému otci, který sestoupil po schodech k ní. Uchopili se a propojili. Jora’h, Mág-imperátor, její otec, byl středobodem veškerého ildiranského thismatu. Pouto mezi nimi nemohlo být silnější. Kontakt s thismatem posílil její zvláštní zděděné schopnosti – teď už ji nemohlo nic zadržet. Smetla vše, co jí stálo v cestě, a násilím si vynutila spojení s hydrogovou myslí.

Vyslanec nemohl nic dělat. Osira’h byla spojovacím článkem. Musela jednat rychle, než si hydrog uvědomí hrozící nebezpečí. Malá míšenka se zmocnila jeho mysli a skrze ni se napojila na všechny hydrogy v šedesáti bitevnících na nebi Ildiry. Prorazila jejich individuální bariéry, vlila se do jejich propojené duše. Osira’h okamžitě cítila zmatek hydrogů, slyšela jejich otázky, dokonce zaznamenala záblesk strachu – to když si uvědomili, že tomuto nepřerušitelnému poutu nejsou schopní porozumět.

Přesně to Osira’h potřebovala.

Aniž ji pustil, přivinul Jora’h svou dceru k sobě. A co bylo ještě důležitější, Osira’h věděla, že přišla také její matka.

Nira se vynořila ze skrytého výklenku a v rukou držela svou mladou ratolest, jejíž zlatý kmínek a světle zelené listy vyrážely z kusu světostromového dřeva. Ve chvíli, kdy se

zelená kněžka objevila, se hydroský vyslanec ve své tlakové nádobě schoulil. Zoufale se snažil přerušit toto mentální spojení, uzavřít bránu, kterou Osira'h svou vůlí otevřela, dívka ho však pevně svírala a nepustila ho.

S ratolestí v ruce se Nira dotkla ramena své dcery a ponořila se do telinku. Jakmile se Osira'h a její matka spojily, začal skrze ně proudit telink. Otcův a matčin dotek mnohonásobně posílil Osira'hiny schopnosti – otcovo thisma z jedné strany, matčin telink z druhé. Osira'h se teď stala jakýmsi akvaduktem, skrze nějž tekl mocný proud energie.

Nira dala průchod síle světolesa.

Rozlehlá a mocná mysl verdani tvořená všemi prastarými inteligentními stromy, ať už se nacházely kdekoliv, se hnala tímto novým neobvyklým kanálem jako rozjetá lokomotiva.

Osira'h ji nechala proudit. Hydrogové už ten příliv nemohli zastavit.

Tisíce let verdanských myšlenek, pohrdání a děsivé vzpomínky vtrhly do otevřené mysli vyslance, ovládly ji – a skrze ni se vlily do bitevníků nad palácem. Bylo to, jako by Osira'h na paluby hydroských lodí umístila a následně odpálila stovky nálož.

Osira'h, Jora'h a Nira se společně blížili k vyslancově kulovité nádobě. Postava uvnitř řvala a zmítala se, až se nakonec roztekla. Drtivá ozvěna jeho agónie zničila mnoho jeho druhů na palubách bitevníků vznášejících se nad palácem. Hydrogové svou mysl navzájem sdíleli, stejně jako verdani a wentalové. Pokud by příliv této ničivé mentální energie trval dostatečně dlouho, byli by jím zasaženi všichni hydrogové, dokonce i ti nejvzdálenější. Myšlenky stromů, jejich nepřátel, je rozežíraly jako kyselina.

Smrtící myšlenky se šířily, proudily k hydrogům nahoře. Šedesát diamantových lodí na ildiranském nebi zavrávoralo. Modré výboje blesků divoce šlehaly na všechny strany, většina z nich však neškodně zmizela v oblacích.

Následovány sonickým třeskem vyvolaným prudkým sestupem atmosférou, hnaly se k nim bitevníky Sluneční flotily, aby palác bránily. Nepřátelské lodě však už byly ztraceny.

Tvorové z hlubin plynných planet se rozhodli obětovat a zachránit tak zbytek hydrogů po celém Spirálním rameni. Násilně přerušili pouto vážící je ke zbytku jejich rasy, než aby dopustili šíření smrtících myšlenek. Jejich lodě se nekontrolované zřítily z nebe jako diamantové asteroidy. Vyryly brázdy do ulic Mijistry, narazily do okolních pahorků, vybuchly nad obytnými komplexy. V poslední smrtelné křeči smetly skvostné věže, srovnaly se zemí vysoké budovy a zabily tisíce IIdiranů. Výbuchy, požáry a hroutící se budovy způsobily všude kolem strašlivý zmatek.

Osira'h mnoho těchto smrtí cítila skrze své částečné napojení na thisma, mnohem intenzivněji však vnímala zničení hydrogů. Po tváři Mága-imperátora, který sám prožíval všechnu tu zkázu a smrt, stékaly slzy. Její otec však věděl, že to vše zároveň znamená osvobození jeho lidu. Osira'h mohla jen doufat, že se totéž děje se všemi nepřátelskými bitevníky střežícími početné ildiranské kolonie.

☼ 122 Jess Tamblyn

Dříve než v podivném městě mimozemšťanů našel svou sestru, musel Jess čelit armádě Rossových kopií. Hydrogové si nemohli vybrat podobu, která by na něj zapůsobila mocněji. Nedokázal si představit nic, co by mu důrazněji připomnělo vlastní selhání a slabost srdce, než tvář jeho mrtvého bratra. Jak mohli hydrogové vědět o Rossovi? Kdysi dávno se Jess zamiloval do ženy, která se zasnoubila s Rossem. Zradil důvěru svého bratra. Cesca však teď byla

prostoupená wentalskou energií stejně jako on sám. A z Rosse se stalo tohle!

Jeho wentalská loď se dostala do slepé uličky a zůstala viset na místě, obklopená davem Rossových kopií vymodelovaných z rtuti, které ji obklopily ze všech stran. Ross na něj upřeně zíral. Jak to mohou vědět?

Wentalové uvnitř jeho lodi mu řekli: To nic neznamená! Neznají tě.

Ross byl jednou z prvních obětí tvorů obývajících hlubiny plynných planet. Hydrogové museli převzít jeho podobu. To bylo vše. Hydrogové použili tento vzhled už při prvním kontaktu s lidmi, kdy jejich vyslanec zabil starého krále Fredericka.

Navzdory pochybnostem srdce jeho mysl trvala na logice. City ho už mnohokrát oklamaly – naposledy když nečistý wental oživil tělo jeho matky – a teď tohle! Copak mohli hydrogové vědět, čím je Ross pro člověka, který vede wentalskou invazi proti jejich planetě? To nebylo možné.

S pevným odhodláním zakřičel Jess do Rossovy nesčíslněkrát opakované tváře: „Ty nejsi můj bratr o nic víc, než byl nečistý wental moje matka!“ Upnul se na svou lásku k Cesce a na nenávist k hydrogům. Tam někde dole byla Tasia a Jess nehodlal připustit, aby ho tento bizarní dav zastavil.

Jess věděl, co musí udělat, a dospěl k rozhodnutí. Jedinou myšlenkou rozbil bublinu své lodi. Osvobození wentalové se rozstříkli na všechny strany jako smrtící liják. Kapky dopadající na rtuťová těla působily jako žíravina, hydrogové se vzápětí začali svíjet a ztrácet svou lidskou podobu. Wentalská mlha obklopila armádu ohavných Rossových napodobenin a zničila ji.

Jess byl teď sám, nic ho neomezovalo v pohybu, současně však už nebyl chráněn skořepinou své wentalské lodi. Přestože se ocitl v extrémním prostředí, oblečený pouze do

své tenké bílé kombinézy, díky vodním elementálům proudícím jeho krevním řečištěm to jeho tělo dokázalo snášet.

Až najde svou sestru, bude muset znovu zformovat ochrannou bublinu a vytvořit novou loď. Tento úkol se mu však nezdál o nic obtížněji splnitelný než mnohé další, které hodil za hlavu. Nejprve musel zjistit, kde je Tasia zavřená.

Jess spěchal matoucím labyrintem mimozemského města. V dálce, nezasažení ničivým působením wentalských kapek, tekli skrze duté struktury další hydrogové, šplhali vzhůru po monolitech a mizeli v hranatých slujích. Nad hlavou mu přehřměla skupina kulovitých lodí mířících do horních vrstev atmosféry.

Jess spěchal. Jak rychle se asi hydrogové zbaví svých zajatců teď, když se krize vyhrotila? Jeho sestra a ostatní lidští zajatci se nacházeli někde v tomto hororovém shluku geometrických struktur. Drželi je tu hydrogové jako rukojmí, podivné biologické exempláře, nebo jako pokusné subjekty?

Pak se náhle s trhnutím začal pohybovat celý kulovitý městský komplex. Cítil, jak celá ta ohromná masa postupně zrychluje. Vně metropole se v mracích klokotajících jako hustá polévka objevila nerovná čára, svislá štěrbina nikoli pouze v atmosféře, ale přímo v samotné struktuře vesmíru. Otevřela se trhlina mezi dimenzemi, rozevírala se stále víc jako ústa chystající se podivné hydroské město spolknout.

Hydroský dimenzionální průchod!

Když si Jess uvědomil, co asi dělají, zachvátil ho strach. Aby unikli drtivému útoku wentalů, rozhodli se opustit Qronhu 3 a přesunout se na další ze svých planet. Tasiu by v takovém případě vzali s sebou. Nemohl dopustit, aby unikli!

Pak Jess ucítil, jak kolem něj vzrůstá jakési nadšení. Vstříc mu letělo cosi chvějivého, podobného dešti kulek. Otočil hlavu a spatřil, že se cosi mihlo nad kulovitým městem, jakýsi stříbřitý šíp vytvořený z živoucí vody, který

pohybujícímu se komplexu zkřížil cestu. Wentalské torpédo. Doutníkovitý projektil prudce klesal, razil si cestu vpřed.

Průchod se otvíral stále víc. Torpédo tuto dimenzionální štěrbinu zasáhlo, roztříštilo se a vybuchlo. Tekutá energie zalila bránu. Otvor se zúžil, zhroutil se a zmizel.

Obrovitý městský komplex plující atmosférou zastavil tak prudce, až Jess ztratil rovnováhu. Po celém hydroském impériu teď takováto torpéda ničila jeden průchod za druhým tak, aby tvorové z hlubin plynných planet nemohli spojit své síly nebo uprchnout.

Z napadené Qronhy 3 pro ně v této chvíli nebylo úniku.

☼ 123 Král Petr

Opustili Palác šepotu a spěchali temnou nocí, kterou ovládl chaos. Petr a Estarra kráčeli s Danielem tak rychle, že mladík ani neměl čas klást otázky. OX je vedl postranní brankou přes vnitřní dvůr, kolem zahrady se sochami, až nakonec vyšli na hlavním náměstí.

Danielovo počáteční nadšení brzy vystřídala skepse a pak podezřívavost. „Pokud se chystá korunovace, proč prezident chce, abych opustil palác? To se mi nezdá.“

„Potřebuje pro tebe najít nějaké bezpečnější místo,“ odpověděl Petr. „Nezapomeň, hydrogové útočí.“ OX svižně kráčel v čele skupiny napříč dlážděným náměstím.

„Neměla by u toho být aspoň nějaká oslava? Kde jsou všichni?“

Místo odpovědi se ztemnělým městem rozlehly sirény vzdušného poplachu. Estarra ukázala na pohaslá světla Palácové čtvrti a řady ztemnělých budov. „Všichni se schovávají uvnitř, poslouchají zprávy a doufají, že přežijí. Ty je můžeš povzbudit.“

Petr zdůraznil: „Jestli se obranná linie tvořená OSZ a Ildirany zhroutí, pak hydrogové Zemi zničí.“ Pokud se však jemu a královně podaří uprchnout, celé lidstvo získá silného, nového vůdce.

Danielovi naskákaly na tváři skvrny. „To ale nemusím být králem moc dlouho. Neměli bychom raději najít nějaký úkryt? Král by měl být v bezpečí, ať už se se Zemí stane cokoliv.“

„Jen běž dál, Danieli,“ snažil se ho uklidnit Petr. „Je to přímo tady.“

Malý hydroský člun, ozářený jen nouzovými světly místo obvyklých baterií silných reflektorů, spočíval na náměstí jako trofej. Vědecké týmy byly zřejmě evakuovány. Když však Petr viděl, kolik strážných hydroskou loď hlídá, uvědomil si, že jeho úkol bude zřejmě složitější než původně očekával. Basil měl zřejmě paranoidní představu, že si hydrogové pro svůj majetek přijdou. „Copak všichni tihle gardisté nemají na práci nic důležitějšího?“

„To bylo od začátku slabé místo celého plánu,“ zamumlala Estarra.

Daniel viděl, kam míří. „Člun hydrogů? Proč tam jdeme?“

„Protože právě tam jít musíme,“ odpověděl OX nevinně.

Estarra se otázce vyhnula. „Pokud Zemi hrozí útok, dovedeš si představit bezpečnější místo, než je loď s diamantovým pláštěm?“

Daniel jim zřejmě nevěřil a očividně ho trápila spousta otázek, sám však byl mnohokrát zlomený, takže ho ani ve snu nenapadlo, že by královský pár měl odvahu vzepřít se Hanze. A Petr samozřejmě neměl zájem to zdůrazňovat. Jednal v zájmu lidské rasy. „Tudy, princi! Čekají na nás uvnitř.“

Estarra se držela u Petra. Teď nesměli dát najevo žádné obavy.

Strážní varovně zvedli zbraně. „Stát! Nikdo se nesmí přiblížit, nařídil to prezident.“

„Prezident? Neměly by vás zajímat hlavně rozkazy vašeho krále?“ řekl Petr.

V kapse cítil paralyzér, plně nabitý, který vzal jednomu z gardistů hlídajících Daniela.

Estarra na něj pohlédla a Petr výrazu její tváře porozuměl. Za každou cenu. Podle pozice její paže poznal, že i ona drží zbraň.

OX vedoucí Daniela směle pokračoval vpřed. „Nemáte právo zastavit krále Petra, královnu Estarru a prince Daniela.“

Kdyby měl Petr dost času, možná by strážné přesvědčil, aby ho pustili dovnitř, bylo však pravděpodobné, že by se spojili s Basilem. Něco takového nemohl riskovat. Ve chvíli, kdy se na tvářích nervózních strážných mihl záblesk poznání a úlevy, král s královnou vytáhli paralyzéry a paprsky nastavenými na široký rozptyl zasáhli pět strážných. Strážní byli zcela zaskočení. Začali se svíjet v křečích, nebyli schopní ovládat své svaly. Tři z nich dokázali vytáhnout palnou zbraň, ale žádnému z nich se nepodařilo vystřelit.

Daniel vytřeštil oči a užasle zíral na zmítající se muže v uniformách. Prudce se otočil k Petrovi a Estaře a všiml si paralyzérů v jejich rukou. Tvář mu zrudla a viditelně ze sebe nebyl schopen vypravit ani slovo. Petr pochopil, že se právě v tomto okamžiku všechna mladíkova podezření proměnila v jistotu. Daniel vykřikl, otočil se a pokusil se o útěk. Petr nastavil paralyzér na nejnižší výkon a vypálil na Danielovy nohy.

Princ se zhroutil. Nekontrolované nervové vzruchy zachvátily celý jeho nervový systém. Cítil škubání dokonce i v zádech. Princ se pokusil volat o pomoc, ale měl slabý hlas. Nohy se mu proměnily v rosol a Daniel se bezmocně válel na zemi.

Hydroský člun byl teď otevřený a nechráněný. „Estarro, OXi, musíme ho dostat dovnitř.“

Když Petr s Estarrou a compem mladíka zvedli, Petr si všiml, že Daniel přestal ovládat malý svěrač a pomočil si pyžamové kalhoty a přední část haleny. To však nejspíš bylo to nejmenší z mnoha ponížení, které na něj v nejbližší době čekaly. Prince, který cosi nesrozumitelně blekotal, uchopili za paže a vlekli ho kolem omráčených strážných do mimozemské lodi.

„Vyneste ho nahoru po téhle rampě a já začnu s přípravami ke startu," řekl OX.

Estarra a Petr se nechali compem vést a dotáhli Daniela do ústřední kabiny lodi. Učitelský compo přistoupil k lichoběžníkové stěně. „Z datových nosičů, které nám předal zástupce Cain, jsem do své paměti nahrál všechny informace shromážděné vědeckým týmem, stejně jako příslušná data od hlavního vědeckého poradce Palawua a tuláckého inženýra Kotta Okiaha. Tento přepravní portál funguje zcela standardním způsobem." OX otočil hlavu a jeho zlaté optické senzory zazářily. „Trvalo mi šest hodin, než jsem dokončil transformaci souřadnic. Soudě podle předběžných testů, které vědci provedli včera, by to mělo fungovat."

„Obnáší to nějaké riziko?" Petr se otočil k Danielovi a spatřil jeho pološílené, nechápající oči. Z pravého koutku úst mladíkovi vytékaly sliny. Neovládal své svaly natolik, aby dokázal zformovat slova, vydával jen slabé kňouravé zvuky.

OX chvíli zkoumal mimozemské symboly souřadnic a pak pohlédl na krále. „O nic větší než použití kteréhokoliv klikisského portálu. Pokud jsem správně transformoval souřadnice, Daniel bude přepraven na příhodné místo, které jsem pro něj vybral."

Daniel škubal pažemi v zoufalé snaze se vzpamatovat, nebylo mu to však nic platné. Petr a Estarra ho pevně drželi, i když přitom sténali námahou. Petr pochyboval, že by mladík měl tušení, proč se s ním tohle všechno děje. Rozhodl se však

raději nic nevysvětlovat. „Neboj se, OX pro tebe určitě vybral skvělé místo.“

Daniel vydal zakňučení, zatímco se učitelský compo pokoušel manipulovat s ovládacím systémem hydroského přepravního systému. OX propojil své vlastní systémy s řídicím panelem, vybral jeden ze symbolů a pilně začal přeprogramovávat ovládací jednotku. Plocha portálu zmatněla, zachvěla se a ustálila. „Podařilo se mi to. Můžete ho poslat skrz.“

Daniel se naposledy nekoordinovaně zazmítal, Petr a Estarra ho však zvedli. Když Estarra při té námaze bolestně sykla, Petr zaváhal a upřel znepokojený pohled na její kulaté břicho. „Možná bys neměla…“

„Nejsem nemohoucí, Petře. A tohle je otázka života a smrti.“ V duchu napočítali do tří a prohodili Daniela skrze plochu přepravního portálu. Petr jen doufal, že nafoukaného a nevychovaného prince neposlali nešťastnou náhodou na planetu, kde by panovaly smrtící podmínky, OXovi však věřil. Vždy mu důvěřoval.

Princ Daniel prolétl lichoběžníkem přímo na jednu z kolonií, která byla zařazena do kolonizační iniciativy. Hydroský přepravní portál se zavlnil a pak opět zmatněl.

Petr pohlédl na Estarru. „No, alespoň jeden z nás je v bezpečí – i když nám za to Daniel sotva kdy poděkuje.“

„Postupně jsem začala mít pocit, že se Danielovi nelíbí vůbec nic.“ Estarra se toužebně podívala na portál, zatímco OX systém resetoval. „Škoda, že se nemůžeme přepravit na Theron. Právě tam se potřebujeme dostat.“

Učitelský compo odstoupil od řídicího panelu portálu. „Máte pravdu, královno Estarro. Na Theron musíme letět touto lodí.“

☼ 124 Generál Kurt Lanyan

Na palubě obklíčeného *Goliáše* řval generál Lanyan na obsluhu zbraní, aby pálila ze všech sil. „Je tu spousta cílů – prostě střílejte po všem, co střílí na nás.“ Rád by věděl, co se to sakra vlastně děje.

Nejdříve se ildiranské bitevníky obrátily proti OSZ, pak se znovu obrátily a vrhly se proti hydroským koulím v hromadném sebevražedném útoku, jaký Lanyan ještě nikdy neviděl. Téměř sedm set lodí se obětovalo během pouhých několika minut – jaký kolosální masakr!

Létající trosky rozmetaných bitevníků a vybuchujících hydroských lodí proměnily bojiště v minové pole. Hořící palivové nádrže, těžké pohonné jednotky a rotující kusy trupů létaly kolem jako částice meteorického roje. Pokračující exploze prozářily okolní prostor, jako by se *Goliáš* ocitl uprostřed ohňostroje na oslavu korunovace. Lanyanova loď musela provádět úhybné manévry a kličkovat mezi šrapnely, zatímco pokračovala v palbě. Jakákoliv snaha o udržení pevných bojových formací šla přes palubu.

A pak se ještě bylo třeba vypořádat s těmi zatracenými vojenskými compy a klikisskými roboty! Do boje se vrhlo nesčetné množství unesených plavidel, které nebylo možné odlišit od Lanyanových vlastních lodí. Bylo těžké poznat, kdo na koho vlastně střílí.

Taktičtí důstojníci se zoufale snažili sledovat jednotlivé body na obrazovkách, unesené bitevníky však pronikly do dezorientovaných řad OSZ a prolétaly se mezi nimi, až je žádný sledovací systém nebyl schopen zaměřit. „Rojí se kolem jako mračno opilých komárů.“

„Generále, všechny vysílají stejný identifikační signál.“ Kosevic si otřel pot z čela. „Naše zaměřovači počítače je všechny považují za lodě OSZ.“

„My víme, že nejsou, tak na ně začněte střílet. Hned! Fraky a karbonová beranidla nejsou k ničemu proti hydrogům, ale snadno vyrvou vnitřnosti z kterékoliv lodě OSZ.“ Generál svraštil obočí a jeho chladné bledé oči se zadívaly na obrazovku. „A prosím, když už se do toho dáte, snažte se nesundat některou z našich vlastních lodí! Už nám jich moc nezůstalo.“ Navzdory svým slovům Lanyan chápal, jak složitá je to situace.

Lodě robotů, které se vmísily mezi plavidla OSZ, začaly střílet. Soustředěná palba z jazerů proměnila plošinu hromoklín ve shluk pokroucených kovových plátů a unikající atmosféry.

Lanyan prudce vyskočil na nohy. „Tak jo, támhle máte svůj cíl! Poznamenejte si každou loď, která zahájí palbu na některou z našich.“

Goliáš rychle zneškodnil útočící mantu. Kosevic přecházel sem a tam mezi zbraňovými konzolami a povzbuzoval střelce, aby pálili na další pravděpodobné nepřátele, zaměřovací počítače však byly zahlcené. „Generále, teď když jsme začali střílet i my, už nikdo nepozná, kdo útočí a kdo se brání.“

Lanyan udeřil pěstí do opěrky svého křesla.

Na obrazovce se objevily tváře dvou admirálů – Petra Tabeguache a Kostase Eoluse – rušené dalšími příchozími signály. „Generále, proč na nás střílíte? Podařilo se nám získat zpět některé z našich lodí. Jsme tady, abychom Hanze pomohli!“

Lanyan si záběry zkoumavě prohlížel. „Opravdu? Tak proč jste začali střílet?“

„Mysleli jsme, že vaše loď je jedna z těch, které compové unesli,“ hájil se Eolus.

„Nemohli jsme to vědět,“ dodal Tabeguache.

Lanyan na okamžik vypnul mikrofon. „Chci, abyste Eolusovu vysílací věž zasáhli elektromagnetickým pulzem.

Uvidíme, co to udělá.“ Když viděl, že jeho pobočník váhá, vysvětlil: „Už jsem jednou naletěl ‚generálu Wu-Linovi. Nevěřím žádné z těch lodí ani co by se za nehet vešlo.“

Poté, co zbraňový důstojník vyslal přesně mířený rušivý signál, obraz admirála Čtverce 5 se rozpadl. Eolusův hologram zmizel a místo něj se objevil hrozivý klikisský robot sklánějící se nad řízením na můstku Eldorada.

„Teď už nevypadá jako admirál Eolus,“ řekl Lanyan, jehož to nijak nepřekvapilo. „Máte další jistý cíl. Do toho!“

Důstojníci se rozběhli ke svým stanovištím, udeřili na compskou obří loď jazery a ostřelovali ji fraky, poškodili její motory a do trupu prorazili díry. Přilétly také lodě admirála Willisové, které okamžitě zahájily palbu. Na Lanyanovo znamení se do bývalé vlajkové lodi admirála Tabeguache pustily další skupiny OSZ.

Ve snaze vyhnout se protiútoku unesené lodě několikrát prudce změnily směr, ale dál se snažily vmísit mezi obránce OSZ. Jelikož jim *Goliáš* působil značné škody, jedna z compy řízených obřích lodí se vrhla přímo proti němu a zasypala ho střelami. Lanyan viděl, že se blíží, a vykřikl rozkaz k provedení úhybného manévru. *Goliáš* se otočil kolem své osy, compy ovládaná loď jej však přesto zasáhla. Dva z Lanyanových hlavních motorů vybuchly. Kopí jazeru projelo pláštěm na pravoboku a rozervalo trup v rozsahu sedmi palub.

„Přesměrujte veškerou energii do zbraní a palte – dejte do toho všechno, co nám zbylo!“

Smršť fraků zasáhla spodní část útočníka s takovou silou, že odhodila unesenou loď z původního kurzu a ta odlétla, bezvládně se otáčející, stranou.

„V jazerech nám už skoro nezbyla žádná energie, ale podařilo se mi nahodit jeden motor. To stačí, abychom se odsud dostali,“ řekl Kosevic. „Musíme se stáhnout, generále. Jsme tady jako terč na střelnici.“

„Nějaká munice nám ještě zbyla, pane Kosevici, a já jsem odhodlán bojovat do posledního dechu. Zjistěte, ze kterých čtverců tyhle lodě pocházejí, spojte se se základnou na Marsu a sežeňte někoho, kde mi bude schopen dodat kódy k protokolům ‚gilotina'. Zneškodníme je tak nebo onak."

Otočil se a vyštěkl na strnulého zbraňového důstojníka: „Vy! Řekl jsem vám snad, abyste přestal pálit?" Vyděšený muž chvíli zápasil se zaměřovacím systémem, načež vystřelil poslední frakčně-pulzní střely.

Přestože byl interkom poškozený a jeho slova tak mohla slyšet jen malá část přeživší posádky, Lanyan prohlásil: „Budu s vámi mluvit na rovinu: pokud se teď vzdáme, znamená to, že jsme vzdali boj o Zemi – a to se dneska nestane."

☼ 125 Prezident Basil Wenceslas

Hlavní vojenský štáb Hanzy měl zesílené stěny a byl dobře střežen, přesto se Basil ani tady necítil v bezpečí. Pokud se hydrogové dostanou přes Lanyanovu obrannou linii, vrhnou se přímo na Palácovou čtvrť. Tuto budovu mohli zničit jedinou salvou.

Basil seděl u hlavního taktického stolu sloužícího pro zobrazení celkové situace, zatímco se vojenští poradci a štábní důstojníci zuřivě dožadovali nejčerstvějších zpráv, zkoumali informace přicházející v reálném čase, sledovali bitvu, která se právě odehrávala ve vesmírném prostoru, a snažili se držet krok s událostmi. Basil skrýval pod deskou stolu zaťaté pěsti. „Jako by to bylo nějaké překvapení! Měli jsme spoustu času na přípravu, ale lidstvo znovu selhalo."

Zástupce Cain, bledší než obvykle, těkal od jedné stanice ke druhé jako nějaký sklíčený duch. „Nic víc jsme udělat nemohli, pane prezidente.“

„Měli jsme to vědět!“ Basil už téměř křičel. „Všichni lidé v Zemské hanzovní lize si byli této hrozby vědomi – tak proč jeden každý z nich neudělal vše, co bylo v jeho silách? Za tohle všechno si můžou sami. Věděli, co je v sázce. Snažil jsem se je vést, ale bez trochy spolupráce z jejich strany neměly moje plány šanci na úspěch. Proč mě každou chvíli někdo zklame? Jeden,“ vytáhl pěst zpod stolu a udeřil jí do desky, „za druhým!“

Taktičtí odborníci zvětšili záběry na svých obrazovkách a snažili se udržet přehled o pohybu nesmírného množství vesmírných lodí. „K Zemi právě dorazily tři úplné bojové skupiny OSZ. Zahájily palbu na Lanyanovy lodi!“

„Samozřejmě, že na ně střílí – jsou to lodě, které ukradli ti zatracení compové! Klikisští roboti museli být spřažení s hydrogy od samého začátku.“

Cain si dal ruce za záda. „Nejsme schopní přesně určit, co se vlastně děje, pane prezidente. Nejdříve to vypadalo, že nás Ildirané zradili, ale pak se vrhli na hydrogy. Podle těchto energetických stop,“ ukázal na zářící šmouhy na obrazovce, „to vypadá, že už byly zničeny stovky plavidel – lodě OSZ, ildiranské bitevníky i hydroské kulovité lodě.“

Basil z té změti hemžících se teček nebyl schopen vyčíst vůbec nic. Vypadalo to, jako by někdo rozbil dvě vosí hnízda o sebe a pak poodstoupil stranou, aby sledoval zuřivé rojení. Otočil se ke komunikačnímu důstojníkovi. „Okamžitě mě spojte s generálem Lanyanem!“

„Pane, generál teď nepřijímá nic kromě…“

„Já jsem prezident! Neříkejte mi, že nemůžete spojení se mnou udělit nejvyšší prioritu.“

„Ano, pane prezidente, samozřejmě že mohu.“ Komunikační důstojník připomínající ustrašeného hlodavce

přelétl prsty po ovládací desce, něco zakřičel do mikrofonu a pak přesměroval signál na obrazovku.

Basil vstal, aby oslovil velitele OSZ.

„Generále Lanyane, musím vědět, co se tam nahoře děje. Postavili se snad Ildirané…“

Podrážděný a uštvaně vyhlížející Lanyan střelil po Basilovi svýma ledově modrýma očima. „Teď nemůžu. Nevidíte, že jsme uprostřed bitvy?“

„Odsud toho vidíme jen velmi málo, generále. Chci kompletní souhrn…“

„Své hlášení dostanete, až bude po všem, pane.“ Generál rázně přerušil spojení.

Basil zůstal zírat na prázdný displej. Měl pocit, jako by mu někdo právě zasadil ránu. „Jak se mohl opovážit ukončit náš rozhovor!“

Cain se Lanyana zastal: „Pane prezidente, generál se potřebuje soustředit na bitvu. Navrhuji, abychom se mezitím přesunuli do našeho bezpečného bunkru.“

„Proti hydrogům nás stejně neochrání. A já potřebuji být ve středu dění, bez ohledu na cokoliv.“ Basil zavrtěl hlavou, neboť si v duchu položil otázku: Chtěl bych přežít zničení Země a naprostý rozvrat Hanzy? Proč? Žil jen pro svou práci. Kdyby měl jiné zájmy, už dávno by odešel na odpočinek. Teď, když se ukázalo, že nemá vhodného zástupce, musel dál hrát svou roli. Pokud to bude nezbytné, zůstane zde a zahyne. Jako správný kapitán půjde ke dnu i s lodí.

A nebude sám.

Ten nápad mu prozářil tvář jako východ slunce. „Najděte krále Petra a královnu Estarru… a taky prince Daniela, samozřejmě. Chci je mít všechny tady.“

Cain pohotově souhlasil. „Výtečně, mohou nahrát projev. Budeme stát bok po boku, a pokud dojde k nejhoršímu, dějiny se alespoň dozví o hrdém konci Země.“

Basil prudce sevřel ruce do pěstí, ale pak se násilím přiměl zaťaté prsty opět narovnat. „To je jedno. Chci, aby byli tady a čekali, tak jako my všichni."

Kapitána McCammona však nebylo možné místní komunikační sítí zastihnout. Ani jednotka umístěná u vstupu do princových pokojů neodpovídala. Copak na nikoho v celém vesmíru nebylo spolehnutí? Že by i královská garda selhala a opustila své místo?

Prezident se obrátil ke gardistům ve štábu a mrštil po nich své rozkazy jako by to byly ostré nože. „Jděte do Paláce šepotu a osobně mi přiveďte krále, královnu a prince." Když muži v uniformách uslyšeli zřetelnou výhrůžku v Basilově hlasu, vystřelili ven.

Prezident dál sledoval zuřící bitvu. Změť blikajících bodů, obrazových záběrů a projekcí letových drah nebylo možné rozluštit. Basil nedokázal určit, kdo vyhrává. Čekal, až se poslové vrátí s „královskou rodinou" a odpočítával přitom vteřiny. Proč všechno musí trvat tak dlouho?

Konečně se jeden ze strážných ohlásil přes interkom. „Informujte prezidenta, že jsme dorazili do královského křídla. Král a královna ve svých pokojích nejsou, našli jsme jen kapitána McCammona a dalšího strážného. Jsou v bezvědomí. Podle všeho byli omráčeni. Jejich paralyzéry jsou pryč."

Basil prudce vyskočil na nohy. „To není možné!"

Druhá skupina mužů ohlásila: „Totéž u prince Daniela, pane prezidente. Gardisté byli omráčeni a odvlečeni do skladiště. Pořád jsou úplně mimo. Po princi není ani stopy. Možná je někdo unesl."

Basilovi se podlomila kolena, jako by výstřel z paralyzéru v té chvíli zasáhl jeho. Klesl do křesla. „Nikdo je neunesl. Utekli." To bylo příliš! Petr se mu vzpíral znovu a znovu. Bez ohledu na to, co pro něj Hanza udělala, bez ohledu na to, co mu Basil sliboval, čím mu hrozil, Petr se mu vrhal po krku

jako nevděčný pes. A teď se mu všechno rozpadalo pod rukama, protože ho všichni zradili.

Viděl rudě a oči ho pálily. Uslyšel nějaký hlasitý zvuk, ucítil ostrou bolest v hrdle a uvědomil si, že tyto zvuky vydává on sám. Vyl vzteky, neartikulovaně řval a vyhrožoval – a pak se nakonec ovládl. Zástupce Cain na Basila ohromeně zíral. Všichni taktičtí odborníci a komunikační důstojníci se odvrátili od obrazovek a dívali se na prezidenta, jako by se pominul rozumem.

Pocit studu ho zchladil jako mrazivý déšť. Basil se silou vůle přiměl dýchat pomalu a klidně. Stál nehybně jako socha a čekal, až se na jeho tváři opět usadí obvyklá klidná maska. Pokud měli všichni zemřít, hodlal alespoň skončit důstojně.

☼ 126 Cesca Peroniová

Tulácké přepadové skupiny se rozlétly k desítkám známých hydroských planet. Cesca se rozhodla, že při úvodním útoku svého týmu bude sama pilotovat jeden z obrovitých vodních tankerů, doprovázená bratry Tamblynovými, kteří řídili ostatní plumaské cisternové lodě. Seznam planet, které měli navštívit, byl velmi dlouhý.

Ostatní skupiny mezitím zamířily k dalším cílům podle hvězdných map, na nichž byla vyznačena doupata hydrogů. Útok měl být veden proti stovkám hydroských planet najednou.

Cesčina malá skupinka po spirále klesala k nezřetelným okrajům atmosféry obří plynné planety Haphine. Cesca tuto chladnou, bouřemi zmítanou planetu dosud nikdy nenavštívila, přestože si byla vědoma jejího historického významu. U Haphinu byl spuštěn jeden z prvních dvou tuláckých těžerů pronajatých od Idliranů, tady také došlo ke

čtvrtému hydroskému útoku proti lidem v pořadí – tehdy zahynulo šest tisíc Tuláků.

Nyní se karta obrátila. Cesca nařídila svému týmu, aby vyprázdnil nádrže lodí. Boj o dobytí další hydroské bašty začal.

Když Caleb Tamblyn promluvil na společné frekvenci, znělo to, jako by si chtěl jenom povídat, ale Cesca zaznamenala potlačenou úzkost, nervózní potřebu hovořit a rozptýlit se před blížícím se střetem. „Dodávat vodu tam, kde je jí nejvíc potřeba – v tom byl klan Tamblynů vždycky nejlepší."

„Můžeš to všechno považovat za normální pracovní úkol," řekla Cesca.

Pak vypustili část obsahu svých nádrží. Energetizovaná voda pronikla hustými modrošedými mračny, rozptýlila se a šířila se do hlubších vrstev planety.

Wentalové v Cesčině nákladovém prostora zahlcovali její smysly a v hlavě jí zněla kakofonie jejich hlasů. Cesca cítila nápor wentalů prostupujících vzdušnými proudy, cítila blížící se vítězství. „Wentalové právě narušili meziprostorový průchod a uvěznili hydrogy na Haphinu. Nepřítel už neunikne."

Jako by to slyšely, vynořily se z wentaly prosycených oblaků tři diamantové koule srší modrými blesky. Průzračný povrch jejich trapů byl pokrytý skvrnami a důlky, které do něj vyžraly agresivní wentalské páry obsažené v atmosféře. Kolem koulí se vznášel mlžný závoj, který je pokrýval žíravými kapkami, jako by mlha byla obdařena inteligencí.

Caleb Tamblyn letěl se svým tankerem hned vedle ní. „Znamená to, že se s těmihle budeme muset vypořádat sami?"

„Copak jsme sem nepřišli právě proto?" zeptal se Wynn, který pilotoval svou vlastní loď.

Pod nimi, z nejsvrchnějších vrstev atmosféry, rychle stoupal Torin Tamblyn. Už vypustil část svého nákladu, ani takto odlehčený tanker však nebyl schopen uniknout trojici hydroských bitevníků, které se hnaly za ním. „Jsou přímo za mnou!“ odvysílal. „Buď mi pomozte, nebo mi jděte z cesty.“

Jeho dva bratři změnili kurz a se svými těžšími tankery klesali k němu. Torin se snažil uniknout smršti modrých blesků, které šlehaly z diamantových koulí.

Také Cesčin tanker byl naplněný vodou z Charybdis a Mluvčí cítila pulzování wentalů v sobě, v nákladovém prostora, v celé lodi. Okamžitě věděla, že se hydrogové chystají všechny tankery zničit. „Tamblynové – jděte z cesty! S tímhle nemůžete bojovat.“

Caleb vykřikl: „Ale jdou po Torinovi!“

„Nechtěje, ať se raději pustí za mnou.“

Zatímco energie elementálů vibrovala trapem jejího velkého tankeru, Cesčina loď prudce zrychlila a vlétla mezi prchajícího Torina Tamblyna a blížící se bitevníky. Hydrogové neměli tušení, proti čemu stojí.

Trojice diamantových koulí sice stále pálila po lodích bratří Tamblynů, ale zamířila k ní. Cesca se v té chvíli zvedla vzhůru a nastavila jim tak spodní část své lodi jako pokorný pes odhalující břicho. Když otevřela výpusti cisterny, wentalové se vyhrnuli ven jako hurikán živoucí vody.

Převalující se oblak pomsty chtivé mlhy se rozprostřel před hydrogy jako téměř nehmotná bariéra. Jakmile jím ježaté koule prolétly, byly náhle obalené lepkavou korozivní vlhkostí. Cesca měla sotva dost času, aby zahlédla, jak vodní bytosti započaly své zkázonosné dílo – agresivní vodní film začal rozežírat zdánlivě nezničitelné diamantové trupy lodí.

Hydrogové se potáceli zleva doprava. Dvě z lodí se srazily a vzápětí od sebe odlétly jako biliárové koule. Trojice oslepených hydroských lodí se řítila přímo na Cesčin tanker.

Když přišel náraz, pohltil ji záblesk světla a všezahrnující zuřivost. Měla pocit, jako by se celé její tělo proměnilo v gong, do něhož houf krutých permoníků buší kladivy. Pak už jen padala, převalovala se v kotrmelcích, vznášela se a plula, obklopená expandujícím oblakem mrznoucího vzduchu, energetizované vody a trosek z rozervaného trupu.

Wentalové ji uchovali při životě. Cesca neměla v úmyslu prověřit svou nezranitelnost, nechtěla poškodit sebe ani drahocenný tanker. Udělala jen to, co bylo nezbytné.

Otočila se a viděla, jak tři tankery pilotované bratry Tamblynovými krouží kolem. Plula tam sama, neměla vysílačku, nemohla se s nimi žádným způsobem spojit.

S pochmurným uspokojením sledovala leprózní skvrny na trupech smrtelně zraněných hydroských lodí. Když se koule roztříštily, jednotlivé zakřivené kusy třpytící se v záři vzdáleného slunce započaly svou pomalou pouť – po spirále zvolna klesaly dolů, zpět do oblak Haphinu. Wentalská mlha pohybující se vlastní vůlí prolétla kolem trosek jako hejno rozzuřených sršňů a zamířila do mraků, kde už šířili zkázu ostatní wentalové.

Cesca chvíli testovala vlastní schopnosti a po chvíli zjistila, že se dokáže pohybovat prostorem jen silou své vlastní vůle. Caleb, Wynn a Torin Tamblynové si museli myslet, že zahynula při výbuchu, protože když se vynořila přímo před průzorem Calebova kokpitu a zamávala rukama, viděla, jak mu spadla čelist. Uchopil mikrofon vysílačky a nadšeně sděloval tu zprávu ostatním bratrům.

Usmívala se a ukazovala, že by ráda nastoupila dovnitř skrze jeden z průlezů. Teď měli o tanker míň a z jejich seznamu ubyla jedna hydroská planeta. Než den skončí, museli jich zvládnout ještě spoustu.

☼ 127 Tasia Tamblynová

Tasia nerozuměla většině toho, co viděla skrze krystalickou membránu jejich ochranné buňky, teď se však všechno zdálo ještě bláznivější než kdykoliv předtím. „Něco se tam děje a nevypadá to jako oslava.“

Nad ulicemi města křižovaly kulovité bitevníky, které vylétaly ven skrze slupku, která vznášející se město obklopovala. Hydrogové, jejichž těla byla tvořena tekutým kovem, pluli sem a tam jako hejna vyplašených ryb a mezi nimi pochodovali klikisšťí roboti.

„Vždycky byli šílení,“ zasténal Keffa. „Proč se s námi nevypořádají jednou provždy? Bylo by lepší, kdyby nás rovnou zabili.“

„Možná chtějí zjistit, jak budeme reagovat na stres,“ řekl Robb.

„Moc dobře ne,“ vzdychla Bellinda. Přepadle vyhlížející žena Tasii nikdy neprozradila své příjmení.

Od vraždy EA v Tasii stále vřel hněv jako roztavený kov. Netoužila po ničem jiném, než rozmlátit nějakého klikisského robota. Nebo dva. Hydrogové byli nepochopitelní, cizí, to ano, ale velcí mechaničtí švábi – to bylo ztělesněné zlo. Klikisšťí roboti rádi způsobovali bolest, ničili a ovládali. Bylo to součástí jejich programů.

Tasia vždy spoléhala na vlastní houževnatost a rozum, používala svůj tulácký um, využila každý kousek materiálu, který našla. Tasia Tamblynová byla ta poslední, která by čekala, že ji z vězení zachrání rytíř na bílém koni. Věděla, že se z nebe nesnese žádný zachránce – třeba speciální jednotka OSZ – který by je vysvobodil z téhle noční můry.

Když však spatřila na druhé straně průsvitné membrány svého bratra Jesse, bylo to natolik nečekané a absurdní, až si Tasia myslela, že definitivně přišla o rozum. Vždycky se domnívala, že vydrží přinejmenším tolik jako ostatní vězni,

než se definitivně sesype. Byl to snad další krutý trik hydrogů?

Jess stál venku, ve smrtícím prostředí, oblečený jen do tenké bílé kombinézy, která pevně obepínala jeho tělo. Jeho paže a nohy byly nahé. Dlouhé hnědé vlasy mu dokonce i v nesmírném tlaku panujícím v nitru hydroské planety poletovaly kolem hlavy.

„Skat, pokud už mám mít halucinace, doufala jsem, že v nich bude aspoň špetka logiky!“

Robb vyjekl: „Kdo je to?“ Když se k stěně nahrnuli i ostatní, upřeně zírali skrz a pokřikovali otázky, Tasia nemohla popřít, že Jesse vidí i všichni ostatní. Promnula si oči.

„Vypadá – vypadá jako můj bratr Jess, ale ten to být nemůže.“

„Taky si myslím,“ řekl Robb. „Tady jsme v jádru obří plynné planety a on je… bosý.“

Tasia už viděla, jak hydrogové vytvořili sochu jejího bratra Rosse z rtuti, toto tedy musela být nová podoba, kterou si zvolili. Jejich schopnost imitace se zřejmě zlepšila, neboť tento Jess vypadal jako živý. Proč museli pořád vykrádat Tasiiny vzpomínky? Její radost se proměnila v drtivé zklamání. „Ty nejsi skutečný!“ zakřičela skrze membránu.

Když však Jess přišel blíž, jeho tvář se rozzářila skutečným výrazem radosti a vítězství. Ten spokojený úšklebek, který v ní vyvolal další vzpomínky na dětství, by poznala kdykoliv. Když na sebe hydrogové brali Rossovu podobu, nikdy se jim nepodařilo vyjádřit jakékoliv emoce, či jen změnit výraz tváře. Tohle bylo něco úplně jiného.

„Kdo sakra jsi? A co chceš?“ zeptala se.

Jeho hlas, vibrující hustou atmosférou, byl podivně zesílený, byl to však opravdu Jessův hlas. „Přišel jsem tě zachránit, sestřičko! Copak mě nepoznáváš?“

Zcela mimoděk sklouzla k sarkasmu: „Tak se na to podívejme, vlasy máš trochu delší, než si pamatuju… Jo, a taky si nevzpomínám, že by sis někdy dřív odskočil jen tak v tričku a trenkách do jádra obří plynné planety!“

„Nechej ho, ať nás zachrání!“, vykřikla Bellinda. „Nás nezajímá, kdo to je!“

„Ale mě ano,“ zavrčela Tasia. „Už mám dost toho, jak se hydrogové pořád navážejí do mojí rodiny!“ Skrze membránu si opět prohlédla tvář příchozího a cítila, jak se jí rozbušilo srdce. U Hvězdy – opravdu vypadal jako Jess! A ona nenáviděla, nenáviděla, nenáviděla tohle místo. „Dobře, pokud nás odsud dokáže dostat, jsem ochotná leccos přehlédnout.“

„Jsem to opravdu já, Tasio, ale nejsem stejný jako jsem býval – to jsi ostatně poznala. Moje tělo je prostoupeno energií wentalů, bytostí stejně mocných jako jsou hydrogové a faerové. Je v mé moci vás odsud dostat. Právě teď wentalové vedou vítězný útok proti hydrogům po celém Spirálním rameni.“

„Už bylo sakra na čase!“ řekl Keffa.

„Každý, kdo se pustí do hydrogů, je můj přítel,“ řekl Robb a uchopil Tasiu za ruku. „Pojď, Tasio! V téhle chvíli rozhodně nemáme co ztratit.“

Vězni se už nemohli dočkat, až se ze své děsivé cely dostanou ven, a začali se toho halasně dožadovat. Jediný Keffa měl jiný názor a varoval ostatní, že to může být léčka. Bellinda odstrčila Tasiu stranou, jako by se chtěla vrhnout proti membráně a prodrat se skrz.

„Nemohl by nám všechno vysvětlit až potom, co nás odsud dostane?“

„Dobře, od chvíle, kdy nás strčili do téhle podivné zoo, jsme stejně odsouzení k smrti. Koneckonců váleční zajatci by se měli o útěk alespoň pokusit.“ Pohlédla na svého bratra, který stál na ulici hydroského města s holýma rukama.

Neviděla nic, co by mohlo posloužit k přepravě zajatců do bezpečí. „Jak to hodláš provést?“

Jess řekl svým mocným a hrůzu nahánějícím hlasem: „Wentalové jsou nepřátelé hydrogů na život a na smrt. Změnili mě, proměnili mé tělo, takže dokážu věci, které byste považovali za nemožné.“

Tasia se zasmála. „No, to jsi tedy skromný!“

„Věř mi.“ Jeho hlas zesílený wentalskou energií rezonoval uvnitř cely. „Možná už nejsem tak docela člověk, ale v této chvíli je to výhoda.“

Jess vztáhl paže vzhůru a zavřel oči. Kolem něj se shromáždila mlha sršící energií, ve vzduchu začaly kondenzovat vodní kapky, molekula po molekule. Přivolal déšť a čekal, až se shromáždí dostatečně velké množství elementály prosycené vody, aby stačilo na ochrannou bublinu. Nově vytvořená koule vypadala křehce, její povrchová vrstva byla tenká jako mýdlová bublina. Wentalská bublina se dotkla vězeňské cely, přilnula k ní, a ochranná membrána se rozestoupila jako pootevřené rty.

Jess na ně zvenčí zavolal: „Projděte skrz, já to udržím pohromadě. Musíme si pospíšit. Všude kolem nás zuří bitva a je to stále horší.“

Tasiu už potkalo více neuvěřitelných situací, než by považovala za možné. Pokud teď udělá další šílenou věc, jaký v tom bude rozdíl? Uchopila Bellindu a prostrčila ji skrze otvor ve wentalské bublině. „Tak honem! Myslela jsem, že se odsud chcete dostat!“

Vyděšený Keffa proklopýtal skrz. Tasia a Robb pomohli ostatním zajatcům a pak do neobvyklého záchranného člunu nastoupili sami. Vzduch uvnitř byl cítit ozonem a mlhou. Po tak dlouhé době strávené uvnitř hydroské cely byl každý nádech rozkoší.

Když Jess prošel skrze bublinu dovnitř, Tasia si uvědomila, jak moc se k němu touží rozběhnout, vrhnout se

mu do náruče a hledat u svého staršího bratra ochranu. Naposledy s ním byla ve spojení, když prolétl kolem lunární základny OSZ a odvysílal kódovanou zprávu pro EA o tom, že jejich otec zemřel. Jess ji ale včas zastavil a vysvětlil jí, jak nebezpečný je jeho dotek.

„No dobře, slibuju ti, že zůstanu u děkovného dopisu – napíšu ti ho, hned jak se odsud dostaneme."

Poprvé za celou dobu svého zajetí spatřila Tasia na tvářích svých spoluvězňů záblesk naděje. Jessova vodní bublina se oddělila od jejich nenáviděné cely a začala stoupat vzhůru, pryč od hydroského města.

☼ 128 Král Petr

Petr se modlil, aby hydroský útok prezidenta Wenceslase dostatečně zaměstnal a oni tak získali možnost nenápadně zmizet. „Jsi si jistý, že dokážeš tenhle člun řídit, OXi?"

Bolelo ho srdce, že opouští Zemi právě ve chvíli, kdy se hydrogové snaží prolomit obrannou linii a tolika lidem hrozí smrt, do této situace je však dohnal Basil. Pokud mělo lidstvo dostat druhou šanci, nemohlo spoléhat na prezidentovo iracionální vedení. Král Petr a královna Estarra byli jeho jedinou a poslední nadějí.

Učitelský compo stál před matoucím a složitým ovládacím pultem hydroského pohonného systému. Barevné panely byly vykládané drahokamy a krystaly, které zasahovaly hlouběji do bloku průsvitného polymeru jako cévy, skrze něž do hmoty proudily podivné chemické látky. „Vědecký tým shromáždil nesmírné množství informací. Já je teď musím všechny vstřebat."

Estarra vypadala vyčerpaně. Objímala své kulaté břicho a rozhlížela se, kde by se uvnitř mimozemské lodi mohla

posadit. Nakonec se opřela o jeden z oblých výběžků vystupujících z hladké stěny. „Bude to stačit?“

Compo dál soustředně zkoumal hydroský řídicí systém. Možná až příliš soustředěně. Petr si nepamatoval, že by kdy viděl OXe tolik váhat. „Ano, mám dostatečné množství dat, z nich mohu získat vědomosti, které potřebuji. Tyto pohonné jednotky jsou mnohem složitější než kterýkoliv systém používaný OSZ či Ildirany. Pokud však využili veškerou kapacitu svých procesorů, jsem schopný vytvořit všeobecný model, který mi umožní pilotovat tuto loď k Theronu.“

„Věděla jsem, že se na tebe můžeme spolehnout, OXi,“ řekla Estarra.

OX se na malou chvíli odmlčel, sebral odhodlání a otočil se k Petrovi. „Bohužel, jelikož jsme byli nuceni provést náš plán tak rychle, neměl jsem příležitost vzít si zálohovací média. Jak víte, moje vnitřní paměť je už zcela zaplněná osobními vzpomínkami. Už nějakou dobu jsem potřeboval upgrade.“

„Co to znamená?“ zeptal se Petr. „Nemáš dostatečnou výpočetní kapacitu, abys dokázal nastartovat tyto pohonné jednotky?“

„Mám dostatečnou kapacitu procesorů i paměti. Abych však mohl využít tuto kapacitu k pochopení složitých nuancí řízení této lodi, budu muset smazat veškeré své vzpomínky.“

„Ale to jsou tři století zkušeností!“ vykřikl Petr. „Uděláme to jinak. Najdeme jiný způsob, jak tuto loď řídit – nebo se prostě můžeme schovat někde tady na Zemi, dokud krize nepomine.“

„Ne, králi Petře. Vy a královna Estarra se musíte dostat do bezpečí. To je má nejvyšší priorita.“

„Pak ti nařizuji, abys své priority změnil.“

„To nemůžete, stejně jako jste mi nemohl nařídit, abych zabil prezidenta Wenceslase.“ OX obrátil své zlaté optické

senzory ke královně. „Odvézt vás na Theron je nejlepší způsob, jak zachránit vás a vaše dítě.“

Petr navrhl: „Mohli bychom projít skrze klikisský přepravní portál, tak jako princ Daniel.“

Estarra se na něj podívala prosebnýma očima. „Musí to být Theron, Petře! Theroňané nás ochrání a my tam můžeme založit sídlo nové vlády.“

Petr věděl, že má pravdu. „Kdekoliv jinde bychom se museli skrývat. Lidská rasa od nás očekává něco víc.“ Ztěžka polkl, neboť přesně věděl, co OX udělá. A věděl také, že slzy třpytící se v očích jeho ženy jsou tichou modlitbou za něj, za jejich dítě, za Zemi… i za OXe.

„Prezident každou chvíli zjistí, že jsme zmizeli. Jestli hydroské lodě překonají obrannou linii, nejdříve udeří na palácovou čtvrť. Musíme odstartovat hned teď – a doufat, že tento člun je dost malý na to, aby nevzbudil zájem žádné z bojujících stran, až se dostaneme do vesmíru.“

Hlasem, který zněl skoro optimisticky, OX řekl. „Pokud to bude možné, uchovám si alespoň několik vzpomínek na vás.“

Než mohl král cokoliv namítnout, aby ho zadržel, než se mohl pokusit o nalezení jiného východiska, otočil se OX k řízení mimozemské lodi. Starý compo se napojil na soubory dat nashromážděných vědeckými’ týmy, jež jim Cain předal na datových nosičích. Chvíli stál nehybně, zatímco stovky let zkušeností mizely, přepisovány množstvím potřebných informací.

Petrovi se svíralo srdce a stěží zadržoval slzy, neboť si uvědomoval, jak mnoho učitelský compo ztrácí, jestliže se vzdává všeho, co mu bylo tak drahé, jen aby naplnil svou paměť chladnými rovnicemi, které byly nezbytné k pochopení hydroské techniky. Učitelský compo byl historický klenot. Petra napadlo, zda Hanza někdy udělala záložní kopii OXových paměťových souborů, aby

drahocenná data ochránila. Pochyboval však, že by se Basil o něco takového zajímal. Zřejmě to nepovažoval za důležité.

Po chvíli, která se zdála nekonečně dlouhá, se k nim OX nezúčastněně obrátil. „Králi Petře, královno Estarro!“ Jeho syntetický hlas zněl monotónně. „Jsem připraven. Přejete si teď odletět?“

Petr i Estarra v té chvíli věděli, že ztratili jednoho z mála přátel, které v politické bažině Hanzy měli. „Ano,“ řekl Petr se staženým hrdlem. „Prosím, odvez nás odsud.“

Compo se soustředil na řídicí panel, pohybující se mřížky krystalů a různě vysoké výstupky, které se vysunuly z diamantového pultu. Klenutým vnitřním prostorem se rozlehlo hučení energie protékající strukturami lodi. Malá koule se uzavřela, vznesla se vzhůru a zmizela v neklidné noci.

129 Beneto

Z chladné prázdnoty vesmíru se vynořilo dvacet verdanských bitevníků a zamířilo přímo k Zemi. Benetovi lidští předci svou domovskou planetu před staletími opustili. Nasedli na paluby generačních lodí a vydali se hledat místo, kde by se mohli usadit. Nikdy by je nenapadlo, že to skončí takhle.

Beneto však byl odhodlán Zemi bránit, i když už nebyl tak docela člověk. Jeho tělo zahynulo před lety na Havraním hradu, ale ve chvíli, kdy umíral, vlil svou duši do mysli verdani. Nyní se stal součástí této fantaskní rostlinné lodi, jež společně s několika stovkami dalších tvořila flotilu dostatečně silnou, aby dokázala pradávného nepřítele porazit.

„Na tuto bitvu čekali verdani deset tisíc let,“ řekl skrze telink všem zeleným kněžím, všem pilotům. „Tyto lodě jsou

naší nejmocnější zbraní. Musíme nepřítele zničit, jak jsme to měli udělat už dávno.“

Benetovo tělo vrostlo do dřeva v jádru lodi, jeho paže se proměnily ve větve kilometry dlouhé, za sebou táhl kořeny jako dlouhá vlákna antén. Jeho nepoddajné verdanské tělo bylo mnohem silnější a masivnější, než si kdy dokázal představit. Když spatřil tu řež a zkázu kolem Země, tiše zadoufal, že obrovité lodě dokážou průběh bitvy zvrátit. Pouhou myšlenkou nasměroval svou stromovou loď přímo do boje.

V okolí Země už byly zničeny stovky hydroských bitevníků, skrze nesčetné oči své verdanské lodi však Beneto viděl, že mnoho diamantových koulí stále přežilo – bylo jich víc než dost na to, aby zničili Zemi, pokud překonají poslední obrannou linii. Navíc se zdálo, že zbývající lodě OSZ střílejí na sebe navzájem.

Dvacet zelených kněží spatřilo své cíle, bleskově si je rozdělili a vrhli se mezi bojující. Obrovité létající stromy se vyhnuly jazerům OSZ, prolétly oblakem trosek z roztříštěných ildiranských bitevníku a otřely se o ostré střepiny z rozbitých skořápek hydroských koulí. Skrze komunikační systém, který do jeho lodi nainstaloval Solimar, Beneto generálu Lanyanovi odvysílal, s jakými úmysly přichází. Měl však pocit, že ho v tom zmatku nikdo neposlouchá.

Sotva hydrogové spatřili verdanské bitevníky, okamžitě svého nepřítele poznali. Přestali si všímat lodí OSZ, prudce se otočili a udeřili na stromové lodě ničivými vlnami mrazu a smrtícími modrými blesky.

Když byla vnější kůra jeho stromu ožehnuta a větve utínány či páleny mrazem, pocítil Beneto, spojený s lodí, cosi velmi podobného bolesti. Přesto se nakonec dostal natolik blízko jedné z lodí, aby kolem ní ovinul své trnité větve a sevřel ji medvědím stiskem.

Diamantová koule proti němu použila stejnou zbraň, jakou tvorové z hlubin plynných planet zničili hájek světostromů na Havraním hradu, kde Beneto zemřel. Pamatoval si na strach, bolest a smrt – tolik mrtvých stromů, tolik zabitých kolonistů! Jeho stromová loď cítila mrazivý dech ledových vln, svíral však paže svých trnitých větví stále víc a víc, tiskl tak pevně, až diamantová koule praskla… a konečně se rozbila.

Ostatních devatenáct verdanských stromových lodí nezůstalo pozadu a drtilo nepřítele neodolatelnou silou.

Kolem nich dál bojovaly lodě OSZ mezi sebou navzájem. Všechny ildiranské bitevníky kromě vlajkové lodi už byly zničeny a proti Zemi pořád stálo ještě několik set hydroských koulí. Ani dvacet verdanských stromových lodí je nemohlo zadržet.

Přesto se o to museli pokusit. Beneto se vrhl proti početným řadám nepřátel. Natáhl své trnité paže, objal další diamantovou loď a tiskl ji, dokud se nerozpadla.

Jeho odhodlaní druhové ho napodobili.

☼ 130 Adar Zan’nh

Vlajková loď Sluneční flotily visela nehybně ve vesmírném prostoru. Nedaleké výbuchy vážně poškodily její pohonné jednotky. Adarova obsluha senzorových stanic se zarputile snažila poškozené ovládací panely opravit, odstranit spečené obvody a nahradit je jinými ze záložních systémů, které už nebyly zapotřebí. Zatím se jim podařilo uvést do provozu alespoň taktické obrazovky, takže Zan’nh mohl pozorovat probíhající bitvu, třebaže se jí jeho vlajková loď aktivně neúčastnila.

Když se objevily děsivé stromové lodi a zaútočily na hydrogy, adar zůstal ohromeně zírat. Ještě nikdy nic

podobného neviděl a nedokázal si představit, co nebo kdo by mohl vytvořit tak obrovité živoucí lodě. Shromáždilo se zde tolik různých armád, aby s hydrogy bojovaly, ale ani tyto velkolepé stromy nemohly zastavit stovky zbývajících nepřátelských lodí. Hydrogové poslali proti OSZ nevysvětlitelně početné síly… nebo snad měli v úmyslu zničit zároveň také Sluneční flotilu? Čím víc o tom přemýšlel, tím víc o tom byl přesvědčen.

Díky těsnému spojení s Mágem-imperátorem Zan'nh už v té chvíli skrze *thisma* cítil mrazivé chvění, vlny smrti. Na Ildiře došlo k masakru – tohle vědomí jím pronikalo jako drásavý tón. Poté, co Sluneční flotila dala najevo své úmysly, hydrogové jistě sáhli k tvrdé odplatě. O zradě se museli dozvědět okamžitě. Adar cítil, že Mág-imperátor stále žije, měl však podezření, že je nucen čelit útoku. Byla to odplata, trest? Začalo snad šest desítek lodí hlídkujících nad Mijistrou jednoduše pálit ze svých zbraní?

A on uvízl tady, neschopný se pohnout, neschopný bojovat. Zan'nh přelétl očima po tvářích svých skleslých vojáků a pak silně udeřil pěstí do zábrany ohraničující jeho velitelské stanoviště. Cítil se tak bezmocný! Vykonal, co vykonat měl… ale nestačilo to.

Jeho taktický poradce řekl: „Udělali jsme, co bylo v našich silách, adare. Zničili jsme čtrnáctkrát víc hydroských bitevníku než adar Kori'nh u Qronhy 3. Žádný Ildiran ještě nikdy nerozdrtil tolik nepřátel."

Zan'nh však necítil vítězství. Světla ve velícím jádru blikala a z řídicích panelů dál létaly jiskry. „Ale nebylo to dost. Nevzali jsme dost lodí." Tato jediná chyba znamenala zkázu celého Impéria.

„Kdybychom si vzali víc lodí, nezůstalo by jich dost na ochranu Ildiry," připomněl mu taktický důstojník.

Zan'nh pozvedl ruku. „Ildiru jsme měli bránit tady! Dostali jsme rozkaz zasadit hydrogům smrtelnou ránu.

Jestliže jsme je nedokázali porazit zde, pak zničí všechny naše planety, jednu po druhé.“ Ztišil hlas. „Možná už v této chvíli útočí na Mijistru. Copak ty necítíš všechno to utrpení a smrt?“

Bývalé lodě OSZ, kterých se zmocnili compové, dál dotíraly na dříve sesterská plavidla s lidskými posádkami. Verdanské stromové bitevníky ničily hydroské koule jednu po druhé, přesto se hydrogové probíjeli stále blíž k Zemi.

„Adare!“ Muž obsluhující senzory se tvářil, jako by nemohl uvěřit údajům na svých obrazovkách. „Míří sem další lodi – jsou jich stovky!“

Zan’nhovi se sevřelo srdce. Jsou to snad posily klikisských robotů a jejich vojenských compů? Nebo další hydroské bitevníky? „Funguje náš komunikační systém?“

Místo odpovědi se na obrazovce před ním, sloužící k přímé komunikaci mezi loděmi, objevila napjatá tvář postaršího ildiranského důstojníka. „Adare, zde tal Lorie’nh. Prosím, odpovězte, pokud nás slyšíte. Naše senzory nezachytily jedinou funkční ildiranskou loď.“

Zan’nh se naklonil k displeji. „Ano, tale Lorie’nhu! Jsme tady.“

Postarší důstojník Sluneční flotily se pousmál a řekl: „Mág-imperátor se domníval, že byste mohli potřebovat pomoc.“

„Je s ním celá kohorta!“ vykřikl voják u senzorů.

Stovky dalších lodí! Zan’nh se chytil velitelského zábradlí, aby udržel rovnováhu. „Mysleli jsme, že tahle bitva je ztracená.“

„Ještě ne, adare! Nastává rozhodující tah.“ Lorie’nh vydal rozkazy svým sedmi qulům, z nichž každý velel sedmi septorům.

Lorie’nh býval kdysi Zan’nhovým velícím důstojníkem, stárnoucí muž však neměl zájem o služební postup. Ve skutečnosti byl velmi překvapený, když ho povýšili do

hodnosti tala, za což ostatně vděčil svým schopným podřízeným, včetně tehdy mladého Zan'nha.

Adar si s úzkostí uvědomil, že tato kohorta, vyslaná k Zemi na poslední chvíli, nebyla původně součástí plánu. Tohle nebyly prázdné lodě řízené automaty určené k obětování, přesto je Mág-imperátor poslal sem. Když Zan'nh tento odvážný tah plánoval, uvědomoval si možné následky a rizika, spolehl se však na nové systémy dálkového řízení, které do lodí nainstaloval Sullivan Gold a jeho technici. Neočekával, že i přesto bude nucen žádat stovky tisíc vojáků, aby se obětovali. Tolik přervaných vláken thismatu!

Jeho oči zachytily Lorie'nhův zářivý pohled. „Tale, jste vy a vám podřízení velitelé na tohle připraveni? Byl alespoň minimalizován stav posádky?"

Lorie'nh se trpce usmál. „Máme plný stav odpovídající standardu těchto lodí." Skupina bitevníku dosáhla okraje bojiště a stále zrychlovala.

Adaru Zan'nhovi se bolestí sevřelo srdce. Cítil adar Kort'nh stejné odhodlání jako Lorie'nh, když zamířil se svým manipulem do atmosféry Qronhy 3?

Lorie'nh řekl: „Nepočítej, kolik nás dnes zemře, adare. Pokud bychom nyní selhali, zahynula by celá naše rasa."

Zan'nh věděl, že je to pravda. „Šťastnou cestu k Věčnému jasu!"

Lorie'nh důrazně přikývl. „Nechť se tam jednoho dne všichni sejdeme."

Tři sta třiačtyřicet bitevníku minulo vlajkovou loď a jako meteorická bouře se řítilo k zbývajícím hydrogům.

Zan'nh lesknoucíma se očima sledoval skvostné lodi prolétající kolem. Nikdy v životě neviděl nic krásnějšího.

☼ 131 Královna Estarra

Hydroský člun řízený OXem hladce překonával gravitaci a stoupal. Nebe Země bylo prázdné a temné, všechny turistické vzducholodě a komerční dopravní letouny donutila současná krize přistát. Jen několik málo zářících bodů označovalo polohu Paláce šepotu, který Estarra a Petr nyní opouštěli navždy.

Estarra se tiskla k Petrovi, čerpala z něj sílu a zároveň mu sama byla oporou. „Nikdy bych si nemyslela, že se dostaneme tak daleko."

Země se vzdalovala, zářivá, modrá a bezbranná, a Estarra viděla, jak je Petrovi těžko. Srdce ho bolelo, že svůj lid opouští v nejtěžší chvíli. Připadal si jako zbabělec. Věděl ale, že pokud by neuprchli, Basil by je zavraždil, zvláště teď. Kdyby král zůstal na Zemi, ničeho by nedosáhl. Estarra na druhou stranu věděla, že prohra v této bitvě ještě neznamená zničení lidské civilizace.

„Petře, lidstvo není jenom Země. Rozšířili jsme se daleko za hranice, které nám byly původně vymezeny. Prezident Wenceslas na to zapomněl. Přerušil vazby s Theronem, s Tuláky i se všemi ostatními hanzovními koloniemi." Pohlédla na něj svýma velkýma hnědýma očima. „Z Theronu můžeme vládnout jako skutečný král a královna a pomoci všem lidem, aby se znovu postavili na nohy. Ať už se se Zemí stane cokoliv, prezident by nikdy nedovolil, aby ses stal vůdcem, kterého lidstvo potřebuje. Tohle je naše jediná příležitost."

Compo pilotoval mlčky. OXovy vzpomínky byly sice pryč, ale dokázal do své paměti nahrát dostatek informací, aby se stal odborníkem na tuto mimozemskou loď. Strohým hlasem beze stopy emocí oznámil: „Zaznamenávám značný počet pevných těles v prostoru před námi. Pokusím se jim vyhnout."

Estarra mohla skrze průsvitné stěny pozorovat zuřící bitvu. Onen „značný počet pevných těles“ byly zbytky stovek, možná dokonce tisíců zničených lodí – ildiranských bitevníků, hydroských diamantových koulí i válečných lodí OSZ. Jejich malý člun byl jako zrnko písku mezi všemi těmi vesmírnými plavidly narážejícími do sebe navzájem a pálícími na sebe ze všech zbraní.

Bojiště se rozšířilo a nyní zabíralo značný prostor kolem Země. Boje probíhaly všude a Estarra neviděla způsob, jak se jim vyhnout. OX zvolil kurz a letěl přímo do zuřící bitvy. Právě dorazila další skupina ildiranských bitevníků, stovky nádherných lodí.

„Můžeme něco udělat, pokud na nás začnou střílet?“ zeptala se. „Tohle je ostatně hydroská loď.“

„Technici zde nechali základní komunikační zařízení. Pokusím se odeslat zprávu na standardních armádních frekvencích. Tak se dozvědí, že nejsme nepřátelé.“ OX chvíli manipuloval s ovládáním a pak vyslal signál.

„Pokud nám budou věřit,“ řekla Estarra. „A pokud si nás vůbec všimnou.“

„Nemám zájem rozhlašovat, že jsme na palubě. Čím déle se Basil nic nedozví, tím lépe.“ Petr se naklonil a založil ruce na prsou. „Ale teď už stejně nemůžeme nic dělat.“

„Odstranil jsem ze zprávy vaši identifikaci,“ oznámil compo. „Pochybuji však, že by to někdo z OSZ zaznamenal. Mají teď hodně práce. Generál Lanyan se právě pokusil odvysílat protokol ‚gilotina‘, aby compy ovládané lodě vypnul, zdá se však, že vojenští compové své systémy přeprogramovali. Selhání tohoto plánu generála podle všeho značně rozzlobilo.“

Malý člun kličkoval, chvíli prudce klesal a pak vylétl vzhůru. V jiném plavidle by byli Petr s Estarrou odmrštěni proti stěnám, hydroská loď však byla vybavená účinným kompenzačním systémem.

Několik lodí OSZ na malou kouli několikrát vystřelilo, což znamenalo, že jejich vysílání zřejmě vůbec nezachytili. Zasáhl je výstřel z jazeru a prudce je roztočil, OX však loď rychle stabilizoval.

Pak Estarra spatřila cosi mnohem podivnějšího než všechno, co zatím na vesmírném bojišti viděla. „Támhle, Petře! To jsou… to jsou stromy. Obrovité stromy, o kterých nám vyprávěl Nahton!“

Verdanské bitevníky zaútočily na hydrogy a ovinuly jejich kulovitá plavidla svými ostnatými větvemi, aby je rozdrtily. Estarra tiskla dlaně na zakřivené stěny a hleděla na chaos zuřící v okolním prostoru. Všechno se odehrávalo najednou. Dvacet obrovitých stromů zamířilo do středu bitvy a jejich člun vyrazil opačným směrem, nebyl však dost rychlý.

Jedna z obrovitých stromových lodí se pustila se za nimi. Petr vykřikl: „OXi, změň kurz! Nechceme, aby nás ta věc chytila.“

„Pokusím se jí vyhnout, králi Petře.“ Compo se soustředil na průsvitné ovládací prvky a jejich malá koule začala kličkovat, stromová loď se však stále blížila a roztáhla doširoka větve jako čelisti.

„Nemyslím, že je to náš nepřítel,“ řekla Estarra. „Pochází z Theronu.“

„Ano, ale my sedíme v hydroské lodi a tyhle stromy ničí jednu hydroskou kouli za druhou.“ Petr na ni pohlédl rozšířenýma očima.

„Mohu ve své zprávě prozradit přítomnost královny Estarry?“ zeptal se OX.

Nadšeně se jeho návrhu chytila. „Ano, OXi! Řekni… že jsem dcera Theronu, ale neříkej moje jméno.“

Rostlinná loď pohybující se překvapivou rychlostí hydroský člun pevně uchopila a vtáhla ho do hnízda z trnů a větví. Hlavní kmen byl obrovitý. Estarra viděla překrývající se zlaté šupiny kůry, které se nyní proměnily v

neproniknutelný pancíř hodný vesmírné lodi. Trny ostré jako dýky škrábaly po hladkém diamantovém povrchu jejich člunu. Silné větve si je přitáhly a ovinuly ještě těsněji.

OXův hlas nezněl znepokojeně, přestože se jeho ruce na ovládacích prvcích jenom kmitaly. „Omlouvám se, králi Petře! Vyhnout se stromové lodi bylo nad mé síly."

Estarra tiskla malé dlaně na průzračný trup a opírala se o něj. Hrozivý rostlinný útvar jí připomínal světostromy, po kterých šplhala, když byla mladší, přesto se od nich lišil. Světostromy byly tak mírumilovné a zvídavé, prahly jen po vědomostech. Tyto verdanské bitevníky zjevně toužily ničit. Nebo snad chránit?

Z přenosného komunikačního systému na palubě člunu se mezi praskáním ozvala jakási slova. Naklonila se kupředu, překvapená že slyší zvuk, který tolik připomínal zpěvný vřelý hlas, jenž si pamatovala z dětství. „Estarro… sestro!"

„Beneto!" Pohlédla na Petra a pak se vrhla ke komunikačnímu systému. „To je Beneto. Je uvnitř té stromové lodi."

„Já jsem stromová loď."

Beneto zahynul na Havraním hradu. Sarein a Nahton však Estaře řekli o Benetově znovuzrození na Theronu, kde světoles vytvořil umělou bytost, do níž vdechl myšlenky a vzpomínky jejího bratra.

„Beneto, neubližuj nám," řekla.

„Ty jsi v té hydroské lodi?" Benetův hlas už nezněl tak úplně lidsky.

„Utíkáme před Hanzou, pryč ze Země. Prezident se nás snaží zabít, proto jsme se rozhodli uprchnout na Theron." Chvíli zápasila s ovládáním vysílačky, aby ho lépe slyšela. „Tak ráda bych ti všechno řekla, Beneto! Tolik jsem tě chtěla ještě někdy vidět."

„Může nám pomoci?" zeptal se Petr.

„Potřebujeme se dostat domů, Beneto. Pojď s námi," naléhala Estarra.

„Nemohu. Tady zuří bitva. Rozhodující bitva. Já teď patřím do stromové lodi. Srostl jsem s ní." Okolní větve nyní člun spíše objímaly, než aby ho výhružně tiskly. „Dnes hydrogy zničíme, ale nejdříve se postarám, abys byla v bezpečí, sestřičko."

Stromová loď se začala pohybovat, letěla pryč od válečné zóny. Výstřely z nepřátelských zbraní zasáhly a roztříštily svrchní větve, ale velké Benetovo tělo, tělo stromu, které je chránilo, se ani nezachvělo. Jakmile je verdanský bitevník odnesl dostatečně daleko od útočících hydrogů, ostnaté větve se rozvinuly a vyhodily člun do prázdného prostoru, jako když farmář hází zrno.

„Budeš mi chybět, Beneto," zavolala za lodí Estarra.

„Vzpomínky na tebe a na Theron si uchovám navždy. V mé mysli zůstanou uchovány po tisíce let, zatímco budu putovat vesmírem."

OX se postavil k řízení a nabral kurz na Theron. „Moje paměť se opět začíná zaplňovat čerstvými vzpomínkami," řekl compo. Petr se usmál.

Estarra se stále dívala skrz průsvitný trup, zatímco uháněli pryč. Obrovitá rostlinná loď mizela v dálce. Verdanský bitevník, který byl jejím bratrem, naposledy zahlédla ve chvíli, kdy se znovu vrhl proti hydrogům.

☼ 132 Denn Peroni

Denn Peroni, vedoucí skupinu tuláckých lodí, vstoupil do soustavy Země s velmi zvláštním pocitem. Nečekal, že se sem ještě někdy vrátí, zvlášť poté, kdy tu byl uvězněn a držen v zajetí pod nějakou nesmyslnou záminkou. Naštěstí ho

král Petr dal propustit dřív, než mohl posloužit jako obětní beránek.

Dneska splatím svůj dluh, pomyslel si Denn. Kotto Okiah letěl hned vedle Dennovy Tvrdošíjné vytrvalosti. Pilotoval transportér, jednu z jedenácti pavoukovitých lodí tvořících zbytek skupiny. Podstatnou částí tohoto typu byla kostra určená k zachycení nádrží s koncentrovaným ekti. K přepravě wentalské vody k plynným planetám se tyto lodě použít nedaly. Tenké válcovitě nohy však dokázaly snadno obemknout srovnané hromádky plochých předmětů připomínající balíčky obřích hracích karet.

Od chvíle, kdy výstřední inženýr dovezl na Yreku své plány, vyrobily desítky továren, tuláckých i těch, které dříve patřily Hanze, stovky tisíc těchto jednoduchých, pružných přilnavých desek. Přestože Tuláci trpěli nájezdy osíků na své základny, a také hanzovní kolonie měly na zemskou vládu vztek, neboť je nechala na holičkách jakmile se roznesla zpráva o chystaném útoku hydrogů proti Zemi, všichni věděli, že musí něco udělat.

„Je to tvoje dílo, Kotto. Nechtěl bys letět jako první?“

„Vážně mi není třeba připisovat nějaké zvláštní zásluhy. Všechnu práci odvedou klepadla.“

Denn se zachechtal. „Což o to, od Housera se medaile nedočkáš, kdyby ses třeba strhal.“

Tulácké lodě spatřily ohňostroj zuřivé bitvy ještě dříve, než se přiblížily k Zemi. Denn scénu hltal očima. Zelení kněží z osiřelých hanzovních kolonií jim řekli o podivuhodných verdanských bitevnících, žádný z Tuláků však nebyl připraven na pohled, který se jim naskytl: dvacet obrovitých stromů chytalo a drtilo jednu hydroskou kouli za druhou.

Denn spatřil lodě OSZ bojující mezi sebou – manty se vrhaly proti mantám, obři proti obrům. Došlo snad k občanské válce? Pak si vzpomněl, že velkou část hanzovní

válečné flotily unesli vojenští compové. Možná se roboti vrátili, odhodláni se pomstít. Jak se zdálo, osíkům se podařilo naštvat úplně všechny…

A pak tady byla charakteristická silueta ildiranského bitevníku. Denn několikrát navštívil Ildiru, aby znovu navázal obchodní styky s Mágem-imperátorem, a jeho Tvrdošíjná vytrvalost byla k planetě eskortována právě takovými válečnými loděmi. Stovky skvostných lodí Sluneční flotily už narazily do hydrogů a roztříštily se o ně, tvorové z hlubin plynných planet však měli značnou početní převahu. Zbývající kulovité bitevníky zakolísaly, nato se vzpamatovaly a opět zaútočily. V té chvíli si Denn všiml stovek dalších ildiranských bitevníku blížících se k bojišti. Pohybovaly se v dokonalé formaci a zrychlovaly. Zjevně se chystaly na další sebevražedný útok. Stovky lodí, a na palubě každé z nich bylo jistě nejmíň tisíc Ildiranů, připravených obětovat vlastní život!

Přitom stačilo použít klepadla a mohli být zachránění. „Kotto, musíme něco udělat!“

„Naše transportéry letí tak rychle, jak jenom dokážou. Budeme tam za deset minut.“

„Ale my nemáme deset minut. Tyhle bitevníky už zřejmě zahájily útok. Zrychlují.“ Aniž by se zdržoval dalšími řečmi, nastavil široké spektrum frekvencí a odvysílal: „Volám Sluneční flotilu! Hovoří Denn Peroni, Tulák. Pamatujete se na mě? Několikrát jsem byl hostem vašeho Mága-imperátora. Slyší mě někdo?“ Kohorty bitevníků se dál řítily proti hydrogům. Ildirané zjevně neměli zájem o komunikaci. Denn zvýšeným hlasem naléhavě pokračoval: „Prosím, poslouchejte mě! Přivážíme novou zbraň, kterou chceme použít proti hydrogům. Není třeba, abyste obětovali své životy.“

Kotto se k němu přidal: „Dejte nám šanci předvést, co máme v rukávu. U Hvězdy, vždyť je to daleko efektivnější než rozbít tolik lodí!“

„A zachrání se tím spousta životů,“ dodal Denn.

Odpověděl jim hluboký hlas. „Hovoří adar Zan’nh. Tale Lorie’nhu, máte mé svolení pozdržet útok. Znám ty tulácké obchodníky – ať nám ukážou, co mají v úmyslu.“ V jeho slovech zněl zřetelný tón úlevy.

„Rozuměl jsem, adare,“ odpověděl Lorie’nh. Akcelerující bitevníky zbrzdily, změnily svůj kurz a shluku hydroských kulovitých lodí se obloukem vyhnuly. „S radostí dám lidem přednost, pokud chtějí bránit svou planetu.“

„Už to vlastně není tak docela moje planeta,“ zamumlal Denn. „Ale pomůžeme jí tak jako tak.“

Komunikačním kanálem se k nim prodral drsný hlas generála Lanyana: „Tuláci! Co tady sakra děláte? Pokud se tady budete plést, sestřelím vás já sám osobně.“

„Ale, generále, chceme jen předvést kapku tulácké vynalézavosti a velkorysosti.“

Dennova *Tvrdošíjná vytrvalost* a jedenáct transportérů vysypalo svůj náklad. Každá z lodí nesla tisíce těsně naskládaných rezonančních membrán, které se díky elektrostatickému náboji rychle rozptýlily, sotva byly rozhozeny. Kottova klepadla byla jako sněhové vločky a tato vánice se hnala přímo na nepřátelská plavidla.

Většina z nich minula svůj cíl, přesto jich k trupům lodí přilnulo dostatečné množství. Jakmile se klepadla uchytila, zahájila vibrační cyklus a procházela jednotlivými frekvencemi, dokud nenarazila na správný rezonanční tón. Když se tak stalo, následky byly dramatické. V trupech hydroských lodí se objevily otvory – vstupy a okna se náhle otevřely a superhustá atmosféra začala prudce unikat do vesmíru.

Kotto a Denn nejprve jásali nadšením, ale pak zděšeně vykřikli, neboť najednou měli plné ruce práce, aby se vyhnuli neřízené se pohybujícím hydráckým lodím. Tulácké lodi se zoufale snažily dostat z nebezpečné zóny. Diamantové koule se střetávaly, odrážely se a jedna z nich jen těsně minula tulácké transportéry. Hydroské lodě nekontrolované létaly na všechny strany a narážely do sebe. Proti takovému útoku neměly obranu.

Byl to masakr.

Stovky bitevníků Sluneční flotily, které byly odvolány ze sebevražedného útoku, kroužily kolem. Denn si dokázal představit, že Ilidrané v této chvíli cítí radost, nebo přinejmenším značnou úlevu.

Třebaže byly hydroské lodě zničeny, bitva zdaleka neskončila. Obří lodě a manty OSZ dále pálily po svých roboty ovládaných protějšcích. Denn dostal nápad a odvysílal: „Adare, pokud máte nějaké lodě, které můžete postrádat, myslím, že by generál Lanyan uvítal pomoc.“

Lorie’nhova kohorta, stále prahnoucí po boji, se ochotně zapojila do potyčky. Ildirané odhalili unesené lodi a zahájili palbu. Denn, který měl naladěné komunikační frekvence OSZ, uslyšel hlasitý jásot lidských vojáků.

Generál Lanyan se napojil na všeobecnou frekvenci a ohromeným hlasem zvolal: „Tuláci, identifikujte se! Kdo jste?“

Takovému pokušení Denn nemohl odolat: „Především jsme lidé, kteří vám právě zachránili kůži. Na to nezapomínejte! Jsme Tuláci a jsme na to hrdí.“

„Nechce se mi věřit, že byste tohle dělali pro OSZ,“ řekl generál.

Denn slyšel, jak se na společné frekvenci několik klanových pilotů nahlas směje. „Udělali jsme to pro vás, generále. Vlastně jsme to udělali navzdory OSZ. Udělali jsme to pro krále Petra.“ Usmál se. To bude pěkný políček do

prezidentovy tváře! Uvelebil se ve svém pilotním křesle. „Teď už půjdeme. Nebudeme riskovat, že se z nás stanou nezvaní hosté.“

Lanyanův hlas zněl zahanbeně. „Počkejte tady, než proběhne vyčišťovací operace. Zasloužíte si od Hanzy pochvalu.“

„Ne, díky, generále,“ řekl Denn. „Ze zkušenosti víme, že tam, kde je OSZ, nejsou Tuláci v bezpečí.“ Prostřednictvím soukromého kanálu zavolal Kotta a piloty transportérů. „Necháme je, ať si to přeberou.“

Tuláci opustili soustavu, aniž by Hanze či OSZ vzkázali cokoliv dalšího.

☼ 133 Sirix

Klikisský robot se na palubě ukořistěné obří lodi OSZ snažil odhadnout, jak velká vojenská síla mu ještě zbyla. Události se vyvíjely značně odlišně od jeho původního očekávání.

Sirix a jeho druhové, kteří dobře znali záměry hydrogů, vypracovali dokonalý plán, jak by se sami mohli podílet na zničení mateřské planety lidstva. Tyto lodě, řízené přeprogramovanými vojenskými compy a nezávislými klikisskými roboty, si měly s rozprášenými zbytky OSZ hladce poradit.

Sirix se dopustil několika závažných chyb. Předně netušil, že se do boje zapojí obrovité stromové lodě. Nikdy by nevěřil, že lidé budou schopní zorganizovat efektivní obranu proti tak drtivé přesile. Neočekával, že se objeví Tuláci s neznámou dokonalou zbraní proti hydroským bitevníkům.

Co víc, ve svých kalkulacích Sirix nepovažoval Ildirany za hrozbu. Kdysi dávno, jako součást úmluvy s klikisskými roboty, se tehdejší Mág-imperátor vzdal snah o vytvoření myslících strojů. Poté, co roboti tuto dohodu prohlásili za

neplatnou, však Sirix značně podcenil význam malé míšenky, jejíž nečekané telepatické schopnosti umožnily Ildiranům vyjednávat s hydrogy přímo. Vůbec nečekal, že by Sluneční flotila zaútočila proti drtivé hydroské přesile. Mág-imperátor Jora'h odvrhl nové spojenectví s hydrogy jako cosi bezcenného, přestože si byl vědom následné odplaty. To nedávalo žádný smysl.

Za této situace už Sirix nemohl dosáhnout původně stanovených cílů. Cítil značnou nelibost.

Bitevníky unesené compy byly stejné jako ty, jimž velel generál Lanyan. Compské manty a hromoklíny početně převyšovaly lodě OSZ. Co víc, jejich systémy byly preventivně zablokovány tak, aby nemohlo dojít ke spuštění protokolu „gilotina". Tentokrát už generál Lanyan se svým podlým trikem nemohl uspět.

Sirix očekával, že když odvysílá archivovaný obrazový materiál zachycující nyní mrtvé admirály, bude se moci beze všeho vmísit mezi lodě OSZ a pak zahájit palbu. Lidé však měli překvapivě dobrou schopnost zachytit i ty nejjemnější odchylky ve vzhledu a chování příslušníků své rasy. Obrazové simulace byly vytvořeny přímo na základě armádních záznamů, přeživší vojáci OSZ však nějakým způsobem úskok odhalili.

Podezíraví lidští kapitáni zahrnuli hologramy dotazy na směšné, nicotné záležitosti, které nebyly obsažené v databázích OSZ. Chtěli znát jejich názor na konkrétní sportovní tým, zjišťovali, zda znají klepy o celebritách a mediálních hvězdách. Klikisští roboti ani vojenští compové skrývající se za simulacemi nedokázali odpovídat dostatečně rychle či správně. Skutečné lodě OSZ protivníky snadno identifikovaly.

Sirix tu havěť podcenil. Simulace a analýzy neumožňovaly dostatečné pochopení chaotické biologické inteligence.

Generál Lanyan právě v té chvíli vysílal seznamy signatur lodí ovládaných roboty. Třetí kohorta ildiranských bitevníků připojila svou palebnou sílu ke zbytkům OSZ. Verdanské stromové lodi dál útočily na těch několik hydrogů, kterým se podařilo vyhnout tuláckým klepadlům.

Bitva, která měla skončit hladkým vítězstvím, se zvrhla v naprostou katastrofu.

Sirix do této chvíle ztratil třetinu svých ukořistěných lodí – lodí, které nutně potřeboval, aby mohl očistit další planety od lidské nákazy. Pokud se nyní nestáhne, nebude už schopen znovu se zmocnit bývalých klikisských kolonií. To byla jeho priorita.

Tváří v tvář absolutní porážce se Sirix rozhodl zachránit zbytek svých lodí. V opačném případě hrozilo, že prohraje nejen v této jediné bitvě, ale nebude schopen splnit své hlavní poslání.

Když viděl, jak jsou poslední hydrogové ničeni, dospěl k jedinému logickému závěru. Na palubách všech roboty ovládaných lodí zazněl rozkaz zakódovaný do cvakání strojového jazyka: „Ustupujte! Zachraňte válečné lodě. Stáhněte se z boje.“

Své vysílání opakoval, aby zajistil, že je zachytili všichni jeho druhové. Ostatně díky extrapolačním programům už museli sami dospět ke stejnému závěru. „Opusťte bojiště!“

V dokonalé jednotě, s přesností, která by dělala čest i adarově Sluneční flotile, se roboty ovládané lodě svižně otočily. Bitevníky ukořistěné armádě Země nyní zažehly pohonné jednotky a rychle prchaly do vesmírného prostoru.

☼ 134 Jess Tamblyn

Hydroské město mizelo v mlžné dálce, zatímco Jess vedl svou wentalskou bublinu vzhůru, ven z atmosféry Qronhy 3. Hydroské dómy, sály a pyramidy byly skrze barevný opar stále viditelné, přestože živoucí mlha kolem bizarní metropole stále houstla. Wentalové pronikli do nejhlubších vrstev a blížili se k samotnému městskému komplexu. Kolem se prohnaly hydroské diamantové koule chrlící vlny mrazu a smrtící modré blesky, které však nebyly proti svým nepostižitelným nepřátelům účinné.

„Nemyslela jsem, že se nám podaří utéct tak snadno," řekla Tasia.

Robb vydal přiškrcený zvuk. „Tomuhle říkáš snadno? Nepraštilo tě něco do hlavy?"

„Ještě z toho nejsme venku," varoval Jess. Všude kolem nich zápasili wentalové s hydrogy, proto nikdo nečekal, že by bezprostřední hrozba mohla přijít zespodu. Tasia klečící na kolenou pohlédla skrze tenkou blánu bubliny a vykřikla: „Skat, Jessi – jdou po nás klikisští roboti! Spousta robotů."

Z hydroské metropole vyrazil roj černých strojů – roboti rozevřeli svrchní krunýře, roztáhli křídla a aktivovali pohonné systémy. Letěli za prchající lodí jako hejno kovových sarančat, početné článkovité paže vytažené.

Tvář Smitha Keffy se zkřivila strachem, když viděl, že je klikisští roboti dohánějí. „Chystají se nás zabít. Hnusné černé obludy! Nechte nás na pokoji!"

První černý robot se prohnal kolem nich a jeho mechanický spár jako by mimoděk pronikl vlhkou membránou. Jess díky svým schopnostem trhlinu okamžitě zacelil a obnovil ochranný film stejně rychle, jako byl letícím robotem narušen, desítky dalších útočníků se však se bzučením blížily. Bublina už nyní stoupala vzhůru nejvyšší

rychlostí, jaké byl Jess schopný dosáhnout. Robotů přitom bylo tak mnoho!

Jess skrze svou mysl volal na elementály, žádal o pomoc, ale wentalové odpověděli: Nemůžeme pomoci. Bitva započala a hydrogové se zuřivě hráni.

Do bubliny narazil další klikisský robot, kterému se nějak podařilo zachytit na jejím povrchu. Robot se oháněl pažemi a sekal. Membrána se zatáhla a dokázala si uchovat celistvost tak, aby dovnitř nevnikla jedovatá atmosféra, trup robota se však postupně prodíral skrze stěnu bubliny dovnitř, jako když se rodí dítě. Působilo to děsivě.

Bellinda zaječela. Keffa se s divokým výkřikem odrazil a vrhl se na robota. Vložil do svého skoku tolik síly, že robota protlačil skrze membránu zpět a sám prošel za ním. Ozvalo se hlasité mlasknutí. Jakmile se dostali do superhusté atmosféry, Keffa se proměnil v chuchvalec krvavé hmoty. Robot se prudce otáčel a padal, neschopný se zorientovat.

Nyní zbývalo už jen šest rukojmích a Jessovu loď obklopili další klikisští roboti. Bublina stále stoupala vzhůru k svrchním vrstvám atmosféry, byla však příliš pomalá. Černí roboti se rojili nad ní, jejich brouci křídla pleskala, pohonné systémy pracovaly na plný výkon.

Jess poznal, že sám nemůže nic dělat, a opět poprosil wentaly. Ve své hlavě uslyšel odpověď: Roboti nejsou našimi hlavními nepřáteli.

„Ale mými ano! Právě teď, v této chvíli. Pokud něco neuděláte, zemřeme.“ Po nekonečně dlouhé odmlce wentalové neochotně souhlasili.

Z okolních vzdušných proudů prosycených vlhkostí zkondenzovala voda průzračná jako diamant. Živoucí voda obklopila létající roboty. Jednotlivé chomáče mlhy houstly, až se proměnily v bubliny vody. Během několika okamžiků se útočníci ocitli uvnitř obrovitých dešťových kapek. Černé stroje se uvnitř hemžily, bránily se, a pak, jako když luskne

prsty, voda zmrzla a roboti zůstali uvěznění v ledu. Kusy začaly prudce klesat, padaly dolů jako kroupy.

Tasia a Robb na roboty výsměšně pokřikovali, ostatní zajatci byli příliš otřesení a seděli mlčky. Bellinda se choulila, oči zavřené, jako by počítala vteřiny dělící je od okamžiku, kdy budou konečně daleko odsud.

Jess s jejich lodí zamířil do nejsvrchnějších vrstev atmosféry, nyní proměněné v bojiště. „Už jsme na samém prahu vesmíru."

Než však mohla wentalská loď vyklouznout na orbitální dráhu, pustila se za ní skupina šesti zkorodovaných kulovitých lodí. „Skat, copak teď hydrogové nemají dost jiných problémů?" vzdychla Tasia.

Jess odpověděl: „Vidí v nás nepřítele, kterého jsou schopni zničit, nic víc. Držte se!" A začal s jejich bublinou divoce kličkovat.

„Ještě pořád si myslíš, že je to snadné, Tamblynová?" Robb si zakrýval ústa, jako by se mu chtělo zvracet.

Půl tuctu bitevníku začalo unikající bublinu pronásledovat. Dohánělyji a vypadalo to, že se chystají převalit přímo přes ni. Jess se ze své wentalské lodi snažil vymáčknout co nejvíc, ale viditelně prohrával. Šestici hydroských koulí se nemohl vyhnout. Dostihnou ho během několika okamžiků.

„Byli jsme tak blízko!" zasténala Tasia. „Sakra, byli jsme už tak blízko!"

Konečně se jejich loď vymanila z atmosféry Qronhy 3 a vystřelila do prázdného vesmírného prostoru. Za nimi se rozplývaly poslední nezřetelné cáry mlhy, zatímco v převalujících se oblacích dále pokračovala bitva elementálů.

Prostor kolem planety byl křišťálově čistý a volný, Jess tu však nenašel útočiště. Kulovité hydroské bitevníky se za ním hnaly jako hladoví vlci. Jejich trupy byly narušené a hrozilo, že každou chvíli prasknou. Jess se vyhnul šlehnutí modrého blesku, ale rychleji už letět nedokázal.

Jelikož se neměl kam skrýt, zamířil opět dolů a klouzal po hranici atmosféry. Obrovitá planeta se pod ním otáčela a jejími oblaky se šířily tmavé skvrny svědčící o probíhající bitvě.

A pak se zpoza horizontu obří plynné planety vynořil zázrak zalitý paprsky vzdáleného slunce: změť větviček a trnů, obrovité větve vyrážející z pancéřovaného hlavního kmene. Sedm nových verdanských bitevníků, které Jess pomohl vytvořit, bylo připraveno utkat se s prchajícími hydrogy.

Jess se svou malou ochrannou bublinou zamířil přímo ke stromovým lodím.

Tasia vykřikla: „Jessi, co to děláš? Podívej, támhle!“

„Jsou nádherné, že?“

Hydroské kulovité lodi se blížily, hnaly se za Jessovou malou bublinou. Zjevně nechápaly, jakou hrozbu pro ně stromové bitevníky představují, dokud nebylo příliš pozdě.

Letící stromy roztáhly mohutné pichlavé větve a zmocnily se už tak poškozených hydroských lodí. Hydrogové metali blesky a chrlili mráz, houževnaté stromy to však ignorovaly. Objaly diamantové koule svými mohutnými větvemi a stiskly. S explozí, v dokonalém vakuu naprosto tichou, se hydroské lodě rozpadly. Kusy jejich trupů klesaly zpět do atmosféry Qronhy 3, stejně jako předtím trosky mnoha zničených tuláckých těžerů. Verdanské stromové lodě, které už neměly co na práci, se odpoutaly od obří plynné planety a zamířily k dalšímu cíli.

Jess se svými pasažéry, které vysvobodil z pekla hydroského vězení, zamířil do bezpečí. Byli ve své vodní bublině namačkáni jeden na druhého, Tasia a její druhové by však byli ochotní vytrpět cokoliv, jen aby unikli svým věznitelům a dostali se na svobodu.

Když se nad planetou objevila loď OSZ, Jess zasténal. Byl to velký výzvědný člun určený spíše k osobní přepravě než k

boji. Po chvilce napětí Jess loď i jejího pilota identifikoval. „Conrade Brindle, řekl jsem vám, abyste se vrátil na Zemi.“

„Přišel jsem vám na pomoc,“ odvysílal pilot.

Robb vzrušeně uchopil Tasiu za ruku. „To je můj otec? Co tady dělá?“

„Pokud se nám chystá nabídnout opravdový záchod a postel na spaní, pak letím s ním,“ prohlásila Tasia. „Skat, sbíhají se mi sliny dokonce i na konzervy z armádních přídělů.“

„Uvidíme, co se dá zařídit,“ řekl Jess. Loď OSZ se blížila k wentalské bublině. Jess odvysílal zprávu: „Mám tady pár lidí, které jistě rád vezmete na palubu, komandére Brindle. Patří spíše k vám než ke mně.“

„Kam teď patříme, to je otázka,“ poznamenala Tasia.

„Rozhodně někam hodně daleko od té hrůzy tam dole,“ řekl Robb.

„V tom s tebou naprosto souhlasím.“

„Mám dost místa pro všechny,“ oznámil Conrad Brindle. „Můžu je odvézt zpátky na Zemi… nebo kam si budou přát.“

☼ 135 Bývalý princ Daniel

Když účinky paralyzéru pominuly, Daniel se zoufale snažil opět získat vládu nad svým nespolehlivým tělem. Ještě nikdy nezažil jaké to je, padat skrze přepravní portál. Měl pocit, jako by byl obemknutý a obrácený naruby. V jednu chvíli letěl bez konce – aby byl vzápětí vyvržen na jiném místě.

Když ho Petr s Estarrou prohodili skrze portál, v Palácové čtvrti na Zemi panovala noc, nyní se však ocitl v ostrém denním světle. Pálily ho oči a už se nemohl dočkat, až se vrátí zpátky. Ani jako král a královna neměli právo mu něco

takového udělat. Jemu! Ti dva brzy potáhnou a novým králem se stane on. S králem takhle nikdo zacházet nebude!

Daniel se na nerovném povrchu převalil na bok a necitlivýma rukama kolem sebe pátral po nějaké opoře. Nebe bylo pískově hnědé a ve vzduchu se vznášel strašlivý smrad – cítil hlínu, mokré seno, zahnívající bláto… dokonce fekálie. Kde se to ocitl?

Přestože ho svaly stále neposlouchaly, Daniel se zvedl na všechny čtyři, zalapal po dechu a posadil se na paty. Když se rozhlédl, vzdálenosti kolem se zdály obrovské. Nacházel se na svahu a obzor byl velmi daleko. Viděl vysokou trávu, hranatá políčka se zemědělskými plodinami a malé lidské postavičky pohybující se širokým úrodným údolím. Barevné prefabrikované domky tvořily malé městečko, které by v nějaké turistické upoutávce možná i působilo zajímavě.

Z pláně čněly zvětralé klikisské věže, byly však už rozpadlé, takže vypadaly jako zbytky zkažených zubů. Nedokázal určit kde se nachází, ostatně všechny klikisské planety mu připadaly stejné a Daniel nikdy neměl v úmyslu kteroukoli z nich navštívit.

Stěna s přepravním portálem za jeho zády byla jedinou pevnou věcí nacházející se v bezprostředním okolí. Opřel se o ni, aby se mohl postavit, oprášil si šaty. Pyžamo a župan, to rozhodně nebyl oděv, v němž by si přál být spatřen. A co hůř – byl počuraný. Tohle nebylo hodno krále, dokonce ani prince.

Rozhořčený Daniel začal křičet a volat gardisty a prezidenta. Někdo ho přece musel uslyšet. Třel si svaly a postupně získával úplnou vládu nad svým vlastním tělem.

„Haló!“ zakřičel znovu. „Proč mi nikdo neodpovídá?“

Začal mávat pažemi a přivábil pozornost černě oblečených postav obdělávajících políčka s úrodou. Skupinka se vydala jeho směrem, ale nezdálo se, že by spěchali. Daniel si ztěžka povzdychl a klopýtavě jim vyrazil naproti.

Půda byla rozmoklá, blátivá – a ano, skutečně byly zřetelně cítit fekálie. Už se nemohl dočkat, až prezidentu Wenceslasovi řekne, co mu Petr a Estarra udělali. Budou v pěkné bryndě!

Když se přiblížil ke skupince lidí, viděl, že všichni drží zemědělské nástroje – hrábě, motyky, rýče. Jeden z nich dokonce vedl tažného koně! Zdálo se, že jim je v jejich neforemných šatech horko, viditelně se potili. Každý muž měl klobouk se širokou krempou a většina byla zarostlá, vousy měli neupravené a nestříhané. Zřejmě se jim nepodařilo najít žádného holiče ochotného připojit se v rámci kolonizační iniciativy k jejich skupině.

Jakmile přišli blíž, Daniel se málem zalkl. Ještě nikdy dříve necítil tak silný tělesný zápach. Farmáři si toho zřejmě vůbec nebyli vědomí. Přinejmenším se zdáli míramilovní a přátelští, a jejich tváře, zastíněné klobouky, se usmívaly.

„Vítej na Blaženosti," řekl muž, který k němu přišel jako první. „Nečekali jsme návštěvníky, ale jsme rádi, že ses k nám přidal."

„Nic takového nemám v úmyslu. Stal jsem se obětí strašlivého zločinu a žádám vás o pomoc. Jsem princ Daniel, brzy se mám stát králem Zemské hanzovní ligy. Vy všichni jste mí poddaní." Čekal užaslé výkřiky, uctivé poklony, místo toho si ho však vousatí muži dál zvědavě prohlíželi. Pak se představili tak rychle, že si ani nestačil zapamatovat jejich jména.

„My jsme neoamishové. Farmáři," dodal jejich vůdce, který si říkal Jeremiah Huystra. „Založili jsme tuto poklidnou osadu, aby se stala baštou starých časů, předstupněm ráje."

Daniel, ohromený tím, jak někdo může tak primitivní a špinavé místo nazvat rájem, vyhrkl: „Trvám na prominentním zacházení! Jsem váš princ." Ukázal na stěnu s přepravním portálem, která se tyčila za ním. „Pošlete mě zpátky do Paláce šepotu, kam patřím."

Jeremiah a ostatní neoamishští farmáři pokrčili rameny. „Tu věc nepoužíváme. Nikdo z nás neví jak, a ani to vědět nechceme. Je to už nějaký čas, co jsme přestali dostávat pravidelné zásilky od Hanzy, a pochybuji, že ještě někdy nějaké dostaneme. Ale to je požehnání, jelikož jsme sem přišli, abychom měli pokoj."

V té chvíli Daniel pochopil rozsah onoho obludného zločinu. Několikrát zamrkal svýma modrýma očima a rozhlédl se po primitivní planetě, kterou někdo drze nazval Blaženost. Petr a Estarra tohle všechno plánovali! Věděli, že tady uvízne bez naděje na návrat.

Daniel se sesul k zemi, jako by byl znovu zasažen paprskem paralyzéru, a začal vzlykat. Rukama sevřenýma do pěstí bušil do nepoddajné země.

Jeremiah Huystra sevřel mladíkovo rameno pevným stiskem. „Nezoufej! Nemáš se čeho bát." Huystra mu podal hrubou, podomácku vyrobenou motyku. „Rádi tě mezi sebou uvítáme. Pracovité ruce se nám vždycky hodí."

☼ 136 Adar Zan'nh

Poté, co výbuchy ustaly, se vesmír proměnil v děsivě mrtvé místo – hřbitov plujících trosek. Zbývající lodě prováděly nouzové opravy, zatímco čluny OSZ pátraly po lidech, kteří přežili.

Z velícího jádra svého bitevníku adar Zan'nh provedl soupis současného stavu. Značná část Sluneční flotily byla zničená. Dvě plné kohorty byly obětovány do poslední lodi. Jen díky Tulákům a jejich vynalézavosti nemusel tal Lorie'nh zvýšit tento účet o další kohortu a stovky tisíc životů.

Teprve spojené síly všech dokázaly zvrátit průběh boje. Po celém Spirálním rameni nyní zuřily neplánované bitvy. Tvorové z hlubin plynných planet byli nucení snášet jednu

porážku za druhou. Dokonce ani Ildirané nepočítali s tolika spojenci.

Přesto Zan'nh stále cítil bodavou bolest umírajících a raněných na Ildiře. Zoufale toužil vědět, co se tam stalo.

Přitom právě teď potřeboval ukázat svou sílu, aby zvládl současnou situaci. V tichu, které po nedávném masakru nastalo, hleděl na hvězdnou prázdnotu kolem sebe. Minimální posádka vlajkové lodi pracovala ze všech sil, aby opravila motory, pak ale za ním přišel hlavní mechanik, zamazaný od usazených spalin, a tvářil se velmi vážně. „Nedokážeme dokončit opravy sami, adare. Poškození je příliš vážné."

Zan'nh přikývl. „Musíme získat potřebné díly jinde. Spojím se s bitevníky tala Lorie'nha a požádám o pomoc."

Sotva však sdělil své potřeby talu Lorie'nhovi, k jeho překvapení se ozval hlas generála Lanyana. Úplně zapomněl, že na ildiranskou velitelskou frekvenci jsou napojeny také OSZ. „Vím, že se vy od Sluneční flotily neradi bratříčkujete, ale my vám můžeme pomoct jako nic. Ostatně technologii mezihvězdného pohonu nám před dvěma stovkami let dali právě Ildirané. Používáme hodně podobný systém."

Zan'nh si připomněl, že by bez Obranných sil Země a bez pomoci Sullivana Golda a Tabithy Huckové, kteří pomohli vybavit bitevníky automatickými systémy, hydrogové nikdy nemohli být poraženi.

„Generále Lanyane, pomoc vašich techniků s vděčností přijmeme."

„Žádný problém."

Za méně než hodinu Lanyanův člun vklouzl do přistávacího doku vlajkové lodi. Zan'nh a dva muži ho šli přivítat, zatímco zbytek posádky pokračoval v práci. Když se generál vynořil ze svého člunu, doprovázen dobře vybaveným technickým týmem OSZ, adar zůstal chladný.

Velmi dobře si pamatoval na všechny kletby, jimiž ho tento člověk zasypával, protože si myslel, že ho Zan'nh zradil.

Místo obviňování se však statný velitel chopil adarovy ruky a zacloumal jí tak rázně, až adara zabolelo v rameni. „Bylo to všechno zatraceně dobře přichystané! Dostal jste mě i moje vojáky. V jedné chvíli jsem si málem podělal uniformu, ale pak se hydráci divili daleko víc než my!"

„Omlouvám se, že jsem nebyl sdílnější, generále. Měl jsem své rozkazy. Museli jsme náš plán utajit před hydrogy, předpokládal jsem však, že vás podrobně informovali vaši zelení kněží."

„Neměli jsme o ničem ani tušení. A taky jsme nečekali, že se objeví Tuláci. Všechno se v dobré obrátilo – nemůžu si stěžovat – ale pořád mám takový hloupý pocit, že jsem se nechal nachytat se spuštěnými kalhotami."

„Jak jsem řekl, generále, domnívali jsme se, že Hanza o všem ví. Copak nekomunikujete se svými zelenými kněžími?"

„Ani moc ne."

Zan'nh vysvětlil, jak byly jeho bitevníky s pomocí hanzovních techniků upravené pro dálkové řízení, a pak generálovi splnil jeho dříve vyslovené přání a provedl ho po lodi Sluneční flotily. Tým OSZ se mezitím sešel s ildiranskými techniky, aby společně určili, jak velkou část vlajkové lodi je možné zachránit. Lanyan tvrdil, že má odborníky, kteří jsou obeznámeni se „starým typem" mezihvězdného pohonu – lidé totiž během staletí provedli na původní konstrukci mnoho úprav, kterým generál říkal „vylepšení". „Co nebudeme moci opravit, to nahradíme. Hned u nosu máme to největší vrakoviště ve Spirálním rameni."

Tal Lorie'nh odvysílal: „Pokud si přeješ nás doprovodit, adare, moje kohorta je připravená vrátit se na Ildiru. Můžeš

nyní opustit svou vlajkovou loď a vrátit se pro ni později s celým týmem techniků.“

Také generál v té chvíli obdržel hlášení od svých lidí. „Pokud budeme pracovat společně, adare, jsme schopní provést základní opravy během několika dnů.“

Zan’nh váhal. Nejraději by spěchal zpět do Hranolového paláce, aby zjistil, jak hlídkující hydroské lodě zareagovaly na onen nečekaný obrat při bitvě o Zemi. Věděl, že jeho otec je stále naživu – smrt Mága-imperátora by otřásla celou sítí thismatu – a věděl také, že hydrogové byli poraženi, byť při tom zahynulo mnoho tisíc Ildiranů.

Zan’nh zvažoval své možnosti a pak dospěl k rozhodnutí. Pošle zpět tala Lorie’nha a jeho kohortu na pomoc Ildiře. Pro tuto chvíli ho nepotřeboval. „Děkuji, tale, ale zůstanu zde. Ponechám si tu jen jeden bitevník pro všechny případy. Ty se mezitím vrátíš do Mijistry a podáš hlášení Mágu-imperátorovi. Já se vrátím domů co nejdříve se svou vlastní vlajkovou lodí.“

☼ 137 Královna Estarra

Spojení s verdanskými stromovými loděmi skrze telink sledovali zelení kněží dění v celém Spirálním rameni, zaznamenali vítězství na jednotlivých planetách i strašlivou bitvu o Zemi. Všechny nové verdanské stromové lodě vyrvaly své kořeny z lesní půdy, připojily se k dalším obrovitým stromům ve vesmíru a vydaly se bojovat s pradávným nepřítelem.

Theron sám však zůstal opuštěný a nechráněný. Přílet malého hydroského člunu způsobil značné pozdvižení. Světostromy šelestily a chystaly se bránit salvami vlastních semen proměněných v projektily. Zelení kněží se sbíhali, aby nepříteli čelili společně. Matka Alexa a Otec Idriss stáli na

vysokém otevřeném balkonu na vrcholku houbového útesu a s obavami hleděli na nebe.

Malá diamantová koule se však nechovala agresivně. Chvíli visela nad nepravidelným otvorem v husté lesní klenbě, potom jím prošla a dosedla na rozrytou hlínu v místě, odkud vyrvala své kořeny Benetova stromová loď vytvořená z pěti kmenů.

Pak se vstupní otvor malé koule konečně se zasyčením otevřel, ven vyšel závan pozemského vzduchu a vystoupili král Petr a královna Estarra. Doprovázel je škrobený učitelský compo. Estarra byla bez sebe radostí. „Jsme doma!“

Byla pryč tak neskutečně dlouho, a nyní hladově hltala všechny detaily, které jí nabízela její nádherná rodná planeta: barvu nebe, tón slunečního světla i klenutý majestát mohutných stromů, které dvakrát překonaly zkázu způsobenou hydrogy. Vzduch byl plný svěžích vůní: sladkost vydechovaná květy byla vyvážena pikantní příměsí oleje obsaženého v tmavě zelených listech a hřejivým pižmovým pachem vydávaným světostromy.

Během let následujících po onom strašlivém útoku, při němž zahynul také Reynald, lidé dřeli jako otroci, aby zacelili utržené rány. Odklidili mrtvé dřevo, zasázeli mladé ratolesti. Příliv života probuzený wentalskou kometou pomohl zahladit mnoho čerstvých jizev.

Estarra nadšeně uchopila Petra za paži. „Nikdy jsem si neuvědomila, jak moc mi tohle všechno chybělo! Už se nemůžu dočkat, až ti svou planetu ukážu.“

Petr ji pohladil po vlasech – v té chvíli ho více zajímalo štěstí jeho královny, než otázky jásajících lidí, kteří je přišli přivítat. „Tolik jsi mi o Theronu vyprávěla, viděl jsem dokumentární záběry… ale tohle se prostě nedá popsat slovy, ani zachytit obrazem. Pro nás je to dokonalé místo.“

„Místo, kde můžeme zůstat, kde bude naše rodina v bezpečí.“

„A také místo, odkud budeme vést lidskou rasu – daleko od prezidenta. To je na něm, řekl bych, to nejlepší.“

Přiskočila k nim Celli a za ruku táhla svého ramenatého přítele, zeleného kněze. Estarra ke svému úžasu zjistila, že její mrštná mladší sestra je nyní nejen mnohem starší, ale také vypadá daleko dospěleji. „Celli, ty ses ale změnila!“

Dívka nemohla odtrhnout oči od Estařina břicha. „A ty, ty jsi… těhotná! Budeš mít miminko?“

Estarra se zasmála. „Ještě nějakou chvíli ne.“ Poplácala se po břiše. „Jsem v polovině sedmého měsíce – raději ani nechci myslet na to, jak moc ještě nakynu.“

Celli se představila Petrovi, jako by si ho právě všimla. Pak nastala komická situace, neboť si zřejmě teprve poté uvědomila, kdo to je. „Ty… vy jste král!“

„A ty musíš být Estařina mladší sestra.“ Petr se obrátil k Estaře. „To je ta, která si chtěla ochočit plachtouna?“

„To jsem byla ještě malá!“

Estarra se dožadovala dalšího představování – více než plachtouni ji zajímal Solimar, jehož odhadovala jako Cellina přítele.

Petr zaklonil hlavu a pohlédl vzhůru do nádherné zelené klenby. „Jsou tady všechny stromy tak… vysoké?“

Celli se zasmála. „To jste měli vidět verdanské bitevníky!“

„Ty jsme viděli – dostali jsme se k nim blíž, než by mi bylo milé.“

Ozdobení výstředními korunami z broučích krovek, lakovanými náprsenkami a oblečení do šatů ze zámotkového vlákna, dorazili k nim Otec Idriss a Matka Alexa. Byli šťastní, ale zmatení. „Jsme tak rádi, že tě máme doma, dceruško!“ řekla Alexa. „Ale vysvětli mi prosím, co se děje. Nahton nám ze Země občas pošle zprávu, ale sám nezná podrobnosti. I když byli hydrogové u Země poraženi, pořád ještě se mohou vrátit a…“

„Hydrogové nám už problémy dělat nebudou, Matko Alexo,“ řekl Solimar a všichni zelení kněží kolem souhlasně přikývli. „Verdanské stromové lodě jsou o tom naprosto přesvědčené. Zdá se, že jsme válku vyhráli. Nepřítel je zničen.“

Estarra se zatajeným dechem řekla: „A my jsme unikli prezidentovi. Snažil se nás zabít. A moje dítě taky.“ Nahton už předal zprávu o nebezpečí, které jim hrozilo.

Alexa rychle pochopila důsledky. „Takže teď jste v exilu?“

Petr řekl pochmurným hlasem: „Hanza je v troskách a řídí ji zvrácený šílenec. Prezident mě učil mnoha dovednostem, ukázal mi mé povinnosti, ale sám přitom zapomněl, co to znamená být vůdcem.“

Idriss se rozhlédl ze strany na stranu. „A co Sarein? Přiletěla s vámi? Měla by být tady, s rodinou!“

Estarra se zamračila a pocítila bolestné bodnutí. Sarein jim poskytla neocenitelnou pomoc, ale nakonec se rozhodla zůstat s prezidentem. „Ne, je stále na Zemi.“ Královna objala své rodiče a v srdci cítila hlubokou vděčnost. „Neměli jsme kam jinam jít.“

Alexe po tváři stékaly slzy. „Musíte zůstat tady, o tom nemůže být vůbec pochyb!“ Pak pozvedla prst a mírně káravým tónem prohlásila: „Teď zapomeňte na tu vaši politiku. Trvám na tom, aby se naše první vnouče narodilo tady, na Theronu.“

☼ 138 Mág-imperátor Jora’h

Impérium deset tisíc let čekalo a připravovalo se na události, které musely nevyhnutelně přijít. Nyní bylo po všem a Ildirané se museli zvednout a jít dál.

Jora’h stál venku, zalitý září mnohočetných sluncí, a hleděl na své poničené město. Trosky všech šedesáti hydroských koulí, které předtím hrozivě visely nad Mijistrou, se nyní povalovaly v ulicích a mezi okolními pahorky, kam dopadly. Přestože byl nepřítel zničen už před několika dny, poslední kohorty Sluneční flotily dál udržovaly ochranný kruh kolem planety.

Nira stála vedle Mága-imperátora, zamlklá a vážná, a láskyplně objímala dcerku kolem ramen. Armády dělníků s pomocí těžké techniky vyhrabávaly ze země kusy roztříštěných diamantových trupů a odvlékaly je stranou. Zatímco se pohledem snažili odhadnout rozsah zkázy, Nira řekla: „Mohlo to být daleko horší, Jora’hu. Daleko horší.“

„Málem bylo.“

Jora’h stále ještě nevěděl, jak těžce byly postižené ostatní planety Impéria. Jeho mysl byla zahlcená ozvěnami bolesti a trýzně rozléhajícími se thismatem. Když se neovladatelné hydroské bitevníky zřítily na město jako déšť diamantových asteroidů, převalila se přes něj vlna hrůzy a smrti tak intenzivní, že ho téměř zbavila schopnosti vnímat následné poselství bolesti. Mág-imperátor stál ve středu toho všeho, skrze něj protékal život i smrt bezpočtu jeho poddaných.

Lékaři pobíhali sem a tam, aby pomohli zraněným, vytahovali těla z trosek. Obřadníci počítali a připravovali mrtvé. Jora’h slyšel všeobecný nářek, cítil jak se vlákna thismatu trhají, což mu způsobovalo neskutečně ostrou bolest. Ale oč strašlivější by to muselo být, kdyby hydrogové smetli celé město – a pak celé ildiranské Impérium!

Nira cítila jeho zármutek. „Odvážná hra se ti vyplatila.“

„Nejen mně. V sázce byly osudy nás všech. Bez tebe a Osira’h bych to nedokázal.“ Tím, že obrátil bitevníky adara Zan’nha proti hydrogům, mohl zpečetit osud celého Impéria. Jora’h se však rozhodl následovat zářivá duchovní vlákna

vedoucí k Věčnému jasu a zvolil cestu cti. „Myslel jsem na to, že poslední okamžiky svého života strávím s tebou, Niro.“

Vzhlédla k němu a usmála se. „Možná ano. Ale ta chvíle ještě dlouho nenastane.“

Jora’h objal pažemi Niru i svou dceru a přivinul je k sobě. Malá rodina, mikrokosmos ildiranského Impéria. Mág-imperátor byl otcem svého lidu, přesto nebylo známo, že by kdy některý z nich takovouto rodinu měl.

Z výšky jasného nebe se k nim snášel osamělý bitevník. Na rozdíl od ostatních lodí Sluneční flotily hlídkujících kolem Ildiry byl tento poničený, zdobné pláty pokrývající trup byly ožehnuté a zprohýbané, sluneční plachty a plamence potrhané. Byl však schopen letu a vrátil se.

„Adar Zan’nh je doma.“ Jora’h se pousmál. „Mám pro něj zprávu, která ho velmi potěší.“

O chvíli později se adar setkal se svým otcem v bráně Hranolového paláce, oblečený do neposkvrněné uniformy, podle níž by nikdo neuhodl, čím loď a její velitel nedávno prošli. Přestože jeho oči prozrazovaly úzkost, Zan’nh se mlčky uklonil a přitiskl svou pěst na hruď v tradičním pozdravu. Jora’h se nezdržoval formalitami a svého nejstaršího syna objal. „Dokázal jsi nemožné! Jsem hrdý na tebe i na celou Sluneční flotilu.“

Adar se však nezdál potěšený. „Ztratil jsem dvě kohorty bitevníku, vůdce. Obrana Impéria je nyní značně oslabená.“

Jora’h neztrácel optimismus. „Jestliže byli hydrogové poraženi, nějakou dobu to vydržíme. Právě kvůli nim byly před tisíci lety zbudovány první lodě Sluneční flotily. A kde jsou naši nepřátelé teď?“

„Přesto bychom neměli zůstat bez ochrany, vůdce. S obnovou Sluneční flotily musíme začít okamžitě.“

„Samozřejmě. Z tohoto důvodu jsem se rozhodl upravit rozsah tvých povinností. Když jsem ztratil Thor’ha, požádal

jsem tě, abys převzal roli Prvního následníka. Vím však, že tě tvé srdce vždycky táhlo jiným směrem.“

Zan’nh se uklonil. „Mým jediným přáním je sloužit tobě, Mágu-imperátore, ať už to bude jakýmkoli způsobem.“

Právě takovou odpověď Jora’h očekával. „Rozhodl jsem se zprostit tě povinností Prvního následníka, adare Zan’nhu. Můžeš se nyní plně věnovat velení Sluneční flotily, pokud si přeješ.“

„Ano, vůdce! Ale kdo se stane Prvním následníkem?“

Jora’h pohlédl na Osira’h, která poklidně stála mezi ním a svou matkou. „Dalším v řadě, komu by měl tento post připadnout, je Daro’h. Ten je nyní mým nejstarším šlechtickým synem. Povolám ho zpět do Hranolového paláce, aby se stal Prvním následníkem místo tebe.“ V srdci pocítil bodnutí nostalgie. „Nyní ho Impérium potřebuje víc než Dobros. Už jsem pro něj dal poslat. Genetický program skončil a naše štěpová kolonie se může opět otevřít světu.“

Přestože mu Jora’h navrhoval, aby si adar a jeho vojáci odpočali, Zan’nh o tom nechtěl ani slyšet. Chvatně opustil palác s hlavou plnou plánů na obnovu Sluneční flotily. Usmívající se Mág-imperátor ho nechal jít.

Pak si dal Jora’h zavolat Sullivana Golda a Tabithu Huckovou. Uzrál čas pro naprostou upřímnost. V zájmu ochrany Impéria měl jeho rod zřejmě přirozený sklon k tajnostem, Jora’h se to však rozhodl na Niřino naléhání změnit.

Pohlédl na dvojici lidí, kteří se stále zdáli otřesení zkázou kolem. Řekl jim: „Adar Zan’nh vám dal slovo, že když nám pomůžete, budete se moci vy i vaši druhové vrátit domů, hned jak budou hydrogové poraženi. Lidská rasa k nám musí chovat hlubokou nedůvěru. Ildirané a lidé ještě musí urazit dlouhou cestu, než budou zrady minulosti zapomenuty.“

„Nejsem diplomat a nemůžu mluvit za nikoho jiného než za sebe," prohlásil Sullivan, „ale možná bych mohl ztratit slovo. Až se vrátíme domů."

„Já bych řekla, že nebýt stovek vašich na dálku řízených bitevníků, ze Země by teď zůstal doutnající škvarek," podotkla Tabitha. „Možná – jen možná – vám to lidé přičtou k dobru."

Nira se na těžaře usmála. „Jako zelená kněžka vám ráda zprostředkuji odeslání zpráv vašim blízkým."

Sullivan se rozzářil. „Ach, to by bylo úžasné! Můj dopis pro Lydii už má pořádné zpoždění. Bude šťastná až se dozví, že přece jen nejsem mrtvý."

☼ 139 Kolker

Ipoté, co obnovil své spojení se světolesem, zůstával Kolker zamlklý. Ještě nikdy se necítil tak zmatený a nejistý sám sebou.

Od chvíle, kdy ztratil ratolest, ho zcela pohlcovala touha opět se ponořit do telinku. Nyní, když mu to Nira umožnila, se však cítil dezorientovaný, jako by se dosavadní středobod jeho života proměnil v padací dveře, které se mu otevřely pod nohama. Nebyl schopen o tom hovořit se svým blízkým přítelem Yarrodem či kýmkoliv jiným. Měl pocit, že ho od ostatních dělí větší vzdálenost než prostor mezi hvězdami. Dosáhl toho, po čem tak dlouho toužil. Co bylo špatně?

Přestože se mohl – zvláště teď, když byli hydrogové poražení – ratolesti dotýkat kdykoliv si přál, Kolker se tomu vyhýbal. Chtěl porozumět té prázdnotě dřív, než se opět spolehne na berličku, kterou mu nabízel světoles. Jelikož nevěděl, kam jinam by se mohl obrátit, rozhodl se vyhledat Tery'la. Možná mu starý světlonoš dokáže nabídnout jiný pohled na věc. Vždy se zdál tak přesvědčený o své víře!

Kolker však starce stále nemohl najít, přestože prošel všechna jeho oblíbená meditační místa. Zelený kněz byl stále znepokojenější. Začal se vyptávat Ildiranů, až ho nakonec poslali do poškozené části Mijistry, kde byla narychlo zřízena nemocnice k ošetření těch mnoha, které zranily výbuchy či hroutící se budovy.

Kolker procházel mezi lůžky, kde o raněné pečovali lékaři. Mladí a odhodlaní světlonoši se skláněli nad umírajícími a pomáhali jim spatřit duchovní vlákna, která je měla dovést až do roviny ryzího světla. Kolker předpokládal, že Tery'l je se svými druhy a společně s nimi se stará o raněné.

Jeho starý přítel však byl sám, spočíval na lůžku mezi nejvážnějšími případy. Tery'l poslal všechny ostatní světlonoše pryč a nabádal je, aby veškerou svou pozornost věnovali těm, kteří je potřebují nejvíc. „Já jsem spokojený," řekl jim. „Sám znám všechno, co byste mi mohli říct. Nemám se čeho bát."

Kolker starce spatřil a rozběhl se k němu. Tery'lova hruď a hlava byly zakrvácené a ovázané a jeho mléčně zakalené oči hleděly přímo do jasného bezoblačného nebe. Přestože měl Tery'l vetchý zrak a nemohl Kolkera poznat, intuice mu prozradila, kdo k němu přichází. „Ach, můj lidský příteli! Jak jsem rád, že jsi tady." Jeho rozpraskané rty se zvlnily v nepatrném úsměvu. „Pokud sis přišel pro duchovní osvícení, měl bys rychle natáhnout uši." Starý světlonoš se chtěl rozesmát, ale ozvalo se jen přerývané chrčení.

Kolker k němu přiklekl. „Co se ti stalo? Kde jsi byl?"

„Odpočíval jsem mezi fontánami. Je to nádherné, prozářené teplé místo, kam optické čočky soustřeďují světlo." Tery'l se usmál. „Ostatní se ukryli do bezpečí, ale já jsem nedokázal běžet dost rychle. Když se hydroská loď roztříštila, zasáhly mě padající trosky. Duchovní vlákna poutající mě k životu jsou už slabá a roztřepená."

Kolker se dotkl čela svého přítele. „Budeš v pořádku. Hydrogové byli poraženi a lékaři se o tebe postarají. Není důvod, proč by ses neměl uzdravit.“

„Čas je ten důvod. Tohle tělo už zkrátka žilo příliš dlouho. Ildiranům byl vyměřen delší život než lidem, i my však máme své hranice.“ Opět pohlédl vzhůru. „Udělal jsem v životě mnoho dobrých věcí. Jako světlonoš jsem pomáhal svým bližním. Pokud jde o tebe, doufám, že naše rozhovory byly pro tebe přinejmenším zajímavé, pokud ne podnětné.“

„Ano, ano, byly.“ A Kolker mu chvatně vysvětlil, jak se konečně dostal do telinku a jak nechal svou mysl plout mezi propojenými stromy. „Tak zoufale jsem po tom toužil, ale jakmile jsem toho dosáhl… ani telink se mi už nezdál dostačující.“

„Co se stane se zelenými kněžími, když zemřou?“ zeptal se světlonoš.

„Když cítíme, že se náš čas nachýlil, necháme se pohltit lesní myslí. Napojíme se na telink a naše tělo pak klesne mezi stromy.“ Kolker potřásl hlavou a hlas mu zhrubl. „Pokud bych zemřel zde, bez své ratolesti, zemřel bych zbytečně a byl bych navždy ztracen.

Svého času jsem litoval lidi, kteří nebyli zelenými knězi. Věděl jsem, že se jejich schopnost vyjadřovat se slovy nebo písmem nemůže rovnat sdílení myšlenek skrze telink. Nyní však vidím, že ani můj požehnaný telink není dokonalý. Nespojuje celé lidstvo – jen hrstku zelených kněží. A to nestačí.“

„Možná víc mít nemůžete,“ namítl Tery’l.

„Ale proč to tak musí být? Kdyby byli lidé navzájem propojení, jako jsou díky thismatu Ildirané, pak bychom si navzájem rozuměli, spolupracovali bychom a byli bychom stále silnější. Neexistovaly by soupeřící frakce ani občanské války.“

„Pak byste se měli učit od nás, příteli. Po celá tisíciletí Ildirané nezažili vnitřní rozpory s výjimkou nedávné vzpoury na Hyrillce – a ta byla způsobena nepravým thismatem.“

„Přál bych si zažívat co ty, Tery’le!“ Kolker ve svém srdci cítil zoufalství. „Tvoje *thisma* mě fascinuje. Přál bych si, abych se mu dokázal otevřít.“

Světlonoš uchopil Kolkera za ruku a stiskl ji jako ve svěráku. „Už nyní jsi pochopil víc, než sám tušíš. Tvoje přítomnost je mi útěchou, skutečné naplnění však prožívám díky tomu, že jsou se mnou všichni mí bližní, všichni Ildirané, kteří se navzájem sdílejí, myslí a podporují jeden druhého.“

„Právě teď bys měl myslet hlavně na sebe – a zůstat silný.“

„Já jsem silný. U nás je to tak, že všichni myslíme na všechny. Jak jinak bych mohl žít a zůstat šťastný i poté, co mi začal slábnout zrak? Za to vděčím *thismatu*.“ Tery’1 sáhl druhou rukou pro svůj lesklý kulatý medailon s vyrytými soustřednými kruhy. Jakmile jej zvedl, medailon zachytil paprsek světla a rozložil ho na duhové spektrum. „Tohle… ti může dát další podnět k přemýšlení.“

Nechápající Kolker dar přijal. „Co je to?“

„Symbol.“

Jednotlivé plošky se zdály být plné světla polapeného silnou gravitací, leskly se a třpytily skrytými možnostmi. „Takže to nic nedělá?“

„Symboly dokáží mnoho věcí. To už záleží na tobě.“

Kolker světlonoše vídal, jak se medailonu dotýká. Stařec tvrdil, že mu pomáhá spojit se s Věčným jasem. „Nepotřebuješ ho víc ty sám, Tery’le?“

Jako by tím završil svůj život a rozhodl se odejít, starý světlonoš jednoduše zemřel, aniž se pustil Kolkerovy ruky.

Zelený kněz zůstal po starcově boku po dlouhou dobu a konejšil svůj žal vzpomínkami na všechno co mu kdy Tery’l

řekl, upínal se k naději a tajemství víry. Pohlédl na třpytivé plošky darovaného medailonu a zkoumal křivky lomícího se světla. Co na něm starý světlonoš viděl? Používal ho snad, aby sledoval stezky vedoucí thismatem? Ustavičné propojení s jeho bližními poskytovalo Tery'lovi útěchu i ve chvíli smrti.

Konečně se Kolker opět zvedl na nohy a jako omámený zamířil zpět k Hranolovému paláci za Sullivanem

Goldem, Tabithou Huckovou a ostatními hanzovními těžaři.

Měl teď své poslání. Přestože ještě nevěděl, kde začne, chystal se Kolker na novou práci.

☼ 140 Patrick Fitzpatrick III.

Se svou vesmírnou jachtou, kterou si „vypůjčil" od své babičky, se Patrick zastavil na jedné vzdálené hanzovní základně. Zdržel se právě tak dlouho, aby si koupil nátěr, který pak použil k překrytí prominentního označení. Změnil registrační číslo a také automatický identifikační signál. Veden myšlenkami na tmavovlasou Zhett, pojmenoval svou jachtu Cikánka.

Byl sám, daleko od veškerého dění ve Spirálním rameni. Patrick nepředpokládal, že Tuláky najde snadno, znal však několik míst, kde mohl s pátráním začít.

Uběhlo několik osamělých dnů, než dorazil k Osquivelu. Nečekal však, že u planety obkroužené prstenci najde něco užitečného. Rozhodně ne tajný vzkaz od Zhett. Patrick četl zprávu vyšetřovacího týmu OSZ. Armádní technici celé místo důkladně prohledali a našli jen bezcenné trosky, odhozené stroje a poničené obytné komplexy. Vyšetřovatelé OSZ sebrali každý použitelný kus zařízení, který našli, a postupně tak dali dohromady celý Kellumův podnik.

Patrickovi to připadalo jako dokonalá ironie. Aha, a kdo teď rabuje čí zařízení?

Když prolétal štěrkovým prstencem, zaplavily ho děsivé vzpomínky. Bitva u Osquivelu byla tím nejstrašnějším, co kdy v životě zažil – nespočet kulovitých hydroských bitevníku, lidské lodě rozstřílené na kusy a prchající zbytky flotily OSZ, které za sebou zanechaly poničená plavidla a záchranné kapsle… včetně té jeho.

Připadalo mu však zvláštní, že se oblačné pásy Osquivelu nyní zdály jiné, změněné, jako by prozářené zevnitř. Světlejší a ne tak hrozivé. Nedokázal si představit co by se muselo stát, aby se takto proměnila celá planeta. Poskvrna, kterou na ni uvrhli hydrogové, jako by byla smytá.

Plul mezi prstenci, pátral a přemýšlel. Zhett ho sem kdysi vzala v malé manipulační buňce, aby mu ukázala taviči pece, malé kupole skleníků, recyklační zařízení i obytné komplexy. Všechno teď bylo tiché a prázdné. V jednom ze skladovacích asteroidů tehdy Zhett podvedl. Byla tehdy přesvědčená, že je do ní zamilovaný.

Co si o něm asi myslela teď? Zhett Kellumová byla vášnivá mladá žena, která bouřlivě prožívala své emoce. Patrick tušil, že ponížení nesnáší právě snadno. Jak ta ho asi musela proklínat!

A on teď ukradl loď, utekl od své vlivné babičky a dezertoval z Obranných sil Země, jen aby našel Zhett. Takové bláznovství! I kdyby to dokázal, mohl od ní čekat něco víc než pohrdání? Nejspíš mu plivne do tváře.

Přesto Patrickovi nezbývalo, než to udělat. Nyní už neměl jinou volbu.

Kdyby tak mohl napravit své provinění, kdyby ji dokázal přesvědčit, že se změnil a skutečně lituje toho, co udělal, snad by ještě dostal šanci.

Později Patrick zamířil k sídlu tulácké vlády Randezvous – či k tomu, co z něj zbylo. Bojová skupina admirála Stroma odvedla dobrou práci.

Patrick viděl průzkumné záběry rozlehlého asteroidového komplexu. Tuláci proměnili dříve pustý shluk skal v kvetoucí obchodní a hospodářské centrum. A OSZ pak svými nejúčinnějšími zbraněmi rozstřílely a rozprášily Randezvous jako hrstku štěrku. Během krátké doby po onom nesmyslném útoku se větší kusy rozptýlily, vymrštěné energií uvolněnou při explozích na odlišné dráhy.

Patricka při pohledu na tu zkázu bolelo srdce. Tento komplex byl politickým ekvivalentem pozemského Paláce šepotu nebo ústředí Hanzy. Pokud mu bylo známo, Tuláci sami nikdy žádnou loď OSZ palbou neprovokovali. Když klany uvalily na Hanzu embargo, měly ke svému rozhořčení legitimní důvod. Prezident se však pokusil o získání absolutní kontroly nad situací na úkor přátelských vztahů, místo aby dal přednost rozumné dohodě. Maureen Fitzpatricková by během své vlády zřejmě udělala totéž.

Nebylo divu, že Tuláci Hanzou pohrdali.

Patrick zvolna plul rozsáhlým polem suti a kamení a představoval si, jak úchvatné místo to asi bylo dříve. Vzhledem k tomu, co OSZ provedly s Randezvous, byl zázrak, že Tuláci nevyhodili zajatce OSZ jednoduše zpátky do vesmíru. Patrick dospěl k názoru, že měl vlastně obrovské štěstí.

Plul a nechal se unášet narušenými siločárami gravitace. Měl spoustu času na přemýšlení a spoustu věcí, o kterých mohl přemýšlet. Opět si v duchu přislíbil, že najde Zhett a všechno napraví. Nečekal, že to bude lehký úkol, ostatně díky své rodině jen máloco ve svém životě měl snadné. Tohle byla věc, kterou musel udělat sám pro sebe.

Patrick nastavil kurz k dalšímu místu a zamířil k němu.

☼ 141 Rlinda Kettová

Věčná zvídavost celé dny plula v otevřeném vesmíru. Rlinda si po dlouhé době konečně užívala pohody. „Už jsem zapomněla, jak skvěle se jeden může bavit, když má trochu soukromí.“

Ani BeBob si nestěžoval. Udržovali uvnitř *Zvídavosti* takovou teplotu, aby mohli polovinu dne strávit nazí, pokud chtěli – a oni chtěli poměrně často. Rlinda dávala přednost tlumenému světlu pro vytvoření správné nálady. BeBob ji viděl nahou už mnohokrát, před, během i po jejich bouřlivém manželství. Rozhodně nevypadala jako jedna z těch feromony navoněných modelek, ale jemu se pohled na ni nikdy neomrzel.

BeBob se od ní odtrhl a pokusil se zamířit do lodní kuchyně *Zvídavosti*, Rlinda ho však nepustila tak snadno. „Haló, neříkala jsem, že můžeš jít. Chci se ještě trochu mazlit.“ Opět se k sobě přivinuli.

„Tahle kajuta je rozhodně lepší, než ty přeplněné obytné buňky na Plumasu,“ řekl BeBob.

„Všechno je teď lepší než na Plumasu.“ Po několika minutách si však Rlinda dlouze povzdychla. „Vážně bychom měli co nejdřív dokončit ty opravy.“

„Dobře, dobře. Hned jak budeš mít chuť se obléct, pomůžu ti s výměnou dalších dílů.“

„Neříkala jsem, že mám naspěch.“

Poté, co se jim podařilo uprchnout z ledového měsíce, se ti dva jen povalovali a odpočívali. Vlastně měli štěstí – jelikož si bratři Tamblynové chtěli *Zvídavost* ponechat, shromáždili veškeré součástky potřebné pro předpokládané opravy a uskladnili je na palubě. A tak Rlinda a BeBob společně a beze spěchu dávali svou milovanou loď zase do pořádku. Poskytli Zvídavosti veškerou péči, kterou už nějakou dobu nutně potřebovala.

Nákladní prostor, dříve plný lahůdek, byl teď skoro prázdný. O většinu svých nejlepších zásob a zboží přišla, když prchali před OSZ a Rlinda svůj náklad vyvrhla do vesmíru, zbývající bedny vybrakovali Tuláci. Sama pro sebe – BeBob to neměl slyšet – zamumlala: „Raději bych si otevřela průzor přilby do vakua, než abych živořila na standardní armádní stravě.“

„Není tak zlá, když si na ni zvykneš.“

Během práce mnohokrát vznesli (a opět odložili) otázku, kam zamířit dál. Jejich zásoby byly omezené a oni museli dříve nebo později najít nějakou civilizaci. Začínalo jim docházet palivo pro mezihvězdný pohon, nemohli proto létat z jedné soustavy na druhou. Mluvili o tom, že zůstanou na nějakém asteroidu a zařídí se pro sebe, ale věděli, že tak nemohou vydržet navždy.

Rlinda dokončila nějaké nastavení na navigační konzole a pak, jelikož gravitace v lodi byla nastavená na nízkou úroveň, k němu přihopsala plavnými kroky, na něž by mohla být každá primabalerína pyšná. „Zkusíme vylučovací metodu,“ prohlásila. „Rozhodně se nemůžeme vrátit zpátky do Hanzy. OSZ by po nás hrábly, sotva bychom se ocitli v dosahu senzorů.“

„A taky už nemám zájem dál poznávat tuláckou pohostinnost,“ dodal BeBob. „A nevím, co bychom dělali v ildiranském Impériu.“

Rlinda si přejela prstem po dolním rtu. Jakmile ji konečně napadla vhodná možnost, připadala jí tak samozřejmá, až se divila, že na to nepřišla už dávno. „Theron je příjemné místo. Je tam klid, spousta dobrého jídla a milí lidé. A je nezávislý na Zemské hanzovní lize.“

„Nezní to špatně,“ prohodil BeBob.

Rlinda zkontrolovala množství ekti, prozkoumala hvězdné mapy a usmála se. „Máme dost paliva, abychom se tam dostali. Chceš to zkusit?“

BeBob jí odpověděl s chlapeckým úsměvem: „Dokud jsem s tebou, zlatíčko, jsem šťastný.“

„Přestaň plácat a dej mi jasnou odpověď!“

„Dobře. Ano, chci.“

☼ 142 Královna Estarra

Korunovační slavnost zorganizovali Theroňané během několika dnů. Estarra si myslela, že jí bude dopřána trocha času, aby si odpočinula a usadila se, Otec Idriss a Matka Alexa však chtěli odejít na odpočinek už dávno a byli šťastní, že k tomu konečně dostali příležitost.

Po Reynaldově smrti se opět chopili vlády s tím, že je to jen dočasně. Beneto se vrátil jako dřevěný gólem, mluvčí světolesa, ne jako člověk, který by mohl vládnout theronskému lidu. Sarein sice vyjádřila přání stát se příští Matkou Theronu, udělala to však na příkaz prezidenta. Po čase si uvědomila, že není schopná další přetvářky a chvatně se vrátila do Hanzy.

Estarra, královna Hanzy, nyní v exilu, byla další v nástupnické linii.

Teď, když se konečně ocitla v bezpečí domova, spala tak dobře jako už dlouho ne. Otevřenými okny v houbovém útesu proudil do jejího pokoje vzduch přinášející sladkou kořeněnou vůní epifytických květin a šepotavou ukolébavku spokojených stromů. Petra a Estarra, objímající jeden druhého, dřímali, dokud do jejich pokoje nezačalo proudit zářivé sluneční světlo.

Probudila je nadšeně poskakující Celli. „Dneska se vy dva stanete novou Matkou a Otcem Theronu! Bála jsem se, abyste tu slávu nezaspali.“

„Neměl by mě váš lid nejdříve poznat? Jsem pro vás cizí.“ Petr zavrtěl hlavou; stále nechápal, proč se Alexa s Idrissem tak samozřejmě domnívali, že tuto roli rád přijme. „Byl jsem hlásnou troubou Zemské hanzovní ligy. Musel jsem vydat několik strašlivých rozkazů a způsobil mnoho utrpení. Ví vůbec někdo, že za těmi nejhoršími věcmi stojí ve skutečnosti Basil? Nemyslím, že mi Theroňané důvěřují.“

Estarra se postavila za něj, ovinula mu paže kolem hrudi a přitiskla se svým kulatým břichem k jeho zádům. „Nahton tě zná velmi dobře, Petře, a co ví Nahton, to vědí všichni zelení kněží. Nikdy nepřipustil, aby se nechali ovlivnit činy, které jsi byl nucen udělat proti své vůli.“

Celli se zářivě zasmála. „Kromě toho si Estarra myslí, že jsi dobrý dost. Vybrali jsme ji jako Matku, a ty ses při tom prostě svezl s ní.“

Později toho dne se všichni shromáždili ve velkém audienčním sálu v houbovém útesu. Místnosti i balkony byly plné hodovních stolů prohýbajících se pod mísami plnými čerstvého ovoce, jedlých květů a těch nejšťavnatějších hmyzích steaků, které světoles mohl poskytnout.

Estarra si pamatovala, jak poprvé ochutnávala kuře a hovězí v hodovní místnosti Paláce šepotu. Přestože se tehdy ještě téměř neznali, Petr se snažil, aby se cítila jako doma. Teď mu to chtěla oplatit, přestože král zdaleka nebyl tak plachý jako tehdy ona. Byla zvědavá, jak mu zachutnají jemné kousky masa zakuklených larev uvařených v jejich vlastním kokonu. V žaludku jí zakručelo a královna si uvědomila, že má opravdovou chuť na theronské jídlo.

Nejdříve se však musela zhostit své úlohy a pronést výjimečně důležité prohlášení.

Když společně s Petrem přistoupili ke skvostným trůnům v čele sálu, Idriss a Alexa si sundali své pokrývky hlavy a srdečně králi a královně požehnali. Idriss zvolal ke svému lidu: „Představuji vám vaše nové vládce, Petra a Estarru,

Otce a Matku Theronu!“ Lidé jásali a zelení kněží předali tuto zprávu do sítě vzájemně propojených stromů, aby vzápětí přijali gratulace přicházející ze všech stran.

Estarra věděla, že nejdůležitější část jejich práce právě začíná. Lidská civilizace se musela změnit, a začít bylo třeba od vlády.

Během letu k Theronu vedli Petr s Estarrou na palubě hydroského člunu sáhodlouhé diskuse. I kdyby Země přežila útoky hydrogů a vzpouru compů, Hanza se definitivně znemožnila. Prezident Wenceslas si znepřátelil spojence, vyvolával zbytečné spory a omezil dodávky koloniím, které na ně spoléhaly, aby je vzápětí připravil i o ochranu. Basil měl tendenci lidi rozdělovat, a rozhodně nebyl typem vůdce, který by lidstvo zachránil před pádem do propasti, na jejímž okraji se nyní ocitlo.

„Po tom všem, co se stalo, Petře, musíme být skutečnými a silnými vládci – ne jen pouhými loutkami.“

Petr pomyslel na všechny ty ztracené příležitosti. „Budeme tak silní, jak jsme měli být od začátku.“

Společně vymysleli odvážný plán. Když dorazili na Theron, probrali svůj nápad s Estařinými rodiči a ti pak skrze telink vyslali zprávu a nabídku zástupcům osiřelých hanzovních kolonií.

Teď bylo na čase oznámit to oficiálně.

Jakmile se všichni shromáždili, aby shlédli korunovační obřad, Petr oslovil všechny Theroňany. Byl králem Zemské hanzovní ligy a nyní i Otcem Theronu. Yarrod čekal vedle květinami posetého pódia a dotýkal se malé ratolesti, aby skrze telink předával Petrovu řeč dál. Zpráva se rozšíří rychle.

„Země přežila útok hydrogů, Zemská hanzovní liga však padla,“ oznámil Petr. „Ještě dříve, než přišli hydrogové, rozvrátila Hanzu zevnitř její vlastní arogance, hrabivost a korupce. Mnoho z nás to vidělo na vlastní oči. Nejvíce to

pocítili kolonisté, kteří byli na Hanze závislí, a tulácké klany, které byly rozprášeny jenom proto, že žádaly spravedlivé zacházení.“

Estarra stojící po jeho boku dodala: „Všechny kolonie, které podepsaly Hanzovní dohodu, se zavázaly k určitým věcem, také Hanza však měla své povinnosti. Když prezident Wenceslas tyto kolonie opustil, porušil tím smlouvu.“

Petr ji vzal za ruku. „Podpisem Dohody tyto kolonie také přísahaly věrnost svému králi. Já jsem král. Opustil jsem Palác šepotu, odletěl jsem ze Země, ale stále jsem vládce lidstva, *ať jsem kdekoliv*. Já a moje královna jsme se proto rozhodli, že zde, na Theronu, založíme nové sídlo vlády.“

Někteří z posluchačů byli překvapení. Theroňané nikdy nebyli součástí Hanzy. „Chceme vládnout jinak než Zemská hanzovní liga. Její příklad je pro nás varováním,“ ujistil je Petr. „Nastal čas urovnat roztržky mezi jednotlivými větvemi lidského rodu.“

Pak pokračoval: „Navrhuji vytvořit novou formu federace, všezahrnující a silnou. Zveme všechny Theroňany, stejně jako osiřelé hanzovní kolonie a všechny nespravedlivě pronásledované Tuláky, aby se k nám připojili. Budeme sdílet naše zdroje a dovednosti a pomůžeme všem, aby se po osmi letech války znovu vzpamatovali. Jde o zásadní změnu, v hloubi svého srdce však cítím, že právě toto teď musíme udělat.“

Estarra viděla, jak někteří z Theroňanů přikyvují. Věděla, že budou potřebovat čas, aby si uvědomili všechny dalekosáhlé důsledky, zároveň však chtěla, aby měli o čem přemýšlet. „Když naši předkové v *Caillié* opouštěli Zemi, toužili být nezávislí. Poté, co jsme založili naši kolonii, jsme obnovili vztahy se Zemí a král Ben potvrdil naši suverenitu. Po celá léta se Hanza snažila vtáhnout Theron do sféry svého vlivu, ale my jsme odolávali.“

Petr přelétl svýma modrýma očima celý sál. „Konfederace, kterou navrhujeme, umožní jednotlivým koloniím a skupinám, aby si ponechaly svou identitu, ale získaly přitom početní sílu, kterou jsme tolik ocenili v nedávném boji. Budeme postupovat společně v zájmu všeobecného blaha."

„Neměli bychom se bát vojenské odvety?" zvolal někdo. Estarra věděla, že tohle bude hlavní obava bývalých hanzovních kolonií.

„Z OSZ toho moc nezbylo. Rozhodně nemají tolik lodí, aby mohli šikanovat dávno ztracené kolonie." Petr vyhlédl ven přes otevřenou terasu na bujný les. „Pokud se semkneme a dohodneme se na jistých podmínkách vzájemné pomoci, budeme silnější než ta hrstka lodí, která přežila válku s hydrogy."

Zelení kněží předávali vzkaz dál. Lidé v sále se zdáli být této myšlence naklonění.

Petr pozvedl ruce. „Je jasné, že ještě musíme mnoho detailů dopracovat. Všichni vůdci klanů a guvernéři kolonií budou mít své připomínky. Jejich obavy z další tyranské vlády jsou zcela pochopitelné. Přesto, zvlášť nyní, kdy je lidstvo ochromeno a otřeseno, naše největší síla spočívá v jednotě. Estarra a já vám nabízíme životaschopnou alternativu Zemské hanzovní ligy."

Královna ho vzala za ruku. „Zveme zástupce všech území ke schůzce na Theronu, abychom probrali podstatné věci. Pokud dojdeme ke shodě, můžeme dokonce sepsat ústavu. Skutečnost, že je nás mnoho, nás musí posilovat, ne drtit."

Petr pohlédl s tvrdým výrazem v tváři na Yarroda: „Než však budeme moci jít dál, každý musí pochopit, že prezident už není právoplatným vládcem. Rozešlete tuto zprávu skrze telink. Nechť každý zelený kněz ví, co se zde stalo. Král a královna nyní sídlí na Theronu, ne na Zemi. Prezident už nemá žádné oprávnění vládnout."

Estarra přelétla očima po sále a spatřila tváře plné nadšení. Idriss a Alexa byli na svou dceru nesmírně pyšní. Dokonce Celli zuřivě tleskala.

Estarra ucítila ve svém lůně pohyb – kopání dítěte? Znamení? Posadila se na zdobený trůn a pažemi objala břicho s vědomím, že její dítě bude v bezpečí.

☼ 143 Prezident Basil Wenceslas

Zatímco se odhady počtu padlých a rozsahu škod táhly celé dny, Basil stále prožíval závrať euforie i zklamání zároveň. Poprvé v životě se zavřel do své pracovny ve vrcholku hanzovní pyramidy, odkud mohl pozorovat hemžení v Palácové čtvrti, zatímco slunce stoupalo nad obzor.

Obyvatelé Země přežili. Basil by si na takový výsledek nikdy nevsadil.

Ještě neznal skutečný rozsah katastrofy, která je postihla, když se však podíval na zpravodajský souhrn, věděl, že těžké časy teprve přijdou. Ještě nikdy nebyla Zemská hanzovní liga tak blízko naprostému zničení. Od okamžiku, kdy před třiceti lety nastoupil do svého úřadu, dovedl Basil Hanzu na vrchol moci a vlivu. Teď, během velmi krátké doby, se ocitla téměř na dně.

Zatímco čekal, až se generál Lanyan, momentálně setrvávající u zbytků své flotily, dopraví na Zemi, do jeho podkrovní pracovny dorazil zástupce Cain a také zmučeně se tvářící Sarein. Basil si uvědomil, jaké hrstce lidí dosud věří, a i z těch několika ještě mnohé podezříval.

Když na něj Sarein pohlédla, spatřil v jejích očích směsici lásky, strachu a ještě čehosi jiného. Od onoho vražedného útoku na Danielově oslavě se chovala divně. Nebo si toho začal všímat teprve teď? Basil této ambiciózní mladé ženě

nikdy zcela neporozuměl a ani se o to nijak zvlášť nesnažil. Byl příliš zaměstnaný a nečekal, že by se to mělo v nejbližší budoucnosti změnit. Opět pocítil vztek a rozmrzelost nad tím, že Pellidor je mrtvý. Tak dobře vycvičeného a důvěryhodného pobočníka už nejspíš nenajde.

Eldred Cain se posadil, nečitelný a nevyzpytatelný. Ani svému bledému zástupci Basil nerozuměl. Lidská rasa potřebovala Basila Wenceslase víc než kdykoliv předtím. To bylo naprosto zjevné.

Konečně do pracovny vstoupil Lanyan, doprovázený gardisty. Generál vypadal vyčerpaně, uniformu měl zanedbanou, pod zarudlýma očima se mu udělaly tmavé kruhy. Od oné bitvy zřejmě nespal, neboť se musel potýkat se stovkami následných problémů. Tak jako my všichni, pomyslel si Basil.

Vyhlídky Obranných sil Země nebyly dobré. Navzdory pomoci Ildiranů se hydrogům a klikisským robotům podařilo zničit většinu sil, které OSZ shromáždily na obranu Země. Někde venku v kosmu přitom stále existovaly bitevníky ukradené vojenskými compy, svým počtem dalece převyšující trosky hanzovní flotily. Roboti se mohli kdykoli vrátit, aby se pomstili.

A pak ti zatracení Tuláci… Nevěděl, co si o nich má myslet. Měl jim snad poslat písemné poděkování? Nebo dárkový koš? Pokud měli takto efektivní zbraň proti hydrogům, proč se o ni s Hanzou nepodělili už dávno?

Přes to všechno se generál zdál přímo nabitý zvláštním druhem energie, jako by jeho hrdost a odhodlání samy o sobě stačily zaplašit dotírající únavu.

Bylo na čase pustit se do práce. Nic než práce! Jen ta držela lidskou civilizaci stále v chodu, mnohem spolehlivěji než silní političtí vůdci… či nezodpovědní králové a rozmazlení princové, kteří ve chvíli krize kamsi zmizeli. Prezident by s radostí nechal krále Petra jít, a ještě by ho

doprovodil jízlivým „šťastnou cestu“ – ale Petr se mu *vzepřel*. Něco takového mu nemohl prominout.

Generál se zmohl na unavený úsměv. „Navzdory strašlivé ceně je to pořád vítězství, pane prezidente. OSZ jsou v troskách, ale hydrogové byli poraženi, možná dokonce definitivně zničení.“ Zavrtěl hlavou. „Koho by napadlo, že ildiranská Sluneční flotila udělá něco takového? O Tulácích ani nemluvím – díky Bohu za ně. Moji technici se snaží zjistit, jak funguje ta jejich tajná zbraň, abychom ji mohli okopírovat.“

„Pokud byli hydrogové poraženi, pak už ji nebudeme potřebovat,“ podotkl Basil. „Proti jinému nepříteli se zjevně použít nedá.“

„A ty obrovité stromové lodě z Theronu!“ řekla Sarein podivně zahořklým hlasem. „Je překvapivé, co všechno byl můj lid ochotný udělat pro záchranu Země, když *jemu* Hanza po útoku hydrogů pomohla tak málo.“

„A to samé bychom mohli říci o Tulácích.“ Cain si v tom viditelně liboval.

Basil se na svého zástupce a Sarein zamračil. „Teď není ta pravá chvíle na přemílání malicherných sporů.“ Posadil se za svůj stůl, položil ruce před sebe a napřímil záda. „Musíme jednat rychle. Po tomhle obyvatelstvo propadne do fáze šoku. V ulicích vypukne chaos, nastane anarchie. To nesmíme připustit. Musíme podniknout rázná opatření, abychom udrželi kontrolu. Bude zapotřebí nesmírného úsilí, než se Hanza opět dostane do plné síly.“

Cain si odkašlal. „Na základě naší poslední schůzky jsme už stanovili priority a rozdělili kompetence. Teď jsme připravení udělat další krok.“

Basil se snažil potlačit neodbytnou bolest hlavy. „Během následujících týdnů dokončíme podrobné zhodnocení škod a prognózy vývoje – obojí však musí zůstat přísně tajné.“ Významně pohlédl na Lanyana a pak na zástupce Caina.

„Obyvatelstvo se za žádných okolností nesmí dozvědět, jak těžkou jsme utrpěli ránu.“

Všichni přikývli a Basila potěšilo, že konečně vidí jednoznačnou ochotu ke spolupráci. Kdyby ho všichni, na něž spoléhal, bezvýhradně podporovali, dokázal by je bezpečně provést touto krizí od začátku do konce. „Shromáždíme zdroje všech našich kolonií. Napřeme všechny své síly, abychom vybudovali novou flotilu, povzbudili obchod, posílili vazby mezi planetami a opět přivedli Hanzu k rozkvětu. Lidstvo se musí vzepnout k výjimečnému výkonu.“

Byla to pěkná slova, Basil si však velmi dobře uvědomoval, že to znamená také přemrštěně vysoké daně a řadu velmi hubených let. A k tomu všemu Petr, Estarra i Daniel zmizeli! Přimhouřil své šedé oči a upřel je na Sarein. „Opravdu nevíš, kam se poděla tvoje sestra nebo král? Jsou pryč už několik dní! Potřebujeme výraznou osobnost, mluvčího, který by připravil lidstvo na nadcházející období a navázal kontakt s bývalými koloniemi.“ Jakkoliv s touto alternativou nepočítal, možná mu nezbude nic jiného, než po ní sáhnout.

„Já nevím, kde jsou, Basile! Nemluvila jsem s Estarrou od toho dne po Danielově oslavě, kdy jsi mi nařídil, abych jí ukázala ten zničený skleník.“ Sarein se zjevně snažila skrýt své podráždění. „Jak velmi dobře víš, byla v zájmu své bezpečnosti velmi přísně střežena.“

Basil se zamračil. Byl to snad sarkasmus? Jednou z mnoha nevysvětlitelných událostí, k nimž došlo během bitvy o Zemi, bylo zmizení hydroského člunu. Nařídil zástupci Cainovi, aby celou záležitost pečlivě prošetřil, dění posledních dnů však bylo natolik hektické, že na to jen stěží mohl mít čas.

Ve dveřích kanceláře se objevil prezidentův tajemník. „Přišel za vámi zelený kněz, pane prezidente.“

„Pošlete ho sem. Možná má nějaké zprávy.“ Basil se usadil za svým stolem. „Bylo už na čase, aby se se mnou uráčil mluvit.“

Nahton hrdě vkročil do místnosti, vysoký, štíhlý a odhodlaný. Za vysokými okny bylo zářivé ráno. Zelený kněz chvíli hleděl do zlatavé sluneční záře a pak se obrátil k prezidentovi.

„Tak co máte?“

„Byl jsem požádán o *laskavost*, pane prezidente.

Král Petr a královna Estarra si přáli, abych vám předal vzkaz.“

Basil vyskočil na nohy. „Kde jsou? Žádám, aby se okamžitě vrátili do Paláce šepotu!“

„Král a královna nyní sídlí na Theronu. Rozhodli se založit konfederaci a sami hodlají předsedat nové vládě.“

Basil ze sebe vyrazil krátký suchý smích. „To je směšné! V této době, kdy se musíme dát znovu dohromady, nás to jen rozptyluje.“

„Ale my se dáváme dohromady, pane prezidente! Jen jsme se to rozhodli udělat bez vás.“ V Nahtonově hlase nezaznívaly žádné emoce, byl pouhým prostředníkem sdělujícím oficiální prohlášení. „Theroňané vznik této nové konfederace vítají a rozhodli se k ní připojit. Zelení kněží rozmístění na bývalých hanzovních koloniích už učinili prohlášení k tamním obyvatelům. V této chvíli jsou vybíráni pověření zástupci.“

„Bývalé hanzovní kolonie? Co tím chcete říct? Nikdy přece…“

Nahton ho přerušil. „Šedesát tři planety, které byly Hanzou opuštěny, roztrhaly Hanzovní dohodu a souhlasily se vstupem do konfederace.“

„To je vyhlášení války!“ vykřikl Lanyan.

„Je to přiměřený a zcela legální krok. Po vypuknutí války s hydrogy je Zemská hanzovní liga odřízla od dodávek

důležitých surovin, odpírala jim dodávky jídla a léků. Byli připraveni o ochranu Obranných sil Země. Jinými slovy, pane prezidente, Hanza přestala plnit své závazky a porušila tak Dohodu. Většina kolonií nyní cítí, že mají nejlepší vyhlídky na přežití pod křídly konfederace.“

„Jsou to kolonie Hanzy!“ trval Basil na svém.

„Jsou to *bývalé* kolonie Hanzy, pane prezidente. Připojilo se také patnáct tuláckých klanů. Mluvčí bude jistě souhlasit, že vznik této konfederace je v nejlepším zájmu lidstva. Tuláci stále odmítají obchodovat s Hanzou, aby však projevili dobrou vůli, oznámili, že budou dodávat ekti každé kolonii, která se připojí k nové vládě.“

Generál Lanyan nebyl schopný vydat ze sebe srozumitelný zvuk. Jen zástupce Cain se zdál zcela klidný.

Prezident zabodl pohled do Nahtonovy nesmiřitelné zelené tváře. „Teď hned popadněte svou ratolest a odešlete zprávu králi Petrovi! Řekněte mu, že mu nařizuji, aby se okamžitě vrátil na Zemi!“

„Je mi líto, pane. Naše telinkové spojení už není k dispozici ani vám, ani žádnému jinému zástupci Hanzy.“

„To nemůžete!“ Basil měl pocit, že se mu rozskočí hlava. Kůže ho pálila, jako by se ocitl v ohni. „Pošlete zprávu! Vy máte být neutrální! Jste zelený kněz. Jste…“

„Řídím se rozkazy krále Petra a královny Estarry, tak jako všichni zelení kněží. Nemůžete nám nic nařizovat. Ani vy, ani nikdo z Obranných sil Země. Žádná osoba z hanzovní vlády už nebude moci dál posílat zprávy skrze telink.“

Basil chvíli zvažoval, že dá zeleného kněze mučit nebo popravit, pokud neuposlechne jeho rozkazy. Ohromená Sarein jen zavrtěla hlavou. „Říká pravdu, Basile. Nikdo nemůže zeleného kněze přinutit, aby poslal telinkovou zprávu.“

Lanyan vypěnil: „Než vyšleme naše lodě, abychom si dodržení Dohody vynutili silou, bude už pozdě.“

„Přesně tak!“ Nahton se chladně usmál. „Pokud prezident Wenceslas rozpustí zbytky Zemské hanzovní ligy a sám podá rezignaci, může se k nám lid Země připojit také. Všichni členové nové konfederace musejí být loajální vůči králi.“

Basil by nejraději začal chrlit nadávky. „Král? Petr nikdy nebyl skutečný král!“

Nehnutě sedící Sarein přimhouřila oči a pak se podívala na zuřícího, bezmocného prezidenta. „Možná byl, Basile. Víc než jsi tušil.“

☼ 144 Místodržící Daro’h

Poslední spálené budovy dobroské kolonie byly strženy a ohořelé trosky odklizeny. Požáry zuřící v kopcovité krajině vyhasly a zanechaly po sobě jen zčernalá úbočí okolních svahů. Brzy přijdou deště a vyraší na nich čerstvý zelený koberec, známka růstu a obnovy, stejně jako nové domy, které byly vystavěny v ildiranské osadě.

Krvavá vzpoura Dobros nezlomila. *Všechny rány se zahojí, i když po některých zůstanou jizvy*, pomyslel si Daro’h. Kráčel po ulici a ve vzduchu přitom stále cítil pach sazí a krve. Kyselý dusivý pach ještě nějakou dobu nezmizí.

Jak slíbil, nabídl Daro’h lidem materiál potřebný k obnově tábora, ti se však po mnohých diskusích rozhodli přesídlit jinam, nejspíš dál na úrodný jih. Benn Stoner a jeho následovníci chtěli založit nové sídlo daleko od svých bývalých věznitelů. Časem – možná po mnoha letech, možná po několika generacích – snad najdou ve svých srdcích dostatek odpuštění, aby se dokázali vrátit a žít společně s Ildirany tak, jako to zamýšleli původní kolonisté z *Burtona*.

Daro’h sám se měl brzy vrátit do Hranolového paláce. Už se nemohl dočkat, až se ujme svých nových povinností coby První následník. Jeho místo zde zaujme někdo jiný. Na rozdíl

od svých ostatních bratrů Daro'h stále neměl šlechtického syna. Vzhledem k okolnostem by se tedy na svůj původní post mohl vrátit Udru'h, třebaže Daro'h pochyboval, že by to Ildirané připustili.

Zastavil se před rezidencí bývalého místodržícího. Zvenčí stáli u vchodu dva strážní – dům byl de facto proměněn ve vězení. Toho dne se měli lidé a Ildirané setkat. Daro'h nevěděl, jestli to má nazvat debatou nebo soudem. Udru'h měl přednést svou obhajobu, lidé vyslovit svá obvinění a Daro'h pak měl zajistit, aby bylo vykonáno, na čem se usnesou. Tak to chtěl Mág-imperátor.

Udru'h, stále zhmožděný, potlučený a bledý, prošel mezi strážnými a přistoupil k Daro'hovi. „Dnes rozhodnou o mém osudu a tohle čekání bude u konce. Možná se lidé budou cítit zahanbení. Možná budou mít strach sáhnout k tvrdé odplatě." V očích měl podivné stíny, jako by se něčeho bál. Své činy už nebyl schopen tak snadno ospravedlnit, jakmile poznal, jak je vnímala Nira. Daro'hovi nebylo jasné, zda bývalý místodržící vůbec ještě chce, aby mu lidé odpustili.

Daro'h se zachvěl. „Jsi můj učitel. Já jsem byl nový místodržící. Stát se to o pár let později, byl bych na tvém místě."

Udru'h pokrčil rameny. „Uvidíme, zda mé dobré úmysly dokážou vyvážit špatné vzpomínky. Zločiny musí být potrestány, tak či onak. Teď už to vím."

Daro'h nečekaně pocítil náhlý a neobvyklý žár, který mu projel páteří i myslí. Vzduch byl náhle horký. Pach kouře a spálených kostí kolem něj najednou zesílil. Jindy neteční strážní vylekaně pohlédli na nebe.

Tři žhnoucí elipsoidy, z nichž šlehaly plameny, letěly jako komety přímo k osadě.

„Faerové," řekl Udru'h. „Co tady dělají?"

Daro'h ještě nikdy neviděl ohnivé útvary zblízka. Nebyl schopen říci, jestli to jsou lodě nebo živé bytosti. Mnoho tisíc

faerů zahynulo při bitvách s hydrogy. Ale proč přišli na Dobros? Co chtěli?

Pulzující faerové se snesli níž, žhnuli stále jasněji. Daro'h se bál, že oslepne, pokud se na ně bude dívat, nedokázal však od nich odtrhnout oči. Ohnivá tělesa mu zůstala viset přímo nad hlavou, jako by k rezidenci bývalého místodržícího zamířila úmyslně. Udru'h sebou trhl, jako by uvnitř své hlavy zaslechl cosi hlasitého.

Thisma v Daro'hově nitru začalo sálat, podobné rozžhaveným drátům spalujícím jeho nervy i myšlenky. Cítil, jak jsou silná a hladká duchovní vlákna natahována a namáhána, uzlují se a taví…

V jeho mysli zaduněl hlas. Byl to ohlušující zdrcující výkřik, který ani nebyl namířen na něj. „Udru'hu, zradil jsi mě! Kvůli tobě jsem ztratil všechno. Prohrál jsem."

Bývalý místodržící se potácel, jako by se mu měla rozskočit hlava. Dunivý žhnoucí hlas pokračoval ve svém obvinění. „Ale já jsem nyní silnější než kdykoliv dříve. Už nevidím Věčný jas – stal jsem se jím sám."

Zděšený Daro'h poznal rozhněvaný hlas šíleného místodržícího. Když byla jeho vzpoura poražena, Rusa'h vpadl se svou lodí přímo do hyrillského slunce. Nyní se živý a nezraněný vrátil… ve společnosti faerů?

Udru'h se nebyl schopen odtrhnout. Potřásal hlavou, aby se zbavil dotírajících myšlenek, zakrýval si oči i uši, *thismatem* se však dál rozléhalo dunění. „Mnoho faerů zahynulo. Ale díky tobě se teď jeden zrodí. Nechť tě tvoje zrada pohltí."

Daro'h v hrůze ustoupil, neboť Udru'h začal žhnout, jako by se samotné jeho kosti rozpálily doběla. Bývalý místodržící otevřel ústa, aby vykřikl, a vyšel z něj dým. Náhle celé jeho tělo vzplálo. Z očí, z úst a z uší vyšlehly plameny, které nakonec začaly sršet i z konečků jeho prstů.

Daro'h se na všechno díval, neschopný utíkat či křičet.

Udru'h byl pohlcen jediným zábleskem, který sežehl každou molekulu jeho fyzického těla. Nová plamenná koule, shluk převalujících se propletených plamenů, vystřelila vzhůru a jako jiskra zmizela v nejbližším pulzujícím faerském vejci.

Z bývalého místodržícího nezbylo nic než černá šmouha na zemi. Zesklovatělé otisky nohou ukazovaly, kde žár vycházející z jeho těla roztavil půdu. Daro'h pohlédl vzhůru a cítil, jak se mu pálí kůže.

K faerským lodím visícím nad Dobrosem se připojilo šest dalších.

☼ 145 Orli Covitzová

Toho dne to byla Orli, kdo do kasáren OSZ vedle klikisského přepravního portálu nesl doma uvařené jídlo. Osadníci udržovali s patnácti vojáky, kteří na Llaru zůstali, dobré sousedské vztahy.

Tuláčtí zajatci, crennští kolonisté a původní osídlenci se rozhodli považovat zapomenuté vojáky za „ochránce", ne za bachaře nebo chůvy. Teď, když byla celá Hanza vzhůru nohama, se dokonce i tuláčtí zajatci začali pomalu smiřovat s tím, že na planetě nějakou dobu zůstanou. Ostatně jednotka OSZ také nemohla odejít, i kdyby chtěla. Zůstali na Llaru odříznutí, zatímco zbytek Spirálního ramene šel k čertu.

Ze zpráv, které přicházely skrze portál, se llarští kolonisté dozvěděli, že se vojenští compové zmocnili převážné části flotily OSZ. Orli tak nyní žila ve strachu, že se roboty řízené bitevníky objeví a zaútočí, jako to udělaly na Corribusu. Nikdo nebyl schopen vysvětlit, co na planetě hledaly děsivé faerské lodě, které při svém pátrání mimoděk zničily jeden z hlídkujících štítonošů. Orli se necítila v bezpečí.

Pokud by se teď stalo něco zlého, Llaro nemělo žádnou obranu – kromě oněch patnácti vojáků. A tak pro ně kolonisté vařili a dělili se s nimi o část své úrody. Chtěli si nechat všechny možnosti otevřené. Je pro všechny lepší, pokud spolu vycházíme, pomyslela si Orli.

Společně s Hudem Steinmanem stoupali po svahu k barákům a nesli obvyklé košíky s jídlem. „Mám už trochu moc ztuhlé nohy na to, abych takovou cestu podnikal každý den," prohlásil muž.

Orli však už byla na jeho stesky zvyklá. „Každý den tam přece nechodíme. Kromě toho, pokud byste byl sám na celé planetě, jak jste si vždycky přál, měl byste daleko víc práce jenom s tím, abyste zůstal naživu. Dům, ve kterém bydlíte, je tisíckrát lepší než ta bouda, kterou jsme spolu postavili."

„Byl jsem na tu boudu hrdý."

„Já taky." Orli se usmála. Dívku si adoptovala celá osada. Měla své vlastní pokoje v jedné z velkých budov určených pro několik rodin, místo, kde mohla složit hlavu a kde měla soukromí, aby mohla hrát na svůj syntezátor. Jelikož kolonisté měli její hudbu rádi, často sedávala na veřejném prostranství až do noci a hrála a hrála.

Když je vojáci OSZ uviděli přicházet, přátelsky na ně zamávali. Orli a pan Steinman jim vesele předali jídlo. Opuštění vojáci prozkoumali košíky a uznale zamručeli, když spatřili čerstvý chleba a zeleninu.

„Budeme muset znovu začít s cvičením," řekl jeden z vojáků. „V OSZ jsem nikdy takhle dobře nejedl! Brzy ztloustnu tak, že se nevejdu do uniformy."

„Tak popros nějakou kolonistku, ať ti ji povolí," škádlili ho jeho kamarádi.

„Ha! Tyhle ženské mi tak akorát řeknou, abych si to udělal sám."

„Taky byste měl," řekla Orli. „Trocha samostatnosti nikomu neuškodila."

Voják se nahlas rozesmál. „Slyšeli jste tu holku?“

Za nimi se ozval zvuk podobný zapraskání statické elektřiny. Strážní vyskočili na nohy, neboť vzápětí zahučel přepravní portál. „Něco jde skrz!“

„V rozpisu to není, aspoň o tom nevím – hej, možná nás jdou vystřídat.“

„Sni dál!“

Ostatní vojáci OSZ vyběhli z baráků, vděční za jakékoli vytržení z nudy. Každý, kdo přicházel skrze portál, mohl přinášet dobré zprávy, nebo aspoň čerstvé potraviny.

Lichoběžníková plocha okna se zakalila a vystoupily z ní dvě postavy. Nebyl to nikdo, koho by znali. Vojáci OSZ sáhli po zbraních a nejisté se dívali jeden na druhého. „Kdo jste? Identifikujte se!“

Orli spatřila postarší ženu se ztrhanými rysy a zacuchanými vlasy, oblečenou do rozedraných šatů. Její tvář měla nepřítomný vyděšený výraz. Vedle ní kráčel stříbrný compo, přátelský model se zářivě zlatými očními senzory. Malý compo promluvil, jako by mu dělalo radost, že je může představit. „Tohle je Margaret Colicosová a já jsem DD.“ Orli znělo ženino jméno nějak povědomě.

Margaret, dezorientovaná a duchem nepřítomná, zaostřila zrak a spatřila Orli, pana Steinmana a vojáky OSZ. „Je to už tak dlouho, co jsem viděla jiné lidi.“

Stěna přepravního portálu se zamihotala a za Margaretinými zády se objevily další postavy.

„Je mi to líto. Tohle jsem nechtěla.“ Margaretin hlas zněl dutě, zoufale. „Všechno se teď změní… všechno.“

Z lichoběžníkové stěny se vynořily tucty mnohonohých stvoření, hrnuly se nezadržitelně skrz. Vysoké, broukům podobné bytosti třímaly ostré a komplikovaně vyhlížející zbraně. Jejich kožnaté exoskelety byly černé a článkovité, hladké oči žhnuly podivnou inteligencí. Za první dvacítkou přišla další a pak další.

Vojáci OSZ ustupovali dozadu, křičeli jeden na druhého. V panice vytáhli zbraně, ustoupili a zamířili.

„Nestřílejte!“ vykřikl jeden z mužů. „Jsou v přesile sto na jednoho!“

Steinman se držel Orliny paže, jako by ho ona mohla ochránit.

Margaret Colicosová stála vedle DDho jako omámená. „Po mnoha tisících let plození a regenerace jsou klikissové připraveni se opět rojit. Chtějí své planety zpět.“

Vlny klikissů, mezi nimiž bylo možné rozlišit sedm různých ras či druhů, dál proudily skrze portál. Zdálo se, že jich je nekonečně mnoho. Stovky jich vypochodovaly z přepravní brány a zamířily k llarské kolonii.

Margaret pokračovala: „Klikissové se vrátili, aby se pomstili svým zrádným robotům, kteří před deseti tisíci lety přivodili pád jejich civilizace.“

Poplašná zpráva se rychle šířila, llarští osadníci pobíhali, křičeli a snažili se najít způsob, jak se bránit. Orli si však uvědomila, že klikissové neútočí. Zatím…

Margaret se otočila, aby se podívala za sebe. „V této chvíli klikissové procházejí přepravními portály na všech svých planetách, aby opět ovládli svá bývalá území.“

Orli viděla, že se z přepravního portálu vynořila jakási velká postava, klikiss porostlý bodci, zakřivenými trny a pokrytý skvrnitým pancířem. Hřebeny na jeho hlavě byly výhružně rozeklané a z tvora samotného vyzařovala mnohem větší síla a moc než z ostatních klikissů.

Cvakavým a štěbetavým jazykem plným tónů, které se zvedaly, klesaly a vytvářely zvláštní melodii, promluvil obří klikiss k Margaret. Malý compo překládal a jeho veselý hlas ostře kontrastoval s hrozivým obsahem sdělení. „Královna-ploditelka je rozhněvána, že na těchto planetách nachází tak rozsáhlé lidské osídlení.“

Margaret přelétla svým nezaostřeným pohledem po llarské kolonii. „Odejděte! Jinak vás klikissové všechny vyhladí.“

REJSTŘÍK

Adam, princ – předchůdce Raymonda Aguerry, považován za nevhodného kandidáta
adar – nejvyšší vojenská hodnost ildiranské Sluneční flotily
Aguerra, Raymond – chlapec z chudé rodiny žijící na Zemi, původní jméno a identita krále Petra
Alexa, Matka – dočasná vládkyně Theronu, manželka Otce Idrisse, matka Reynalda, Beneta, Sarein, Estarry a Celli
Andezová, Sheila – voják OSZ, držená v zajetí Tuláky v osquivelských loděnicích
arcipáter – symbolický představitel církve Sjednocení na Zemi
Avila – tulácký klan
balast – slangový výraz pro lidské velitele symbolicky zastupující OSZ na palubách taranovacích lodí
bastl – pohrdavý výraz pro kadeta OSZ
BeBob – Rlindina žertovná přezdívka pro Bransona Robertse
Ben – třetí král Zemské hanzovní Ligy
Beneto – zelený kněz, druhý syn Otce Idrisse a Matky Alexy, byl zavražděn hydrogy na Havraním hradu, ale vrátil se z vůle světolesa v podobě dřevěného golema
Blaženost – bývalá klikisská planeta osídlená neoamishskou skupinou
Bria'nh, tal – legendární ildiranský velitel, který bojoval proti Shana Rei
Briggs, seržant, James – velitel bezpečnosti na palubě obří lodi *Eldorado*

Brindle, Conrad – otec Robba Brindleho, bývalý armádní důstojník

Brindle, Robb – podplukovník OSZ, přítel Tasii Tamblynové, zajat hydrogy u Osquivelu

Brindleová, Natalie – matka Robba Brindleho, bývalá armádní důstojnice

Caillié – jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, její posádka osídlila Theron

Cain, Eldred – zástupce a též předpokládaný nástupce Basila Wenceslase, lysý muž s bledou pletí, sběratel umění

Carrera, podporučík, Federico – pilot-kadet, účastnil se Lanyanovy výpravy s cílem zachránit flotilu Čtverce 0

Celli – nejmladší dcera Otce Idrisse a Matky Alexy

Clarin, Roberto – bývalý šéf překladiště Hurikán, nyní mluvčí válečných zajatců na Llaru

Clydia – zelená kněžka, jedna z devatenácti dobrovolníků, kteří sloužili na palubách lodí OSZ

Colicos, Anton – syn Margaret a Louise Colicosových zajímající se o eposy, překladatel zabývající se studiem epických příběhů, vyslán do ildiranského Impéria, aby studoval Ságu sedmi sluncí

Colicosová, Margaret – xenoarcheoložka, žena Louise Colicose, odbornice na starobylé klikisské artefakty, zmizela poté, co prošla portálem při útoku robotů na Rheindic Co.

compo – zkratka pro computerizovaný pomocník

computerizovaný pomocník – inteligentní robot nazývaný krátce compo, vyráběný v různých modelech (přátelský, učitelský, naslouchající, pečovatelský a jiné)

Corribus – klikisská planeta zařazená do hanzovní kolonizační iniciativy, místní kolonie lidí zničená klikisskými roboty

Covitzová, Orli – osiřelá dívka, jedna ze dvou lidí, kteří přežili masakr na Corribusu

Crenna – hanzovní kolonie, evakuovaná poté, co bitva mezi faery a hydrogy zničila její slunce

červí hnízdo – velké hnízdo zbudované dravými theronskými červy, dostatečně prostorné, aby mohlo být užíváno jako lidské obydlí

Daniel – nový kandidát na post prince vybraný Hanzou jako náhrada za prince Petra

Daro'h – nastávající místodržící na Dobrosu

DD – přátelský model compa, dříve vlastněn Margaret a Louisem Colicosovými, zajat klikisskými roboty, ale později unikl

dějepravec – člen ildiranského kruhu vypravěčů

diamantový film – záznamové médium používané pro ildiranské dokumenty

Dobros – ildiranská kolonie, kde se nacházejí chovné tábory využívající k pokusům lidské zajatce

duchovní vlákna – podstata *thismatu* prýštící ze Zdroje světla, vlákna, která jsou schopni vidět světlonoši a Mág-imperátor

Durris – trojhvězda, bílá a oranžová hvězda obíhané červeným trpaslíkem, tři ze „sedmi sluncí" Ildiry, z nichž jedno bylo uhašeno během bitvy mezi hydrogy a faery

EA – osobní compo Tasii Tamblynové, jeho paměť byla vymazána poté, co se jej Basil Wenceslas pokusil vyslýchat

ekti – vzácný alotrop vodíku užívaný jako palivo pro ildiranský mezihvězdný pohon

Eldorado – vlajková loď Čtverce 5 pod velením admirála Kostase Eoluse

Elman, vojín, Kevin – muž z jednotky stříbrných baretů

Eolus, Kostas – admirál Čtverce 5

Estarra – druhá dcera, čtvrtý potomek Otce Idrisse a Matky Alexy, současná královna Zemské hanzovní ligy, provdaná za krále Petra

faerové – inteligentní ohnivé bytosti obývající nitra hvězd

Fitzpatrick, Patrick, III. – rozmazlený kadet OSZ, chráněnec generála Lanyana, považován za mrtvého po bitvě u Osquivelu, držen Tuláky v loděnicích Děla Kelluma

Fitzpatricková, Maureen – bývalá prezidentka Zemské hanzovní ligy, babička Patricka Fitzpatricka III

Forrey, Karlton – první Tulák, který se snažil založit základnu na Forreyově Střečku, jeho pokus skončil katastrofou

Forreyův Střeček – tulácká základna frak – slangový výraz pro frakčně-pulzní střelu

Frederick, král – loutkový vládce Zemské hanzovní ligy, zavražděn hydroským vyslancem

Frick, Anselm – obchodní zástupce působící v Palácové čtvrti

Galen'nh – pokusný míšenec, syn Niry Khaliové a adara Kori'nha, třetí nejstarší z jejích dětí

Goff, Boris – tulácký těžař

Gold, Sullivan – správce nového hanzovního těžeru umístěného u Qronhy 3, později držen v zajetí na IIdiře

Golgen – obří plynná planeta, kde byl zničen těžer Blue Sky Rosse Tamblyna, bombardována kometami, které na ni nasměroval Jess Tamblyn. Díky wentalům opět bezpečná pro těžbu ekti

Goliáš – první vylepšená loď obří třídy v OSZ

GU – analytický compo přidělený Kottu Okiahovi

Hanza – Zemská hanzovní liga

Haphine – obří plynná planeta

Havraní hřad – hanzovní kolonie, zničená hydrogy

hlístice – rudě zbarvení prehistoričtí červi žijící v podzemním oceánu Plumasu

houbový útes – obrovský rostlinný útvar na Theronu, přeměněný Theroňany na obydlí

Hranolový palác – sídlo idliranského Mága-imperátora
hromoklín – pohyblivá zbraňová plošina Obranných sil Země
Hucková, Tabitha – technická na modulárním těžeru Sullivana Golda u Qronhy 3, později držená v zajetí na Ildiře
Huystra, Jeremiah – vůdce neoamishské skupiny na planetě Blaženosti
Hvězda – filosofie a víra Tuláků, síla, která každého vede cestou jeho života
hydráci – pohrdavé označení pro hydrogy
hydrogové – mimozemská rasa žijící v nitrech obřích plynných planet
Hyrillka – ildiranská kolonie v Horizontální hvězdokupě, poničená při nedávné vzpouře místodržícího Rusa'ha
Chan – tulácký klan
Childressová, podporučík, Sandra – kadet OSZ, účastnila se Lanyanovy výpravy s cílem zachránit flotilu Čtverce 0
Idriss, Otec – vládce Theronu, manžel Matky Alexy, otec Reynalda, Beneta, Sarein, Estarry a Celli
Ildira – ústřední planeta ildiranského Impéria
Ildirané – humanoidní mimozemšťané, jejich společenství se skládá z mnoha různých ras, čili kruhů
ildiranská Sluneční flotila – vesmírné loďstvo ildiranského Impéria
ildiranské Impérium – rozsáhlá mimozemská říše, lidmi je považována za jedinou další civilizaci ve Spirálním rameni
isixká kočka – kočkovitá šelma původem z Ildiry, Jora'hova dcera Yazra'h chová tři jako mazlíčky
Isperos – žhavá planeta, místo, kde Kotto Okiah založil těžební kolonii, která však podlehla zkáze
jazer – zbraň Obranných sil Země vydávající pulzy energie
Jora'h – Mág-imperátor ildiranského Impéria

Kamarov, Raven – kapitán tulácké nákladní lodi, zahynul při útoku OSZ, který vedl Patrick Fitzpatrick III.
karbonová beranidla – nová zbraň OSZ efektivně narušující vazbu mezi atomy uhlíku
Keffa Smith – vězeň hydrogů, mučen při pokusech
Kellum, Del – vůdce tuláckého klanu, šéf osquivelských loděnic
Kellumová, Zhett – dcera Dela Kelluma
Kettová, Rlinda – obchodnice, kapitánka Věčné zvídavosti
klepadla – rezonanční zařízení vynalezené Kottem Okiahem, schopné nečekaně otevřít hydroský bitevník
Klie'f – vážený člen vědeckého kruhu
Klikisská pochodeň – zbraň či mechanismus vyvinutý klikissy, umožňující implozi obří plynné planety a stvoření nové hvězdy
klikissové – dávná hmyzí rasa, jež vymizela ze Spirálního ramene před dávnými časy a zanechala za sebou jen svá prázdná města
klikisští roboti – inteligentní, broukům podobní roboti vytvoření klikissy
kohorta – bojový útvar ildiranské Sluneční flotily sestávající ze sedmi manipulů neboli 343 lodí
Kolker – zelený kněz, Yarrodův přítel sloužící na modulárním těžeru Sullivana Golda u Qronhy 3, nyní držen v zajetí na Ildiře. Přišel o svou ratolest
Kori'nh, adar – velitel ilidranské Sluneční flotily, zahynul při sebevražedném útoku na hydrogy u Qronhy 3
Kosevic, Brion – výkonný důstojník na palubě *Goliáše*
Kowalski – tulácký klan
Kowalski, Oscar – šéf základny na Forreyově Střečku
KR – analytický compo přidělený Kottu Okiahovi
kruh – ildiranská rasa
Lanyan, Kurt, generál – velitel Obranných sil Země,

Llaro – opuštěná klikisská planeta, nyní využívána jako hanzovní kolonie, místo, kde jsou drženi váleční zajatci z řad Tuláků Lorie'nh,

tal – velitel jedné z kohort ildiranské Sluneční flotily

Lotze, Davlin – exosociolog Hanzy a špeh na Crenně, považován za mrtvého, skrývá se na Llaru

Madam Fúrie – přezdívka bývalé prezidentky Hanzy Maureen Fitzpatrickové

Maeová, Terene – podporučík OSZ

Mág-imperátor – bůh-vládce ildranského Impéria

manipul – bojový útvar ildiranské Sluneční flotily sestávající ze sedmi septemů, neboli 49 lodí

manta – střední třída křižníků Obranných sil Země

Maratha – bývalá ildiranská rekreační planeta, nyní ovládaná klikisskými roboty

McCammon, kapitán, Richard – velitel královských gardistů v Paláci šepotu

megaflektor – ildiranské zařízení sloužící jako zdroj světla

Mijistra – skvostné hlavní město ildiranského Impéria

místodržící – kterýkoliv šlechtický syn Mága-imperátora, vládce ildiranské planety

Mluvčí – většinou žena, politický vůdce Tuláků

Muree'n – míšenka, dcera Niry Khaliové a strážce, nejmladší z jejích dětí

Nahton – dvorní zelený kněz na Zemi, přívrženec krále Petra

nebesféra – hlavní dóm ildiranského Hranolového paláce, v nebesféře umístěné nad trůnní místností Mága-imperátora se nacházejí exotické rostliny, hmyz a ptáci

Nira – zelená kněžka, milenka Jora'ha a matka Osira'h

Nodu'nh, tal – velitel jedné z kohort ildiranské Sluneční flotily

Nogalesová, Rosamaria – bioložka, členka týmu zkoumajícího hydroský člun

O'nh, tal – druhý nejvyšší důstojník ildiranské Sluneční flotily, má jedno oko

obr – třída největších válečných lodí OSZ

Obranné síly Země – armáda Země určená k operacím ve vesmírném prostoru ovládaném Hanzou se základnou na Marsu, podléhající velení Zemské hanzovní ligy

Okiah, Kotto – nejmladší syn Jhy Okiahové, smělý a výstřední vynálezce

Okiahová, Jhy – Tulačka, velmi stará, bývalá Mluvčí klanů, zemřela na Jonahu 12

Orryx – ildiranská štěpová kolonie, první, která byla zničena Shana Rei

osíci – slangový výraz pro vojáky OSZ

Osira'h – dcera Niry Khaliové a Jora'ha, díky svému původu nadaná výjimečnými telepatickými schopnostmi

Osquivel – plynná planeta s prstenci, místo, kde se nacházejí tajné loděnice Tuláků, nyní opuštěné

ossuarium – místnost v Hranolovém paláci, kde jsou uloženy zářící lebky bývalých Mágů-imperátorů

OSZ – Obranné síly Země

Otema – stará zelená kněžka, theronská velvyslankyně na Zemi, později vyslána na Ildiru, kde byla zavražděna Mágem-imperátorem

OX – učitelský compo, jeden z nejstarších robotů na Zemi, nyní učitel a rádce krále Petra

Palác šepotu – velkolepé sídlo hanzovní vlády

Palácová čtvrť – vládní zóna kolem Paláce šepotu na Zemi

Palawu, Howard – hlavní vědecký poradce krále Petra, jeden z lidí, kteří se podíleli na demontáži klikisského robota Joraxe

Palmer, Bing – tulácký těžař

paralyzér – zbraň OSZ vysílající ochromující pulzy energie

Pasternaková, Shareen – šéfka těžeru u Welyru, zasnoubená s Delem Kellumem, zahynula při jednom z prvních hydroských útoků

Paxton, seržant, W. H. – velitel stříbrných baretů

Pellidor, Franz – agent Basila Wenceslase, jeho „pravá ruka“

Peroni, Denn – Cesčin otec, tulácký obchodník

Peroniová, Cesca – Mluvčí všech klanů, byla snoubenkou Rosse Tamblyna, ale vždy milovala Jesse Tamblyna

Pery'h – nastávající místodržící Hyrillky, zavražděn na počátku Rusa'hovy vzpoury

Petr, král – následník starého krále Fredericka

plecháč – pohrdavé označení pro compa nebo klikisského robota

Plumas – zmrzlý měsíc s hlubokými oceány tvořenými tekutou vodou, místo, kde se nacházejí vodní doly klanu Tamblynů

portál – klikisský transportní systém umožňující okamžitou přepravu z jednoho bodu do druhého

průchod – transportní systém hydrogů umožňující okamžitou přepravu z jednoho bodu do druhého

První následník – nejstarší syn a následník Mága-imperátora

Qronha 3 – obří plynná planeta nacházející se nedaleko Ildiry, místo, kde došlo k prvnímu útoku na ildiranské těžní město a pak k dalšímu útoku na těžer Sullivana Golda

Ramirezová, Elly, komandér – velitelka manty dříve náležející Tasie Tamblynová

Randezvous – osídlený pás asteroidů, skryté místo tulácké vlády, zničené OSZ

ratolest – výhonek světostromu, často převážený v ozdobném květináči

Reynald – nejstarší syn Otce Idrisse a Matky Alexy, zabit při útoku hydrogů na Theron

Rheindic Co – opuštěná klikisská planeta, místo hlavních výzkumů týmu manželů Colicosových

Ridek'h – mladík, nový místodržící na Hyrillce

Roberts, Branson – bývalý manžel a obchodní partner Rlindy Kettové, také zvaný BeBob

Rod'h – míšenec, syn Niry Khaliové a dobroského místodržícího, druhé nejstarší z jejích dětí

Rossia – výstřední zelený kněz, který přežil útok wyverna, nyní dobrovolník sloužící na palubě lodi OSZ

Rusa'h – hyrillský místodržící, vůdce neúspěšné vzpoury proti Mágu-imperátorovi, než by se dal zajmout, zamířil se svou lodí přímo do slunce

Sága sedmi sluncí – legendární epos ildiranské civilizace zachycující její historii

Sál dějepravců – ústřední sídlo dějepraveckého kruhu, kde sepisují a učí se nazpaměť Ságu sedmi sluncí

Sarein – nejstarší dcera Otce Idrisse a Matky Alexy, velvyslankyně Theronu na Zemi, také milenka prezidenta Wenceslase

Sarhiová, Padme – velkoguvernérka Yreky

septem – malá bojová skupina Sluneční flotily sestávající ze sedmi lodí

septor – velitel septemu

sféra – rozměrný obytný komplex hydrogů

Shana Rei – legendární „bytosti temnot" ze *Ságy sedmi sluncí*

shiing – povzbuzující droga vyráběná z nialiových rostlišajů na Hyrillce, u Ildiranů otupuje vnímání thismatu

Shir'of – vážený člen ildiranského kruhu inženýrů

Sirix – klikisský robot pracující na vykopávkách na Rheindic Co, vůdce spiknutí robotů proti lidem, věznitel DDho

skat – tulácká kletba

Sluníčko – tulácká základna klanu Tomarů

Solimar – mladý zelený kněz, stromový tanečník a mechanik, Cellin přítel

Spirální rameno – část Mléčné dráhy, v níž se nacházejí planety ildiranského Impéria a kolonie Země

Stanna, Bill – válečný zajatec, zahynul během špatně naplánovaného útoku z Osquivelu

Steinman, Hud – starý průzkumník, objevil portálový přístup na Corribus a rozhodl se tam usadit

stínová flotila – legendární skupina bitevníků zničená Shana Rei

Stoner, Benn – vůdce lidských zajatců na Dobrosu

Stromo, Lev, admirál – admirál Obranných sil Země, poté co byl hydrogy poražen u Jupiteru pohrdlivě nazývaný „Pecivál Stromo“

stromová loď – verdanský bitevník

stříbrné barety – výkonné speciální jednotky vycvičené OSZ

světlonoš – kněz-filosof interpretující nejasné pokyny thismatu a pomáhající Ildiranům nalézt životní cestu

světoles – propojený myslící les, jehož hlavní část se nachází na Theronu

světostrom – jeden strom v propojeném myslícím lese, jehož hlavní část se nachází na Theronu

Swendsen, Lars Rurik – šéfkonstruktér Hanzy

štěpová kolonie – ildiranská kolonie splňující podmínku minimálního počtu obyvatel

štítonoš – malá útočná loď OSZ

Tabeguache, Peter – velitel Čtverce 1

Tae’nh, tal – velitel jedné z kohort ildiranské Sluneční flotily

tal – vojenská hodnost ildiranské Sluneční flotily, velitel kohorty

Talbun – Benetův učitel, zelený kněz, zemřel na Havraním hřadu

Tamblyn, Andrew – jeden z Jessových strýců, Bramův bratr, zavražděn obživlou Karlou Tamblynovou

Tamblyn, Bram – Tulák, nejstarší člen klanu Tamblynů, otec Rosse, Jesse a Tasii, zemřel poté, co jeho syn Ross zahynul na těžeru Blue Sky

Tamblyn, Caleb – jeden z Jessových strýců, Bramův bratr

Tamblyn, Jess – Tulák, druhý syn Brama Tamblyna milující Cescu Peroniovou, jeho tělo bylo prostoupeno wentaly

Tamblyn, Ross – Tulák, nejstarší syn Brama Tamblyna, který se osamostatnil, velitel těžeru Blue Sky u Golgenu, zahynul při prvním hydroském útoku

Tamblyn, Torin – jeden z Jessových strýců, Bramův bratr, Wynnovo dvojče

Tamblyn, Wynn – jeden z Jessových strýců, Bramův bratr, Torinovo dvojče

Tamblynová, Karla – Jessova matka, umrzla v ledu při nehodě na Plumasu

Tamblynová, Tasia – sestra Jesse Tamblyna, momentálně sloužící v OSZ

Tamo'1 – míšenka, dcera Niry Khaliové a světlonoše místodržícího, druhé nejmladší z jejích dětí

taranovací loď – loď OSZ upravená pro compskou osádku, určená pro sebezničující misi, prvních šedesát těchto lodí se ztratilo u Qronhy 3

telink – způsob okamžité komunikace používaný zelenými kněžími

těžer – zařízení na získávání ekti z atmosféry obřích plynných planet, obvykle provozované Tuláky

těžer Blue Sky – těžební zařízení pracující u Golgenu, provozované Rossem Tamblynem, zničené hydrogy

Theron – lesnatá planeta, domov myslících světostromů

thisma – slabé telepatické spojení Mága-imperátora s jeho poddanými, Ildirany

Thor'h – nejstarší Jora'hův syn ze šlechtického kruhu, který ho během Rusa'hovy vzpoury zradil, nyní vězněn

Tomara – tulácký klan

transportér – tulácká loď užívaná pro odvoz ekti z těžerů

Tuláci – volný svaz nezávislých lidských klanů, hlavní producenti paliva pro mezihvězdný pohon – ekti

Tylar, Nikko Chan – mladý tulácký pilot, syn Crima a Marly

Udru'h – dobroský místodržící, řídí tajný genetický program

Ur'nh, tal – velitel jedné z kohort ildiranské Sluneční flotily

Vao'sh – ildiranský dějepravec, patron a přítel Antona Colicose

Věčná zvídavost *– obchodní loď Rlindy Kettové*

Věčný jas – ildiranská verze nebe, vyšší dimenze tvořená čistým světlem. Ildirané věří, že odlesk tohoto světla proniká do našeho vesmíru skrze Mága-imperátora a je mezi členy jejich rasy rozváděn sítí thismatu

vejčité křeslo – trůn Mága-imperátora podepírající jeho tělo

Velký houser – pohrdavá přezdívka Tuláků pro Zemskou hanzovní ligu

verdani – myslící entita na rostlinné bázi, jejíž fyzickou podobou je světoles

Vodnář – loď šířící wentaly pilotovaná Nikkem Chanem Tylarem, poškozená roboty u Jonahu 12

Wan, Purcell – správce, jemuž bylo dočasně svěřeno řízení tulácké těžní základny na Jonahu 12, zavražděn klikisskými roboty

Welyr – obří plynná planeta, kde byl zničen jeden z tuláckých těžerů

Wenceslas, Basil – prezident Zemské hanzovní ligy

wentalové – prastaré bytosti, jejichž podstatou je voda

Willisová, Sheila, admirál – velitelka bitevní skupiny Čtverce 7

Wu-Lin, admirál, Crestone – velitel Čtverce 3

wyvern – velký létající dravec žijící na Theronu

Yamane, Dr. Kiro – kybernetický odborník držený v zajetí Tuláky v osquivelských loděnicích

Yarrod – zelený kněz, mladší bratr Matky Alexy

Yazra'h – nejstarší dcera Mága-imperátora, majitelka tří isixkých koček, osobní strážce Mága-imperátora

Yreka – hanzovní planeta nacházející se na okraji území Hanzy, nyní centrum černého trhu

Zan'nh – nejstarší syn Mága-imperátora Jora'ha, adar Sluneční flotily

zelený kněz – služebník světolesa, schopný používat světostromy pro okamžité spojení

Zemská hanzovní liga – federace Země a jejích kolonií, založená především na obchodu, nyní řízená prezidentem Basilem Wenceslasem

Zizu, Anwar – seržant OSZ, velitel bezpečnosti na křižníku Tasii Tamblynové

Zoltan – tulácký klan